gece yarısı güneşi

STEPHENIE MEYER

epsilon

Bu kitap, son on beş yılda hayatımın en mutluluk veren parçalarından biri hâline gelen okuyucularıma adandı. Tanıştığımızda çoğunuz pırıl pırıl, güzel gözleri gelecekle ilgili hayallerle dolu gençlerdiniz. Geçen yıllarla birlikte tüm hayallerinize kavuştuğunuzu ve onların getirdiği gerçekliğin, düşündüğünüzden de iyi olduğunu umuyorum.

İÇİNDEKİLER

1. İLK GÖRÜŞ 9

2. AÇIK KİTAP 33

3. RİSK 62

4. GÖRÜLER 86

5. DAVETLER 101

6. KAN GRUBU 132

7. MELODİ 159

8. HAYALET 176

9. PORT ANGELES 186

10. TEORİ 216

11. SORGULAMALAR 240

12. KARIŞIKLIKLAR 269

13. BİR KARIŞIKLIK DAHA 289

14. DAHA YAKIN 317

15. İHTİMAL 333

16. DÜĞÜM 358
17. İTİRAFLAR 372
18. AKLIN GÜCÜ 415
19. EV 453
20. CARLISLE 486
21. OYUN 501
22. AV 541
23. VEDALAR 566
24. PUSU 588
25. YARIŞ 603
26. KAN 619
27. YAPILACAK İŞLER 631
28. ÜÇ GÖRÜŞME 641
29. KAÇINILMAZLIK 663

SONSÖZ: BİR FIRSAT 684
TEŞEKKÜR 711

1. İLK GÖRÜŞ

BU, GÜNÜN UYUYABİLMEYİ EN ÇOK DİLEDİĞİM VAKTİYDİ.

Lise.

Yoksa *araf* daha doğru bir kelime miydi? Eğer günahlarımın kefaretini ödememin bir yolu olsaydı bunun çetelesi tutulanların bir kısmını karşılaması gerekirdi. Can sıkıntısı alışkın olduğum bir şey değildi, her geçen gün bir öncekinden çok daha tekdüze geliyordu.

Belki de bu, benim uyuma biçimim sayılabilirdi. Tabii eğer uyku, işleyen zaman dilimleri arasındaki durağanlık olarak tanımlansaydı.

Gözlerimi kafeteryanın uzak ucundaki sıva boyunca uzanan çatlaklara dikip, aslında var olmayan şekiller hayal ederek baktım. Kafamın içinde coşkun bir nehir gibi çağlayan sesleri kesmenin yollarından biriydi bu.

Bu seslerden birkaç yüz tanesini sırf can sıkıntısından görmezden geldim.

Söz konusu insan zihni olunca, daha evvel duymadığım hiçbir şey yoktu. Bugün bütün düşünceler küçük öğrenci topluluğuna yeni birinin katılmasının önemsiz heyecanıyla doluydu. Heyecanlarını körüklemek için ufacık bir şey yetmişti. Bu yeni yüzü her bir düşüncede, her açıdan, tekrar tekrar görmüştüm. Sadece sıradan bir insan kızıydı. Kızın gelişiyle duyulan coşku, bıkkınlık verecek kadar öngörülebilirdi. Küçük çocuklara parlak bir nesne gösterdiğinizde alacağınız tepkiyle aynıydı. Sırf yeni birini gördüler diye, koyun zihniyetli erkeklerin yarısı ona abayı yaktıklarının hayalini kurmaya başlamıştı bile. Onların seslerini kesmek için daha çok uğraştım.

Seslerden sadece dördünü tiksintimden değil de nezaketimden ötürü engelliyordum; benim yanımdayken mahremiyetleri olma-

masına alıştıkları için, bu konuyu nadiren kafalarına takan ailemin, yani iki erkek ve iki kız kardeşimin seslerini. Onlara elimden geldiği kadar mahremiyet sağlıyordum. Eğer becerebiliyorsam dinlememeye çalışıyordum.

Ne kadar denersem deneyeyim yine de düşüncelerini biliyordum.

Rosalie her zamanki gibi kendisini düşünüyordu; zihni sürprizden uzak, durgun bir havuzdu. Birisinin gözlüğünde kendi yansıması gözüne ilişmişti ve kendi kusursuzluğu üzerine uzun uzun düşünüyordu. Kimsenin saçının rengi som altına onunki kadar yakın değildi, kimsenin fiziği kusursuz bir kum saatini andırmıyordu, kimsenin yüzü öylesine simetrik bir ovallikte değildi. Kendini buradaki insanlarla mukayese etmiyordu, böylesi bir kıyas sadece gülünç, saçma olurdu. Bizim gibileri düşünüyordu, hiçbiri onun dengi değildi.

Emmett'ın çoğunlukla kaygısız olan yüz ifadesi hüsranla dağılmıştı. Kocaman ellerinden birini kapkara saçlarının arasından geçirip çekiştirirken bile ifadesi değişmedi. Dün gece Jasper'a yenildiği güreş maçı yüzünden hâlâ burnundan soluyordu. Rövanş ayarlamak için okul bitene kadar beklemek, zaten az olan sabrını hepten tüketecekti. Emmett'ın düşüncelerini duymak asla davetsiz bir misafirmişim gibi hissettirmezdi, yüksek sesle söylemeyeceği veya eyleme dökmeyeceği hiçbir şeyi düşünmezdi. Belki de diğerlerinin zihnini okuduğum için suçluluk duymamın tek sebebi, bilmemi istemedikleri şeyler olduğunu bilmemdi. Eğer Rosalie'nin zihni durgun bir su birikintisiyse, Emmett'ınki gölgelerin olmadığı, cam berraklığında bir göldü.

Jasper ise acı çekiyordu. İç geçirişimi bastırdım.

Edward. Alice zihninde adımı söyledi ve anında dikkatimi çekti.

Adımın yüksek sesle söylenmesinden hiçbir farkı yoktu. Geçen otuz, kırk yılda adımın modasının geçmiş olmasından memnundum; çünkü eskiden çok sinir bozucuydu, ne zaman birisi herhangi bir Edward'ı düşünse kafam istemsizce o tarafa dönüyordu.

Ancak bu kez öyle olmadı. Alice'le ikimiz gizli sohbetler konusunda iyiydik. Nadiren yakalanırdık. Gözlerimi sıvadaki çatlaklardan ayırmadım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Somurttum, sadece ağzımın kenarındaki minicik bir değişiklikten ibaretti bu. Diğerlerinin dikkatini çekecek bir şey değildi. Sıkıntıdan da somurtuyor olabilirdim.

Jasper çok uzun süredir hareketsizdi. Hepimizin yapmak zorunda olduğu, insanlara özgü hareketleri sergilemiyordu. Göze çarpmamak için devamlı hareket halindeydik; Emmett'ın saçını çekiştirmesi, Rosalie'nin önce bir bacağını diğerinin üstüne atması ve ardından değiştirmesi, Alice'in ayaklarını yer döşemesine hafifçe vurması veya benim duvardaki farklı desenlere bakmak için kafamı hareket ettirmem gibi. Jasper ise felce uğramışa benziyordu; zayıf bedeni baston yutmuş gibi dimdikti, hatta bal sarısı saçları bile havalandırmadan gelen esintiye tepki vermiyor gibi görünüyordu.

Alice'in iç sesi alarma geçti, Jasper'ı göz ucuyla izlediğini zihninde gördüm. *Tehlike mi var?* Yakın geleceği araştırdı, somurtmamın kaynağını bulmak için monotonluk görüntülerine hızlıca göz gezdirdi. Bunu yaparken bile minik yumruğunu sivri çenesinin altına dayamayı ve düzenli olarak göz kırpmayı unutmadı. Kısacık, uçları diken diken siyah saçlarından bir tutamı gözlerinin önünden çekti.

Sanki duvardaki tuğlalara bakıyormuşum gibi, başımı yavaşça sola çevirdim, iç geçirdim ve ardından sağa çevirip tavandaki çatlaklara geri döndüm. Diğerleri insan numarası yaptığımı düşünecekti. Yalnızca Alice kafamı iki yana salladığımı biliyordu.

Rahatladı. *Eğer çok kötü bir hâl alırsa bana haber ver.*

Gözlerimi tavana doğru diktikten sonra aşağı indirdim.

Bunu yaptığın için teşekkürler.

Ona yüksek sesle cevap veremediğime memnundum. Ne diyecektim ki? *Benim için zevk* mi? Hiç de öyle değildi. Jasper'ın verdiği savaşı dinlemekten keyif almıyordum. Bu şekilde tecrübe etmek şart mıydı cidden? Susuzluğuyla asla geri kalanımız kadar iyi başa çıkamayabileceğini kabullenip sınırlarını zorlamaması daha güvenli bir yol olmaz mıydı?

Belayla flört etmek niyeydi?

Son av gezimizden bu yana iki hafta geçmişti. Kalanımız için bu, fazla uzun bir süre değildi. Eğer bir insan fazla yakından geçerse ya

da rüzgâr ters yönden eserse, ara sıra biraz rahatsız edici oluyordu. Fakat insanlar bize nadiren yaklaşırdı. İçgüdüleri onlara bilinçli zihinlerinin asla anlamadığı şeyi söylüyordu: Biz uzak durulması gereken bir tehlikeydik.

Şu anda Jasper çok tehlikeliydi.

Pek sık olmasa da bazen etrafımızdaki insanların bihaberliği beni şaşırtıyordu. İnsanların her şeyden habersiz olmalarına o kadar alışmıştık ki bunu her zaman bekliyorduk fakat bazen normalden daha fazla göze batıyorduk. Eski püskü kafeterya masasında otururken hiç kimse bizi fark etmedi, halbuki bizim yerimizde bir kaplan sürüsü olsa daha az ölümcül olurdu. Gördükleri tek şey insana benzer, garip görünüşlü beş kişiydi. Böylesine körelmiş sezgilerle hayatta kalacaklarını hayal etmek zordu.

Tam o anda, ufak tefek bir kız, bir arkadaşıyla konuşmak için en yakınımızdaki masanın kenarında durdu. Kısa, saman sarısı saçlarını arkaya atıp parmaklarıyla geriye doğru taradı. Havalandırmalar kızın kokusunu bizden tarafa taşıdı. O kokunun bana hissettirdiği şeye alışkındım; boğazımda susatıcı bir sızı, karnımdaki boşluğun hasreti, kaslarımın istemsizce kasılması, zehrin ağzımı doldurması.

Bunlar oldukça normaldi, genelde görmezden gelmesi kolaydı. Şu anda daha zordu, Jasper'ı gözlediğim için tepkiler iki misli daha güçlüydü.

Jasper hayal gücünün ipini koparmasına izin veriyordu. Gözünde canlandırıyordu. Alice'in yanından kalktığını ve küçük kızın arkasında durduğunu hayal ediyordu. Kulağına bir şey fısıldayacakmış gibi aşağı doğru eğildiğini ve dudaklarını boğazının kenarına değdirdiğini düşünüyordu. İnce teninin altındaki nabzın sıcak atışının ağzında yaratacağı hissi düşlüyordu.

Sandalyesine tekme attım.

Gözleri benimkilerle buluştu, kara gözleri bir anlığına içerlemiş gibi baktı ama sonra gözlerini indirdi. Zihnindeki utanç ve isyan savaşını duyabiliyordum.

"Üzgünüm," diye homurdandı Jasper.

Omzumu silktim.

Alice üzüntüsünü yatıştırmak için, "Bir şey yapmayacaktın," diye mırıldandı. "Öyle olsa görürdüm."

Yalanını ele vermemek için kaşlarımı çatmamaya uğraştım. Alice'le ikimiz birbirimize destek olmak zorundaydık. Zaten ucube olanların arasında daha da ucube olmak kolay değildi. Birbirimizin sırlarını korurduk.

"Onları insan olarak düşünmenin biraz yardımı oluyor," diye tavsiyede bulundu Alice. Duyacak kadar yakında duran biri olsaydı bile, yüksek tınıdaki müzikal sesi insan kulaklarının anlamayacağı kadar hızlı çıkıyordu. "Adı Whitney. Taptığı bir kız kardeşi var, henüz bebek. Annesi, Esme'yi bahçe partisine davet etmişti ya hani, hatırlıyor musun?"

Jasper kısaca, "Kim olduğunu biliyorum," dedi. Uzun kafeteryanın etrafını saran saçakların hemen altına yerleştirilmiş, ufak pencerelerden birinden dışarı bakmak için başını çevirdi. Ses tonu sohbete noktayı koymuştu.

Bu akşam avlanması gerekecekti. Gücünü test etmek, dayanıklılığını artırmak için bu tür riskler almak gülünçtü. Jasper sınırlarını kabullenip ona uygun davranmalıydı.

Alice sessizce iç geçirdi, aksesuardan ibaret olan yemek tepsisini de alarak ayağa kalktı ve Jasper'ı yalnız bıraktı. Cesaretlendirmelerinin onu ne zaman usandırdığını iyi bilirdi. Rosalie ve Emmett ilişkileri konusunda daha açık olsalar da Alice ve Jasper birbirlerinin her ihtiyacını kendi ihtiyaçları kadar iyi bilirdi. Onlar da akıl okuyordu sanki; fakat sadece birbirlerinin aklını.

Edward.

Refleks olarak adımın seslenildiği tarafa doğru döndüm ancak adım dillendirilmemiş, sadece düşünülmüştü.

Gözlerim saniyenin yarısı boyunca solgun, kalp şeklinde bir yüzdeki kocaman, çikolata rengi insan gözlerine takılı kaldı. Şu ana kadar kendi gözlerimle hiç görmemiş olsam da bu yüzü biliyordum. Bugün her insanın aklındaki en önemli düşünce oydu. Yeni öğrenci, Isabella Swan. Kasabanın polis şefinin kızı, yeni bir velayet durumu sebebiyle yaşaması için buraya getirilmişti. Bella. Tam adını kullanan herkesi düzeltmişti.

Bakışlarımı çevirdim, sıkılmıştım. Adımı düşünenin o olmadığını fark etmem bir saniyemi aldı.

Şimdiden Cullen'lara abayı yaktı tabii, diye devam ettiğini duydum aynı sesin.

"Sesi" şimdi tanımıştım: Jessica Stanley... İçsel gevezeliğiyle canımı sıkmayalı epey olmuştu. Yanlış kişiye yönelen saplantısının üstesinden gelmesi benim için büyük bir rahatlama olmuştu. Bir ara onun bitmek bilmeyen, saçma hayallerinden kaçmak neredeyse imkânsız bir hâl almıştı. O zamanlar eğer dudaklarım ve dudaklarımın arkasındaki dişler ona yaklaşırsa neler olacağını *tam anlamıyla* açıklayabilmeyi dilemiştim. Bu, o sinir bozucu fantezilerinin sesini keserdi tabii. Vereceği tepkiyi düşünmek beni az kalsın gülümsetecekti.

Bir halta yaramayacak, diye devam etti Jessica. *Güzel bile değil. Eric'in niye ona bakıp durduğunu anlamıyorum veya Mike'ın.*

Son isimde zihinsel olarak irkildi. Yeni takıntısı, genel anlamda popüler olan Mike Newton, ona karşı tamamen kayıtsızken, belli ki bu, yeni kız için geçerli değildi. Başka bir çocuk daha parlak nesneye doğru uzanıyordu. Bu da Jessica'nın düşüncelerini zalim bir yöne çekiyordu, gerçi ailemle ilgili yaygın olarak bilinenleri yeni kıza açıklarken arkadaş canlısıydı. Yeni öğrenci bizi sormuş olmalıydı.

Bugün herkes bana da bakıyor, diye düşündü Jessica kendini beğenmişçe. *Bugün Bella'nın benimle iki ortak dersi olması ne şans. Bahse varım, Mike bana onunla ilgili bir şeyler sormak isteyecek.*

Saçma ve boş düşünceleri beni deliye çevirmeden, budalaca iç sesini engellemeye çalıştım.

Dikkatimi dağıtmak için Emmett'a, "Jessica Stanley, Cullen klanının bütün kirli çamaşırlarını yeni gelen Swan kızının önüne seriyor," diye mırıldandım.

Emmett alçak sesle güldü. *Umarım iyi iş çıkarıyordur,* diye düşündü.

"Aslına bakarsan, hayal gücü kıt. Sadece ufak bir skandal iması var. Biraz olsun korku yok. Hayal kırıklığına uğradım."

Ya yeni kız? Dedikodu onu da hayal kırıklığına uğrattı mı?

Bella denilen bu yeni kızın Jessica'nın hikâyesiyle ilgili düşüncesini duymak için kulak kabarttım. Herkesin kaçındığı bu garip, tenleri kireç gibi aileye baktığında ne görüyordu?

Kızın tepkisini öğrenmek benim için bir nevi sorumluluktu. Nasıl desem, ailem için bir gözcü gibi davranıyordum. Bizi korumak için. Eğer birisi şüphelenmeye başlarsa ailemi erkenden uyarabilirdim, geç olmadan geri çekilebilirdik. Bu bazen oluyordu; aktif hayal gücüne sahip bazı insanlar bizde kitaplardan veya bir filmden karakterleri görürdü. Genelde yanlış sonuca varıyorlardı ama risk almaktansa başka bir yere taşınmak daha iyiydi. Nadiren, çok nadiren, birisi doğru tahminde bulunuyordu. Onlara varsayımlarını test etme fırsatını vermiyorduk. Öylece ortadan kayboluyor, korkutucu bir hatıradan ibaret oluyorduk.

Onlarca yıldır böyle bir şey olmamıştı.

Jessica'nın önemsiz iç monoloğunun devam ettiği yerin civarını dikkatle dinlesem de hiçbir şey duymadım. Sanki yanında kimse oturmuyor gibiydi. Ne tuhaf. Kız gitmiş miydi? Jessica'nın hâlâ ona gevezelik ettiği düşünülürse bu pek olası değildi. Gafil avlandığımı hissederek, başımı kaldırıp baktım. Ekstra "duyma gücümle" denedim, daha önce yapmak zorunda kalmadığım bir şeydi bu.

Gözlerim yine o kocaman, kahverengi gözlere kilitlendi. Kız aynı yerde oturuyor ve bize bakıyordu, Jessica'nın hâlâ Cullen'larla ilgili yerel dedikoduları anlattığı düşünülürse, kızın bize bakması gayet doğal bir şeydi herhalde.

Bizi düşünmesi de son derece doğal olurdu.

Fakat bir fısıltı bile duyamadım.

Bir yabancıyı izlerken yakalanmanın verdiği utançtan kaçmak için aşağı doğru baktığında yanakları sıcak ve davetkâr bir şekilde kızardı. Jasper'ın hâlâ pencereden dışarıyı gözetlemesi iyiydi. Zahmetsizce toplanıveren kanın onun kontrolünü nasıl etkileyeceğini hayal etmek hoşuma gitmedi.

Kızın duyguları, sanki yüksek sesle dile getiriyormuş gibi, yüzünden apaçık okunuyordu. Farkında olmadan, kendi türüyle benim türüm arasındaki hemen göze çarpmayan farkları incelerken yaşadığı şaşkınlık, Jessica'nın hikâyesini dinlerken hissettiği merak ve bir şey daha...Büyülenme miydi? Bu ilk defa olmazdı. Müstakbel avlarımıza göre biz güzeldik. Ve işte, sonra utanç.

Düşünceleri o garip gözlerinde –garipti, çünkü çok derinlerdine kadar açık seçik olsa da oturduğu yerden duyabildiğim tek şey sessizlikti. Sadece sessizlik.

Bir an için kendimi huzursuz hissettim.

Bu, daha önce hiç karşılaşmadığım bir şeydi. Bende mi bir sorun vardı? Kendimi her zamanki gibi hissediyordum. Endişelendim ve dinlemek için daha çok çabaladım.

Engellediğim seslerin hepsi bir anda kafamın içinde bağırmaya başladı.

...nasıl müziklerden hoşlanıyor acaba... belki yeni CD'den bahsedebilirim... Mike Newton dikkatini Bella Swan'a vermiş, iki masa öteden düşünüyordu.

Şuna bak, nasıl da ona bakıyor. Okuldaki kızların yarısının onun peşinde olması yetmiyormuş gibi... Eric Yorkie'nin düşünceleri yakıcıydı ve onunkiler de kızın etrafında dönüyordu.

...çok iğrenç. Kızı ünlü falan zannedersin. Edward Cullen bile gözlerini dikmiş, ona bakıyor...

Lauren Mallory öyle kıskanmıştı ki yüzü gerçek anlamda yeşile dönse şaşırtıcı olmazdı. *Jessica da yeni dostuyla gösteriş yapıyor. Şaka gibi...* Kızın düşüncelerinden asit damlamaya devam etti.

...bahse varım, herkes ona bunu sormuştur ama onunla konuşmak istiyorum. Daha özgün bir soru bulayım... Ashley Dowling dikkatle düşünüyordu.

...belki benim İspanyolca sınıfımdadır... diye düşünüyordu June Richardson.

...bu akşam yapılacak tonla şey var! Trigonometri ve İngilizce testi. Umarım annem... Nazik düşünceli, sessiz bir kız olan Angela Weber, masadakilerin arasında Bella takıntısı olmayan tek kişiydi.

Hepsini duyabiliyordum, düşündükleri en önemsiz şeyleri bile. Fakat gözleri aldatıcı şekilde konuşkan olan bu yeni öğrenciden hiçbir şey duymuyordum.

Elbette Jessica'yla konuştuğunda kızın söylediği şeyi duyabiliyordum. Uzun kafeteryanın uzak ucundaki alçak, berrak sesini duyabilmek için akıl okumam gerekmiyordu.

"Kızıl kahverengi saçlı çocuk kim?" diye sorduğunu duydum.

Göz ucuyla bana bir bakış daha attı, hâlâ onu izlediğimi görünce de bakışlarını çabucak kaçırdı.

Sesini duymanın düşüncelerinin tonunu saptamama yardım edeceğini ummaya vaktim olsaydı eğer, anında hayal kırıklığına uğrardım. Genelde insanların düşüncelerindeki ton, fiziksel sesleriyle benzer bir tınıda oluyordu. Fakat bu sessiz, utangaç ses, tanıdık değildi. Kafeteryada uçuşan yüzlerce düşünceden biri değildi, ondan emindim. Tamamen yeniydi.

Ah, iyi şanslar, aptal! diye düşündü Jessica kızın sorusunu cevaplamadan önce. "O, Edward. Şahane bir tiptir, ama zamanını boşa harcama. Kimseyle çıkmaz. Buradaki kızların hiçbirini güzel bulmuyor anlaşılan." Bunlar kısık sesle söylendi.

Gülümsememi gizlemek için başımı çevirdim. Jessica ve sınıf arkadaşlarının ilgimi çekmedikleri için ne kadar şanslı oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Kısa ömürlü neşenin altında, tam olarak anlamadığım, garip bir dürtü hissettim. Jessica'nın yeni kıza dair düşüncelerinin, onun farkında olmadığı saldırganca bir tutum takınmasıyla alakalı gibiydi. İkisinin arasına girmek, Jessica'nın zihninin karanlık işleyişine karşı Bella Swan'a kalkan olmak için tuhaf bir dürtü hissettim. Ne garipti. Bu dürtünün altındaki sebepleri ortaya çıkarmaya çalışarak yeni kızı bir kez daha inceledim, bu defa Jessica'nın gözlerinden. Benim bakmam çok fazla dikkat çekmişti.

Muhtemelen uzun bir süredir saklı kalmış olan, güçlünün güçsüzü korumaya yönelik içgüdüsündendi. Bu kız, nedense yeni sınıf arkadaşlarından daha kırılgan görünüyordu. Derisi o kadar saydamdı ki onu dış dünyadan koruduğuna inanmak güçtü. Pürüzsüz, solgun çeperin altındaki damarlarından akan kanın ritmik çağlayışını görebiliyordum. Fakat ona konsantre olmamalıydım. Seçtiğim bu hayatta iyiydim ama ben de en az Jasper kadar susamıştım ve kendimi kışkırtmama gerek yoktu.

Kaşlarının arasında farkında olmadığı, hafif bir kırışıklık vardı.

Bu çok sinir bozucuydu! Orada öylece oturmanın, yabancılarla sohbet etmenin, dikkatlerin odağı hâline gelmenin onun için zor olduğunu kolaylıkla görebiliyordum. Narin görünen omuzlarını, her an ters bir cevap bekliyormuşçasına, hafifçe kambur tutuşun-

dan utangaçlığını sezebiliyordum. Ancak, yine de sadece görebiliyor, sadece sezebiliyor, sadece tahmin edebiliyordum. Bu son derece sıradan insan kızında sessizlikten başka bir şey yoktu. Hiçbir şey duyamıyordum. Neden?

Rosalie, "Kalkalım mı?" diye sorarak dikkatimi dağıttı.

Rahatlayarak zihnimi kızdan uzaklaştırdım. Bu konuda başarısızlığımı sürdürmek istemiyordum. Başarısızlık benim için ender bir şeydi, olağandışılığından da öte, çok sinir bozucuydu. Sırf gizli diye düşüncelerine ilgi duymak istemiyordum. Hiç şüphe yok ki düşüncelerini deşifre ettiğimde –ve bunu yapmanın bir yolunu bulacaktım– herhangi birininkiler kadar küçük ve önemsiz olduklarını görecektim. Onlara ulaşmak için harcayacağım çabaya değmezdi.

"Ee, yeni kız henüz bizden korkmadı mı?" diye sordu Emmett, hâlâ önceki sorusuna bir cevap bekliyordu benden.

Omuz silktim. Daha fazla bilgi almak için üsteleyecek kadar ilgilenmiyordu zaten.

Masadan kalkıp kafeteryadan dışarı çıktık.

Emmett, Rosalie ve Jasper son sınıf gibi davranıyordu, kendi sınıflarına gittiler. Ben onlardan daha genç birini oynuyordum. Biyoloji sınıfıma doğru giderken zihnimi can sıkıntısına hazırlıyordum. Ortalama düzeyde bir zekâya sahip olan Bay Banner'ın, dersinde iki tıp fakültesi diplomasına sahip birini şaşırtmayı becerecek bir şeyler anlatacağından şüpheliydim.

Sınıfa girince sandalyeme yerleştim ve yine aksesuardan ibaret olan kitaplarımı masaya yaydım, içlerinde halihazırda bilmediğim bir şey yoktu. Kendine ait masası olan tek öğrenci bendim. İnsanlar benden korktuklarının *bilecek* kadar akıllı değillerdi ancak içlerinde onları uzak tutmaya yetecek kadar hayatta kalma içgüdüsü vardı.

Öğle yemeğinden dönenlerle birlikte sınıf yavaş yavaş doldu. Oturduğum yerde arkama yaslandım ve zamanın geçmesini bekledim. Yine uyuyabilmeyi diledim. Çünkü yeni kızı düşünüyordum, Angela Weber'la birlikte kapıdan içeri girdiğinde ismi dikkatimi çekti.

Bella da benim gibi utangaç birine benziyor. Eminim bugün onun için gerçekten zordur. Keşke onunla konuşabilseml Ama büyük ihtimalle aptalca bir şeyler söylerdim.

Evet! diye düşündü Mike Newton ve kızların girişini izlemek için sandalyesinde döndü.

Bella Swan'ın durduğu yerden hâlâ hiçbir şey yoktu. Düşüncelerinin olması gereken yerdeki boşluk canımı sıktı ve sinirimi bozdu.

Ya hepsi gittiyse? Ya bu bir çeşit bunamanın ilk semptomlarıysa?

Kakofoniden kaçabilmeyi sıklıkla diliyordum. Normal olmayı diliyordum, tabii benim için ne kadar mümkünse. Fakat şu anda bu düşünceyle paniklediğimi hissettim. Bunu yapamadıktan sonra, kim olurdum ki ben? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Carlisle'ın duyup duymadığını soracaktım.

Kız, öğretmenin masasına gitmek için yanımdaki koridordan geçti. Zavallı kız, boş olan tek yer benim yanımdı. Otomatik olarak masada onun oturacağı tarafı temizleyip, kitaplarımı bir yığın haline getirdim. Orada fazlasıyla rahat hissedeceğinden şüpheliydim. Uzun bir sömestr boyunca buradaydı, en azından bu dersteydi. Ancak belki de onun yanında otururken düşüncelerini saklandıkları yerden çıkarabilirdim. Daha önce böyle bir yakınlığına ihtiyaç duyduğumdan değildi tabii. Dinlemeye değer bir şey bulacağımdan da değildi.

Bella Swan, bana doğru sıcak hava üfleyen havalandırmanın önüne geçti.

Kokusu bana bir şahmerdan gibi, patlayan bir el bombası gibi çarpıverdi. O anda başıma gelen şeyin gücünü anlatmaya yetecek şiddette bir tasvir yoktu.

Anında değişim geçirdim. Bir zamanlar olduğum insanla alakam yoktu. Geçen yıllarda bürünmeyi başardığım insanlığın parçaları bile kalmadı.

Ben bir yırtıcıydım. O benim avımdı. Dünya üzerinde bu gerçek dışında hiçbir şey yoktu.

Bir oda dolusu tanık yoktu, onlar zihnimde çoktan ek zayiatlardı. Düşüncelerinin gizemi unutuldu. Düşünceleri bir anlam ifade etmiyordu, onları çok uzun süre düşünmeyecekti.

Ben bir vampirdim ve o, seksen yıldır kokladığım en tatlı kanın sahibiydi.

Böylesine bir kokunun var olabileceğini hayal dahi etmemiştim. Eğer var olduğunu bilseydim, uzun zaman önce aramaya başlar-

dım. Onun için bütün gezegeni didik didik ederdim. Tadını hayal edebiliyordum.

Susuzluk boğazımdan aşağı ateş gibi indi. Ağzımın için kavrulmuştu ve kupkuruydu, akan taze zehirse bu hissi yok etmek için hiçbir şey yapmadı. Susuzluğun bir yankısı gibi olan açlıkla midem buruldu. Kaslarım ileri atılmak için birbirine dolandı.

Daha bir saniye bile geçmemişti. Hâlâ arkamdan esen rüzgâra doğru aynı adımı atıyordu.

Ayağı yere değdiği anda gözleri bana doğru kaydı, gizlice yapmaya çalıştığı bir hareket olduğu belliydi. Bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerindeki yansımada kendimi gördüm.

Orada gördüğüm yüzün yarattığı şok, hayatını birkaç sancılı saniye için kurtardı.

Bunu kolaylaştırmıyordu. Yüzümdeki ifadeyi incelerken yüzüne hücum eden kanla yanakları yine renklendi, tenini bugüne kadar gördüğüm en leziz renge dönüştürdü. Koku, beynimdeki yoğun bir pus gibiydi. O sisin arasından zorlukla düşünebiliyordum. İçgüdülerim kükrüyor, kontrolüme direniyor, anlamsızlaşıyordu.

Sanki kaçması gerektiğini anlamış gibi, şimdi daha hızlı yürüyordu. Aceleciliği onu sakarlaştırıyordu. Takılıp öne doğru sendeledi, neredeyse önümde oturan kızın üstüne düşüyordu. Savunmasızdı, güçsüzdü. Hatta normal bir insandan bile daha güçsüzdü.

Kızın gözlerinde gördüğüm yüze odaklanmaya çalıştım, iğrenerek hatırladığım bir yüzdü bu. İçimdeki canavarın yüzüydü, onlarca yıl süren çaba ve katı bir disiplinle geri püskürttüğüm bir yüzdü. Şimdi nasıl da kolayca yüzeye fırlıyordu!

Koku tekrar etrafımda dönerek düşüncelerimi darmadağın etti, neredeyse yerimden kalkmama sebep olacaktı.

Hayır.

Kendimi yerimde tutmaya çalışırken masanın kenarına tutundum. Tahta aynı fikirde değildi. Elim desteği kırıp geçti ve avucum ufak parçalara ayrılmış kıymıkla doldu, parmaklarımın şekli geriye kalan tahtaya oyulmuştu.

Kanıtı yok et. Bu temel kuraldı. Parmak uçlarımın şeklini almış olan girintileri çabucak ezdim, geriye sadece tırtıklı bir delik ve yerdeki talaş yığını kaldı. Onları da hemen ayağımla dağıttım.

Kanıtı yok et. Ek zayiatlar...

Şimdi ne olacağını biliyordum. Kız gelip yanıma oturacaktı ve ben de onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Bu sınıftaki on sekiz öğrenci ve bir yetişkinden oluşan masum görgü tanıklarının da az sonra yaşanacaklara şahit olduktan sonra gitmelerine izin verilemezdi.

Yapmam gereken şeyin düşüncesiyle irkildim. En kötü anlarımda bile bu türden bir canavarlık yapmamıştım. Asla masumları öldürmemiştim. Şimdiyse tek seferde yirmisini birden öldürmeyi planlıyordum.

Yansımamdaki canavarın yüzü benimle alay etti. Bir parçam o canavardan uzaklaşsa da başka bir parçam sonraki adımı planlıyordu. Eğer önce kızı öldürürsem sınıftaki insanlar tepki vermeden önce onunla geçireceğim sadece on beş ya da yirmi saniyem olurdu. Tabii başta ne yaptığımı fark etmezlerse biraz daha uzun sürebilirdi. Çığlık atacak veya acı hissedecek zamanı olmayacaktı, onu acımasızca öldürmeyecektim. Korkunç derecede arzu uyandıran bir kana sahip bu yabancı için elimden bu kadarı gelirdi.

Fakat sonra onların kaçmasını engellemem gerekecekti. Pencereler çok yüksekteydi ve birinin kaçamayacağı kadar ufaktı, o konuda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Sadece kapı vardı, o engellendiğinde hepsi tuzağa düşecekti.

Diğerleri panik hâlinde kaçışıp dağılınca hepsini yakalamaya çalışmak daha yavaş ve zor olacaktı. İmkânsız değildi ama daha fazla gürültü çıkarırdı. Çığlık atacak bir sürü zaman olurdu. Birileri duyardı ve ben bu kara saatte çok daha fazla masumu öldürmek zorunda kalırdım. Diğerlerini öldürmekle uğraşırken de kızın kanı soğurdu.

Koku, boğazımı kupkuru bir acıyla kapayarak beni cezalandırdı.

Öyleyse önce tanıkların hakkından gelecektim.

Kafamdan her şeyin planını çizdim. Sınıfın ortasında, ön taraftan en uzak sıradaydım. Önce sağ tarafımdakileri hallederdim. Yaptığım hesaplara göre bir saniyede dört veya beşinin boyunlarını kırabilirdim. Gürültülü olmazdı. Sağ taraf, şanslı olacaktı; geldiğimi görmeyeceklerdi. Ön taraftan dolanıp sol tarafı hallettiğimde, bu

odadaki tüm hayatları sona erdirmem en fazla beş saniyemi alacaktı.

Bella Swan'ın başına gelecek şeyi kısaca görmesine yetecek kadar uzundu. Korkuyu hissetmesine yetecek kadar uzundu. Eğer şoktan yerinde donakalmazsa, belki de bir çığlık atmasına yetecek kadar uzundu. Yumuşak bir sesle atılan tek bir çığlık kimseyi toplamazdı.

Derin bir nefes aldım, koku, kurumuş damarlarıma hızla dolan bir ateşten ibaretti, göğsümden yayılan yangın sahip olabileceğim tüm iyi dürtüleri de kül ediyordu.

Kız şimdi arkasını dönüyordu. Birkaç saniye içinde benden birkaç santim uzağa oturacaktı.

Kafamdaki canavar sevinçten havalara uçtu.

Solumdaki biri dosyasının kapağını kapadı. Bunu yapanın ölüme mahkûm olmuş bu insanlardan hangisi olduğunu görmek için bakmadım ama yaptığı hareket sıradan, kokusuz havanın yüzüme doğru esmesine sebep oldu.

Kısa bir an düzgünce düşünebildim. O kıymetli anda kafamda iki yüzü yan yana gördüm.

Biri benim yüzümdü, daha doğrusu eskiden olduğum kişiydi: Bu kırmızı gözlü canavar, o kadar çok insanı öldürmüştü ki saymayı bırakmıştım. Mantığa uydurulmuş, gerekçeli cinayetlerdi. Katillerin katili olmuştum, daha güçsüz canavarların katiliydim. Kimin ölüm cezasını hak ettiğine karar vermek Tanrı kompleksiydi, bunu biliyordum. Kendimle yaptığım bir anlaşmaydı. İnsan kanıyla besleniyordum ama sadece en basit tanımıyla. Çeşit çeşit karanlık hobileri olan kurbanlarım, benden daha fazla insan değillerdi.

Diğer yüz de Carlisle'ınkiydi.

İki yüz arasında hiçbir benzerlik yoktu. Birisi apaydınlık bir günken, diğeri kapkaranlık geceydi.

Birbirlerine benzemeleri için bir sebep yoktu. Carlisle biyolojik anlamda babam değildi. Benzer fiziksel özelliklerimiz yoktu. Ten rengimizdeki benzerlik, olduğumuz şeyin bir ürünüydü; tüm vampirler ceset kadar solgundu. Gözlerimizin benzerliğiyse başka bir konu, ortak seçimimizin bir yansımasıydı.

Yine de benzerlik için bir temel olmasa da yüzümün, seçimini benimsediğim ve adımlarını izlediğim son yetmiş tuhaf yılda, bir

dereceye kadar onu yansıtmaya başladığını hayal etmiştim. Çehrem değişmemişti ancak onun bilgeliğinin bir kısmı yüz ifademi etkilemiş, merhametinin ufak bir parçası ağzımın kenarında seçilebilir olmuş ve sabrının minik zerrecikleri alnımda aşikâr bir şekilde duruyormuş gibi gelirdi.

Bütün o ufak gelişmeler canavarın yüzünde kaybolmuştu. Birkaç saniye içinde yaratıcımla, akıl hocamla, babamla geçirdiğim yılları yansıtacak tek bir şeyim bile kalmayacaktı. Gözlerim bir iblisinki gibi kıpkırmızı parlayacak, bütün benzerliklerimiz sonsuza kadar kaybolacaktı.

Kafamda, Carlisle'ın nazik gözleri beni yargılamadı. Bu korkunç davranışım için beni bağışlayacağını biliyordum. Çünkü beni seviyordu. Çünkü benim bundan daha iyi olduğumu düşünüyordu.

Bella Swan yanımdaki sandalyeye oturdu, hareketleri kaskatı ve garipti, korkudan olduğuna şüphe yoktu. Kanının kokusuysa etrafımı kaçamayacağım bir bulut gibi sardı.

Babamın benim hakkımda yanıldığını kanıtlayacaktım. Bu gerçeğin getirdiği ıstırap neredeyse boğazımdaki yangın kadar canımı acıttı.

Tiksintiyle kızdan uzaklaştım, onu kapmak için kıvranan canavardan iğreniyordum.

Buraya neden gelmişti ki? Neden *var olması* gerekiyordu? Bu yaşamdan kopuk hayatımdaki ufacık huzuru neden mahvetmek zorundaydı? Bu can sıkıcı insan neden doğmuştu ki? Beni mahvedecekti.

Aniden gelen şiddetli, mantıksız nefretle dolup taşarken yüzümü başka tarafa çevirdim.

Ben canavar olmak istemiyorduml Bu sınıfı dolduran zararsız çocukları öldürmek istemiyorduml Fedakârlıkla ve kendimi tutarak geçirdiğim bir ömürde kazandığım her şeyi kaybetmek istemiyordum.

Kaybetmeyecektim. Bana bunu yaptıramayacaktı.

Kanının korkunç derecede cezbedici kokusuydu asıl sorun. Eğer direnebilmemin bir yolu olsaydı... Eğer kafamı temizleyebilmem için temiz hava olsaydı...

Bella Swan uzun, gür, kızıl kahverengi saçlarını benden tarafa savurdu. Çıldırmış mıydı?

Hayır, yardım edecek bir esinti yoktu. Fakat nefes almak *zorunda* değildim.

Ciğerlerime giden hava akışını durdurdum. Rahatlama ani ama noksandı. Kokunun hatırası hâlâ zihnimde, tadı hâlâ dilimindeydi. O kadar bile dayanamayacaktım. O ve ben, bir arada olduğumuz sürece, bu sınıftaki herkesin hayatı tehlikedeydi. Kaçmalıydım. Kaçmak *istedim*, yanımdaki *sıcaklığından* ve yangının cezalandırıcı acısından uzaklaşmayı *istedim*. Ama sadece ayağa kalkmak için dahi kaslarımı gevşettiğim anda fırlamayacağımdan ve çoktan planlamış olduğum katliamı yapmayacağımdan yüzde yüz emin değildim.

Belki ancak bir saatliğine direnebilirdim. Saldırıya geçmeden hareket kabiliyetimi sağlamak için bir saat yeterli bir zaman olmaz mıydı? Şüphe duysam da kendimi uymaya zorladım. Olduğu kadarıyla *yetinecektim*. Kurbanlarla dolu bu sınıftan dışarı çıkmak için yeterli bir zamandı, belki de kurban olmak zorunda *olmayan* kurbanlarla... Tabii ben kısa bir saat boyunca direnebilirsem...

Nefes almamak rahatsızlık veren bir histi. Bedenimin oksijene ihtiyacı yoktu ama içgüdülerime aykırıydı. Stresli olduğum anlarda koku duyuma hepsinden çok bel bağlardım. Av esnasında yolumu o belirlerdi, bir tehlikeye karşı ilk işaret oydu. Benim kadar tehlikeli bir şeye sık sık denk gelmiyordum ancak benim türümde kendini koruma güdüsü, ortalama bir insanınkinden daha güçlüydü.

Rahatsız edici olsa da dayanılmayacak bir şey değildi. *Onu* koklamaktan daha katlanılırdı ve dişlerimi güzel, ince, saydam derisine saplayıp sıcak, ıslak kanının...

Bir saat! Sadece bir saat. Kokusunu ve tadını düşünmemeliydim.

Sessiz kız öne doğru eğilince, aramızda duran saçları klasörünün üzerine döküldü. Yüzünü göremediğim için berrak, derin gözlerinden duygularını okuyamıyordum. O gözleri benden saklamaya mı çalışıyordu? Korkudan mı? Utançtan mı? Sırlarını saklamak için mi?

Sessiz düşünceleri tarafından alt edilmekten ötürü hissettiğim rahatsızlık, şu an beni ele geçiren ihtiyaç ile nefrete kıyasla zayıf ve sönüktü. Yanımdaki bu kırılgan kızdan nefret etmek; ondan tutkuyla nefret etmek eski benliğime, aileme olan sevgime, eskiden olduğum şeyden daha iyi olduğuma dair hayallerime tutunmamı sağladı. Ondan ve bana hissettirdiği şeyden nefret etmem biraz ol-

sun yardım etti. Evet, önceden hissettiğim rahatsızlık güçsüzdü ama onun da biraz yardımı oldu. *Tadının* nasıl olduğunu hayal etmekten alıkoyacak her düşünceye tutundum.

Nefret ve öfke. Sabırsızlık. Bu bir saat hiç geçmeyecek miydi?

Süre sona erdiğinde kız sınıftan çıkıp gidecekti. Peki, ben ne yapacaktım?

Eğer canavarı kontrol edebilseydim, ona beklediğine değeceğini gösterebilseydim... Kendimi tanıtabilirdim. *Merhaba, adım Edward Cullen. Sonraki dersine giderken seninle yürüyebilir miyim?*

Evet, derdi. Nezaket bunu gerektirirdi. Benden korktuysa bile, ki korktuğundan emindim, toplumsal düzene uyacak ve benimle yürüyecekti. Onu yanlış yöne doğru götürmek kolay olmalıydı. Ormanın bir kolu park alanının arka köşesine çok yakındı. Ona kitaplarımdan birini arabamda unuttuğumu söyleyebilirdim...

Kızın en son kiminle görüldüğünü fark eden olur muydu? Her zamanki gibi yağmur yağıyordu. Yanlış yöne doğru giden iki koyu yağmurluk fazla dikkat çekmez veya beni ele vermezdi. Ancak bugün onun farkında olan tek öğrenci ben değildim, gerçi hiç kimse de benim kadar şiddetle farkında değildi. Mesela Mike Newton, onun sandalyesindeki her kıpırdanışının bilincindeydi. Bana bu kadar yakın olmaktan, herkes gibi, o da rahatsızdı, kokusu merhametli endişemin tümünü yok etmeden önce, ben de bunu bekliyordum zaten.

Eğer sınıftan benimle birlikte çıkarsa Mike Newton fark ederdi.

Eğer bir saat dayanabilirsem iki saat de dayanamaz mıydım?

Yanmanın verdiği acıyla irkildim.

Kız boş bir eve gidecekti. Polis şefi Swan, günde sekiz saat çalışıyordu. Bu ufak kasabadaki her evi bildiğim gibi, onun evini de biliyordum. Evi gür ormanın hemen dibine konuşlanmıştı, yakınında komşuları yoktu. Çığlık atmayacaktı ama atmaya zamanı olsa bile duyacak kimse olmayacaktı.

İnsan kanı içmeden yetmiş yıldan fazla zaman geçirmiştim. Eğer nefesimi tutarsam iki saat daha dayanabilirdim. Onu yalnız yakaladığımdaysa başka kimsenin zarar görme ihtimali olmayacaktı. *Deneyimi aceleye getirmenin de manası yok*, diyerek hemfikir oldu kafamdaki canavar.

Gayret ve sabırla bu sınıftaki on dokuz insanı kurtarıp da bu masum kızı öldürmekle daha az canavar olacağımı düşünmem tam bir safsataydı. Ondan nefret ediyordum etmesine ama bunun adil olmadığının da kesinlikle farkındaydım. Aslında kendimden nefret ettiğimi biliyordum. O öldüğündeyse, ikimizden de çok daha fazla nefret edecektim.

Bir saati bu şekilde, onu öldürmenin en iyi yollarını düşleyerek geçirdim. *Eylemin* kendisini hayal etmekten kaçınmaya çalıştım. O kadarı bana fazla gelebilirdi. O yüzden stratejiyi planlamakla yetindim.

Dersin sonuna doğru bir kez, saçlarından oluşan duvarın arkasından, gizlice bana baktı. Bakışlarımız buluştuğunda içimde tutuşan haksız nefreti hissedebiliyor, korku dolu gözlerinde yansımasını görebiliyordum. Tekrar saçlarının arkasına gizlenmeden önce yanakları kanla renklendi ve ben neredeyse çözülüyordum. Fakat zil çaldı. Ne klişedir ki, kurtulduk. Daha doğrusu kurtulan oydu, hem de ölümden. Bense korktuğum ve tiksindiğim, kâbus gibi bir yaratık olmaktan kısa bir süreliğine kurtulmuştum.

Şimdi kıpırdamak zorundaydım.

Bütün dikkatimi en basit hareketlere vermiş olsam da yapmam gerektiği kadar yavaş yürüyemedim, kapıdan dışarı fırladım. Eğer birisi bakıyor olsaydı çıkışımdan, bir şeylerin yolunda olmadığından şüphelenebilirdi. Neyse ki kimse bana bakmıyordu. Bütün insanların düşüncesi, bir saatten daha kısa süre içinde ölmeye mahkûm olan kızın etrafında dönmeye devam ediyordu.

Arabama saklandım.

Saklanmak zorunda kaldığımı düşünmek hoşuma gitmedi. Kulağa ne kadar da korkakça geliyordu. Fakat, şu anda insanların etrafında olmama yetecek disipline sahip değildim. Onlardan *birini* öldürmemek için harcadığım çabaya öyle çok odaklanıyordum ki diğerlerine direnecek kaynağım kalmamıştı. Ne israf olurdu amal Eğer canavara teslim oluyorsam yenildiğime değseydi hiç olmazsa.

Genelde beni sakinleştiren bir CD çalardım ama şu anda pek işime yaramıyordu. Hayır, şu anda bana en çok yardımı olan şey hafif yağmurun açık pencerelerden içeri taşıdığı serin, temiz havaydı. Bella Swan'ın kanının kokusunu kusursuz bir netlikte hatırlayabil-

sem de bu temiz havayı solumak bedenimin içini bu hastalıktan temizlemek gibiydi. Aklım tekrar başıma geldi. Yeniden düşünebildim. Ve yeniden savaşabildim. Olmak istemediğim şeyle savaşabildim.

Kızın evine gitmeme gerek yoktu. Onu öldürmeme gerek yoktu. Elbette ben mantıklı, düşünebilen bir varlıktım ve bir seçim şansım vardı. Her zaman bir seçenek vardı.

Sınıftayken öyle hissettirmemişti ama şimdi ondan uzaktaydım.

Babamı hayal kırıklığına uğratmak zorunda değildim. Annemi strese sokmama, endişelendirmeme, ona acı çektirmeme gerek yoktu. Evet, bu beni evlat edinen annemi de üzecekti. Esme öyle narin, öyle hassas ve sevgi doluydu ki! Onun gibi birine acı çektirmek kesinlikle bağışlanamazdı.

Belki, eğer bu kızdan çok ama çok dikkatli bir şekilde uzak durursam, hayatımın değişmesi gerekmezdi. Her şeyi kendi istediğim gibi düzenlemiştim. Neden sinir bozucu, lezzetli ve önemsiz birinin bunu mahvetmesine izin verecektim ki?

Bu insan kızını Jessica Stanley'nin art niyetli düşüncelerindeki önemsiz, değersiz tehditlere karşı korumak istemiş olmam ne ironikti. Isabella Swan'ın koruyucusu olacak son kişi bendim. Benden korunması gerektiği kadar hiç kimseden korunması gerekmeyecekti.

Birden Alice'in nerede olduğunu merak ettim. Swan kızını birden fazla şekilde öldürdüğümü görmemiş miydi? Niçin yardımıma gelmemişti? Beni durdurmak veya kanıtı temizlememe yardım etmek için? Yoksa kendini Jasper'la ilgili sorunu izlemeye fazla kaptırdığı için, çok daha korkunç bir olasılığı gözden kaçırmış mıydı? Ya da ben düşündüğümden daha mı güçlüydüm? Kıza gerçekten hiçbir şey yapmayacak mıydım?

Hayır. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Alice, Jasper'a çok fazla odaklanıyor olmalıydı.

Kız kardeşimin olacağını bildiğim yönü araştırdım, İngilizce dersleri için kullanılan ufak bir binadaydı. Tanıdık "sesini" saptamak fazla vaktimi almadı. Haklıydım. Her düşüncesi Jasper'a odaklıydı, en ufak seçimlerini bile saniyesi saniyesine inceliyordu.

Tavsiyesini sorabilmeyi dilesem de aynı zamanda nelere kâdir olduğumu bilmediğine memnundum. Vücudumda yeni bir yangın hissettim, utancın ateşini. Hiçbirinin bilmesini istemiyordum.

Eğer Bella Swan'dan kaçınabilirsem, eğer onu öldürmemeyi başarabilirsem (sadece düşüncesiyle bile canavar debelendi ve dişlerini öfkeyle kenetledi) kimsenin öğrenmesi gerekmezdi. Eğer kokusundan uzak kalabilirsem... En azından bunu denememem için hiçbir sebep yoktu. İyi bir seçim yapacaktım. Carlisle'ın düşündüğü kişi olmaya çabalayacaktım.

Okulun son saati bitmek üzereydi. Yeni planımı hemen devreye sokmaya karar verdim. Onun yanımdan geçip çabamı mahvedebileceği park alanında oturmaktan iyiydi. Yine kızdan haksız yere nefret ettim.

Ofise giden küçük kampüsü kaskatı yürüyerek geçtim, biraz fazla katıydım ama izleyen yoktu. Sekreter dışında ofis boştu, o da sessiz girişimi fark etmedi zaten.

"Bayan Cope?"

Kadının doğal olmayan kızıl renkli kafası havaya kalktı ve yerinden sıçradı. Bizlerden biriyle daha önce kaç kez karşılaşmış olurlarsa olsunlar, görünüşümüz onları her zaman hazırlıksız yakalıyordu, ufak işaretleri anlamıyorlardı.

Kadın biraz kızararak, "Ah," diye fısıldadı. Gömleğini düzeltti. *Aptal*, diye düşündü kendi kendine. *Neredeyse oğlum olacak yaşta.*

"Merhaba, Edward. Senin için ne yapabilirim?"

Kalın gözlük camının arkasından kirpiklerini kırpıştırdı.

Rahatsız ediciydi. Fakat istediğim zaman nasıl etkileyici olacağımı biliyordum. Her ses tonunun ya da hareketin nasıl değerlendirildiğini anında bilebildiğimden, benim için kolaydı.

Öne doğru eğildim, sığ görünen kahverengi gözlerine derin derin bakıyormuşum gibi, onunla göz göze geldim. Düşüncelerine bakılırsa, zaten heyecandan eli ayağına dolaşıyordu. Basit olmalıydı.

İnsanları korkutmamak için kullandığım yumuşak ses tonumla, "Ders programım konusunda bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyordum," dedim.

Kalp atışının hızlandığını duydum.

"Elbette, Edward. Nasıl yardım edebilirim?" *Çok genç, çok genç,* diyerek telkin ediyordu kendini. Yanılıyordu elbette. Ben onun büyükbabasından daha yaşlıydım.

"Biyoloji sınıfından bir son sınıf dersine geçebilir miyim diye merak ediyordum? Fizik, mesela?"

"Bay Banner'la bir sorunun mu var, Edward?"

"Hiç yok, sadece bu dersi zaten aldım..."

"Alaska'da hep birlikte gittiğiniz şu hızlandırılmış okulda. Doğru." Bunu düşünürken ince dudaklarını büzdü. *Üniversitede olmalılardı. Öğretmenlerin şikâyetlerini duydum. Kusursuz, tam notlar, tereddüt bile duymadan verilen cevaplar, sınavlarda asla yanlış cevap vermemeleri... Sanki her derste kopya çekmenin bir yolunu bulmuşlar. Bay Varner trigonometride bir öğrencinin ondan daha akıllı olduğunu düşünmektense herkesin kopya çektiğine inanmayı tercih eder. Bahse varım, anneleri onlara özel ders veriyordur...* "Aslında fizik şu anda tamamen dolu, Edward. Bay Banner bir sınıfta yirmi beşten fazla öğrenci olmasından hoşlanmaz."

"Ben hiç sorun çıkarmam."

Elbette çıkarmazsın. Sen kusursuz bir Cullen'sın. "Bunu biliyorum, Edward. Fakat mevcut hâliyle bile yeterli sıra yok."

"Dersi bırakabilir miyim o zaman? Bu dönem bağımsız çalışma yapabilirim."

"Biyolojiyi bırakmak mı?" Ağzı açık kaldı. *Bu delilik. Zaten bildiğin bir derste oturmak ne kadar zor olur ki? Kesin Bay Banner'la ilgili bir sorun var.* "Mezun olman için gereken krediyi tamamlayamazsın."

"Önümüzdeki yıl arayı kapatırım."

"Belki de bu konuyu ailenle konuşmalısın."

Arkamdaki kapı açıldı ama gelen kişi her kimse, beni düşünmüyordu, o yüzden onu dikkate almadım ve Bayan Cope'a odaklandım. Hafifçe eğilerek yaklaştım ve ona daha derin bir şekilde bakıyormuşum gibi gözlerine kenetlendim. Eğer gözlerim bugün siyah değil de kehribar rengi olsaydı daha çok işe yarardı. Siyahlığı, bekleneceği üzere, insanları korkutuyordu.

Yanlış hesabım kadını etkiledi. Geriye doğru sıçradı, çelişkili içgüdüleri yüzünden kafası karıştı.

"Lütfen, Bayan Cope..." diye mırıldandım, sesim olması gerektiği gibi sakin ve ikna ediciydi, anlık hoşnutsuzluğu azaldı. "Geçebileceğim başka bir ders yok mu? Eminim bir yerlerde bir boşluk vardır? Altıncı dersteki biyoloji tek seçenek olamaz herhalde..."

Kadına gülümsedim, dişlerimi tamamen gösterip onu tekrar korkutmamak konusunda dikkatliydim, hareketin yüzümü yumuşatmasına izin verdim.

Kalbi daha hızla gümbürdedi. *Çok genç,* diye hatırlattı kendine panikle. "Pekâlâ, Bob'la, yani Bay Banner'la bir konuşup neler yapabileceğime bir bakacağım..."

Her şeyin değişmesi sadece bir saniye sürdü: odadaki atmosfer, buradaki görevim, kızıl saçlı kadına doğru eğilme sebebim... Bir amaca yönelen şeyin, şimdi başka bir amacı vardı.

Samantha Wells'in içeri girip kapının yanındaki sepete imzalanmış geç kâğıdını bırakması ve aceleyle, bir an önce okuldan çıkıp eve gitme isteğiyle dışarı çıkması bir saniye sürdü. Açık kapıdan içeri dolan ani rüzgâr bana çarptı ve içeri gelen ilk kişinin niçin düşünceleriyle beni bölmediğini anladım.

Emin olmak için dönüp bakmam gerekmese de arkamı döndüm. Bella Swan kapının yanında, sırtını duvara yaslamış duruyordu, elinde bir parça kâğıt vardı. Benim gaddar, insanlık dışı bakışıma maruz kalırken gözleri öncekinden bile genişti.

Kanının kokusu bu küçük, sıcak odanın her köşesine nüfuz etti. Boğazım alev alev yandı.

Bir şeytanın maskesini giymiş olan canavar, yine kızın gözlerindeki aynadan bana dik dik baktı.

Elim bankonun üzerinde, tereddütle havada kaldı. Bayan Cope'a doğru uzanıp kafasını onu öldürecek bir güçle masaya vurmak için ona bakmama gerek yoktu. Yirmi yerine iki hayat. Bir takastı.

Canavar bunu yapmamı endişeyle, açlıkla bekledi.

Fakat her zaman bir seçim şansı vardı, olmak *zorundaydı.*

Ciğerlerimin hareketini durdurdum ve Carlisle'ın yüzünü gözlerimin önüne getirdim. Bayan Cope'a bakmak için önüme döndüm ve ifademdeki değişimle yaşadığı içsel şaşkınlığı duydum. Büzüşerek benden uzaklaştı ancak korkusu tutarlı kelimelere dökülmedi.

Kendime hâkim olarak geçirdiğim onlarca yılda ustalaştığım kontrolümü kullanarak, sesimi dengeli ve sakin tuttum. Ciğerlerimde sadece bir kez daha konuşabileceğim kadar hava vardı, sözcükleri aceleyle söyledim.

"Boş verin o hâlde. Bunun mümkün olmadığını görebiliyorum. Yardımınız için çok teşekkür ederim."

Topuğumun üzerinde dönüp kendimi odadan dışarı attım, birkaç santim ötesinden geçerken, kızın vücudunun sıcaklığını hissetmemeye çalıştım. Arabama varana kadar durmadım, oradan buraya kadar çok hızlı hareket etmiştim. İnsanlar çoktan çıkıp gitmişti, o yüzden etrafta pek fazla tanık yoktu. İkinci sınıflardan D. J. Garrett'ın fark ettiğini, sonra da umursamadığını duydum. *Cullen nereden çıktı geldi? Sanki bir anda belirdi. Yine yapıyorum işte, şu hayal gücüm yok mu! Annem hep diyor...*

Volvo'ma bindiğimde diğerleri çoktan gelmişti. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama boğuluyormuşum gibi, temiz havayı soluyup duruyordum.

Alice endişeyle, "Edward?" dedi.

Sadece başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Sana ne halt oldu böyle?" diye üsteledi Emmett. O an, Jasper'ın rövanş için istekli olmamasından ötürü dikkati dağınıktı.

Cevap vermek yerine arabayı geri vitese taktım. Bella Swan beni burada da takip etmeden önce bu park alanından çıkmak zorundaydım. Kendi kişisel iblisim, bana işkence ediyordu. Arabayı çevirip gaza bastım. Park alanından çıkmadan hızımı altmışa yükselttim. Yola çıktığım anda, daha köşeyi dönmeden yüz onu bulmuştum bile.

Görmesem de Emmett, Rosalie ve Jasper'ın Alice'e bakmak için döndüklerini biliyordum. Alice omuz silkti. Geçmişi değil, sadece geleceği görebilirdi.

Artık o benim bir adım ötemdeydi. İkimiz de onun gördüğü şeyi gördük ve şaşırdık.

"Gidiyor musun?" diye fısıldadı.

Şimdi diğerleri de gözlerini bana dikmişti.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Öyle mi yapıyorum?" diye hırladım.

Kararımın değiştiğini ve başka bir seçimin geleceğimi daha karanlık bir yöne götürdüğünü gördü sonra.

"Ah."

Bella Swan ölüydü. Gözlerim taze kanla kıpkırmızı parlıyordu. Peşinden araştırma gelecekti. Forks'tan ayrılmamız güvenli olana kadar dikkatlice bekleyecek ve yeniden başlayacaktık.

"Ah," dedi tekrar. Görüntü çok daha detaylı bir hâl alıyordu. Şef Swan'ın evinin içini ilk kez gördüm. Bella sarı kapaklı dolapların

olduğu küçük bir mutfaktaydı, ben gölgelerin arasından onu gözlerken, kokusunun beni ona doğru çekmesine izin verirken sırtı bana dönüktü.

Daha fazlasına katlanamayarak, "Dur!" diye inledim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Canavar neşeyle coştu.

Kafasındaki görüntü tekrar değişti. Geceleyin, iki yanında karla kaplı ağaçların olduğu boş bir otoyoldan neredeyse saatte üç yüz kilometre hızla geçip gidiyordum.

"Seni özleyeceğim," dedi. "Ne kadar kısa süreliğine gidersen git."

Emmett ve Rosalie birbirine endişeli bir bakış attı. Bizi evimize götürecek uzun yolun sapağına varmak üzereydik.

"Bizi burada indir," dedi Alice. "Carlisle'a kendin söylemelisin."

Başımla onayladım, aniden durunca arabanın tekerleri ciyakladı. Emmett, Rosalie ve Jasper sessizce indiler, ben gittikten sonra Alice'e anlattıracaklardı. Alice omzuma dokundu.

"Doğru olanı yapacaksın," diye mırıldandı. Bu defaki bir görü değil, emirdi. "O, Charlie Swan'ın tek ailesi. Bu onu da öldürürdü."

"Evet," dedim. Sadece son kısma katılıyordum.

Alice diğerlerine katılmak için arabadan indi, kaşları endişeyle çatıldı. Ormanın içine karıştılar, daha ben arabanın yönünü çevirmeden gözden kayboldular.

Forks'a doğru hızla yola koyuldum, Alice'in kafasındaki görülerin karanlıktan aydınlığa dönüşünün elektronik flaşlar gibi hızlı olabildiğini biliyordum. Nereye gittiğimden emin değildim. Babama veda etmeye mi? Yoksa içimdeki canavarı kucaklamaya mı? Yol ,tekerleklerimin altından kayıp gitti.

2. AÇIK KİTAP

YUMUŞAK KAR YIĞININ ÜZERİNE UZANIP PUDRA GİBİ zerreciklerin ağırlığımın etrafında şekillenmesine izin verdim. Tenim etrafımdaki havaya uyum sağlamak için soğumuştu, altındaki küçük buz parçalarını kadife gibi hissediyordum.

Üzerimdeki gökyüzü berraktı, kimi yerlerde mavi kimi yerlerdeyse sarı sarı ışıldayan yıldızlarla ışıl ışıldı. Yıldızlar, boş evrenin siyah kanvasında görkemli, girdap gibi şekiller yaratıyordu. Olağanüstü bir manzaraydı. Enfes bir güzellikti. Daha doğrusu, enfes olmalıydı. Eğer gerçekten görebilseydim öyle olurdu.

Hiç iyiye gitmiyordu. Altı gün geçmişti. Altı gündür boş Denali yabanında saklanıyordum fakat özgür kalmaya, onun kokusunu aldığım andan daha yakın değildim.

Cevherlerle süslü gökyüzüne bakarken gözlerimle göğün güzelliği arasında bir perde vardı âdeta. O perde, bir yüzdü; sıradan bir insan yüzüydü ama aklımdan çıkarıp atamıyordum.

Yaklaşan düşünceleri, onlara eşlik eden ayak seslerinden önce duydum. Hareketin yarattığı ses, tozun üzerindeki belli belirsiz bir fısıltıdan ibaretti.

Tanya'nın beni buraya kadar takip etmesine şaşırmadım. Yaklaşan bu konuşmayı birkaç gündür düşündüğünü biliyordum, söylemek istediği şeylerden tam olarak emin oluncaya kadar ertelemişti.

Elli metre kadar öteden görüş alanıma girdi, siyah bir kayanın çıkıntı yapan ucuna zıpladı ve çıplak ayaklarının topukları üzerinde dengede durdu.

Tanya'nın teni, yıldızların ışığı altında gümüşlydi. Uzun, sarı bukleleri soluk, içindeki kızıl tonlarla neredeyse pembe bir parıltı yayıyordu. Belime kadar kara gömülmüş hâlime bakarken kehribar rengi gözleri ışıldadı ve gülümseyince dolgun dudakları yavaşça kıvrıldı.

Güzeldi. *Eğer* onu gerçekten görebilseydim. İç geçirdim.

İnsanlara göre giyinmemişti; üzerinde sadece ince pamuklu bir atlet ve şort vardı. Kayanın burnunda çömeldi, parmak uçlarıyla taşa dokundu ve bedeni kıvrıldı.

Top güllesi, diye düşündü.

Havaya fırladı. Zarif bir şekilde dönerek yıldızlarla arama girerken, şekli karanlık, kıvrılan bir gölgeye dönüştü. Havada kıvrılıp tortop olduktan sonra yanımdaki kar yığınına çarpıverdi. Etrafımda bir kar fırtınası oluşturdu. Yıldızlar kapkara oldu ve ben, tüy gibi hafif buz kristallerinin altına derin bir şekilde gömüldüm.

Yine iç geçirince buzu içime çektim ve kendimi yüzeye çıkarma girişiminde bulunmadım. Karın altındaki karanlık ne bana zarar veriyor ne de manzarada bir gelişme yaratıyordu. Hâlâ aynı yüzü görüyordum.

"Edward?"

Tanya hızlıca kazıp beni çıkarırken etrafımda yine karlar uçuştu. Üzerimdeki kar tanelerini silkelerken tam olarak gözlerime bakmıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Şakaydı."

"Biliyorum. Komikti."

Ağzı büzüldü.

"Irina ve Kate seni yalnız bırakmamı söyledi. Seni rahatsız ettiğimi düşünüyorlar."

"Hiç de değil," dedim ona. "Aksine, kaba olan benim, hem de çok kabayım. Çok üzgünüm."

Eve gidiyorsun, değil mi? diye düşündü.

"Aslında... Ona daha karar vermedim."

Fakat burada kalmayacaksın. Şimdiyse düşüncesi hüzünlüydü.

"Hayır. Bana pek yardımı olmuyor."

Dudaklarını sarkıtıp somurttu. "Bu benim hatam, değil mi?"

"Tabii ki değil." İşleri hiç kolaylaştırmamıştı, orası kesindi ama engel olan tek şey aklıma dadanan yüzdü.

Centilmenlik yapma.

Gülümsedim.

Seni rahatsız ediyorum.

"Hayır."

Tek kaşını havaya kaldırdı, inanmadığı yüz ifadesinden o kadar belliydi ki gülmeden edemedim. Kısa bir kahkahanın peşinden yine iç geçirdim.

"Pekâlâ," diye itiraf ettim. "Birazcık."

O da iç geçirdi ve ellerini çenesine dayadı. "Sen yıldızlardan binlerce kat daha güzelsin, Tanya. Elbette, zaten bunun farkındasın. İnatçılığımın özgüvenini etkilemesine izin verme."

Bunun imkânsızlığına güldüm.

"Reddedilmeye alışkın değilim," diye homurdandı. Alt dudağını çekici bir şekilde sarkıttı.

"Değilsin tabii ki," diyerek ona hak verdim. O, daha önceki binlerce başarılı fethinin hatıralarını anımsarken, ben de düşüncelerini engellemekte pek az başarılı oluyordum. Tanya çoğunlukla insan erkeklerini tercih ederdi, onların sayıca daha fazla olmaları bir yana, yumuşak ve sıcak olmak gibi bir avantajları vardı. Tabii her zaman da hevesliydiler. Kafasında dönen görüntülerin önüne geçmeyi umarak ona, "Succubus*," diyerek takıldım.

Dişlerini göstererek sırıttı. "Ta kendisi."

Tanya ve kız kardeşleri, Carlisle'ın aksine, vicdanlarını yavaşça keşfetmişlerdi. Onlara katliama sırt çevirten şey, insan erkeklerine olan düşkünlükleriydi. Şimdiyse sevdikleri adamlar yaşıyorlardı.

"Sen buraya gelince," dedi yavaşça. "Ben düşündüm ki..."

Ne düşündüğünü anlamıştım. O şekilde hissedeceğini tahmin etmeliydim. Fakat o anda analitik düşünme konusunda pek de iyi olduğum söylenemezdi.

"Fikrimi değiştirdiğimi düşündün."

"Evet." Kaşlarını çattı.

* (Ing.) Erkeklere uyurken musallat olduğuna, onları baştan çıkardığına inanılan dişi şeytan. (ç.n.)

"Beklentilerinle oynadığım için korkunç hissediyorum, Tanya. Niyetim bu değildi, ben doğru düzgün düşünmüyordum. Sadece aceleyle ayrıldım."

"Bana sebebini söyleyeceğini sanmıyorum, ama..."

Doğrulup oturdum ve kollarımı göğsümde bağladım, omuzlarım kaskatıydı. "Konuşmamayı tercih ederim. Lütfen sessizliğimi bağışla."

Tekrar suskunlaştı, hâlâ üzerinde düşünüyordu. Onu görmezden gelip, beyhude yere yıldızların güzelliğini takdir etmeye çabaladım.

Bir anlık sessizliğin ardından, düşünceleri yeni bir rotaya doğru ilerledi.

Eğer ayrılırsan nereye gideceksin, Edward? Carlisle'a mı döneceksin?

"Sanmıyorum," diye fısıldadım.

Nereye giderdim? Tüm gezegende ilgimi çekecek tek bir yer bile düşünemedim. Görmek veya yapmak istediğim hiçbir şey yoktu. Çünkü nereye gittiğim önemli değildi, *gideceğim* bir yer olmayacaktı. Sadece *kaçacağım* yer olacaktı.

Bundan nefret ettim. Ben ne zaman böyle bir korkağa dönüşmüştüm?

Tanya ince kolunu omzuma attı. Dokunuşuyla kasıldım ama kaçmadım. Arkadaşça bir teselliden fazlasını amaçlamıyordu. Yani çoğunlukla.

"Bence *geri döneceksin*," dedi. Sesinde uzun süredir kayıp olan Rus aksanından küçük bir iz vardı. "Sana dadanan şeyin ne veya kim olduğu önemli değil. Doğrudan yüzleşeceksin. Sen o tür birisin."

Düşünceleri de sözleri gibi netti. Kendimi, onun beni gördüğü şekilde görmeye çalıştım. Her şeyle doğrudan yüzleşen kişiyi. Kendimi yine o şekilde düşünmek memnuniyet vericiydi. Bir lisedeki biyoloji dersinde geçirdiğim o korkunç saate kadar, cesaretimden ve zorluklarla yüzleşme kabiliyetimden hiç şüphe duymamıştım.

Tanya'nın yanağını öptüm, yüzünü benimkine doğru çevirdiğinde hızla geri çekildim. Hızıma karşılık kederli bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkürler, Tanya. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Düşünceleri huysuz bir hâl aldı. "Rica ederim, yani sanırım. Keşke bazı konularda daha mantıklı olsan, Edward."

"Üzgünüm, Tanya. Benim için fazla iyi olduğunu biliyorsun. Ben henüz aradığım şeyi bulamadım."

"Pekâlâ, eğer seni tekrar göremeden gidersen... Hoşça kal, Edward."

"Hoşça kal, Tanya." Daha sözcükleri söylerken gözümde canlandı. Gittiğimi görebiliyordum. Olmak istediğim tek yere geri dönmeme yetecek kadar güçlü olacaktım. "Tekrar teşekkür ederim."

Çevik bir hareketle ayağa fırladıktan sonra koşmaya başladı. Karın üzerinden öyle hızlı geçiyordu ki ayaklarının batmaya bile vakti olmadı. Gittiği yerde hiç iz bırakmadı. Arkasına dönüp bakmadı. Reddedişim canını öncekinden daha çok sıkmıştı, düşüncelerinde bile. Gitmeden önce, beni bir daha görmek istemeyecekti.

Suratım asıldı. Hisleri yoğun olmasa da, saf olduğunu söyleyemesem de ve hiçbir şekilde karşılık veremeyeceğim bir şey olsa da Tanya'yı incitmekten hoşlanmadım. Kendimi bir centilmen gibi hissetmeme engel oluyordu.

Çenemi dizlerime dayadım ve sonra tekrar yıldızlara baktım, birden yola düşeceğim için kaygılandım. Alice'in eve döndüğümü göreceğini ve diğerlerine söyleyeceğini biliyordum. Bu onları mutlu edecekti, özellikle de Carlisle ve Esme'yi. Yıldızlara bir süre daha bakıp kafamdaki yüzün ötesini görmeye çalıştım. Gökyüzündeki parlak yıldızlarla aramda duran, güdülerim yüzünden hayrete düşmüş bir çift şaşkın, çikolata rengi göz, bu kararın *onun için* ne anlama geleceğini sorgular gibiydi. Elbette, o meraklı gözlerin aradığı bilgi gerçekten bu muydu, emin olamazdım. Hayal ederken bile düşüncelerini duyamadım. Bella Swan'ın gözleri sorgulamaya devam etti, yıldızların engelsiz manzarasından hâlâ mahrumdum. Ağır ağır iç geçirerek pes ettim ve ayağa kalktım.

Eğer koşarsam, bir saatten kısa sürede Carlisle'ın arabasına dönmüş olurdum.

Ailemi görmenin heyecanı ve her şeyle doğrudan yüzleşen Edward olmanın isteğiyle yıldızların aydınlattığı, karla kaplı araziyi koşarak geçtim ve arkamda hiç iz bırakmadım.

* * *

"Her şey sorunsuz ilerleyecek," diye soludu Alice. Gözleri odağını kaybetmişti ve biz birbirine sokulmuş bir grup hâlinde, köhne kafeteryaya girerken Jasper dirseğini tutarak onu yönlendiriyordu. Rosalie ve Emmett önden gidiyordu, Emmett komik bir şekilde düşman bölgesinin ortasındaki bir koruma gibi görünüyordu. Rose da tetikte görünüyordu ama korumacıdan ziyade, rahatsız gibiydi.

"Elbette öyle olacak," diye homurdandım. Davranışları saçmaydı. Eğer bu ânın üstesinden gelebileceğime inanmasaydım evde kalırdım.

Eğer normal, hatta eğlenceli sabahımızın ardından gelen abartılı ihtiyat, bu kadar rahatsız edici olmasaydı komik olurdu. Geceleyin kar yağmıştı, tabii Emmett ve Jasper, dikkat dağınıklığımı bana çamurlu kartopları atmak için kullanmayacak kadar asil değillerdi, onlara karşılık vermeyişimden sıkılıp birbirlerine saldırmışlardı.

"Henüz burada değil ama içeri gireceği yere göre, her zamanki yerimize oturursak rüzgârın estiği yönde olmayacak."

"*Elbette* her zamanki yerimize oturacağız. Kes şunu, Alice. Sinirlerimi bozuyorsun. Ben son derece iyi olacağım."

Jasper onu yerine oturttuğunda Alice, gözlerini bir defa kırptı ve bakışlarını yüzüme doğrulttu.

"Hımm," derken sesi şaşkındı. "Sanırım haklısın."

"Tabii ki haklıyım," diye homurdandım.

Kaygılarının merkezi olmaktan nefret etmiştim. Hepimizin korumacı bir şekilde Jasper'ın tepesinde durduğumuz zamanları hatırlayınca, onun için bambaşka bir anlayış hissettim. Ona bakışıma kısaca karşılık verip sırıttı.

Sinir bozucu, değil mi?

Ona ters ters baktım.

Bu uzun, donuk odayı öldürücü bir şekilde sıkıcı bulmam daha geçen hafta mıydı? Burada olmanın uyumak gibi, koma gibi olduğunu düşündüğüm zamanlar bir hafta öncesi miydi?

Bugünse sinirlerim en ufak baskıda ses çıkarmak için gerilmiş piyano telleri gibiydi. Algılarım aşırı uyarılmıştı; her sesi, her görüntüyü, tenime değen havanın her hareketini, her düşünceyi gözden geçiriyordum. Özellikle de düşünceleri. Kilit altına aldığım, kullanmayı reddettiğim tek bir duyum vardı. Koku, elbette. Nefes almadım.

Gezindiğim düşüncelerde Cullen'larla ilgili daha fazla şey duymayı bekliyordum. Bütün gün Bella Swan'ın sırlarını açmış olabileceği yeni arkadaşlarını araştırıp durmuş, beklemiştim, yeni dedikodunun gideceği yönü görmeye çalışıyordum. Fakat hiçbir şey yoktu. Tıpkı kız gelmeden önce olduğu gibi, hiç kimse kafeteryada oturan beş vampirin farkında değildi. Buradaki insanlardan birkaçı hâlâ onu düşünüyordu, geçen haftaki düşünceleri değişmemişti. Ancak şu anda bunu anlatılamayacak kadar sıkıcı bulmak yerine kendimi kaptırmış hâldeydim.

Benim hakkımda kimseye bir şey söylememiş miydi?

Kara, cinayete meyilli bakışımı fark etmemiş olmasına imkân yoktu. Tepkisini görmüştüm. Onu sarstığım kesindi. Kendimi bundan birine bahsedeceğine, hatta hikâyeyi biraz daha iyi hâle getirmek için abartacağına bile ikna etmiştim. Şöyle bir iki tehditkâr laf ettiğimi de söylerdi.

Sonra beni birlikte girdiğimiz biyoloji dersini bırakmaya çalışırken duymuştu. Yüz ifademi gördükten sonra sebebin kendisi olup olmadığını merak etmiş olmalıydı. Normal bir kız etrafındakilere sorar, kendi deneyimini diğerlerininkiyle kıyaslar, kendini dışlanmış hissetmemek için davranışımı açıklayacak ortak bir nokta bulmaya çalışırdı. İnsanlar normal hissetmek ve bir yere uymak için çaresizlik içinde uğraşıp dururlardı. Hiçbir özelliği olmayan bir koyun sürüsü gibi, etraftakilerin arasına karışmak isterlerdi. Bu ihtiyaç kendilerini özgüvensiz hissettikleri ergenlik yıllarında daha da güçlüydü. Bu kız bunun istisnası olamazdı.

Fakat hiç kimse her zamanki normal masamızda oturduğumuzu fark etmemişti. Eğer Bella kimseyle sırrını paylaşmadıysa son derece utangaç olmalıydı. Belki de babasıyla konuşmuştu, belki en güçlü ilişkisi onunlaydı. Gerçi hayatının çok kısa bir zamanını onunla geçirdiği düşünülürse, bu pek ihtimal dahilinde görünmüyordu. Annesine daha yakındı muhtemelen. Yine de kısa süre içinde Şef Swan'ın yakınından geçip neler düşündüğünü dinlemem gerekecekti.

"Yeni bir şeyler var mı?" diye sordu Jasper.

Odaklanıp düşünce sürüsünün zihnimi tekrar istila etmesine izin verdim. Ön plana çıkan bir şey yoktu, kimse bizim hakkımızda

bir şey düşünmüyordu. Önceki endişelerimin aksine, sessiz kızın dışında, yeteneğimle ilgili hiçbir sorun yok gibiydi. Döndükten sonra endişelerimi Carlisle'la paylaşmıştım ama o yapılan alıştırmalarla yeteneklerin sadece güçlendiğini duymuştu. Asla körelmezlerdi.

Jasper sabırla bekledi.

"Hiçbir şey yok. Kız hiçbir şey söylememiş."

Bu haberle hepsinin kaşları havaya kalktı.

Emmett gülerek, "Belki de düşündüğün kadar korkutucu değilsindir," dedi. "Bahse varım, ben onu *senden* daha iyi korkutabilirdim."

Gözlerimi devirdim.

"Acaba neden?" Kızın eşsiz sessizliğiyle ilgili açıklamamdan sonra yine kafası karışmıştı.

"Bunun üzerinden geçtik zaten. *Bilmiyorum.*"

Tam o anda Alice, "İçeri geliyor," diye mırıldandı. Bedenim donakaldı. "İnsan gibi görünmeye çalış."

"Demek insan gibi diyorsun?" dedi Emmett.

Sağ yumruğunu havaya kaldırıp parmaklarını açarak avucunda sakladığı kar topunu açığa çıkardı. Avucunda erimeyen kar topunu sıkıp buz kütlesine çevirmişti. Gözleri Jasper'daydı ama düşüncelerinin gittiği yönü gördüm. Alice de gördü elbette. Buz parçasını birden Alice'e fırlattı ve Alice de onu parmaklarının ufacık bir hareketiyle uzaklaştırdı. Buz, kafeterya boyunca insan gözünün göremeyeceği bir hızla uçtu ve keskin bir çatırtı sesiyle tuğla duvara çarparak parçalara ayrıldı. Tuğla da çatladı.

Kafeteryanın köşesinde oturan başlar yerdeki dağılmış buz parçalarına bakmak için döndü, ardından da suçluyu bulmak için bakındılar. Birkaç masadan uzağa bakmadılar. Kimse bize dönmedi.

"Çok insancaydı, Emmett," dedi Rosalie dokunaklı bir şekilde. "Hazır elin değmişken, neden duvarı yumruklayarak delmiyorsun?"

"Onu yapan sen olsaydın daha etkileyici olurdu, güzelim."

Dikkatimi onlara vermeye çalıştım, şakalaşmalarının bir parçasıymışım gibi yüzüme bir gülümseme kondurdum. Kendime onun durduğunu bildiğim sıraya doğru bakmak için izin vermedim. Fakat dinlediğim tek yer o taraftı.

Jessica'nın, dikkati dağılmış gibi görünen ve yemek sırasında kıpırdamadan duran yeni kıza karşı sabırsızlığını duydum. Jessica'nın

düşüncelerinde, Bella Swan'ın bir kez daha yanaklarına hücum eden kanla pespembe olduğunu gördüm.

Kısa, yüzeysel birkaç soluk aldım, eğer etrafımda kokusunun zerresi dahi varsa nefes almamaya hazırdım.

Mike Newton kızlarla birlikteydi. Oğlan, Jessica'ya Swan kızının nesi olduğunu sorunca oğlanın hem zihninin hem de dilinin sesini duydum. Oğlanın düşüncelerinin kızın etrafında dönüp durması nahoştu, kızın irkilmesini ve dalgınlığından kurtulup onun orada olduğunu unutmuşçasına bakışını izlerken aklı çoktan kurduğu fantezilerle bulanmıştı.

Bella'nın o sessiz, berrak sesiyle, "Bir şeyim yok," dediğini duydum. Kafeteryadaki curcunanın içinde bir zil gibi çınladı ama bunun sadece onu bu kadar dikkatli dinlememden kaynaklandığını biliyordum.

"Ben bugün sadece gazoz alacağım," diye devam etti sıranın sonuna geçerek.

Kendime mani olamadan ondan tarafa bir bakış attım. Yere bakıyordu, yüzüne hücum eden kan ağır ağır soluyordu. Çabucak bakışlarımı kaçırıp Emmett'a baktım, yüzümdeki –artık acı içinde görünen– tebessüme kahkahalarla güldü.

Hasta görünüyorsun, kardeşim.

Yüz ifademi yeniden ayarladım, artık rahat ve zahmetsiz görünecekti.

Jessica kızın iştahsızlığını yüksek sesle sorguladı. "Aç değil misin?"

"Aslında biraz hasta gibiyim." Sesi şimdi daha alçak ama hâlâ son derece netti.

Mike Newton'ın düşüncelerinden aniden yayılan korumacı endişe neden canımı sıkmıştı? Birbirlerine sahip çıkmalarının nesi mühimdi? Mike Newton'ın kız için endişelenip endişelenmemesi beni alakadar etmezdi. Belki de bu kıza karşı herkes aynı şekilde tepki veriyordu. Ben de içgüdüsel bir şekilde onu korumak istememiş miydim?

Onu öldürmek istememden önceydi tabii ama neyse...

Kız hasta mıydı?

Yarı saydam teniyle öyle narin görünüyordu ki karar vermek zordu. Sonra, aynı şu ahmak oğlan gibi endişelenmekte olduğumu fark ettim ve kızın sağlığını düşünmemek için kendimi zorladım.

Ne olursa olsun, kızı Mike'ın düşüncelerinden izlemekten hoşlanmadım. Jessica'nın düşüncelerine geçip üçünün oturmak için masa seçmelerini dikkatlice izledim. Şükürler olsun ki Jessica'nın her zamanki arkadaşları kafeteryanın girişindeki masada oturuyorlardı, onların yanına geçtiler. Tıpkı Alice'in sözünü verdiği gibi, rüzgâr yönünde değildi.

Alice bana dirsek attı. *Biraz sonra bakacak. İnsan gibi davran.*

Sırıtırken dişlerimi sımsıkı kenetledim.

"Rahatla, Edward," dedi Emmett. "Ciddiyim. Altı üstü bir insan öldürürsün. Dünyanın sonu olmaz ya."

"Sen ne anlarsın," diye homurdandım.

Emmett kahkaha attı. "Bazı şeylerin üstesinden gelmeyi öğrenmen gerekir. Benim gibi. Sonsuzluk, suçluluk içinde debelenmek için fazla uzun."

Tam o sırada, Alice avucunda sakladığı daha ufak bir buz parçasını Emmett'ın bihaber suratının tam ortasına atıverdi.

Emmett şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve sonra beklentiyle sırıttı.

"Bunu sen istedin," diyerek masanın üzerinden eğildi ve buz parçalarıyla dolan saçlarını Alice'e doğru salladı. Odanın sıcaklığıyla eriyen kar, Emmett'ın saçlarından yarı sıvı, yarı buz hâlinde savruldu.

Alice'le birlikte sağanaktan kaçmaya çalışan Rosalie, "Iyy!" diye söylendi.

Alice kahkaha attı ve hepimiz ona katıldık. Alice'in aklında bu kusursuz ânı nasıl planladığını görebiliyordum, biz kahkaha atıp oynar, bir Norman Rockwell tablosundan fırlamış gibi mutlu, insani ve gerçek olamayacak kadar ideal görünürken kızın bizi izlediğini biliyordum. Ondan sanki dünya üzerindeki tek kız oymuş gibi "kız" diye bahsetmeye bir son vermeliydim, adı Bella'ydı.

Alice kahkaha atmayı sürdürdü ve tepsisini kaldırıp bir kalkan gibi tuttu. Kız –Bella– hâlâ bize bakıyor olmalıydı.

...yine gözlerini dikmiş Cullen'lara bakıyor, diye düşünen biri dikkatimi çekti.

İstemsizce dönüp seslenen kişiye baktım, gözlerim varış noktasını bulurken sesi kolaylıkla tanıdım. Bugün onu çok fazla dinliyordum.

Fakat gözlerim Jessica'yı geçti ve kızın delici bakışlarına odaklandım.

Hızlıca yere bakarak yine gür saçlarının arkasına saklandı.

Ne düşünüyordu? Hüsranım zaman geçtikçe köreleceğine daha da güçleniyordu sanki. Daha önce hiç yapmadığım için, işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama zihnimle onun zihninin etrafındaki sessizliği delmeye çalıştım. Fazladan duyma kabiliyetim bana doğal bir şekilde gelmişti, hiç üzerinde çalışmam gerekmemişti. Fakat şu anda odaklanmıştım, onu çevreleyen zırh nasıl bir şeyse onu kırıp geçmeye çalışıyordum.

Sessizlik dışında hiçbir şey yoktu.

Bu kızın olayı ne? Jessica'nın düşüncesi benim rahatsızlığımın yankısıydı.

Jessica, Swan kızının kulağına, "Edward Cullen sana bakıyor," diye fısıldadı, sonra da kıkırdadı. Ses tonunda kıskançlıktan eser yoktu. Jessica yalandan arkadaşlık kurmada becerikliydi anlaşılan.

Kızın cevabını duymak için kendimi fazlasıyla kaptırarak dinledim.

"Öfkeli görünmüyor, değil mi?" diye fısıldayarak cevap verdi kız.

Yani geçen haftaki vahşi tepkimi fark etmişti. Elbette etmişti.

Soru Jessica'nın kafasını karıştırmıştı. Yüz ifademi kontrol ederken düşüncelerinde beliren yüzümü gördüm ama onunla göz göze gelmedim. Hâlâ kıza odaklanmış, *bir şeyler* duymaya çalışıyordum. Yoğun odaklanma da işe yaramıyordu anlaşılan.

"Hayır," dedi Jessica ama kıza bakıyor olmamın içine dert olduğunu ve evet diyebilmeyi dilediğini biliyordum, gerçi sesinde buna dair hiçbir işaret yoktu. "Öyle mi olmalı?"

"Benden hoşlandığını sanmıyorum," diye fısıldayarak cevap verdi kız, aniden yorgunluk basmış gibi başını koluna yasladı. Hareketini anlamaya çalıştım ama sadece tahmin yürütebilirdim. Belki de yorgundu.

"Cullen'lar kimseden hoşlanmazlar. Kimseyi hoşlanacak kadar fark etmiyorlar bile." *Eskiden fark etmezlerdi.* Düşüncesi homurtulu bir yakınmadan ibaretti. "Ama hâlâ sana bakıyor."

"Ona bakmayı kes," dedi kız endişeyle. Emrine itaat ettiğinden emin olmak için başını kolundan kaldırdı.

Jessica kıkırdasa da kızın istediğini yaptı.

Kız bir saat boyunca gözlerini masasından ayırmadı. Bunu kasten yaptığını düşünsem de elbette emin olamazdım. Sanki bana bakmak ister gibi görünüyordu. Bedeni hafifçe benden tarafa dönüktü, çenesi dönmeye başlayacakken kendini tutuyor, derin bir nefes alıyor ve kim konuşuyorsa odaklanıp ona bakıyordu.

Şu anda hiçbirinin düşüncesi onunla ilgili olmadığı için kızın yanındakilerin düşüncelerini dikkate almadım. Mike Newton okuldan sonra park alanında bir kartopu savaşı planlıyordu, karın çoktan yağmura döndüğünü fark etmemişe benziyordu. Çatıya düşen yumuşak kar tanelerinin sesi yerini yağmur damlalarının tanıdık pıtırtılarına bırakmıştı. Gerçekten de değişimi duyamıyor muydu? Bana gürültülü geliyordu.

Öğle arası biterken yerimde kaldım. İnsanlar dışarı çıktı ve kendimi kızın ayak seslerini diğerlerininkinden ayırmaya çalışırken buldum. Sanki adım seslerinde önemli veya olağandışı bir şey varmış gibi. Ne aptalca!

Ailem de dışarı çıkmak için bir harekette bulunmadı. Ne yapacağımı görmek için beklediler. Sınıfa gidip kızın kanının saçma bir şekilde etkili kokusunu alarak ve nabzının sıcaklığını tenimde, havada hissederek yanında mı oturacaktım? Bunu yapacak kadar güçlü müydüm? Yoksa bugünlük bu kadarı yeter miydi?

"Ben... *Bence* sorun yok," dedi Alice tereddütle. "Kararın sabit. *Bence* bunun üstesinden geleceksin."

Fakat Alice bir fikrin ne kadar çabuk değişebileceğini biliyordu.

"Neden zorluyorsun ki, Edward?" diye sordu Jasper. Şu anda güçsüz olan ben olduğumdan, istemese de kendini beğenmiş hissettiğini duyabiliyordum. "Eve git. Ağırdan al."

"Büyütecek ne var ki?" diyerek karşı çıktı Emmett. "Kızı ya öldürür ya da öldürmez. İki türlü de üstesinden gelsin, olsun bitsin."

"Ben henüz taşınmak istemiyorum," diye yakındı Rosalie. "Baştan başlamak istemiyorum. Liseyi bitirmek üzereyiz, Emmett. *Sonunda.*"

Kararsız kalmıştım. Yeniden kaçmak yerine doğrudan yüzleşmeyi çok istiyordum. Fakat kendimi çok fazla zorlamak niyetinde de değildim. Geçen hafta Jasper'ın uzun süre avlanmaması bir hata olmuştu, bu da gereksiz bir hata mıydı?

Ailemi yaşadığı yerden ayırmak istemiyordum. Hiçbiri bunun için bana minnettar olmazdı.

Ancak biyoloji dersime gitmek istedim. Yüzünü bir kez daha görmek istediğimi fark etmiştim.

Kararı benim yerime bu duygu verdi. Bu merak duygusu. Bunu hissettiğim için kendime kızdım. Kızın zihninin sessizliğinin, ona gereksiz bir ilgi duymama sebep olmasına izin vermeyeceğime söz vermemiş miydim? Yine de burada durmuş, lüzumsuzca ilgili hissediyordum.

Kızın ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Aklı kapalıydı ama gözleri son derece açıktı. Belki de aklı yerine gözlerini okuyabilirdim.

"Hayır, Rose, bence gerçekten sorun olmayacak," dedi Alice. "Gelecek şekilleniyor. Eğer derse giderse kötü bir şey olmayacağından yüzde doksan üç eminim." Alice bana meraklı meraklı baktı, düşüncelerimde neyin değişip de gelecekle ilgili görüsünü bu kadar net hâle getirdiğini merak ediyordu.

Merak, Bella Swan'ı hayatta tutmaya yetecek miydi?

Emmett haklıydı gerçi, neden, ne olursa olsun, deneyip görmüyordum? Cezbedicilikle doğrudan yüzleşecektim.

Buyurgan bir tonlamayla, "Dersinize gidin," deyip masadan kalktım. Arkamı dönüp onlara tekrar bakmadan, uzun adımlarla uzaklaştım. Alice'in endişesinin, Jasper'ın tenkidinin, Emmett'ın onayının ve Rosalie'nin rahatsızlığının peşimden geldiğini duyabiliyordum.

Sınıfa açılan kapının önünde son kez, derin bir nefes aldım ve sonra ufak, sıcak alana girerken nefesi ciğerlerimde tuttum.

Gecikmemiştim. Bay Banner hâlâ bugünün deneyini hazırlıyordu. Kız benim, *bizim* masamızda oturuyordu, başını yine öne eğmişti ve bir şeyler karaladığı defterinin kapağına bakıyordu. Yaklaşınca çizime baktım, zihninin bu ufak eseriyle bile ilgileniyordum ama anlamsız bir şeydi. Sadece daire üzerine daire çizdiği, sıradan bir karalamaydı. Belki de desene odaklanmıyordu, başka bir şey düşünüyordu.

Sandalyemi gereksiz bir sertlikle çekerek yer döşemesi üzerinde gıcırdamasına izin verdim, insanlar birisinin yaklaştığını işitince kendilerini daha rahat hissederlerdi.

Sesi duyduğunu biliyordum, başını kaldırıp bakmadı ama eli çizmekte olduğu tasarımdaki dairelerden birini kaçırarak dengesiz bir hâle getirdi.

Neden bakmıyordu? Muhtemelen korkuyordu. Bu defa, üzerinde farklı bir etki bıraktığımdan emin olmak zorundaydım. İlk gün olanları hayal ettiğini düşünmesini sağlamalıydım.

İnsanların kendilerini daha rahat hissetmelerini istediğim zaman kullandığım kısık sesimle, "Merhaba," dedim, dişlerimi göstermeden, kibar bir şekilde gülümsedim.

O zaman başını kaldırıp baktı, kocaman kahverengi gözleri şaşkın ve sessiz sorularla doluydu. Geçen hafta boyunca, gözlerimin önünden gitmeyen ifadenin aynısıydı.

O garip, derin kahverengiliğin içine baktım, sütlü çikolata rengindeydi ama içlerindeki berraklık demli bir çayla kıyaslanabilirdi; gözbebeklerinin kenarında bir derinlik ve saydamlık vardı, içlerinde yeşil ve altın karamel rengi minik benekler bulunuyordu. O gözlere bakarken nefretimin, bu kızın sadece varlığıyla hak ettiğini hayal ettiğim nefretimin buhar olup uçtuğunu fark ettim. Şimdi nefes almıyor ve kokusunu duymuyorken böylesine savunmasız birinin nefreti hak edebileceğine inanamıyordum bile.

Yanakları kızarmaya başladı ve hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, sadece sorgulayan derinliklerine odaklandım ve teninin ağız sulandıran rengini görmezden gelmeye çalıştım. Soluk almadan bir müddet daha konuşmama yetecek kadar nefesim vardı.

"Adım, Edward Cullen." Zaten biliyor olsa da söyledim. Başlamanın kibar yolu buydu. "Geçen hafta kendimi tanıtma fırsatı bulamadım. Sen de Bella Swan olmalısın."

Kafası karışmışa benziyordu, kaşlarının arasında yine ufak bir kırışıklık belirdi. Cevap vermesi, normalden yarım saniye uzun sürdü.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sorarken sesi hafifçe titredi.

Onu gerçekten korkutmuştum herhalde, bu suçluluk hissetme-

me sebep oldu. Nazikçe güldüm, bu, insanları rahatlattığını bildiğim bir sesti.

"Bence herkes senin adını biliyor." Elbette, bu monoton yerdeki ilginin merkezi olduğunu fark etmişti. "Bütün kasaba senin gelmeni bekliyordu."

Sanki bu bilgi hoşnutsuzluk yaratan bir şeymiş gibi kaşlarını çattı. Sanırım onun gibi utangaç biri için ilgi, kötü bir şey demekti. Çoğu insan tam tersini hissederdi. Sürüden ayrı düşmek istemiyor olsalar da şahsi benzerlikleri için spot ışıklarının hasretini çekerlerdi.

"Hayır," dedi. "Yani, neden bana Bella dedin?"

"Isabella'yı mı tercih ediyorsun?" diye sordum. Bu sorunun gittiği yönü göremediğimden kafam bulandı. Anlamadım. İlk gün tercihini net bir şekilde belirtmişti. Zihinsel bağlamın rehberliği olmadan, bütün insanlar böyle anlaşılmaz mıydı? Şu ekstra sezgime çok fazla bel bağlıyordum sanırım. O olmasa tamamen kör mü olurdum?

"Hayır, Bella'yı seviyorum," diye cevap verirken başını bir yana doğru hafifçe eğdi. Eğer doğru okuyorsam, yüz ifadesi utanç ile kafa karışıklığı arasında gidip geliyordu. "Ama Charlie'nin, yani babamın benden Isabella diye söz ettiğini sanıyordum. Buradaki herkes beni bu isimle tanıyor." Teni bir ton daha koyu bir pembeye dönüştü.

"Ya," dedim, boş boş ve çabucak yüzünden başka bir yere bakarak.

Sorusunun ne anlama geldiğini şimdi fark etmiştim: Pot kırmıştım, bir hata yaptım. Eğer o ilk gün diğerlerine kulak kabartmamış olsaydım, onunla ilk konuşmamda ona tam adıyla seslenirdim. Fark etmişti.

Bir tedirginlik hissettim. Hatamı çok hızlı fark etmişti. Özellikle de yakınlığımdan böylesine korkan birine göre oldukça kurnazdı.

Fakat kafasının içinde kilitli tuttuğu, bana dair olası şüphelerden daha büyük sorunlarım vardı.

Nefesim tükenmişti. Eğer onunla tekrar konuşacaksam nefes almak zorundaydım.

Konuşmaktan kaçınmak zor olurdu. Ne yazık ki bu masayı benimle paylaşması, onu benim laboratuvar partnerim yapıyordu ve bugün birlikte çalışmamız gerekecekti. Deney yaparken onu gör-

mezden gelmem garip ve akıl almaz derecede kabaca olurdu. Onu daha çok şüphelendirecek, daha çok korkutacaktım.

Yerimden kalkmadan, ondan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım, kafamı koridora doğru çevirdim. Bütün kaslarımı kilitleyerek kendimi hazırladım ve sonra sadece ağzımı kullanarak hızlıca bir ciğer dolusu nefes aldım.

Ahhl

İnanılmaz acı vericiydi, yanan kömürleri yutmak gibiydi. Onu koklamasam bile tadı dilimdeydi. İçimdeki arzu geçen hafta kokusunu ilk aldığım zamanki kadar güçlüydü.

Dişlerimi sıkıp kendimi toplamaya çabaladım.

Bay Banner, "Başlayabilirsiniz," dedi.

Gözlerini masaya dikmiş olan kıza geri dönüp gülümsemek, yetmiş dört yıllık sıkı bir çalışmayla elde ettiğim özkontrolün her zerresini aldı.

"Hanımlar önden, ortak?" diye teklifte bulundum.

Başını kaldırıp bana baktı ve yüzü bomboş bir hâl aldı. Yolunda olmayan bir şey mi vardı? Gözlerinde her zamanki insan dostu yüz ifademin yansımasını gördüm. Dışarıdan görünüşüm kusursuzdu. Yine mi korkuyordu? Konuşmadı.

"İstersen ben başlayabilirim," dedim sessizce.

"Hayır," derken yüzü yine beyazdan kırmızıya dönüverdi. "Ben başlarım."

Kızın yarı saydam derisinin altında kanın toplanmasını ve dağılmasını izlemektense, masadaki hurdaya çıkmış mikroskoptan ve lam kutusundan oluşan ekipmana baktım. Sıktığım dişlerimin arasından hızlıca bir nefes daha aldım, tat boğazımın içini cayır cayır yakınca irkildim.

Kısa bir bakışın ardından, "Profaz," dedi. Daha doğru düzgün incelemeden lamı çıkarmaya davrandı.

"Bakabilir miyim?" Lamı çıkarmasını engellemek için içgüdüsel olarak, sanki ben onun türünden biriymişim gibi aptalca eline uzandım. Bir saniye için teninin sıcaklığı benimkini yaktı. Elektrik akımı gibiydi, sıcaklık parmak uçlarımdan girip koluma tırmandı. Elini benimkinin altından çekiverdi.

"Affedersin," diye homurdandım dişlerimin arasından. Bakacak bir yere ihtiyaç duyarak mikroskobu tuttum ve merceğe kısa bir bakış attım. Haklıydı.

"Profaz," diye onayladım.

Hâlâ ona bakamayacak kadar huzursuzdum. Kenetlediğim dişlerimin arasından, becerebildiğim kadar sessizce nefes aldım ve kavuran susuzluğu görmezden gelmeye çalıştım, deney kâğıdına uygun kelimeyi yazmak gibi basit işlere odaklandım ve sonra ilk lamı çıkarıp ikincisini taktım.

Şu anda ne düşünüyordu? Eline dokunduğumda ne hissetmişti? Derim buz gibi, tiksindirici gelmiş olmalıydı. Bu kadar sessiz olmasına şaşmamalıydı.

Lama baktım.

"Anafaz," dedim kendi kendime, kâğıttaki ikinci sırayı doldururken.

"Ben de bakabilir miyim?" diye sordu.

Başımı kaldırıp da tek elini mikroskoba doğru beklentiyle uzatmış, beklediğini görünce şaşırdım. Korkmuş *görünmüyordu*. Gerçekten de yanlış cevap verdiğimi mi düşünüyordu?

Mikroskobu ona doğru iterken yüzündeki umut dolu ifadeye gülümsemeden edemedim.

Merceğe bakarken yaşadığı o heves çabucak solup gitti. Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

Gözlerini mikroskoptan ayırmadan, "Üçüncü lam?" dedi. Elini uzattı. Üçüncü lamı avucuna bıraktım, bu defa ona dokunmamaya özen gösterdim. Yanında oturmak, bir ısıtıcının yanında oturmak gibiydi. Vücut ısının gittikçe yükseldiğini hissedebiliyordum.

Lama çok uzun süre bakmadı. "İnterfaz," dedi ilgisiz bir şekilde, belki de sesinin o şekilde çıkması için biraz fazla uğraşıyordu, ardından mikroskobu bana doğru itti. Kâğıda dokunmadı, cevabı yazmak için beni bekledi. Kontrol ettim, yine haklıydı.

Her seferinde tek kelime konuşarak ve birbirimizin gözlerine bakmayarak bitirdik. Bitiren tek çift bizdik, sınıftakiler deneyde zorlanıyorlardı. Mike Newton odaklanamıyor gibiydi, Bella'yla ikimizi izlemeye çalışıyordu.

Keşke gittiği yerde kalsaydı, diye düşünen Mike hararetle beni süzüyordu. İlginçti. Delikanlının bana karşı özel bir garezi olduğunu fark etmemiştim. Bu yeni bir gelişmeydi, kızın gelişi kadar yeni görünüyordu. Daha da ilginci, kendimi de şaşırtarak, bu hissin karşılıklı olduğunu fark ettim.

Kıza tekrar baktım; sıradan, tehdit teşkil etmeyen görünüşüne rağmen hayatımda yarattığı muazzam hasar ve kargaşa karşısında sersemledim.

Mike'ın onda ne bulduğunu görebiliyordum. Kız aslında bir insana göre alışılmadık biçimde güzeldi. Güzel olmaktan da öte, yüzü... Beklenmedikti. Tam olarak simetrik değildi, sivri çenesi geniş elmacık kemikleriyle bir dengesizlik yaratıyordu, rengi de uç noktadaydı. Açık teni ve koyu saçları tezat oluşturuyordu ve tabii bir de gözleri vardı; yüzüne göre fazla iri, sessiz sırlarla dolup taşan gözleri...

Birdenbire benimkileri delip geçen gözleri.

O sırlardan birini daha tahmin etmeye çalışarak bakışlarına karşılık verdim.

"Lens mi kullanıyorsun?" diye soruverdi birden.

Ne garip bir soruydu. "Hayır." *Benim* görüşümü geliştirme fikrine neredeyse gülümseyecektim.

"Ah," diye mırıldandı. "Gözlerinde bir farklılık var sandım."

Bugün sırları meydana çıkarmaya çalışan tek kişi olmadığımı fark edince, birdenbire tekrar soğuduğumu hissettim.

Kaskatı olan omuzlarımı silktim ve doğruca karşıma, öğretmenin dolandığı yere baktım.

Tabii ki gözlerimde, son bakışından bu yana bir farklılık vardı. Bugünkü çileye, cezbediciliğe kendimi hazırlamak için bütün hafta sonunu avlanarak, susuzluğumu mümkün olduğunca yatıştırarak, hatta ölçüyü aşarak geçirmiştim. Hayvan kanıyla aşırı doymuştum ancak kızın etrafında süzülen şoke edici kokuyla karşısında hiçbir fark yaratmamıştı. Ona en son bakışımda gözlerim susuzluktan kapkaraydı. Şimdiyse bedenim kan içinde yüzüyordu, gözlerimse sıcak bir altın, kehribar rengiydi.

Bir pot daha kırmıştım. Eğer sorusunun arkasındaki anlamı görmüş olsaydım ona evet diyebilirdim.

Yaklaşık iki yıldır bu okulda insanlarla yan yana oturuyordum ve beni, gözlerimdeki renk değişimini fark edecek kadar dikkatle izleyen ilk kişi oydu. Diğerleri, ailemin güzelliğine hayranlık duyuyor olsalar da bakışlarına karşılık verdiğimizde çabucak yere bakma eğilimindeydiler. Geri kaçıyorlar, içgüdüsel bir gayretle görünüşlerimizin detaylarını görmezden gelerek anlamamakta ısrar ediyorlardı. İnsan zihnine göre cehalet, mutluluktu.

Niçin fazlasını gören kişi *bu* kız olmak zorundaydı ki?

Bay Banner bizim masamıza yaklaştı. Beraberinde getirdiği temiz havayı onun kokusuyla karışmadan önce minnettarlıkla içime çektim.

Yazdığımız cevaplara bakarken, "Edward, Isabella'ya da mikroskoba bakması için bir şans veremez miydin?" diye sordu.

Refleks icabı, "Bella," diye düzelttim onu. "Aslında beşinden üçünü o yaptı."

Bay Banner, yüzünde şüpheci bir ifadeyle kıza baktı. "Bu deneyi daha önce yapmış mıydın?"

Kızın utangaç gülümseyişini dalgın dalgın izledim.

"Evet, ama soğan köküyle yapmamıştım."

"Alabalık embriyosuyla mı?" diye üsteledi Bay Banner.

"Evet."

Bu onu şaşırttı. Bugünkü deney son sınıf dersinden aldığı bir şeydi. Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Phoenix'te ileri seviye programında mıydın?"

"Evet."

İleri seviyedeydi, öyleyse sıradan bir insana göre daha akıllıydı. Bu beni şaşırtmadı.

"Pekâlâ," dedi Bay Banner, dudaklarını büzerek. "Siz ikinizin laboratuvar eşi olmanız iyi olmuş o zaman." Arkasını dönüp yürürken, "Diğer çocukların da bir şeyler öğrenmeye fırsatı olabilir," diye mırıldandı. Kızın bunu duyabildiğinden şüpheliydim. Yine defterine daireler karalamaya başlamıştı.

Yarım saatte iki pot kırmıştım. Benim adıma fazlasıyla kötü bir performanstı. Kızın benim hakkımda ne düşündüğü, ne kadar korktuğu, nelerden şüphelendiği konusunda hiçbir fikrim olmasa da üzerinde yeni bir izlenim bırakmak için daha çok çaba harcamam

gerektiğini biliyordum. Son karşılaşmamızı hatıralarından silmesini sağlayacak bir şeyler...

Bir düzine öğrencinin konuştuğunu duyduğum, havadan sudan bir şeyleri tekrarlayarak, "Karın dinmesi kötü oldu, değil mi?" diye sordum. Sıkıcı, gayet sıradan bir sohbet konusuydu. Hava durumu, her zaman güvenli limandı.

Gözlerinde bariz bir şüpheyle bana baktı, son derece normal olan soruma karşı garip bir tepkiydi. "Pek değil."

Sohbeti bilindik konulara geri çekmeye çalıştım. Daha aydınlık, daha sıcak bir yerden geliyordu. Teni, beyazlığına rağmen, bir şekilde bunu yansıtıyor gibiydi ve soğuk onu rahatsız ediyor olmalıydı. Buz gibi dokunuşum kesinlikle rahatsız etmişti.

"Soğuk havayı sevmiyorsun," diye tahminde bulundum.

"Ya da yağışlı havayı," diyerek kabul etti.

"Forks'ta yaşamak senin için zor olmalı." *Belki de buraya gelmemeliydin*, diye eklemek istedim. *Belki de ait olduğun yere geri dönmelisin.*

Ancak bunu istediğimden emin değildim. Kanının kokusunu her daim hatırlayacaktım, en sonunda onun peşine düşmeyeceğimin garantisi var mıydı? Ayrıca, eğer giderse aklı sonsuza kadar bir gizem, durmadan aklımı kurcalayan bir yapboz olarak kalırdı.

"Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin," diye mırıldandı alçak bir sesle, bir an için benden uzaklara baktı.

Verdiği cevaplar asla beklediğim şeyler olmuyordu. Bu da daha fazla soru sormak istememe sebep oluyordu.

"O zaman neden buraya geldin?" diye sordum. Ses tonumun bir sohbet için yeterince rahat olmadığını, fazla suçlayıcı olduğunu anında fark ettim. Sorum kulağa kaba ve meraklı gelmişti.

"Bu biraz karışık."

Gözkapaklarını kırpıştırıp sustu, meraktan neredeyse patlayacaktım. O anda merak, boğazımdaki susuzluk kadar yakıcıydı. Aslında nefes almanın gittikçe daha kolaylaştığını, onu tanıdıkça ıstırabımın biraz olsun katlanılabilir bir hâl aldığını fark ettim.

"Sanırım anlayabilirim," dedim ısrarla. Belki de ben soruları soracak kadar kaba olursam toplumsal nezaket kuralları gereği sorularıma cevap verirdi.

Sessizlik içinde ellerine baktı. Bu, beni sabırsızlandırdı. Gözlerini okuyabilmek için elimi çenesinin altına koyup, başını yukarı doğru kaldırmak istedim. Ancak bir daha asla onun tenine dokunamazdım.

Aniden başını kaldırıp baktı. Gözlerindeki duyguları görebilmek iç rahatlatıcıydı. Aceleyle, kelimeleri hızla söylemek istercesine konuştu.

"Annem yeniden evlendi."

Ah, bu yeterince insaniydi, anlaması kolaydı. Yüzü kederle doldu, kaşlarının arasındaki o ufak kırışıklığı geri getirdi.

"Pek de karışık değilmiş," derken sesim, uğraşmam gerekmeden, nazik bir hâl aldı. Hüznü, beni garip bir şekilde çaresiz bıraktı, kendisini daha iyi hissetmesi için yapabileceğim bir şeyler olmasını diledim. Garip bir dürtüydü. "Ne zaman?"

"Geçen eylül ayında." Soluğunu ağır ağır verdi, tam olarak iç geçirme değildi. Sıcak nefesi yüzüme değip geçerken bir anlığına donakaldım.

O kısa duraksamanın ardından, "Ve sen ondan hoşlanmıyorsun," diye tahmin yürüttüm, hâlâ fazladan bir şeyler öğrenmenin peşindeydim.

"Hayır, Phil iyi biridir," diyerek varsayımımı düzeltti. Dolgun dudaklarının kenarları şimdi bir gülümsemenin izini taşıyordu. "Belki çok genç ama gayet iyi."

Bu, kafamda kurduğum senaryoya uymadı.

"Neden onlarla kalmadın?" Sesim o kadar hevesliydi ki, sanki burnumu sokmaya çalışıyormuşum gibi çıktı. İtiraf etmem gerekirse, sokuyordum da.

"Phil çok sık seyahat ediyor. Kendisi futbolcu." O ufacık gülümse biraz daha belirginleşti, bu kariyer seçimi onu eğlendiriyordu.

Ben de yüz ifademi seçmeden gülümsedim. Onu rahat hissettirmeye uğraşmıyordum. Sırrının ortağı olarak, onun gülümsemesi benim de gülümsemek istememe sebep oldu.

"Adını duydum mu?" Hangi Phil'den bahsettiğini merak ederek, profesyonel futbolcuların isimlerini aklımdan geçirdim.

"Duymamışsındır sanırım. Pek iyi oynamıyor." Yine gülümsedi. "İkinci kümede oynuyor. Çok fazla seyahat ediyor."

Kafamdaki isim listesi anında değişti, bir saniyeden kısa sürede olasılıklar listesi şekillendirmiştim bile. Aynı anda, yeni senaryoyu kafamda canlandırıyordum.

"Annen de onunla seyahat edebilmek için seni buraya yolladı," dedim. Ondan bilgi almak için soru sormaktan ziyade, varsayımlarda bulunmak daha etkili oluyor gibiydi. Yine işe yaradı. Çenesini hafifçe kaldırdı ve ifadesi birdenbire inatçı bir hâl aldı.

"Hayır. Beni buraya o yollamadı," dedi. Sesinde yeni, sert bir tını vardı. Nedenini tam olarak göremesem de varsayımım canını sıkmıştı. "Kendim gelmek istedim."

Ne demek istediğini ya da bana darılmasının ardındaki kaynağı tahmin bile edemedim. Tam anlamıyla kaybolmuş hâldeydim.

Bu kızla ilgili anlaşılır olan hiçbir şey yoktu. Diğer insanlar gibi değildi. Belki de onunla ilgili olağandışı şeyler, düşüncelerinin sessizliği ve kanının güzel kokusuyla sınırlı değildi.

Teslim olmaktan nefret etsem de "Anlamıyorum," itirafında bulundum.

İç geçirdi ve gözlerimin içine, normal insanların katlanabileceğinden çok daha uzun süre baktı.

"Annem önceleri benimle kaldı ama onu çok özlüyordu," diye açıkladı yavaşça, her kelimesiyle birlikte sesi daha da ümitsizleşiyordu. "Bu onu mutsuz ediyordu. Bu yüzden ben de Charlie'yle biraz kaliteli zaman geçirme vaktimin geldiğine karar verdim."

Kaşlarının arasındaki ufak kırışıklık derinleşti.

"Ama şimdi de sen mutsuzsun," diye mırıldandım. Teorilerimi yüksek sesle söylemeyi sürdürdüm, bunları çürütmesiyle bir şeyler öğrenebilmeyi umuyordum. Ancak bu defaki, hedeften çok da uzak değildi sanki.

Sanki bu doğru bir bakış açısı değilmiş gibi, "Ve?" dedi.

Gözlerinin içine bakmayı sürdürürken, en sonunda ruhuna ilk defa gerçek anlamda baktığımı hissettim. O tek kelimede, öncelikleri arasında kendisini nereye koyduğunu gördüm. Çoğu insanın aksine, kendi ihtiyaçları, listesinin çok aşağılarındaydı.

Kendini düşünmeyen biriydi.

Bunu görünce, bu sessiz aklın içinde saklanan gizemli kişi biraz daha netleşmeye başladı.

"Bu pek adil görünmüyor," dedim. Kayıtsız görünmeye çalışarak omzumu silktim.

Kahkaha attı ama eğlenmediği sesinden belliydi. "Kimse sana söylemedi mi? Hayat adil değildir."

Sözlerine kahkahalarla gülmek istesem de ben de gerçekten eğlenmiyordum. Hayatın adaletsizliğiyle ilgili ufak tefek birkaç şey biliyordum. "Sanırım, bunu daha önce bir yerlerde *duymuştum*."

Bakışlarını bana doğrultmuşken kafası yine karışmışa benziyordu. Gözleri önce başka tarafa baktı, sonra tekrar benimkilere döndü.

"Hepsi bu," dedi.

Bu sohbetin sona ermesine hazır değildim. Kaşlarının arasındaki, kederinin kalıntısı olan V harfi canımı sıktı.

"İyi rol yapıyorsun," dedim yavaşça, sonraki teorimi hâlâ düşünüyordum. "Fakat bahse girerim, insanlara gösterdiğinden çok daha fazla acı çekiyorsun."

Yüzünü buruşturdu; gözleri kısılıp ağzı bir tarafa doğru sinirle bükülürken, sınıfın ön taraflarına doğru baktı. Tahminlerimde haklı çıkmamdan hoşlanmıyordu. O, ortalama bir kurban değildi, acısına seyirci istemiyordu.

"Haksız mıyım?"

Hafifçe irkildi ama sonra beni duymamış gibi davrandı.

Bu beni gülümsetti. "Haklı olduğumu biliyorum."

Bakışlarını uzaklarda tutmaya devam ederek, "Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu.

Ondan çok kendime, "Bu çok iyi bir soru," dedim.

Sezgileri benimkinden daha iyiydi. Ben bir şeylerin kenarından dolaşıp ipuçlarının arasında kör bir şekilde ilerlerken, o doğrudan merkezini görüyordu. Onun insan hayatının detayları beni *ilgilendirmemeliydi*. Ne düşündüğünü umursamam yanlıştı. Ailemi şüphelere karşı korumanın dışında, insan düşünceleri önemsizdi.

Bir konuşmada sezgisel yönden zayıf kişi olmaya alışık değildim. Sırtımı yeteneğime çok fazla dayamıştım, sezgilerimin düşündüğüm kadar kuvvetli olmadığı gayet açıktı.

Kız iç geçirip tahtaya doğru dik dik baktı. Kızgınlığında komik bir şeyler vardı. Bu durumun, bu konuşmanın tümü komikti. Hiç kimse benden gelecek bir tehlikeye bu küçük insan kızı kadar açık olmamıştı, saçma bir şekilde kendimi kaptırdığım bu sohbet yü-

zünden her an dikkatim dağılabilir, burnumdan nefes alabilir ve kendime mani olamadan ona saldırabilirdim, ama *o*, sorusunu cevaplamadığım için sinirliydi.

"Seni kızdırıyor muyum?" diye sordum, durumun saçmalığına gülümserken.

Bana çabucak bir bakış attı ve sonra gözlerini benden kurtaramadı.

"Pek sayılmaz," dedi. "Daha çok kendime kızıyorum. Yüzümden her şey okunuyor, annem bana hep açık bir kitap gibi olduğumu söyler."

Sıkkınlıkla kaşlarını çattı.

Ona hayretle baktım. İçini *kolaylıkla* gördüğümü düşündüğü için canı sıkılmıştı. Ne tuhaftı. Hayatım boyunca birini anlamak için hiç bu kadar çaba harcamamıştım. Hayır, *hayatım* doğru kelime değildi, *var olduğum süre boyunca* olacaktı. Tam olarak bir *hayatım* yoktu.

"Aksine," diyerek ona karşı çıktım. Burada göremediğim, gizli bir tehlike varmışçasına garip bir şekilde tetikteydim. Bariz olan tehlikenin ötesinde, daha fazlası vardı. Aniden gerildim, önsezim beni endişelendiriyordu. "Bence sen okuması güç birisin."

"O zaman sen iyi bir okuyucusun," diye tahmin yürüttü. O da varsayımlarda bulunuyordu ve yine hedefi on ikiden vurdu.

"Genellikle," diyerek kabul ettim.

Ona dudaklarımın arkasında parlayan, çelik gibi güçlü dişleri göstererek, genişçe gülümsedim.

Bu aptalca bir hareketti ama birdenbire bu kıza bir çeşit uyarı vermek gibi beklenmedik bir çaresizliğe kapıldım. Sohbetimiz sırasında bilinçsizce kıpırdandığı için vücudu benimkine öncekinden daha yakındı. İnsanlığın kalanını korkutup kaçırmak için yeterli olan bütün küçük belirtiler ve işaretler bu kızda işe yaramıyordu sanki. Neden dehşetle irkilip benden uzaklaşmıyordu? Karanlık yanımı, tehlikeyi fark etmesini sağlayacak kadar görmüştü sonuçta.

Uyarımın istediğim etkiyi yaratıp yaratmadığını göremedim. Bay Banner o anda sınıfa seslendi ve Bella anında o tarafa döndü. Araya girilmesiyle biraz rahatlamışa benziyordu, yani, belki de farkına varmadan anlıyordu.

Anladığını umdum.

Engellemeye çalışsam da içimde büyüyen büyülenmeyi tanıyordum. Bella Swan'ı ilginç bulmam benim için iyi olmazdı. Daha doğrusu, *onun* için iyi olmazdı. Daha şimdiden, onunla bir daha konuşma fırsatı yakalamak için heyecanlanıyordum. Annesiyle, buraya gelmeden önceki hayatıyla, babasıyla olan ilişkisiyle ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Karakterini daha da belirginleştirecek bütün anlamsız detayları öğrenmek istiyordum. Fakat onunla geçirdiğim her saniye bir hataydı, onun almaması gereken bir riskti.

Tam bir nefes daha almak için kendime izin verdiğim anda gür saçlarını –dalgın dalgın– geriye doğru savurdu. Son derece yoğunlaşmış olan kokusu boğazımın gerisine bir dalga hâlinde çarptı.

Bu hareketi, tıpkı ilk günkü gibi, bir bomba etkisi yarattı. Yakıcı susuzluğun acısı başımı döndürdü. Kendimi yerimde tutmak için yine masanın kenarını kavramam gerekti. Bu defa biraz daha kontrollüydüm, en azından bir şeyleri kırmadım. Canavar içimde hırladı ama acımdan hiç zevk almadı. Sıkıca bağlanmıştı. En azından şu an için.

Nefes almayı tamamen bıraktım ve kızdan olabildiğince uzaklaştım.

Hayır, onu ilgi çekici bulmam hiç iyi olmazdı. Onu ne kadar ilginç bulursam öldürme ihtimalim de o kadar yüksek olacaktı. Bugün iki küçük pot kırmıştım bile. Üçüncü ve küçük *olmayan* potu kıracak mıydım?

Zil çaldığı anda sınıftan dışarı fırladım, herhalde bir saatlik derste yarattığım kibar izlenimin yarısını yıkıp geçmiştim. Dışarıdaki temiz, soğuk havayı şifalı bir esansmış gibi soludum. Kızla arama mümkün olduğunca mesafe koymak için aceleyle hareket ettim.

Emmett, İspanyolca sınıfımızın kapısının önünde beni bekliyordu. Bir saniyeliğine yüzümdeki vahşi ifadeyi inceledi.

Nasıl gitti? diye sordu ihtiyatlı bir şekilde.

"Kimse ölmedi," diye mırıldandım.

Sanırım bu da bir şeydir. Dersin sonuna doğru Alice'in oraya geldiğini görünce düşündüm ki...

Birlikte sınıfa doğru yürürken hafızasından birkaç dakika önce sınıfın açık kapısından gördüklerini gördüm: Alice, hızlı adımlarla

ve bomboş bir yüzle fen binasına doğru yürüyordu. Emmett'ın hatırladığı ona katılma isteğini hissettim, sonra yerinde kalmaya karar vermişti. Alice eğer onun yardımına ihtiyaç duysaydı, isterdi.

Kendimi yerime bırakırken gözlerimi korku ve tiksintiyle kapadım. "O kadar yaklaştığımı fark etmemiştim. Bir şey yapacağımı düşünmedim. O kadar kötü olduğunu görmedim," diye fısıldadım.

Değildi, diyerek bana destek oldu. *Kimse ölmedi, değil mi?*

"Doğru," dedim dişlerimin arasından. "Bu defa ölmedi."

Belki gittikçe kolaylaşır.

"Tabii."

Belki de onu öldürürsün. Omzunu silkti. *İşleri yüzüne gözüne bulaştıran ilk kişi sen olmazsın. Kimse seni çok fazla yargılamaz. Bazen bazı insanlar çok güzel kokar. Bu kadar dayanmandan çok etkilendim.*

"Yardımcı olmuyorsun, Emmett."

Kızı öldüreceğimi kabullenmesinden, bunun kaçınılmaz bir şey gibi düşünülmesinden iğrendim. O kadar güzel kokması kızın hatası mıydı?

Bana ne zaman olduğunu hatırlıyorum. Hatıralarının içine dalarak, beni kendisiyle birlikte yarım asır öncesine, alacakaranlıktaki bir kasaba patikasına, orta yaşlı bir kadının elma ağaçlarının arasına gerdiği ipten kurumuş çamaşırları topladığı bir yere götürdü. Elmaların kokusu havayı dolduruyordu, hasat zamanı geçmişti ve toplanmayan meyveler yerlere saçılmıştı. Berelenmiş yerlerinden sızan kokuları yoğun tabakalar hâlinde yükseliyordu. Yeni biçilmiş taze samanın kokusu, o kokunun gerisinde kalıyordu ve uyumluydu. Rosalie için bir işi halletmeye çıkmıştı, o yolda yürürken kadını fark etmemişti bile. Tepedeki gökyüzü mordu, batıdaki dağların üzerinde turuncuya çalıyordu. Dolambaçlı araba yolundan yürümeye devam etse akşamı hatırlaması için hiçbir sebep olmayacaktı, ancak aniden esen gece rüzgârı beyaz çarşafları yelken gibi savurmuş ve kadının kokusunu Emmett'ın suratına çarpıvermişti.

"Ah," diye inledim sessizce. Sanki kendi susuzluğum yetmiyordu da...

Biliyorum. Yarım saniye dayanamadım. Direnmeyi düşünmedim bile.

Hatırası katlanamayacağım kadar sansürsüz bir hâl aldı.

Dişlerimi sıkarak ayağa fırladım.

"*Estás bien*[*], Edward?" Bayan Goff ani hareketime şaşırarak sordu. Zihninde beliren yüzümü görebiliyor ve hiç de iyi durmadığını biliyordum.

Kapıya doğru fırlarken, "*Perdóname,*[**]" diye homurdandım.

"Emmett, *por favor, puedes ayudar a tu hermano*[***]?" diye sorarak çaresizce kapıdan çıktığım yeri işaret etti.

Emmett'ın "Tabii," dediğini duydum. Sonrasındaysa tam arkamdaydı.

Binanın uzak ucuna kadar peşimden geldi, orada bana yetişti ve elini omzuma koydu.

Elini gereksiz bir güçle ittim. Kullandığım güç insan elindeki kemikleri ve o ele bağlı olan koldaki kemikleri paramparça ederdi.

"Üzgünüm, Edward."

"Biliyorum." Derin derin nefesler alarak kafamı ve ciğerlerimi temizlemeye çalıştım.

"O kadar kötü mü?" diye sordu. Hatıralarındaki kokuyu ve tadı düşünmemeye çalışıyor, pek de başarılı olamıyordu.

"Daha kötü, Emmett, daha kötü."

Bir anlığına sessizce durdu.

Belki...

"Hayır, eğer yapıp da kurtulursam hiçbir şey daha iyi olmayacak. Derse dön, Emmett. Yalnız kalmak istiyorum."

Tek kelime etmeden ya da başka bir şey düşünmeden arkasını döndü ve hızla uzaklaştı. İspanyolca öğretmenine hastalandığımı, okulu ektiğimi veya tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkmış bir vampir olduğumu söylerdi. Mazereti gerçekten de önemli miydi? Belki geri dönmeyecektim. Belki de gitmek zorundaydım.

Okulun bitmesini beklerken saklanmak için arabama döndüm. Yine.

Zamanımı kararlar vermeye ve kendimi cesaretlendirmeye çalışarak geçirmeliydim ama kendimi tam bir bağımlı gibi, okul bina-

---

[*] (İsp.) İyi misin? (ç.n.)

[**] (İsp.) Affedersiniz. (ç.n.)

[***] (İsp.) Kardeşine yardım edebilir misin lütfen? (ç.n.)

sından sızan düşünce uğultusunu araştırırken buldum. Tanıdığım sesler hemen kendilerini belli etti, ancak şu anda Alice'in görülerini veya Rosalie'nin şikâyetlerini dinlemekle ilgilenmiyordum. Jessica'yı kolayca buldum ama kız onunla birlikte değildi, o yüzden araştırmaya devam ettim. Mike Newton'ın düşünceleri dikkatimi çekti ve kızı en sonunda buldum, onunla birlikte spor salonundaydı. Mike, bugün biyoloji dersinde kızla konuştuğum için mutsuzdu. Bunun bahsini açtığında kızın verdiği cevabı aklında evirip çeviriyordu.

Cullen'ın daha önce kimseyle iki kelimeden fazla konuştuğunu görmedim. Elbette konuşmaya karar verdiği kişi de Bella olacaktı. Bella'ya bakışlarından hoşlanmıyorum. Ama Bella da ona pek bayılıyor gibi durmuyor. Ne demişti bugün? "Geçen pazartesi ne derdi vardı acaba?" Öyle bir şeyler dedi. Pek de umursar gibi durmuyordu. Demek ki o kadar da önemli bir konudan konuşmadılar.

Bella'nın benimle sohbet etmekle ilgilenmediği fikriyle kendini neşelendirdi. Bu beni biraz kızdırdığı için onu dinlemeyi bıraktım.

Sert bir şarkı açtım ve sonra diğer uğultuları boğana kadar sesini artırdım. Mike Newton'ın düşünceleriyle masum kızı gözetlemekten kendimi alıkoymak için müziğe odaklanmam gerekti.

Dersin sonuna yaklaşırken birkaç defa hile yaptım. Kendimi gözetlemediğime ikna etmeye çalıştım. Sadece hazırlanıyordum. Spor salonundan tam olarak ne zaman çıkacağını, ne zaman park alanında olacağını bilmek istiyordum. Beni gafil avlamasını istemiyordum.

Öğrenciler dağılıp spor salonundan çıkmaya başladıklarında arabamdan dışarı çıktım. Bunu neden yaptığımdan emin değildim. Çiseleyen yağmurun saçını yavaşça nemlendirmesini görmezden geldim.

Burada olduğumu görmesini mi istiyordum? Benimle konuşmak için yanıma gelmesini mi umuyordum? Ne yapıyordum?

Davranışımın kınanacak bir hareket olduğunu biliyordum, arabaya dönmek için kendimi ikna etmeye çalışsam da kıpırdamadım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yüzeysel soluklar alarak bana doğru yavaş yavaş yürümesini, dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasını izledim. Bana bakmadı. Birkaç defa, sanki onu gücendirmişler gibi kaşlarını çatarak bulutlara baktı.

Arabasına yanımdan geçmek zorunda kalmadan ulaşınca hayal kırıklığına uğradım. Benimle konuşur muydu? Ben onunla konuşur muydum?

Rengi solmuş kırmızı bir Chevy kamyonete girdi. Bu paslı ve dev canavar, babasından yaşlıydı. Kamyoneti çalıştırmasını izledim, yaşlı motor park alanındaki her araçtan daha gürültülü bir şekilde kükredi, sonra ellerini ısıtıcıya doğru uzattı. Soğuk onu rahatsız ediyor, hoşuna gitmiyordu. Parmaklarını gür saçlarının arasından geçirdi, kurutmaya çalışıyormuş gibi buklelerini sıcak hava dalgasına doğru tuttu. O kamyonetin içinin nasıl kokacağını hayal ettim ve sonra bu düşünceyi çabucak aklımdan kovaladım.

Geri geri çıkmaya hazırlanarak etrafına bakındı ve en sonunda benden tarafa döndü. Yarım saniyeliğine bana baktı ve gözlerinden okuyabildiğim tek şey şaşkınlık oldu, sonra bakışlarını benden ayırıp kamyoneti geri vitese aldı. Frene basarak tekrar durdu, kamyonetin tamponu Eric Teague'nin arabasına çarpmaktan milimetrelerle kurtuldu.

Bella ağzı açık kalmış bir hâlde dikiz aynasından baktı, kıl payı atlattığı kaza yüzünden dehşete düşmüştü. Diğer araba yanından geçip gidince tüm kör noktalarını iki defa kontrol etti ve park yerinden öyle dikkatli çıktı ki sırıtmama sebep oldu. Sanki külüstür kamyonetini sürerken *tehlikeli* olduğunu düşünüyordu.

Bella Swan'ın, her ne sürüyor olursa olsun, birisi için tehlike yaratacağını düşünmek, kız dosdoğru önüne bakarak yanımdan geçip giderken beni kahkahalarla güldürdü.

3. RİSK

ASLINDA SUSAMAMIŞTIM AMA O GECE TEKRAR AVLANMAYA karar verdim. Yetersiz olacağını bilsem de küçük bir önlemdi.

Carlisle benimle birlikte geldi. Denali'den döndüğümden beri baş başa vakit geçirmemiştik. Kara ormanı koşarak geçerken, önce-kihafta aceleyle ettiğim vedayı düşündüğünü duydum.

Hatırasında yüzümün hararetli bir çaresizlikle buruştuğunu gördüm. Şaşkınlığını ve endişesini yeniden hissettim.

"Edward?"

"Gitmem gerek, Carlisle. Hemen şimdi gitmeliyim."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Henüz. Fakat kalırsam olacak."

Koluma uzandı. Elinden irkilip kaçmamın onu nasıl incittiğini görmüştüm.

"Anlamıyorum."

"Sen hiç... Senin için hiç öyle bir zaman oldu mu?"

Derin derin nefes alışımı izledim, yoğun endişesinin arasından gözlerimdeki vahşi ışığı gördüm.

"Senin için diğer herkesten daha iyi kokan biriyle karşılaştın mı hiç? 'Çok daha' iyi?"

"Ah."

Beni anladığını görünce yüzüm utançla asılmıştı. Bana dokunmak için uzanmıştı, ben tekrar geri çekilince de umursamayarak elini omzuma koymuştu.

"Direnmek için yapman gerekeni yap, oğlum. Seni özleyeceğim. Benim arabamı al. Deposu dolu."

O anda, beni göndererek doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Güvensizliğinin beni incitip incitmediğini merak ediyordu.

Koşarken, "Hayır," diye fısıldadım. "İhtiyacım olan oydu. Eğer kalmamı söylemiş olsaydın o güvene kolayca ihanet edebilirdim."

"Istırap çektiğin için üzgünüm, Edward. Fakat Swan kızını hayatta tutmak için elinden ne geliyorsa yapmalısın. Bu, bizi tekrar terk etmen anlamına gelecek olsa bile."

"Biliyorum, biliyorum."

"Niçin *geri* döndün? Burada olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsun ama eğer bu senin için çok zorsa..."

"Korkaklık ettiğimi hissetmek hoşuma gitmedi," diye itiraf ettim.

"Kızı tehlikeye atmaktan iyidir. Zaten bir ya da iki yıl içinde gitmiş olacak."

"Haklısın. Bunu biliyorum." Bilakis, sözleri sadece beni kalmam için daha çok kamçıladı. Kız bir ya da iki yıla gitmiş olacaktı...

Carlisle koşmayı bıraktı, ben de onunla birlikte durdum. İfademi incelemek için bana döndü.

Fakat kaçmayacaksın, değil mi?

Başımı eğdim.

Mesele gurur mu, Edward? Bunda utanılacak bir şey...

"Hayır, beni burada tutan şey gurur değil. Şu anda değil."

Gidecek bir yerin mi yok?

Kısa bir kahkaha attım. "Hayır. Eğer kendimi gitmeye ikna edebilseydim bu beni durdurmazdı."

"Eğer ihtiyacın varsa biz de seninle geleceğiz elbette. İstemen yeter. Sen, diğerleri için hiç şikâyet etmeden taşındın. Sana bunu çok görmeyeceklerdir."

Tek kaşımı havaya kaldırdım.

Kahkaha attı. "Evet, Rosalie yapabilir ama sana borcu var. Her neyse, bir hayat sona erdikten sonra gitmektense şu anda, hiçbir zarar verilmemişken ayrılmamız çok daha iyi olur." Bütün neşesi buhar olup uçmuştu.

Sözleriyle irkildim.

"Evet," diyerek kabullendim. Sesim boğuk çıktı.

Ama gitmiyorsun?

İç geçirdim. "Gitmeliyim."

"Seni burada tutan ne, Edward? Anlamakta zorlanıyorum..."

"Açıklayabilir miyim, bilmiyorum." Kendime bile açıklayamıyordum, mantıklı değildi.

Uzun bir an boyunca beni ölçüp biçti.

Hayır, anlamıyorum. Ama tercih ettiğin şey buysa mahremiyetine saygı göstereceğim.

"Teşekkürler. Benim kimseye mahremiyet vermediğim düşünülürse, çok cömertsin." Tek bir istisna dışında tabii. Ve onu bundan mahrum bırakmamak için elimden geleni yapıyordum, değil mi?

Hepimizin gariplikleri var. Yine güldü. *Gidelim mi?*

Küçük bir geyik sürüsünün kokusunu almıştı. En iyi şartlar altında bile, pek de ağız sulandırıcı olmayan bir aroma için sevinmek zordu. Şu anda kızın kanının kokusu aklımda capcanlıyken bu koku cidden midemi bulandırdı.

İç geçirdim. "Hadi gidelim," dedim, gerçi boğazımdan aşağı daha fazla kan akıtmanın pek yardımı olmayacağını biliyordum.

İkimiz de avlanmak için çömeldik ve nahoş kokunun bizi sessizce çekmesine izin verdik.

* * *

Eve döndüğümüzde hava daha soğuktu. Eriyen kar donmuştu, sanki her şeyi ince bir cam tabakası kaplıyordu; her çam iğnesi, her eğrelti otu, her ot sapı buz tutmuştu.

Carlisle hastanedeki sabah vardiyası için giyinmeye giderken ben nehrin kenarında kalıp güneşin doğmasını bekledim. Tüketttiğim kanla kendimi şişmiş hissediyordum ama kızın yanına oturduğum an gerçek susuzluğa kıyasla etkisinin çok az olacağını biliyordum.

Üzerine oturduğum taş gibi soğuk ve hareketsiz bir şekilde, buz tutmuş kıyının yanından akıp giden karanlık suya baktım.

Carlisle haklıydı. Forks'tan ayrılmalıydım. Yokluğumu açıklamak için birkaç hikâye yayarlardı. Avrupa'da yatılı okul. Uzak akrabaları ziyaret. Evden kaçan ergen. Hikâye mühim değildi. Kimse çok fazla sorgulamazdı.

Sadece bir ya da iki yıl sürecekti, sonrasında kız ortadan kaybolacaktı. Hayatına devam edecekti, devam edecek bir hayatı *olacaktı*. Bir yerlerde üniversiteye gidecek, kariyeri olacak, belki biriyle evlenecekti. Bunu gözümde canlandırabiliyordum. Kızı beyazlar içinde ve babasının kolunda mihraba doğru ağır adımlarla yürürken görebiliyordum.

O görüntünün bende yarattığı acı garipti. Anlayamadım. Benim asla sahip olamayacağım bir geleceği olduğu için onu kıskanıyor muydum? Bu hiç mantıklı değildi. Etrafımdaki insanların hepsinin önünde aynı gelecek potansiyeli, aynı hayat vardı ve onlara gıpta etmezdim bile.

Kıza geleceğini verip gitmeliydim. Hayatını riske atmaya son vermeliydim. Bu yapılacak en doğru şeydi. Carlisle her zaman doğru yolu seçerdi. Şimdi de onu dinlemeliydim. Dinleyecektim.

Bulutların arkasından güneş yükseldi ve yaydığı hafif ışık bütün buz parçalarını parıldattı.

Bir gün daha kalmaya karar verdim. Onu bir kez daha görecektim. Bunun üstesinden gelebilirdim. Belki de yakında gideceğime dair bir hikâye uydururdum.

Bu zor olacaktı. Daha şimdiden gideceğim günü ötelemek için bahaneler düşünmeme sebep veren yoğun isteksizliği hissedebiliyordum. Fakat doğru olanı yapacaktım. Carlisle'ın tavsiyesine güvenebileceğimi biliyordum. Ayrıca doğru kararı tek başıma veremeyecek kadar yoğun bir mücadele içinde olduğumu da biliyordum.

Çok fazla uyuşmazlık vardı. Bu isteksizliğin ne kadarı takıntılı merakımdan, ne kadarı tatmin olmayan iştahımdandı?

Okula gitmeden önce temiz kıyafetler giymek için içeri girdim. Alice üçüncü katın merdivenlerinin tepesine oturmuş, beni bekliyordu.

Yine gidiyorsun, diye suçladı beni.

İç geçirip başımı salladım.

Bu defa nereye gittiğini göremiyorum.

"Henüz nereye gideceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım.

Kalmanı istiyorum.

Başımı iki yana salladım.

Belki Jazz'le ikimiz seninle gelebiliriz?

"Eğer ben onlara göz kulak olmak için burada olmazsam, sana daha çok ihtiyaçları olacak. Esme'yi düşün. Tek bir darbeyle ailesinin yarısını elinden alır mıydın?"

Onu çok mutsuz edeceksin.

"Biliyorum. O yüzden sen kalmak zorundasın."

Bu, senin burada olmanla aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun.

"Evet. Ama doğru olanı yapmam lazım."

Bir sürü doğru yol ve bir sürü yanlış yol var ama, değil mi?

Kısa bir an için garip görülerinden birine kapılıp gitti, beliren ve dönüp duran muğlâk görüntüleri onunla birlikte izledim. Tam olarak çıkaramadığım, garip gölgeler arasında kendimi gördüm, bulanık, kesin olmayan şekillerdi. Sonra birdenbire, küçük bir çayırda parlak güneş ışığının altında derim parlıyordu. Bu bildiğim bir yerdi. Çayırda benimle birlikte biri daha vardı ama görüntü yine belli belirsizdi, tanıyacak kadar netlik *yoktu*. Milyonlarca ufak karar geleceği tekrar şekillendirirken görüntüler titredi ve yok oldu.

Görüntü karardığında, "Fazla bir şey yakalayamadım," dedim.

Ben de öyle. Geleceğin o kadar çok değişiyor ki artık yetişemiyorum. Ama bence...

Durdu ve benim için en son görülerinden birini aklından geçirdi. Hepsi aynıydı, bulanık ve muğlâk.

"*Bence* bir şeyler değişiyor," dedi yüksek sesle. "Hayatının dönüm noktasındasın."

Acımasızca güldüm. "Şu anda aynı bir panayır falcısı gibi konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

Bana minik dilini çıkardı.

"Ama bugün sorun olmayacak, öyle değil mi?" diye sordum. Sesim endişeli bir hâl alıverdi.

"Bugün birisini öldürdüğünü görmüyorum," diyerek bana garanti verdi.

"Sağ ol, Alice."

"Gidip giyin. Bir şey söylemeyeceğim, diğerlerine hazır olduğunda söylemene izin vereceğim."

Ayağa kalkıp basamaklardan aşağı fırladı, omuzları hafifçe kamburlaştı. *Seni özleyeceğim. Gerçekten.*

Evet, ben de onu *gerçekten* özleyecektim.

Okula sessizlik içinde gittik. Jasper, Alice'in bir şeye sıkıldığını hissedebiliyordu ama eğer konuşmak isteseydi şimdiye kadar zaten yapacağını biliyordu. Emmett ve Rosalie her şeyden bihaberdi, birbirlerinin gözlerine hayretle bakarak kendilerine has anlardan birini yaşıyorlardı, dışarıdan izlemek cidden iğrençti. Hepimiz birbirlerine nasıl âşık olduklarının gayet farkındaydık. Ya da belki de tek yalnız olan ben olduğum için pislik yapıyordum. Birbirine kusursuz biçimde uyan üç âşık çiftle yaşamak, bazı günler diğerlerinden daha zor oluyordu. Bu da onlardan biriydi.

Belki de etraflarında, şimdiye kadar olmam gereken yaşlı bir adam gibi, aksi ve kavgacı bir şekilde dolanmazsam daha mutlu olurlardı.

Elbette okula vardığım anda yaptığım ilk şey kızı aramak oldu. Sadece kendimi hazırlıyordum.

Tabii ya.

Dünyamın aniden onun dışında bomboş görünmesi utanç vericiydi.

Aslında anlamak çok basitti. Seksen yıl boyunca, gece gündüz aynı şeylerle uğraştıktan sonra ufak bir değişiklik bile her şeyi kendine çeken bir nokta hâline geliyordu.

Kız henüz varmamıştı ama kamyonetinin gök gürültüsünü andıran sesinin yaklaştığını duyabiliyordum. Beklemek için arabamın yanına yaslandım. Diğerleri doğruca derse giderken Alice benimle kaldı. İlgi noktam şimdiden canlarını sıkıyordu, ne kadar ağız sulandırıcı kokarsa koksun, bir insanın ilgimi bu kadar uzun süre çekebilmesi onlar için anlaşılmazdı.

Kız arabasıyla yavaş yavaş görüş alanıma girdi, gözleri dikkatli bir şekilde yoldaydı ve direksiyonu sımsıkı tutuyordu. Bir şey için endişeleniyordu sanki. O şeyin ne olduğunu anlamak bir saniyemi aldı, bugün her insanın yüzünde aynı ifade vardı. Yol buzla kaygan laşmıştı ve hepsi çok daha dikkatli sürüyordu. Bu riski ciddiye aldığını görebiliyordum.

Bu, karakteriyle ilgili öğrendiğim ufak tefek şeylerle uyumluydu. Bunu minik listeme ekledim: Ciddi, sorumluluk sahibi bir insan.

Benden çok da uzağa park etmedi ama burada durup ona baktığımı henüz fark etmemişti. Beni görünce ne yapacağını merak et-

tim. Kızardıktan sonra yürüyüp gidecek miydi? İlk tahminim buydu. Fakat belki o da bana bakardı. Belki benimle konuşmak için yanıma gelirdi.

Ne olur ne olmaz diye, derin bir nefes alarak umutla ciğerlerimi doldurdum.

Kamyonetinden dikkatlice çıktı, ağırlığını vermeden önce yerdeki kayganlığı test etti. Başını kaldırıp bakmadı ve bu beni hüsrana uğrattı. Belki ben gidip onunla konuşurdum.

Hayır, bu yanlış olurdu.

Okuldan tarafa dönmektense kamyonetinin arkasına doğru gitti, dengesine güvenmiyormuşçasına, kamyonetin kasasına gülünç bir şekilde tutunuyordu. Bu gülümsememe sebep oldu ve o an Alice'in gözlerini üzerimde hissettim. Bunun ona ne düşündürdüğünü dinlemedim, kızın kar zincirlerini kontrol edişini izlerken çok eğleniyordum. Aslında ayaklarının kayıp durmasına bakılırsa, gerçekten düşme riski var gibi görünüyordu. Başka kimse sorun yaşamıyordu, en buzlu yere mi park etmişti?

Orada durup yüzünde garip bir ifadeyle tekerleklerine baktı. Bu şefkatti. Tekerlekle ilgili bir şeyler onu *duygulandırmış* gibiydi.

Merakım yine, susuzluğum gibi içimi sızlattı. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yoktu, sanki onun ne düşündüğünü öğrenmek *zorundaydım*.

Gidip onunla konuşacaktım. Zaten birinin elini tutup destek alması iyi olacak gibiydi, en azından kaygan kaldırımdan kurtulana kadar. Tabii ki ona elimi uzatamazdım, değil mi? İkiye bölünmüş bir halde tereddüt ettim. Kardan ne kadar hazzetmediği göz önüne alınırsa soğuk, beyaz elimin dokunuşunu da pek hoş karşılamazdı. Eldiven takmalıydım...

"HAYIR!" diye soluyuverdi Alice.

Başta kötü bir tercih yaptığımı ve beni bağışlanamaz bir şey yaparken gördüğünü tahmin ederek anında düşüncelerini taradım. Fakat bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Tyler Crowley park alanına yersiz bir hızla dönmeyi tercih etmişti. Bu tercih onu bir parça buzun üstünde kaydıracaktı.

Görü gerçek olaydan yarım saniye kadar önce geldi. Ben hâlâ Alice'ın dudaklarından korkunç bir soluğun çıkmasına sebep olan şeyleri izlerken, Tyler'ın minibüsü köşeyi döndü.

Hayır, bu görünün benimle hiçbir ilgisi yoktu ancak bir açıdan *her yandan* benimle ilgiliydi, çünkü Tyler'ın şu anda buza olabilecek en kötü açıyla giren minibüsü parka alanında dönerek daireler çizecek ve davetsizce hayatımın odak noktasına dönüşen kıza çarpacaktı.

Alice'in geleceği görme gücü olmadan dahi, Tyler'ın kontrolünden çıkan aracının gittiği yönü saptamak zor olmazdı.

Kamyonetinin en kötü yerinde durmakta olan kız, tekerleklerin ciyaklama sesiyle kafası karışınca başını kaldırıp baktı. Doğruca benim korkuyla çarpılan gözlerime baktı ve sonra yaklaşan ölümünü izlemek için döndü.

O olmaz! Sözler kafamda başka birine aitmiş gibi yankılandı.

Hâlâ Alice'in düşüncelerine kapılmış hâldeyken geleceğin aniden değiştiğini gördüm ama sonucun ne olacağını görecek zamanım yoktu.

Kendimi park alanına atıp kayan minibüs ile donakalmış kızın arasına atıldım. Öyle hızlı hareket etmiştim ki odak noktam dışında her şey bulanıklıktan ibaretti. Hiçbir insan gözü hızıma yetişemeyeceğinden o da beni görmedi, bedenini kamyonetin metaline geçirmek üzere olan hantal şekle bakmaya devam ediyordu.

Onu belinden yakaladım, aceleyle hareket ettiğim için gerektiği kadar nazik davranamıyordum. Saniyenin yüzde biri kadar bir sürede ince bedenini ölümün yolundan çekerken ve kollarımda onunla birlikte yere çarparken narin, kırılgan vücudunun son derece farkındaydım.

Kafasının buza çarptığını duyunca sanki ben de buz kesiverdim.

Fakat durumunu öğrenmek için bir saniyem bile yoktu. Minibüsün kızın kamyonetinin sağlam demir gövdesinin etrafından dönüp gıcırdayarak ve ciyaklayarak arkamızdan geldiğini duydum. Yönünü değiştirerek kalkıp yine onun için geliyordu, sanki bir mıknatıs gibi minibüsü bize doğru çekiyordu.

Bir hanımefendinin huzurundayken asla etmediğim bir kelime ağzımdan kaçıverdi.

Zaten şimdiden çok fazla şey yapmıştım. Onu yoldan çekmek için resmen havada uçarken yaptığım hatanın farkındaydım. Bunun bir hata olduğunu bilmek beni durdurmadı ama aldığım riskten bihaber değildim. Sadece kendim için de değil, bütün ailem için.

İfşa olmak.

Bunun kesinlikle yardımı olmayacaktı ama minibüsün onun hayatını sona erdirmek için ikinci teşebbüsünde başarılı olmasına izin vermem mümkün değildi.

Onu bırakıp ellerimi uzattım ve minibüsü kıza değmeden yakaladım. Yarattığı güç beni kamyonetin yanına park edilmiş arabaya doğru savurdu, şasinin sırtımın arkasında yamulduğunu hissedebiliyordum. Kollarımın sert engeliyle karşılaşan minibüs zangırdayıp sarsıldı ve sonra sallanıp iki tombul tekerleği üzerinde güvenilmez bir şekilde dengede kaldı.

Eğer ellerimi çekersem minibüsün arka tekerleri bacaklarının üzerine düşecekti.

Bütün kutsal olan şeyler adına, facialar hiç bitmeyecek miydi? Yanlış gidebilecek başka bir şey kalmış mıydı? Minibüsü havada tutup yardım gelmesini bekleyerek burada oturamazdım. Minibüsü de fırlatamazdım, içinde düşünülmesi gereken bir sürücü vardı ve düşünceleri panikten karmakarışıktı.

İçimden inleyerek minibüsü ittim, bir anlığına bizden uzağa doğru sallandı. Araç tekrar üzerime doğru düşerken sağ elimle şasiyi altından yakaladım, sol kolumu da bir kez daha kızın beline doladım ve onu üzerine düşme tehlikesi olan tekerin altından çekip sıkıca kendime yasladım. Bacaklarını altından kurtarmak için onu çevirirken vücudu gevşekçe hareket etti. Bilinci açık mıydı? Hazırlıksız kurtarma girişimim sırasında ona ne kadar zarar vermiştim?

Minibüs artık ona bir zarar veremeyeceği için aracı bıraktım. Yola çarpınca bütün camları aynı anda patladı.

Bir kriz ânının ortasında olduğumu biliyordum. Ne kadarını görmüştü? Onun yanında belirivermemi, sonra da onu altından çekip alabilmek için minibüsü çekip itmemi izleyen başka tanık var mıydı? Bu sorular en büyük korkum *olmalıydı*.

Ancak o kadar endişeliydim ki açığa çıkma tehdidini gerektiği kadar önemsemedim. Hayatını kurtarmak için harcadığım çaba sırasında onu bizzat yaralamış olabileceğim için panik içindeydim. Bana bu kadar yakın olmasından ödüm kopuyordu, eğer kendime nefes alma izni verirsem neyin kokusunu alacağımı biliyordum.

Bana dayanan yumuşak bedeninin sıcaklığının farkındaydım. Aramızdaki iki kat kabana rağmen, o sıcaklığı hissedebiliyordum.

İlk korku, en büyük korkumdu. Kazaya tanık olanların çığlıkları etrafımızda yankılanırken bilinci açık mı diye kızın yüzünü incelemek için eğildim, deli gibi bir yerinin kanamadığını umuyordum.

Gözleri açıktı, şok içinde bakıyordu.

"Bella?" dedim anında. "İyi misin?"

"İyiyim." Serseme dönmüş bir sesle, istemsizce konuştu.

Sesini duyunca üstüme çöken rahatlama neredeyse acı kadar büyüktü. Dişlerimin arasından bir nefes aldım ve ilk defa boğazımdaki yangına eşlik eden ıstıraba aldırmadım. Hatta garip bir şekilde, bunu hoş karşıladım.

Kalkıp oturmaya çalıştı ama ben onu bırakmaya hazır değildim. Nedense bu bana daha güvenli geliyordu. En azından yanıma sokulmuş olması daha iyiydi.

"Dikkat et," diye uyardım. "Sanırım başını çok sert vurdun."

Şükürler olsun ki kan kokusu yoktu ama bu, iç hasar olmadığı anlamına gelmiyordu. Onu Carlisle'a ve röntgen çektirmeye götürme arzusuyla dolup taştım.

"Ah," dedi. Başı konusunda haklı olduğumu fark ettiğinde sesi komik bir şekilde şaşkın çıktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hissettiğim rahatlama bunu benim için komik hâle getirmiş, hatta beni neredeyse *serseme* çevirmişti.

"Nasıl..." Sesi hafifledi, gözkapakları titreşti. "Nasıl o kadar hızlı yetiştin?"

Hissettiğim rahatlama bozuldu, neşe yok oldu. Çok fazla şey fark etmişti.

Artık kız iyi durumda olduğundan, ailem için duyduğum endişe keskin bir hâl aldı.

"Tam yanında duruyordum, Bella." Eğer yalan söylerken kendime güvenirsem sorgulayan herkesi gerçek konusunda şüpheye düşürdüğümü deneyimlerimden biliyordum.

Yine hareket etmeye çabaladı ve bu defa izin verdim. Rolümü düzgün bir şekilde oynayabilmek için nefes almam gerekiyordu. Kokusuyla birleşip beni boğmasın diye, sıcaklığından uzaklaşmam

gerekiyordu. Birbirine çarpan araçların arasındaki dar alanda, ondan mümkün olduğunca uzağa kaydım.

Gözlerini bana dikip baktı, ben de ona baktım. Bakışlarını ilk kaçıran olmak, beceriksiz bir yalancının yapacağı bir hataydı ve ben beceriksiz bir yalancı değildim. Yüz ifadem düz, masumdu. Bu kafasını karıştırmışa benziyordu. Bu iyiydi.

Kaza yerinin etrafı sarılmıştı artık. Çoğunlukla çocuk yaştaki öğrenciler dikkatle bakıyor, aralıklardan ezilmiş bedenler olup olmadığını görmeye çalışıyorlardı. Bağrışlardan bir uğultu ve şoka giren düşüncelerden bir taşkın vardı. Şüphelenen kimse olmamalıydı, bunun için düşüncelerini bir kez daha taradım ve sonra da hepsini dışarıda bırakıp yalnızca kıza odaklandım.

Şamata yüzünden dikkati dağıldı. Etrafına bakındı, hâlâ afallamış hâldeydi ve ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Kalkmasın diye elimi hafifçe omzuna koydum.

"Bir müddet hareketsiz kal." İyi *görünüyordu* ama boynunu oynatmalı mıydı? Yine Carlisle'ın burada olmasını diledim. Benim teorik tıp bilgim, onun asırlarını geçirdiği uygulamalı tıbba denk değildi.

"Ama çok soğuk," diye yakındı.

İki defa neredeyse ezilerek ölecekti ve onu endişelendiren şey soğuktu. Durumun komik olmadığını unutup güldüm.

Bella gözkapaklarını kırpıştırdı, sonra gözleri yüzüme odaklandı. "Sen o taraftaydın."

Bu beni yeniden ayılttı.

Güney yönüne doğru baksa da orada minibüsün yamulmuş yan tarafından başka görülecek bir şey yoktu. "Arabanın yanındaydın."

"Hayır, değildim."

"Seni gördüm," dedi ısrarla. Sesinde çocuksu bir inatçılık vardı. Çenesini havaya kaldırdı.

"Bella, senin yanında duruyordum ve seni yoldan çektim."

Gözlerine yoğun bir dikkatle bakarken benim versiyonumu kabul ettirmeye çalışıyordum, önümüzdeki tek mantıklı versiyondu.

Kararlıydı. "Hayır."

Panik yapmamaya, sakin kalmaya çabaladım. Keşke kanıtı yok etme fırsatını bulacağım ve kafasını vurduğunu söyleyerek hikâyesini zayıflatacağım kadar bir süre onu sessiz tutabilseydim.

Bu suskun, kapalı kutu gibi olan kızı sessiz tutmak kolay olmalıydı, değil mi? Keşke sadece birkaç dakikalığına bile olsa dediğimi yapsaydı...

"Bella, lütfen," dedim. Sesim çok hararetliydi, çünkü birden onun güvenini *istedim*. Hem de çok istedim ve sadece bu kazayla alakalı da değildi. Aptalca bir arzuydu. Onun *bana* güvenmesinin ne mantığı vardı?

Savunmacı bir hâlde, "Neden?" diye sordu.

"Güven bana," diye yalvardım.

"Bana her şeyi daha sonra anlatacağına dair söz verir misin?"

Güvenini hak edebilmeyi isterken, ona bir kez daha yalan söylemek zorunda kalmak beni kızdırdı. Cevabımı kısa kestim.

"Peki."

"Peki," diye tekrarladı aynı ses tonuyla.

Etrafımızda yetişkinlerin toplandığı, yetkililerin arandığı, uzaktan siren seslerinin geldiği kurtarma çalışmaları başladığında kızı görmezden gelmeye ve önceliklerimi bir sıraya sokmaya karar verdim. Park alanındaki herkesin, hem şahit olanların hem de sonradan gelenlerin aklını okudum, ama tehlikeli bir şey bulamadım. Çoğu beni Bella'nın yanında gördüğüne şaşkındı ancak başka bir mantıklı açıklaması olmadığı için, hepsi bunu kazadan önce kızın yanında durduğumu fark etmeyişine yormuştu.

Açıklamayı kolayca kabul etmeyen tek kişi oydu ancak o en güvenilmez tanık olarak görülecekti. Korkmuştu, travma yaşamıştı, başına aldığı darbeden bahsetmeye bile gerek yoktu. Büyük ihtimalle şoktaydı. Bu konuda kafasının karışmış olması kabul edilebilirdi, değil mi? Bu kadar çok görgü tanığı varken kimse ona itimat etmezdi.

Az önce olay yerine gelen Rosalie, Jasper ve Emmett'ın düşüncelerini duyunca yüzümü buruşturdum. Bu akşam bunun bedeli ağır olacaktı.

Omuzlarımın taba rengi araçta yarattığı göçüğü ortadan kaldırmak istiyordum ama kız çok yakınımdaydı. Dikkati dağılıncaya kadar beklemem gerekecekti.

İnsanlar minibüsü hareket ettirip bizden uzağa çekmeye çalışırken bu kadar fazla gözü üstümde hissederek beklemek sinir bo-

zucuydu. Süreci hızlandırmak için onlara yardım edebilirdim ama zaten yeterince belaya bulaşmıştım ve kızın gözleri çok keskindi. En sonunda sağlık görevlilerinin iki sedyeyle yanımıza gelmesine yetecek kadar bir boşluk açtılar.

Kır saçlı, tanıdığım bir yüz beni inceledi.

"Selam, Edward," dedi Brett Warner. Emekli bir hemşireydi, onu hastaneden iyi tanıyordum. Bize ulaşan ilk kişinin o olması büyük şanstı, herhalde bugünkü tek şansımdı. Benim tetikte ve sakin göründüğümü düşünüyordu. "Sen iyi misin, evlat?"

"Harikayım, Brett. Bana bir şey olmadı. Fakat Bella'nın beyin sarsıntısı geçirmesinden korkuyorum. Ben onu yoldan çekerken başını çok sert çarptı."

Brett, dikkatini kıza çevirdi. Bella, bana ihanete uğramış gibi baktı. Ah, doğru ya. O suskun kurbandı, sessizlik içinde ıstırap çekmeyi tercih ediyordu.

Hikâyeme hemen karşı çıkmadı ve bu, beni biraz daha rahatlattı.

Diğer sağlık görevlisi tedaviye izin vermem için ısrar etmeye çalıştı ama aklını çelmek benim için zor olmadı. Babamın beni muayene etmesine izin vereceğime söz verince peşimi bıraktı. Çoğu insan için gereken tek şey, soğukkanlı kalıp güven vererek konuşmaktı. Çoğu insanda işe yarardı, kız haricinde elbette. Onun uyduğu *herhangi* bir normal kalıp var mıydı ki?

Onlar utançtan kıpkırmızı olan kıza boyunluk takarken ben de bu anlık dikkat dağınıklığını, bıraktığım göçüğün şeklini ayağımla düzeltmek için kullandım. Ne yaptığımı sadece kardeşlerim fark etti ve Emmett'ın aklında kaçırdığım bir yer olursa halletmeye söz verdiğini duydum.

Brett'le birlikte ambulansın ön tarafına binerken Emmett'ın yardımı için minnettardım, tehlikeli kararımı daha şimdiden bağışladığı içinse daha da minnettardım.

Daha Bella'yı ambulansın arkasına yeni bindirmişlerdi ki polis şefi geldi.

Bella'nın babasının düşünceleri kelimelerle dolu olmasa da adamın zihninden yayılan panik ve endişe civardaki diğer bütün düşünceleri yutuverdi. Tek çocuğunu sedyenin üzerinde yatarken görünce sözsüz endişe ve suçluluğu adamdan dışarı taştı.

Alice, beni Charlie Swan'ın kızını öldürmenin adamı da öldüreceği konusunda uyarırken hiç abartmamıştı.

Adamın panik dolu sesini dinlerken başımı suçlulukla eğdim.

"Bella!" diye bağırdı.

"Ben çok iyiyim Char... baba." İçini çekti. "Bir şeyim yok."

Verdiği güvence babasına doğru düzgün merhem olmadı. Adam ânında en yakındaki sağlık görevlisine dönüp daha fazla bilgi almak istedi.

Adamın konuştuğunu, paniğine rağmen son derece mantıklı cümleler kurduğunu duyana kadar onun kaygı ve endişelerinin *sözsüz* olmadığını fark etmemiştim. Ben sadece...Tam olarak kelimeleri duyamıyordum.

Hımm. Charlie Swan, kızı kadar sessiz değildi ama kızın bunu nereden aldığını görebiliyordum. İlginçti.

Kasabanın polis şefiyle pek fazla zaman geçirmemiştim. Onun hep ağır düşünen biri olduğunu sanıyordum, şimdiyse asıl ağır olanın *ben* olduğumu fark ediyordum. Düşünceleri yok değildi, yalnızca kısmen gizliydi. Sadece kelimelerin genel anlamını, tonunu çıkarabiliyordum.

Kızın sırlarını çözebilmek için bu yeni, daha kolay yapbozu çözüp çözemeyeceğimi görmek için daha dikkatli dinlemek istedim. Fakat o arada Bella ambulansa bindirilmiş ve araç yola koyulmuştu.

Takıntı hâline getirdiğim gizemin bu olası çözümünden kendimi ayırmam zor oldu. Fakat şimdi düşünmek zorundaydım. Bugün yapılan her şeye, her açıdan bakmak zorundaydım. Hepimizi hemen ayrılmak zorunda kalacağımız bir tehlikeye sokmadığımdan emin olmak için dinlemek zorundaydım. Konsantre olmalıydım.

Sağlık görevlilerinin düşüncelerinde beni endişelendirecek bir şey yoktu. Onların fikrine göre kızda ciddi bir şey yoktu. Ve Bella, şimdilik benim anlattığım hikâyeye bağlı kalıyordu.

Hastaneye ulaştığımda ilk önceliğim Carlisle'ı görmekti. Otomatik kapılardan içeri aceleyle girdim ama Bella'ya göz kulak olmayı tamamen unutamazdım. Zihnimi sağlık görevlilerinin düşüncelerinden ayırmadım.

Babamın aşina olduğum düşüncelerini bulmak kolaydı. Küçük ofisinde tek başınaydı, şu şanssız gündeki ikinci şansım buydu.

"Carlisle."

Yaklaştığımı duymuştu ve yüzümü görür görmez paniğe kapıldı. Ayağa fırladı ve düzenli, ceviz ağacından masasının üzerinden eğildi.

Edward... Yapmadın, değil mi?

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil."

Derin bir nefes aldı. *Tabii ki yapmadın. Bunu düşündüğüm için üzgünüm. Gözlerin, elbette, anlamam gerekirdi.* Rahatlayarak hâlâ altın rengi olan gözlerime baktı.

"Ama kız yaralandı, Carlisle, muhtemelen ciddi bir şey değil ancak..."

"Ne oldu?"

"Saçma sapan bir araba kazası. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Ama orada durup onu ezmesine izin veremezdim..."

Baştan başla, anlamıyorum. Sen nasıl dahil oldun?

"Bir minibüs buzun üzerinde kaydı," diye fısıldadım. Konuşurken arkasındaki duvara gözlerimi dikip baktım. Çerçeveli diplomalardan bir sıra yerine sadece basit bir yağlıboya tablo vardı, en sevdiğiydi, keşfedilmemiş bir Hassam. "Kız, minibüsün yolundaydı. Alice olacakları gördü ama park alanının karşısına *koşup* onu yoldan itmekten başka bir şey yapacak kadar zaman yoktu. Kız dışında kimse fark etmedi. Minibüsü de durdurmak zorundaydım ama onu da kimse görmedi. Yine kızın dışında. Ben... Ben üzgünüm, Carlisle. Bizi tehlikeye atmak istemedim."

Masasının etrafından dolanıp kısa bir anlığına beni kucakladıktan sonra geri çekildi.

Doğru olanı yaptın. Senin için kolay olmamıştır. Seninle gurur duyuyorum, Edward.

O zaman gözlerine bakabildim. "Bende... Bende yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyor."

"Bu önemli değil. Eğer ayrılmamız gerekirse ayrılırız. Ne söyledi?"

Biraz hüsranla başımı iki yana salladım. "Henüz hiçbir şey."

Henüz mü?

"Olayların benim söylediğim gibi olduğunu kabul etti ancak bir açıklama bekliyor."

Kaşlarını çatarak bunu düşündü.

"Başını çarptı, şey, ben çarptım," diye devam ettim hızlıca. "Onu yere epey sertçe çarptım. İyi görünüyor ama... Ondan kuşku duyulmasını sağlamanın zor olacağını sanmıyorum."

Sadece bunu söylemek bile kendimi aşağılık biri gibi hissetmeme sebep oldu.

Carlisle sesimdeki tiksintiyi duydu. *Belki buna gerek kalmaz. Neler olacağına bakalım bir, olur mu? Görünüşe göre kontrol etmem gereken bir hastam var.*

"Lütfen," dedim. "Ona zarar vermiş olmaktan çok korkuyorum."

Carlisle'ın yüzü parlayıverdi. Altın rengi gözlerinden sadece birkaç ton daha açık renk olan saçını düzeltti ve güldü.

Senin için ilginç bir gün oluyor, değil mi? Aklındaki ironiyi görebiliyordum ve komikti, en azından onun için. Roller nasıl da değişmişti. Buzla kaplanmış park alanında koştuğum o kısacık düşüncesizlik anında katilden koruyucuya dönüşmüştüm.

Bella'nın en çok benden korunmaya ihtiyacı olacağından ne kadar emin olduğumu hatırlayınca onunla birlikte güldüm. Benim kahkahamda keskin bir tını vardı çünkü minibüs olsa da olmasa da bu hâlâ gerçekti.

* * *

Carlisle'ın ofisinde yalnız başıma otururak düşüncelerle dolu hastaneyi dinledim, yaşadığım en uzun saatlerden biriydi.

Minibüsün sürücüsü olan Tyler Crowley, Bella'dan daha kötü yaralanmışa benziyordu ve Bella röntgen sırasını beklerken ilgi oğlana çevrilmişti. Carlisle arka planda kalıyor, kızın sadece hafif yaralandığını söyleyen asistan doktorun tanısına güveniyordu. Bu beni kaygılandırsa da haklı olduğunu biliyordum. Bella, Carlisle'ın yüzüne tek bir bakış attığında beni hatırlayacaktı, ailemle ilgili bir şeylerin doğru olmadığını anlayacaktı ve bu onu konuşturabilirdi.

Sohbet etmek için kesinlikle istekli bir eşlikçisi vardı. Onu neredeyse öldürecek olmanın suçluluğuyla dolu olan Tyler, çenesini kapatamıyor gibiydi. Oğlanın gözlerinden kızın yüz ifadesini görebiliyordum ve kızın onun çenesini kapamasını istediği gayet açıktı. Bunu nasıl görmezdi?

Tyler'ın ona yoldan nasıl çekildiğini sorması benim için gergin bir andı.

Bella tereddüt ederken donakalıp bekledim.

Kızın, *"Şey..."* dediğini duydu. Sonra kız o kadar uzun süre duraksadı ki oğlan sorusunun onun kafasını karıştırdığını düşündü. En sonunda devam etti. *"Edward beni kenara çekti."*

Nefesimi bıraktım. Sonra nefes alıp verişim hızlandı. Daha önce adımı söylediğini hiç duymamıştım. Tyler'ın düşünceleri aracılığıyla duymuş olsam da kulağa gelişi hoşuma gitti. Kendim duymak istedim.

Tyler onun kimden bahsettiğini anlamayınca, *"Edward Cullen,"* dedi. Kendimi elim kapı kolundayken yakaladım. Onu görme arzum gittikçe güçleniyordu. Tedbirli olmam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekti.

"Yanımda duruyordu."

"Cullen mı?" Hımm. Bu garip. "Onu görmedim." Yemin bile edebilirim... "Tanrım, her şey o kadar hızlı oldu ki... O iyi mi?"

"İyi sanırım. O da burada ama sedyeye yatmayı kabul etmedi."

Bella'nın yüzündeki düşünceli bakışı, gözlerinin şüpheci bir şekilde kısıldığını gördüm ancak yüzündeki bu ufak değişiklikleri Tyler fark etmemişti bile.

Ne kadar güzel, diye düşünüyordu şaşkınlıkla. *Darmaduman olmuş hâli bile güzel. Her zamanki tipim değil. Yine de... Onu dışarı çıkarmalıyım. Bugünü telafi etmek için.*

Koridordaydım, hatta bir saniye durup ne yaptığımı düşünmeden acil servisin yarısını geçtim. Neyse ki hemşire odaya benden önce girdi, röntgen sırası Bella'daydı. Hemen köşedeki duvarın karanlık girintisine yaslandım ve o, tekerlekli sandalyeyle götürülürken kendimi tutmaya çalıştım.

Tyler'ın onun güzel olduğunu düşünmesi önemli değildi. Bunu herkes fark ederdi. Ancak benim böyle hissetmem için hiçbir sebep yoktu. Nasıl hissediyordum? Kızgın mıydım? Yoksa *öfkeli* daha doğru bir kelime miydi? Bu hiç mantıklı değildi.

Orada kalabildiğim kadar kaldım ama sabırsızlık galip gelince radyoloji odasının etrafında dolanmaya başladım. Acil servise geri götürülmüştü ama hemşirenin dikkati başka yere kayınca röntgen sonuçlarına bakabildim.

Sonuçları görünce kendimi daha sakinleşmiş hissettim. Kafasında bir şey yoktu. Ona ciddi bir zarar vermemiştim.

Carlisle beni orada yakaladı.

Daha iyi görünüyorsun, diye düşündü.

Doğruca karşıya baktım. Yalnız değildik, koridorlar hizmetliler ve ziyaretçilerle doluydu.

Ah, evet. Bella'nın röntgen sonucunu ışıklı panonun üzerine koydu ama ikinci kez bakmama gerek yoktu. *Bakalım. Tamamen iyi. Aferin Edward.*

Babamın onayı içimde karmaşık bir tepki yarattı. Memnun olurdum ama birazdan yapacağım şeyi onaylamayacağını biliyordum. En azından gerçek amacımı biliyor olsaydı onaylamazdı.

"Sanırım seni görmeden önce onunla konuşacağım," diye mırıldandım. "Sanki bir şey olmamış gibi doğal davranacağım. Tatlıya bağlayacağım." Tamamen kabul edilebilir sebeplerle.

Carlisle kızın röntgenlerine bakmayı sürdürürken dalgın dalgın onayladı. "İyi fikir. Hı hı."

İlgisini neyin çektiğine bakmak için döndüm.

Şu eski izlere bak. Annesi onu kaç defa düşürmüş? Carlisle kendi şakasına güldü.

"Bu kızın gerçekten kötü şansı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Hep yanlış zamanda yanlış yerde."

Sen buradayken, Forks onun için kesinlikle yanlış yer.

İrkildim.

Gitsene. Tatlıya bağla. Ben de hemen sana katılacağım.

Suçluluk hissederek hızlı hızlı yürüdüm. Eğer Carlisle'ı kandırabildiysem, belki de gerçekten iyi bir yalancıydım.

Acil servise girdiğimde Tyler mırıldanıyor, hâlâ özür diliyordu. Kız onun pişmanlığından kaçmak için uyuma numarası yapıyordu. Gözleri kapalıydı ama nefes alıp verişi düzensizdi ve arada sırada parmakları sabırsızca seğiriyordu.

Uzun bir an boyunca yüzüne baktım. Bu onu son görüşüm olacaktı. O yüz, göğsümde şiddetli bir sızı yarattı. Yapbozları çözülmeden bırakmaktan nefret ettiğim için miydi? Bu tam bir açıklama sayılmazdı.

En sonunda derin bir nefes alıp görüş alanına girdim.

Tyler beni görünce konuşmaya yeltendi ama tek parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Uyuyor mu?" diye mırıldandım.

Bella'nın gözleri anında açılıverdi ve yüzüme odaklandı. Gözleri bir anlığına genişledi, ardından öfke ya da şüpheyle yeniden kısılıverdi. Oynamam gereken bir rol olduğunu hatırladım, o yüzden bu sabah olağandışı bir şey olmamış gibi ona gülümsedim, tabii onun kafasına aldığı darbe ve biraz yoldan şaşan hayal gücü dışında.

"Edward," dedi Tyler. "Ben gerçekten çok üzgünüm..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Kan yok, kırık çıkık yok," dedim kuru bir sesle. Hiç düşünmeden, kendi özel şakama genişçe gülümsedim.

Tyler ürperip bakışlarını kaçırdı.

Benden bir buçuk metre uzakta yatan ve derin yaralarından hâlâ kan sızan Tyler'ı görmezden gelmek hayret verecek kadar kolaydı. Carlisle'ın hastaları tedavi ederken kanlarını nasıl görmezden gelebildiğini, bunu nasıl yapabildiğini hiç anlamamıştım. Durmak bilmeyen cezbedicilik çok dikkat dağıtıcı, çok tehlikeli olmaz mıydı? Fakat şimdi... Eğer başka bir şeye *çok fazla* odaklanırsan, o cezbediciliğin hiçbir anlama gelmediğini görebiliyordum.

Tyler'ın kanı taze ve açıkta olsa da Bella'nınkinin yanına bile yaklaşamazdı.

Bella'yla mesafemi koruyarak, Tyler'ın yatağının ayakucuna oturdum.

"Ee, heyet kararı nedir?" diye sordum.

Alt dudağını biraz uzattı. "Ben iyiyim ama gitmeme izin vermiyorlar. Neden seni de bizim gibi sedyeye yatırmıyorlar?"

Sabırsızlığı beni yine gülümsetti.

Carlisle'ın koridordan geldiğini duyabiliyordum.

"Önemli kişiler tanıyorum," diye cevap verdim. "Ama üzülme, seni kurtarmaya geldim."

Babam odaya girerken dikkatlice kızın yüz ifadesini izledim. Gözleri yusyuvarlak oldu ve ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. İçimden inledim. Evet, benzerliği kesinlikle fark etmişti.

"Pekâlâ, Bayan Swan, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sor-

du Carlisle. Çoğu hastayı saniyeler içinde rahatlatan, olağanüstü bir doktor yaklaşımı vardı. Bella'yı nasıl etkilediğini anlayamadım.

"Ben iyiyim," dedi sessizce.

Carlisle, kızın röntgenlerini yatağın üzerindeki ışıklı panoya tutturdu. "Röntgen sonuçların iyi görünüyor. Başın acıyor mu? Edward kafanı çok sert çarptığını söyledi."

İçini çekerek, "İyiyim," diye tekrarladı ama bu defa sesinden sabırsızlık akıyordu. Bir kez daha benden tarafa ters ters baktı.

Carlisle ona yaklaştı ve parmaklarını kafatasında nazikçe gezdirip saçlarının altında bir yumru buldu.

Bir anda üstüme çullanan duygu seline hazırlıksız yakalandım.

Daha önce Carlisle'ın insanlarla ilgilendiğini binlerce kez görmüştüm. Hatta yıllar önce gayriresmî bir şekilde asistanlığını da yapmıştım, gerçi sadece kanın dahil olmadığı vakalardı. O yüzden, kendisi de en az onun kadar insanmış gibi, kızla temas kurmasını izlemek benim için yeni bir şey değildi. Daha önce onun kontrolüne defalarca gıpta etmiştim ama bu duygu öyle değildi. Ona kontrolünden fazlası yüzünden gıpta ettim. Carlisle ile aramızdaki fark içimi sızlattı. Ona asla zarar vermeyeceğini bilerek, korkusuzca, çok nazikçe dokunabiliyordu.

Bella irkilince olduğum yerde sıçradım. Tekrar rahat bir şekilde durmak için odaklanmak zorunda kaldım.

"Acıyor mu?" diye sordu Carlisle.

Kızın çenesi bir santim yukarı kalktı. "Çok değil," dedi.

Karakteriyle ilgili küçük başka bir parça daha yerine oturdu: O cesurdu. Güçsüz görünmekten hoşlanmıyordu.

Muhtemelen bugüne kadar gördüğüm en savunmasız canlıydı ve güçsüz görünmek istemiyordu. Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı.

Bana yine kötü bakışlar attı.

"Tamam," dedi Carlisle. "Baban bekleme odasında, artık onunla eve gidebilirsin. Ama başın dönerse ya da görmenle ilgili bir sorun olursa tekrar buraya gelmelisin."

Babası burada mıydı? Kalabalık bekleme odasındaki düşünceleri taradım ama grubun arasından onun güç algılanan zihinsel sesini seçip çıkaramadım, sonra da Bella gergin bir yüzle tekrar konuştu.

"Okula dönemez miyim?"

"Bence bugün dinlenmelisin," dedi Carlisle.

Gözleri bana döndü. "O okula gidecek mi?"

Normal davran, her şeyi tatlıya bağla, gözlerime baktığında bana hissettirdiklerini görmezden gel...

"Birisi okuldakilere iyi haberleri vermeli," dedim.

"Gerçi neredeyse bütün okul bekleme odasında," diye düzeltti Carlisle.

Bu defaki tepkisini hevesle bekledim, ilgiden hoşlanmıyordu. Hayal kırıklığına uğratmadı.

"Ah, hayır," diye inleyerek elleriyle yüzünü kapadı.

En sonunda bir şeyi doğru tahmin etmek hoşuma gitti. Onu anlamaya başlıyordum.

"Kalmak ister misin?" diye sordu Carlisle.

Hızlıca, "Hayır, hayır," deyip bacaklarını yatağın yanından sarkıttı ve ayakları yere değene kadar kaydı. Dengesini kaybedip doğruca Carlisle'ın kollarına doğru sendeledi. Carlisle onu yakaladı.

Yine kıskançlıkla dolup taştım.

Carlisle bir yorumda bulunamadan kız, "Ben iyiyim," dedi. Yanakları hafifçe pembeleşti.

Elbette bu Carlisle'ı rahatsız etmezdi. Bella'nın dengesini sağladığından emin olunca ellerini indirdi.

"Ağrın için Tylenol al," diye talimat verdi.

"Fazla ağrımıyor."

Carlisle onun dosyasına imza atarken gülümsedi. "Çok şanslıymışsın."

Sert bir bakış fırlatmak için benden tarafa döndü. "Edward yanımda olduğu için çok şanslıydım."

Carlisle, kızın ses tonunda benim duyduğum şeyin aynısını duyduğundan, çabucak, "Ah, evet," diyerek ona hak verdi. Kız şüphelerini hayal gücüne bağlamamıştı. Henüz.

Tamamen senindir, diye düşündü Carlisle. *Neyin en iyisi olduğunu düşünüyorsan onu yap.*

"Çok teşekkürler," diye fısıldadım hızlıca ve sessizce. İnsanların ikisi de beni duymadı. Alaylı cevabıma karşılık, Tyler'a doğru dönen Carlisle'ın dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Korkarım

ki sen burada biraz daha kalmak zorundasın," diyerek parçalanan ön camın oluşturduğu yüzeysel kesikleri muayene etmeye başladı.

Her şeyi karman çorman eden ben olduğum için, uğraşması gereken de bendim.

Bella bilerek bana doğru yürüdü, rahatsızlık verecek kadar yakınıma gelip öyle durdu. Bütün o kaos olup bitmeden önce, nasıl da Bella'nın bana yaklaşmasını umduğum aklıma geldi. Şu an, o dileğimin gülünç bir taklidi gibiydi.

"Seninle bir dakikalığına konuşabilir miyim?" diye tısladı.

Sıcak nefesi yüzüme çarptı ve bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Çekiciliği biraz olsun azalmamıştı. Ne zaman yakınıma gelse en kötü, en ısrarcı içgüdülerimi tetikliyordu. Ağzım zehirle doldu ve bedenim saldırmanın, onu kollarımın arasına alıp dişlerimi boğazına geçirmenin özlemini duydu.

Zihnim bedenimden güçlüydü, o da zar zor.

Dişlerimin arasından, "Baban seni bekliyor," diye hatırlattım ona.

Carlisle ve Tyler'a bir bakış attı. Tyler bize hiç dikkat etmiyordu ama Carlisle aldığım her nefesi gözetliyordu.

Dikkatli ol, Edward.

Alçak sesle, "Sakıncası yoksa seninle yalnız konuşmak istiyorum," diye ısrar etti.

Ona pek çok sakıncası olduğunu söylemek istedim ama eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Yapıp kurtulmam en iyisiydi.

Odadan dışarı çıkarken arkamdan gelen, bana yetişmeye çalışırken birbirine dolanan ayak seslerini dinlerken bir sürü çelişkili duyguyla doluydum.

Şimdi sergilemem gereken bir oyun vardı. Oynayacağım rolü biliyordum, karakteri biliyordum: Kötü karakter olacaktım. Yalan söyleyecek, alay edecek ve acımasız olacaktım.

Bütün iyi dürtülerime, bunca yıl tutunduğum insan dürtülerine aykırıydı. Güvenini hak etmeyi her şeyden çok istediğim bir anda, onunla ilgili bütün ihtimalleri yok etmek zorundaydım.

Benimle ilgili son anısının bu olacağını bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Bu benim veda sahnemdi.

Ona döndüm.

"Ne istiyorsun?" diye sordum soğukça.

Düşmanca konuşmamla birlikte hafifçe geriledi. Gözlerinde şaşkın bir bakış belirdi, yüzü zihnimden silemediğim o ifadeye büründü.

"Bana bir açıklama borçlusun," dedi minicik bir sesle. Fildişi rengindeki teninde kalan ufacık renk de solup gitti.

Sesimi sert tutmak çok zordu. "Hayatını kurtardım, sana hiçbir şey borçlu değilim."

Ürktü, sözlerimin onu incitmesini izlemek asit gibi yakıcıydı.

"Söz vermiştin," diye fısıldadı.

"Bella, başını vurdun sen. Neden söz ettiğini bilmiyorsun."

İşte o zaman çenesini kaldırdı. "Kafamda hiçbir sorun yok benim."

Artık kızgındı ve bu, benim için durumu biraz daha kolaylaştırdı. Dik bakışlarına karşılık verirken yüz ifademi ayarladım, daha soğuk, daha serttim.

"Benden ne istiyorsun, Bella?"

"Gerçeği bilmek istiyorum. Neden senin için yalan söylediğimi bilmek istiyorum."

İstediği şey gayet adildi, onu reddetmek zorunda kalmak beni sinir etti.

"Ne olduğunu sanıyorsun?" dedim hırlarcasına.

Sözleri taşkın sel gibi kabarıp döküldü. "Bildiğim tek şey senin o sırada yanımda olmadığın, Tyler da seni görmemiş, bu yüzden sakın bana başını çok hızlı çarptın deme. O minibüs az kalsın ikimizi de ezecekti, ama ezmedi, ellerinle minibüste bir göçük açtın. Öbür arabada da göçük açtın ama kendin yaralanmadın. Minibüs bacaklarımı ezecekti ama sen onu havada tuttun..." Dişlerini sıktı ve gözleri akmayan yaşlarla parladı.

Ona bakarken yüzümde alaycı bir ifade olsa da, aslında dehşet hissediyordum, her şeyi görmüştü.

"Minibüsü üzerinden kaldırdığımı mı düşünüyorsun?" diye sorarken sesimdeki alay tonunu artırdım.

Başını bir kez sallayarak cevap verdi.

İyice dalga geçer gibi konuştum. "Buna kimse inanmaz, biliyorsun."

Duygularını, özellikle de öfkesini kontrol etmek için çaba harcı-

yor gibi göründü. Bana cevap verdiğinde her sözcüğü itinayla söyledi. "Kimseye söylemeyeceğim ki."

Sözlerinde ciddiydi, bunu gözlerinden görebiliyordum. Hiddetle dolmuş ve ihanete uğramışken bile sırrımı tutacaktı.

Neden?

Hissettiğim şok yüzünden dikkatli bir şekilde ayarladığım ifadem yarım saniyeliğine mahvoldu ama sonra kendimi topladım.

Sesimi sert tutmak için çabalayarak, "O zaman bunun ne önemi var?" diye sordum.

"Benim için önemli," dedi güçlü bir biçimde. "Ben yalan söylemeyi sevmem, o yüzden bunu yapıyorsam iyi bir nedeni olmalı."

Ben nasıl onun bana güvenmesini istiyorsam, o da benden ona güvenmemi istiyordu. Fakat bu geçemeyeceğim bir çizgiydi.

Sesimde duygu yoktu. "Sadece bana teşekkür edip her şeyi unutamaz mısın?"

"Teşekkürler," dedi ve sessizlik içinde köpürerek bekledi.

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"O hâlde..." İsteseydim bile ona doğruyu söyleyemezdim, kaldı ki *istemiyordum*. Kim olduğumu bilmesindense kendi uydurduğu hikâyesine inanmasını tercih ederdim, çünkü hiçbir şey gerçekten daha kötü olamazdı. Ben doğruca bir korku romanının sayfalarından fırlamış, yaşayan bir kâbustum. "Umarım hayal kırıklığının keyfini çıkarırsın."

Birbirimize kaşlarımızı çatıp baktık.

Yanakları pespembeydi ve yine dişlerini sıkıyordu. "Neden beni kurtarmaya zahmet ettin ki?"

Bu ne beklediğim ne de cevap vermeye hazır olduğum bir soruydu. Oynadığım rolün kontrolünü kaybettim. Maskenin yüzümden kaydığını hissettim ve bu defalığına ona doğruyu söyledim.

"Bilmiyorum."

Hâlâ öfkeyle kaplı yüzünü son defa aklıma kazıdım, yanaklarındaki renk solmamıştı. Sonra arkamı dönüp ondan uzaklaştım.

4. GÖRÜLER

OKULA GERİ DÖNDÜM. YAPILACAK EN DOĞRU ŞEY VE en dikkat çekmeyecek davranış buydu.

Günün sonuna doğru diğer öğrenciler de sınıflarına geri dönmüştü. Sadece Tyler, Bella ve kazayı kaçma fırsatı olarak gören birkaç öğrenci yoktu.

Doğru şeyi yapmak, benim için bu kadar zor olmamalıydı. Fakat bütün öğleden sonrayı, içimde uyanan okulu ekme ve kızı bulma dürtüsü karşısında dişlerimi gıcırdatarak geçirdim.

Tıpkı bir takipçi gibi. Takıntılı bir takipçi. Takıntılı bir vampir takipçi.

Pek mümkün görünmese de okul bugün bir hafta önce olduğundan daha da sıkıcıydı sanki. Komada olmak gibiydi. Tuğlaların, ağaçların, göğün, etrafımdaki yüzlerin rengi uçup gitmişti âdeta... Duvarlardaki çatlaklara baktım.

Yapmam gereken ama yapmadığım başka bir doğru şey daha vardı. Elbette aynı zamanda yanlış bir şeydi. Kişinin bakış açısına bağlıydı.

Bir Cullen'ın bakış açısına göre, yapılacak en doğru şey şuna benzerdi: *"Derse gelmene şaşırdım, Edward. Bu sabah o korkunç kazaya karıştığını duydum."*

"Evet, Bay Banner. Ama ben şanslıydım." Dostça bir gülümseme. "Hiç yara almadım. Keşke aynı şeyi Tyler ve Bella için de söyleyebilseydim."

"Onlar nasıl?"

"Sanırım Tyler iyi, kırılan ön cam yüzünden birkaç yüzeysel kesiği var. Bella'dan emin değilim gerçi." Endişeyle çatılan kaşlar. "Beyin

sarsıntısı geçiriyor olabilir. Bir süre epey tutarsız konuştuğunu, hatta bir şeyler gördüğünü duydum. Bildiğim kadarıyla doktorlar endişeli."

İşte böyle gitmeliydi. Aileme bunu borçluydum.

"Derse gelmene şaşırdım, Edward. Bu sabah o korkunç kazaya karıştığını duydum."

Gülümseme falan yoktu. "Yaralanmadım."

Bay Banner, rahatsızca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Tyler Crowley ve Bella Swan'ın nasıl olduğunu biliyor musun? Yaralanmalar olmuş diye duydum..."

Omzumu silktim. "Ben nereden bileyim?"

Bay Banner boğazını temizledi. "Şey, doğru ya..." derken soğuk bakışlarım sesinin biraz boğuk çıkmasına sebep oldu.

Hızlı adımlarla sınıfın ön tarafına döndü ve dersine başladı.

Yanlış yapmıştım. Tabii olayı daha gizemli bir bakış açısıyla ele almıyorsanız.

Kız, hayal edebileceğimin ötesinde bir güvenilirliği olduğunu kanıtlamışken onu sırtından bıçaklamak çok ama çok *nezaketsizce* gelmişti. Bana ihanet edecek hiçbir şey söylememişti, hem de bunun için iyi sebepleri olmasına rağmen. Sırrımı tutmaktan başka hiçbir şey yapmamışken ona ihanet mi edecektim?

Bayan Goff'la da neredeyse aynı konuşmayı yaptım ama bu defa İspanyolcaydı. Emmett, gözlerini dikip bana baktı.

Bugün olanlar için iyi bir açıklaman vardır umarım. Rose burnundan soluyor.

Ona bakmadan gözlerimi devirdim.

Aslında kulağa son derece mantıklı gelecek bir açıklama bulmuştum. Minibüsün kıza çarpmasını engellemek için hiçbir şey yapmadığım varsayımını düşündüm. Bu düşünceyle irkildim.

Ya minibüs ona çarpmış olsaydı, araya sıkışmış ve kan kaybediyor olsaydı, o kırmızı sıvı akıp asfaltta ziyan olsaydı, taze kanın kokusu havayı doldurmuş olsaydı...

Tekrar ürperdim ama bu defaki sadece korkudan değildi. Bir parçam arzuyla titredi. Hayır, hepimizi daha aleni ve şok edici bir şekilde ifşa etmeden öylece durup kan kaybedişini izleyemezdim.

Bu son derece mantıklı bir bahaneydi ama kullanmayacaktım. Çok utanç vericiydi.

Ayrıca her şey olup bittikten çok sonra aklıma gelmişti bu.

Jasper'a dikkat et, diye devam etti Emmett, düşüncelere daldığımdan bihaberdi. *O kadar kızgın değil ama daha kararlı.*

Neyi kastettiğini gördüm ve bir an için oda etrafımda döndü. Hiddetin parıltısı öyle tüketiciydi ki gözlerimin önü kızıl bir pusla kaplandı. Boğulduğumu hissettim.

EDWARD! KENDİNE GEL! Emmett kafasının içinde bana bağırdı. Ben ayağa fırlayamadan elini omzuma koyup beni yerimde tuttu. Nadiren bütün gücünü kullanırdı, karşılaştığımız tüm vampirlerden çok daha güçlü olduğu için, buna neredeyse hiç ihtiyacı olmuyordu. Ancak şimdi var gücüyle tutuyordu beni. Aşağı doğru itmektense kolumu kavradı. Eğer itiyor olsaydı altımdaki sıra kırılırdı.

SAKİN OL! diye emretti.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama zordu. Öfke kafamın içini yakıyordu.

Jasper, biz konuşana kadar bir şey yapmayacak. Sadece aklının gittiği yönü bilmen gerektiğini düşündüm.

Rahatlamaya odaklandım ve Emmett'ın elinin gevşediğini hissettim.

Kendini daha fazla maskara etmemeye çalış. Senin derdin zaten sana yeter.

Derin bir nefes aldım ve Emmett beni bıraktı.

Alışkanlıktan sınıfı araştırdım ama yüzleşmemiz öyle kısa ve sessiz olmuştu ki sadece Emmett'ın arkasında oturan birkaç kişi fark etmişti. Hiçbiri olanları anlam verecek kadar kavrayamamıştı, o yüzden umursamadılar. Cullen'lar ucubeydi, bunu herkes biliyordu zaten.

Lanet olsun, evlat, fena haldesin, diye ekledi anlayışlı bir ses tonuyla.

Duyulmayacak bir sesle, "Hadi oradan," diye homurdandım, kısık sesle güldüğünü duydum.

Emmett kin tutmazdı, kaygısızca kabullenişi karşısında daha minnettar olmalıydım herhalde. Fakat Jasper'ın niyetlendiği şeyin ona da mantıklı geldiğini, bunun en iyisi olabileceğini düşündüğünü görebiliyordum.

Öfke içimde fokur fokurdu, zorlukla kontrol altında tutuyordum. Evet, Emmett benden daha güçlüydü ama henüz bilek güreşi karşılamasında beni yenememişti. Hile yaptığım için yenildiğini söylüyordu ancak muazzam gücü nasıl onun bir parçasıysa, düşünceleri duymak da benim bir parçamdı. Bir kavga sırasında başa baş gelirdik.

Kavga mı? Konu o yöne doğru mu gidiyordu? Doğru düzgün tanımadığım bir insan için *ailemle* kavga mı edecektim?

Bunu bir müddet düşündüm, kollarımın arasında kırılacakmış gibi hissettiren kız ile olağanüstü güçleri ve hızlarıyla doğanın ölüm makineleri olan Jasper, Rose ve Emmett'ı yan yana koydum.

Evet, onun için savaşırdım. Ailemi karşıma alarak. Ürperdim.

Fakat onu tehlikeye atan kişi ben olduğum hâlde onu savunmasız bırakmam adil değildi!

Üçüne karşı birken kazanamazdım gerçi, müttefiklerim kim olurdu acaba?

Carlisle elbette. Kimseyle dövüşmezdi ama Rose ve Jasper'ın planlarına tamamen karşı olacaktı. İhtiyacım olan tek şey bu olabilirdi.

Esme'den şüpheliydim. O da bana karşı durmazdı ve Carlisle'la hemfikir olmamaktan nefret ederdi ama ailesini bir arada tutacak her planı desteklerdi. Önceliği neyin doğru olduğu değil, *ben* olurdum. Eğer Carlisle ailemizin ruhuysa, Esme de kalbiydi. Carlisle takip edilmeyi hak eden bir liderdi; Esme o takibi sevgi dolu bir harekete dönüştürmüştü. Birbirimizi seviyorduk. Şu anda Jasper ve Rose'a karşı hissettiğim öfkeye, kızı kurtarmak için onlarla savaşma planıma rağmen onları sevdiğimi biliyordum.

Alice... Hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen kararı gördüğü şeye bağlı olurdu. Kazanan tarafta olacağını düşündüm.

Yani bunu yardımsız yapmak zorunda kalacaktım. Tek başıma onlara denk değildim ama benim yüzümden kızın zarar görmesine izin vermeyecektim. Bu, kaçamak davranmak anlamına gelebilirdi.

Birden gelen kara mizahla hiddetim biraz azaldı. Onu kaçırırsam kızın nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım. Tabii tepkilerini nadiren doğru tahmin ediyordum ama dehşete düşmek dışında ne yapabilirdi ki?

Zaten onu kaçırmayı nasıl başaracağımdan da emin değildim. O kadar uzun süre yakınında durmaya katlanamazdım. Belki de onu sadece annesinin yanına götürürdüm. O kadarı bile tehlikelerle dolu olurdu. Onun için tabii.

Birdenbire fark ettim ki, benim için de öyleydi. Eğer onu kazayla öldürmüş olsaydım bunun bana ne kadar acı vereceğinden emin değildim ama çok yönlü ve yoğun olacağını biliyordum.

Önümde uzanan karmaşayla ilgili düşünüp taşınırken zaman hızlıca geçti. Evde beni bekleyen tartışma, ailemle gireceğim çatışma, sonrasında başvurmak zorunda kalabileceğim çareler...

Pekâlâ, okulun *dışındaki* hayatın sıkıcı olduğundan şikâyet edemezdim. Kız, o kadarını değiştirmişti.

Zil çalınca arabaya kadari Emmett'la birlikte sessizce yürüdük. Hem benim hem de Rosalie için endişeleniyordu. Mesele taraf seçmeye gelince, seçim şansı olmayacağını biliyordu ve bu canını sıkıyordu.

Diğerleri arabanın içinde bizi bekliyordu, onlar da sessizdi. Suskun bir gruptuk. Ancak ben bağrışlarını duyabiliyordum.

Serseml Delil Moronl Pislikl Bencil, sorumsuz ahmak! Rosalie,- hayali ciğerlerini patlatırcasına hakaretler yağdırıyordu. Bu, diğerlerinin düşüncelerini duymayı zorlaştırıyordu, yapabildiğim kadar görmezden geldim onu.

Emmett, Jasper konusunda haklıydı. Jasper izleyeceği yoldan emindi.

Alice sıkıntılıydı, Jasper için endişelendiğinden geleceğin görüntülerini tarayıp duruyordu. Jasper, kıza hangi yönden saldırırsa saldırsın Alice her seferinde beni orada, onu engellerken görüyordu. İlginçti. Bu görüntülerde ne Emmett ne de Rosalie onunla birlikteydi. Öyleyse Jasper yalnız başına çalışmayı planlıyordu. Bu eşitliği sağlardı.

Jasper en iyisiydi, kesinlikle aramızdaki en deneyimli savaşçıydı. Benim buradaki tek avantajım, daha o harekete geçmeden yapacaklarını duyabiliyor olmamdı.

Kardeşlerimle, eğlenmenin haricinde, hiç dövüşmemiştim, sadece birbirimizle uğraşırdık. Jasper'a gerçekten zarar vermeye çalıştığımı düşünmek beni hasta etti.

Zaten onu kaçırmayı nasıl başaracağımdan da emin değildim. O kadar uzun süre yakınında durmaya katlanamazdım. Belki de onu sadece annesinin yanına götürürdüm. O kadarı bile tehlikelerle dolu olurdu. Onun için tabii.

Birdenbire fark ettim ki, benim için de öyleydi. Eğer onu kazayla öldürmüş olsaydım bunun bana ne kadar acı vereceğinden emin değildim ama çok yönlü ve yoğun olacağını biliyordum.

Önümde uzanan karmaşayla ilgili düşünüp taşınırken zaman hızlıca geçti. Evde beni bekleyen tartışma, ailemle gireceğim çatışma, sonrasında başvurmak zorunda kalabileceğim çareler...

Pekâlâ, okulun *dışındaki* hayatın sıkıcı olduğundan şikâyet edemezdim. Kız, o kadarını değiştirmişti.

Zil çalınca arabaya kadari Emmett'la birlikte sessizce yürüdük. Hem benim hem de Rosalie için endişeleniyordu. Mesele taraf seçmeye gelince, seçim şansı olmayacağını biliyordu ve bu canını sıkıyordu.

Diğerleri arabanın içinde bizi bekliyordu, onlar da sessizdi. Suskun bir gruptuk. Ancak ben bağrışlarını duyabiliyordum.

Sersem! Deli! Moron! Pislik! Bencil, sorumsuz ahmak! Rosalie,- hayali ciğerlerini patlatırcasına hakaretler yağdırıyordu. Bu, diğerlerinin düşüncelerini duymayı zorlaştırıyordu, yapabildiğim kadar görmezden geldim onu.

Emmett, Jasper konusunda haklıydı. Jasper izleyeceği yoldan emindi.

Alice sıkıntılıydı, Jasper için endişelendiğinden geleceğin görüntülerini tarayıp duruyordu. Jasper, kıza hangi yönden saldırırsa saldırsın Alice her seferinde beni orada, onu engellerken görüyordu. İlginçti. Bu görüntülerde ne Emmett ne de Rosalie onunla birlikteydi. Öyleyse Jasper yalnız başına çalışmayı planlıyordu. Bu eşitliği sağlardı.

Jasper en iyisiydi, kesinlikle aramızdaki en deneyimli savaşçıydı. Benim buradaki tek avantajım, daha o harekete geçmeden yapacaklarını duyabiliyor olmamdı.

Kardeşlerimle, eğlenmenin haricinde, hiç dövüşmemiştim, sadece birbirimizle uğraşırdık. Jasper'a gerçekten zarar vermeye çalıştığımı düşünmek beni hasta etti.

Hayır, öyle olmazdı. Sadece onu engelleyecektim. O kadardı.

Jasper'ın farklı saldırı manevralarını hafızama kazımak için Alice'e odaklandım.

Ben bunu yaparken Alice'in görüleri değişti, Swan'ların evinden çok daha uzaklara gitti. Onu daha erken durduruyordum.

Kes şunu Edward! diye bağırdı. *Bu şekilde olamaz. İzin vermem.*

Ona cevap vermedim, sadece izlemeyi sürdürdüm.

Daha da ötesini araştırmaya başladı. Uzak ihtimallerin sislerle kaplı, bulanık diyarlarına girdi. Her şey belli belirsiz ve anlaşılmazdı.

Eve gidene kadar gergin sessizlik bozulmadı. Evin büyük garajına arabayı park ettim. Carlisle'ın Mercedes'i orada, Emmett'ın Jeep'i, Rose'un M3'ü ve benim Vanquish'imin yanındaydı. Carlisle'ın eve erken gelmesine memnun oldum, bu sessizlik patlamayla sonuçlanabilirdi ve bu gerçekleştiğinde onun orada olmasını istiyordum.

Doğruca yemek odasına gittik.

Oda elbette hiç amacı dahilinde kullanılmamıştı. Yine de uzun, oval, maun masanın etrafında sandalyeler vardı, bütün dekorları düzgün yerlerde kullanma konusunda fazlasıyla titizdik. Carlisle, burayı toplantı odası olarak kullanmaktan hoşlanıyordu. Çok güçlü ve bambaşka karakterde kişilerin olduğu bir grupta, ara sıra bazı şeyleri sakin, oturaklı bir tavırla tartışmak gerekiyordu.

İçimden bir ses, bugün ortamın pek fazla yardımı olmayacağını söylüyordu.

Carlisle odanın doğu tarafında, her zamanki yerine oturdu. Esme onun yanındaydı, masanın üzerinden el ele tutuştular.

Esme'nin gözleri üzerimdeydi, altın rengi derinlikleri endişeyle doluydu.

Kal. Tek düşüncesi buydu. Neyin başlamak üzere olduğunu hiç bilmiyordu; sadece benim için endişeliydi.

Keşke bana gerçek bir anne olan bu kadına gülümseyebilseydim ama şu anda içini rahatlatmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

Carlisle'ın diğer tarafına oturdum.

Carlisle, neyin gelmek üzere olduğunu daha iyi gördü. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve alnı kırıştı. İfadesi, genç yüzünü olduğundan yaşlı gösteriyordu.

Herkes oturunca çizgilerin çekildiği yerleri görebildim.

Rosalie, Carlisle'ın tam karşısına, uzun masanın diğer ucuna oturdu. Gözlerini üzerimden hiç ayırmadan, bana ters ters baktı.

Emmett onun yanına oturdu, yüzü de düşünceleri de buruktu.

Jasper tereddüt etti, sonra gidip Rosalie'nin arkasındaki duvara dayandı. Bu tartışmanın sonucu ne olursa olsun, o kararını vermişti. Dişlerimi sıktım.

İçeri en son Alice girdi, gözleri çok uzaklardaki bir şeye odaklanmıştı; hâlâ değerlendiremeyeceği kadar belirsiz olan geleceğe. Üzerine pek düşünmeden, Esme'nin yanına oturdu. Sanki başı ağrıyormuş gibi alnını ovaladı. Jasper rahatsızca kıpırdandı ve ona katılmayı düşündü ama yerinde kaldı.

Derin bir nefes aldım. Bunu ben başlatmıştım, ilk ben konuşmalıydım.

"Üzgünüm," dedim önce Rose'a, sonra Jasper'a, en sonunda da Emmett'a bakarak. "Hiçbirinizi riske atmak istemedim. Düşüncesizlikti ve aceleyle yaptığım şey için bütün sorumluluğu alıyorum."

Rosalie bana zarar vermek ister gibi baktı. "'Bütün sorumluluğu alıyorum,' diyerek ne söylemeye çalışıyorsun? Düzeltecek misin?"

"Senin kastettiğin şekilde değil," dedim sesimi dengeli ve kısık tutmak için uğraşarak. "Bu olmadan önce, zaten gitmeyi planlıyordum. Şimdi gideceğim..." *Eğer kızın güvende olacağına inanırsam,* diye düzelttim kafamda. *Eğer hiçbirinizin ona dokunmayacağına inanırsam.* "Durum kendi kendine düzelecek."

"Hayır," diye mırıldandı Esme. "Hayır, Edward."

Eline dokundum. "Sadece birkaç yıllığına."

"Esme haklı ama," dedi Emmett. "Hiçbir yere gidemezsin. Bunun hiçbir yardımı olmaz. İnsanların ne düşündüğü öğrenmemiz artık her zamankinden daha önemli."

"Büyük bir şey olursa Alice yakalar," diyerek karşı çıktım.

Carlisle başını iki yana salladı. "Sanırım Emmett haklı, Edward. Eğer sen ortadan kaybolursan kızın konuşma ihtimali yüksek. Ya hep beraber gideriz ya da hiçbirimiz gitmeyiz."

Hemen, "Bir şey söylemeyecek," dedim ısrarla. Rose patlamak üzereydi ve önce bu gerçeği ortaya koymak istiyordum.

"Onun aklından geçenleri bilmiyorsun," diye hatırlattı Carlisle.

"Bu kadarını biliyorum. Alice, bana destek ol."

Alice, bitkin bir hâlde bana baktı. "Bunu öylece görmezden gelirsek ne olacağını bilemiyorum." Rose ve Jasper'a bir bakış attı.

Hayır, o geleceği göremiyordu. Rosalie ve Jasper, olayı görmezden gelmeye karar vermeden göremezdi.

Rosalie elini gürültülü bir şekilde masaya vurdu. "İnsana bir şey söyleme fırsatı veremeyiz. Carlisle, bunu görmek *zorundasın*. Hepimiz ortadan kaybolmaya karar versek bile, ardımızda hikâyeler bırakmamız güvenli değil. Türümüzün kalanından çok daha farklı yaşıyoruz, suçlamak için bahane arayanlar olduğunu biliyorsun. Biz herkesten daha fazla dikkatli olmak zorundayız!"

"Daha önce arkamızda dedikodular bıraktık," diye hatırlattım ona.

"Sadece dedikodular ve şüpheler, Edward. Görgü tanıkları ve kanıt değil!"

"Kanıt!" diye ofladım.

Fakat Jasper sert gözlerle onaylıyordu.

"Rose..." diye başladı Carlisle.

"Bitirmeme izin ver, Carlisle. Büyük bir sahne yaratmaya da gerek olmaz. Kız bugün kafasını çarptı. Belki de yaralanmasının göründüğünden daha ciddi olduğu ortaya çıkar." Rosalie omzunu silkti. "Her ölümlünün uykuya dalarken bir daha hiç uyanmama ihtimali vardır. Diğerleri bizden arkamızı toplamamızı bekleyecektir. Teknik olarak bu Edward'ın işi oluyor ama bunun artık onu aştığı ortada. Benim kontrollü olduğumu biliyorsun. Arkamda kanıt bırakmam."

"Evet, Rosalie, ne kadar usta bir katil olduğunu hepimiz biliyoruz," diye hırladım.

Bir anlığına söyleyecek söz bulamayarak bana tısladı. Keşke hiç bulamasaydı.

"Edward, lütfen," dedi Carlisle. Sonra Rosalie'ye döndü. "Rosalie, Rochester'da sana müsaade ettim, çünkü kendi adaletini sağlamayı hak ettiğini hissettim. Öldürdüğün adamlar sana korkunç davranmışlardı. Bu durum ise onunla aynı değil. Swan kızı tamamen masum."

Rosalie dişlerinin arasından, "Bu kişisel değil, Carlisle," dedi. "Hepimizi korumak için."

Carlisle vereceği cevabı düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Ardından başını sallayınca Rosalie'nin gözleri parladı. Daha iyi bilmesi gerekirdi. Carlisle'ın düşüncelerini okuyamıyor olsaydım bile, birazdan söyleyeceği sözlerin ne olabileceğini gayet iyi bilirdim. O asla taviz vermezdi.

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum, Rosalie ama ailemizin korunmaya *değer* olmasını daha çok isterim. Arada bir yaşanan kazalar veya kontrolümüzü kaybetmemiz, olduğumuz şeyin üzücü yanı." Hiç böyle bir kontrol kaybı yaşamamış olsa bile, kendini çoğunluğa dahil etmesi tam da onun yapacağı bir şeydi. "Suçsuz bir çocuğu soğukkanlılıkla öldürmek bambaşka bir şey. Kız şüpheleri hakkında konuşsun ya da konuşmasın, bunun teşkil ettiği riskin, asıl risk yanında bir hiç olduğuna inanıyorum. Eğer kendimizi korumak için istisnai davranırsak çok daha önemli bir şeyi riske atarız. Kim olduğumuzu kaybetme riskini alırız."

Yüz ifademi büyük bir dikkatle kontrol altında tuttum. Sırıtmak hiçbir işe yaramazdı. Yapabilmeyi ne kadar istesem de alkışlamak da olmazdı.

Rosalie kaşlarını çattı. "Bu, sadece sorumlu davranmakla ilgili."

Carlisle nazikçe, "Bu hissizleşmek," diye düzeltti. "Her hayat değerlidir."

Rosalie ağır ağır iç çekti ve somurttu. Emmett omzuna dokundu. "Sorun olmayacak, Rose," diye cesaretlendirdi onu kısık sesle.

Carlisle, "Asıl mesele, *taşınmalı mıyız* sorusunda," diye devam etti.

"Hayır," diye inledi Rosalie. "Daha yeni yerleştik. Tekrar lise ikinci sınıfa başlamak istemiyorum!"

"Şu anki yaşlarımızı koruyabiliriz tabii," dedi Carlisle.

"Bu kez çok daha erken taşınmak zorunda kalalım diye mi?" diye karşı çıktı.

Carlisle omzunu silkti.

"Burayı *seviyorum*! Çok az güneş olduğu için, neredeyse *normal* olabiliyoruz."

"Pekâlâ, şu an karar vermemiz gerekmiyor. Bekleyip gerekli olup olmayacağına bakabiliriz. Edward, Swan kızının sessiz kalacağı konusunda emin görünüyor."

Rosalie alaylı bir ses çıkardı.

Fakat artık Rose'la ilgili endişelenmiyordum. Bana ne kadar kızgın olursa olsun, Carlisle'ın kararına uyacağını görebiliyordum. Konuşmaları önemsiz detaylara kaymıştı.

Jasper yerinden kıpırdamadı.

Nedenini anlıyordum. Alice'le ikisi tanışmadan önce, Jasper amansız bir savaş bölgesindeki muharebe alanında yaşıyordu. Kurallara uymamanın sonuçlarını biliyordu, sonrasında olan korkunç şeyleri kendi gözleriyle görmüştü.

Sahip olduğu güçlerle Rosalie'yi sakinleştirmeye ya da coşturmaya çalışmamış olması çok şey anlatıyordu. Kendini bu konuşmadan uzak ve ayrı tutuyordu.

"Jasper," dedim.

İfadesiz bir yüzle bana baktı.

"Hatamın bedelini o ödemeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

"Onun yararına olacak o zaman? Bugün ölmeliydi, Edward, ben sadece bunu düzelteceğim."

Her kelimeyi vurgulayarak tekrar ettim. "*Buna izin vermeyeceğim.*"

Kaşları havaya kalktı. Bunu beklemiyordu, onu durdurmak için harekete geçeceğimi hayal bile etmemişti.

Başını iki yana salladı. "Ben de Alice'in tehlike içinde yaşamasına izin vermeyeceğim, o tehlike ufacık olsa bile. Alice'e karşı hissettiğim şeyleri, sen kimseye hissetmedin, Edward. Benim yaşadığım şeyleri yaşamadın, hatıralarımdan görmen de bunu değiştirmez. Anlamazsın."

"Buna itirazım yok Jasper. Fakat sana şu anda söylüyorum, Isabella Swan'a zarar vermene izin vermeyeceğim."

Birbirimize gözlerimizi dikip baktık, sert bakışlar değildi ama mesafeli bir rekabet vardı. Ruh halimi incelediğini, kararlılığımı ölçüp biçtiğini hissettim.

Alice, "Jazz," diyerek araya girdi.

Jasper bana bir saniye daha baktı, sonra ona döndü. "Bana kendini koruyabileceğini söylemeye zahmet etme, Alice. Bunu zaten biliyorum. Bu hiçbir şeyi..."

"Söyleyeceğim şey o değil," diye araya girdi Alice. "Senden bir iyilik isteyecektim."

Aklındaki şeyi gördüm ve yüksek sesle bıraktığım solukla ağzım

açık kaldı. Şok içinde ona baktım, şu anda Alice ve Jasper dışındaki herkesin ihtiyatlı bir şekilde bana baktığının belli belirsiz farkındaydım.

"Beni sevdiğini biliyorum. Teşekkür ederim. Fakat Bella'yı öldürmeye çalışmazsan gerçekten memnun olurum. Öncelikle, Edward oldukça ciddi ve ikinizin savaşmasını istemiyorum. İkincisi, Bella benim arkadaşım. En azından *olacak*."

Aklındaki görüntü cam gibi berraktı: Gülümseyen Alice'in buz gibi beyaz kolu kızın sıcak, kırılgan omuzlarına dolanmıştı. Ve Bella da kolunu Alice'in beline atmış gülümsüyordu.

Görüsü sapasağlamdı, yalnızca zamanı kesin değildi.

"Fakat... Alice..." diye soludu Jasper. Onun yüzüne bakmak için başımı çevirmeyi başaramadım. Onun düşüncelerini duymak için dahi, kendimi Alice'in gördüğü görüntüden ayıramadım.

"Bir gün onu seveceğim, Jazz. Ve eğer buna izin vermezsen sana çok darılacağım."

Hâlâ Alice'in düşüncelerine kilitlenmiş vaziyetteydim. Alice'in beklenmedik ricasıyla birlikte, Jasper'ın kararı dalgalanınca geleceğin pırıl pırıl olduğunu gördüm.

"Ah," diye iç çekti Alice, Jasper'ın kararsızlığı yeni geleceği netleştirmişti. "Gördün mü? Bella hiçbir şey söylemeyecek. Endişelenecek hiçbir şey yok."

Kızın adını söyleyiş şekli, sanki şimdiden yakın bir sırdaşından söz ediyormuş gibi hissettiriyordu.

"Alice," dedim boğulur gibi. "Ne bu..."

"Sana değişimin yaklaştığını söylemiştim. Bilmiyorum, Edward." Çenesini sıktı, daha fazlası olduğunu görebiliyordum. Düşünmemeye çalışıyordu. Şu anda, Jasper karar veremeyecek kadar afallamış olsa da Alice birdenbire ona çok fazla odaklandı.

Bazen benden bir şey gizlemeye çalıştığında bunu yapardı.

"Ne, Alice? Neyi saklıyorsun?"

Emmett'ın homurdandığını duydum. Alice'le ne zaman bu türden konuşmalar yapsak Emmett hüsrana uğrardı.

Beni aklına almamaya çalışıyordu, başını iki yana salladı.

"Kızla mı ilgili?" diye üsteledim. "Bella'yla mı ilgili?"

Dişlerini sıkarak odaklanmıştı ama Bella'nın adını söylediğim

anda dikkati kaydı. Sadece saniyenin onda biri kadar sürdü ama yeterince uzundu.

"HAYIR!" diye bağırdım. Sandalyemin yere çarptığını duyana kadar ayağa fırladığımı fark etmedim.

"Edward!" Carlisle da ayağa fırlayıp omzunu tuttu. Onun farkında bile değildim.

"Gittikçe belirginleşiyor," diye fısıldadı Alice. "Senin kararlı olduğun her dakika. Onun için sadece iki yol var. Ya biri ya diğeri, Edward."

Gördüğü şeyi görebiliyordum ama kabullenemiyordum.

"Hayır," dedim yine. İnkâr edecek kadar sesim çıkmıyordu. Bacaklarımda derman kalmadı, masanın kenarına tutunarak dengemi sağlamak zorunda kaldım. Carlisle'ın eli omzumdan düştü.

Emmett, "Bu *çok* sinir bozucu," dedi şikâyet edercesine.

Onu dikkate almayarak Alice'e, "Gitmem lazım," diye fısıldadım.

"Edward, bu konuyu zaten konuştuk," dedi Emmett yüksek sesle. "Bu sadece kızın konuşmasına sebep olur. Ayrıca, eğer sen gidersen kızın konuşup konuşmayacağından emin olamayız. Kalıp bu konuyla ilgilenmelisin."

"Bir yere gittiğini görmüyorum, Edward," dedi Alice. "Artık *gidebilir misin*, bilmiyorum." *Düşün*, diye ekledi sessizce. *Gitmeyi düşün.*

Ne demek istediğini gördüm. Evet, kızı bir daha asla görmeyecek olmanın düşüncesi acı vericiydi. Bunu ona sertçe veda ettiğim hastane koridorunda da hissetmiştim. Fakat gerekliydi de. Onu mahkûm edeceğim iki geleceği de uygun bulmadım.

Jasper'dan tam olarak emin değilim, Edward, diye devam etti Alice. *Eğer gidersen, eğer bizim için tehlike olduğunu düşünürse...*

"Öyle bir şey duymuyorum," diye itiraz ettim, bizi izleyenlerin yarı yarıya farkındaydım. Jasper bocalıyordu. Alice'i incitecek bir şey yapmazdı.

Hemen, şu anda değil. Kızı savunmasız bir şekilde bırakıp giderek hayatını riske atacak mısın?

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diye inledim. Başım ellerimin arasına düştü.

Bella'nın koruyucusu değildim. Olamazdım. Alice'in bölünmüş geleceği bunun için yeterli bir kanıt değil miydi?

Onu ben de seviyorum. Daha doğrusu seveceğim. Aynı şey değil ama bunun için onun etrafta olmasını istiyorum.

Kuşkuyla, "Sen *de* mi seviyorsun?" diye fısıldadım.

İç geçirdi. *Edward, öyle körsün ki. Gittiğin yönü göremiyor musun? Zaten olduğun yeri göremiyor musun? Bu, güneşin yarın doğacak olmasından daha kaçınılmaz bir şey. Benim gördüğümü gör...*

Dehşetle başımı iki yana salladım. "Hayır." Bana gösterdiği görüleri engellemeyi denedim. "O yolu izlemek zorunda değilim. Gideceğim. Geleceği değiştireceğim."

"Deneyebilirsin tabii," derken sesi şüpheliydi.

"Ah, *hadi ama*!" diye kükredi Emmett.

Rosalie ona, "Biraz dikkatini versene," diye tısladı. "Alice onun *bir insana* âşık olduğunu görüyor! İşte, klasik Edward!" Öğürtü sesi çıkardı.

Onu güçbela duydum.

Emmett irkilerek, "Ne?" dedi. Sonra kükrercesine attığı kahkaha odada yankılandı. "Mevzu bu muydu?" Tekrar güldü. "Ne talihsizlik, Edward."

Koluma dokunduğunu hissettim ama dalgınca silkinip kurtuldum. Ona dikkatimi veremedim.

Esme afallamış bir hâlde, "Bir insana mı *âşık* olacak?" diye tekrarladı. "Bugün kurtardığı kıza mı? Ona *âşık* mı olacak?"

"Ne görüyorsun Alice? Tam olarak..." diye üsteledi Jasper.

Alice ona doğru döndü. Ben de uyuşmuş bir hâlde, yüzünün yan tarafına bakmaya devam ettim.

"Her şey Edward'ın ne kadar güçlü olacağına bağlı. Ya onu kendisi öldürecek..." Yine dönüp gözlerime baktı, bu defa ters ters. "Bu beni *gerçekten* sinir eder, Edward, ayrıca *sana* ne yapacağından bahsetmiyorum bile!" Yeniden Jasper'a döndü. "Ya da kız bir gün bizden birisi olacak."

Birisi nefesini tuttu, kim olduğunu görmek için bakmadım.

"Bu olmayacak!" Yine bağırıyordum. "İkisi de!"

Alice beni duymamış gibi konuştu. "Hepsi birbirine bağlı," diye tekrarladı. "Onu öldürmeyecek kadar güçlü olabilir ama çok yaklaşacak. Çok büyük bir kontrol gerekecek," dedi düşünceli bir hâlde. "Hatta Carlisle'ınkinden bile daha fazla. Yeterince güçlü olmadığı tek konu ondan uzak kalmak. O konuda ümitsiz vaka."

Sesimi bulamadım. Diğerleri de bulamıyor gibiydi. Odadaki herkes hareketsizdi.

Ben Alice'e, diğerleri de bana bakıyordu. Dehşete düşmüş yüz ifademi beş farklı bakış açısından görebiliyordum.

Uzun bir ânın ardından Carlisle iç çekti.

"Pekâlâ, bu işleri karıştırıyor."

"Bence de öyle," diyerek ona katıldı Emmett. Sesi hâlâ her an gülecek gibiydi. Zaten Emmett'tan başka kim hayatımın yok oluşunu mizahi bulurdu ki?

"Ama sanırım planlar aynı kalacak," dedi Carlisle düşünceli düşünceli. "Kalıp izleyeceğiz. Elbette hiç kimse kıza zarar vermeyecek."

Kaskatı oldum.

"Hayır," dedi Jasper sessizce. "Buna katılabilirim. Eğer Alice sadece iki yol görüyorsa..."

"Hayır!" Sesim bağrış, hırlama ya da çaresizlik haykırışı değildi, üçünün birleşimiydi. "Hayır!"

Düşüncelerinin gürültüsünden uzaklaşmak için gitmem gerekiyordu. Rosalie'nin haklı olarak hissettiği tiksinti, Emmett'ın neşesi, Carlisle'ın hiç tükenmeyen sabrı...

Kötüsü: Alice'in güveni. Jasper'ın o güvene olan güveni.

En kötüsü: Esme'nin *neşesi.*

Odadan dışarı çıktım. Ben geçerken Esme elime uzandı ama bana dokunmasına izin vermedim.

Evden çıkmadan koşmaya başladım. Tek zıplayışla çayırı ve nehri geçip ormana doğru koştum. Yine yağmur başlamıştı, öyle hızlı yağıyordu ki birkaç saniyede sırılsıklam oldum. Kalın su tabakası hoşuma gitti, benimle dünyanın kalanı arasında bir duvar hissi yaratıyordu. Beni sarıp sarmalıyor, yalnız olmama izin veriyordu.

Doğuya doğru, düz rotamı hiç bozmadan dağların tepesine ve ötesine koştum, ta ki körfezin diğer tarafındaki Seattle ışıklarının puslu izini görünceye kadar. Medeniyetin sınırlarına dokunmadan durdum.

Yağmurla kuşatılmış bir hâlde, yapayalnızken en sonunda kendimi yaptığım şeye, geleceği nasıl değiştirdiğime bakmaya zorladım.

İlk olarak Alice ve kızın kollarını birbirlerine dolayarak okulun yanındaki ormanda yürüdükleri görüntü; görüntüdeki güven ve

dostluk öyle barizdi ki resmen dışarı taşıyordu. Bu görüntüde Bella'nın geniş, çikolata rengi gözlerinde kafa karışıklığı yoktu ama hâlâ sırlarla doluydu, yine de o anda, mutlu sırlara benziyordu. Alice'in soğuk kolundan irkilip kaçmıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Ne kadarını biliyordu? Gelecekteki o anlık görüntüde *benim* hakkımda ne düşünüyordu?

Sonra diğer görüntü vardı, o da aşağı yukarı aynıydı ama korkutucuydu. Alice ve Bella evimin ön verandasında oturuyordu, güven dolu bir dostlukla birbirlerine sarılıyorlardı. Ancak şimdi o kolların arasında hiç fark yoktu. İkisi de beyaz, mermer gibi pürüzsüz, çelik gibi sertti.

Bella'nın gözleri artık çikolata rengi değildi. İrisleri şoke edici, canlı bir kırmızıydı. İçlerindeki sırlar anlaşılmazdı, kabullenme mi yoksa perişanlık mı vardı? Söylemesi imkânsızdı. Yüzü soğuk ve ölümsüzdü... Titredim. Benzer ama farklı olan soruları zapt edemedim: Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Nasıl gerçekleşmişti? Peki ya şimdi benim hakkımda ne düşünüyordu?

Sonuncusunu cevaplayabilirdim. Eğer zayıflığım ve bencilliğim yüzünden onu bu boş, yarım hayata zorlarsam kesinlikle benden nefret ederdi.

Fakat daha da dehşet verici bir görüntü vardı. Kafamın içindeki herhangi bir görüntüden daha kötüydü.

Kendi gözlerim insan kanıyla koyu kırmızı renge bürünmüştü, canavarın gözleriydi bunlar. Bella'nın kırık dökük bedeni kollarımda kül beyazı, kurumuş, cansızdı. O kadar somut, o kadar netti.

Bunu görmeye dayanamadım. Katlanamadım. Zihnimden silmeye, başka bir şey görmeye çalıştım, her şey olurdu. Varlığımın son bölümüne bakışımı engelleyen, canlı yüzündeki ifadeyi tekrar görmeye çalıştım. Hiçbiri fayda etmedi.

Alice'in kasvetli görüsü kafamı doldurdu ve sebep olduğu ıstırap yüzünden içten içe kıvrandım. O sırada içimdeki canavar neşeyle dolup taşıyordu, başarı ihtimalinin yüksekliği onu zafer sarhoşu yaptı. Bu beni deli ediyordu.

Buna izin verilemezdi. Geleceği bozmanın bir yolu olmalıydı. Alice'in görülerinin yolumu çizmesine izin vermeyecektim. Farklı bir yol seçebilirdim. Her zaman bir seçim vardı.

Olmak zorundaydı.

5. DAVETLER

LİSE. ARTIK ARAF DEĞİL, TAM BİR CEHENNEMDİ. İŞKENCE ve ateş, evet, bende ikisi de vardı.

Artık her şeyi doğru şekilde yapıyordum. En ufak ayrıntılara bile dikkat ediyordum. Kimse sorumluluklarımdan kaçtığımdan yakınamazdı.

Esme'yi memnun etmek ve diğerlerini korumak için Forks'ta kaldım. Eski programıma geri döndüm. Diğerlerinden daha fazla avlanmadım. Her gün liseye gittim ve insanı oynadım. Her gün Cullen'larla ilgili yeni bir şey var mı diye dikkatlice dinledim. Asla yeni bir şey olmuyordu. Kız, şüpheleriyle alakalı tek kelime konuşmadı. Sadece aynı hikâyeyi tekrarladı, onunla birlikte duruyordum ve sonra onu yoldan çekmiştim. Hevesli dinleyicileri sıkıldı ve daha fazla detay aramayı bıraktılar. Tehlike yoktu. Aceleci hareketim kimseye zarar vermemişti.

Benden başka kimseye.

Geleceği değiştirmeye kararlıydım. Bir başıma üstesinden gelebileceğim kadar kolay bir görev değildi ama başka bir seçimle yaşayamazdım.

Alice kızdan uzan kalacak kadar güçlü olmayacağımı söylemişti. Ona hatalı olduğunu kanıtlayacaktım. İlk günün en zoru olacağını düşünmüştüm. Günün sonuna doğru öyle olacağından *emindim*. Ancak yanılmıştım.

Kıza zarar vereceğimi bilmenin acısı içime dert olmuştu. Ancak benim acıma kıyasla, ona karşılık vermememin onda yaratacağı ufak acının iğne batması gibi olacağını söyleyerek kendimi rahat-

latmıştım. Bella insandı ve benim başka bir şey, yanlış bir şey, korkutucu bir şey olduğumu biliyordu. O yüzden onu görünce kafamı çevirip o yokmuş gibi davrandığımda, gücenmekten ziyade rahatlamış olması gerekirdi.

O ilk gün biyoloji dersinde beni, "Merhaba Edward," diye selamlayarak karşıladı. Sesi tatlı, arkadaş canlısı çıkmıştı. Onunla son konuştuğum zamankinden tamamen farklıydı.

Neden? Değişim ne anlama geliyordu? Unutmuş muydu? Her şeyi hayal ettiğine mi karar vermişti? Sözümü tutmadığım için beni bağışlayabilmesi mümkün müydü?

Sorular her nefes alışımda bana saldıran susuzluk gibi batmış ve kıvrandırmıştı.

Gözlerinin içine sadece bir saniyeliğine baksaydım? Orada cevapları okuyabiliyor muyum diye...

Hayır. Kendime bunun için bile izin veremezdim. Geleceği değiştireceksem olmazdı.

Gözlerimi sınıfın ön tarafından ayırmadan, çenemi ondan tarafa doğru bir santim oynattım. Başımı bir kere salladıktan sonra yüzümü doğruca karşıya çevirdim.

Bir daha benimle konuşmadı.

O öğleden sonra, okul biter bitmez ve rolümü oynar oynamaz, önceki gün yaptığım gibi Seattle'a giden yolun yarısını koştum. Etrafımdaki her şeyi yeşil bir bulanıklığa dönüştürerek, uçarcasına koşarken bu sızıyla biraz daha iyi başa çıkabiliyordum sanki.

Bu koşu benim günlük alışkanlığım hâlini aldı.

Kızı seviyor muydum? Sanmıyordum. Henüz değil. Alice'in geleceğe attığı ufak bakışlar aklımda kalmıştı gerçi, Bella'ya âşık olmanın ne kadar kolay olacağını görebiliyordum. Aynı düşmek gibi olurdu, zahmetsiz. Kendimi ona âşık olmaktan alıkoymaksa düşmenin tam tersiydi, bir uçurumun kenarından tutuna tutuna tırmanıyordum, fanilerin gücünden fazlasına sahip değilmişim gibi zorlu bir görevdi.

Bir aydan fazla zaman geçmişti ve her gün daha da zorlaştı. Bu bana hiç mantıklı gelmedi, üstesinden gelmek için, bu mücadelenin bitmesi veya en azından dengelenmesi için bekleyip durdum. Alice

kızdan uzak kalamayacağımı öngörürken bunu söylemek istemiş olmalıydı. Acının gittikçe arttığını görmüştü.

Fakat ben acıyla başa çıkabilirdim.

Bella'nın geleceğini mahvetmeyecektim. Eğer kaderim onu sevmekse, o zaman ondan uzak durmak yapabileceğimin en azı değil miydi?

Gerçi ondan uzak kalmak, katlanabileceğim şeylerin sınırındaydı artık. Onu görmezden geliyormuşum ve ondan tarafa asla bakmıyormuşum gibi davranabilirdim. Hiç ilgimi çekmiyormuş gibi davranabilirdim. Fakat aldığı her nefese, konuştuğu her kelimeye hâlâ tutunuyordum.

Onu kendi gözlerimle izleyemiyordum, o yüzden diğerlerinin gözlerinden izledim. Sanki zihnimin yerçekimiymiş gibi, düşüncelerimin büyük çoğunluğu onun etrafında dönüp duruyordu.

Bu cehennemi esas alarak çektiğim işkenceleri dört ayrı başlık altında topladım.

İlk ikisi bildiğim şeylerdi. Kokusu ve sessizliği. Daha doğrusu, sorumluluğu olması gerektiği gibi kendi üstüme alırsam, susuzluğum ve merakım.

Susuzluk, çektiğim işkencelerin en başındaydı. Biyoloji dersi boyunca hiç nefes almamak artık alışkanlık hâlini almıştı. Elbette istisnalar oluyordu. Mesela bir soruya cevap vermem gerektiğinde konuşmak için nefesime ihtiyacım vardı. Ne zaman içime çektiğim havadan onun tadını alsam tıpkı ilk günkü gibi oluyordu; çaresizce salıverilmeyi isteyen ateş, ihtiyaç ve gaddarca bir şiddet. O anlarda ufacık bir mantığa veya dirence tutunmak bile çok zordu. Tıpkı ilk günkü gibi, içimdeki canavar yüzeye fazlasıyla yaklaşarak kükrüyordu.

Merak, dinmek bilmeyen işkencelerden biriydi. Soru kafamdan hiç çıkmıyordu: Şu anda *ne düşünüyor?* Sessizce iç çektiğini duyduğumda. Saçını dalgın dalgın parmağına dolarken. Kitaplarını sıranın üzerine her zamankinden fazla bir güçle çarpınca. Sınıfa geç kalıp koşturarak girdiğinde. Ayağını sabırsızca yere vurduğunda. Gözümün ucuyla gördüğüm her hareket delirtici bir gizemdi. Diğer insan öğrencilerle konuştuğunda söylediği her sözü ve söylerken kullandığı ses tonunu analiz ediyordum. Düşündüklerini mi söylüyordu, yoksa söylemesi gerektiğini düşündüğü şeyleri mi? Sıklıkla

bana dinleyicilerinin ondan beklediği şeyi söylemeye çalışıyor gibi geliyordu, bu bana kendi ailemi ve göz aldanmasından ibaret olan günlük hayatımızı hatırlattı, bu konuda ondan daha iyiydik. Fakat onun rol yapmasına ne gerek vardı ki? O da onlardan biriydi, genç bir *insandı*.

Ancak bazen öyleymiş gibi davranmıyordu. Örneğin, Bay Banner biyoloji dersinde bir grup projesi belirlediğinde. Öğrencilerinin kendi eşlerini seçmelerine izin verirdi. Her grup projesinde olduğu gibi, hırslı öğrencilerden en cesurları (Beth Daws ve Nicholas Laghari) hiç bekletmeden onlara katılmamı istedi. Omuz silkerek kabul ettim. Kendime düşen kısmı kusursuzca bitireceğimi ve tamamlamamışlarsa onlarınkini de halledeceğimi biliyorlardı.

Mike'ın Bella'yı seçmesi şaşırtıcı değildi. Asıl beklenmedik olan, Bella'nın gruplarındaki üçüncü kişi konusundaki ısrarıydı; Tara Galvaz.

Genelde Bay Banner, Tara'yı bir gruba eklemek zorunda kalırdı. Bella kızın omzuna dokunup, garip bir şekilde Mike'la onların grubunda çalışmak isteyip istemediğini sorunca kız memnun olmaktan çok şaşırmış göründü.

"Her neyse," diye cevap verdi Tara.

Kız sırasına geri dönünce Mike tıslar gibi konuştu: "O tam bir müpteladır. Hiçbir iş yapmayacak. Sanırım biyolojiden kalmak üzere."

Bella başını iki yana sallayıp fısıltıyla karşılık verdi. "Merak etme. Onun kaçırdığı şeyleri ben yakalarım."

Mike yatışmadı. "Bunu niye *yaptın* ki?"

Bu, ona sormak için ölüp bittiğim soruydu, gerçi ben o tonla sormazdım.

Tara gerçekten de biyolojiden kalıyordu. Bay Banner şu anda onu düşünüyordu, Bella'nın seçimine şaşırmış ve etkilenmişti.

O çocuğa kimse bir şans vermiyor. Aferin Bella, bu yamyamların çoğundan daha merhametli.

Bella, Tara'nın genellikle sınıfın kalanından dışlandığını fark etmiş miydi? Özellikle de Bella'nın utangaçlığı düşününce, Tara'ya kucak açmasının merhametten başka bir sebebi olacağını hayal bile edemedim. Bunun kendisi için ne kadar sıkıntıya sebep olduğunu

merak ettim, muhtemelen buradakilerin bir yabancı için katlanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Bella'nın biyolojideki başarısını düşününce, bu projeden alacakları notun Tara'yı kalmaktan kurtarıp kurtaramayacağını merak ettim, en azından bu derste. Olan tam manasıyla buydu.

Jessica ve Lauren'ın en çok gitmek istedikleri yeri konuştukları bir öğle arası vardı. Jessica, Jamaika'yı seçti. Lauren ise Fransız Rivierası'nı seçince anında gölgede kaldığını hissetti. Tyler, meşhur Red Light District'i* düşünerek Amsterdam dedi, diğerleri de bir şeyler söylemeye başladı. Sabırsızlıkla Bella'nın cevabını bekliyordum ama Mike (Rio fikrinden hoşlanıyordu) ona soramadan, Eric coşkuyla Comic Con** dedi ve masadakiler kahkahalara boğuldu.

"Ne ezik ama," dedi Lauren.

Jessica alayla güldü. "Bence de, değil mi?"

Tyler gözlerini devirdi.

Mike Eric'e, "Asla kız arkadaşın olmayacak," dedi.

Bella normalde ürkek çıkan sesine inat, daha gür bir tonla bu curcunayı böldü.

"Hayır, bu harika," dedi ısrarla. "Ben de oraya gitmek isterdim."

Mike anında geri vites yaptı. "Yani, sanırım kostümlerden bazıları havalı. Köle Leia." *Çenemi kapalı tutmalıyım.*

Jessica ve Lauren kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

Hıh, lütfen, diye düşündü Lauren.

Eric, Bella'ya şevkle, "Kesinlikle gitmeliyiz," dedi. "Yani yeterince para biriktirdikten sonra." *Bella'yla Comic Con! Comic Con'a yalnız gitmekten bile iyi...*

Bella bir saniyeliğine afalladı ama Lauren'ın yüzüne çabucak attığı bakışın ardından daha kararlı bir tavır takındı. "Evet, keşke. Herhalde çok pahalıdır, değil mi?"

Eric bilet fiyatlarını analiz etmeye ve otelde kalma ile arabada uyumayı kıyaslamaya başladı. Jessica ve Lauren önceki sohbetlerine dönerken, Mike da mutsuzca Eric ve Bella'yı dinledi.

Eric, "Sence yol iki gün mü, yoksa üç gün mü sürer?" diye sordu.

---

* Hollanda'nın Amsterdam şehrinde bulunan ve cinsellik odaklı işletmelerin sıklıkla yer aldığı bir bölge. (e.n)

** 1970'ten beri San Diego'da düzenlenen bir çizgi roman fuarı. (e.n.)

"Hiç bilmiyorum," dedi Bella.

"Buradan Phoenix'e ne kadar sürüyor?"

"İki günde gidebilirsin," dedi kendinden emin bir şekilde. "Tabii günde on beş saat sürmeye istekliysen."

"San Diego oradan biraz daha yakın olmalı, değil mi?"

Bella'nın kafasının üzerinde yanan ampulü fark eden tek kişi bendim herhalde.

"Ah, evet, San Diego kesinlikle daha yakındır. Gerçi yine de yol iki gün sürer."

Comic Con'un nerede yapıldığını bile bilmediği belliydi. Sırf Eric'i alaya alınmaktan kurtarmak için araya girmişti. Bu onun karakterini gösteriyordu... Mike da neredeyse benim kadar hoşnutsuzdu, fakat Bella'nın gerçek niyetinden bihaberdi.

Konu Bella'ysa bu sıklıkla olan bir şeydi; başka birinin ona ihtiyacı olmadığı sürece kendi sessiz alanından asla çıkmıyordu, etrafındaki insan arkadaşları başka birine karşı ne zaman fazla acımasızca davransa konuyu değiştiriyordu, öğretmenin morali bozuk görünüyorsa ders için ona teşekkür ediyordu, iki yakın arkadaş yan yana olabilsin diye daha uygunsuz bir yerdeki dolap için kendi dolabından vazgeçmişti, mutlu arkadaşları için asla yüzeye çıkmayan belli bir tebessümle gülümsüyor, kendini sadece acı çeken kişilere gösteriyordu. Arkadaşlarının veya hayranlarının asla görmediği ufak şeylerdi bunlar.

Tüm bu küçük şeylerin arasında, listeme en önemli özelliğini ekleyebildim. Kendini en çok gösteren, ender olduğu kadar basit bir özellikti. Bella iyiydi. Diğer şeyler de bunun üstünü tamamlayıp bütün hâline getiriyordu: Merhametli, alçakgönüllü, kendini düşünmeyen ve cesur biriydi, tepeden tırnağa iyiydi. Benim dışımda kimse bunun farkında değil gibiydi. Gerçi Mike da sıklıkla onu gözlemliyordu.

İşte tam da orada, çektiğim işkencelerin en şaşırtıcı olanı duruyordu: Mike Newton. Böylesine genel, sıkıcı bir faninin bu kadar sinir bozucu olabileceğini kim düşünürdü ki? Dürüst olmam gerekirse, diğerlerine kıyasla ona karşı biraz minnettarlık hissetmem lazımdı, kızı konuşturuyordu. O sohbetler sırasında Bella hakkında çok

şey öğrendim ama bu projede Mike'ın desteği beni sadece çileden çıkarıyordu. Kızın sırlarını çözen kişinin o olmasını istemiyordum.

Kızın açık ettiği küçük şeyleri ve minik gafları hiç fark etmemesi işime yarıyordu. Bella hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O, kafasında gerçekte var olmayan, tıpkı kendisi gibi genel özelliklere sahip bir Bella yaratmıştı. Bella'yı diğer insanlardan ayıran cömertliği ve cesareti görmemişti, dile getirdiği düşüncelerindeki olağandışı olgunluğu duymamıştı. Annesinden bahsederken, annesinden ziyade çocuğundan bahseden bir ebeveyn gibi konuştuğunu ayırt etmemişti; sevgi dolu, hoşgörülü, biraz eğlenceli ve son derece korumacıydı. Mike'ın saçma hikâyelerine ilgi gösteriyormuş gibi yaparken oğlan onun sesindeki sabrı duymuyor ve o sabrın ardındaki şefkati tahmin edemiyordu.

Öte yandan, bu faydalı keşifler bile oğlana ısınmamı sağlamadı. Bella'ya sanki kazanılacak bir şeymiş gibi sahiplenici bakışı, beni neredeyse onun hakkındaki ilkel fantezileri kadar kışkırtıyordu. Zaman geçtikçe, kendine güveni daha da artıyor gibiydi, özellikle de Bella rakipleri yerine onu tercih eder göründüğü için. Tyler Crowley, Eric Yorkie, hatta bazen ben. Biyoloji dersi başlamadan önce yanımıza gelip bizim masamızın kenarına oturuyor, Bella'yla konuşuyor, gülümsemesi için onu cesaretlendiriyordu. "Sadece kibarlıktan gülümsüyor," dedim kendime. Yine de sık sık elimin tersiyle suratına bir tane geçirip onu karşı duvara çarptığımı hayal ederek eğleniyordum. Bu onu öldürmezdi herhalde...

Mike beni rakibi olarak görmüyordu pek. Kazanın ardından, Bella'yla paylaştığımız deneyim sayesinde bir bağ kuracağımızdan endişelenmişti ama tam tersi oldu. O zamanlar Bella'yı diğerlerinden ayrı bir yere koymam canını sıkmıştı. Fakat şimdi onu da diğerleri gibi görmezden geliyordum ve Mike'ın keyfi de gittikçe yerine geliyordu.

Bella şimdi ne düşünüyordu? Onun ilgisinden hoşnut muydu?

Çektiğim işkencelerin sonuncusu ve en acı verici olanı Bella'nın ilgisizliğiydi. Ben onu nasıl görmezden geliyorsam, o da bana aynısını yapıyordu. Bir daha benimle konuşmaya kalkışmadı. Bildiğim kadarıyla, bir daha beni hiç düşünmedi.

Bu beni deliye çevirebilirdi, hatta daha da kötüsü, kararlılığımı bozabilirdi fakat zaman zaman bana tıpkı önceki gibi bakıyordu. Kendime ona bakma izni vermediğim için bizzat görmüyordum elbette fakat Alice her zaman bizi uyarıyordu. Diğerleri hâlâ kızın bildiği şey yüzünden tedbirliydi.

Arada bir, uzaktan attığı bakışlar acımın birazını dindiriyordu. Herhalde bende ne çeşit bir bozukluk olduğunu merak ediyordu.

Mart ayında, bir salı günü Alice, "Bir dakika içinde Bella Edward'a bakacak. Normal görünün," dedi ve diğerleri kıpırdanıp ağırlıklarını bir o yana bir bu yana oynatmaya özen gösterdi.

Bana ne sıklıkla baktığına dikkat ediyordum. Zaman geçtikçe bu sıklığın azalmamış olması, tam tersi olması gerekse de beni memnun ediyordu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kendimi daha iyi hissettiriyordu.

Alice iç geçirdi. *Keşke...*

"Karışma, Alice," dedim fısıldarcasına. "Öyle bir şey olmayacak."

Alice somurttu. Bella'yla öngördüğü dostluğunu kurmak için can atıyordu. Garip bir şekilde, tanımadığı hâlde kızı özlüyordu.

İtiraf etmeliyim, düşündüğümden daha iyiymişsin. Geleceği yine karmaşık ve mantıksız bir hâle getirdin. Umarım mutlusundur.

"Bana gayet mantıklı geliyor."

Nazikçe homurdandı.

Sohbet edecek kadar sabırlı olmadığım için düşüncelerini engellemeye çalıştım. Durumum iyi değildi, görmelerine izin verdiğimden daha gergindim. Sadece Jasper ne kadar incindiğimin farkındaydı, çevresindekilerin ruh hallerini sezme ve etkileme yeteneğiyle benden yayılan stresi hissedebiliyordu. Ruh hâllerinin arkasındaki sebepleri anlamıyordu gerçi, bu günlerde sürekli huysuz olduğum için beni göz ardı etti.

Bugün zor bir gün olacaktı. Gidişata bakılırsa önceki günden de zor.

Mike Newton, Bella'ya çıkma teklif edecekti.

Kızların erkekleri seçtiği dans ufuktaydı ve Bella'nın onu davet etmesini çok istiyordu. Kızın bunu hâlâ yapmamış olması da özgüvenini zedelemişti. Rahatsızlığından almam gerekenden daha çok

keyif alıyordum. Çünkü Jessica Stanley onu davet etmişti ve o da iki arada bir derede kalmıştı. Evet demek istemiyordu, Bella'nın onu seçmesi ve diğer talipleri arasından galip çıkarması için hâlâ umut besliyordu, öte yandan, Jessica'ya hayır deyip dansa gitme fırsatını tamamen kaybetmek de istemiyordu. Mike'ın tereddüdüyle incinen ve arkasındaki sebebi tahmin eden Jessica'nın Bella hakkında düşünceleri öfkeliydi. Yine Jessica'nın öfkesi ile Bella'nın arasına girme dürtüsünü hissettim. Artık o içgüdüyü daha iyi anlıyordum ve bu konuda bir şey yapamamak beni sadece daha çok çileden çıkarıyordu.

İş buralara kadar gelmişti! Resmen bir zamanlar hakir gördüğüm, değersiz lise dramlarına odaklanmıştım.

Mike, Bella'yla birlikte biyoloji sınıfına yürürken cesaretini topluyordu. Gelmelerini beklerken onun bocalamalarını dinledim. Çocuk güçsüzdü. Bilerek bu dansı beklemişti, kız ona karşı ilgisini göstermeden kendi ilgisinin öğrenilmesinden korkuyordu. Kendini reddedilmeye açık hâle getirmek istemiyordu, ilk adımı onun atmasını tercih ediyordu.

Korkak herif.

Yine gelip masamızın üstüne oturdu, artık daha rahattı. Vücudunun karşı duvara, kemiklerinin çoğunu kıracak bir güçle çarparken çıkaracağı sesi hayal ettim.

"Şey," dedi gözlerini yere indirerek. "Jessica beni bahar dansına davet etti."

Bella anında ve coşkuyla, "Harika," diye cevapladı. Mike onun ses tonunu analiz ederken gülümsememek zordu. Kızın dehşete düşmesini falan umuyordu. "Jessica'yla çok eğleneceksiniz."

Oğlan doğru cevabı bulmak için kıvrandı. "Aslında..." Tereddüt etti, neredeyse kaçıp gidecekti. Sonra toparlandı. "Ona düşünmem gerektiğini söyledim."

"Neden düşünecekmişsin?" diye sordu Bella. Sesinden onaylamadığı belliydi ama bir parça rahatladığı da seziliyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Birdenbire gelen yoğun hiddetle ellerimi yumruk yaptım.

Mike o rahatlamayı duymadı. Yüzü kıpkırmızıydı, aniden kendi-

mi kızgın hissetsem de bu açık bir davet gibiydi ve sonra konuşurken yine yere baktı.

"Ben düşünmüştüm ki... Belki sen beni davet edersin."

Bella tereddüt etti.

O anda, geleceği Alice'in bugüne kadar gördüğünden çok daha net bir şekilde gördüm.

Kız, Mike'ın dile getirilmeyen sorusuna şimdi evet ya da hayır diyebilirdi ama ne olursa olsun, yakında bir gün birine evet diyecekti. Güzel ve ilgi çekiciydi, insan erkekleri bu gerçeğin farkındaydı. Bu cansız kalabalıktan biriyle olsa veya Forks'tan kurtulana kadar beklese de evet *diyeceği* gün gelecekti.

Hayatını yine daha önce gördüğüm gibi gördüm. Üniversite, kariyer, aşk, evlilik. Babasının kolunda gördüm onu yine; tiril tiril, beyaz gelinliğinin içinde, Wagner'in *Düğün Marşı* ile yürürken yüzü mutluluktan kıpkırmızıydı.

Bu geleceği hayal ederken hissettiğim acı bana dönüşümün ıstırabını hatırlattı. Beni tüketti.

Sadece acı da değil, sınırsız bir *hiddetti*.

Öfkem bir çeşit fiziksel çıkış yolu aradı. Bu silik, onu hak etmeyen oğlan Bella'nın evet diyeceği kişi olmasa da kafatasını elimle ufalayıp bir sonraki kişi için örnek olarak bırakmak istedim.

Bu duyguyu anlamıyordum; acının, hiddetin, arzunun ve çaresizliğin bir karışımıydı. Daha önce hiç hissetmemiştim, tanımlayamadım.

"Mike, bence onun davetini kabul etmelisin," dedi Bella nazik bir sesle.

Mike'ın umutları suya düştü. Başka şartlar altında bundan keyif alırdım ama acının ve öfkenin bana yapmış olduğu şeyin şoku ve pişmanlığında kaybolmuştum.

Alice haklıydı, yeterince güçlü *değildim*.

Şu anda geleceğin dönüp kıvrılışını, yine bozuluşunu izliyordu. Bu onu memnun eder miydi?

Mike asık suratla, "Başka birini mi davet ettin?" diye sordu. Bana doğru bir bakış attı, haftalar sonra ilk defa benden şüpheleniyordu. İlgimi açığa vurduğumu fark ettim, kafamı Bella'dan tarafa çevirmiştim.

Mike'ın bu kızın onun yerine seçeceği kişi için duyduğu vahşi haset, en sonunda duyguma bir isim koymamı sağladı.

Kıskanıyordum.

"Hayır," dedi kız, sesinde eğlenceli bir tonla. "Ben dansa gitmiyorum."

Onca pişmanlık ve öfkenin arasında, onun sözleriyle birlikte rahatladığımı hissettim. Mike'ı ya da Bella'yla ilgilenen diğer ölümlüleri rakip olarak görmem yanlış, hatta tehlikeliydi ama az önce öyle olduklarını kabul etmiştim.

Mike, "Neden gitmiyorsun?" diye sordu sertçe. Ona karşı böyle bir ses tonu kullanması beni sinir etti. Hırlamamak için kendimi zor tuttum.

"O hafta sonu Seattle'a gideceğim," diye cevap verdi.

Artık her şeyin cevabını bulmaya niyetlendiğim için, merakım önceki kadar şiddetli değildi. Bu yeni açıklamasının ardındaki sebepleri çok yakında öğrenecektim.

Mike'ın sesi yaltaklanır gibi çıkmaya başladı. "Başka bir hafta sonu gidemez misin?"

"Üzgünüm, hayır." Bella'nın cevabı artık daha tersti. "Bu yüzden Jessica'yı daha fazla bekletmemelisin. Bu kabalık olur."

Jessica'nın hisleri için endişelenmesi kıskançlığımı körükledi. Bu Seattle gezisinin hayır demek için bir bahane olduğu belliydi, onu sadece arkadaşına duyduğu saf sadakat için mi reddetmişti? Bunu yapacak kadar özveriliydi. Gerçekten evet diyebilmeyi diliyor muydu? Yoksa tahminlerimin ikisi de yanlış mıydı? Başka biriyle mi ilgileniyordu?

"Evet, haklısın," diye mırıldandı Mike, morali öyle bozulmuştu ki neredeyse ona acıyacaktım. Neredeyse.

Gözlerini kızdan ayırıp düşüncelerinden onun yüzünü görmemi engelledi.

Buna tahammül etmeyecektim.

Bir aydan fazladır ilk defa yüzünü bizzat kendim okumak için döndüm. Bunun için kendime izin verince çok şiddetli bir rahatlama hissettim. Sızlayan bir yanığa buz koymakla aynı hissi verdiğini hayal ettim. Acının bir anda kesilmesiydi bu.

Gözleri kapalıydı, ellerini yüzünün iki yanına dayamıştı. Omuzları savunmacı bir şekilde içeri doğru kamburlaşmıştı. Bazı düşünceleri aklından çıkarmaya çalışıyormuşçasına başını çok hafifçe iki yana salladı.

Sinir bozucuydu. Büyüleyiciydi.

Bay Banner'ın sesi onu düşlerinden çekip çıkardı ve gözleri yavaşça açıldı. Belki de bakışlarımı sezerek, anında bana döndü. Uzun zamandır aklımdan çıkmayan o şaşkın ifadesiyle gözlerimin içine baktı.

O saniyede ne pişmanlık ne suçluluk ne de öfke hissettim. Kısa süre sonra o hislerin tekrar döneceğini biliyordum ama şu anda garip, içimi kıpır kıpır eden bir şey hissediyordum. Sanki kaybolmamıştım da zafer kazanmıştım.

Uygunsuz bir yoğunlukla ona bakıp, o akışkan görünen kahverengi gözlerinden düşüncelerini okumak için boş yere uğraşıyor olsam da bakışlarını kaçırmadı. Gözleri cevaplardan ziyade sorularla doluydu.

Susuzluktan kapkara olan kendi gözlerimin yansımasını görebiliyordum. Son av gezimden bu yana yaklaşık iki hafta geçmişti, irademin un ufak olması hiç işime gelmezdi. Fakat gözlerimin siyahlığı onu korkutmuşa benzemiyordu. Hâlâ gözlerini kaçırmamıştı ve yumuşak, kahredecek kadar çekici bir pembelik yanaklarını renklendirmeye başladı.

Şu anda ne düşünüyorsun?

Soruyu tam yüksek sesle soracaktım ki Bay Banner adımı seslendi. Doğru cevabı aklından aldım ve ondan tarafa kısa bir bakış atıp hızlıca bir nefes aldım.

"Sitrik asit döngüsü."

Susuzluk boğazımı kavurdu, kaslarımı gerip ağzımı zehirle doldurdu ve gözlerimi kapatarak onun kanının içimde yarattığı arzunun arasından odaklanmaya çalıştım.

Canavar her zamankinden güçlüydü, keyiften dört köşeydi. Böylesine acımasızca istediği şeylere yarı yarıya şans tanıyan bu ikili geleceği kucaklıyordu. Sadece irademle inşa etmeye çalıştığım üçüncü,

---

* Canlı hücrelerin besinleri özümseyerek enerji elde etmesini sağlayan ve bütün yaşam biçimlerinde önemli bir yer tutan kimyasal süreçlerin son aşaması. (e.n.)

belirsiz gelecek çökmüştü, hem de onca şey dururken kıskançlığım yüzünden olmuştu bu ve canavar amacına çok daha yakındı artık.

Pişmanlığım ve suçluluğum, susuzluğumla birlikte yanmaya başlamıştı ve eğer gözyaşı üretebiliyor olsaydım şu anda gözlerimi dolduruyor olurlardı.

Ben ne yapmıştım?

Savaşın çoktan kaybedildiğini bildiğimden, arzuma direnmek için bir sebep göremedim. Bir kez daha kıza bakmak için döndüm.

Saçının arkasına saklanmıştı ama yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum şimdi.

Bu, canavarın hoşuna gitti.

Bir daha dönüp bana bakmadı ama bir tutam saçını gergince parmağına dolayıp durdu. Narin parmakları, kırılgan bileği... Her şeyi çok kırılgandı, sanki üflesem kırılacak gibi görünüyordu.

Hayır, hayır, hayır. Bunu yapamazdım. O çok kırılgandı, bunu hak etmeyecek kadar iyi ve kıymetliydi. Hayatımın onunkiyle çakışmasına, onun hayatını mahvetmesine izin veremezdim.

Fakat ondan uzak da duramıyordum. Alice o konuda haklıydı.

Ben çabaladıkça içimdeki canavar sinirle tısladı.

İki arada bir deredeyken, onunla geçirdiğim kısacık bir saatim hemen geçiverdi. Zil çaldı ve bana bakmadan eşyalarını toplamaya başladı. Bu beni hayal kırıklığına uğratsa da, aksini beklemem çok zordu. Kazadan beri ona karşı takındığım tavır affedilemezdi.

Kendime engel olamadan, "Bella?" dedim. İradem artık paramparçaydı.

Bana bakmadan önce tereddüt etti. Döndüğündeyse yüz ifadesi ihtiyatlı, şüpheciydi.

Bana güvenmemek için her türlü hakka sahip olduğunu kendime hatırlattım. Güvenmemeliydi.

Devam etmemi bekledi ama ben sadece ona bakıp yüzünü okudum. Düzenli aralıklarla yüzeysel soluklar alıp susuzluğumla savaştım.

En sonunda, "Ne?" dediğinde sesinde sert bir tını vardı. "Benimle konuşuyor musun yine?"

Sorusuna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Onunla yine konuşuyor muydum, onun kastettiği şekilde?

Eğer engel olabilirsem, hayır. Engellemeye çalışacaktım.

"Hayır, pek sayılmaz," dedim ona.

Gözlerini kapadı. Bu, işleri daha da zorlaştırdı. Gözlerini kapatarak hislerine ulaşmamın en iyi yolunu kesiverdi. Gözlerini açmadan uzun, ağır nefesler alıp verdikten sonra konuştu. "O hâlde ne istiyorsun, Edward?"

Bu, kesinlikle insanların konuşmak için kullandıkları bir yol değildi. Neden yapıyordu?

Ona nasıl cevap verecektim?

Gerçekleri söylemeye karar verdim. Şu andan itibaren ona karşı mümkün olduğunca dürüst davranacaktım. Güvenini kazanmam imkânsız olsa da bana olan güvensizliğini hak etmek istemiyordum.

"Üzgünüm," dedim ona. Bu aslında onun anlayacağından kat kat doğruydu. Ne yazık ki sadece ufak tefek şeyler için güvenli bir biçimde özür dileyebilirdim. "Çok kaba davranıyorum, biliyorum. Ama böylesi daha iyi, gerçekten."

Gözlerini açtı, içleri hâlâ ihtiyatla doluydu. "Neden söz ettiğini anlamıyorum."

İzin verildiği kadarıyla onu uyarmayı denedim. "Arkadaş olmamamız daha iyi." Elbette o kadarını seziyor olmalıydı. Akıllı bir kızdı. "Güven bana."

Gözleri kısıldı ve bu sözü ona daha önceden söylemiş olduğumu hatırladım, hem de tam sözümden dönmeden önce. Dişlerini sıkıp gıcırdatınca irkildim, belli ki o da hatırlıyordu.

"Bunu şimdiye dek anlamaman ne kötü," dedi kızgınlıkla. "O zaman tüm bu pişmanlığı hiç yaşamazdın."

Şok içinde ona baktım. Benim pişmanlıklarım hakkında ne biliyordu?

"Pişmanlık mı? Neyin pişmanlığı?" diye üsteledim.

"O aptal minibüsün beni ezmesine izin vermemenin pişmanlığı!" diye bağırdı.

Sersemleyerek donakaldım.

Bunu nasıl düşünebilirdi? Onunla tanıştığımdan beri yaptığım tek kabul edilebilir şey, onun hayatını kurtarmaktı. Utanç duymadığım, var olduğuma memnun eden tek şeydi. Kokusunu aldığım o ilk andan beri, onu hayatta tutmak için savaşıyordum. Tüm bu karışıklık içinde, yaptığım tek iyilikten nasıl şüphe duyabilirdi?

"Hayatını kurtardığım için pişmanlık duyduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bunu *biliyorum*," diye karşı çıktı.

Niyetimle ilgili tahmini beni öfkeden deliye döndürdü. "Hiçbir şey bildiğin yok senin."

Aklının çalışma şekli ne kafa karıştırıcı ve anlaşılmazdı! Kesinlikle diğer insanlarla aynı şekilde düşünmüyordu. Aklının sessizliğinin açıklaması bu olmalıydı. Kimselere benzemiyordu.

Başını çevirip bir kez daha dişlerini sıktı. Yanakları yine kıpkırmızıydı ama bu defa öfkeden o hâle gelmişti. Kitaplarını sertçe toplayıp kucakladı ve bana bakmadan kapıya doğru yürüdü.

Her ne kadar kızgın hissetsem de, öfkesinde sinirimi yumuşatan bir şey vardı. Ne olduğundan emin değildim ama öfkesini sevimli hâle getiriyordu.

Nereye gittiğine bakmadan, kaskatı bir şekilde yürüdü ve ayağı eşiğe takıldı. Bütün eşyaları yere saçıldı. Onları toplamak için eğilmek yerine orada dimdik durdu, yere bakmıyordu bile, sanki kitaplarının toplanmaya değer olup olmadığından emin değil gibiydi.

Beni izleyen yoktu. Yanına koşarak gittim ve daha o karmaşayı incelemeye fırsat bulamadan kitaplarını toplamıştım bile.

Tam eğilmişti ki beni gördü, donup kaldı. Kitaplarını geri verdim, buzdan tenimin ona hiç değmediğinden emin oldum.

"Teşekkür ederim," dedi buz gibi bir sesle.

"Bir şey değil." Önceki kızgınlığım yüzünden sesim hâlâ sertti ama boğazımı temizleyip tekrar denememe fırsat vermeden, dimdik durdu ve ayaklarını yere vura vura sıradaki dersine gitti.

Onu gözden kaybolana kadar izledim.

İspanyolca dersi bulanıklık içinde geçti. Bayan Goff dalgınlığımı hiç sorgulamadı, İspanyolcamın onunkinden daha iyi olduğunu biliyor ve beni sıkıştırmıyordu, bugün de beni düşüncelerimle baş başa bırakmıştı.

Demek ki kızı görmezden gelemiyordum. Orası gayet açıktı. Fakat bu, onu mahvetmekten başka bir seçim şansımın olmadığı anlamına mı geliyordu? Tek mevcut gelecek o *olamazdı*. Başka seçimler, bazı hassas dengeler olması gerekirdi. Bir yolunu düşünmeye çalıştım.

Ders bitene kadar Emmett'a pek dikkat etmedim. Meraklıydı. Emmett başkalarının ruh hallerini sezen biri değildi pek ama bendeki bariz değişikliği görebiliyordu. Yüzümdeki boyun eğmeyen, ters bakışı neyin sildiğini merak ediyordu. Değişikliği tanımlamak için çabaladı ve en sonunda *umutlu* göründüğüme karar verdi.

Umutlu mu? Dışarıdan öyle mi görünüyordum?

Emmett'la birlikte Volvo'ya doğru yürürken bu fikir üzerine düşündüm, tam olarak *ne için* umutlu olmam gerektiğini merak ettim.

Fakat uzun süre düşünmem gerekmedi. Kızla ilgili düşüncelere karşı her zaman duyarlı olduğum için, rakip olarak düşünmemem gereken insanların akıllarında Bella'nın adını duymak dikkatimi çekti. Eric ve Tyler büyük bir memnuniyetle Mike'ın başarısızlığından haberdardı ve kendi hamleleri için hazırlanıyorlardı.

Eric çoktan yerini almıştı, Bella'nın ondan kaçamayacağı bir yerde, kamyonetinin yanında bekliyordu. Tyler'ın sınıfı ödev verildiği için geç dağılmıştı ve Bella'yı gitmeden yakalamak için çaresizce koşturuyordu.

Bunu görmek zorundaydım.

"Diğerlerini burada bekle, olur mu?" diye mırıldandım Emmett'a.

Beni şüpheyle süzdükten sonra omzunu silkti ve başıyla onayladı.

Velet o lanet aklını kaybetti, diye düşünüyordu keyifle.

Bella spor salonundan çıkıyordu, beni göremeyeceği bir yerde bekledim. Eric'in tuzağına doğru ilerlerken ben de uzun adımlarla ileri atıldım, hızımı ayarladım, böylece tam zamanında yanlarından geçecektim.

Onu bekleyen oğlanı görünce vücudunun kaskatı oluşunu izledim. Bir an için donakaldı, sonra rahatladı ve ilerledi.

"Selam Eric," diye seslendi dostça bir sesle.

Aniden ve beklenmedik şekilde endişelendim. Ya bu soluk tenli, sıska oğlan bir şekilde onu memnun ediyorsa? Belki de ona karşı önceki nezaketi tamamen özveriden ileri gelmiyordu.

Eric gürültüyle yutkundu, Âdem elması yukarı çıkıp indi. "Merhaba Bella."

Gerginliği Bella'nın kafasını karıştırmış gibiydi.

"Ne var ne yok?" diye sordu. Oğlanın korku dolu yüzüne bakmadan kamyonetinin kapısını açmaya koyuldu.

"Şey... Ben diyecektim ki... Benimle bahar dansına gelir misin?" Sesi çatladı.

Bella en sonunda başını kaldırıp baktı. Şaşırmış mıydı, yoksa memnun mu olmuştu? Eric onunla göz göze gelemedi, dolayısıyla Bella'nın yüzünü onun zihninden göremedim.

"Ben kızların erkekleri davet ettiğini sanıyordum," dedi endişeyle.

"Evet, haklısın," dedi çocuk acınası bir şekilde.

Bu acınası çocuk beni Mike Newton kadar rahatsız etmedi ama Bella nazik bir sesle ona cevap verinceye dek, çektiği sıkıntılara karşı anlayışlı olmak da içimden gelmedi.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim ama o gün Seattle'a gideceğim."

Eric bunu zaten duymuştu, yine de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ya," diye mırıldandı, gözlerini kızın burun hizasından yukarı kaldırmaya cesaret edemiyordu. "Neyse, belki bir dahaki sefere."

"Tabii," dedi. Sonra ona umut ışığı yakmanın pişmanlığıyla dudağını ısırdı. Bu beni memnun etti.

Eric omuzları düşmüş bir hâlde uzaklaştı, arabasının ters yönüne doğru gidiyordu, tek düşüncesi kaçmaktı.

Tam o anda Bella'nın yanından geçtim ve rahatlayarak iç geçirdiğini duydum. Kendime engel olamadan güldüm.

Sesimi duyunca dönüp baktı ama ben doğruca karşıya baktım, dudaklarımın neşeyle seğirmesini önlemeye çalışıyordum.

Tyler arkamdaydı, Bella'yı gitmeden önce yakalamak için acele-den neredeyse koşuyordu. O, diğer ikisinden daha cüretkâr ve daha özgüvenliydi. Bella'ya yaklaşmadan önce bu kadar beklemesinin nedeni ise Mike'ın hakkına saygı duymasıydı.

Bella'yı yakalamayı başarmasını iki sebepten istiyordum. Eğer şüphelenmeye başladığım gibi, tüm bu ilgi onu kızdırıyorsa tepkisiyle eğlenmek istiyordum. Fakat eğer öyle değilse, Tyler'ın daveti umduğu davetse onu da öğrenmek istiyordum.

Tyler Crowley'yi rakip olarak değerlendirmem ayıplanacak bir şey olsa da bunu yaptım. Bana bıktırıcı biçimde ortalama ve sıradan görünüyordu ama Bella'nın tercihleri konusunda ne biliyordum ki? Belki de ortalama oğlanlardan hoşlanıyordu.

Bu düşünceyle irkildim. Ben asla ortalama bir oğlan olamazdım. Kendimi onun için bir aday olarak görmem ne aptallıktı. Hikâyenin kötü karakteri olarak görülen birini nasıl önemseyebilirdi?

O, bunun için fazla iyiydi.

Onun kaçmasına izin vermeye niyetli olsam da bağışlanamaz merakım beni doğru olanı yapmaktan alıkoyuyordu. Yine. Fakat ya Tyler şimdi fırsatı kaçırırsa ve benim sonucu öğrenemeyeceğim şekilde, sonradan iletişime geçerse ne olacaktı? Volvo'mu dar yola çekerek Bella'nın otoparktan çıkışını engelledim.

Emmett ve diğerleri yaklaşıyordu ama Emmett onlara garip davranışımı anlatmıştı ve yavaşça yürüyerek bana bakıyor, ne yaptığımı çözmeye çalışıyorlardı.

Dikiz aynamdan kızı izledim. Bana değil, arabamın arka tarafına dik dik bakıyor, paslanmış bir Chevy'dense bir tank sürmeyi diliyor gibi görünüyordu.

Tyler koşarak arabasına bindi ve nedeni anlaşılmaz hareketime minnettar olarak onun arkasında sıraya geçti. El sallayıp dikkatini çekmeye çalıştı ama Bella fark etmedi. Tyler bir süre bekledi, sonra aracından çıkıp öylesine dolaşıyormuş gibi davranarak Bella'nın arabasının yanına gitti. Camı tıklattı.

Bella sıçradı ve kafa karışıklığıyla ona baktı. Bir saniye sonra camı indirmeye başladı, camı açmakta zorlanıyor gibiydi.

"Üzgünüm Tyler," dedi, sesi kızgındı. "Cullen'ın arkasında sıkışıp kaldım."

Soyadını sert bir ifadeyle söyledi.

Kızın tavrı karşısında yılmadan, "Biliyorum," dedi Tyler. "Hazır burada kalmışken sana bir şey sormak istedim."

Oğlan, kendinden memnun bir ifadeyle sırıtıyordu.

Onun bariz niyeti karşısında Bella'nın renginin atması beni memnun etti.

Tyler, "Beni bahar dansına davet edecek misin?" diye sordu, aklında yenilginin y'si yoktu.

"O gün kasabada olmayacağım Tyler," dedi ona, sesindeki kızgınlık hâlâ belirgindi.

"Evet, Mike söyledi."

"Öyleyse neden..." diye sormaya yeltendi.

Tyler omzunu silkti. "Onu atlatmaya çalıştığını umuyordum."

Bella'nın gözleri parladı, ardından buz kesti. "Üzgünüm, Tyler," dedi sesinde zerre üzüntü olmadan. "O gün gerçekten şehirdışında olacağım."

Genelde diğerlerinin ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koyduğu için, bu dans konusunda çelik gibi bir iradesi olmasına biraz şaşırdım. Bu da neyin nesiydi böyle?

Tyler bahanesini kabul etti, özgüveni zarar görmemişti. "Olsun, sonra balo var."

Oğlan koşar adımlarla aracına geri döndü.

Bunu beklemekte haklıydım.

Kızın yüzündeki dehşete düşmüş ifade paha biçilemezdi. Öğrenmeyi bu kadar çaresizce istememem gereken bir şeyi söylüyordu bana; ona kur yapmak isteyen bu insan erkeklerinden hiçbirine karşı ilgisi yoktu.

Ayrıca yüzündeki ifade herhalde bugüne kadar gördüğüm en komik şeydi.

O sırada arabaya yaklaşan ailemin de her zamanki gibi etrafımdaki her şeye öldürücü bakışlar atmaktansa kahkahalarla sarsıldığımı görünce kafaları karıştı.

Bu kadar komik olan ne? Emmett öğrenmek istedi.

Bella gürültülü motorunu öfkeyle kükretince başımı iki yana salladım. Yine bir tank diliyormuş gibi görünüyordu.

Rosalie sabırsızca, "Hadi gidelim!" diye tısladı. "Gerzekliği bırak. Tabii *yapabilirsen*."

Sözleri beni kızdırmadı, fazla keyifliydim. Fakat istediğini yaptım.

Eve dönüş yolunda kimse benimle konuşmadı. Bella'nın yüzünü düşündükçe ara sıra gülmeye devam ettim.

Artık etrafımızda şahit olmadığı için yolda hızlanarak gidiyordum ki Alice ruh hâlimi mahvetti.

"Yani artık ben de Bella'yla konuşacak mıyım?" diye sordu birdenbire.

"Hayır," diye bağırdım.

"Bu haksızlık! Neyi bekliyorum?"

"Hiçbir şeye karar vermedim, Alice."

"Neyse, Edward."

Kafasında Bella'nın iki kaderi yine netti.

Aniden somurtarak, "Eğer onu öldüreceksem tanımanın manası ne ki?" diye mırıldandım.

Alice bir saniye tereddüt etti. "Haklısın," diye itiraf etti.

Son virajı da yüz kırk beş kilometre hızla aldım, sonra garaj duvarına bir santim kala frene basarak durdum.

Kendimi arabadan dışarı atarken Rosalie kendini beğenmişçe, "Koşunun tadını çıkar," dedi.

Fakat bugün koşmaya gitmiyordum. Avlanacaktım.

Diğerleri yarın avlanmayı planlıyordu ama şu anda susuzluk riskini göze alamazdım. Biraz abarttım, yine gerekenden daha fazla içip kendimi şişirdim. Küçük bir geyik sürüsü ile yılın bu kadar erken zamanında karşılaştığım için şanslı olduğum bir siyah ayı. O kadar toktum ki rahatsızlık veriyordu. Niçin bu yeterli olamıyordu? Niçin onun kokusu her şeyden daha güçlü olmak zorundaydı?

Mesele sadece kokusu da değildi, onda felaketi kendine çeken bir şey vardı. Daha birkaç haftadır Forks'taydı ve şimdiden iki defa ölümle burun buruna gelmişti. Kimbilir, şu anda bir başka ölüm emrine doğru yürüyor olabilirdi. Bu defa ne olurdu? Evinin çatısına düşen ve onu yatağında ezip öldüren bir göktaşı mı?

Daha fazla avlanamadım, güneşin doğmasına daha saatler vardı. Artık bir kere aklıma girdiği için, göktaşını ve bütün o ihtimalleri göz ardı etmem çok zordu. Mantıklı olmaya, hayal edebileceğim bütün felaketlerin gerçekleşme ihtimallerini düşünmeye başladım ama yardımı olmadı. Sonuçta kızın bir grup vampirin kalıcı sakini olarak yaşadığı bir kasabaya taşınma ihtimali yüzde kaçtı? Bir tanesine delicesine çekici gelmesi ihtimali neydi?

Ya geceleyin ona bir şey olursa? Ya yarın bütün sezgilerimi ve hislerimi onun olması gereken yere odaklayarak okula gidersem ve sırası boşsa, ne olurdu?

Birdenbire bu risk kabul edilemez geldi.

Onun güvende olduğundan *emin* olabilmemin tek yolu, göktaşını ona dokunmadan önce yakalayacak birinin olmasıydı. Gidip kızı bulacağımı fark ettiğimde yine kıpır kıpır bir enerjiyle dolup taştım.

Gece yarısını geçmişti, Bella'nın evi karanlık ve sessizdi. Kamyoneti kaldırımın kenarına park edilmişti, babasının polis arabası da

araç yolundaydı. Mahallede uyanık düşünceler yoktu. Doğu sınırındaki ormanın karanlığından evini izledim.

Görünürde hiçbir tehlike yoktu, benim dışımda.

Evin içini dinledim ve iki insanın nefes alıp verdiğini, iki kalbin düzgünce attığını duydum. Demek ki her şey yolundaydı. Genç bir katran ağacının gövdesine yaslandım ve kaçak göktaşlarını beklemeye koyuldum.

Beklemenin yarattığı sorunlardan birisi, zihni her türlü vesveseye açık hâle getirmesiydi. Elbette göktaşı sadece kötü gidebilecek her şey için kullandığım bir metafordu. Fakat her tehlike gökten parlak bir ateş topu olarak düşmezdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan gelebilecek tonla tehlike düşünebilirdim, bazı tehlikeler karanlık eve sessizce girebilirdi, hatta şu anda orada bile olabilirdi.

Bunlar saçma sapan endişelerdi. Bu sokakta doğal gaz hattı yoktu, o yüzden karbonmonoksit sızıntısı olma ihtimali düşüktü. Sık sık kömür kullandıklarından şüphelendim. Olympic Yarımadası'nda çok tehlikeli bir yaban hayatı da yoktu. Büyük bir şey olsa şimdi duyardım. Zehirli yılanlar, akrepler veya çıyanlar da yoktu, sağlıklı bir yetişkin için ölümcül olmayan birkaç örümcek türü vardı ama onlar da zaten evin içine girmezlerdi. Saçmalıktı. Bunu *biliyordum*. Mantıksız davrandığımı *biliyordum*.

Fakat kendimi endişeli, vesveseli hissettim. İç karartan düşünceleri aklımdan atamadım. Eğer onu sadece *görebilseydim*...

Yakından bakacaktım.

Sadece yarım saniye içinde arka bahçesini geçtim ve evin yan tarafını şöyle bir ölçüp biçtim. Bu üst kat penceresi yatak odası olmalıydı, büyük yatak odasıydı muhtemelen. Belki de arka taraftan başlamalıydım. O şekilde daha az dikkat çekerdim. Tek elimle pencerenin üzerindeki saçaktan tutunarak camdan içeri baktım ve nefesim kesildi.

Onun odasıydı. Küçük bir yatakta yatıyordu, yorganı yerdeydi ve çarşaf bacaklarına dolanmıştı. Elbette, tıpkı mantıklı tarafımın en başından beri bildiği gibi, son derece iyiydi. Güvende ama huzurlu değildi. Ben izlerken huzursuzca kıvrandı ve tek kolunu başının üzerine attı. Rahat bir uyku çekmiyordu, en azından bu gece. Yakınındaki tehlikeyi mi seziyordu?

Yeniden dönüşünü izlerken kendimden tiksindim. Sokaktan dikizleyen birinden ne farkım vardı? Ben onlardan daha iyi *değildim*. Çok, çok daha kötüydüm.

Kendimi aşağı bırakmak için parmaklarımı gevşettim. Fakat önce yüzüne uzun bir bakış atmak için kendime izin verdim.

Hâlâ huzurlu değildi. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı, ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıktı. Dudakları titredi ve sonra aralandı.

"Tamam, anne," diye homurdandı.

Bella uykusunda konuşuyordu.

Merakım depreşerek kendime duyduğum nefreti ikinci plana attı. Uzun zamandır onu duymaya çalışıyor ve başarısız oluyordum. O korunmasız, bilinçsizce dile getirilen cümlelerin çağrısı inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı.

Sonuçta insan kuralları benim için neydi ki? Her gün kaç tanesini görmezden geliyordum?

Ailemle birlikte, bu şekilde yaşayabilmek için ihtiyaç duyduğumuz sayısız yasadışı belgeyi düşündüm. Sahte isimler, sahte tarihler, okullara kaydolmamızı sağlayan sahte ehliyetler ve Carlisle'ın bir doktor olarak çalışmasına olanak sağlayan tıp diploması. Hemen hemen aynı yaştaki yetişkinlerden oluşan, garip grubumuzun bir aile olarak görülmesini sağlayan belgeler. Eğer kısa dönemler hâlinde süreklilik sağlamaya çalışmasaydık, eğer bir *yuvamız* olmasını tercih etmeseydik bunların hiçbirine gerek duyulmazdı.

Tabii bir de hayatlarımızı nasıl idame ettirdiğimiz gerçeği vardı. Mevcut ticaret kanunları parapsikolojik şeylere uygulanmıyordu ama yaptığımız şey kesinlikle dürüstçe değildi. Miraslarımızı bir uydurma isimden diğerine aktarmak da yasal değildi.

Tabii bir de işlenen *cinayetler* vardı.

Onları hafife almıyordum ama hiçbirimiz suçlarımız için insan mahkemelerinde cezalandırılmamıştık. Üstlerini örtmüştük ki bu da bir suçtu.

Öyleyse böylesine ufak bir kabahat için neden kendimi bu kadar suçlu hissetmeliydim? İnsan kanunları beni asla bağlamamıştı. Hem bir eve ilk kez izinsiz girmiyordum.

Bunu güvenli bir şekilde yapabileceğimi biliyordum. Canavar huzursuz ama iyice zincirlenmişti.

Tedbirli bir mesafede duracaktım. Ona zarar vermeyecektim. Burada olduğumu asla bilmeyecekti. Sadece güvende olduğunu bilmek istiyordum.

Bunların hepsi, yapacağım şeyi makul kılma adına, sol omzumdaki şeytanın uğursuz görüşleriydi. Bunu biliyordum ama sağ omzumda melek yoktu. Kâbustan çıkma bir varlık olduğum için, ona uygun davranacaktım.

Pencereyi açmayı denedim, kilitli olmasa da uzun süre kullanılmadığı için sıkışmıştı. Derin bir nefes aldım, onun yanında olduğum müddetçe bu son nefesim olacaktı; camı yavaşça kaydırdım, metal çerçevenin her gıcırtısında irkildim. En sonunda içeriye girebileceğim kadar açıldı.

"Anne, bekle..." diye homurdandı. "Scottsdale yolu daha hızlı..."

Odası küçüktü, dağınık ve karışıktı ama pis değildi. Yatağının yanında, yerde kitap yığınları vardı, sırtları bana dönük olmadığı için adlarını göremedim, CD'leri ucuz CD oynatıcısının yanına dağılmıştı. Üstündeyse sadece boş bir CD kutusu vardı. Eski teknolojilerin sergilendiği bir müzeye aitmiş gibi görünen bilgisayarın etrafında dağınık kâğıtlar vardı. Ayakkabılar ahşap zeminde karman çorman duruyordu.

Kitaplarının ve CD'lerinin adlarını okumayı ne kadar istesem de daha fazla riske girmemeye kararlıydım. Onun yerine odasının köşesindeki eski sallanan sandalyeye oturmaya gittim. Endişem dindi, karanlık düşüncelerim geri çekildi ve zihnim berraklaştı.

Gerçekten de bir zamanlar onun sıradan görünüşlü olduğunu mu düşünmüştüm? Okuldaki o ilk gün ondan etkilenen insan erkeklerine duyduğum tiksintiyi hatırladım. Fakat o zaman, kızın yüzünü onların akıllarından görürken nasıl olup da onu anında güzel bulmadığımı anlayamadım. Bu gayet açıkça görünüyordu.

Şu anda koyu renk saçları solgun yüzünün etrafında karmakarışıktı. Üzerinde deliklerle dolu, döküldü dökülecek bir tişört ile eski bir eşofman altı vardı, bilinçsizken yüz hatları rahatlamıştı ve dolgun dudakları hafifçe aralıktı, nefesimi kesiyordu. Tabii eğer nefes alıyor olsaydım keserdi, diye düşündüm alaylı bir şekilde.

Yüzünü izledim ve geleceği daha katlanır hâle getirmenin bir yolunu düşünmeye çalıştım.

Ona zarar vermek katlanılabilir değildi. Bu, yine tek seçeneğimin gitmeye çalışmak olacağı anlamına mı geliyordu?

Diğerleri şu anda benimle tartışamazdı. Yokluğum kimseyi tehlikeye sokmazdı. Hiçbir şüphe yoktu, kimsenin düşüncesini kazaya geri döndürecek bir bağlantı yoktu.

Bu öğleden sonraki gibi tereddütte kaldım, hiçbir şey mümkün görünmüyordu.

Kıyafet dolabının kenarından küçük, kahverengi bir örümcek çıktı. Gelişim onu rahatsız etmiş olmalıydı. *Eratigena agrestis*, bir hobo örümceği, boyutuna bakılırsa genç bir erkekti. Bir zamanlar tehlikeli kabul edilirdi, yakın zamanda yapılan araştırmalarda zehrinin insanlar için önemsiz olduğu kanıtlanmıştı. Yine de ısırığı acı vericiydi. Tek parmağımı uzatıp örümceği sessizce ezdim.

Belki de yaratığı özgür bırakmalıydım ama bir şeyin kızı inciteceği düşüncesi kabul edilemezdi.

Birdenbire bütün düşüncelerim kabul edilemez bir hâle geldi.

Çünkü evindeki her örümceği öldürebilir, bir gün dokunabileceği her dikeni kesebilir, ona doğru hızla gelen her arabayı durdurabilirdim ama kendimi olduğum şeyden başka bir şeye dönüştürmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Garip bir biçimde insanlık dışı olan beyaz, taş misali elime baktım ve umudumu yitirdim.

İnsan erkekleriyle rekabete girmeyi umut edemezdim, bu erkekler onun dikkatini çekse de çekmese de. Ben hikâyenin kötü karakteriydim, kâbusuydum. Beni nasıl başka bir şey gibi görebilirdi? Benimle ilgili gerçeği bilseydi, bu onu korkutur ve tiksindirirdi. Korku filmlerindeki kurbanlar gibi, dehşetten çığlıklar ata ata koşarak kaçardı.

Biyoloji dersindeki ilk gününü hatırladım, vereceği doğru tepkinin bu olacağını biliyordum.

Eğer onu o aptal dansa davet eden ben olsaydım aceleyle yapılan planlarını iptal edeceğini ve benimle birlikte gitmeyi kabul edeceğini hayal etmem aptallıktı.

Kaderindeki kişi ben değildim. Başka biriydi, insan ve sıcak olan biri. Bir gün o *evet* kelimesi söylendiğinde o adamı avlayıp öldüremezdim de çünkü her kim olacaksa, Bella onu hak ediyordu. Mutluluğu ve seçtiği kişiyi sevmeyi hak ediyordu.

Şu anda doğru şeyi yapmayı ona borçluydum. Artık sadece bu kızı sevme *tehlikesiyle* karşı karşıyaymışım gibi davranamazdım.

Sonuçta gidip gitmememin bir önemi yoktu çünkü Bella beni asla görmesini istediğim şekilde göremezdi. Beni asla sevmeye değer biri olarak görmeyecekti.

Ölü, donmuş bir kalp kırılabilir miydi? Sanırım benimki az önce kırılmıştı.

"Edward," dedi Bella.

Donakaldım, kapalı gözlerine baktım.

Uyanıp beni yakalamış mıydı? Uykuda *görünüyordu* ama sesi çok net çıkmıştı.

Sessizce iç geçirdi ve sonra yine huzursuzca kıpırdandı, yan tarafına döndü. Hâlâ uyuyor ve rüya görüyordu.

"Edward," diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

Rüyasında beni görüyordu.

Ölü, donmuş bir kalp tekrar atabilir miydi? Sanırım benimki atmak üzereydi.

"Kal," diyerek iç çekti. "Gitme. Lütfen gitme."

Rüyasında beni görüyordu ve kâbus bile değildi. Onunla birlikte, rüyasında kalmamı istiyordu.

İçimi dolduran hisleri anlatacak kelimeleri bulmak için çabaladım ama onları tanımlayacak kadar güçlüsü yoktu. Uzunca bir süre boyunca içlerinde boğuldum.

Tekrar yüzeye çıktığımda bir zamanlar olduğum adam değildim.

Hayatım bitmeyen, değişmeyen bir gece yarısıydı. Benim için her zaman gece yarısı olması bir gereklilikti. Peki nasıl oluyordu da gece yarısının ortasında güneş doğuyordu?

Bir vampire dönüştüğüm zaman, acı veren dönüşüm esnasında ruhumu ve faniliğimi ölümsüzlükle takas ettiğimde tamamen donmuştum. Bedenim etten ziyade taşa dönüşmüştü, dayanıklı ve değişmezdi. Benliğim de olduğu hâliyle donmuştu; kişiliğim, hoşlandığım ve hoşlanmadığım şeyler, ruh hallerim ve arzularım, hepsi olduğu yerde kalmıştı.

Diğerleri için de durum aynıydı. Hepimiz donakalmıştık. Yaşayan taşlardık.

Başımıza bir değişiklik geldiğinde bu ender ve kalıcı bir şeydi.

Bunun Carlisle'ın başına geldiğini görmüştüm, on yıl sonrasındaysa Rosalie'de. Sevgi onları ebedi bir şekilde değiştirmişti, asla solup gitmeyecek bir şekilde. Carlisle, Esme'yi bulalı seksen yıldan fazla olmuştu ancak ona hâlâ o ilk aşkın inanamayan gözleriyle bakıyordu. Bu, onlar için hep böyle olacaktı.

Benim için de hep böyle olacaktı. Sonu olmayan varlığımın kalanı boyunca bu kırılgan insan kızını sevecektim.

Bilinçsiz yüzüne baktım, ona duyduğum aşkın taştan bedenimin her zerresine yerleştiğini hissediyordum. Artık dudaklarında minik bir gülümsemeyle, daha huzurlu uyuyordu.

Planımı çizmeye başladım.

Onu seviyordum ve bu yüzden, onu bırakmak için yeterince güçlü olmaya çalışacaktım. Şimdi o kadar güçlü olmadığımı biliyordum. O konu üzerinde çalışacaktım. Belki de geleceği başka bir şekilde değiştirecek kadar güçlüydüm.

Alice, Bella için sadece iki gelecek görmüştü ve artık ikisini de anlıyordum.

Eğer kendime hata yapma izni verirsem, onu sevmem, öldürmeme engel olmazdı.

Ancak şu anda canavarı hissedemiyordum, içimde bir yerde onu bulamıyordum. Belki de aşk onu sonsuza kadar susturmuştu. Eğer kızı şimdi öldürsem bu kasten olmazdı, sadece korkunç bir kaza olurdu.

Aşırı dikkatli olmak zorunda kalacaktım. Gardımı asla ama asla düşürmeyecektim. Aldığım her nefesi kontrol etmek zorunda kalacaktım. Her zaman tedbirli bir mesafe bırakmam gerekecekti.

Hata yapmayacaktım.

En sonunda o ikinci geleceği anladım. O görüyle şaşkına dönmüştüm, Bella'nın bu ölümsüz, yarım hayata mahkûm olması neyin sonucu olabilirdi? Şimdi, kıza karşı çaresizce özlem duyarken bağışlanamaz bir bencillikle babamdan bu iyiliği isteyebileceğimi anlayabiliyordum. Sonsuza kadar ona sahip olabileyim diye hayatını ve ruhunu ondan almasını isterdim.

Bella bundan daha iyisini hak ediyordu.

Fakat bir gelecek daha gördüm, eğer dengemi koruyabilirsem üstünde yürüyebileceğim ince bir tel gibiydi.

Yapabilir miydim? Hem onunla olup hem de onu insan olarak bırakabilir miydim?

Kasten, tamamen hareketsiz kaldım, olduğum yerde dondum, sonra derin bir nefes aldım. Bir tane daha, sonra bir tane daha... Kokusunun beni orman yangını gibi sarmasına izin verdim. Oda onun kokusuyla doluydu, her katmanı onun aromasıyla kaplıydı. Acıdan başım döndü ama bununla savaştım. Onunla düzenli bir yakınlık kuracaksam buna alışmak zorunda kalacaktım. Derin, yakıcı bir nefes daha aldım.

Güneş doğudaki bulutların arasından yükselene kadar planlar yaparak ve nefes alıp vererek onun uyumasını izledim.

* * *

Diğerleri okula gitmek üzere evden çıktıktan hemen sonra içeri girdim. Çabucak üstümü değiştirip Esme'nin sorgulayan gözlerinden kaçındım. Yüzümdeki heyecanlı ışığı gördü ve hem endişe hem de rahatlama hissetti. Uzun süren melankolim onu çok yaralıyordu ve üstesinden gelmiş gibi görünmem onu memnun etti.

Okula koşarak gittim, kardeşlerimden birkaç saniye sonra vardım. Arkalarını dönmediler, gerçi en azından Alice yolun kenarındaki gür ormanın içinde durduğumu biliyor olmalıydı. Kimse bakmayana kadar bekledim, sonra da ağaçların arasından rahatça çıkıp park edilmiş arabalarla dolu park alanına girdim.

Bella'nın kamyonetinin kükreyerek köşeyi döndüğünü duydum ve görülmeden izleyebilmek için bir Suburban'ın arkasında durdum.

Park alanına girince Volvo'ma uzun bir süre dik dik baktı ve sonra kaşlarını çatarak kamyonetini en uzaktaki yerlerden birine park etti.

Muhtemelen bana hâlâ kızgın olduğunu hatırlamak garipti, haklıydı da tabii.

Kendime gülmek veya kendimi tekmelemek istedim. Eğer beni önemsemiyorsa bütün düşündüklerim ve planladıklarım tamamen anlamsızdı, değil mi? Rüyası tamamen sıradan bir şey olabilirdi. Kibirli ahmağın tekiydim.

Zaten bana değer vermiyorsa bu, kendisi için çok daha iyi olurdu. Bu beni onu takip etmekten, denemekten alıkoymazdı. Fakat *hayır* derse dinlerdim. Ona bu kadarını borçluydum. Ona daha faz-

lasını borçluydum. Ona gerçeği borçluydum. Fakat gerçeği söylememe izin yoktu. Bu yüzden ona söyleyebildiğim kadarını söyleyecektim. Onu uyarmaya çalışacaktım. Ve benim asla *evet* demeyeceği birisi olduğuma karar verdiğinde de gidecektim.

Ona yaklaşmanın en iyi yolunu düşünerek sessizce ilerledim.

Bunu kolaylaştırdı. Kamyonetinden çıkarken anahtarı parmaklarının arasından kaydı ve derin bir su birikintisinin içine düştü.

Almak için eğildi ama ben ondan önce davrandım ve o parmaklarını soğuk suyun içine sokmak zorunda kalmadan aldım.

O irkilip geri doğrulurken ben de kamyonetine yaslandım.

"Bunu nasıl *yapıyorsun*?" diye sordu.

Evet, hâlâ kızgındı.

Anahtarını uzattım. "Neyi?"

Elini uzattı ve anahtarı avucuna bıraktım. Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim.

"Birdenbire ortaya çıkıvermeyi," diye açıkladı.

"Bella, eğer sen son derece dikkatsizsen bu benim suçum değil." Sözcükler alaycı, neredeyse şakaydı. Onun görmediği bir şey var mıydı?

Adını, onu okşar gibi söylediğimi duyuyor muydu?

Esprimden hoşlanmayarak bana ters ters baktı. Kalp atışları hızlandı. Öfkeden? Korkudan? Bir saniye sonra yere baktı.

"Dünkü trafiğin nedeni neydi?" diye sordu gözlerime bakmadan. "Ben yokmuşum gibi davranacağını sanıyordum, beni rahatsız edeceğini değil."

Hâlâ çok kızgındı. Onunla barışmak için biraz çaba sarf etmem gerekecekti. Dürüst olma kararımı hatırladım.

"Onu Tyler için yaptım, kendim için değil. Ona bu şansı vermeliydim." Sonra güldüm. Dünkü yüz ifadesini düşününce kendime engel olamadım. Onu güvende tutmaya, onun karşısında verdiğim fiziksel tepkiyi kontrol etmeye öyle odaklanıyordum ki duygularımın üstesinden gelmem için bana çok az kaynak kalıyordu.

"Sen..." diye soludu, sonra sustu, bitiremeyecek kadar kızgın görünüyordu. İşte, yüzünde yine aynı ifade vardı. Başka bir kahkahayı daha yuttum. Zaten yeterince öfkeliydi.

"Ben, sen yokmuşsun gibi davranmıyorum," diye bitirdim. Sesimi normal, ona takılıyormuşum gibi tutmam doğru geldi. Onu

daha fazla korkutmak istemedim. Hislerimin derinliğini gizlemem, her şeyi olduğundan hafif göstermem gerekiyordu.

"O zaman beni ölümüne rahatsız etmeye mi çalışıyorsun? Tyler'ın minibüsü bu işi başaramadı çünkü?"

Bir öfke patlamasıyla sarsıldım. Buna gerçekten nasıl inanabilirdi?

Kendimi hakarete uğramış hissetmem mantıksızdı, onu hayatta tutmak için ne kadar çaba harcadığımı bilmiyordu, onun için ailemi karşıma aldığımı bilmiyordu, geceleyin yaşadığım dönüşümü bilmiyordu. Ancak yine de öfkeliydim. Duygunun üstesinden gelemedim.

"Bella, saçmalıyorsun," diye çıkıştım.

Yüzü kızardı ve bana sırtını döndü. Uzaklaşmaya başladı.

Pişman oldum. Öfkem haksızdı.

"Bekle," diye yalvardım.

Durmadı, ben de onu takip ettim.

"Üzgünüm, kabalık ettim. Doğru olmadığını söylemiyorum." Ona herhangi bir şekilde zarar vermek istediğimi hayal etmesi bile saçmalıktı. "Ama söylemem kabalıktı."

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Bu beklediğim *hayır* mıydı? İstediği bu muydu? Rüyasında adımı söylemesi tamamen anlamsız mıydı?

Benden kalmamı isterkenki ses tonunu, yüzündeki ifadeyi eksiksiz bir şekilde anımsadım.

Fakat eğer şimdi hayır derse... Şey, o zaman buraya kadar olurdu. Yapmak zorunda olacağım şeyi biliyordu.

Ağırdan al, diye hatırlattım kendime. Bu onu son görüşüm olabilirdi. Eğer öyleyse onu düzgün bir hatırayla bırakmam gerekiyordu. O yüzden normal bir insan delikanlısını oynayacaktım. Daha da önemlisi, ona bir seçim şansı verecektim ve sonra da cevabını kabul edecektim.

"Sana bir şey sormak istiyordum ama kafamı karıştırdın." Aklıma bir fikir geldi ve güldüm.

"Sende çoklu kişilik bozukluğu mu var?" diye sordu.

Öyle görünüyordu herhalde. Ruh halim son derece değişkendi, üstüme çullanan yeni duyguların sayısı o kadar çoktu ki...

"Bak yine aynı şeyi yapıyorsun," diye belirttim.

İç çekti. "Peki. Ne sormak istiyorsun?"

"Önümüzdeki cumartesi, biliyorsun..." Yüzünde şok ifadesinin belirmesini izledim ve yine kahkaha atmamak için kendimle savaştım. "Bahar dansının olduğu gün..."

En sonunda, tekrar gözlerime bakarak lafımı yarıda kesti. "*Komik* olmaya mı çalışıyorsun?"

"Sözümü bitirebilir miyim?"

Dişlerini yumuşak alt dudağına geçirip sessizlik içinde bekledi.

Görüntü bir saniyeliğine dikkatimi dağıttı. Unutulmuş, insani özümün derinlerinde garip, aşina olmadığım bir şeyler hareketlendi. Rolümü oynayabilmek için o hisleri üzerimden atmaya çabaladım.

"O gün Seattle'a gideceğini söylediğini duydum. Birinin seni bırakmasını ister misin?" diyerek teklifte bulundum. Planlarını öğrenmektense o planlara *dahil* olabileceğimi fark etmiştim. Tabii evet derse.

Bana boş boş baktı. "Efendim?"

"Seni Seattle'a birinin bırakmasını ister misin?" Arabada onunla yalnız olacağımı düşününce boğazım yandı. Derin bir nefes aldım. *Alışsan iyi olur.*

"Kimin?" diye sordu, aklı karışmıştı.

"Benim elbette," dedi yavaşça.

"Neden?"

Ona eşlik etmek istemem gerçekten bu kadar şoke edici miydi? Geçmişteki davranışıma mümkün olabilecek en kötü anlamı yüklemiş olmalıydı.

Becerebildiğim kadar sıradan bir sesle, "Birkaç hafta içinde ben de Seattle'a gitmeyi planlıyordum. Ayrıca, dürüst olmam gerekirse bu kamyonetle oraya ulaşabileceğini sanmıyorum." Çok ciddi olmaktansa, ona takılmak daha güvenli bir yol gibi geldi.

Aynı şaşkın sesle, "Kamyonetim gayet iyi çalışıyor, ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi. Yine yürümeye başladı. Adımlarımı onunkine uydurdum.

Açık bir ret değildi ama yakındı. Kibarlık mı ediyordu?

"Peki ama kamyonetin bir depo benzinle oraya gidebilir mi?"

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamadım," diye homurdandı.

Kalp atışları ve nefes alıp verişi yine hızlandı. Şakalaşarak ko-

nuşmamın onu rahatlatacağını düşünmüştüm ama belki de bir kez daha onu korkutuyordum.

"Kısıtlı kaynakların boşa harcanması herkesi ilgilendirir." Cevabım bana gayet normal ve sıradan geldi ama onun aynı açıdan duyup duymadığını bilemiyordum. Sessiz zihni beni sürekli ters köşeye yatırıyordu.

"Doğrusunu söylemem gerekirse, Edward, artık sana yetişemiyorum. Benimle arkadaş olmak istemediğini sanıyordum."

Adımı söylediğinde heyecanla doldum. Odasına geri dönüverdim, adımı seslenişini, kalmamı istediğini duydum. Keşke sonsuza kadar o anda yaşayabilseydim.

Fakat şu anda sadece dürüstlüğüm kabul görürdü.

"Arkadaş olmak istemediğimi söylemedim. Arkadaş olmazsak daha iyi olur, dedim."

"Ah, teşekkür ederim, şimdi her şey netleşti," dedi alayla.

Kafeteryanın çatısının saçağı altında durdu ve tekrar gözlerime baktı. Kalp atışları tekledi. Korkudan mı, öfkeden miydi?

Sözlerimi dikkatle seçtim. *Görmesi* gerekiyordu. Bana gitmemi söylemesinin kendi yararına olacağını anlaması gerekiyordu.

"Arkadaşım olmaman senin için daha *akıllıca* olur." O erimiş çikolata rengi gözlerin derinliklerine baktım, *ağırdan alma* kararımı tamamen unuttum. "Ama senden uzak durmaya çalışmaktan yoruldum, Bella." Sözcükler ağzımı yakarak çıkmış gibi geldi.

Nefes alıp verişi durdu ve sonraki nefesi bir saniye gecikince panikledim. Onu gerçekten korkutuyordum, değil mi?

Daha iyiydi. *Hayır* cevabını alacaktım ve katlanmaya çalışacaktım.

Açık açık, "Benimle Seattle'a gelir misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı, kalbi gümbür gümbürdü.

Evet. Bana evet demişti.

Ve sonra vicdanım çarpıverdi. Bu ona neye mal olacaktı?

"Benden gerçekten uzak durmalısın," diyerek onu uyardım. Beni duydu mu? Onu tehdit ettiğim gelecekten kaçacak mıydı? Kendimi *kendimden* kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok muydu?

Ağırdan al, diye bağırdım kendime. "Derste görüşürüz."

Onu derste görmeyeceğimi hemen hatırladım. Düşüncelerimi öyle darmadağın ediyordu ki!

Koşarak kaçmamak için kendimi zor tuttum.

6. KAN GRUBU

ONU BÜTÜN GÜN DİĞER İNSANLARIN GÖZLERİNDEN takip ettim, kendi çevremdeki şeylerin farkında bile değildim.

Mike Newton'ın gözlerinden bakmıyordum, çünkü onun tiksindirici fantezilerine daha fazla katlanamıyordum, Jessica Stanley'nin gözünden de bakmıyordum çünkü Bella'ya karşı hıncı rahatsız ediciydi. Angela Weber'ın gözleri, uygun olduğunda iyi bir seçimdi. Nazik bir insandı, onun aklında olmak çok kolaydı. Bazen öğretmenler de en iyi görüntüyü sağlıyordu.

Bella'nın bütün gün sendeleyip durmasını izlerken şaşırdım. Kaldırımdaki çatlaklara, etraftaki kitaplara ve çoğunlukla da kendi ayaklarına takılıyordu, kulak misafiri olduğum insanlar onun *sakar* olduğunu düşünüyorlardı.

Bunu düşündüm. Dik durma konusunda sıklıkla sorun yaşadığı doğruydu. İlk gün sıraya takıldığını, kazadan önce buza basıp kaydığını, dün kapının eşiğine çarptığını hatırladım. Ne garip, haklılardı. *Sakardı.*

Bu bana neden bu kadar eğlenceli geldi, bilmiyordum ama Amerikan Tarihi sınıfından İngilizceye giderken yüksek sesle kahkaha attım ve birkaç kişi bana tereddütle baktı, sonra da çabucak dişlerimden başka bir yere döndüler. Ben bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Belki de hareketsizliğinde çok zarif bir yan olduğu içindi. Başının duruşu, boynunun kıvrımı...

Ancal şu an onunla ilgili zarif hiçbir yan yoktu. Bay Varner, kızın botunun halıya takılmasını ve sırasına resmen düşerek oturmasını izledi.

Yine kahkaha attım.

Onu tekrar kendi gözlerimle görme fırsatını beklerken zaman inanılmaz bir miskinlikle hareket etti. En sonunda zil çaldı. Yerimi tutmak için uzun adımlarla kafeteryaya gittim. İçeri ilk giren bendim. Genelde boş olan bir masayı seçtim, zaten ben burada otururken boş kalacağından emindim.

Ailem içeri girip de beni yeni bir yerde, tek başıma otururken görünce şaşırmadı. Alice onları uyarmış olmalıydı.

Rosalie bana tek bir bakış atmadan yanımdan geçti.

Ahmak.

Rosalie ile ilişkimiz hiçbir zaman kolay olmamıştı, onunla ilk konuşmamda alınmasına sebep olmuştum ve o andan sonrası yokuş aşağıydı ama şu son birkaç günde her zamankinden daha hırçın gibiydi. İç geçirdim. Rosalie her şeyi kendisiyle ilgili hâle getirmişti.

Jasper yanımdan geçerken yarım bir gülümseme gönderdi.

İyi şanslar, diye düşündü şüpheyle.

Emmett gözlerini devirip başını iki yana salladı.

Aklını kaybetti, zavallı çocuk.

Alice ışık saçıyordu, dişleri parlıyordu.

Artık Bella'yla konuşabilir miyim?

"Karışma," dedim fısıldayarak.

Yüzü asıldı ama sonra tekrar parladı.

Pekâlâ. İnatçılık et. Zaten an meselesi.

Yine iç geçirdim.

Bugünkü biyoloji laboratuvarını unutma, diye hatırlattı bana.

Başımla onayladım. Bay Banner'ın bu planı yapmış olması canımı sıktı. Biyoloji derslerinde onun yanında oturup, onu görmezden geliyormuşum gibi davranarak o kadar çok saat geçirmiştim ki bugün onunla geçireceğim saati kaçıracak olmam acı verici derecede ironikti.

Bella'nın gelmesini beklerken, onu Jessica'nın arkasından kafeteryaya doğru gelen bir birinci sınıfın gözünden takip ettim. Jessica yaklaşan dansla ilgili gevezelik edip duruyordu ama Bella hiç yanıt vermedi. Zaten Jessica'nın ona pek fırsat verdiği de yoktu.

Bella kapıdan içeri girdiği anda gözleri kardeşlerimin oturduğu masaya kaydı. Bir an için baktı, sonra alnı kırıştı ve başını yere eğdi.

Burada olduğumu fark etmemişti. Bir an için çok üzgün göründü. Ayağa kalkıp yanına gitmek ve onu teselli etmek için güçlü bir dürtü hissettim ancak nasıl teselli bulacağını bilmiyordum. Jessica dans hakkında gevezeliklerini sürdürüyordu. Bella, dansı kaçıracağı için mi üzülüyordu? Bu pek mantıklı gelmedi.

Fakat eğer bu doğruysa, ona o seçeneği verebilmeyi diledim. İmkânsızdı! Dans etmek için gerekli olan yakınlık çok tehlikeli olurdu.

Kendine sadece içecek aldı. Bu doğru muydu? Daha fazla besin alması gerekmez miydi? İnsanların beslenme düzenine daha önce hiç dikkat etmemiştim.

İnsanlar çileden çıkaracak kadar kırılgandı! Kafaya takacak milyonlarca farklı şey vardı.

Jessica'nın, "Edward Cullen yine sana bakıyor," dediğini duydum. "Merak ettim, bugün neden yalnız oturuyor acaba?"

Artık öncekinden daha da kinle dolu olsa da Jessica'ya minnettardım çünkü Bella başını yukarı kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluşana kadar etrafta gezindi.

Yüzünde artık üzüntüden eser yoktu. Okuldan erken ayrıldığımı düşündüğü için mutsuz hissettiğini umma iznini verdim kendime, bu umut beni gülümsetti.

Bana katılmasını işaret ettim. Buna öyle şaşırmış göründü ki ona tekrar takılmak istedim. O yüzden göz kırptım ve ağzı açık kaldı.

"*Seni* mi çağırıyor?" diye sordu Jessica kabaca.

"Belki de biyoloji ödevi için yardıma ihtiyacı vardır," diye mırıldandı kararsızca. "Ben en iyisi gidip ne istediğini öğreneyim."

Bu neredeyse başka bir *evetti*.

Son derece dengeli olan zeminde takılabileceği bir şey yoktu ama masama doğru gelirken iki kere sendeledi. Cidden, ben bunu nasıl *kaçırmıştım*? Daha çok suskun düşüncelerine dikkat ediyordum sanırım. Görmediğim başka ne vardı?

Yeni masama gelmek üzereydi. Kendimi hazırlamaya çalıştım. *Dürüst ol, ağırdan al*, dedim kendime sessizce.

Karşımdaki sandalyelerin arkasında tereddütle durdu. Bu defa ağzımdan değil de burnumdan derin bir nefes aldım.

Yanmayı hisset, diye düşündüm kuru kuru.

"Neden bugün benimle oturmuyorsun?" diye sordum.

Sandalyeyi çekip oturdu, tüm bu süre boyunca gözlerini üzerimden ayırmadı. Gergin görünüyordu. Konuşmasını bekledim.

Zaman aldı ama en sonunda konuştu. "Tuhaf."

"Şey..." Tereddüt ettim. "Cehenneme gidecek olsam da bu işi doğru dürüst yapmaya karar verdim."

Bana bunu söyleten ne olmuştu? En azından dürüstçeydi. Belki de sözlerimin ima ettiği üstü kapalı uyarıyı duymuştu. Belki ayağa kalkıp mümkün olan en hızlı şekilde uzaklaşması gerektiğini fark edecekti. Ayağa kalkmadı. Bana baktı, sanki cümlemi yarıda kesmişim gibi bekliyordu.

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," dedi ben devam etmeyince.

Bu iç rahatlatıcıydı. Gülümsedim. "Biliyorum."

Arkasından bana doğru haykırılan düşünceleri duymuyormuşum gibi yapmak zordu, zaten konuyu da değiştirmek istiyordum.

"Herhalde arkadaşların seni çaldığım için bana çok kızgın."

Bu onu endişelendirmişe benzemiyordu. "Bir şey olmaz."

"Ama seni geri vermeyebilirim." Ona yine takılmaya çalıştığım için mi yapıyordum, yoksa dürüstçe mi konuşuyordum, onu bile bilmiyordum. Onun yakınında olmak, bütün düşüncelerimi allak bullak ediyordu.

Bella gürültüyle yutkundu.

Tavrına güldüm. "Endişeli gibisin." Bu gerçekten komik olmamalıydı. Endişelenmeliydi.

"Hayır." Bunun yalan olduğunu biliyordum, sesi çatlayarak yalanını ele verdi. "Aslında şaşkınım. Neler olduğunu anlamıyorum."

"Söylediğim gibi," diyerek ona hatırlattım. "Senden uzak durmaya çalışmaktan çok sıkıldım. Bu yüzden pes ediyorum." Biraz çabayla gülümsememi korudum. Aynı anda hem dürüst hem de rahat olmak hiç işe yaramıyordu.

"Pes mi ettin?" diye tekrarladı afallayarak.

"Evet, iyi olmaya çalışmaktan vazgeçtim." Belli ki rahat davranmaya çalışmaktan da vazgeçiyordum. "Şimdi, ne yapmak istiyorsam onu yapacağım, her şey olacağına varır." Bu yeterince dürüstçeydi. Bencilliğimi görmesine izin verdim. Bunun onu uyarmasına da izin verdim.

"Yine aklımı karıştırdın."

Bunun sorun teşkil etmesine memnun olacak kadar bencildim. "Seninle konuşurken hep çok fazla şey söylüyorum, sorunlardan biri bu." Geri kalanına kıyasla önemsiz bir sorundu.

"Endişelenme," diyerek beni teselli etti. "Hiçbirini anlamıyorum."

Güzel. O zaman kalacaktı. "Ben de ona güveniyorum zaten."

"Yani, uzun lafın kısası, arkadaş mıyız?"

Bunu bir saniye düşündüm. "Arkadaş..." diye tekrarladım. Kulağa gelişinden hoşlanmadım. Bu... Yeterli değildi.

Utanmış görünerek, "Ya da değiliz," diye mırıldandı.

Gerçekten de ondan o kadar çok hoşlanmadığımı mı düşünüyordu?

Gülümsedim. "Eh, sanırım deneyebiliriz. Ama seni şimdiden uyarayım, ben senin için iyi bir arkadaş değilim."

Ortadan ikiye bölünerek cevabını bekledim, bir yandan en sonunda duymasını ve anlamasını diliyordum, diğer yandan da eğer yaparsa ölürüm diye düşünüyordum. Ne melodramatik.

Kalbi daha hızlı attı. "Bunu çok sık söylüyorsun."

"Evet, çünkü beni *dinlemiyorsun*," dedim yine fazlasıyla ciddileşerek. "Hâlâ bana inanmanı bekliyorum. Biraz aklın varsa benden uzak durursun."

Doğru kararı verecek kadar anladığında hissedeceğim acıyı yalnızca tahmin edebiliyordum.

Gözlerini kıstı. "Böylece benim zekâm konusundaki görüşünü de açıklamış oldun."

Tam olarak neyi kast ettiğinden emin değildim ama yanlışlıkla onu gücendirdiğimi düşünerek özür dilercesine gülümsedim.

"O hâlde," dedi yavaşça, "ben akıllanmadığım sürece arkadaş olmaya mı çalışacağız?"

"Bence bir sakıncası yok."

Başını eğip elinde tuttuğu limonata şişesine çok dikkatli bir şekilde baktı.

Eski merakım bana işkence ediverdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. En sonunda bu sözleri yüksek sesle dile getirebilmek muazzam bir rahatlamaydı. Ciğerlerimde

oksijen ihtiyacı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordum ama nefes almanın verdiği rahatlığın buna biraz olsun benzeyip benzemediğini merak ettim.

Gözlerime baktı ve soluk alıp verişi hızlanırken yanakları hafif bir pembelikle renklendi. Nefes alıp havadaki o tadı içime doldurdum.

"Senin nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Bedenim panikle dolsa da yüzümdeki gülümsemeyi ve ifadeyi yerinde tuttum.

Elbette merak ediyordu. Akıllı bir kızdı. Bu kadar açık olan bir şeyden bihaber olmasını umut edemezdim.

Becerebildiğim kadar rahat bir sesle, "Anlayabiliyor musun peki?" diye sordum.

"Pek değil," itirafında bulundu.

Aniden rahatlayarak güldüm. "Teorilerin neler?"

Tahmin edeceği hiçbir şey, gerçekten daha kötü olamazdı.

Yanakları daha da kızardı, hiçbir şey söylemedi. Ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. İkna edici ses tonumu kullanmayı denedim. Normal insanlar üstünde epey işe yarıyordu.

Onu cesaretlendirerek gülümsedim. "Söylemeyecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Utanç verici."

Of. Bilmemek her şeyden kötüydü. Neden tahminleri onu utandıracaktı ki?

"Bu gerçekten sinir bozucu!"

Sitemim içindeki bir şeyi tetikledi. Gözleri parladı ve sözleri ağzından normalden daha hızlı çıktı.

"Hayır, bunun neden sinir bozucu olduğunu *hayal bile edemiyorum*. Birisi durmadan imalı laflar etse ve bunların ne anlama gelebileceğini düşünmekten uykularının kaçmasına neden olsa bile sana ne düşündüğünü söylemeyi reddetse... Bu neden sinir bozucu olsun?"

Kaşlarımı çattım, haklı olduğunu fark etmek canımı sıktı. Adil davranmıyordum. Dilimi bağlayan sadakati ve sınırlamaları bilmesi mümkün değildi ama bu, gördüğü eşitsizliği değiştirmiyordu.

Devam etti. "Ya da bir insanın imkânsız koşullar altında senin hayatını kurtarması, ertesi gün sana bir ucubeymişsin gibi davranması, bütün bu garip davranışlardan sonra söz verdiği hâlde hiçbirinin nedenini sana açıklamaması da *hiç* sinir bozucu değil, öyle mi?"

Bu kurduğunu duyduğum en uzun cümleydi, listeme yeni bir madde eklendi.

"Biraz asabisin, değil mi?"

"Çifte standarttan hoşlanmam."

Rahatsızlığında son derece haklıydı.

Bella'ya bakarken onun açısından doğru yapabildiğim bir şey olup olmadığını düşünüyordum, sonra Mike Newton'ın sessizce bağıran zihni dikkatimi dağıttı. Öyle kızgın, öyle toy şekilde kabaydı ki beni yine güldürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Bella.

"Erkek arkadaşın sana kötü davrandığımı ve kavga ettiğimizi düşünüyor. Bizi ayırmak için gelip gelemeyeceğine karar vermeye çalışıyor." Denediğini görmeyi çok isterdim. Tekrar kahkaha attım.

"Kimden söz ettiğini bilmiyorum," dedi buz gibi bir sesle. "Ama yanıldığından eminim."

Bella'nın kayıtsız tek bir cümleyle onu bir kenara atmasından çok keyif aldım.

"Yanılmıyorum. Dedim ya, birçok insanı anlamak çok kolay."

"Benim dışımda, elbette."

"Evet, senin dışında." O her konuda istisna olmak zorunda mıydı? "Bunun nedenini merak ediyorum."

Yeniden gözlerinin içine bakarak denedim.

Gözlerini kaçırıp limonatasını açtı ve masaya bakmayı sürdürerek bir yudum içti.

"Aç değil misin?" diye sordum.

"Hayır." Gözlerini aramızdaki boş masadan ayırmadı. "Sen?"

"Hayır, aç değilim," dedim. Kesinlikle değildim.

Dudaklarını büzerek aşağı baktı. Bekledim.

Birden tekrar gözlerime bakarak, "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

Benden ne isteyecekti? Ona söylemeye iznim olmayan gerçeği mi isteyecekti? Öğrenmesini asla ama asla istemediğim gerçeği?

"Ne istediğine bağlı."

"Fazla bir şey değil," diye söz verdi.

Bekledim, merak her zamanki gibi azap vererek yakıyordu.

"Merak ediyordum da..." dedi yavaşça, limonata şişesine bakı-

yor, serçe parmağını şişenin ağzında çeviriyordu, "bir dahaki sefere beni görmezden gelmeye karar verdiğinde bana haber verir misin? Benim iyiliğim için yap bunu. Böylece ben de hazırlıklı olurum."

Uyarı mı istiyordu? Öyleyse benim tarafımdan görmezden gelinmek onun için kötü bir şey olmalıydı. Gülümsedim.

"Bence mantıklı," diyerek kabul ettim.

"Teşekkür ederim," derken başını kaldırdı. Yüzü öyle huzurlu göründü ki kendi rahatlığıma gülmek istedim.

"Bunun karşılığında ben de bir cevap alabilir miyim?" diye sordum umutla.

"Sadece bir tane," diyerek izin verdi

"Benimle ilgili *bir* teorini söyle."

Kızardı. "Başka bir soru sor."

"Ama soruma cevap vereceğine söz verdin," diye karşı çıktım.

"Sen de sözünü tutmadın," diye hatırlattı.

Beni yakalamıştı.

"Sadece bir teori! Söz, gülmeyeceğim."

"Tabii ki güleceksin." Bundan emin gibiydi, gerçi bu konuda komik bir şey olabileceğini hayal edemiyordum.

İkna yeteneğimi bir kez daha kullandım. Yoğun bir şekilde gözlerinin içine baktım, gözleri böyle derin olunca çok kolaydı, sonra da, "Lütfen?" diye fısıldadım.

Gözlerini kırpıştırdı, yüzü bomboş kalıverdi.

Pekâlâ, bu tam olarak niyetlendiğim ifade değildi.

Aklı karışmış göründü. Bir sorunu mu vardı?

Tekrar denedim.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Lütfen bana küçük teorini anlat," diye yalvardım yumuşak, korkutucu olmayan ses tonumla.

En sonunda işe yaraması beni hem şaşırttı hem de memnun etti.

"Şey... Radyoaktif bir örümcek tarafından ısırıldın?"

Çizgi romanlar mı? Güleceğimi düşünmesine şaşmamalıydı.

Hissettiğim bu yeni rahatlamayı gizlemeye uğraşarak, "Bu pek yaratıcı değil," diye çıkıştım.

"Üzgünüm, benden bu kadar," dedi alınarak.

Bu beni daha da rahatlattı. Ona yine takılabiliyordum.

"Yaklaşamadın bile."

"Örümcekler yok mu?"

"Hayır."

"Radyoaktivite de mi yok?"

"Yok."

"Hadi ya," dedi iç geçirerek.

O *ısırıklar* hakkında soru soramadan, "Kriptonit ile de bir sorunum yok," dedim çabucak. Sonra da kıkır kıkır güldüm, çünkü benim süper kahraman olduğumu düşünüyordu.

"Gülmeyecektin, unuttun mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Nasıl olsa eninde sonunda bulacağım," dedi.

Bulduğundaysa kaçacaktı.

"Keşke bunu hiç denemesen," dedim. Bütün şakacılığım uçup gitti.

"Neden?"

Ona dürüstlük borcum vardı. Yine de gülümsemeye, sözlerimi daha az tehditkâr hâle getirmeye çalıştım. "Ya ben bir süper kahraman değilsem? Ya ben kötü adamsam?"

Gözleri biraz genişledi ve dudakları hafifçe aralandı. "Ah," dedi. Bir saniye sonra "Anlıyorum," dedi.

En sonunda beni duymuştu.

Istırabımı maskelemeye çalışarak, "Anlıyor musun?" diye sordum.

"Tehlikeli misin?" diye tahmin yürüttü. Nefes alıp verişi hızlandı, nabzı yükseldi.

Ona cevap veremedim. Bu onunla son ânım mıydı? Şimdi kaçacak mıydı? Gitmeden önce onu sevdiğimi söylemek için kendime izin verebilir miydim? Yoksa bu, onu daha mı çok korkuturdu?

"Ama kötü değilsin," diye fısıldadı başını iki yana sallayarak, gözlerinde korku yoktu. "Hayır, senin kötü olduğuna inanmıyorum."

"Yanılıyorsun," dedim kısık sesle.

Tabii ki kötüydüm. Şu anda, benim hakkımda hak ettiğimden daha iyi şeyler düşündüğü için havalara uçmuyor muydum? Eğer ben iyi biri olsaydım ondan uzak dururdum.

Elimi masanın üzerinden uzattım, limonata şişesinin kapağına uzanıyormuşum gibi davrandım. Aniden yaklaşan elimden irkilme-

di. Benden gerçekten korkmuyordu. Yani henüz.

Kapağı bir topaç gibi çevirdim, kızı değil de onu izledim. Düşüncelerim karmakarışık bir yumaktan ibaretti.

Kaç, Bella, kaç. Bu sözleri yüksek sesle söylemeye kendimi ikna edemedim.

Ayağa fırladı. Bir şekilde sessiz uyarımı duyduğundan endişelenmeye başlayacaktım ki, "Geç kalacağız," dedi.

"Ben bugün derse girmeyeceğim."

"Neden?"

Çünkü seni öldürmek istemiyorum. "Ara sıra dersi ekmek sağlıklıdır."

Net olmam gerekirse, insanların kanlarının döküldüğü günlerde, vampirlerin dersleri ekmesi insanlar için daha sağlıklıydı. Bay Banner bugün kan grubu baktırıyordu. Alice sabahki dersini ekmişti.

"Peki, ben gidiyorum," dedi. Bu beni şaşırtmadı. Sorumluluk sahibiydi, her zaman doğru şeyi yapıyordu.

Benim tam tersimdi.

"Öyleyse sonra görüşürüz," dedim yine rahat davranmaya çalışarak, gözlerimi dönen kapağa diktim. *Kendini kurtar, lütfen. Beni asla bırakma, lütfen.*

Önce tereddüt etti ve bir an için benimle kalacağını umdum. Fakat zil çalınca aceleyle koşup gitti.

O gidene kadar bekledim, ardından kapağı ceketimin cebine koydum, bu önemli sohbetin bir hatırasıydı. Sonra da yağmurun altında arabama doğru yürüdüm.

En sevdiğim, sakinleştirici CD'mi taktım, o ilk günden beri dinlediğimin aynısıydı ama Debussy'nin notalarını uzun süre duymadım. Kafamdan başka notalar geçiyordu, beni memnun eden ve ilgimi çeken başka bir melodinin parçalarıydılar. Radyonun sesini kıstım ve kafamdaki müziği dinledim, parçayı daha uzun bir harmoniye dönüşene kadar çaldım. Parmaklarım kendiliğinden havada, hayali piyano tuşlarının üzerinde gezindi.

Yeni beste oluşmaya başlıyordu ki zihinsel bir sıkıntı dalgası dikkatimi çekti.

Bayılacak mı? Ne yapacağım? Mike panik içindeydi.

Yüz metre kadar ötede Mike Newton, Bella'nın gevşek bedenini

kaldırıma doğru indiriyordu. Bella ıslak betona tepkisiz bir şekilde yığıldı, gözleri kapalıydı, teni bir cesedinki kadar beyazdı.

Arabanın kapısını neredeyse sökecektim.

"Bella?" diye bağırdım.

Adını bağırdığımda cansız yüzünde hiç değişiklik olmadı.

Bütün vücudum buzdan da soğuk bir hâl aldı. Bu hayal ettiğim bütün aptalca senaryoların ispatı gibiydi. Benim gözümün önünden ayrıldığı anda...

Düşüncelerini sinirle incelerken Mike'ın deli eden şaşkınlığının farkındaydım. Sadece bana karşı öfkesini düşünüyordu, o yüzden Bella'nın nesi olduğunu bilmiyordum. Eğer onu incitecek bir şey yapmışsa onu ortadan kaldırırdım. Vücudunun en ufak parçasını bile bulamazlardı.

"Ne oldu, yaralandı mı?" diye sordum, oğlanın düşüncelerine odaklanmaya çalışıyordum. İnsan hızında yürümek zorunda kalmak çıldırtıcıydı. Dikkati üstüme çekmeden yaklaşmalıydım.

Nihayet Bella'nın kalp atışını ve düzenli nefes alışını duyabildim. Ben izlerken gözlerini daha sıkı kapattı. Bu paniğimi biraz azalttı.

Mike'ın aklındaki hatıralardan birazını, biyoloji sınıfından birkaç görüntüyü gördüm. Bella'nın başı masamızın üzerindeydi, solgun teni yeşile çalıyordu. Beyaz kartların üzerinde kırmızı damlalar vardı.

Kan grubu.

Olduğum yerde kalıp nefesimi tuttum. Kanının kokusu ile akan kanı bambaşka iki şeydi.

"Sanırım bayıldı," dedi Mike. Hem endişeli hem de içerlemişti. "Ne olduğunu bilmiyorum. Parmağını delmedi bile."

Rahatladım, tekrar nefes alıp havayı tattım. Ah, Mike Newton'ın parmağındaki delikten akan kanın hafif kokusunu alabiliyordum. Bu, bir zamanlar bana cezbedici gelebilirdi.

Ben yanına diz çökerken, Mike başımda dikildi, araya girdiğim için çok kızgındı.

"Bella. Beni duyabiliyor musun?"

"Hayır," diye inledi. "Git buradan."

Hissettiğim ferahlık öyle şiddetliydi ki güldüm. Tehlikede değildi.

"Onu revire götürüyordum," dedi Mike. "Ama sanırım daha fazla yürüyemeyecek."

"Onu ben götürürüm. Sen sınıfa dönebilirsin," dedim baştan savarcasına.

Mike dişlerini sıktı. "Hayır. Onu ben götürmeliyim."

Burada durup bu gerzekle tartışmayacaktım.

Heyecanlanıp dehşete düşerek, ona dokunmayı gereklilik hâline getiren kötü duruma hem minnettar olup hem de kederlenerek, Bella'yı kaldırımdan nazikçe kaldırdım ve kollarıma aldım. Sadece yağmurluğuna ve kot pantolonuna dokunarak bedenlerimiz arasında olabildiğince mesafe bıraktım. Onu güvenli bir yere, başka bir deyişle benden uzağa götürmek için aynı hızla ilerledim.

Hayretle gözlerini açıverdi.

"Beni yere bırak," diye emretti cansız bir sesle. Yüzüne bakınca yine utandığını düşündüm. Güçsüz görünmekten hoşlanmıyordu. Ama vücudu öyle gevşekti ki bırak kendi başına yürümeyi, ayakta durabileceğinden bile şüpheliydim.

Mike'ın arkamızdan bağırarak itiraz edişini duymamazlıktan geldim.

"Berbat görünüyorsun," dedim. Sırıtmama engel olamıyordum çünkü hafif bir baş dönmesi ve mide bulantısı dışında hiçbir sorunu yoktu.

"Beni kaldırıma geri bırak," dedi. Dudakları bembeyazdı.

"Kan görünce bayıldın mı?" Bunda çarpık bir ironi vardı.

Gözlerini kapadı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Üstelik kendi kanını bile görmemişsin," diye ekledim, sırıtışım gittikçe genişliyordu.

Ön büroya geldik. Kapı aralıktı, tekmeleyerek açtım.

Bayan Cope irkilip sıçradı. Kollarımdaki kül rengi kızı görünce, "Aman Tanrım!" dedi.

Hayal gücü zıvanadan çıkmadan, "Biyoloji dersinde bayıldı," diye açıkladım.

Bayan Cope koşa koşa hemşirenin odasına gitti. Bella'nın gözleri tekrar açıldı, kadını izliyordu. Kızı dikkatli bir şekilde pejmürde yatağa yatırırken, yaşlı hemşirenin içsel hayretini duydum. Bella'yı indirdiğim anda, odanın öbür ucuna geçerek aramıza mesafe koy-

dum. Bedenim fazla heyecanlı, fazla hevesliydi, kaslarım gergindi ve zehir fışkırıyordu. Öyle sıcak ve güzel kokuyordu ki...

Kadını rahatlatmak için, "Sadece ufak bir baygınlık geçirdi," dedim. "Biyoloji dersinde kan gruplarına bakıyorlardı."

Durumu kavrayınca başını salladı. "Her defasında bir bayılan olur."

Kahkahamı bastırdım. O kişi tabii ki Bella olacaktı.

"Biraz uzan tatlım, geçecek," dedi Bayan Hammond.

"Biliyorum," dedi Bella.

"Sık sık oluyor mu?" diye sordu hemşire.

"Bazen," diye itiraf etti Bella.

Gülmemek için öksürmeye çalıştım.

Bu, hemşirenin dikkatini üzerime çekti. "Sen artık sınıfa dönebilirsin," dedi.

Doğruca gözlerinin içine baktım ve özgüvenle yalan söyledim. "Benim onunla kalmam gerekiyor."

Hımm... Acaba... Aman, tamam. Bayan Hammond başıyla onayladı.

Hemşirede ne de güzel işe yarıyordu. Neden Bella bu kadar aşılmaz olmak zorundaydı ki?

Hemşire, "Alnına koyman için sana buz getireceğim, canım," dedi, gözlerime baktığı için biraz rahatsız olmuştu, her insanın olması *gerekirdi* ve sonra da odadan çıktı.

Bella gözlerini kapatıp, "Sen haklıydın," diye inledi.

Ne demek istiyordu? En kötü sonuca atladım: Uyarılarımı kabul etmişti.

"Genelde haklıyımdır," dedim, sesimdeki eğlenceli tınıyı korumaya çalışarak, şimdi kulağa huysuz gibi geliyordum. "Ama bu defa tam olarak hangi konuda?"

"Dersi ekmek sağlıklı olurmuş," diyerek iç geçirdi.

Ah, yine ferahladım.

Bir an sessiz kaldı. Sadece yavaşça nefes alıp verdi. Dudakları pembeleşmeye başlıyordu. Ağzı çok hafif orantısızdı, üst dudağı alttakinden biraz daha dolgundu. Dudaklarına bakmak bana garip hissettirdi. Ona yaklaşmak istememe sebep oldu, fakat bu hiç iyi bir fikir değildi.

"Orada bir an için beni korkuttun," dedim sohbeti yeniden başlatmayı deneyerek. Sessizlik garip bir biçimde acı vericiydi, sesinin yokluğunda yapayalnız kalıyordum. "Newton'ın senin cesedini ormana gömmek için sürüklediğini düşündüm."

"Ha ha," diye cevap verdi.

"Doğrusunu söylemem gerekirse, senden daha az solgun görünen cesetler gördüm." Aslında bu doğruydu. "Katilinden intikam almam gerekeceğini düşündüm." Alırdım da.

"Zavallı Mike," diye iç çekti. "Deliye dönmüştür herhalde."

Hiddetle doldum ama çabucak kendime hâkim oldum. Endişesi kesinlikle acımadan ileri geliyordu. O nazikti. O kadardı.

"Benden nefret ediyor," dedim, bu fikir beni eğlendirdi.

"Bunu bilemezsin."

"Yüzünü gördüm, bundan eminim." Muhtemelen sadece yüzünü okumak bile bu çıkarımda bulunmak için gereken bilgiyi bana verirdi. Bella'yla yaptığım bu egzersizler yeteneğimi güçlendiriyordu.

"Beni nasıl gördün? Dersi astığını düşünüyordum." Yüzü daha iyi görünüyordu, yarı saydam derisinin altındaki o yeşilimsi ton yok olmuştu.

"Arabamda müzik dinliyordum."

Sıradan cevabım onu şaşkınlığa uğratmış olacak ki ağzı seğirdi.

Bayan Hammond buz torbasıyla geri dönünce gözlerini tekrar açtı.

Hemşire, "Al, canım," diyerek torbayı Bella'nın alnına koydu. "Daha iyi görünüyorsun."

"Sanırım iyiyim," dedi Bella ve buz torbasını kenara bırakarak kalkıp oturdu. Tabii. Kendisiyle ilgilenilmesinden hoşlanmıyordu.

Bayan Hammond'ın kırışık elleri, kızı tekrar yatıracakmış gibi ona doğru yöneldiği sırada Bayan Cope odanın kapısını açtı ve içeri uzandı. Taze kan kokusunu da beraberinde getirdi, sadece bir nefeslik.

Arkasındaki ofiste kalan Mike Newton hâlâ çok kızgındı, şu anda sürüklediği ağır oğlanın yerinde, içerideki kızın olmasını diliyordu.

"Bir hastamız daha var," dedi Bayan Cope.

Bella hızlıca sedyeden kalkıverdi, spot ışıklarının altından çıkmak için hevesliydi.

"Bunu alın," diyerek kompresi Bayan Hammond'a geri uzattı. "Buna ihtiyacım yok artık."

Mike, Lee Stephens'ı ite kaka içeri sokarken homurdandı. Lee'nin yüzüne doğru kaldırdığı elinden hâlâ kan damlıyor, bileğine doğru akıyordu.

"Of, hayır." Bu benim gitme işaretimdi, belli ki Bella'nın da. "Bella hemen odadan çık."

Şaşkınlıkla bana baktı.

"Güven bana, git."

Arkasını döndü ve kapanmadan önce kapıyı yakalayıp ön büroya geri döndü. Birkaç santim arkasından onu takip ettim. Savrulan saçları elime değdi.

Bana bakmak için döndü, hâlâ güvensizdi.

"Sözümü dinledin." Bu bir ilkti.

Minik burnu kırıştı. "Kan kokusunu aldım."

Ona saf bir şaşkınlıkla bakakaldım. "İnsanlar kan kokusunu alamazlar."

"Ama ben alabiliyorum. Kendimi kötü hissetmeme sebep olan da bu. Pas ve tuz gibi kokuyor."

Gözlerimi ondan ayırmıyordum, donup kalmıştı.

O gerçekten insan mıydı? İnsana *benziyordu*. İnsan gibi yumuşaktı. İnsan gibi kokuyordu, aslında daha iyi kokuyordu. İnsan gibi davranıyordu, yani aşağı yukarı. Ama insan gibi düşünmüyor veya cevap vermiyordu.

Gerçi başka ne gibi bir seçenek vardı ki?

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç."

Tam o anda Mike Newton kızgın, şiddet dolu düşünceleriyle odaya girerek konuşmamızı böldü.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi ona kabaca.

Elim seğirdi, ona biraz adap öğretmek istedim. Dikkat etmem gerekecekti, yoksa en sonunda bu iğrenç oğlanı öldürecektim.

"Ellerini cebinden çıkarma, yeter," dedi Bella. Bir an için benimle konuştuğunu sandım.

Mike asık suratla, "Artık kanamıyor," dedi mırıldandı. "Sınıfa geri dönecek misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Sınıfa dönersem kendimi yine burada bulurum."

Bu çok iyiydi. Onunla geçireceğim bu bir saati kaçırmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm, şimdiyse onunla fazladan zamanım vardı. Hak etmediğim bir armağandı bu.

"Evet, haklısın," diye mırıldandı Mike. "Bu hafta sonu geliyor musun? Kumsala?"

Bu da neydi? Planları vardı. Öfke beni yerime çiviledi. Gerçi bir grup gezisiydi yalnızca. Mike kafasından diğer davetlileri geçiriyor, yerleri sayıyordu. Sadece ikisi değildi. Bunun hissettiğim hiddete yardımı olmadı. Bankoya hareketsizce yaslanıp tepkimi kontrol altına aldım.

"Elbette. Geleceğimi söylemiştim," dedi Bella.

Yani ona da *evet* demişti. Kıskançlık yaktı, susuzluktan daha acı vericiydi.

"Öyleyse saat onda babamın dükkânında buluşuyoruz." *Ve Cullen davetli DEĞİL!*

"Orada olacağım," dedi.

"Öyleyse beden eğitimi dersinde görüşürüz."

"Görüşürüz," diye karşılık verdi.

Sınıfa dönerken oğlan öfkeden kuduruyordu. *Bella o ucubede ne buluyor? Evet, zengin herhalde. Kızlar onun ateşli olduğunu düşünüyor ama bence öyle değil. Herif fazla... fazla kusursuz. Bahse varım, babası hepsinin üstünde estetik ameliyat denemeleri yapıyordur. O yüzden hepsi o kadar beyaz ve güzel. Bu doğal değil. Herif biraz korkutucu görünüyor. Bazen gözlerini dikip bakarken, yemin ederim, beni öldürmeyi düşünüyor. Ucube!*

Anlaşılan o ki Mike, anlayışı kıt biri değildi.

Bella sessizce, "Beden eğitimi," diye tekrarladı. İnledi.

Ona baktım ve yine bir şey yüzünden mutsuz olduğunu gördüm. Nedenini bilmiyordum ama Mike'la sonraki ortak dersine gitmek istemediği açıktı ve ben de bu plana destek vermeye kararlıydım.

Yanına gittim ve yüzüne doğru eğildim, teninin sıcaklığının dudaklarıma yayıldığını hissettim. Nefes almaya cüret etmedim.

"Ben bu işi halledebilirim," diye mırıldandım. "Şimdi git, bir yere otur ve solgun görünmeye çalış."

Dediğimi yaparak gidip portatif sandalyelerden birine oturdu ve başını duvara dayadı, arkamdaysa Bayan Cope odadan çıkıp masasına döndü. Bella gözleri kapalıyken yine bayılmış gibi görünüyordu. Rengi tam olarak geri gelmemişti.

Resepsiyoniste döndüm. Bella buna dikkat ediyordur umarım, diye düşündüm alayla. Bir insanın vermesi *gereken* tepki buydu.

Yine ikna edici sesimi kullanarak, "Bayan Cope?" dedim.

Kirpikleri kırpıştı ve kalp atışları hızlandı. *Kendine engel ol!*

"Evet?"

Bu ilginçti. Shelly Cope'un nabzının hızlanması beni çekici bulmasındandı, korktuğundan değil. Daima çevrelerinde olunca, türüme bir şekilde alışan insan kadınların tepkisine alışmıştım ancak Bella'nın hızlanan kalp atışı için bunu hiç düşünmemiştim.

"Şimdi, Bella'nın beden eğitimi dersi var ama bana kalırsa kendini pek iyi hissetmiyor. Aslında düşündüm de onu eve götürsem iyi olacak. Bu derse girmese olur mu?" Derinliği olmayan gözlerinin içine baktım, bunun düşüncelerinde bir kargaşaya sebep olmasından keyif aldım. Acaba Bella da...

Bayan Cope cevap vermeden önce yutkundu. "Senin de izin kâğıdına ihtiyacın var mı Edward?"

"Hayır, gerek yok, Bayan Goff aldırmayacaktır."

Artık ona pek dikkat etmiyordum. Bu yeni olasılığı keşfediyordum.

Bella'nın beni diğer insanlar gibi çekici bulduğuna inanmayı çok isterdim ama o ne zaman diğer insanlarla aynı tepkileri vermişti ki? Umutlanmamalıydım.

"Peki. Her şey kontrol altında. Umarım çabuk iyileşirsin, Bella."

Bella başını güçsüzce salladı, biraz abartıyordu.

"Yürüyebilir misin, yoksa seni yine taşıyayım mı?" diye sordum. Beceriksiz oyunculuğu beni eğlendirmişti. Yürümek isteyeceğini biliyordum, güçsüz olmak istemezdi.

"Yürürüm," dedi.

Yine haklıydım.

Ayağa kalktı, dengesini tartıyormuş gibi, bir an tereddüt etti. Kapıyı onun için açtım ve birlikte yağmurun altına çıktık.

Dudaklarında ufak bir tebessümle, gözlerini kapatıp yüzünü çiseleyen yağmura doğru kaldırışını izledim. Ne düşünüyordu? Bu hareketteki bir şey bana farklı geldi ve duruşunun bana niye alışılmadık göründüğünü hemen fark ettim. Normal insan kızları yüzlerini yağan yağmura doğru kaldırmazdı; bu sürekli yağmur yağan yerde bile, normal insan kızları genelde makyaj yapardı. Bella hiç makyaj yapmıyordu, yapmamalıydı da. Kozmetik şirketleri onunki gibi bir tene sahip olmaya çalışan kadınlardan bir yılda milyarlarca dolar kazanıyordu.

"Teşekkürler," dedi bana gülümseyerek. "Beden eğitimi dersinden kurtulmak için hasta olmaya değer."

Gözlerimi ileri diktim, onunla geçirdiğim zamanı nasıl uzatabileceğimi merak ediyordum.

"Her zaman."

"Sen de gidiyor musun? Bu cumartesi?" Sesi umutlu geldi.

Ah, umudu kıskançlığımın acısını dindirdi. Yanında beni istiyordu, Mike Newton'ı değil. Evet demek istedim. Ama düşünülmesi gereken çok fazla şey vardı. İlk olarak, bu cumartesi güneş parlıyor olacaktı.

"Nereye gidiyorsunuz?" Sesimi umursamaz tutmaya çalıştım, cevabı önemli değilmiş gibi. Mike *kumsal* demişti gerçi.

Orada güneş ışığından kaçma şansı pek olmazdı. Eğer planlarımızı iptal edersem Emmett'ın tepesi atardı ama bu, Bella'yla zaman geçirme imkânı anlamına geliyorsa beni durdurmazdı.

"First Kumsalı'na, La Push'a."

Öyleyse imkânsızdı.

Hayal kırıklığımı gizlemeyi başardım, sonra ona yan yan bakarak gülümsedim. "Davet edildiğimi sanmıyorum."

İçini çekti, şimdiden teslim olmuştu. "Az önce seni davet ettim ya."

"Sen ve ben, zavallı Mike'ı bu hafta daha fazla zorlamayalım istersen. Onun öfkeden deliye dönmesini istemeyiz, değil mi?" Zavallı Mike'ı bizzat pataklamayı düşündüm ve aklımda beliren görüntüden fazlasıyla hoşlandım.

"Ya, evet, Mike," dedi, yine umursamazdı. Gülümsedim.

Sonra da benden uzaklaşmaya başladı.

Yaptığım hareketi düşünmeden, otomatik olarak uzandım ve yağmurluğunun arkasından yakaladım. Olduğu yerde duruverdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" dedim. Gittiği için canım sıkılmıştı, neredeyse kızgındım. Onunla yeterince vakit geçirmemiştim.

"Eve gidiyorum," dedi, bunun canımı sıkması onu sersemletmişti.

"Seni eve sağ salim götüreceğime dair söz verdim, duymadın mı? Senin bu hâlde araba kullanmana izin verir miyim?" Bundan, yani onun güçsüz olduğunu ima etmemden hoşlanmayacağını biliyordum. Fakat Seattle yolculuğu için pratik yapmam gerekiyordu, kapalı bir alanda onun yakınlığıyla başa çıkıp çıkamayacağımı görmem gerekiyordu. Bu çok daha kısa bir yolculuktu.

"Ne durumu? Kamyonetime ne olacak?" diye sordu.

"Alice'ten okuldan sonra kamyonetini sana getirmesini isterim." Onu dikkatlice kendi arabama doğru çektim. Belli ki *ileri* doğru gitmek onun için zaten yeterince zordu.

"Bırak beni!" dedi. Yan dönerken neredeyse düşüyordu. Onu yakalamak için elimi uzattım ama gerek kalmadan dengesini sağladı. Ona dokunmak için bahane arayıp duramazdım. Bu, aklıma yine Bayan Cope'un bana karşı verdiği tepkiyi getirdi ama onu sonraya sakladım. Öncesinde düşünülecek çok şey vardı.

İstediği gibi, onu bıraktım ve sonra pişman oldum, anında ayağı takıldı ve arabamın yolcu kapısına doğru yalpaladı. Daha dikkatli olmam, bozuk dengesini de hesaba katmam gerekecekti.

"Ne kadar *inatçısın*!"

Haklıydı. Davranışım garipti ve bu en kibar tabiriydi. Bana şimdi mi *hayır* diyecekti?

"Kapı açık."

Kendi tarafımdan arabaya bindim ve motoru çalıştırdım. Hâlâ dışarıda, kaskatı duruyordu, yağmur hızlanmıştı, soğuktan ve ıslaklıktan hoşlanmayacağını biliyordum. Gür saçları suyla sırılsıklam oluyor, siyaha yakın bir renge dönüyordu.

"Eve kendim gidebilirim!"

Tabii ki giderdi. Ama onunla vakit geçirmeyi, bugüne dek hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Susuzluk gibi anlık ve ısrarcı değildi, bu bambaşka bir şeydi, başka tür bir istek ve başka tür bir acı.

Titredi.

Yolcu tarafındaki camı indirdim ve ona doğru eğildim. "Lütfen arabaya gir, Bella."

Gözlerini kıstı, sanırım kaçıp kaçmama konusunu kafasında tartıyordu.

"Seni buraya geri sürüklerim..." diyerek şaka yaptım, tahminim doğru muydu acaba? Yüzündeki şaşkınlık öyle olduğunu söyledi.

Çenesini inatçılıkla havaya dikti, kapıyı açtı ve içeri girdi. Saçlarından deri döşemeye su damladı ve birbirine sürten botları gıcırdadı.

"Bu çok gereksiz," dedi.

Kızgından ziyade utangaç göründüğünü düşündüm. Davranışım tamamen yanlış mıydı? Ona takıldığımı, abayı yakmış ortalama bir ergen oğlan gibi davrandığımı sanıyordum ama yanlış mı yapıyordum? Kendini mecbur bırakılmış mı hissediyordu? Öyle hissetmek için her tür sebebi olduğunu fark ettim.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. İki bin beş yılında yaşayan normal, modern bir insan erkeği olarak nasıl kur yapılacağını bilmiyordum. İnsan olarak sadece kendi zamanımın göreneklerini öğrenmiştim. Garip armağanım sayesinde, şimdi de insanların nasıl düşündüğüne, ne yaptığına, nasıl davrandığına hâkimdim ama sıradan ve modern davranmaya çalıştığımda her şeyi mahvetmişim gibi geliyordu. Herhalde normal, modern veya insan olmamamla bir ilgisi vardı. Ailemden de işe yarar şeyler öğrendiğim söylenemezdi. Diğer iki nitelik bir yana, hiçbiri normal bir kur dönemi bile geçirmemişti.

Rosalie ve Emmett tam anlamıyla klişeydi, klasik bir ilk görüşte aşk hikâyesi. İkisinin de birbirleri için ne anlama geldiklerini sorguladıkları bir an bile olmamıştı. Rosalie, Emmett'ı gördüğü saniyede hayatından çalınan masumiyetle dürüstlüğe çekilmiş ve onu istemişti. Emmett, Rosalie'yi gördüğü saniyede bir tanrıça görmüştü ve o günden beri hiç durmadan ona tapmıştı. Şüpheyle dolu, garip ilk sohbetler olmamış, evet ya da hayır cevabını tırnak yedirerek bekleten anlar hiç yaşanmamıştı.

Alice ve Jasper'ın birlikteliğiyse normalin tam tersiydi. Alice, Jasper'la tanışmadan yirmi sekiz yıl öncesinde, onu seveceğini biliyor-

du. Yıllarını, yüzyıllarını, gelecek hayatlarını birlikte geçirdiklerini görmüştü. Jasper da onun yıllardır biriken duygularının hepsini, o sevginin saflığını, kesinliğini ve derinliğini hissetmiş, dolup taşmaktan başka bir şey yapamamış. Herhalde bir tsunami çarpmış gibi hissetmişti.

Carlisle ve Esme'nin ilişkisi diğerlerininkinden biraz daha normaldi sanırım. Carlisle'ı ne kadar şaşırtsa da Esme zaten ona âşıkmış ancak mistik, sihirli yollardan değil. Carlisle'la tanıştığında genç bir kızmış ve onun nezaketine, ince zekâsına, bu dünyadan olmayan güzelliğine çekilmiş, insan yıllarının kalanı boyunca kendisine dadanan bir bağ yaratmış. Hayat Esme'ye adil davranmamıştı, o yüzden de yüreğindeki iyi adamın değerli anılarının yerini hiçbir şeyin almaması şaşırtıcı değildi. Dönüşümün kavuran işkencesinin ardından, uzun süredir sevgiyle andığı hayallerindeki yüze uyandığında kalbi zaten Carlisle'ınmış.

Esme'nin beklenmedik tepkisi konusunda Carlisle'ı tembihlemiştim. Carlisle, Esme'nin de bende olduğu gibi dönüşümü yüzünden şoka girmesini, acıdan dolayı sarsılmasını, dönüştüğü şeyden dehşete düşmesini beklemişti. Açıklamak ve özür dilemek zorunda kalacağını, yatıştırması ve kefaretini ödemesi gerekeceğini düşünmüştü. Esme'nin ölümü tercih etme olasılığının; onun bilgisi veya onayı olmadan, seçimi onun adına yaptığı için ondan nefret etme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Fakat Esme'nin anında bu hayata (aslında tam olarak bu hayata değil, *Carlisle'a*) katılmaya hazır olması, Carlisle'ın beklediği bir şey değildi.

Carlisle, o ana dek kendini romantik bir ilişkinin tarafı olarak hiç düşünmemişti. Olduğu şeyin tam zıttı gibiydi bu. Bir vampir, bir canavardı. Carlisle'a verdiğim bilgi sayesinde Esme'ye, hatta kendine bakışı değişmişti.

Dahası, birini kurtarmayı *seçmek* çok güçlü bir şeydi. Bu, aklı başında bir bireyin kolayca vereceği bir karar değildi. Carlisle beni seçtiğinde, ben daha neler olduğunu anlamadan önce, bana karşı bir düzine bağlayıcı duygu hissetmişti bile. Sorumluluk, endişe, şefkat, acıma, umut, merhamet... Benim hiç yaşamadığım, sadece onun ve Rosalie'nin düşüncelerinden duyduğum davranışa karşı doğal bir aidiyet vardı. Daha adını bile öğrenmeden, bana babam

gibi hissettirdi. Oğul rolüne girmem benim için çabasız ve içgüdüseldi. Sevgi zahmetsizce geldi, ancak bunu beni dönüştürmesine değil, olduğu kişiye dayandırdım daima.

Yani ister bu sebeplerden olsun, isterse de birlikte olmak Carlisle ile Esme'nin kaderinde yazıyor olsun... Her şeyi yaşanırken duyma armağanıma rağmen asla anlamadım. Esme onu seviyordu ve Carlisle bu sevgiye karşılık verebileceğini hemen fark etti. Carlisle'ın şaşkınlığının hayrete, keşfetmeye ve romantizme dönüşmesi çok kısa sürdü. Mutlulukları çok büyüktü.

Kolaylıkla üstesinden gelinebilecek birkaç tuhaflık, biraz akıl okumanın yardımıyla tatlıya bağlanıyordu. Hiçbiri bunun kadar garip değildi. Hiçbiri benim kadar bilgisiz olmamış ve bocalamamıştı.

Bu fazla karmaşık olmayan çiftlerin aklımdan geçmesi bir saniye bile sürmedi; Bella daha kapısını yeni kapatıyordu. Rahatsız olmasın diye hemen ısıtıcıyı açtım ve müziğin sesini kıstım. Çıkışa doğru sürerken göz ucuyla onu izliyordum. Alt dudağını inatçı bir şekilde sarkıtmıştı.

Aniden müzikçalara ilgiyle baktı, somurtkanlığı yok oldu. "Clair de Lune?" diye sordu.

Klasik eserlerin hayranı mıydı? "Debussy'yi bilir misin?"

"Pek değil," dedi. "Annem evde hep klasik müzik dinler, ben de sevdiklerimin isimlerini bilirim."

"Bu benim de en sevdiklerimden biridir." Gözlerimi yağmura dikerek bunu düşündüm. Bu kızla ciddi ciddi ortak bir noktamız vardı. Her yönden birbirimizin aksi olduğumuzu düşünmeye başlamışken anladım bunu üstelik...

Artık biraz daha rahat görünüyordu, benim gibi görmeyen gözlerle yağmura bakıyordu. Onun anlık dikkat dağınıklığını nefes almayı denemek için kullandım.

Burnumdan dikkatle nefes aldım.

Kuvvetliydi.

Direksiyonu sıkıca kavradım. Yağmur onun kokusunu daha iyi hâle getirmişti. Bunun mümkün olacağını düşünmezdim. Dilim o tadın beklentisiyle kamaştı.

Tiksintiyle canavarın yok olmadığını fark ettim. Sadece vakit öldürüyordu.

Boğazımdaki yangını yutmaya çabaladım. Yardımı olmadı. Bu beni sinirlendirdi. Kızla geçirecek çok az zamanım vardı. Fazladan on beş dakikaya daha sahip olmak için her yolu denemek zorunda kalmıştım. Bir nefes daha aldım ve verdiğim tepkiyle savaştım. Bundan daha güçlü olmak *zorundaydım*.

Bu hikâyenin kötü adamı olmasaydım ne yapardım? diye sordum kendime. *Bu değerli vakti nasıl kullanırdım?*

Onun hakkında daha fazla şey öğrenirdim.

"Annen nasıl biri?" diye sordum.

Bella gülümsedi. "Bana çok benzer, ama benden daha güzel."

Onu şüpheyle süzdüm.

"Ben Charlie'nin daha fazla özelliğini almışım," diye devam etti. "Annem benden daha dışadönük ve daha cesurdur."

Dışadönük olduğuna inanırdım. Daha cesur? İşte bundan emin değildim.

"Sorumsuz ve biraz da eksantriktir. Bir de ilginç bir aşçıdır. O benim en iyi arkadaşım." Sesi melankolik bir hâl almıştı. Alnı kırıştı.

Tıpkı önceden de fark ettiğim gibi, sesi bir çocuktan ziyade, bir ebeveyn gibi çıkıyordu.

Evinin önünde durduktan sonra, aslında nerede yaşadığını bilmemem gerektiğini çok geç fark ettim. Fakat, hayır, böylesine küçük bir kasabada, tanınan bir babası varken bu şüphe uyandırmazdı.

"Kaç yaşındasın Bella?" Akranlarından daha büyük olmalıydı. Belki okula geç başlamıştı veya sınıfta kalmıştı. Gerçi ne kadar akıllı olduğuna bakılırsa bu pek mümkün değildi.

"On yedi yaşındayım," diye cevap verdi.

"On yedi yaşında göstermiyorsun."

Kahkaha attı.

"Ne oldu?"

"Annem hep benim otuz beş yaşında doğduğumu ve her yıl biraz daha yaşlandığımı söyler." Tekrar kahkaha attıktan sonra iç geçirdi. "Eh, birinin yetişkin olması gerek."

Bu, bazı şeyleri benim açımdan netleştirdi. Annenin sorumsuzluğunun evladın olgunlaşmasına sebep olması anlaşılır bir şeydi. Bakıcı rolünü üstlenmek için küçük yaşta büyümek zorunda kal-

mıştı. O yüzden kendisiyle ilgilenilmesinden hoşlanmıyordu, bunun kendi görevi olduğunu hissediyordu.

"Sen de bir lise öğrencisinden büyük görünüyorsun," diyerek beni hayallerimden çekip çıkardı.

Yüzümü buruşturdum. Ondan aldığım her şeyin karşılığını fazlasıyla veriyordu. Konuyu değiştirdim.

"Annen Phil'le neden evlendi?"

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Annem... Zaten yaşından çok genç gösteriyor. Bence Phil onun kendini daha da genç hissetmesini sağlıyor. Neyse, annem ona deli oluyor." Anlayışla başını salladı.

Merakla, "Sen onaylıyor musun?" diye sordum.

"Fark eder mi?" diye karşılık verdi. "Ben onun mutlu olmasını istiyorum... Annem de Phil'i istiyor."

Eğer karakteriyle ilgili öğrendiğim her şeye bu kadar iyi uymasaydı, yorumundaki özveri beni şoke ederdi.

"Çok anlayışlısın... Merak ediyordum da..."

"Ne?"

"Sence annen aynı anlayışı sana gösterir miydi? Seçimin ne olursa olsun?"

Bu aptalca bir soruydu ve sorarken sesimi sıradan tutamadım. Birinin kızı için *beni* uygun bulduğunu düşünmek bile ne aptalcaydı. Bella'nın beni seçtiğini düşünmek bile aptalcaydı.

"Şey, sanırım..." diye kekeledi, bakışlarıma bir şekilde tepki veriyordu. Korku muydu bu? Yine Bayan Cope'u düşündüm. Diğer işaretler neydi? Genişleyen gözler iki duygunun da belirtisi olabilirdi. Titreyen kirpikler, korkunun bir adım uzağındaydı sanki. Bella'nın dudakları aralıktı...

Toparlandı. "Ama ne de olsa o bir anne. O yüzden durum biraz farklı."

Alayla gülümsedim. "Fazla korkunç biri olamaz o zaman!"

"Korkunç derken neyi kastediyorsun? Yüzünde piercing'leri, vücudunda bir sürü dövmesi olan birini mi?" Bana sırıttı.

"Evet, tanımlardan biri bu olabilir." Bana göre hiç de tehditkâr olmayan bir tanımdı.

"Senin tanımın ne?"

Hep yanlış soruları soruyordu. Belki de tam anlamıyla doğru olanları soruyordu. Ne olursa olsun, cevap vermek istemediğim sorulardı.

Hafifçe gülümsemeye çalışarak, "Sence ben de korkunç olabilir miyim?" diye sordum.

Enine boyuna düşündükten sonra, ciddi bir sesle bana cevap verdi. "Hımm... Eğer istersen *olabilirsin* bence."

Ben de ciddileştim. "Şu anda benden korkuyor musun?"

Bu defa hiç düşünmeden, anında cevap verdi. "Hayır."

Daha rahatça gülümsedim. Bütünüyle doğruyu söylediğini düşünmüyordum ama yalan da söylemiyordu. En azından yanımdan ayrılmak isteyecek kadar korkmuyordu benden. Bu sohbeti bir vampirle yaptığını söylersem nasıl hissedeceğini merak ettim, tepkisini hayal edince de içten içe irkildim.

"Pekâlâ, sen de bana ailenden söz edecek misin? Senin hikâyen benden çok daha ilginç olmalı."

Daha korkutucu olduğu kesindi.

Tedbiri ele alarak, "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordum.

"Cullen'lar seni evlat mı edindiler?"

"Evet."

Duraksadı, ardından ufacık bir sesle konuştu. "Annenle babana ne oldu?"

Bu çok zor değildi. Ona yalan söylemem gerekmiyordu. "Yıllar önce öldüler."

"Üzgünüm," diye mırıldandı, beni incitmekten endişelendiği belliydi.

O benim için endişeleniyordu. Böyle sıradan bir konuda olsa da, beni umursadığını görmek ne garip bir histi.

"Onları pek hatırlamıyorum," diyerek onu teselli ettim. "Carlisle ve Esme uzun zamandır benim annemle babam."

"Ve onları seviyorsun," diye çıkarımda bulundu.

Gülümsedim. "Evet. Onlardan daha iyi iki insan düşünemiyorum."

"Çok şanslısın."

"Evet, biliyorum." Sadece bu olayda, annemle babam konusunda şansım inkâr edilemezdi.

"Peki ya kardeşlerin?"

Eğer detaylar için üstelemesine izin verirsem yalan söylemek zorunda kalırdım. Saate göz attım, onunla geçirdiğim vaktin dolması hevesimi kırsa da, bir yandan ferahladım. Hissettiğim acı şiddetliydi ve boğazımdaki yangının birdenbire beni kontrol edebilecek kadar yayılmasından korkuyordum.

"Kardeşlerim, özellikle de Jasper ve Rosalie yağmurun altında beni beklerlerse çok sinirlenirler."

"Ah, özür dilerim. Gitmen gerek sanırım."

Kıpırdamadı. O da zamanımızın tükenmesini istemiyordu.

Acının aslında o kadar da kötü olmadığını düşündüm. Fakat sorumluluk sahibi olmalıydım.

"Herhalde sen de kamyonetinin Şef Swan eve dönmeden önce gelmesini istersin. Böylece ona biyoloji dersindeki olayı anlatmak zorunda kalmazsın." Kollarımdaki utancını hatırlayınca sırıttım.

"Eminim çoktan duymuştur. Forks'ta hiçbir şey gizli kalmıyor." Kasabanın adını belirgin bir hoşnutsuzlukla söyledi.

Sözlerine güldüm. Gerçekten de hiç sır yoktu. "Sana kumsalda iyi eğlenceler." Şakır şakır yağan yağmura baktım, uzun sürmeyeceğini biliyordum ve hiç dinmemesini her zamankinden daha güçlü bir şekilde diliyordum. "Tam güneşlenilecek hava." Şey, cumartesi günü güneşli olacaktı. Hoşuna gidecekti. Onun mutluluğu da benim için en önemli şey olmuştu. Kendiminkinden daha önemliydi.

"Yarın seni göremeyecek miyim?"

Sesindeki endişeli ton beni memnun etti, bir yandan da onu hayal kırıklığına uğratmamak için yanıp tutuştum.

"Hayır. Emmett ve ben, hafta sonuna erken başlıyoruz." Plan yaptığım için şimdi kendime kızıyordum. Planımı bozabilirdim ama şu anda aşırı avlanma diye bir şey söz konusu değildi ve ne kadar takıntılı birine dönüştüğümü açıklamasam da ailem davranışlarım yüzünden zaten yeterince endişelenecekti. Dün gece beni nasıl bir çılgınlığın ele geçirdiğini hâlâ bilmiyordum. Dürtülerimi kontrol etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Belki de aramıza bir mesafe koymanın yardımı olurdu.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu, açıklamam onu pek de mutlu etmemiş gibiydi.

Daha çok zevk, daha çok acı.

"Rainer'ın güneyine, Keçi Kayalıkları'na yürüyüşe gideceğiz." Emmett ayı sezonunu hevesle bekliyordu.

"Harika, iyi eğlenceler," dedi gönülsüzce. Neşesizce konuşması beni yine memnun etti.

Ona bakarken, geçici de olsa veda etme düşüncesinin üzüntüsüyle dolup taştığımı hissetmeye başladım. Çok yumuşak, çok savunmasızdı. Gözümün önünden ayrılmasına, başına bir şeylerin gelebileceği yerlere gitmesine izin vermek biraz fazla cesurca bir karar gibiydi. Yine de sırf benimle olduğu için başına çok daha kötüleri gelebilirdi.

"Bu hafta sonu benim için bir şey yapar mısın?" diye sordum ciddiyetle.

Başını salladı, çarpıcılığım karşısında hayrete düştüğü belliydi.

Ağırdan al.

"Alınma ama kazayı mıknatıs gibi üstüne çeken insanlardan biri gibisin. Bu yüzden okyanusta kaybolmamaya ya da bir şeylerin altında kalmamaya çalış, olur mu?"

Gözlerimdeki gerçek kederi görmemesini umarak, nazikçe gülümsedim. Orada başına gelebilecek şeylere rağmen, benden uzaktayken daha iyi olmamasını nasıl da isterdim!

Kaç, Bella, kaç. İkimizin iyiliği için de... Seni çok seviyorum.

Ona takılmama alındı; yine bir şeyleri yanlış yapmıştım herhalde. Bana ters ters baktı. "Denerim," diye bağırıp yağmurun altına atladı ve kapıyı arkasından becerebildiği kadar sertçe çarptı.

Az önce kabanının cebinden aldığım anahtarı tuttum ve uzaklaşırken kokusunu iyice içime çektim.

7. MELODİ

OKULA DÖNDÜĞÜMDE BEKLEMEK ZORUNDA KALDIM. Henüz son ders bitmemişti. Bu iyiydi, düşünecek şeylerim vardı ve biraz yalnız kalmalıydım.

Kokusu arabaya sinmişti. Pencereleri kapalı tuttum, kokunun bana saldırmasına izin verdim, bilerek, boğazımı kavurarak hisse alışmaya çalışıyordum.

Çekimine.

Bu, üzerine düşünülmesi gereken, tartışmalı bir şeydi. Çok fazla yanı, çok fazla farklı anlamı ve seviyeleri vardı. Bu, aşkla aynı şey değildi, içinden çıkılmayacak hâldeydi.

Bella'nın benden etkilenip etkilenmediğini bilmiyordum. Zihninin sessizliği ben iyice aklımı kaçırana kadar, her gün biraz daha bezdirici olmaya devam mı edecekti? Ya da eninde sonunda ulaşacağım bir sınır var mıydı?

Onun verdiği fiziksel tepkileri resepsiyonist ve Jessica Stanley'nin tepkileriyle kıyaslamaya çalıştım, ancak kıyaslama neticesiz kaldı. Nabzındaki değişimler veya nefes alıp verişinin düzensizleşmesi gibi işaretler ilgiden olabileceği gibi korkudan, şoktan veya endişeden de kaynaklanabilirdi. Yüzümü gördüklerinde içgüdüsel bir kaygıyla, diğer kadınlar ve adamlar da tepki vermişti elbette. İnsanların birçoğu ilkinden ziyade ikinci tepkiyi veriyordu. Bella'nın da Jessica Stanley'in bir zamanlar düşündüğü şeylerin aynısını düşünebileceği ihtimali mümkün gelmiyordu. Sonuçta Bella, tam olarak ne olduğumu bilmese de bende bir sorun olduğunun farkındaydı. Buz gibi tenime dokunmuş, sonra da elini o serinlikten hemen çekivermişti.

Birden Jessica'nın eskiden beni tiksindiren fantezilerini hatırladım ve onun yerine Bella'yı koydum.

Daha hızlı nefes alıp veriyordum, boğazımdan ateşler çıkıyordu.

Kollarımı o kırılgan vücuduna doladığımı hayal eden kişi *Bella* olsaydı? Onu sıkıca göğsüme doğru çektiğimi ve sonra da elimi çenesinin altına koyduğumu hisseden o olsaydı? Gür saçlarını kızaran yüzünden uzaklaştırdığım kişi o olsaydı? Parmak uçlarımla dolgun dudaklarının şeklini takip ettiğim? Yüzümü yaklaştırdığım yüz onunki olsaydı, nefesinin sıcaklığını ağzımda hissedebileceğim kadar yaklaştığım kişi o olsaydı? Yaklaşmaya devam etseydim...

Fakat bu gündüz düşünden sıçrayarak uzaklaştım, Jessica bu şeyleri hayal ederken, eğer ona o kadar yaklaşırsam ne olacağını bildiğim gibi, bunu da biliyordum.

Hissedilen çekim imkânsız bir ikilemdi, çünkü ben zaten olabilecek en kötü şekilde Bella'ya çekiliyordum.

Bella'nın benden bir kadının bir erkekten hoşlandığı şekilde hoşlanmasını istiyor muydum?

Bu yanlış soruydu. Bella'nın benden o şekilde hoşlanmasını *istemeli miyim* daha doğru bir soru olurdu ve cevap, hayırdı. Çünkü ben insan erkeği değildim ve bu, onun için adil değildi.

Onu, hayatını riske atmadan kollarımın arasına alabilmek için varlığımın her zerresiyle normal bir adam olmayı istedim. Böylece ben de kendi fantezilerimi oluşturmakta özgür olabilirdim, kanının ellerimde olmamasıyla ve gözlerimin onun kanıyla parlamamasıyla sonuçlanan fantezilerim olurdu.

Peşine düşmem affedilemezdi. Ona dokunma riskine giremiyorken, ona ne tür bir ilişki sunabilirdim ki?

Başımı ellerimin arasına aldım.

Tüm bunlar çok kafa karıştırıcıydı çünkü hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar insan hissetmemiştim; hatırladığım kadarıyla *insanken* bile. O günlerde düşüncelerim şerefli bir askere dönüşmekle ilgiliydi. Ergenliğimin çoğu Büyük Harp* zamanında geçmiş ve on sekizime girmeme dokuz ay kala grip salgını patlak vermişti. O insan yıllarıyla ilgili hatırladıklarım hayal meyaldi, geçen yıllarla birlikte daha az gerçekçi hâle gelen bulanık hatıralardan ibaretti. Annemi net bir şekilde hatırlıyordum, yüzünü düşündüğümde asır-

* I. Dünya Savaşı (e.n.)

lık bir sızı hissettim. Hevesle ilerlediğim gelecekten ne kadar nefret ettiğini, "korkunç savaşın" bitmesi için her akşam sofrada dua ettiğini belli belirsiz hatırladım. Başka türden özlem duyduğum anılarım yoktu. Annemin sevgisi dışında, kalmak istememe sebep olacak başka bir sevgi yoktu.

Bu benim için tamamen yeni bir şeydi. Karşılaştıracağım, kıyaslayacağım bir şey yoktu.

Bella için hissettiğim aşk saftı ama şimdi sular bulanıyordu. Ona dokunabilmeyi çok istiyordum. O da aynı şeyi hissediyor muydu?

Bu önemli değil, diyerek kendimi ikna etmeye çalıştım.

Bembeyaz ellerime bakarken sertliğinden, soğukluğundan, insanüstü gücünden nefret ettim.

Yolcu kapısı açılınca sıçradım.

Hah. Seni gafil avladım. Bu bir ilk, diye düşünerek içeri girdi Emmett. "Son zamanlarda öyle dengesizsin ki, Bayan Goff uyuşturucu kullandığını düşünüyordur herhalde. Bugün neredeydin?"

"Ben... İyilik yapıyordum."

Hı?

Kıs kıs güldüm. "Hasta biriyle ilgileniyordum da diyebiliriz."

Bu kafasını daha çok karıştırdı ama sonra nefes aldı ve arabadaki kokuyu duydu.

"Ah. Yine mi şu kız?"

Kaşlarımı çattım.

Bu iş garipleşiyor.

"Bir de bana sor," diye mırıldandım.

Bir nefes daha aldı. "Hımm, epey hoş bir aroması var, değil mi?"

Daha cümlesi bile bitmeden dudaklarımdan dökülen hırlama, istemsizce verilen bir tepkiydi.

"Sakin ol, evlat, sadece söylüyorum."

Tam o sırada diğerleri geldi. Rosalie kokuyu anında fark etti ve bana öldürücü bakışlar attı, hissettiği rahatsızlığın hâlâ üzerinden gelememişti. Sorununun ne olduğunu merak ettim ama tek duyabildiğim hakaretleriydi.

Jasper'ın tepkisi de hoşuma gitmedi. O da Emmett gibi Bella'nın cazibesini fark etti. Benim hislerimle kıyaslanırsa, bu koku onlar için çok daha az çekiciydi ama yine de kanının kokusunu tatlı bulmaları canımı sıktı. Jasper'ın kontrolü zayıftı.

Alice sekerek benim tarafıma geldi ve Bella'nın kamyonetinin anahtarını almak için elini uzattı.

Alışkanlığı olduğu üzere, "Sadece ben ne olduğunu gördüm," dedi anlaşılmaz biçimde. "Bana nedenlerini anlatman gerekecek."

"Bu o anlama gelmiyor..."

"Biliyorum, biliyorum. Bekleyeceğim. Uzun sürmeyecek."

İç çekip anahtarı ona verdim.

Onu Bella'nın evine kadar takip ettim. Yağmur milyonlarca minik çekiç gibi iniyordu, öyle gürültülüydü ki Bella'nın insan kulakları fırtına seslerinin arasından kamyonetin motorunu duymayabilirdi. Penceresini izledim ama dışarı bakmadı. Belki orada değildi. Duyulacak bir düşünce de yoktu.

Onu kontrol etmek için bile düşüncelerini duyamamak beni üzdü. Mutlu mu, güvende mi, emin olamıyordum.

Alice arka koltuğa geçti ve eve doğru hızla yola koyulduk. Caddeler boş olduğu için oraya varmak sadece birkaç dakikamızı aldı. Eve girdik, sonra da hepimiz hobilerimizle ilgilenmeye odaklandık.

Emmett ve Jasper karmaşıklaştırdıkları bir satranç oyununun ortasındaydılar, sekiz satranç tahtasını birleştirerek arkadaki cam duvar boyunca yaymışlardı ve kendi ürettikleri, karmaşık kuralları vardı. Benim oynamama izin vermezlerdi, artık benimle yalnızca Alice oynuyordu.

Alice bilgisayarına gitti, monitörün açılırken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Rosalie'nin gardırobu için yeni bir moda tasarımı projesi üzerinde çalışıyordu ama bugün Rosalie ona katılmadı. Normalde arkasında durur, o kesim ve renkler konusunda araya girerken, Alice'in eli dokunmatik ekranların üzerinde gezerdi. Onun yerine bugün somurtarak kanepede oturuyordu ve düz ekran televizyonda saniyede yirmi kanal değiştirip hiçbirinde durmuyordu. Garaja gidip BMW'sinin motoruyla uğraşmayı planladığını duyabiliyordum.

Esme üst kattaydı, plan kâğıdı üzerinde çalışırken mırıldanıyordu. Hep yeni bir şeyler tasarlıyordu. Belki de bu, inşa edeceği bir sonraki evimizin planıydı veya ondan sonrakinin.

Bir süre sonra Alice başını duvarın diğer yanına doğru eğdi ve yerde sırtı ona dönük oturan Emmett'ın sonraki hamlelerini, Em-

mett'ın en sevdiği atı alırken yüzünü ifadesiz tutan Jasper'a söylemeye başladı.

Uzun süredir ara verdiğim için utanç duyarak girişin hemen yanındaki zarif piyanonun başına oturdum.

Parmaklarımı tuşların üzerinde nazikçe gezdirip sesi kontrol ettim. Akordu hâlâ mükemmeldi.

Üst katta Esme'nin kalemi durdu ve başını yana eğdi.

Bugün arabada kendini bana gösteren melodinin başını çalmaya başladım, hayal ettiğimden daha iyi çıkması beni memnun etti.

Edward tekrar çalıyor, diye düşündü Esme neşeyle, yüzünde bir gülümseme belirdi. Çizim masasının başından kalktı ve sessizce basamakların başına geldi.

Baştaki melodiye uyum sağlayan bir dize ekleyip parçanın merkeziyle birleşmesine izin verdim.

Esme memnuniyetle iç geçirip üst basamağa oturdu ve başını tırabzana dayadı. *Yeni bir şarkı. Çok uzun zaman olmuştu. Ne hoş bir ezgi.*

Alçak perdeyi izleyerek melodinin yeni bir yöne gitmesine izin verdim.

Edward tekrar mı beste yapıyor? diye düşündü Rosalie ve içerleyerek dişlerini sıktı.

Tam o anda dikkati dağıldı ve böylece altta yatan öfkesiyle ilgili her şeyi okuyabildim. Bana karşı neden böyle huysuz davrandığını, neden Isabella Swan'ı öldürmenin vicdanını hiç rahatsız etmeyeceğini gördüm.

Konu Rosalie olunca, mesele her zaman kendini beğenmişliğiydi.

Müzik aniden durdu ve kendime engel olamadan kahkaha attım, keyifle attığım kahkaha elimle ağzımı kapatınca çabucak kesildi.

Rosalie dönüp bana dik dik baktı, gözleri küçük düşmenin öfkesiyle parlıyordu.

Emmett ve Jasper da bana bakmak için döndü, Esme'nin kafasının karıştığını duydum. Anında aşağı indi, bir Rosalie'ye bir bana bakmak için durdu.

Gergin bir anın ardından Esme, "Durma Edward," diyerek cesaretlendirdi beni.

Yeniden çalmaya başladım, Rosalie'ye sırtımı dönüp yüzüme yayılan sırıtmayı kontrol etmek için uğraştım. Ayağa kalkıp odadan dışarı çıktı, utanmaktan çok kızgındı. Yine de epey utanmıştı.

Eğer tek kelime edersen seni bir köpek gibi gebertirim.

Başka bir kahkahayı bastırdım.

Emmett arkasından,"Ne oldu, Rose?" diye seslendi. Rosalie dönmedi. Baston yutmuş gibi dimdik durarak garaja gitti ve kendini sanki oraya gömebilirmiş gibi arabasının altına girdi.

Emmett bana, "Bu da neydi?" diye sordu.

"En ufak bir fikrim bile yok," diye yalan söyledim.

Emmett yılgınlıkla homurdandı.

"Çalmaya devam et," diye üsteledi Esme. Parmaklarım bir kez daha duraksamıştı.

İstediğini yaptım, o da gelip arkamda durdu ve ellerini omuzlarıma koydu.

Şarkı zorlu ama eksikti. Bir köprüyle oynadım ama nedense doğru gelmedi.

"Etkileyici. Bir adı var mı?" diye sordu Esme.

"Henüz yok."

"Hikâyesi var mı?" diye sordu sesinde gülümsenin iziyle. Bu ona büyük bir zevk veriyordu, müziğimi bu kadar uzun süre ihmal ettiğim için suçluluk hissettim. Bencillik yapmıştım.

"Bu bir ninni, sanırım." Tam o sırada köprüyü yaptım. Sonraki kısma kolayca geçtim ve melodi kendiliğinden oluştu.

"Bir ninni," diye tekrarladı kendi kendine.

Bu melodinin bir hikâyesi *vardı* ve o hikâyeyi gördüğüm anda tüm parçalar zahmetsizce yerine oturacaktı. Daracık bir yatakta uyuyan bir kızın hikâyesiydi, yastığının üzerinde deniz yosunu gibi kıvrılan koyu renk saçları gür ve vahşiydi...

Alice, Jasper'ı kendi yeteneğiyle baş başa bıraktı ve gelip yanıma oturdu. Kristal gibi, rüzgâr çanlarını andıran sesiyle melodinin iki oktav üzerinde, sözsüz bir şekilde eşlik etmeye başladı.

"Hoşuma gitti," diye mırıldandım. "Fakat şuna ne dersin?"

Onun ritmini de harmoniye ekledim, ellerim tuşların üzerinden uçarak bütün parçaları birleştiriyor, biraz değiştiriyor, yeni bir yön veriyordu.

Alice bunu yakalayıp eşlik etti.

"Evet. Harika," dedim.

Esme omzumu sıktı.

Fakat Alice'in melodinin üzerinde yükselen sesi ve melodiyi başka bir yere götürmesiyle artık finali görebiliyordum. Şarkının nasıl sona ermesi gerektiğini biliyordum, çünkü uyuyan kız olduğu hâliyle kusursuzdu ve herhangi bir değişiklik yanlış, hüzünlü olurdu. Şarkı yavaşlayıp alçalarak o fark edişe doğru sürüklendi. Alice'in sesi de alçaldı ve kutsal bir hâl aldı, mum ışıklarıyla aydınlanan bir katedralin kemerlerindeyankılanan bir tınıydı âdeta.

Son notayı çaldım ve sonra başımı tuşlara doğru eğdim.

Esme saçımı okşadı. *Her şey düzelecek, Edward. Bu, en iyi şekilde sonuçlanacak. Sen mutluluğu hak ediyorsun, oğlum. Kader sana bunu borçlu.*

"Teşekkürler," diye fısıldadım, keşke buna inanabilseydim. Keşke önemli olan benim mutluluğum olsaydı.

Aşk her zaman güzel paketler içinde gelmez.

Neşesizce güldüm.

Sen belki de bu zorlu ikilemle başa çıkabilecek en donanımlı kişisin. Sen en iyimiz ve en parlağımızsın.

İç çektim. Her anne oğlu için aynı şeyi düşünürdü.

Bunca zaman sonra, kalbime dokunan biri olması Esme'yi neşeyle dolduruyordu, trajedinin ihtimal dahilinde olması önemli değildi. Daima yalnız olacağımı düşünmüştü.

O da seni sevmek zorunda kalacak, diye düşündü aniden. Düşüncelerinin gidişatı beni şaşkınlığa uğrattı. *Eğer akıllı bir kızsa.* Gülümsedi. *Ama senin nasıl bir lokma olduğunu görmeyecek kadar aptal biri olacağını hayal bile edemiyorum.*

"Yapma anne, beni utandırıyorsun," diyerek şakalaştım. Sözleri ihtimal dışı olsa da beni neşelendirdi.

Alice kahkaha attı ve *Heart and Soul* şarkısının girişini çalmaya başladı. Sırıttım ve basit harmoniyi onunla birlikte tamamladım. Sonra bir *Chopsticks* performansıyla ona iltimas geçtim.

Kıkırdadıktan sonra iç geçirdi. "Keşke Rose'a niye güldüğünü bana söyleseydin," dedi Alice. "Ama söylemeyeceğini görebiliyorum."

"Hayır."

Parmağıyla kulağıma bir fiske attı.

"Uslu dur, Alice," diye azarladı onu Esme. "Edward centilmenlik yapıyor."

"Ama *öğrenmek* istiyorum."

Sızlanışına kahkahalarla güldüm. Sonra da "Senin için Esme," dedim ve onun en sevdiği parçayı çalmaya başladım, Carlisle ile aralarındaki aşkı izlediğim yıllara adanmış isimsiz bir saygı ifadesiydi.

"Teşekkür ederim, canım." Bir kez daha omzumu sıktı.

Aşina olduğum parçayı çalmak için odaklanmama gerek yoktu. Onun yerine garajda hâlâ utançtan kıvranan Rosalie'yi düşündüm ve kendi kendime sırıttım.

Ben de kıskançlığın etkisini yeni keşfetmiş biri olarak ona biraz acıdım. Sefil eden bir histi. Elbette onun kıskançlığı benimkinden bin kat daha ufaktı. Düşünceleri biraz kendi yiyemediğini başkasına da yedirtmeyen birininki gibiydi.

Eğer Rosalie bu kadar güzel yaratılmasaydı, hayatında ve kişiliğinde ne gibi farklar olabileceğini merak ettim. Daha mutlu, daha az egosantrik biri mi olurdu? Eğer en güçlü özelliği, sahip olduğu güzellik olmasaydı daha merhametli olur muydu? Sanırım bunu merak etmek anlamsızdı, çünkü geçmiş dünde kalmıştı ve o her zaman en güzel *olmuştu*. İnsanken bile kendi güzelliğinin ışığı altında yaşamıştı. Buna aldırdığı da yoktu. Aksine, hayranlığı her şeyden fazla severdi. Faniliğini kaybettiğinde de bu değişmemişti.

Bunu şüphe götürmeyen bir şey olarak görüyordu; daha en başından, güzelliğine bütün erkeklerden beklediği gibi tapınmadığım için gücenmesi şaşırtıcı değildi. *Beni* herhangi bir şekilde istediğinden değildi, hatta tersiydi. Fakat buna rağmen istemiyor olmam onu kışkırtmıştı.

Jasper ve Carlisle'da durum farklıydı, onların ikisi de zaten âşıktı. Benim kimseyle bağım yoktu ve yine de inatla ona aldırmıyordum. O eski kini gömdüğünü, çoktan aştığını sanıyordum. Aşmıştı da, ta ki güzelliği beni onunkinin etkilemediği şekilde etkileyen birini bulduğum âna kadar. Tabii. Bunun onu nasıl kızdıracağını fark etmeliydim. Bu kadar meşgul olmasaydım muhtemelen fark ederdim de.

Rosalie eğer *onun* güzelliğini tapınmaya değer bulmuyorsam, dünyada beni etkileyecek bir güzellik olmadığı düşüncesine gü-

venmişti. Bella'nın hayatını kurtardığım andan itibaren, benim bile farkında olmadığım bir şeyi kurnaz, rekabetçi önsezisiyle tahmin ederek küplere binmişti.

Rosalie, sıradan bir insan kızını ondan daha çekici bulduğum için ciddi şekilde gücenmişti.

Gülme isteğimi bir kez daha bastırdım.

Bella'ya bakışı beni biraz rahatsız etti. Rosalie gerçekten de kızın *basit* olduğunu düşünüyordu. Buna nasıl inanabilirdi? Bu bana anlaşılmaz geliyordu. Hiç şüphesiz, kıskançlığının bir ürünüydü.

"Ah," dedi Alice aniden. "Jasper, tahmin et ne olacak?"

Gördüğü şeyi gördüm, ellerim tuşların üstünde donakaldı.

"Ne oldu, Alice?" diye sordu Jasper.

"Önümüzdeki hafta Peter ve Charlotte ziyarete gelecek! Yakınlarda olacaklar. Çok güzel, değil mi?"

Esme omuzlarımdaki gerginliği hissederek, "Sorun ne, Edward?" diye sordu.

"Peter ve Charlotte *Forks*'a mı geliyor?" diye tısladım.

Alice gözlerini devirdi. "Sakin ol, Edward. Bu ilk ziyaretleri değil."

Dişlerimi sıktım. Bella buraya geldiğinden beri ilk gelişleri olacaktı ve onun tatlı kanı sadece beni cezbetmiyordu.

Alice, yüz ifadem karşısında kaşlarını çattı. "Burada asla avlanmazlar. Bunu biliyorsun."

Fakat Jasper'ın bir nevi kardeşi olan Peter ile onun sevdiği küçük vampir bizim gibi değildi, normal yoldan besleniyorlardı. Bella'nın çevresinde olmalarına güvenilmezdi.

"Ne zaman?" diye sordum.

Mutsuzca dudaklarını büzdü ama bana öğrenmek istediğim bilgiyi verdi. *Pazartesi sabahı. Kimse Bella'ya zarar vermeyecek.*

"Evet, vermeyecek," dedim ve sonra ona arkamı döndüm. "Sen hazır mısın, Emmett?"

"Sabah gideceğimizi sanıyordum."

"Pazar gecesi geri döneceğiz. Sanırım ne zaman çıkmak istediğin sana bağlı."

"Tamam, peki. Önce gidip Rose'a veda edeyim."

"Olur." Rosalie'nin içinde bulunduğu ruh hâline bakılırsa kısa bir veda olacaktı.

Gerçekten kafayı yedin, Edward, diye düşündü arka kapıya doğru giderken.

"Sanırım yedim."

"Yeni şarkını benim için bir kez daha çalsana," dedi Esme.

"Hoşuna gidecekse, elbette," diyerek kabul ettim. Gerçi melodiyi içimi farklı şekillerde sızlatan o kaçınılmaz sona götürme konusunda biraz tereddütlüydüm. Bir an düşündüm ve sonra cebimdeki limonata kapağını çıkarıp boş nota yerine koydum. Bunun biraz yardımı oldu, bana *evet* dediği ânın küçük hatırası.

Başımı salladım ve çalmaya başladım.

Esme ve Alice birbirine baktı ama ikisi de bir şey söylemedi.

* * *

"Kimse sana yemeğinle oynamaman gerektiğini söylemedi mi?" diye seslendim Emmett'a.

"Selam, Edward!" diye bağırdı, sırıtarak bana el salladı.

Ayı, onun dikkat dağınıklığından faydalanarak ağır pençelerini Emmett'ın göğsüne indirdi. Keskin pençeler gömleğini parçaladı ve tenine değince, çeliğe çarpan bıçaklar gibi bir ses çıkardı.

Çıkan tiz sesten rahatsız olan ayı böğürdü.

Hadi ama, bana bu gömleği Rose vermişti!

Emmett da öfkeden kuduran hayvana kükredi.

İç geçirdim ve sağlam bir kayaya oturdum. Bu biraz uzun sürebilirdi. Fakat Emmett'ın işi bitmek üzereydi. Ayının savurduğu bir pençeyle kafasını koparmaya çalışmasına izin verdi, darbesi sekip hayvanı sendeletince kahkaha attı. Ayı kükredi ve Emmett da kahkahasının arasından ona kükredi. Arka ayaklarının üzerinde ondan bir baş daha uzun olan hayvana doğru atıldı ve vücutları birbirine dolanarak yere devrildi, beraberlerinde erişkin bir ladin ağacını da devirdiler.

Ayının hırlamaları bir hıkırtıyla kesildi.

Birkaç dakika sonra Emmett onu beklediğim yere doğru koştu. Gömleği mahvolmuştu, paramparça ve kanlıydı, beden sıvısıyla yapış yapış ve kürkle kaplıydı. Emmett'ın kıvırcık, kara saçlarının da üstündekilerden geri kalır yanı yoktu. Suratında kocaman bir gülümseme vardı.

"Bu seferki güçlüydü. Beni pençeleyişini hissettim sayılır."

"Tam bir çocuksun, Emmett."

Benim dümdüz, tertemiz beyaz gömleğime baktı. "Sen şu dağ aslanını yakalayamadın o zaman?"

"Tabii ki yakaladım. Sadece barbar gibi yemiyorum."

Emmett kükreyerek güldü. "Keşke daha güçlü olsalardı. O zaman daha eğlenceli olurdu."

"Kimse sana yemeğinle dövüşmen gerektiğini söylemedi."

"Evet ama başka kimle dövüşeceğim? Alice'le ikiniz hile yapıyorsunuz, Rose saçının bozulmasını istemiyor ve Jasper'la *ciddi ciddi* dövüşürsek Esme kızıyor."

"Hayat zor, değil mi?"

Emmett sırıttı, aniden hamlede bulunacakmış gibi pozisyon alarak ağırlığını değiştirdi.

"Hadi ama Edward! Bir dakikalığına şu tavrının kapatma tuşuna bas da adil dövüş."

"Kapatılmıyor," diye hatırlattım.

"O insan kız seni nasıl dışarıda tutuyor, merak ediyorum," dedi yüksek sesle düşünerek. "Belki bana da birkaç öneri verebilir."

Keyfim bir anda kaçtı. Dişlerimin arasından, "Ondan uzak dur," diye hırladım.

"Aman, ne alıngansın."

İç çektim. Emmett yanıma gelip kayaya oturdu.

"Üzgünüm. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Gerçekten *fazla* düşüncesiz bir pislik gibi davranmamaya çalışıyorum ama bu benim bir nevi doğal hâlim..."

Şakasına gülmem için bekledi ve sonra suratını buruşturdu.

Hep çok ciddisin. Şimdi ne derdin var?

"Onu düşünüyorum. Aslında gerçekten endişeliyim."

"Endişelenecek ne var ki? *Sen buradasın.*" Gürültüyle güldü.

Yine şakasını dikkate almadım ama sorusunu cevapladım. "Hiç ne kadar kırılgan olduklarını düşündün mü? Bir ölümlünün başına ne çok kötü şey gelebileceğini?"

"Pek sayılmaz. Demek istediğini anlıyorum sanırım. İlk seferinde gücüm ayınınkine pek de denk sayılmazdı, değil mi?"

"Ayılar," diye homurdandım, zaten kocaman olan listeme yeni bir korku daha ekledim. "Bu tam da onun başına gelecek türden bir şey, değil mi? Kasabaya inen başıboş bir ayı. Elbette doğruca Bella'ya giderdi."

Emmett kıs kıs güldü. "Deli deli konuşuyorsun. Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Sadece bir anlığına Rosalie'nin insan olduğunu düşünsene, Emmett. Bir ayıya rastladığını, ona bir araba veya *yıldırım çarptığını*, merdivenlerden düştüğünü, hastalandığını, *hastalık kaptığını*!" Kelimeler ağzımdan fırtına gibi çıktı. Çıkmalarına izin vermek içimi ferahlattı. Bütün hafta sonu içimde cerahat toplamışlardı. "Yangınlar, depremler ve fırtınalar! Of! En son ne zaman haberleri izledin? Başlarına gelen şeyleri hiç *gördün* mü? Hırsızlıklar ve cinayetler..." Dişlerimi sıktım, başka bir *insanın* ona zarar verdiğini düşünmek beni o kadar öfkelendirdi ki nefes alamadım.

"Hop, hop! Biraz sakinleş, evlat. Kız Forks'ta yaşıyor, unuttun mu? En fazla üstüne yağmur yağar."

"Sanırım cidden şanssız, Emmett, ciddiyim. Kanıta baksana. Dünya üzerinde gidebileceği o kadar yer varken, nüfusunun önemli kısmını *vampirlerin* oluşturduğu bir kasabaya geldi."

"Evet, ama biz vejetaryeniz. Yani bu şanslı olduğu anlamına gelir, değil mi?"

"O şekilde kokarken mi? Kesinlikle şanssız. Daha da kötüsü, bana o şekilde kokuyor olması." Ellerime pis pis baktım, yine onlardan nefret ediyordum.

"Ama senin kendini kontrol etme becerin, Carlisle hariç, herkesten daha iyi. Yine şanslı."

"Minibüs?"

"O sadece kazaydı."

"Ona doğru gelişini bir görecektin, Em, tekrar tekrar. Yemin ederim, sanki mıknatıs gibi çekiyordu."

"Fakat sen oradaydın. Şanslıydı."

"Öyle miydi? Bu herhangi bir insanın başına gelebilecek en şanssız şey değil mi? Bir *vampirin* ona *âşık* olması?"

Emmett bir müddet sessizce düşündü. Kızı kafasında canlandırdı ve görüntüyü yavan buldu. *Dürüst olacağım, çekimi cidden göremiyorum.*

"İşe bak, ben de Rosalie'nin albenisini göremiyorum," dedim kabaca. "*Dürüst olacağım*, hiçbir güzel yüzün değmeyeceği kadar uğraş istiyor gibi."

Emmett kıs kıs güldü. "Sanırım bana söylemezsin..."

Birden yüzümde beliren kocaman bir sırıtışla, "Sorunu ne, bilmiyorum, Emmett," diye yalan söyledim.

Niyetini tam da zamanında görüp kendimi hazırladım. Beni kayadan itmeyi denedi ve gürültülü bir çatırdamanın ardından aramızdaki taşta bir çatlak açıldı.

"Hilekâr," diye homurdandı.

Bir kez daha denemesini bekledim ama düşünceleri farklı bir yön aldı. Bella'nın yüzünü düşünüyordu yine, bu defa daha beyaz, gözlerini parlak kırmızı hayal ediyordu.

"Hayır," dedim boğulur gibi bir sesle.

"Ölümlü olmasıyla ilgili endişelerini çözerdi, değil mi? Hem onu öldürmek de istemezdin. Bu en iyi yol, değil mi?"

"Benim için mi? Onun için mi?"

Basitçe, "Senin için," diye cevap verdi. Ses tonundan dile getirmediği şeyi duydum; *herhalde yani.*

Keyifsizce güldüm. "Yanlış cevap."

"Ben o kadar da aldırmadım," diyerek hatırlattı.

"Rose aldırdı."

İç geçirdi. Rosalie'nin tekrar insan olabilmek için her şeyden ama her şeyden vazgeçeceğini ikimiz de biliyorduk. Her şeyden. Emmett'tan bile.

"Evet, Rose aldırdı," diyerek sessizce kabullendi.

"Yapamam... Yapmamalıyım... Bella'nın hayatını mahvetmeyeceğim. Mesele Rosalie olsaydı, sen de aynı şeyi hissetmez miydin?"

Emmett bir süre bunu düşündü. *Onu gerçekten seviyor musun?*

"Tanımlayamıyorum bile Em. Birdenbire bu kız benim bütün dünyam oldu. Artık onsuz dünyanın kalanı bir anlam ifade etmiyor."

Ama onu dönüştürmeyeceksin? Sonsuza kadar yaşamayacak, Edward.

"Bunu biliyorum," diye inledim.

Senin de dediğin gibi, kız kırılgan.

"Güven bana, onu da biliyorum."

Emmett ince düşünceli bir insan değildi ve hassas konuşmalar onun alanına girmiyordu. Şimdi de fazla kırıcı olmamak için çaba sarf ediyordu.

Ona dokunabiliyor musun peki? Yani, eğer onu seviyorsan, ne bileyim, ona dokunmak istemez misin?

Rosalie ve Emmett'ın aşkı büyük ölçüde fizikseldi. Birinin o seçenek olmadan nasıl sevebileceğini anlamakta zorlanıyordu.

İç çektim. "Onu düşünemem bile, Emmett."

Vay canına! Öyleyse seçeneklerin ne?

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Onu... Ondan ayrılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Sadece kendimi nasıl uzak tutacağımı bilemiyorum."

Aniden büyük bir hazla, en azından Peter ve Charlotte yoldayken burada kalmamın doğru olduğunu fark ettim. Burada ve benimleyken, ben gittiğimde olacağından daha güvendeydi. Bu süreçte onun beklenmedik koruyucusu olabilirdim.

Bu düşünce beni heyecanlandırdı. O rolü mümkün olduğunca uzun yerine getirebilmek için hemen dönmek istedim.

Emmett yüzümdeki değişimi fark etti. *Ne düşünüyorsun?*

Biraz sersemleyerek itiraf ettim, "Şu anda Forks'a geri dönüp onu kontrol etmek için ölüyorum. Pazar gecesine kadar dayanacağımı sanmıyorum."

"I ıh! Eve erken dönmeyeceksin. Rosalie'nin biraz sakinleşmesine izin ver. Lütfen! Benim hatırım için."

"Kalmaya çalışacağım," dedim şüpheyle.

Emmett cebimdeki telefona vurdu. "Panikatak geçirmeni gerektirecek bir şey olursa Alice arar. Bu kız konusunda o da senin kadar garip."

Bu konuda ona karşı çıkamazdım. "Tamam. Ama en fazla pazar gününe kadar kalırım."

"Acele etmenin âlemi yok, zaten hava güneşli olacak. Alice çarşamba gününe kadar okula gidemeyeceğimizi söyledi."

Başımı sertçe salladım.

"Peter ve Charlotte nasıl davranmaları gerektiğini biliyor."

"Gerçekten umurumda değil, Emmett. Bella'daki şansla tam da yanlış zamanda ormanda yürüyüşe çıkar ve..." İrkildim. "Pazar günü geri dönüyorum."

Emmett iç geçirdi. *İyice delirdi.*

* * *

Pazarı pazartesiye bağlayan gece, yatak odası penceresine tırmandığımda Bella huzurla uyuyordu. Bu defa pencere için yanımda yağ getirdim, kesinlikle sol omzumdaki şeytana uyuyordum, pencere sessizce yolumdan çekildi.

Saçlarının yastığının üzerine düzgünce yayılışına bakarak buraya son gelişimdekinden daha rahat bir gece geçirdiğini söyleyebilirdim. Elleri küçük bir çocuk gibi çenesinin altındaydı ve ağzı hafifçe açıktı. Dudaklarının arasından girip çıkan nefeslerini duyabiliyordum.

Burada olmak, onu yeniden görebilmek harika bir rahatlamaydı. Eğer bunlar yoksa tam anlamıyla rahatlayamadığımı fark ettim. Ondan uzaktayken hiçbir şey doğru değildi.

Hoş, onunlayken de hiçbir şey doğru değildi. İç çektim ve sonra nefes aldım, o susuzluk ateşinin boğazımdan aşağı akmasına izin verdim. Çok uzun süre uzak kalmıştım. Acı ve cezbedicilik olmadan geçirdiğim zaman, etkiyi daha da güçlendirmişti. Kitaplarının adını okuyabilmek için yatağının yanına gidip diz çökmekten korkmama sebep olacak kadar kötüydü. Kafasındaki hikâyeleri öğrenmek istedim ama susuzluğumdan fazlası korkutuyordu beni, eğer kendime ona yaklaşma izni verirsem, daha çok yaklaşmak istemekten korkuyordum.

Dudakları çok yumuşak ve sıcak görünüyordu. Parmaklarımın ucuyla onlara dokunduğumu hayal edebiliyordum. Sadece tüy gibi, hafifçe...

İşte bu tam da kaçınmam gereken türden bir hataydı.

Gözlerim tekrar tekrar yüzünde gezinerek değişiklikleri araştırıyordu. Ölümlüler sürekli değişiyordu, bir şeyi kaçırma düşüncesiyle endişeye kapıldım.

Yorgun görünüyordu. Bu hafta sonu yeterince uyumamış gibiydi. Dışarı mı çıkmıştı?

Bunun canımı bu kadar sıkmış olmasına sessizce ve alayla güldüm. Çıktıysa ne olmuş? Sahibi değildim. O benim değildi.

Hayır, o benim değildi ve ben yine üzgündüm.

"Anne," diye mırıldandı sessizce. "Hayır... Bana ver. Lütfen..."

Kaşlarının arasındaki, küçük bir v şeklindeki stres emaresi derinlere yerleşti. Annesi rüyasında her ne yapıyorsa, bunun onu endişelendirdiği açıktı. Aniden öbür tarafına döndü ama gözkapakları hiç kıpırdamadı.

"Evet, evet," diye homurdandı ve sonra iç çekti. "*Of.* Çok yeşil."

Ellerinden biri seğirdi ve avucunda yüzeysel, tam iyileşmemiş çizikler olduğunu fark ettim. Yaralanmış mıydı? Ciddi bir yaralanma olmasa da beni rahatsız etti. Bulunduğu yeri düşündüm, ayağı takılıp düşmüştü herhalde. Her şey düşünülünce, bu mantıklı bir açıklamaya benziyordu.

Annesine birkaç defa daha yalvardı, güneşle ilgili bir şeyler mırıldandı, ardından daha sessiz bir uykuya geçti ve bir daha hareket etmedi.

Bu küçük gizemlerin üzerinde sonsuza kadar oynamak zorunda kalmayacağımı bilmek rahatlatıcıydı. Sonuçta artık *arkadaştık* ya da en azından arkadaş olmaya çabalıyorduk. Ona hafta sonunu sorabilirdim, kumsalı ve onu bu kadar yorgun gösteren gece aktivitesi her neyse onu sorabilirdim. Ellerine ne olduğunu sorabilirdim. Benim teorimi doğruladığında biraz gülebilirdim.

Okyanusa düşüp düşmediğini merak ederken usulca gülümsedim. Gezide güzel vakit geçirip geçirmediğini merak ettim. Beni hiç düşündü mü diye merak ettim. Benim onu özlediğimin binde biri kadar özlemiş miydi beni?

Onu kumsalda, güneş altında hayal etmeye çalıştım. Ancak görüntü eksikti çünkü First Kumsalı'nı hiç kendi gözlerimle görmemiştim. Nasıl göründüğünü sadece fotoğraflardan biliyordum.

Eve kısa bir koşu mesafesinde olan güzel kumsala bir defa bile gitmememin nedenini düşünürken küçük bir huzursuzluk hissettim. Bella günü La Push'ta, anlaşmaya göre benim gitmemin yasak olduğu bir yerde geçirmişti. Birkaç yaşlı adamın Cullen'larla ilgili hikâyeleri hâlâ hatırladıkları bir yerdi; hatırladıkları ve inandıkları. Sırrımızın bilindiği bir yerdi.

Başımı iki yana salladım. Orada endişelenecek bir şey yoktu. Quileute kabilesi de anlaşmayla bağlıydı. Bella o yaşlı bilgelerden birine rastlasa bile, hiçbir şeyi açık edemezlerdi. Hem ne diye böyle bir konu açılacaktı ki? Hayır, Quileute'lar belki de endişelenmek zorunda kalmadığım *tek* şeydi.

Doğmaya başlayan güneşe öfkelendim. Bana önümüzdeki günlerde merakımı gideremeyeceğimi hatırlattı. Neden şimdi parlamayı seçiyordu ki?

İç geçirdim, hava birinin beni burada görebileceği kadar aydınlanmadan penceresinden çıktım. Evlerinin dibindeki gür ormanda kalıp okula gidişini izlemeye niyetliydim ama ağaçların arasına girdiğimde oradaki dar patikada hâlâ var olan kokusunun izini bulmak beni şaşırttı.

Hızla, merakla kokunun peşine düştüm, karanlığın derinliklerine gittikçe daha da endişeleniyordum. Bella *burada* ne yapmıştı ki?

İzi tam da hiçliğin ortasında, bir anda duruvermişti. Patikadan sadece birkaç adım çıkmış, eğrelti otlarının içinden geçmiş, devrilmiş bir ağacın gövdesine dokunmuştu. Belki oraya oturmuştu...

Ben de oturdum ve etrafa bakındım. Sadece eğrelti otlarını ve ormanı görebilmişti. Muhtemelen yağmur da yağmıştı, kokusu yıkanıp gitmişti, ağaca yoğun bir şekilde geçmemişti.

Bella neden tek başına ıslak, kasvetli ormanın ortasında oturmaya gelsindi ki? Yalnızdı da, ondan şüphem yoktu.

Bu hiç mantıklı değildi ve bunu, merak ettiğim diğer şeyler gibi normal bir sohbette soramazdım.

Ee, Bella, odandan çıktıktan sonra ormandaki kokunu takip ediyordum; ufak bir haneye tecavüz, endişeleneceğin bir şey yok, ben sadece örümcekleri yok ediyordum da... Evet, işte bu, aramızdaki buzları kesinlikle eritirdi.

Burada ne düşündüğünü ve yaptığını asla öğrenemeyecektim, hüsranla dişlerimi sıktım. Daha da kötüsü, bu Emmett'a anlattığım senaryoya çok benziyordu. Bella ormanda tek başına, kokusu iz sürme becerisi olanları çağıra çağıra dolanıyordu.

İnledim. Sadece şanssız değildi, belayla resmen *flört ediyordu.*

Pekâlâ, şu an için bir koruyucusu vardı. Gerekçe gösterebildiğim müddetçe ona göz kulak olacak, onu zarar görmekten koruyacaktım.

Birdenbire kendimi Peter ve Charlotte'un burada uzun süre kalmalarını dilerken buldum.

8. HAYALET

SONRAKİ İKİ GÜNEŞLİ GÜN BOYUNCA, FORKS'TA geçirdikleri sürede Jasper'ın misafirlerini pek fazla görmedim. Eve sadece Esme endişelenmesin diye gittim. Onun dışında varlığım, bir vampirden ziyade bir hayaletinki gibiydi. Gölgelerin arasında görünmez olarak, sevgimin ve takıntımın nesnesini takip edebileceğim, onunla birlikte güneşin altında yürüyecek kadar şanslı olan insanların zihinlerinden onu görebileceğim ve duyabileceğim bir yerdeydim. Bazen elleri kazayla onunkine sürtünüyordu. Öyle bir temasa hiç tepki vermiyordu, çünkü diğerlerinin elleri de onunkiler kadar sıcaktı.

Zoraki devamsızlığım hiç böyle dert olmamıştı. Ancak güneş onu mutlu ediyor gibiydi, o yüzden duruma çok fazla içerleyemedim.

Pazartesi sabahı kulak misafiri olduğum bir konuşma, özgüvenimi mahvedecek ve ondan uzaktaki zamanımı tamamen işkenceye dönüştürecek potansiyeldeydi. Bittiğindeyse, aksine, günümü güzelleştirdi.

Mike Newton'a biraz da olsa saygı duymam gerekti. Düşündüğümden cesurdu. Öylece pes edip yaralarını sarmaya gitmemişti. Tekrar deneyecekti.

Bella okula oldukça erken gitti, güneşin tadını olabildiğince çıkarmak istiyordu sanki, ilk zilin çalmasını beklerken nadiren kullanılan piknik masalarından birine oturdu. Güneş saçlarında beklenmedik tonlar oluşturmuştu, saçlarına hiç tahmin edemeyeceğim kızıl pırıltılar eklemişti.

Mike onu orada, yine bir şeyler karalarken buldu ve şansına şükretti.

Parlak güneş ışığı yüzünden ormanın gölgelerine mahkûm olarak, güçsüzce, sadece izleyebilmek ıstırap vericiydi.

Bella, onu mest eden, bana da tam tersini hissettiren bir coşkuyla selamladı.

İşte, benden hoşlanıyor. Hoşlanmasa öyle gülümsemezdi. Bahse varım, benimle dansa gitmek istiyordu. Seattle'da o kadar önemli ne var acaba...

Bella'nın saçındaki değişimi fark etti. "Daha önce hiç fark etmemişim, saçlarında kızıllar var."

Mike onun bir tutam saçını parmaklarının arasına alınca elimi dayadığım genç ladin ağacını yanlışlıkla kökünden söktüm.

"Yalnızca güneşte," dedi. Mike saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, Bella'nın ondan usulca kaçması beni çok tatmin etti.

Mike'ın cesaretini toplaması bir dakikasını aldı, biraz havadan sudan konuşarak zaman öldürdü.

Bella ona çarşamba günü teslim etmemiz gereken ödevi hatırlattı. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, o çoktan bitirmişti. Mike tamamen unutmuştu ve bu da boş zamanını ciddi şekilde azaltıyordu.

En sonunda sadede geldi ama o zaman bile soruyu doğru düzgün soramadı, dişlerimi öyle sert sıktım ki graniti bile toza çevirebilirdim.

"Sana, dışarı çıkmak ister misin, diye soracaktım."

"Ya," dedi.

Kısa süreli bir sessizlik oldu.

Ya mı? Bu ne anlama geliyor? Evet mi diyecek? Bekle, sanırım gerçekten soramadım.

Zorlanarak yutkundu.

"Yemeğe gidebiliriz ya da bir şeyler yapabiliriz... Aslında ben ödevimi daha sonra da yapabilirim."

Aptal, bu da bir soru değildi.

"Mike..."

Kıskançlığımın yarattığı ıstırabın ve hiddetin her zerresi geçen haftaki kadar güçlüydü. İnsan gözlerinin göremeyeceği bir hızla kampüse koşarak girmeyi ve onu kapmayı öyle çok istedim ki! Şu anda onu, sırf zevk almak için bile öldürebileceğim, nefret ettiğim oğlanın yanından alıp götürmek istiyordum.

Ona evet der miydi?

"Sanırım bu pek iyi bir fikir değil."

Yeniden nefes aldım. Kasılan bedenim rahatladı.

Demek Seattle sadece bir bahaneydi. Sormamalıydım. Aklımdan ne geçiyordu? Bahse girerim, mesele şu ucube, Cullen.

"Neden?" diye sordu asık suratla.

"Bence..." Tereddüt etti. "Şimdi sana söyleyeceklerimi başka birine söylersen seni döve döve öldürürüm..."

Dudaklarından dökülen ölüm tehdidine kahkahalarla güldüm. Bir alakarga korkuyla ciyakladı ve benden uzağa fırladı.

"Ama bunun Jessica'nın hislerini inciteceğini düşünüyorum."

"Jessica mı?" *Ne? Ama.... Tamam. Sanırım... Vay be.*

Düşünceleri artık mantıklı değildi.

"Mike, sen *kör müsün*?"

Bella'yla aynı şeyi düşündüm. Herkesin algılarının kendisininki kadar açık olmasını bekleyemezdi ama gerçekten bu durum barizdi. Bella'ya teklifte bulunmak için kendini hazırlamakta ne kadar zorlandıysa, Jessica'nın da ona teklifte bulunurken o kadar zorlandığını düşünmemiş miydi? Onu diğerlerine karşı körleştiren bencilliği olmalıydı. Bella bencil biri olmadığı için her şeyi görüyordu.

Jessica. Hah, vay canına! "Ah," demeyi başardı.

Bella kaçmak için onun kafa karışıklığını kullandı.

"Ders başlayacak, yine geç kalmak istemiyorum."

O andan sonra, Mike güvenilmez bir gözlem noktası oldu. Jessica fikrini kafasında döndürüp dururken onun kendisini çekici bulmasından hoşlandığını fark etti. İkinci sıradaydı, Bella'nın o şekilde hissetmesi daha iyi olurdu tabii.

Sanırım o da sevimli. Vücudu fena değil, göğüsleri Bella'nınkilerden daha büyük. Eldeki bir kuş...

O andan sonra yeni fantezilere dalıverdi, en az Bella hakkında düşündükleri kadar kabaydı ama bu defakiler öfkeden gözümü döndürmekten ziyade beni rahatsız etti. İki kızı da hiç hak etmiyordu, onun gözünde birbirlerinin yerine geçebilirlerdi. Sonrasında onun zihninden tamamen uzak durdum.

Bella gözden uzaklaşınca devasa bir kocayemiş ağacının serin gövdesine tırmandım ve zihinden zihne atlayarak onu gözümün

önünden ayırmadım, Angela Weber'ın zihni uygun olunca hep memnun oluyordum. Weber denen kıza, sırf iyi bir insan olduğu için teşekkür etmenin bir yolu olmasını diledim. Bella'nın sahip olmaya değecek bir arkadaşı olduğunu düşünmek iyi hissettiriyordu.

Bella'nın yüzünü hangi açıdan görebilirsem oradan izledim, bir şeye canının sıkkın olduğunu görebiliyordum. Bu beni şaşırttı, güneşin onu gülümsetmeye yeteceğini düşünüyordum. Öğle yemeği vaktinde, onun boş duran Cullen masasına doğru baktığını gördüm ve bu beni heyecanlandırdı. Belki de beni özlüyordu.

Okuldan sonra diğer kızlarla dışarı çıkma planları vardı, ben de hemen kendi gözetlememi planladım ancak Mike, Bella'yı çıkarmayı planladığı randevuya Jessica'yı davet edince planlar ertelendi.

Ben de doğrudan Bella'nın evine gittim, yakınlarda tehlikeli birinin bulunmadığından emin olmak için ormanı hızlıca araştırdım. Jasper'ın, bir zamanlar kardeşi olan oğlanı kasabadan uzak durması için uyardığını biliyordum, yaşadığım deliliği hem açıklama hem de uyarı olarak aktarmıştı ama hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım. Peter ve Charlotte'un ailemle düşmanlık yaratacak bir şey yapmak gibi bir niyetleri yoktu ama niyetler, değişebilen şeylerdi.

Tamam, abartıyordum. Bunu biliyordum.

Sanki izlediğimi biliyormuş gibi, sanki onu göremediğim için hissettiğim ıstıraba üzülüyormuş gibi, içeride geçirdiği uzun bir saatin ardından Bella arka bahçeye çıktı. Elinde bir kitap, kolunun altında bir örtü vardı.

Bahçeye yukarıdan bakabilmek için en yakındaki ağacın daha yüksek dallarına sessizce tırmandım.

Örtüyü nemli çimenlerin üzerine yaydı, karınüstü yere uzandı ve çok okunduğu belli olan, yıpranmış kitabın sayfalarını karıştırıp kaldığı yeri bulmaya çalıştı. Omzunun üzerinden okudum.

Ah, daha fazla klasik. *Akıl ve Tutku*. Austen hayranıydı.

Güneş ışığı ve açık havanın, kokusunu etkilediğini fark ettim. Sıcaklık, kokusunu daha da tatlı yapmıştı. Boğazım arzuyla yandı, acı yine taze ve şiddetliydi, çünkü ondan çok uzun süre ayrı kalmıştım. Bunu kontrol ederek bir dakika geçirdim, kendimi burnumdan nefes almaya zorladım.

Hızlı okuyordu, bacaklarını havada çaprazlayıp geri açıyordu.

Kitabı biliyordum, o yüzden onunla birlikte okumadım. Onun yerine güneş ışığı ve rüzgârın saçıyla oynaşmasını izliyordum ki bedeni aniden kaskatı oldu ve eli sayfada donakaldı. İkinci bölümün son sayfasındaydı. Cümle, sayfanın ortasından başlıyordu: "... belki de hanımefendinin her türlü nezaketine ya da anaçlığına rağmen, iki kadın o kadar uzun süre birlikte yaşamayı imkânsız bulabilirlerdi..."*

Kitabın kalın tarafını tutup sertçe çevirdi, sanki sayfadaki bir şey onu öfkelendirmişti. Ama ne? Hikâyenin başlarında sadece kayınvalide ile gelin arasındaki ilk çatışma anlatılıyordu. Ana erkek karakter, Edward Ferrars tanıtılıyordu. Elinor Dashwood'un erdemleri övülüyordu. Önceki bölümü düşündüm, Austen'ın son derece kibar yazısında neyi gücendirici bulmuş olabileceğini düşündüm. Canını ne sıkmış olabilirdi?

Mansfield Park başlığında durdu. Yeni bir romana başlıyordu, elindeki kitap, Austen romanlarının toplu bir basımıydı.

Ancak sadece yedinci sayfaya kadar gelmişti, bu defa onu takip ediyordum. Bayan Norris, Tom ve Edmund Bertram'a kuzenleri Fanny Price ile yetişkin oluncaya kadar tanışmamış olmalarının tehlikelerini anlatıyordu ki Bella dişlerini sıktı ve kitabı çarpıp kapattı.

Kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes alıp kitabı kenara attı ve sırtüstü döndü. Kollarını dirseklerine kadar sıvayıp teninin birazını daha güneşe açtı.

Bu kadar bilindik bir romana neden o şekilde tepki vermişti? Bu da başka bir muammaydı. İç çektim.

Artık hareketsizce uzanıyor, sadece yüzüne düşen saçını itmek için hareket ediyordu. Saçları, kestane tonlarında bir nehir gibi uçuşuyordu. Sonra yine hareketsizleşti.

Güneş ışığının altında çok huzurlu bir görüntü çiziyordu. Yitirdiği huzur şimdi onu bulmuş gibiydi. Nefes alıp verişi yavaşladı. Geçen uzun dakikaların ardından dudakları titremeye başladı. Uykusunda mırıldanıyordu.

Rahatsız edici bir suçluluk hissettim. Çünkü şu anda yaptığım şey tam olarak *iyi* değildi ama gece ziyaretlerim kadar kötü de değildi. Daha kötü şeyler yapmak bir yana, şu anda teknik olarak evinde bile değildim, üzerinde bulunduğum ağacın kökü diğer arsadaydı.

---

* Jane Austen, *Akıl ve Tutku*, çev. Hamdi Koç, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2008, (s.16)

Fakat gece olduğunda yanlış olan şeyi yapmayı sürdüreceğimi biliyordum.

Şu anda bile, bir parçam oraya izinsizce girmek *istiyordu*. Yere atlayıp sessizce parmak uçlarımın üzerine konmak ve güneş çemberinin içine girmek istiyordum. Sadece ona yakın olmak istiyordum. Mırıldandığı kelimeleri bana fısıldıyormuşçasına duymak istiyordum.

Beni tutan kaypak ahlakım değil, kendimi güneş altında düşünmemdi. Derimin gölgede taş gibi görünmesi ve insan derisine benzememesi yeterince kötüydü; Bella'yla ikimizi güneş ışığı altında, yan yana görmek istemedim. Aramızdaki farkın aşılması zaten imkânsızdı, kafamda o görüntü olmadan da yeterince acı vericiydi. Daha garip olabilir miydim? Eğer gözlerini açarsa ve beni yanında dururken görürse yaşayacağı dehşeti hayal ettim.

"Mımm..." diye inledi.

Ağacın gövdesine yaslanıp gölgelerin daha derininde kaldım.

İç geçirdi. "Mımm."

Uyandığını düşünüp korkmadım. Sesi sadece alçak, arzulu bir mırıltıdan ibaretti.

"Edmund. Ahh."

Edmund mu? Okumayı bıraktığı yeri tekrar düşündüm. Tam da Edmund Bertram'ın adını ilk okuduğu yerde bırakmıştı.

Ha! Hüzünlenerek fark ettim ki rüyasında beni görmüyordu. Kendime duyduğum nefret tüm gücüyle geri döndü. Kurgu karakterlerin rüyasını görüyordu. Belki başından beri olan biten buydu, rüyaları boyun bağı takan Hugh Grant'le ilgiliydi belki de. Kibrimdendi hep.

Başka anlaşılır bir şey söylemedi. Öğlen geçti, izlemeyi sürdürdüm, güneş gökyüzünde yavaşça batarken ve gölgeler bahçede ona doğru sürünürken kendimi yine çaresiz hissettim. Onları geri itmek istedim ama karanlık kaçınılmazdı elbette, gölgeler onu ele geçirdi. Işık çekilince teni fazla solgun göründü, hayalet gibiydi. Saçları yine koyulaştı, yüzüyle kıyaslanınca siyaha dönüktü.

İzlemesi korkutucuydu, Alice'in görüsünün gerçekleştiğini görmek gibiydi. Bella'nın düzenli ve güçlü kalp atışları tek güvencemdi, şu anı kâbus gibi hissettirmeyen şey o sesti.

Babası eve gelince rahatladım.

Aracıyla eve doğru gelirken aklını çok az okuyabildim. Geçmişteki bir şeye karşı müphem bir kızgınlık, işte geçirdiği günle ilgili bir şeyler. Açlığa karışmış beklenti, sanırım akşam yemeğini dört gözle bekliyordu. Fakat düşünceleri öyle sessiz ve suskundu ki haklı mıydım, bilemedim. Sadece düşüncelerinin özünü alıyordum.

Annesinin düşüncelerinin nasıl olduğunu merak ettim, nasıl bir genetik birleşme onu böyle eşsiz kılmıştı?

Babasının arabasının tekerlekleri tuğla araç yoluna değdiği anda Bella sıçrayarak uyandı, kalkıp oturdu. Etrafına bakınıp da havanın kardığını görünce kafası karışır gibi oldu. Kısa bir anlığına gözleri saklandığım gölgelerde gezindi ama sonra hızlıca bakışlarını kaçırdı.

"Charlie?" dedi alçak sesle, hâlâ küçük arka bahçelerini çevreleyen ağaçlara bakıyordu.

Babası arabasının kapısını kapattı ve Bella sese doğru baktı. Çabucak ayağa fırlayıp eşyalarını topladı, ormana doğru bir kez daha baktı.

Küçük mutfağın arka penceresine daha yakın olan bir ağaca geçtim, geçirdikleri akşamı dinledim. Charlie'nin kelimelerini sessiz düşünceleriyle kıyaslamak ilginçti. Tek çocuğuna duyduğu sevgi ve endişe neredeyse boğucuydu, yine de sözleri her zaman kısa ve sıradandı. Çoğu zaman samimi bir sessizlik içinde oturdular.

Ertesi akşam Jessica ve Angela ile birlikte alışveriş yapmak için Port Angeles'a gitmeyi planladıklarını anlattığını duydum ve dinlerken ben de kendi planımı yeniden düzenledim. Jasper, Peter ve Charlotte'u Port Angeles'tan uzak durmaları için uyarmamıştı. Kısa süre önce beslendiklerini ve evimizin yakınlarında avlanmaya niyetleri olmadığını biliyordum, ben yine de ne olur ne olmaz diye onu izleyecektim. Sonuçta dışarıda benim türümden biri her zaman vardı. Tabii, bir de şimdiye kadar hiç düşünmediğim insani tehlikeler vardı.

Babasına akşam yemeği hazırlayamayacağı için endişesini dile getirdiğini duydum ve teorimin kanıtlanmasına gülümsedim, evet, burada da bakıcıydı.

Uyuduğunda geri döneceğimi bilerek oradan ayrıldım, artık

davranışım hakkındaki her türlü etik ve ahlaki tartışmayı görmezden geliyordum.

Fakat mahremiyetini röntgencinin teki gibi ihlal etmeyecektim. Onu korumak için buradaydım, ağaçların tepesinden atlayacak kadar çevik olsaydı Mike Newton'ın yapacağı gibi pis pis süzmek için değil. Ona bu kadar incelikten yoksun davranmayacaktım.

Döndüğümde evi boş buldum, benim için hava hoştu. Şaşkın veya hor gören, akıl sağlığımı sorgulayan düşünceleri özlemedim. Emmett merdiven direğine bir not bırakmıştı.

Rainer arazisinde futbol, hadi amal Lütfen?

Bir kalem bulup ricasının altına *üzgünüm* yazdım. Takımlar bensiz eşitti zaten.

Kısa bir av gezisine çıktım, tadı diğer yırtıcı hayvanlar kadar iyi olmayan birkaç ufak, narin hayvanla kendimi tatmin ettim ve sonra temiz kıyafetler giyip Forks'a koştum.

Bella bu akşam da iyi uyuyamıyordu. Örtülerinin arasında dönüp durdu, yüzü bazen endişeli, bazen perişandı. Nasıl bir kâbusun dadandığını merak ettim ama sonra gerçekten bilmek istemediğimi fark ettim.

Konuştuğunda çoğunlukla hüzünlü bir sesle, Forks hakkında küçümseyici şeyler homurdanıyordu. Sadece bir defa, "Geri dön," diye iç geçirip seğiren elini sözsüz bir yalvarışla açtığında benimle ilgili rüya görebileceğini umma şansım oldu.

Sonraki okul günü, güneşin beni mahkûm tuttuğu *son* gün, aşağı yukarı dünün aynısıydı. Bella dünden daha somurtkan görünüyordu. Planlarından vazgeçip vazgeçmeyeceğini merak ediyordum, çünkü ruh hâli buna uygun görünmüyordu. Fakat konu Bella olunca, arkadaşlarının eğlencesini kendisininkinin önüne koyardı herhalde.

Bugün koyu mavi bir bluz giymişti ki teniyle kusursuz bir uyum içindeydi.

Okul bitince Jessica kızları almayı kabul etti.

Arabamı almak için eve gittim. Peter ve Charlotte'un evde olduğunu görünce kızlara önden başlamaları için bir saat verebileceğimi düşündüm. Hız limitinde sürerek onları takip etmek çok sıkıntılı, korkunç bir düşünceydi.

Herkes ışık alan, büyük odada toplandı. Peter ve Charlotte dalgınlığımı fark etti. Gecikerek de olsa hoş geldiniz dedim, yokluğum için gönülsüzce özür diledim, kızın yanağını öpüp adamın elini sıktım. Grup konuşmasına konsantre olamayacak hâldeydim. Kendimi bu durumdan kibarca kurtarabildiğim anda piyanonun yanına gittim ve sessizce çalmaya başladım.

Alice'in boyunda, beyaza yakın sarı saçları olan Charlotte, *ne garip bir varlık*, diye düşünüyordu. *Son görüştüğümüzde ne kadar normal ve cana yakındı.*

Genelde olduğu gibi, Peter'ın düşünceleri de onunkiyle uyumluydu.

Hayvanlardan olmalı. İnsan kanı eksiliği onları eninde sonunda delirtiyor, sonucuna vardı. Onun saçları da aynı kızınki gibi açık renkti, onunki kadar uzundu da. Cüsseleri hariç, birbirlerine çok benziyorlardı, oğlan Emmett kadar uzundu. Onların her zaman birbirlerine yakışan bir çift olduklarını düşünmüştüm.

Eve gelmeye niye zahmet ediyorsun ki? diyerek alay etti Rosalie.

Ah Edward. Acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. Esme'nin neşesi endişesiyle bozuluyordu. *Endişelenmeliydi.* Benim için aklında canlandırdığı bu aşk hikâyesi, geçen her dakikayla birlikte trajediye doğru kayıyordu.

Bu akşam Port Angeles'ta iyi eğlenceler, diye düşündü Alice neşeyle. *Ne zaman Bella'yla konuşmaya iznim olacak, haber ver.*

Acınasısın. Sırf birisini uyurken izlemek için dün geceki maçı kaçırdığına inanamıyorum, diye söylendi Emmett.

Bir saniye sonra, Esme haricindeki herkes benim hakkımda düşünmeyi bıraktı, dikkatleri üzerime çekmemek için piyanoyu dingin bir şekilde çaldım.

Uzun bir süre onlara dikkat etmedim, müziğin aklımı hissettiğim huzursuzluktan uzaklaştırmasına izin verdim. Kızın gözümün önünden ayrılması beni her zaman tedirgin ediyordu. Ancak vedalaşmaları sona ererken dikkatim sohbetlerine döndü.

"Eğer Maria'yı tekrar görecek olursan," diyordu Jasper, tedbiri elden bırakmadan, "ona iyi dileklerimi ilet."

Maria, Jasper ile Peter'ı yaratan vampirdi. Jasper'ı on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında, Peter'ı ise daha yakın tarihte, 1940'larda

yaratmıştı. Maria, biz Calgary'de yaşarken Jasper'ı ziyarete gelmişti. Olaylı bir ziyaret olmuştu, hemen taşınmak zorunda kalmıştık. Jasper ondan kibarca gelecekte mesafesini korumasını rica etmişti.

"Yakınlarda yollarımızın kesişeceğini sanmıyorum," dedi Peter gülerek. Maria'nın tehlikeli olduğu inkâr edilemezdi ve Peter'la birbirlerini sevdikleri de söylenemezdi. Sonuçta Peter, Jasper'ın yokluğunda kullandığı bir araçtı. Jasper daima Maria'nın favorisiydi; ancak onu öldürmeyi planladığında bunu ufak bir detay olarak görmüştü. "Fakat kesişecek olursa, kesinlikle söyleyeceğim."

El sıkışıyor, gitmeye hazırlanıyorlardı. Çalmakta olduğum parçayı tatmin etmeyen bir sonla bitirdim ve aceleyle ayağa fırladım.

"Charlotte, Peter," dedim başımı sallayarak.

Charlotte kuşkuyla, "Seni yeniden görmek güzeldi, Edward," dedi. Peter sadece başını salladı.

Emmett peşimden, *deli*, dedi.

Sersem, diye düşündü Rosalie aynı anda.

Zavallı çocuk. Esme.

Alice azarlayan bir tonla düşündü. *Doğruca doğuya, Seattle'a gidiyorlar. Port Angeles'ın yakınından geçmeyecekler bile.* Görülerindeki kanıtı bana gösterdi.

Onu duymamışım gibi davrandım. Bahanelerim zaten sudan sebeplerdi.

Arabama bindiğim anda rahatladığımı hissettim. Rosalie'nin geçen yıl, daha iyi bir ruh durumundayken benim için elden geçirdiği motorun güçlü hırıltısı sakinleştiriciydi. Hareket hâlinde olmak, tekerleklerimin altından uçup giden her kilometreyle Bella'ya yaklaştığımı bilmek beni hafifletiyordu.

9. PORT ANGELES

PORT ANGELES'A GİDERKEN HAVA, ARABAYI KASABADAN süremeyeceğim kadar parlaktı. Güneş hâlâ tepedeydi, camlarım biraz olsun koruma sağlayacak şekilde filmle kaplanmış olsa da yersiz riskler almaya gerek yoktu. Aslında, *daha fazla risk* demeliydim.

Bir zamanlar Emmett'ın düşüncesizliğini ve Jasper'ın disiplin eksikliğini nasıl da küçümseyip yargılamıştım; şimdiyse kurallara kasten uymamakla kalmıyor, bir de kuralsızlık çok da önemli değilmiş gibi davranıyordum. Eskiden sorumluluk sahibi olan bendim.

İç geçirdim.

Jessica'nın düşüncelerini uzaktan duyabileceğimden emindim, onun düşünceleri Angela'nınkilerden daha gürültülüydü ama ilkini bulduğum anda diğerini de duyabilirdim. Ardından, gölgeler uzayınca daha da yaklaşabilirdim. Kasabanın hemen dışında, nadiren kullanılıyormuş gibi görünen, ormana dönmüş bir araç yoluna park ettim.

Genel olarak hangi yönü araştıracağımı biliyordum, Port Angeles'ta kıyafet alışverişi yapacak çok yer yoktu. Çok geçmeden Jessica'yı buldum, üç kanatlı bir aynanın önünde dönüyor ve giydiği uzun, siyah elbiseye değer biçiyordu, onun göz ucuyla Bella'yı görebildim.

Bella hâlâ kızgın görünüyor. Ha ha. Angela haklıydı, Tyler amma da sallıyor. Ama bunun için bu kadar kızdığına inanamıyorum. En azından balo için yedek kavalyesi olduğunu biliyor. Ya Mike dansta eğlenmezse ve beni bir daha davet etmezse? Ya baloya Bella'yı davet ederse? Onun benden daha güzel olduğunu mu düşünüyor? Peki Bella benden daha güzel olduğunu mu düşünüyor?

"Bence mavi olan daha güzel. Gözlerini ortaya çıkarıyor."

Jessica, şüpheyle Bella'yı süzerken sahte bir sıcaklıkla gülümsedi.

Gerçekten böyle mi düşünüyor? Yoksa cumartesi günü inek gibi görünmemi mi istiyor?

Jessica'yı dinlemekten şimdiden yorulmuştum bile. Angela'yı aradım, ama soyunma odasındaydı ve ona mahremiyet vermek için çabucak çıkıverdim.

Bella, bir mağazada başını fazla derde sokamazdı. Alışverişlerini yapmaları için onlara izin verecektim ve işleri bitince onları yakalayacaktım. Karanlığın çökmesine az kalmıştı, bulutlar batıdan sürüklenerek geri dönmeye başlıyorlardı. Gür ağaçların arasından sadece minik görüntülerini yakalayabildim ama günbatımına yetişmek için nasıl da acele ettiklerini görebiliyordum. Onları kollarımı açarak karşıladım, gölgelerini daha önce hiç arzulamadığım bir özlemle istiyordum. Yarın okulda yine Bella'nın yanına oturabilirdim, öğle yemeğinde ilgisini yine tekelime alabilirdim. Biriktirdiğim soruların hepsini sorabilirdim.

Demek Tyler'ın cüreti yüzünden küplere binmişti. Tyler'ın zihninde görmüştüm; balodan bahsederken, Bella'yla bir şansı olacağını düşünürken gerçekten ciddiydi. Bella'nın önceki günkü yüz ifadesini düşündüm, inanamayarak öfkeden deliye dönmüştü, bu düşünceyle kahkaha attım. Bu konuda ona ne diyeceğini merak ediyordum. Aslında salağa yatıp blöf yapması ve bunun onu başından savacağını umması çok daha büyük bir ihtimaldi belki de? Bunu görmek ilginç olacaktı.

Gölgelerin uzamasını beklerken zaman yavaşça geçti. Jessica'yı ara sıra kontrol ettim, onun düşünce sesini bulmak en kolayıydı ama zihninde fazla uzun süre kalmadım. Yemek yemeyi planladıkları yere döndüm. Yemek vaktinde karanlık basmış olacaktı, belki tesadüfen aynı restoranı seçebilirdim. Cebimdeki telefona dokunup bana katılması için Alice'i davet etmeyi düşündüm. Buna bayılırdı ama Bella'yla konuşmak da isterdi. Bella'yı kendi dünyama *daha fazla* sokmaya hazır olduğumdan emin değildim. Bir vampir yeterli bir sorun değil miydi?

Arada bir Jessica'yı kontrol ettim. Kolyesini düşünüyor, Angela'nın fikrini soruyordu.

Belki de kolyeyi iade etmeliyim. Evde elbiseme uyacak bir kolye var zaten, üstelik harcamam gerekenden fazlasını harcadım. Annem çıldıracak. Ne düşünüyordum ki?

"Dükkâna geri dönmek sıkıntı değil. Ama Bella bizi arar mı sence?"

Bu da neydi? Bella onlarla değil miydi? Önce Jessica'nın gözlerinden baktım, sonra Angela'nınkilere geçtim. Mağazalardan oluşan bir sıranın önündeki kaldırımdaydılar, diğer tarafa dönmek üzereydiler. Bella görünürde yoktu.

Jessica, Angela'nın sorusunu cevaplamadan önce, *Of, kim takar Bella'yı?* diye düşündü sabırsızca. *"O iyidir. Geri dönsek bile restorana vaktinde gitmek için epey vaktimiz olacak. Hem bence o zaten yalnız kalmak istiyordu."* Jessica'nın zihninden Bella'nın gittiği kitapçının kısa bir görüntüsünü gördüm.

"Acele edelim o zaman," dedi Angela. *Umarım Bella onu ektiğimizi düşünmez. Arabadayken bana karşı çok iyiydi. Ama bütün gün morali bozuk gibiydi. Edward Cullen yüzünden mi acaba? Bahse varım ki o yüzden çocuğun ailesi hakkında sorular soruyordu.*

Daha çok dikkat etmeliydim. Neyi kaçırmıştım? Bella tek başına dolaşıyor ve benim hakkımda sorular mı soruyordu? Angela şimdi dikkatini Mike embesili hakkında gevezelik eden Jessica'ya vermişti ve ondan alabileceğim daha fazla bir şey yoktu.

Gölgelere baktım. Yakında güneş bulutların arkasına gizlenecekti. Eğer yolun batı tarafında kalırsam, binalar solmakta olan ışığı caddeden uzak tutardı.

Kasabanın merkezindeki seyrek trafikte ilerlerken endişelenmeye başladım. Bella'nın tek başına çıkıp gideceği hiç aklıma gelmemişti ve onu nasıl bulacağımı hiç bilmiyordum. Bunu düşünmem gerekirdi.

Port Angeles'ı iyi biliyordum. Doğruca Jessica'nın aklındaki kitapçıya gittim, arayışımın kısa süreceğini umuyordum ama kolay olacağından şüpheliydim. Bella ne zaman bir şeyi kolaylaştırmıştı ki?

Elbette küçük dükkânın kasasındaki, demode giyimli bir kadın haricinde içeride kimse yoktu. Burası Bella'nın ilginç bulacağı tarzda bir yer değildi, gerçekçi birine uygun değildi. İçeri girmeye zahmet edip etmediğini merak ettim.

Park edebileceğim gölge bir alan vardı. Dükkânın tentesine kadar karanlık bir patika yaratıyordu. Gerçekten yapmamalıydım. Güneşin hâlâ yüzünü gösterdiği saatlerde dolanmak güvenli değildi. Ya yanımdan geçen bir araba yanlış bir anda güneş ışığını bana yansıtırsa ne olurdu?

Ama Bella'yı başka nerede arayacağımı bilmiyordum!

Arabamı park edip dışarı çıktım, gölgelerin en derinlerinde kaldım. Hızlı adımlarla dükkâna yürüdüm, Bella'nın hafif kokusunun havada olduğunu fark ettim. Buradaydı, kaldırımdaydı ama dükkânın içinde kokusuna dair bir iz yoktu.

Satıcı kadın, "Hoş geldiniz! Yardım edebilir..." demeye başlamıştı ki, ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Gölgenin el verdiğince Bella'nın kokusunu takip ettim, güneş ışığının kıyısına varınca durdum.

Önümdeki kaldırımın karşısında uzanan ışık ile karanlığın arasında kalmak, bana kendimi ne kadar da güçsüz hissettiriyordu.

Caddenin karşısına geçip güneye yöneldiğini sadece tahmin edebilirdim. O tarafta fazla bir şey yoktu. Kaybolmuş olabilir miydi? Bu ihtimalin karakterine uyduğu yadsınamazdı.

Arabama geri döndüm ve caddelerde yavaşça ilerleyerek onu aradım. Birkaç gölgelik alanda daha dışarı çıktım ama kokusunu sadece bir kez daha yakaladım ve yönü kafamı karıştırdı. Nereye gitmeye çalışıyordu?

Kitapçıyla restoran arasındaki yolda, onu görmeyi umarak birkaç defa gidip geldim. Jessica ve Angela çoktan restorana gelmişlerdi, sipariş vermek ile Bella'yı beklemek arasında karar vermeye çalışıyorlardı. Jessica hemen sipariş vermek için üsteliyordu.

Yabancıların zihinlerinde gezinmeye, onların gözlerinden aramaya başladım. Elbette birileri onu bir yerde görmüş olmalıydı.

Kayıp olduğu süre uzadıkça daha da endişelendim. Görüş alanımdan ve kendi normal seyrinden çıktığında, onu bulmanın ne kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Bulutlar ufukta toplanıyordu ve birkaç dakika içinde arabadan çıkıp onu aramak için özgür olacaktım. O zaman fazla vaktimi almazdı. Şu anda, beni böyle çaresiz kılan şey güneşti. Yalnızca birkaç

dakika daha, sonra avantaj yeniden bana geçecek ve insan dünyası aciz kalacaktı.

Birinin aklını okudum, başka birinin daha. Çok fazla önemsiz düşünce vardı.

...bebek yine kulak enfeksiyonu mu geçiriyor acaba...

Altı-dört-bir miydi, altı-bir-dört mü?

Yine geç kaldı. Ona söylemem lazım...

Aha! İşte geliyor!

En sonunda yüzünü gördüm. Sonunda birisi onu fark etmişti!

Rahatlamam saniyenin onda biri kadar sürdü, sonra gölgelerin içinde tereddütle duran Bella'nın yüzünü sinsice seyreden adamın düşüncelerinin tamamını okudum.

Bana yabancı olsa da tanımadığım bir zihin yapısı değildi. Bir zamanlar tam olarak onun gibi düşünenleri avlamıştım.

"HAYIR!" diye kükredim, boğazımdan hırıltılar yükseldi. Gazı dibine kadar kökledim ama nereye gidiyordum?

Adamın düşüncelerinin geldiği yönü genel olarak biliyordum ama yeri net değildi. Bir şey olması gerekiyordu, bir sokak tabelası, bir dükkân, onu ele verecek herhangi bir şey. Fakat Bella gölgelerin içindeydi ve adamın gözleri onun korku dolu ifadesine odaklanmış, korkusundan keyif alıyordu.

Bella'nın yüzü, aklındaki diğer yüzlerin hatırasıyla bulanıklaştı. Bella ilk kurbanı değildi.

Hırlamalarım arabanın kaportasını sarssa da dikkatimi dağıtmadı.

Bella'nın arkasında hiç pencere yoktu. Kalabalık alışveriş bölgesinden uzakta, endüstriyel bölgedeydi. Arabam tiz bir ses çıkararak köşeyi dönerken başka bir arabayı kıl payı sıyırdı, doğru yön olduğunu umduğum bir yere doğru gidiyordum. Fakat diğer sürücü kornaya basarken ses arkamda kalmıştı bile.

Nasıl da titriyor, şuna bak! Adam beklentiyle güldü. Korku onu çeken, keyif aldığı kısımdı.

"Yaklaşma bana." Sesi alçak ve sabitti, çığlık atmıyordu.

"Böyle yapma, tatlım."

Kızın, diğer yönden gelen kaba bir kahkahayla irkilmesini izledi. Ses adamı rahatsız etti, *kapa çeneni Jeff*, diye düşündü ama kızın irkilmesi hoşuna gitti. Onun yalvardığını hayal etmeye başladı, nasıl da ayaklarına kapanacaktı...

Gürültülü kahkahayı duyana kadar yanında başları olduğunu fark etmemiştim. Kullanabileceğim bir şey aramanın çaresizliğiyle ondan başka kişileri taradım. Ellerini açarak Bella'ya doğru ilk adımını atıyordu.

Etrafındaki diğer zihinler onunki gibi bok çukuru değildi. Hepsi hafiften sarhoştu, Lanny dedikleri adamın ne kadar ileri gidebileceğinin farkında değillerdi. Kör bir şekilde, Lanny'nin önderliğinde gidiyorlardı. Onlara biraz eğlence sözü vermişti...

İçlerinden biri kızı taciz ederken yakalanmak istemediği için tedirgin hâlde sokağın sonuna doğru baktı ve bana ihtiyacım olan şeyi verdi. Baktığı yeri tanıdım.

Kırmızı ışıkta geçip akan trafikte iki arabanın arasındaki boşluktan kaçtım. Arkamdan kornalar yankılandı.

Cebimdeki telefonum titredi. Önemsemedim.

Lanny yavaşça ona yaklaşıyor, beklentisini uzatıyordu, dehşet ânı onu tahrik ediyordu. Kızın çığlık atmasını bekledi, tadını çıkarmaya hazırlanıyordu.

Fakat Bella çenesini dimdik tuttu ve kendini hazırladı. Adam şaşırdı, onun kaçmaya çalışmasını beklemişti. Şaşırmış ve biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Avını takip etmeyi, avlanmanın adrenalini hissetmeyi seviyordu.

Bu seferki cesur çıktı. Belki böylesi daha iyidir, daha çok savaşır.

Bir sokak ötedeydim. Canavar artık motorun kükremesini duyabiliyor olmalıydı ama kurbanına öyle odaklanmıştı ki hiç dikkat etmedi.

Kurban *kendisi* olunca bakalım avdan ne kadar keyif alacaktı. *Benim* avlanma stilim konusunda ne düşüneceğini merak ediyordum.

Kafamın başka bir bölümünde, infazcılık yaptığım günlerde şahit olduğum dehşet verici şeyleri araştırıyor, en acı verici olanını arıyordum. Kurbanlarım ne kadar hak ederse etsin, onlara asla işkence etmemiştim ama bu adam farklıydı. Bunun için acı çekecekti. Istırap içinde kıvranacaktı. Diğerleri paylarına düşen şekilde sadece ölecekti ama *Lanny* denilen bu yaratık uzun bir süre ölmek için yalvardıktan sonra o armağanı alabilecekti.

Yolun ortasından Bella'ya doğru yaklaşıyordu.

Köşeyi sertçe döndüm, farlarım onları aydınlattı ve hepsi olduğu yerde donakaldı. Yoldan çekilen liderlerinin üzerinden geçebilirdim ama bu onun için kolay bir ölüm olurdu.

Arabanın dönmesine izin vererek savurdum, böylece ben geldiğim yöne doğru bakarken yolcu kapısı Bella'ya yakındı. Kapıyı açtım, Bella arabaya doğru koşuyordu zaten.

"Bin çabuk," diye hırladım.

Ne oluyor lan?

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum! Kız yalnız değil.

Kaçsam mı?

Sanırım kusacağım...

Bella tereddüt etmeden açık kapıdan içeri atladı, kapıyı arkasından kapattı.

Sonrasında bana bugüne kadar bir insanın yüzünde gördüğüm en güven dolu ifadeyle baktı ve bütün şiddet dolu planlarım un ufak oldu.

Onu arabada bırakıp sokaktaki dört adamla ilgilenemeyeceğimi anlamam bir saniyeden çok daha kısa sürdü. Ona ne söyleyecektim? İzlememesini mi? Hah! Ne zaman istediğim bir şey yapmıştı ki?

Onları görmeyeceği bir yere sürükleyip, Bella'yı burada yalnız mı bırakacaktım? Bu akşam Port Angeles sokaklarında başka bir psikopatın dolaşması uzak bir ihtimaldi ama bir tanesinin olması da yeterliydi! İşte, deli olmadığımın bir kanıtıydı bu, mıknatıs gibi bütün tehlikeleri kendine çekiyordu. Eğer ona çekilen ben olmasaydım, başka bir kötülük benim yerimi alacaktı.

Hızlanırken onunla beraber hareket ediyormuşum gibi hissettim, onu takipçilerinden öyle hızlı uzaklaştırdım ki arabamın arkasından ağızları açık bir şekilde baktılar. Anlık tereddüdümü fark etmedi.

Adama arabamla bile çarpamazdım. Bu Bella'yı korkuturdu.

Adamı öldürmeyi öyle feci şekilde istiyordum ki bu istek kulaklarımda çınladı, görüşümü bulanıklaştırdı ve dilimde boğazımdaki susuzluktan daha güçlü bir acı tat bıraktı. Bunun aciliyetiyle, verdiği arzuyla, gerekliliğiyle kaslarım kasıldı. Onu öldürmek *zorundaydım*. Derisini yavaşça yüzecektim, parça parça edecektim, derisini kaslarından, kaslarını kemiğinden ayıracaktım...

Ancak kız, dünya üzerindeki tek kız, iki eliyle koltuğuna tutunmuş, bana bakıyordu, gözleri tuhaf bir şekilde sakin ve güven doluydu. İntikamın beklemesi gerekecekti.

"Emniyet kemerini tak," dedim emredercesine. Sesim, nefret ve kana susamışlıkla sertti. Sıradan bir susuzluk değildi bu. Uzun zamandır insan kanı içmemeye kendimi adamıştım ve bu yaratığın bunu değiştirmesine izin vermeyecektim. Onun infazı, yaptığının cezası olacaktı sadece.

Bella emniyet kemerini takarken çıkan sesle hafifçe sıçradı. Bu küçük ses onu sıçratmaya yetiyordu ancak ben kasabayı altüst edip bütün trafik kurallarını hiçe sayarken irkilmiyordu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Garip bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Az önce başına gelmek üzere olan şey düşünülünce bu mantıklı değildi.

"İyi misin?" diye sordu. Yaşadığı stres ve korkudan sesi tarazlıydı.

Başına gelenlerden sonra *benim* iyi olup olmadığımı mı bilmek istiyordu?

İyi miydim?

"Hayır," dedim bir aydınlanma ânı yaşayarak, sesim öfkeyle dolup taşıyordu.

Onu bu öğleden sonra, gelmiş geçmiş en kötü gözetlemeyi yaparak geçirdiğim, az kullanılan yoldan götürdüm. Şimdi ağaçların altında kapkaraydı.

O kadar öfke doluydum ki vücudum olduğu yerde donakaldı, tamamen hareketsizdim. Kıpırdatamadığım ellerim ona saldıran kişiye çarpmak için sızlıyordu, onu tanınmayacak hâle gelene kadar parçalamak istiyordum.

Ancak bunun için Bella'yı burada, karanlık gecede tek başına ve korunmasız bırakmam gerekiyordu.

Zihnim avlandığım günlerden, unutabilmeyi dilediğim görüntüleri önüme seriyordu. Özellikle de şu anda hissettiğim öldürme dürtüsü, şimdiye kadar hiçbir avda hissetmediğim kadar güçlüyken.

Bu menfur adam, türünün en kötüsü değildi, gerçi kötülüğün derinliklerini hak temelli bir sıraya dizmek zordu. Yine de en kötüsünü hatırlıyordum. Onun o unvanı hak ettiğine dair hiç şüphe yoktu.

"Yargıç, jüri ve cellât" olarak yaşadığım günlerde avladığım adamların çoğu bir parça pişmanlık hissederdi ya da en azından yakalanma korkuları olurdu. Çoğu endişelerini dindirmek için alkol veya uyuşturucuya yönelirdi. Kimileri bölümlere ayırırdı, kişiliklerinde çatlaklar yaratır ve biri karanlıkta, biri aydınlıkta, iki adam olarak yaşarlardı.

Fakat karşılaştığım en kötü, en alçak sapkında pişmanlık diye bir şey yoktu.

Kendi iblisini öylesine kucaklayan birini hiç görmemiştim. Yaptıklarından *keyif* alırdı. Savunmasız kurbanları ve onların işkence dolu çığlıklarıyla dolu bir dünya yaratmıştı ve yarattığı dünyadan zevk alıyordu. Bütün ilgi alanlarının merkezi acıydı, acıyı yaratmakta ve uzatmakta çok iyiydi.

Talep ettiğim her kan için kendi kurallarıma, adaletime bağlıydım. Fakat bu olayda muallâkta kalmıştım. Bu adamın hızlı bir şekilde ölmesi onun için çok kolay bir kaçış olacaktı.

O çizgiyi geçmeye hiç o kadar yaklaşmamıştım. Nihayetinde onu da diğerlerini öldürdüğüm kadar hızlı bir şekilde öldürmüştüm.

Eğer adamı bulduğumda, dehşet içindeki kurbanlarından ikisi hâlâ bodrumunda olmasaydı her şey çok daha farklı olabilirdi. Çok kötü şekilde yaralanmış iki genç kadındı. İkisini de hastaneye büyük bir hızla taşısam da yalnızca biri kurtulmuştu.

Adamın kanını içmeye vaktim olmamıştı. Önemli değildi. Ölmeyi hak eden çok daha fazla insan vardı.

Tıpkı Lanny gibi. O da gaddar canavarın tekiydi ama elbette hatırladığım kişiden daha kötü değildi. Öyleyse neden daha fazla acı çekmesi gerekiyor gibi hissediyordum?

Ama önce...

"Bella?" dedim dişlerimin arasından.

"Efendim?" diye cevapladı boğuk bir sesle. Boğazını temizledi.

"*Sen* iyi misin?" Bu gerçekten en önemli, en öncelikli şeydi. İntikam ikinci sıradaydı. Bunu *biliyordum* ama vücudum hiddetle öyle doluydu ki düşünmek zordu.

"Evet." Sesi hâlâ kalın çıkıyordu. Hiç şüphe yok ki korkudandı.

Yani onu bırakamazdım.

Çileden çıkaracak bir sebepten, evrenin bana oynadığı bir oyun

gibi, durmadan tehdit altında olmasaydı da benim yokluğumda son derece güvende olacağından *emin* olabilseydim de, onu karanlıkta yalnız bırakamazdım.

Kesinlikle çok korkmuştu.

Ancak ne yapılması gerektiğini bilseydim bile, onu rahatlatacak hâlde değildim, zaten ne yapılacağını da bilmiyordum. Benden yayılan acımasızlığı hissedebiliyordu büyük ihtimalle, o kadarı barizdi. İçimde kaynayan kıyım arzusunu dindiremezsem onu daha çok korkutacaktım.

Başka bir şey düşünmem gerekiyordu.

"Lütfen dikkatimi dağıt," diye yalvardım.

"Efendim?"

İhtiyacım olan şeyi açıklamak için çok az kontrolüm vardı.

"Sadece..." Nasıl açıklayacağımı düşünemedim. Aklıma gelen en yakın kelimeyi seçtim. "Ben sakinleşene kadar önemsiz konulardan konuş." Ağzımdan çıkar çıkmaz kötü bir kelime seçimi olduğunu fark ettim ama umursayamadım. Beni bu arabanın içinde tutan tek şey bana ihtiyacı olmasıydı. Adamın düşüncelerini duyabiliyordum, hayal kırıklığını ve öfkesini. Onu nerede bulacağımı biliyordum. Gözlerimi kapadım, görmemiş olmayı diledim.

"Peki..." Tereddüt etti, herhalde ricamı anlamaya çalışıyordu veya alınmış olabilir miydi? Sonra devam etti. "Yarın okuldan önce arabayı Tyler Crowley'in üzerine süreceğim?" Bunu bir soru gibi söyledi.

Evet, ihtiyacım olan şey buydu. Elbette Bella beklenmedik bir şey söyleyecekti. Önceden olduğu gibi, onun dudaklarından dökülen tehditler çok ters ve komikti. Eğer öldürme arzusuyla yanmıyor olsaydım gülerdim.

Kendimi tekrar konuşmaya zorlayarak, "Neden?" diye sordum.

"Herkese mezuniyet balosuna beraber gideceğimizi söylüyormuş," dedi öfkeden deliye dönmüş bir ifadeyle. "Ya delirmiş ya da hâlâ beni az kalsın öldüreceği için özür dilemeye çalışıyor. Hatırlıyorsundur," diye ekledi kuru kuru. "Nedense *balonun* bunun için iyi bir yol olduğunu düşünüyor. Ben de onun hayatını tehlikeye atarsam, yani beraber olursak özür dilemekten vazgeçer diye düşündüm. Düşmana ihtiyacım yok. Tyler peşimi bırakırsa, Lauren

benimle uğraşmaktan vazgeçer belki. Ancak Sentra'sına zarar verebilirim," diye devam etti, aklı şimdi düşüncelerle doluydu. "Arabası olmazsa kimseyi mezuniyet balosuna götüremez..."

Bazen, bazı şeyleri yanlış anladığını görmek cesaret vericiydi. Lisedeki insan erkekleri için ne kadar çekici göründüğünü anlamıyordu. Benim için ne kadar çekici olduğunu da mı görmüyordu?

Ah, işe yarıyordu. Zihninin şaşırtıcı işleyişi her zaman ilgi çekiciydi. Kontrolümü yeniden kazanmaya, intikam ve kıyımdan fazlasını görmeye başlıyordum.

"Bunu duymuştum," dedim. Konuşmayı bıraktı, devam etmesini istiyordum.

"*Duydun mu?*" dedi inanamayarak. Sonra sesi öncekinden daha öfkeli bir hâl aldı. "Boynundan aşağısı felç olursa da baloya gidemez."

Keşke kulağa delirmişim gibi gelmeden, ondan ölüm ve zarar verme tehditlerine devam etmesini isteyebilmemin bir yolu olsaydı. Beni sakinleştirmenin daha iyi bir yolunu bulamazdı. Abartılı bir alaycılıkla kullandığı sözler, tam da şu anda ihtiyaç duyduğum bir hatırlatıcıydı.

İç geçirip gözlerimi açtım.

Çekinerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Pek değil."

Daha sakindim ama daha iyi değildim. Çünkü az önce Lanny isimli yaratığı öldüremeyeceğimi fark etmiştim. Şu anda son derece hak edilmiş bir cinayetten daha çok istediğim tek bir şey varsa o da bu kızdı. Ona sahip olamasam da sadece hayali bile bu akşam bir cinayet âlemine girmeyi imkânsızlaştırıyordu.

Bella katilin tekinden daha iyisini hak ediyordu.

Bir katilden fazlası olmak için yetmiş yılın üzerinde zaman geçirmiştim. Onca yıllık çaba beni asla yanımdaki kıza layık biri yapamazdı, üstelik eğer o hayata tek bir gece için bile dönecek olursam Bella benim için sonsuza kadar erişilmez olacaktı. Onların kanını içmesem bile, gözlerim kanıtla kıpkırmızı parlamayacak olsa bile, Bella farkı sezmeyecek miydi?

Onun için iyi olmaya çalışıyordum. Bu imkânsız bir hedefti. Fakat pes etme düşüncesine katlanamazdım.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Kokusu burnumu doldurdu ve kendime onu hak etmemin mümkün olmadığını hatırlattım. Olan bitenden sonra, onu ne kadar seversem seveyim, hâlâ ağzımı sulandırıyordu.

Ona karşı, becerebildiğim kadarıyla, dürüst olacaktım. Bunu ona borçluydum.

"Bazen öfkem konusunda problem yaşıyorum, Bella." Karanlık geceye baktım, sözlerimdeki korkuyu hem duymasını istiyordum hem de duymamasını. Çoğunlukla duymamasını. *Kaç Bella, kaç. Kal Bella, kal.* "Ama geri dönüp onları avlamanın bana pek yardımı *olmazdı*..." Düşüncesi bile arabadan dışarı fırlamama yeterdi. Derin bir nefes aldım, kokusunun boğazımı kavurarak aşağı inmesine izin verdim. "En azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum."

"Ya."

Başka bir şey söylemedi. Ne kadarını anlamıştı? Ona kaçamak bir bakış attım ama yüzü okunaksızdı. Belki de şoktan bomboştu. Pekâlâ, korkudan çığlıklar atmıyordu. En azından henüz öyle bir şey yoktu.

"Jessica ve Angela beni merak edecekler," dedi sessizce. Sesi çok sakindi ve bunun nasıl olabildiğini bilmiyordum. Şoka mı girmişti? Belki de bu akşam yaşananları daha tam olarak algılayamamıştı. "Onlarla buluşmam gerekiyordu."

Benden uzaklaşmak mı istiyordu? Yoksa sadece arkadaşlarını endişelendirmekten mi kaçınıyordu?

Cevap vermedim, arabayı çalıştırdım ve onu geri götürdüm. Kasabaya yaklaştıkça kararıma sadık kalmam daha da zorlaştı. O adama o kadar *yakındım* ki...

Eğer imkânsızsa, eğer bu kıza asla sahip olamayacak veya onu asla hak edemeyeceksem, bu herifi cezasız bırakmanın mantığı neydi? Elbette kendime o kadarı için izin verebilirdim.

Hayır. Pes etmeyecektim. Henüz değil. Onu, teslim olmayacak kadar çok istiyordum.

Daha ben düşüncelerimi yoluna koyamadan, arkadaşlarıyla buluşması gereken restorana varmıştık bile. Jessica ve Angela yemeklerini bitirmişti, artık ikisi de ciddi ciddi onu merak ediyordu. Onu aramak için karanlık bir sokağa doğru gitmek üzerelerdi.

Ortalıkta gezinmeleri için iyi bir gece değildi.

"Nerede olduklarını nasıl..." Bella'nın yarım kalan sorusu dikkatimi dağıttı ve bir gaf daha yaptığımı fark ettim. Dikkatim öyle dağınıktı ki arkadaşlarıyla nerede buluşacağını sormamıştım.

Fakat sorgusunu bitirmek ve üstelemek yerine sadece başını iki yana sallayıp gülümsedi.

Bu ne anlama geliyordu?

Tuhaf kabullenişini çözmeye çalışacak vaktim yoktu. Kapımı açtım.

Ürkerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Seni gözümün önünden ayırmıyorum. Bu akşam kendime yalnız kalma izni vermiyorum. Bu sırayla. "Seni yemeğe götürüyorum."

Tamam, bu ilginç olacaktı. Yanımda Alice'le gelip tesadüfen Bella ve arkadaşlarıyla aynı restoranı seçmişim gibi davrandığımı hayal ettiğim zaman, tamamen başka bir gece gibi geliyordu. İşte, şimdi buradaydım, tabiri caizse onunla randevudaydım. Ancak bu sayılmazdı çünkü ona hayır deme şansı vermiyordum.

Genelde önemsiz bir hızla hareket etmek zorunda kalmak çok sinir bozucu olmuyordu ama ben kapısını açmak için arabanın etrafından dolanırken o beklemek yerine kendi başına çıkmıştı.

Bana katılmasını bekledim, arkadaşları karanlık köşeye doğru yollarına devam ederken gittikçe tedirgin oluyordum.

"Jessica ve Angela'yı durdur da onları da takip etmek zorunda kalmayayım," diye emrettim çabucak. "Diğer arkadaşlarınla karşılaşırsam kendimi tutabileceğimi sanmıyorum." Hayır, o kadar güçlü kalamazdım.

Ürperdi, sonra hemen kendini topladı. Arkalarından bir adım atarak, "Jess! Angela!" diye bağırdı. Kızlar döndü, Bella, dikkatlerini çekmek için kolunu başının üstüne kaldırıp salladı.

Bella! Ah, güvende! diye düşündü Angela ferahlayarak.

Çok geç kalmadın mı? Jessica kendi kendine homurdandı ama o da Bella'nın kaybolmadığına veya yaralanmadığına şükretti. Bu, ondan biraz olsun hoşlanmamı sağladı.

Kızlar hemen geri döndüler ve beni onun yanında görünce şoka girerek duruverdiler.

I-ıh! Jessica aptallaştı. *İmkânı yok!*

Edward Cullen? *Onu bulmak için mi tek başına gitti? Eğer burada olduğunu biliyorsa neden kasaba dışında olmalarıyla ilgili sorular sorsun ki?* Bella'nın Angela'ya ailemin sık sık devamsızlık yapıp yapmadığını sorarken onu saran utangaçlığın kısa bir görüntüsünü yakaladım. *Hayır, bilmesi mümkün değil,* diye karar verdi Angela.

Jessica'nın düşünceleri, şaşkınlığı geçip şüpheye doğru ilerledi. *Bella benden sır saklıyordu.*

"Nerede kaldın?" diye sorarken Bella'ya bakıyor olsa da göz ucuyla beni yokluyordu.

"Kayboldum. Sonra da Edward'a rastladım," dedi elini bana doğru sallayarak. Sesi son derece normaldi. Sanki gerçekten tüm olup biten buydu.

Şokta olmalıydı. Sakinliğinin tek açıklaması buydu.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum, sırf kibar olmak adına. Çoktan yediklerini biliyordum.

Kahretsin ama çok ateşli! diye düşündü Jessica, aklı tutarsızlaşıverdi.

Angela da fazla anlaşılır değildi. *Keşke yememiş olsaydık. Vay. Sadece, vay.*

Neden Bella'ya bunu yapamıyordum ki?

Jessica, "Şey, tabii," diyerek kabul etti.

Angela kaşlarını çattı. "Aslında Bella, biz seni beklerken yemek yedik," diye itiraf etti. "Özür dileriz."

Kapa çeneni! Jessica içinden ona yakındı.

Bella omzunu silkti. Gayet rahattı. Kesinlikle şoktaydı. "Önemli değil, aç değilim."

"Bence bir şeyler yemelisin," diyerek karşı çıktım. Kan dolaşımında biraz şekere ihtiyaç vardı, *gerçi olduğu hâliyle de yeterince tatlı kokuyor,* diye düşündüm alayla. Yaşadığı dehşet, bir anda gelip üzerine çöreklenecekti ve boş midenin ona yardımı olmayacaktı. Deneyimlerimden de biliyordum ki kolay bayılan biriydi.

Bu kızlar doğruca eve giderse tehlikede olmazlardı. Tehlike, *onların* her adımında peşlerinde değildi.

Hem Bella'yla yalnız olmayı tercih ederdim, o benimle yalnız kalmayı istediği müddetçe.

Bella cevap veremeden Jessica'ya, "Bu gece Bella'yı eve benim bırakmamın sizin için bir sakıncası var mı?" dedim. "Böylece o yemek yerken siz de onu beklemek zorunda kalmazsınız."

"Ah, sorun değil, yani sanırım..." Jessica imalı bir şekilde Bella'ya baktı, istediği şeyin bu olduğundan emin olmak için bir işaret arıyordu.

Muhtemelen onu kendine istiyordur. Kim istemez? diye düşündü Jessica. Aynı anda Bella'nın göz kırpmasını izledi.

Bella *göz mü kırptı*?

"Peki öyleyse," dedi Angela çabucak. Eğer Bella'nın istediği buysa, bir an önce ayak altından çekilmek için acele etti. Bella da bunu istiyor gibiydi. "Yarın görüşürüz Bella... Edward." Adımı doğal bir tonla söylemek için çabaladı. Sonra Jessica'nın elini yakaladı ve onu çekiştirmeye başladı.

Bunun için Angela'ya teşekkür etmenin bir yolunu bulacaktım.

Jessica'nın arabası yakındaydı, bir sokak lambasının altında, parlak ışık dairesinin içindeydi. Bella kaşlarının arasında, endişeden oluşan bir çizgiyle onları arabaya binene kadar dikkatle izledi, demek ki içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Jessica arabasıyla uzaklaşırken el salladı, Bella da ona el salladı. Araba gözden kaybolana kadar bekledikten sonra derin bir nefes aldı ve dönüp bana baktı.

"Gerçekten, ben aç değilim," dedi.

Neden konuşmadan önce onların gitmesini beklemişti? Gerçekten benimle yalnız kalmak mı istiyordu? Hem de cinayete meyleden hiddetime tanık olduktan sonra?

Mesele ne olursa olsun, bir şeyler yiyecekti.

"Dalga geçme," dedim.

Restoranın kapısını onun için açık tuttum ve bekledim.

İç geçirdi ve içeri girdi.

Hostesin beklediği podyuma kadar yanında yürüdüm. Bella hâlâ son derece serinkanlı görünüyordu. Eline, alnına dokunup ateşini ölçmek istedim. Fakat soğukluğum tıpkı önceden olduğu gibi onu tiksindirirdi.

Aman Tanrım. Hostesin fazlasıyla gürültülü zihinsel sesi beynime zorla girdi. *Aman Tanrım!*

Bella cevap veremeden Jessica'ya, "Bu gece Bella'yı eve benim bırakmamın sizin için bir sakıncası var mı?" dedim. "Böylece o yemek yerken siz de onu beklemek zorunda kalmazsınız."

"Ah, sorun değil, yani sanırım..." Jessica imalı bir şekilde Bella'ya baktı, istediği şeyin bu olduğundan emin olmak için bir işaret arıyordu.

Muhtemelen onu kendine istiyordur. Kim istemez? diye düşündü Jessica. Aynı anda Bella'nın göz kırpmasını izledi.

Bella *göz mü kırptı*?

"Peki öyleyse," dedi Angela çabucak. Eğer Bella'nın istediği buysa, bir an önce ayak altından çekilmek için acele etti. Bella da bunu istiyor gibiydi. "Yarın görüşürüz Bella... Edward." Adımı doğal bir tonla söylemek için çabaladı. Sonra Jessica'nın elini yakaladı ve onu çekiştirmeye başladı.

Bunun için Angela'ya teşekkür etmenin bir yolunu bulacaktım.

Jessica'nın arabası yakındaydı, bir sokak lambasının altında, parlak ışık dairesinin içindeydi. Bella kaşlarının arasında, endişeden oluşan bir çizgiyle onları arabaya binene kadar dikkatle izledi, demek ki içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Jessica arabasıyla uzaklaşırken el salladı, Bella da ona el salladı. Araba gözden kaybolana kadar bekledikten sonra derin bir nefes aldı ve dönüp bana baktı.

"Gerçekten, ben aç değilim," dedi.

Neden konuşmadan önce onların gitmesini beklemişti? Gerçekten benimle yalnız kalmak mı istiyordu? Hem de cinayete meyleden hiddetime tanık olduktan sonra?

Mesele ne olursa olsun, bir şeyler yiyecekti.

"Dalga geçme," dedim.

Restoranın kapısını onun için açık tuttum ve bekledim.

İç geçirdi ve içeri girdi.

Hostesin beklediği podyuma kadar yanında yürüdüm. Bella hâlâ son derece serinkanlı görünüyordu. Eline, alnına dokunup ateşini ölçmek istedim. Fakat soğukluğum tıpkı önceden olduğu gibi onu tiksindirirdi.

Aman Tanrım. Hostesin fazlasıyla gürültülü zihinsel sesi beynime zorla girdi. *Aman Tanrım!*

Bella cevap veremeden Jessica'ya, "Bu gece Bella'yı eve benim bırakmamın sizin için bir sakıncası var mı?" dedim. "Böylece o yemek yerken siz de onu beklemek zorunda kalmazsınız."

"Ah, sorun değil, yani sanırım..." Jessica imalı bir şekilde Bella'ya baktı, istediği şeyin bu olduğundan emin olmak için bir işaret arıyordu.

Muhtemelen onu kendine istiyordur. Kim istemez? diye düşündü Jessica. Aynı anda Bella'nın göz kırpmasını izledi.

Bella *göz mü kırptı*?

"Peki öyleyse," dedi Angela çabucak. Eğer Bella'nın istediği buysa, bir an önce ayak altından çekilmek için acele etti. Bella da bunu istiyor gibiydi. "Yarın görüşürüz Bella... Edward." Adımı doğal bir tonla söylemek için çabaladı. Sonra Jessica'nın elini yakaladı ve onu çekiştirmeye başladı.

Bunun için Angela'ya teşekkür etmenin bir yolunu bulacaktım.

Jessica'nın arabası yakındaydı, bir sokak lambasının altında, parlak ışık dairesinin içindeydi. Bella kaşlarının arasında, endişeden oluşan bir çizgiyle onları arabaya binene kadar dikkatle izledi, demek ki içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Jessica arabasıyla uzaklaşırken el salladı, Bella da ona el salladı. Araba gözden kaybolana kadar bekledikten sonra derin bir nefes aldı ve dönüp bana baktı.

"Gerçekten, ben aç değilim," dedi.

Neden konuşmadan önce onların gitmesini beklemişti? Gerçekten benimle yalnız kalmak mı istiyordu? Hem de cinayete meyleden hiddetime tanık olduktan sonra?

Mesele ne olursa olsun, bir şeyler yiyecekti.

"Dalga geçme," dedim.

Restoranın kapısını onun için açık tuttum ve bekledim.

İç geçirdi ve içeri girdi.

Hostesin beklediği podyuma kadar yanında yürüdüm. Bella hâlâ son derece serinkanlı görünüyordu. Eline, alnına dokunup ateşini ölçmek istedim. Fakat soğukluğum tıpkı önceden olduğu gibi onu tiksindirirdi.

Aman Tanrım. Hostesin fazlasıyla gürültülü zihinsel sesi beynime zorla girdi. *Aman Tanrım!*

Bu gece dikkatleri çekme gecem gibiydi ya da Bella'nın beni o şekilde görmesini öyle çok istiyordum ki bunu daha fazla fark eder olmuştum? Avımıza her zaman çekici gelirdik ama bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Shelly Cope ve Jessica Stanley gibi korkuyu durmadan hükümsüz kılan insanlar dışında, genelde o ilk çekimin ardından hemen korku patlak verirdi.

Hostes konuşmayınca, "İki kişilik masa?" dedim.

Mmm! Ne ses ama! "Şey, tabii, evet. La Bella Italia'ya hoş geldiniz. Lütfen beni takip edin." Düşünceleri meşguldü, hesap yapıyordu.

Belki kuzenidir. Kardeşi olamaz, hiç benzemiyorlar. Ama kesin aileden. Bu adam bu kızla olamaz!

İnsan gözleri pusluydu, hiçbir şeyi net görmüyorlardı. Nasıl olur da bu dar beyinli kadın benim avım için tuzağım olan fiziksel cazibemi bu kadar çekici bulurken yanımdaki kızın narin kusursuzluğunu görmekten aciz olabilirdi?

Ne olur ne olmaz, kızın ekmeğine yağ sürmeye gerek yok, diye düşünen hostes bizi restoranın en kalabalık kısmının ortasındaki bir aile masasına yönlendirdi. *Kız yanındayken ona telefon numaramı verebilir miyim?* diye düşündü.

Arka cebimden bir banknot çıkardım. İşin içine para girince insanlar her zaman işbirliğine açık olurlardı.

Bella hostesin gösterdiği yere sorgusuz sualsiz oturmak üzereydi. Başımı iki yana salladım, duraksayıp başını merakla yana eğdi. Evet, bu akşam çok meraklı olacaktı. Kalabalık bir yer bu konuşma için uygun değildi.

"Daha özel bir yer yok mu?" Hostese parayı uzatarak rica ettim. Kadın şaşırarak afalladı ama sonra bahşişi aldı.

"Elbette."

Bizi duvarla ayrılmış bir locaya götürürken paraya göz attı.

Daha iyi bir masa için elli dolar mı? Zengin de. Mantıklı tabii, bahse varım, ceketi benim son maaş çekimden daha fazla eder. Kahretsin. Niye o kızla özel bir yer istiyor ki?

Bizi kimsenin göremeyeceği, restoranın sessiz bir köşesindeki locaya götürdü, böylece ona anlatacağım şeylere verdiği tepkiyi

kimse görmezdi. Bu akşam benden ne isteyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tabii ona ne vereceğimden de.

Ne kadarını tahmin etmişti? Bu akşamki olaylardan bir sonuç çıkarmak için nasıl bir açıklama uydurmuştu?

"Burası nasıl?" diye sordu hostes.

"Harika," dedim. Bella'ya karşı kinci tavrı yüzünden biraz kızdığımı hissederek, ona geniş bir şekilde gülümseyip dişlerimi gösterdim. Beni açık açık görmesine izin verdim.

Vay canına. "Şey, garsonunuz hemen sizinle ilgilenecek." *Bu adam gerçek olamaz. Belki kız ortadan kaybolur, belki marinara sosuyla tabağına numaramı yazarım.* Bir yandan dinleyerek uzaklaştı.

Garip. Hâlâ korkmamıştı. Birden Emmett'ın haftalar önce kafeteryada benimle kafa bulduğunu hatırladım. *Bahse varım, ben onu senden daha iyi korkutabilirdim.*

O yanımı mı kaybediyordum?

"İnsanlara bunu yapmamalısın." Bella onaylamayan bir tonla düşüncelerimi böldü. "Bu haksızlık."

Eleştirel yüz ifadesine baktım. Ne demek istiyordu? İstemiş olsam da hostesi korkutmamıştım. "Ne yapmayayım?"

"Onları böyle büyüleme. Muhtemelen kadın şimdi mutfakta nefes nefesedir."

Hımm. Bella haklı sayılırdı. Hostes mantığını yarı yarıya kaybetmişti, benimle ilgili yalan yanlış tahminlerini garson arkadaşına anlatıyordu.

Ben hemen cevap vermeyince, "Yapma ama," diye azarladı beni. "İnsanlar üzerinde yarattığın etkiyi *biliyorsundur* herhalde."

"Ben insanları *büyülüyor muyum*?" Bu, ifade etmenin ilginç bir yoluydu. Bu akşam için haklı sayılırdı. Farkın sebebini merak ettim.

Şüpheyle, "Fark etmedin mi?" diye sordu. "Herkesin işini bu kadar kolay halledebildiğini mi düşünüyorsun?"

"Ben *seni* büyülüyor muyum?" Merakımı düşünmeden dile getirdim, kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra onları geri almak için çok geçti.

Ancak bunu yüksek sesle dile getirdiğim için çok derin bir pişmanlık duyamadan o, "Çoğunlukla," diye cevap verdi. Yanakları hafif bir pembelikle parladı.

Onu büyülüyordum.

Sessiz kalbim bu zamana kadar hiç hissetmediğim yoğunlukta bir umutla doldu.

"Merhaba," dedi bir garson ve kendini tanıttı. Düşünceleri gürültülüydü ve hostesinkinden daha açık saçıktı ama sesini dışarıda bıraktım. Onun yerine Bella'ya baktım, kanın elmacık kemiklerinin üzerine yayılmasını izledim. Bunun boğazımı alevler içinde bırakmadığını, aksine, solgun yüzünü parlattığını, krema gibi tenini nasıl belirginleştiğini fark ettim.

Garson benden bir şey bekliyordu. Ah, içecek siparişimizi sormuştu. Bella'ya bakmayı sürdürdüm ve garson da istemeye istemeye ona döndü.

"Ben bir kola alayım?" dedi Bella onay ister gibi.

"İki kola," dedim. Susuzluk, yani normal, insan susuzluğu şokun bir belirtisiydi. Koladaki fazladan şekerin sistemine girdiğinden emin olacaktım.

Sağlıklı görünüyordu gerçi. Sağlıklıdan da öte, ışık saçıyordu.

"Ne?" dedi. Neden gözlerimi dikip baktığımı merak ediyordu sanırım. Garsonun gittiğinin az çok farkındaydım.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Soruma şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "İyiyim."

"Başın dönmüyor, miden bulanmıyor ya da üşümüyorsun, değil mi?"

Şimdi kafası daha da karışmış gibiydi. "Hayır, öyle mi olmalı?"

"Aslında senin şoka girmeni bekliyordum." Yarım bir gülümsemeyle inkâr etmesini bekledim. Kendisiyle ilgilenilmesini istemeyecekti.

Bana cevap vermesi biraz uzun sürdü. Gözleri hafiften odağını kaybetti. Ona gülümsediğimde bazen o şekilde bakıyordu. O... Büyüleniyor muydu?

Buna inanmak çok hoşuma giderdi.

"Şok geçireceğimi sanmıyorum. Tatsız şeyleri unutmak konusunda çok iyiyimdir," diye cevapladı nefes nefese.

Öyleyse hoş olmayan şeyler konusunda çok deneyimi mi vardı? Hayatı hep böyle tehlikeli miydi?

"Ben de öyle. Midene biraz yemek ve şeker girerse kendimi daha da iyi hissedeceğim."

Garson içecekler ve bir sepet ekmekle geri döndü. Getirdiklerini önüme koyup siparişimi sordu, bu arada da gözlerime bakmaya çalışıyordu. Bella'yla ilgilenmesi gerektiğini ima ettikten sonra kızın zihninden çıktım. Kaba bir zihni vardı.

Bella menüye hızlıca baktı. "Mantarlı ravioli alacağım."

Garson hevesle bana geri döndü. "Siz?"

"Ben bir şey istemiyorum."

Bella yüzünü buruşturdu. Hımm. Hiç yemek yemediğimi fark etmiş olmalıydı. Her şeyi fark ediyordu. Ben de onun etrafındayken dikkatli olmayı hep unutuyordum.

Tekrar yalnız kalana kadar bekledim.

"İç," diye ısrar ettim.

Anında ve hiç itiraz etmeden itaat edince şaşırdım. Bardağı neredeyse boşaltana kadar içti, kaşlarımı hafifçe çatarak ikinci kolayı önüne ittim. Susuzluk mu, şok muydu?

Biraz daha içtikten sonra bir defa titredi.

"Üşüyor musun?"

"Koladan sanırım," dedi ama yeniden titredi, dişleri birbirine çarpacakmış gibi dudakları hafifçe seğiriyordu.

Üzerindeki güzel bluz onu doğru düzgün korumayacak kadar ince görünüyordu. Üzerini ikinci bir deri gibi sarıyordu, en az ilki kadar narindi. "Ceketin yok mu?"

"Var." Kafası bulanmış bir şekilde etrafına bakındı. "Ah! Jessica'nın arabasında bıraktım."

Jestin vücut ısımla bozulmamasını dileyerek ceketimi çıkardım. Ona sıcak bir ceket uzatmak güzel olurdu. Bana bakarken yanakları yine kızarmaya başladı. Şu anda ne düşünüyordu?

Ceketi masanın üzerinden verdim ama giydiğinde tekrar titredi.

Evet, sıcak olsa güzel oldurdu.

"Teşekkürler," dedi. Derin bir nefes aldı ve sonra ellerini serbest bırakmak için ceketin uzun kollarını kıvırdı. Bir nefes daha aldı.

Olanlar yavaş yavaş yerine oturuyor muydu? Rengi hâlâ iyiydi. Koyu mavi bluzuyla teni krema ve gül gibi görünüyordu.

"Mavi sana çok yakışıyor," diyerek iltifatta bulundum. Sadece dürüst davranıyordum.

İyi görünüyordu ama risk almanın gereği yoktu. Ekmek sepetini ona doğru ittim.

Hareketlerimin ardındaki sebebi tahmin ederek, "Merak etme," dedi. "Şoka girmeyeceğim."

"Girmelisin, *normal* bir insan girerdi. Sen sarsılmadın bile." Ona onaylamayarak baktım, önce neden normal biri olamadığını, sonra da normal olmasını gerçekten isteyip istemediğimi merak ettim.

"Senin yanında kendimi güvende hissediyorum," diye açıkladı, gözleri yine güvenle doluydu. Hak etmediğim güvenle.

İçgüdüleri tamamen yanlıştı, tam tersine gidiyordu. Bu bir sorun olmalıydı. Tehlikeyi bir insanın fark etmesi gerektiği şekilde fark etmiyordu. Ters tepki veriyordu. Kaçmak yerine oyalanıyor, korkması gerekirken ona doğru çekiliyordu.

İkimiz de birbirimizden uzaklaşmak istemezken onu kendimden nasıl koruyabilirdim?

"Bu benim planladığımdan çok daha karışık," diye mırıldandım.

Sözlerimi kafasında evirip çevirdiğini görebiliyordum, onlardan ne anlam çıkaracağını merak ettim. Bir dilim ekmek alıp ne yaptığını tam olarak fark etmeden yemeye başladı. Bir müddet çiğnedi, ardından düşünceli bir ifadeyle başını yana eğdi.

Gelişigüzel bir ses tonuyla, "Gözlerinin rengi açıkken daha iyi bir ruh hâlinde oluyorsun," dedi.

Gözlemi öyle yerindeydi ki beni resmen sersemletti. "Ne?"

"Gözlerin siyahken çok sertsin. Bu konuda bir teori geliştirdim," diye ekledi kaygısızca.

Yani kendi açıklamasını yaratmıştı. Elbette yapmıştı. Gerçeğe ne kadar yaklaştığını merak ederken yoğun bir endişe hissettim.

"Başka teorilerin var mı?"

"Var." Bir lokma daha ısırıp çiğnerken son derece kaygısızdı. Sanki şeytanın kendisiyle şeytanın özelliklerini konuşmuyordu.

O devam etmeyince, "Umarım bu kez daha yaratıcı bir şey bulmuşsundur," diye yalan söyledim. Asıl umduğum şey tamamen *yanlış* yöne gitmesi, hedeften uzaklaşmasıydı. "Yoksa hâlâ çizgi romanlardan mı kopya çekiyorsun?"

"Hayır, çizgi romanlardan kopya çekmiyorum," dedi biraz utanarak. "Ama bunları kendi kendime de uydurmadım."

Dişlerimi sıkarak, "Yani?" diye sordum.

Çığlık atmak üzere olsaydı bu kadar sakince konuşmazdı herhalde.

Tereddütle dudağını ısırdı, garson Bella'nın yemeğiyle geri döndü. Bella'nın tabağını önüne koyarken garsona pek dikkat etmedim, sonra benim bir şey isteyip istemediğimi sordu.

Reddettim ama biraz daha kola istedim. Garson boş bardakları fark etmemişti.

Bella ile yeniden yalnız kalır kalmaz, "Bir şey söylüyordun," diye üsteledim.

"Arabada söyleyeceğim," dedi alçak sesle. Ah, bu kötü olacaktı. Etrafta başkaları varken tahminlerini dile getirmek istemiyordu. "Eğer..." diye ilave etti birden.

"Şartların mı var?" Öyle gergindim ki kelimeleri resmen hırlayarak söyledim.

"Elbette birkaç sorum var."

"Elbette," derken sesim sert çıktı.

Herhalde soruları düşüncelerinin gittiği yönü çıkarmama yetecekti. Fakat onları nasıl cevaplayacaktım? Sağduyulu yalanlarla mı? Yoksa onu gerçekten uzaklaştıracak mıydım? Yoksa karar veremeyip suskun mu kalacaktım?

Garson kolaları getirdiğinde sessizlik içinde oturuyorduk.

Kız gittiği anda dişlerimi sıkıp, "Tamam, sor bakalım," dedim.

"Neden Port Angeles'tasın?"

Bu çok basit bir soruydu, onun için. Hiçbir şeyi ele vermiyordu, tabii eğer dürüst bir şekilde cevaplayacak olursam benim yanıtım çok fazla şeyi açık ederdi. Önce onun bir şeyleri açık etmesine izin verecektim.

"Sıradaki soruya geçelim."

"Ama bu en kolay soruydu!"

"Sıradaki!" dedim tekrar.

Reddettiğim için hüsrana uğradı. Bakışlarını benden kaçırıp yemeğine baktı. Yavaşça, düşüne düşüne bir lokma aldı ve temkinli bir şekilde çiğnedi.

O yemeğini yerken, aniden aklımda garip bir kıyaslama belirdi. Bir saniyeliğine karşımda, elinde bir narla Persephone'u gördüm. Nardan yiyerek ölüler dünyasında kalmakla lanetlenişini.

Ben o muydum? Bizzat Hades'in kendisi, ilkbaharı gözüne kestiren, çalan ve sonu gelmez geceye mahkûm eden kişi. Bu izlenimi kafamdan çıkarmaya çalışsam da başarılı olamadım.

Bir yudum kola içti ve en sonunda bana baktı. Gözleri şüpheyle kısıldı.

"Peki öyleyse," dedi. "Diyelim ki, bu yalnızca bir varsayım elbette... Birisi insanların ne düşündüğünü anlayabiliyor, onların zihnini okuyor. Bazı istisnalar hariç..."

Daha kötüsü olabilirdi.

Bu arabadaki yarım gülümsemesini açıklıyordu. Kavrama konusunda hızlıydı, daha önce kimse bunu tahmin etmemişti. Carlisle hariç... Başlarda bütün düşüncelerine sanki benimle konuşuyormuş gibi cevap verdiğimde anlamıştı. Daha ben farkına varmadan fark etmişti hem de.

Bu soru o kadar kötü değildi. Bende bir sorun olduğunu bildiği açık olsa da bu, olabileceklerin yanında o kadar ciddi değildi. Ne de olsa akıl okumak vampirliğin özelliklerinden biri değildi. Teorilerine ayak uydurdum.

"*Bir* istisna hariç," diye düzelttim. "Varsayımsal olarak."

Gülümsememek için savaş verdi, muğlâk dürüstlüğüm onu memnun etti. "Peki, bir kişi hariç. Bu nasıl oluyor? Sınırları neler? Nasıl olur da biri bir başkasını tam zamanında bulur? Onun başının dertte olduğunu nereden bilebilir?"

"Varsayımsal olarak, değil mi?"

"Elbette." Dudakları seğirdi, ıslak kahverengi gözleri hevesliydi.

"Öyleyse..." Tereddüt ettim. "Eğer... Şu birisi..."

"Ona 'Joe' diyelim," diye önerdi.

Coşkusuna gülümsemeden edemedim. Sahiden de gerçeğin iyi bir şey olacağını mı düşünüyordu? Eğer sırlarım hoş şeyler olsaydı neden ondan saklayacaktım ki?

"Pekâlâ, Joe olsun," diyerek kabul ettim. "Eğer şu Joe daha dikkatli olsaydı, zamanlamanın mükemmel olmasına gerek kalmazdı." Başımı iki yana salladım ve bugün geç kalmaya ne kadar yakın olduğumu düşününce oluşan ürpertimi bastırdım. "Yalnızca sen, bu kadar küçük bir kasabada başını derde sokabilirsin. Son on yılın suç istatistiklerine baksan çok şaşırırdın."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve somurttu. "Varsayım üzerine konuşuyorduk."

Rahatsızlığı beni güldürdü.

Dudakları ve teni çok yumuşak görünüyordu. Göründüğü kadar kadifemsi olup olmadığını bilmek istedim. Ancak bu imkânsızdı. Dokunuşum onun için nahoş olurdu.

"Evet, öyle yapıyorduk," dedim. İyice moralimi bozmadan önce sohbete geri döndüm. "Sana da 'Jane' diyelim mi?"

Masanın üzerinden bana doğru eğildi, yüzündeki bütün neşe ve kızgınlık silindi.

"Nereden bildin?" diye sordu, sesi alçak ve ciddiydi.

Ona gerçeği söyleyebilir miydim? Veya ne kadarını söyleyebilirdim?

Ona anlatmak istedim. Yüzünde hâlâ görebildiğim o güveni hak etmek istedim.

Düşüncelerimi duyabiliyormuşçasına fısıldadı: "Bana güvenebileceğini biliyorsun." Önümdeki boş masanın üzerinde duran ellerime dokunacakmış gibi, tek elini uzattı.

Donmuş bir taşa benzeyen elime dokununca vereceği tepkiden nefret ederek ellerimi indirdim, o da elini geri çekti.

Sırlarımı koruma konusunda ona güvenebileceğimi biliyordum. O son derece onurlu, iliklerine kadar iyiydi. Fakat sırlarımdan korkmayacağı konusunda ona güvenemiyordum. *Korkmalıydı*. Gerçek, dehşet vericiydi.

"Başka bir seçeneğim var mı, bilmiyorum," diye fısıldadım. Bir keresinde onunla *son derece dikkatsiz* olduğunu söyleyerek kafa bulduğumu hatırladım. İfadesini doğru değerlendirdiysem onu gücendirmiştim. En azından yaptığım bir haksızlığı düzeltebilirdim. "Yanılmışım, tahmin ettiğimden çok daha dikkatliymişsin." Gerçi o farkında olmasa da, bu konuda hakkını zaten fazlasıyla teslim etmiştim.

Benimle kafa bulurcasına gülümseyerek, "Ben de senin hep haklı olduğunu düşünürdüm," dedi.

"Eskiden öyleydim." Eskiden ne yaptığımı biliyordum. Eskiden kendimden daima emindim. Şimdiyse her şey kaos ve kargaşadan ibaretti. Yine de tüm bunları hiçbir şeye değişmezdim. Eğer o kaos, Bella'nın yanında olabileceğim anlamına geliyorsa, değişmezdim.

"Başka bir konuda da senin hakkında yanlış bir izlenime kapılmıştım," diye devam ederek başka bir konuyu daha açıklığa ka-

vuşturdum. "Sen sadece kazaları üzerine çekmiyorsun, bu yeterince geniş bir sınıflandırma olmuyor. Sen *belaları* üzerine çekiyorsun. Küçücük bir yerde, tehlikeli bir şey varsa sürekli gelip seni buluyor." Neden o? Bunu hak etmek için ne yaptı?

Bella'nın yüzü yine ciddileşti. "Kendini de bu tehlikelerden biri olarak mı görüyorsun?"

Bu soruya dürüstçe cevap vermek, diğer her şeyden daha önemliydi. "Tartışmasız biçimde."

Gözlerini hafifçe kıstı. Bu defa şüpheyle değil, garip bir endişeyle. Dudakları, yüzünde sadece başka birinin acısıyla yüzleşirken gördüğüm o özel gülümsemeyle kıvrıldı. Yavaşça ve kararlılıkla yine elini masanın üzerinden uzattı. Ellerimi onunkinden bir santim geriye çektim ama bunu görmezden geldi, bana dokunmaya kararlıydı. Nefesimi tuttum ama bu defa sebebi kokusu değil, aniden üzerime hücum eden ezici gerginlik yüzündendi. Korku. Tenim onu tiksindirecekti. Kaçacaktı.

Parmak uçlarını hafifçe elimin üstüne sürttü. Nazik, istekli dokunuşunun sıcaklığı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Âdeta saf zevkti. Korkum olmasaydı öyle olurdu. Tenimin soğuk sertliğini hissederken yüzünü izledim, hâlâ nefes almaya cesaret edemiyordum.

Endişeli gülümsemesi daha geniş, daha sıcak bir hâl aldı.

Gözlerime ciddi bir şekilde bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu iki oldu."

Yumuşak parmakları ellerimin üzerinde olmayı hoş bulmuş gibi orada kaldı.

Ona becerebildiğim kadar gelişigüzelce cevap verdim. "Üçüncüsünü denemeyelim, anlaştık mı?"

Kaşlarını çattı ama başını salladı.

Ellerimi ellerinin altından çektim. Dokunuşu muhteşem bir his olsa da, hoşgörüsünün sihrinin geçmesini, tiksintiye dönüşmesini bekleyecek değildim. Ellerimi masanın altına sakladım.

Zihni sessiz olsa da gözlerini okudum, orada hem güven hem de merak olduğunu görebiliyordum. Tam o anda, sorularını cevaplamak *istediğimi* fark ettim. Ona bunu borçlu olduğum için değil. Bana güvenmesini istediğim için de değil.

Beni tanımasını *istediğim* için.

"Seni Port Angeles'a kadar takip ettim," dedim. Ben söyleyeceklerimi düzeltemeden, ağzımdan hızlıca dökülüverdi. Gerçeğin yarattığı tehlikenin, aldığım riskin farkındaydım. Doğal olmayan sakinliği her an paramparça olarak sinir krizine dönüşebilirdi. Bilakis, bu daha da hızlı konuşmama sebep oldu. "Daha önce hiç belli bir insanın hayatını kurtarmaya çalışmamıştım. Bu düşündüğümden çok daha zormuş. Ama bunun nedeni belki de sensin. Normal insanlar günlerini felaketler yaşamadan geçiriyorlar."

Onu izleyip bekledim.

Gülümsemesi yine genişledi. Berrak, koyu gözleri her zamankinden daha derin görünüyordu.

"Belki de o ilk minibüs olayında benim sıram gelmişti. Kadere müdahale ettiğini düşündün mü hiç?" diye sordu.

Bordo rengi masa örtüsüne bakarak, "O ilk değildi," dedim, omuzlarım utançla çöktü. Setler yıkılınca gerçek pervasızca dökülmeye devam etti. "Senin sıran, seninle tanıştığımızda gelmişti."

Bu doğruydu ve beni sinirlendirdi. Onun dediği gibi, kaderin bir oyunu olsa da, hayatının üzerine giyotin bıçağı gibi çökmüştüm. O sanki acımasız, adaletsiz kader tarafından ölüme mahkûm edilmişti ve ben buna alet olmayacağımı kanıtladığımdan beri onu infaz etmeye çalışıp duruyordu. Kaderi korkunç, kıskanç bir cadı, kinci bir cani olarak hayal ettim.

Bundan bir şeyi, birini sorumlu tutmak istedim, neye karşı savaş vereceğime odaklanabilirdim. Bella güvende olabilsin diye her şeyi yok ederdim.

Fakat o çok sessizdi. Nefes alıp verişi hızlanmıştı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda beklediğim korkuyu en sonunda göreceğimi biliyordum. Onu öldürmeye ne kadar yakın olduğumu az önce itiraf etmemiş miydim? Ruhunu bedeninden ayırmaya birkaç milim kalan minibüsten daha yakındım ona. Ancak yine de yüzü hâlâ dingindi, gözlerinde sadece endişe vardı.

"Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi. Sesi düz ve vakurdu. Derin gözleri farkındalıkla doluydu.

Biliyordu. O gün onu öldürmek istediğimi biliyordu. Çığlıkları neredeydi?

Doğasındaki tezatlığı göstermek için, "Ve yine de burada oturuyorsun," dedim.

"Evet, şu anda burada oturuyorum ve bu senin sayende." Samimiyetle konuyu değiştirirken yüzü değişip meraklı bir hâl aldı. "Çünkü sen her nasılsa bugün beni nasıl bulacağını biliyordun..."

Onu anlamak için düşüncelerini koruyan bariyeri umutsuzca bir kez daha ittim. Bana göre mantıklı bir sebebi yoktu. Korkunç gerçek önünde serilmiş dururken, nasıl olur da kalanını umursayabilirdi?

Yalnızca merakla bekledi. Hâlâ solgundu ve bu onun için doğal olsa da beni endişelendiriyordu. Yemeği neredeyse dokunulmamış bir şekilde önünde duruyordu. Eğer anlatmaya devam edeceksem en sonunda, şoka girdiğinde buna ihtiyacı olacaktı.

Şartlarımı söyledim. "Sen yemek ye, ben konuşayım."

Bunu sadece yarım saniye düşündü ve sonra lokmasını ağzına sakinliğiyle çelişen bir hızla attı. Cevabımı duymak için gözlerinin dile getirdiğinden daha heyecanlıydı.

"Seni takip etmek olması gerekenden daha zor," dedim. "Genellikle birinin aklını okuduktan sonra onu kolayca bulurum."

Bunu söylerken onu dikkatle izledim. Bir şeyin doğruluğunu tahmin etmek başka, onaylanması bambaşka bir şeydi.

Hareketsizleşti, gözleri boştu. Paniklemesini beklerken dişlerimi sıktım.

Fakat sadece bir defa gözlerini kırptı, gürültüyle yutkundu ve sonra hızlıca ağzına bir lokma daha attı. Devam etmem için can atıyordu.

"Jessica'yı takip ediyordum," diye devam ettim her sözün nüfuz edişini izleyerek. "Pek dikkatli değildim, dediğim gibi, bir tek sen Port Angeles'ta başını derde sokabilirdin." Bunu eklemeden edemedim. Diğer insanların böyle ölüme yakın deneyimler yaşamadığının farkında mıydı, yoksa bu başına gelenlerin normal olduğunu mu düşünüyordu? "Önce onlardan ne zaman ayrılıp tek başına kaldığını anlayamadım. Sonra, onlarla birlikte olmadığını anladığımda seni bulmak için Jessica'nın aklında gördüğüm kitapçıya baktım.

İçeri girmediğini ve güneye doğru gittiğini hemen anladım. Çok geçmeden oradan geri dönmek zorunda kalacağını biliyordum. Durup seni bekledim. Sokaktan geçen insanların da akıllarını okuyordum. Belki biri seni fark etmişti, böylece nerede olduğunu öğrenebilirdim. Endişelenmem için hiçbir neden yoktu, ama tuhaf bir şekilde endişeliydim..." Panik hissini hatırlayınca daha hızlı nefes alıp verdim. Kokusu boğazımı yakınca memnun oldum. Bu onun hayatta olduğu anlamına gelen bir acıydı.

Ben yandığım sürece o güvendeydi.

"Dinlemeye devam ederek arabayla daireler çizmeye başladım." Söylediklerimin ona mantıklı gelmesini umdum. Bu kafa karıştırıcıydı herhalde. "Güneş batıyordu ve arabadan çıkıp seni yürüyerek aramaya karar verdim. Sonra birden..."

Sanki yeniden oradaymışım gibi net ve canlı olan hatıra beni ele geçirdi, aynı öldürücü hiddetin vücudumun üzerinden akıp bedenimi buza çevirdiğini hissettim.

O herifin ölmesini istedim. *Ölmeliydi.* Masada kalmaya konsantre olurken çenem kaskatı oldu. Bella'nın bana hâlâ ihtiyacı vardı. Önemli olan buydu.

"Sonra ne oldu?" diye fısıldadı. Gözleri kocamandı.

"Onların ne düşündüklerini duydum," dedim dişlerimin arasından. Kelimeleri hırlamadan söylemem mümkün değildi. "Zihninde senin görüntünü gördüm."

Adamı tam olarak nerede bulabileceğimi hâlâ biliyordum. Gece göğüne çıkan kara düşünceleri beni kendisine doğru çekiyordu.

Yüzümü bir avcının, bir katilin ifadesini taşıdığını bilerek elimle kapadım. Kendimi kontrol etmek için kapalı gözlerimin ardına Bella'nın görüntüsünü yerleştirdim. Kemiklerinin narin yapısını, camın üzerindeki ipek gibi görünen solgun teninin ince tabakasını... İnanılmayacak kadar yumuşak ve kırılması kolaydı. Bu dünya için fazla savunmasızdı. Onun bir koruyucuya *ihtiyacı vardı.* Kaderin çarpık ağlarını örmesi sonucunda buna en yakın şey bendim.

Beni anlasın diye şiddetli tepkimi açıklamaya çalıştım.

"Bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Seni oradan götürmenin ve onları canlı bırakmanın," diye fısıldadım. "Jessica ve Angela'yla gitmene izin verebilirdim, ama beni yalnız bırakırsan o adamları aramaya gitmekten korktum."

Bu akşam ikinci defa birini öldürmeyi planladığımı itiraf ettim. En azından bu defakinin savunulabilir bir yanı vardı.

Ben kendimi kontrol etmek için çabalarken sessizliğini korudu. Kalp atışlarını dinledim. Ritmi düzensizdi ama zaman geçtikçe yavaşlayıp yine düzenli bir hâl aldı. Nefes alıp verişi de dingin ve düzenliydi.

Uçurumun kenarına çok yakındım. Onu eve götürmem gerekiyordu, yoksa...

O zaman adamı öldürür müydüm? O bana güvenirken, bir katil olur muydum? Kendimi durdurmanın bir yolu var mıydı?

Yalnız kaldığımızda bana diğer teorisini anlatacağına söz vermişti. Duymak istiyor muydum? Sabırsızlanıyordum ama merakımın ödülü bilmemekten daha kötü olabilir miydi?

Ne olursa olsun, bir gece için yeterince şey öğrenmiş olmalıydı.

Tekrar ona baktım, yüzü öncekinden daha solgun olsa da sakindi.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

Kelimelerini dikkatle seçerek, "Gitmeye hazırım," dedi. Sanki basitçe *evet* demenin, söylemek istediği şeyi tam ifade edemeyeceğini düşünüyordu.

Faydasızdı.

Garson geri döndü. Bölmenin diğer tarafından eli ayağı titreyerek Bella'nın son cümlesini duymuştu, bana daha fazla ne sunabileceğini merak ediyordu. Aklındaki tekliflerden bazılarına gözlerimi devirmek istedim.

"Başka bir arzunuz?" diye sordu bana.

"Hesabı almaya hazırız, teşekkürler," dedim gözlerimi Bella'dan ayırmadan.

Garsonun nefes alıp verişi değişti ve Bella'nın tabiriyle bir anda sesimden büyülendi.

Sesimin bu alakasız insanın kafasında nasıl çınladığını duyunca, bir anda bu akşam neden bu kadar çok hayran edindiğimi, neden her zamanki korkunun olmadığını fark ettim.

Bella yüzündendi. Onun için güvenli, daha az korkutucu ve *insan* olmak için o kadar çok uğraşıyordum ki şiddete meyilli yanımı kaybetmiştim. Özümdeki o dehşet verici yan dikkatli bir şekilde

kontrol altında tutulduğundan, insanlar şu anda sadece güzellik görüyordu.

Garsona bakıp kendini toplamasını bekledim. Artık sebebini bildiğim için bu çok komikti.

"Ta... tabii. Buyurun." Hesabın olduğu defteri verirken faturanın altına koyduğu kartı düşünüyordu. Adını ve telefon numarasını yazmıştı.

Evet, ziyadesiyle komikti.

Parayı hazırlamıştım bile. Defteri hemen geri verdim, böylece asla gelmeyecek olan bir telefonu bekleyerek vaktini harcamazdı.

"Üstü kalsın," dedim. Bahşişin miktarının hayal kırıklığını bastıracağını umuyordum.

Ayağa kalktım, Bella da hemen aynısını yaptı. Ona elimi uzatmak istesem de, bunun bir gece için şansımı biraz fazla zorlamak anlamına gelebileceğini düşündüm. Gözlerimi Bella'nın yüzünden ayırmadan garsona teşekkür ettim. Bella da bir şeyleri eğlenceli bulmuşa benziyordu.

Ona cüret edebildiğim kadar yakın yürüdüm. Bedeninden yükselen sıcaklığı vücudumun sol tarafında, fiziksel bir dokunuş gibi hissedebileceğim kadar yakındım. Kapıyı onun için tuttuğumda sessizce iç çekti, nasıl bir pişmanlığın içine dert olduğunu merak ettim. Gözlerinin içine baktım, sormak üzereydim ki aniden yere baktı, utanmış görünüyordu. Bu, beni daha da meraklandırsa da sorma konusunda isteğimi kırdı. Arabanın kapısını onun için açar ve sonra arabaya binerken aramızdaki sessizlik devam etti.

Isıtıcıyı açtım, sıcaktan soğuğa çıkmıştık, soğuk araba onun için rahatsız edici olurdu. Dudaklarında ufak bir gülümsemeyle ceketime sokuldu.

Bekledim, iskeledeki ışıklar solup gidene kadar sohbetimizi erteledim. Bu, kendimi onunla biraz daha yalnız hissetmeme neden oldu.

Bu doğru muydu? Araba çok küçüktü. Isıtıcının üflediği hava akımıyla kokusu dönüyor, artıyor ve güçleniyordu. Koku, arabadaki üçüncü bir varlık hâlini alana kadar büyüdü. Fark edilmeyi talep eden bir varlıktı.

Fark edildi de, yandım. Yanma kabul edilebilirdi gerçi. Bana garip bir biçimde uygun geldi. Bu akşam çok fazla şey vermiştim, beklediğimden bile fazlasını. O da işte burada, kendi isteğiyle hâlâ yanımdaydı. Bunun karşılığında bir şey borçluydum. Bir fedakârlık. Yanmış bir adak.

Eğer sadece yanmayla sınırlı tutabilseydim ve başka hiçbir şey olmasaydı, sorun olmazdı. Fakat ağzım zehirle doldu ve kaslarım sanki avlanıyormuşum gibi beklentiyle kasıldı.

Bu tür düşünceleri kafamdan çıkarmak zorundaydım. Ve dikkatimi neyin dağıtacağını biliyordum.

"Pekâlâ," dedim ona. Cevabının yanmanın etkisini azaltacağından korkuyordum. "Şimdi sıra sende."

10. TEORİ

"SADECE BİR SORU DAHA SORABİLİR MİYİM?" BANA cevap vermek yerine, başka bir soru daha sormak için yalvardı.

Çok gergindim, en kötüsünü bekliyordum. Yine de kendi isteğiyle yanımda olduğu bu ânı birkaç saniye daha uzatmak çok baştan çıkarıcı geliyordu. Yaşadığım ikilemle iç geçirdim. "Peki, ama yalnızca bir tane," dedim.

"Tamam..." Soracağı soruya karar veriyormuş gibi bir an tereddüt etti. "Kitapçıya girmediğimi, güneye doğru yürüdüğümü söyledin. Bunu nereden bildiğini merak ediyorum."

Ön camdan dışarı baktım. İşte ondan yana hiçbir şeyi açık etmeyen ama benden çok şey götürecek bir soru daha.

"Kaçamak cevapları bıraktık sanıyordum," dedi ciddi ve düş kırıklığına uğramış gibi bir sesle.

Ne ironik. O, hiç uğraşmadan sürekli kaçamak cevaplar veriyordu.

Pekâlâ, benim açık olmamı istiyordu. Sonucu ne olursa olsun, bu konuşma iyi bir yere gitmiyordu.

"Tamam o zaman," dedim. "Kokunu takip ettim."

Yüzünü izlemek istiyordum ama göreceğim şeyden korkuyordum. Onun yerine hızlanan ve daha sonra düzene giren nefesini dinledim. Bir süre sonra tekrar konuştu ve sesi beklediğimden daha sakin çıktı.

"İlk sorularımdan birine hâlâ cevap vermedin..." dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. O da oyalanıyordu.

"Hangisine?"

Restoranda sorduğu sorusunu tekrarlayarak, "Bu akıl okuma işi nasıl oluyor?" diye sordu. "Herkesin zihnini okuyabiliyor musun? Bunu nasıl yapıyorsun? Ailenin diğer üyeleri de bunu yapabiliyor mu?" Sesi azaldı, yine kızarıyordu.

"Bu birden fazla oldu," dedim.

Cevapları bekleyerek bana baktı.

Neden ona söylemeyecektim ki? Zaten çoğunu tahmin etmişti, hem bu ufukta beliren konudan daha kolaydı.

"Hayır, sadece ben yapabiliyorum. Her istediğim kişiyi, her mesafeden duymam mümkün değil. Yakın olmam gerek. Birinin 'sesine' aşina olursam onu uzaktan da duyabilirim. Fakat bunun da bir sınırı var." Anlaması için tarif etmenin bir yolunu düşünmeye, karşılaştırma yapabileceği bir şey bulmaya çabaladım. "Kalabalık bir odanın içinde, herkesin aynı anda konuşması gibi bir şey. Bir uğultu ve arkadan gelen bir vızıltı. Dikkatimi birinin üzerinde yoğunlaştırdığımda düşündükleri netleşiyor. Çoğunlukla bütün sesleri engelliyorum, çok kafa karıştırıcı olabiliyor. Bunu yaptığımda *normal* görünmek daha kolay oluyor." Kaşlarımı çattım. "Böylece kazayla birinin söyledikleri yerine düşündüklerine cevap vermiyorum."

"Sence neden beni duyamıyorsun?" dedi merakla.

Ona başka bir gerçek ve başka bir karşılaştırma sundum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir tek tahminde bulunabilirim. Senin beynin başkalarından farklı çalışıyor olabilir. Tıpkı senin düşüncelerin AM dalgasındayken, benim yalnızca FM dalgasını anlayabilmem gibi."

Sözler ağzımdan çıktığı anda bu karşılaştırmadan hoşlanmayacağını fark ettim. Vereceği tepkiyi beklerken gülümsedim. Hayal kırıklığına uğratmadı. "Yani benim beynim doğru çalışmıyor mu?" diye sordu sesini yükselterek. "Ben ucube miyim?"

Ah, işte bir ironi daha.

"Ben beynimin içinde sesler duyuyorum ve sen ucube olanın *kendin* olduğundan endişeleniyorsun." Kahkaha attım. Küçük şeylerin hepsini anlıyordu ama iş büyük meselelere gelince tersinden alıyordu. Tümüyle yanlış içgüdüleri vardı.

Bella dudağını ısırıyordu ve kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşmişti.

"Endişelenme," dedim. "Bu yalnızca bir teori..." Hem tartışmamız gereken daha önemli bir teori vardı. Bir an önce konuşup bitirmek istiyordum. Her geçen saniyeyle birlikte, zamanımız azalıyormuş gibi hissetmeye başlıyordum artık. "Bu da bizi sana geri getiriyor."

İç geçirip dudağını ısırmaya devam etti, kendine zarar vermesinden endişelendim. Gözlerimin içine baktı, sıkıntılı görünüyordu.

"Sorulardan kaçmayacaktık, değil mi?" diye sordum sessizce.

İçsel bir ikilemle savaşarak bakışlarını kaçırdı. Aniden kasıldı ve gözleri korkuyla kocaman oldu. Yüzünde ilk defa korku gördüm.

"Aman Tanrım!" dedi nefesini tutarak.

Panikledim. Ne görmüştü? Onu nasıl korkutmuştum?

Sonra bağırdı, "Yavaşla!"

"Ne oldu?" Korkusunun kaynağını anlayamadım.

"Saatte iki yüz kilometreyle gidiyorsun!" diye haykırdı. Pencereden dışarı baktı, hızla geçip giden karanlık ağaçlar karşısında ürperdi.

Azıcık hız gibi küçük bir şey onu korkudan bağırtıyor muydu?

Gözlerimi devirdim. "Rahat ol, Bella."

Tiz ve gergin bir sesle, "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Kaza yapmayacağız," diye söz verdim.

Kesik bir nefes aldı, sonra biraz daha dengeli bir tonla konuştu. "Neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Ben hep böyle kullanırım."

Dönüp ona bakınca, şaşkın ifadesi karşısında keyiflendim.

"Gözlerini yoldan ayırma!" diye bağırdı.

"Ben şimdiye kadar hiç kaza yapmadım, Bella. Trafik cezası bile almadım." Ona sırıtıp alnıma dokundum. Çok gizli ve tuhaf olan bir şey hakkında şaka yapabilmenin saçmalığı, her şeyi daha da komik bir hâle getirdi. "Kafamda radar tespit eden cihaz var benim."

"Çok komik," dedi alayla. Sesi hâlâ öfkeli değil de korku dolu geliyordu artık. "Charlie polis, unuttun mu? Bana hep trafik kurallarına uymam gerektiği öğretildi. Hem bir ağaca çarpsak ve Volvo hurdaya dönse bile muhtemelen sen kalkıp yürüyerek gidebilirsin."

"Muhtemelen," diye tekrarladım, sonra keyifsizce güldüm. Evet, bir trafik kazasından kesinlikle farklı şekillerde etkilenirdik. Araba

kullanma becerime rağmen, korkmakta haklıydı. "Ama sen bunu yapamazsın." İç geçirerek arabayı yavaşlattım. "Mutlu musun?"

Hız göstergesine baktı. "Sayılır."

Bu, onun için hâlâ hızlı mıydı? "Yavaş araba kullanmaktan nefret ederim," diye homurdandım ama ibreyi biraz daha düşürdüm.

"Bu yavaş mı?" diye sordu.

"Araba kullanmam konusunda daha fazla yorum yapma istersen," dedim sabırsızca. Şu ana kadar sorularından kaç defa sıyrılmıştı? Üç? Dört? Tahminleri o kadar korkunç muydu? Öğrenmem gerekiyordu, hemen. "Son teorini hâlâ bekliyorum."

Yine dudağını ısırdı, sıkılmış, hatta acı çekiyor gibiydi.

Sabırsızlığımı dizginledim ve sesimi yumuşattım. Onu endişelendirmek istemedim.

"Gülmeyeceğim," diye söz verdim. Onu konuşma konusunda isteksiz kılan tek şeyin utangaçlığı olmasını diliyordum.

"Ben aslında bana kızmandan korkuyorum," diye fısıldadı.

Sesimi dingin tutmak için kendimi zorladım. "O kadar kötü mü?"

"Evet, kötü."

Gözlerime bakmayı reddederek bakışlarını aşağı doğrulttu. Saniyeler geçti.

"Devam et," diyerek onu cesaretlendirdim.

Sesi kısıktı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Neden en başından başlamıyorsun?" Yemekten önce söylediklerini hatırladım. "Bu kanıya kendi kendine varmadığını söyledin."

"Evet," dedi ama yine sessiz kaldı.

Ona ilham vermiş olabilecek şeyleri düşündüm. "Bu fikir aklına nereden geldi? Bir kitaptan veya filmden mi esinlendin?"

Evden çıktığında koleksiyonlarına bakmalıydım. Yıpranmış romanlarının içinde Bram Stoker veya Anne Rice var mıydı, hiç bilmiyordum.

"Hayır," dedi tekrar. "Cumartesi günü, kumsalda."

İşte bunu beklemiyordum. Bizimle ilgili yerel dedikodular asla çok tuhaf ya da doğru olmazdı. Kaçırdığım yeni bir dedikodu mu vardı? Bella gözlerini ellerinden ayırıp bana baktı ve yüzümdeki şaşkınlığı gördü.

"Eski aile dostlarımızdan birine rastladım, Jacob Black," diye devam etti. "Babasıyla Charlie çok eski arkadaşlar."

Jacob Black, bu ismi bilmiyordum ama tam olarak yabancı da gelmedi. Uzun zaman öncesinden bir şeyler... Ön camdan dışarı bakarken bağlantıyı bulmak için hafızamı zorladım.

"Babası Quileute büyüklerinden biri," dedi.

Jacob Black. *Ephraim Black*. Onun soyundan gelen biriydi hiç şüphesiz.

Durum daha kötü olamazdı.

Gerçeği biliyordu.

Araba yolun karanlık virajlarından dönerken zihnimden sonuçlar geçip duruyordu, vücudum kederle sertleşti. Arabayı yönlendirmek için yaptığım küçük, otomatik hareketler haricinde hareketsizdim.

Gerçeği biliyordu.

Fakat... Eğer gerçeği cumartesi günü öğrendiyse, o zaman bütün akşam bunu biliyordu ve yine de...

"Onunla yürüyüşe çıktık," diye devam etti. "Bana eski efsanelerden söz etti. Sanırım beni korkutmaya çalıştı. Bana bir şey anlattı..."

Lafını yarıda kesti ama artık şüpheye lüzum yoktu. Söyleyeceği şeyi biliyordum. Geriye kalan tek gizem, şu anda neden benimle birlikte olduğuydu.

"Devam et," dedim.

"Vampirler hakkında," diyerek nefesini verdi, sözleri fısıltıdan ibaretti.

Nedense, bildiğini biliyor olsam da kelimeleri yüksek sesle söylediğini duymak çok daha kötüydü. Söylediği şeyle irkildim ve sonra kendimi yeniden kontrol altına aldım.

"Sen de hemen beni mi hatırladın?"

"Hayır. O senin ailenden bahsetti."

Ephraim'in uymaya yemin ettiği anlaşmayı kendi soyundan birinin bozması çok ironikti. Torunu veya torununun çocuğuydu belki de. Kaç yıl geçmişti? Yetmiş mi?

Asıl tehlikenin efsanelere *inanan* yaşlılar olmadığını fark etmem gerekirdi. Elbette, böyle bir şey uyarılan ama eski batıl inançların komik olduğunu düşünen genç nesilden gelecekti, açığa çıkma tehlikesi de böyle böyle oluşacaktı işte.

Sanırım bu, artık kıyıdaki küçük, savunmasız kabileyi katletmekte özgür olduğum anlamına geliyordu, şu anda bunu yapmaya meyilliydim de. Ephraim ile koruyucu sürüsü öleli çok olmuştu.

"Bunun aptalca bir batıl inanç olduğunu düşünüyor," dedi Bella aniden. Sanki o *benim* düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, sesinde yeni bir endişe vardı. "Benim bunlardan bir şey çıkarmamı beklemiyordu."

Göz ucuyla bakınca endişeli bir şekilde ellerini ovuşturup durduğunu gördüm.

Kısa bir duraksamanın ardından, "Benim hatamdı," dedi ve sonra utanmış gibi başını önüne eğdi. "Bana anlatması için onu zorladım."

"Neden?" Artık sesimi kısık tutmak o kadar zor değildi. En kötüsü zaten geçmişti. Açığa çıkan şeyin detaylarını konuştuğumuz müddetçe sonuçlarına geçmek zorunda değildik.

"Lauren senin hakkında bir şey söylemişti, beni kızdırmaya çalışıyordu." Hatırladığı şeyle yüzünü buruşturdu. Bella'nın benim hakkımda konuşan birine neden kızdığını merak ederken biraz dikkatim dağıldı. "Yerli çocuklardan biri de senin ailenin o bölgeye gitmediğini söyledi. Ama sanki bir şey ima ediyordu. Ben de Jacob'la yalnız kaldım ve onu konuşturdum."

Bunu itiraf ederken yüzünde suçluluk ifadesiyle başını daha da eğdi.

Başımı diğer tarafa çevirip kahkaha attım, sert bir sesti. *O*, suçluluk mu hissediyordu? Böyle kınanmayı hak etmek için ne yapmış olabilirdi ki?

"Onu nasıl kandırdın?" diye sordum.

"Flört eder gibi yaptım, bu kadar işe yaracağını düşünmemiştim," diye açıkladı ve sesi bu başarısına inanamıyormuş gibi çıktı.

İstemsizce erkekleri nasıl çektiği düşünülürse, çekici olmaya *çalıştığında* ne kadar karşı konulmaz olduğunu sadece tahmin edebilirdim. Birden öylesine tesirli bir gücün etkisinde kalan bihaber çocuğa acıdım.

"Görmek isterdim," dedim. Sonra da kara mizaha güldüm. Keşke çocuğun tepkisini duyabilseydim, o tahribata tanık olabilseydim. "Bir de beni insanları büyülemekle suçluyorsun. Zavallı Jacob Black."

Beni ifşa eden kaynağa beklediğim kadar kızgın değildim. Ne

olacağını bilemezdi. Birisinin bu kızı istediği bir şeyden mahrum bırakmasını nasıl beklerdim? Hayır, yalnızca çocuğun akıl sağlığında yarattığı hasara anlayış gösterirdim.

Ondan yayılan sıcaklığı aramızdaki havada hissettim. Ona göz attım, pencereden dışarı bakıyordu. Yine konuşmadı.

"Sonra ne yaptın?" diye üsteledim. Korku hikâyesine geri dönme vaktiydi.

"Sonra internette biraz araştırma yaptım."

Her zaman çok pratikti. "İkna oldun mu peki?"

"Hayır," dedi. "Duyduğum hiçbir şey birbirini tutmadı. Birçoğu saçma şeylerdi aslında. Sonra..."

Yine yarım bıraktı, dişlerini sıktığını duydum.

"Ne?" dedim. Ne bulmuştu? Kâbusu onun için mantıklı hâle getiren şey neydi?

Kısa bir duraksamanın ardından fısıldadı: "Önemli olmadığına karar verdim."

Hissettiğim şokla düşüncelerim yarım saniyeliğine dondu ve sonra hepsi yerli yerine oturdu. Neden bu akşam arkadaşlarıyla birlikte kaçmak yerine onları gönderdiği. Neden polis diye haykırarak kaçmak yerine benimle tekrar arabaya bindiği.

Tepkileri her zaman yanlıştı, her zaman tamamen yanlıştı. Tehlikeyi kendine çekmekle kalmıyordu, davet ediyordu.

Dişlerimin arasından, "*Önemli* değil mi?" dedim, öfkeyle doluyordum. Korunmamaya bu kadar kararlı birini nasıl koruyacaktım?

Açıklanamayacak şekilde nazik bir sesle, "Hayır," dedi. "Ne olduğun benim için önemli değil."

İmkânsız bir kızdı.

"Benim bir canavar olmam senin için önemli değil mi? *İnsan* olmamam?"

"Hayır."

Gerçekten aklı başında mı, diye merak etmeye başladım.

Mümkün olan en iyi bakımı alması için ayarlamalar yapabilirdim. Carlisle'ın onun için en yetenekli doktorları, en becerikli terapistleri bulacak bağlantıları vardı. Belki, her ne sorunu varsa düzeltmek için bir şeyler yapılabilirdi. Nabzı hızlanmadan bir vampirin yanında sakince oturtan şey her şeyse, onu düzeltebilirlerdi belki.

Yatırıldığı kurumu doğal olarak gözlerdim ve izin verildiği kadar ziyarette bulunurdum.

"Kızgınsın," dedi içini çekerek. "Bir şey söylememeliydim."

Sanki bu rahatsız edici düşünceleri saklamasının ikimize de bir yararı olurmuş gibi.

"Hayır. Düşündüklerin delice olsa bile, ne düşündüğünü bilmeyi tercih ederim."

Kavgaya hazır bir hâlde, "Yani yine yanıldım?" diye sordu.

"Onu demek istemedim!" Yine dişlerimi sıktım. İğneleyici bir tonla, "'*Önemli değil!*'" diyerek tekrarladım.

Nefesi kesildi. "Haklı mıyım?"

"*Önemi* var mı?" diye karşı çıktım.

Derin bir nefes aldı. Sinirle cevabını bekledim.

Yine sakinleşen sesiyle, "Pek sayılmaz," dedi, "Ama *merak ediyorum.*"

Pek sayılmaz. Gerçekten önemli değildi. Umursamıyordu. Benim insan olmadığımı, korkutucu bir şey olduğumu biliyordu ve bu, onun için gerçekten önemli değildi.

Akıl sağlığı için duyduğum endişelerin yanında, içimde gittikçe büyüyen bir umut hissetmeye başladım. Bunu yok etmeye çalıştım.

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordum. Ufak tefek detaylar dışında, sır falan kalmamıştı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Cevabım otomatik ve sabitti. "On yedi."

"Peki, ne kadar zamandır on yedi yaşındasın?"

Patronluk taslayan ses tonuna gülmemeye çalıştım. "Bir süredir," itirafında bulundum.

"Tamam," dedi bir anda neşelenerek. Bana gülümsedi. Ben yine akıl sağlığı için endişelenerek ona bakarken gülümsemesi daha da genişledi. Kaşlarımı çattım.

"Gülme ama gündüzleri nasıl dışarı çıkabiliyorsun?"

Ricasına rağmen güldüm. Görünüşe göre araştırmaları ona farklı bir şey katmamıştı. "Efsane," dedim.

"Güneşte yanmak?"

"Efsane."

"Tabutta uyumak?"

"Efsane."

Uyku çok uzun zamandır hayatımın bir parçası değildi. Bella'yı rüya görürken izlediğim şu birkaç geceye kadar öyleydi.

Sorusunu daha net yanıtlamak için, "Ben uyuyamam," diye mırıldandım.

Bir an sessizleşti.

"Hiç mi?"

"Hiç," diyerek nefesimi bıraktım.

İçime işleyen gözlerine bakıp da orada şaşkınlık ve anlayış görünce birden uykunun özlemini çektim. Bu defa önceden olduğu gibi unutulmak ya da sıkıntıdan kaçmak istediğim için değildi, *rüya görmek* istediğim içindi. Belki bilinçsiz olabilseydim, rüya görebilseydim, onunla birlikte olabileceğimiz bir dünyada birkaç saatliğine yaşayabilirdim. O, rüyasında beni görüyordu. Ben de onu görmek istedim.

Hayret dolu bir ifadeyle beni izledi. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Onu rüyalarımda göremezdim. O da beni görmemeliydi.

"En önemli soruyu henüz sormadın," dedim. Sessiz göğsümdeki taştan kalbim her zamankinden daha soğuk ve daha sertti. Anlaması için onu zorlamam gerekiyordu. Bir noktada, bunların *önemli* olduğunu görmesini sağlamak gerekiyordu. Diğer her şeyden daha fazla. Onu sevmem gibi şeylerden bile fazla.

Habersiz ve şaşkın bir şekilde, "Hangi soruyu?" diye sordu.

Bu bihaberliği sadece sesimi daha da sertleştirdi. "Neyle beslendiğimi merak etmiyor musun?"

"Ah, şu mesele." Anlamlandıramadığım şekilde sessiz bir tonla konuştu.

"Evet, o mesele. Kan içip içmediğimi bilmek istemiyor musun?"

Sorumla irkildi. En sonunda.

"Jacob o konuda bir şeyler söyledi," dedi.

"Jacob ne dedi?"

"Sizin insanları avlamadığınızı söyledi. Büyük olasılıkla ailen de tehlikeli değilmiş, çünkü yalnızca hayvan avlıyormuşsunuz."

Alaycı bir üslupla, "Tehlikeli olmadığımızı mı söyledi?" diye tekrarladım.

"Tam olarak değil," diye düzeltti. "*Büyük olasılıkla* tehlikeli olmadığınızı söyledi. Ama Quileute'lar riske girmemek için sizi topraklarında istemiyorlarmış."

Gözlerimi yola diktim, boğazım tanıdık bir ateşle sızlarken düşüncelerim ümitsiz bir keşmekeşten ibaretti.

"Jacob haklı mıydı?" diye sordu. Öyle sakindi ki sanki hava durumunu doğruluyordu. "İnsanları avlamıyor musunuz?"

"Quileute'lar her şeyi hatırlar."

Kendi kendine başını salladı.

"Bu seni rahatlatmasın," dedim hızlıca. "Bizden uzak durmak istemekte haklılar. Hâlâ tehlikeliyiz."

"Anlamıyorum."

Hayır, anlamıyordu. Görmesini nasıl sağlayacaktım?

"*Elimizden geleni* yapıyoruz. Çoğunlukla işimizi iyi yaparız ama bazen hataya düştüğümüz de olur. Örneğin benim seninle yalnız kalmamam gerek."

Kokusunun arabada hâlâ kendine ait bir gücü vardı. Gittikçe alışıyordum, hatta görmezden geldiğim bile oluyordu ama bedenimin ona hâlâ olabilecek en kötü sebepten çekildiğini inkâr edemezdim. Ağzım zehirle doluydu. Yutkundum.

"Bu bir hata mı?" diye sordu, yüreğinin burkulduğu sesinden belliydi. Sesi elimi kolumu bağladı. Her şeye rağmen benimle olmak istiyordu. Benimle olmak istiyordu.

Umudum yeniden başını uzattı ve onu tekrar ezip yok ettim.

"Çok tehlikeli bir hata," dedim dürüstçe. Dürüstlüğün sorunu ortadan kaldırabilmesini gerçekten isterdim.

Bir müddet cevap vermedi. Nefes alış verişinin değiştiğini duydum, korkuya benzemiyordu ama garip bir şekilde, kısa nefesler alıyordu.

Istıraptan değişen sesiyle, "Biraz daha anlatsana," dedi aniden.

Onu dikkatle inceledim.

Sanki acı içinde gibi görünüyordu. *Buna* nasıl izin vermiştim?

"Başka ne bilmek istiyorsun?" diye sordum. Acı çekmesini önlemek için bir yol düşünmeye uğraştım. O acı çekmemeliydi. Acı içinde olmasına izin veremezdim.

"Neden insanları değil de hayvanları avlıyorsunuz?" derken sesi hâlâ hüzünle doluydu.

Bu bariz değil miydi? Belki bu da onun için önemli değildi.

"Ben canavar olmak *istemiyorum*," diye homurdandım.

"Ama hayvanlar yetmiyor, değil mi?"

Anlamasını sağlamak için başka bir kıyaslama aradım. "Benim bunu bilmem mümkün değil tabii, ama ben bunu tofu ve soya sütüyle beslenmeye benzetiyorum. Biz aramızda şakalaşırken kendimize vejetaryen diyoruz. Açlığımızı, daha doğrusu susuzluğumuzu tam olarak gidermiyor ama direnmemizi sağlıyor. En azından çoğu zaman." Sesim azaldı. Onu riske soktuğum için utandım. Hâlâ devam ediyordum. "Bazı zamanlar diğerlerinden daha zor oluyor."

"Şu anda senin için çok mu zor?"

İç geçirdim. Tabii ki cevaplamak istemediğim soruyu soracaktı. "Evet," diye itiraf ettim.

Bu defa vereceği fiziksel tepkiyi doğru tahmin ettim: Nefes alışverişi düzenli, kalp atışları sabit bir ritimde. Beklediğim tepki buydu ama yine de anlamadım. Nasıl olur da korkmazdı?

Kendinden son derece emin bir şekilde, "Ama şu anda aç değilsin," diye bildirdi.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Gözlerin," dedi düşünmeden. "Sana bir teorim olduğunu söylemiştim. Ben insanların, özellikle erkeklerin, açken çok daha huysuz olduklarını fark ettim."

Huysuz, tabirine güldüm. Bu, hafife almak oluyordu. Fakat her zamanki gibi son derece haklıydı. "İyi bir gözlemcisin, değil mi?" Tekrar kahkaha attım.

Hafifçe gülümsedi, bir şeye odaklanıyormuş gibi, kaşlarının arasındaki kırışıklık geri döndü.

Kahkaham dindikten sonra, "Bu hafta sonu Emmett ile avlanıyor muydunuz?" diye sordu. Bunu böyle rahatça sorması sinir bozucu olduğu kadar büyüleyiciydi de. Böyle bir şeyi gerçekten bu kadar doğal karşılaması mümkün olabilir miydi? Ben şoka girmeye ondan daha meyilliydim.

"Evet," dedim ve orada bırakmaya niyetlendim, sonra restoranda hissettiğim şeyin aynısını hissettim: Beni tanımasını istiyordum. "Gitmek istemedim," diye devam ettim yavaşça, "ama gitmemiz gerekiyordu. Susamadığımda senin yanında olmak daha kolay."

"Neden gitmek istemedin?"

Derin bir nefes aldıktan sonra dönüp gözlerine baktım. Bu tür bir dürüstlük çok farklı bir açıdan zordu.

"Senden uzak olmak beni tedirgin ediyor." Sanırım bu kâfi gelse de yeterince güçlü değildi. "Geçen perşembe okyanusa düşme ya da bir arabanın altında kalma, derken şaka yapmıyordum. Bütün hafta sonu dikkatim dağınıktı, aklım sendeydi. Bu gece olanlardan sonra, bütün hafta sonu sağlam kalabilmiş olmana şaşırıyorum." Sonra avuçlarındaki çizikleri hatırladım. "Ama sapasağlam da kalmamışsın," diye düzelttim.

"Ne?"

"Ellerin," diye hatırlattım.

İç geçirip somurttu. "Düştüm."

"Tahmin etmiştim." Gülümsememi gizleyemedim. "Seni düşününce, çok daha kötüsü de olabilirdi sanırım, uzakta olduğum günlerde bu düşünce bana işkence etti. Üç gün geçmek bilmedi. Emmett'ı gerçekten sinir ettim." Aslında bu hâlâ geçerliydi. Muhtemelen Emmett'ı ve ailemin geri kalanını sinir etmeye devam ediyordum. Alice hariç.

"Üç gün mü?" diye sordu aniden, dikkat kesilerek. "Sen bugün dönmedin mi?"

Sesindeki keskinliğin sebebini anlamadım. "Hayır, pazar günü döndük."

"Öyleyse neden okula gelmediniz?" diye hesap sordu. Kızgınlığı kafamı karıştırdı. Bu sorusunun mitolojiyle ilgili sorusuyla bağlantılı olduğunu fark etmişe benzemiyordu.

"Güneşin bana zarar verip vermediğini sormuştun. Vermiyor. Ama güneşe çıkamam, en azından herkesin beni görebileceği bir yerde çıkamam."

Bu, gizemli kızgınlığını unutmasını sağladı. "Neden?" diye sorarken başını yana doğru eğdi.

Bunu açıklayacak uygun bir karşılaştırma bulabileceğimden şüpheliydim. O yüzden ona sadece, "Sana bir gün gösteririm," dedim ve anında bunun tutamayacağım sözlerden biri olup olmayacağını merak ettim. Her şeyi gayet rahat bir şekilde söylüyordum ama bunları gerçekten yapacağımı hayal edemiyordum.

Şu anda kafamı yormam gereken bir şey değildi. Bu akşamdan sonra, onu tekrar görebilecek miydim, bilmiyordum. Onu, terk etmeye katlanabilecek kadar seviyor muydum?

"Beni arayabilirdin," dedi.

Ne garip bir çıkarımdı. "Ama güvende olduğunu biliyordum."

"Ama *ben senin* nerede olduğunu bilmiyordum. Ben..." Aniden duraksayıp ellerine baktı.

"Ne?"

"Hoşuma gitmedi," dedi utangaçça, elmacık kemiklerinin üzeri kızarıyordu. "Seni görememek. Bu, beni de tedirgin ediyor."

Şimdi mutlu musun? diye sormak istedim kendime. İşte, umudumun ödülü buydu.

En çılgın fantezilerimin hedeften çok da uzakta olmadığını fark edince afalladım, havalara uçtum ve dehşete düştüm. Çoğunlukla da dehşete düştüm. İşte bu yüzden canavarın teki olmam onun için önemli değildi. Kuralların benim için önemli olmamasıyla aynı sebeptendi.

Artık doğrunun ve yanlışın zorlayıcı etkilerinin olmamasının, bütün önceliklerimin sırf bu kıza en tepede yer açmak için bir alt sıraya kaymasının sebebi de aynıydı.

Bella da bana ilgi duyuyordu.

İlgisinin, benim ona duyduğum sevgiye kıyasla çok küçük olabileceğini biliyordum. Onunki daha fani, daha değişkendi. O, iflah olmaz biçimde hapsolmamıştı. Fakat beni yine de burada benimle oturmak için hayatını riske atacak kadar önemsiyordu. Hem de memnuniyetle yapıyordu bunu.

Doğru şeyi yapıp onu terk edersem, acı çekmesine yetecek kadar önemsiyordu.

Artık ona acı *çektirmemek* için yapabileceğim bir şey var mıydı? Herhangi bir şey?

Burada konuştuğumuz her kelime, her biri birer nar tanesiydi. Restoranda gördüğüm o garip görüntü, düşündüğümden daha isabetliydi.

Gelmemeliydim. Forks'a asla geri dönmemeliydim. Ona acıdan başka bir şey vermeyecektim.

Şimdi bu, beni kalmaktan alıkoyar mıydı? Daha da kötüleştirmekten alıkoyar mıydı?

Şu anda, sıcaklığını kendi tenimde hissederken içimde uyanan duygular...

Hayır. Bana hiçbir şey engel olamazdı.

"Ah," diye inledim kendi kendime. "Bu çok yanlış."

"Ne dedim ki ben?' diye sordu, hemen kendini suçlayıvermişti.

"Görmüyor musun, Bella? Kendimi perişan etmem başka, seni de içine çekmem bambaşka bir şey. Böyle şeyler hissettiğini duymak istemiyorum." Bu hem gerçek hem de yalandı. İçimdeki en bencil parçam, beni onu istediğim gibi istemesiyle havalara uçuyordu. "Bu yanlış. Güvenli değil. Ben tehlikeliyim, Bella, ne olur anla bunu."

"Hayır." İnatçı bir şekilde somurttu.

"Ben ciddiyim." Kendimle öyle güçlü bir şekilde çekişiyordum ki sözler dişlerimin arasından hırlar gibi çıktı. Hem uyarılarımı kabul etmesini istiyordum hem de bunlar yüzünden kaçmasın istiyordum.

"Ben de ciddiyim," dedi ısrarla. "Söyledim sana; ne olduğun benim için önemli değil. Bunun için artık çok geç."

Çok mu geç? Güneşli arka bahçede uyuyan Bella'nın üzerine ağır ağır yaklaşan gölgeleri izlerken, dünyanın sonsuz bir an için sevimsiz, siyah ve beyaz renklere büründüğü geldi aklıma. Kaçınılmaz, durdurulmaz. Tenindeki rengi çalıp onu yeraltı dünyasının karanlığına çekivermişti.

Çok mu geç? Alice'in görüsü aklıma girdi, Bella'nın kan kırmızısı gözleri ruhsuzca, ifadesizce bana bakıyordu. Ancak o gelecek için benden nefret *etmemesi* mümkün değildi. Ondan her şeyi çaldığım için benden nefret edecekti.

Çok geç falan olamazdı.

"Asla öyle söyleme," diye tısladım.

Pencereden dışarı baktı ve yine dudağını ısırdı. Yumruk yaptığı elleri kucağında sımsıkı duruyordu. Nefesi aksadı.

"Ne düşünüyorsun?" Bilmek zorundaydım.

Bana bakmadan başını iki yana salladı. Yanağında bir şeyin parladığını gördüm, kristale benziyordu.

Istırap. "Ağlıyor musun?" Onu *ağlatmıştım*. Canını o kadar çok yakmıştım.

Elinin tersiyle gözyaşını sildi.

"Hayır," diye yalan söylerken sesi çatladı.

Uzun zaman önce gömdüğüm bir içgüdüm su yüzüne çıkarak ona uzanmama sebep oldu, tam o anda kendimi hiç olmadığım kadar insan hissettim. Sonrasındaysa öyle olmadığımı hatırladım. Elimi indirdim.

"Üzgünüm," dedim çenemi sıkarak. Ona ne kadar üzgün olduğumu nasıl tarif edebilirdim? Yaptığım aptalca hatalar yüzünden üzgündüm. Tükenmek bilmeyen bencilliklerim yüzünden üzgündüm. İlk ve son aşkım, trajik ve talihsiz olacağı için üzgündüm. Daha en başında, kader tarafından hayatını sona erdirmekle görevlendirilmiş bir cellât olduğum için, kontrolüm dışında olan her şey adına üzgündüm.

Arabanın içindeki kokunun beni kıvrandırmasına aldırmadan derin bir nefes aldım ve aklımı başıma toplamaya çalıştım.

Başka bir şey düşünüp konuyu değiştirmek istedim. Şansım vardı ki bu kızla ilgili merakımın sonu yoktu.

"Söylesene," dedim.

"Efendim?" derken sesi boğuktu, gözlerinde hâlâ yaş vardı.

"Ben o köşeyi dönmeden önce ne düşünüyordun? Yüzündeki ifadeden bir şey anlayamadım. Çok korkmuş görünmüyordun. Bir şey üzerinde yoğunlaşmış gibiydin." Kimin gözlerinden gördüğümü unutmak için kendimi zorlayarak yüzünü, orada gördüğüm kararlılığı hatırladım.

"Bir saldırganın nasıl etkisiz hâle getirildiğini hatırlamaya çalışıyordum," derken sesi daha sakindi. "Bilirsin, savunma taktikleri işte. Burnunu kafatasına gömecektim." Sakinliğini son cümlesine kadar koruyamadı. Sesi nefretle dolup taştı. Abartı falan yoktu ve artık öfkesinde eğlenceli bir yan da bulunmuyordu. Ona zarar vermek için, camın üzerine sarılmış ipeği andıran narin bedeninin üzerine çöreklenmiş, etine dolgun, koca yumruklu canavarları görebiliyordum. Hissettiğim hiddet kafamın arkasında fokur fokur kaynadı.

"Onlarla kavga mı edecektin yani?" İnlemek istedim. İçgüdüleri her seferinde kendisi için ölümcüldü. "Kaçmayı düşünmedin mi?"

"Koşarken düşüyorum ben," dedi süklüm püklüm.

"Neden bağırıp yardım istemedin?"

"Bağırmak üzereydim."

İnanamayarak başımı iki yana salladım. Buruk bir sesle, "Hak-

lıymışsın," dedim ona. "Ben senin hayatta kalmanı sağlamak için gerçekten kaderle savaşıyormuşum."

İç geçirip pencereden dışarı baktı. Sonra yeniden bana döndü.

"Yarın seni görebilecek miyim?" dedi birdenbire.

Cehenneme gideceğimize göre, neden yolculuğun tadını çıkarmayacaktık ki?

"Evet, yarın teslim etmem gereken bir ödevim var." Gülümsedim, bunu yapmak iyi geldi. Belli ki sadece onun içgüdüleri tersine işlemiyordu. "Öğle yemeğinde sana yer tutarım."

Kalbi tekledi, ölü kalbim sıcacık oldu.

Babasının evinin önünde durdum. Yanımdan ayrılmak için acele etmedi.

"Yarın okula geleceğine *söz* veriyor musun?" dedi üsteleyerek.

"Söz."

Yanlış olanı yapmak bana nasıl böyle mutluluk verebilirdi? Bunda bir terslik olduğu kesindi.

Memnun olarak kendi kendine başını salladı ve ceketimi çıkarmaya yeltendi.

"Sende kalabilir," dedim hemen. Ona kendimden bir şey bırakmayı tercih ederdim. Şu an cebimde duran şişe kapağı gibi bir simge. "Yarın giyecek ceketin yok."

Kederli bir şekilde gülümseyerek bana uzattı. "Charlie'ye bunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Hayal etmesi zor değildi. Gülümsedim. "Ah, peki."

Elini kapı koluna koysa da durdu. Ben onun gitmesini nasıl istemiyorsam, o da gitmek istemiyordu.

Sadece birkaç saniyeliğine bile olsa onu korunmasız bırakmak istemiyordum.

Peter ve Charlotte yola çıkalı çok olmuştu, Seattle'ı bile arkalarında bıraktıklarına şüphe yoktu. Fakat her zaman başkaları vardı.

"Bella?" derken adını söyleyebilmek gibi basit bir şeyin bile verdiği zevkle mest oldum.

"Efendim?"

"Bana bir konuda söz verir misin?"

"Evet," diyerek kolayca kabul etti ve sonra aklına karşı çıkacağı bir şey gelmiş gibi gözlerini kıstı.

"Ormana tek başına gitme," diye uyardım. Bu ricamın gözlerindeki itirazı tetikleyip tetiklemeyeceğini merak ediyordum.

Afallayarak gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

Güvenilmez karanlığa doğru ters ters baktım. Işığın olmaması *benim* gözlerim için sorun değildi ama başka bir avcı için de sorun olmazdı.

"Buradaki en tehlikeli şey ben değilim. Şimdilik bunu bil, yeter."

Ürperdi ama hemen toparlandı ve bana, "Dediğin gibi olsun," derken gülümsedi bile.

Nefesi yüzüme değdi, nasıl da tatlıydı.

Bütün gece burada, bu şekilde kalabilirdim ama uyuması gerekiyordu. İçimde iki güçlü arzu durmaksızın savaş veriyordu sanki; onu istemek ile onun iyi olmasını istemek.

İmkânsızlıklara iç geçirdim. Aslında kısa süre sonra onu görecek olsam da, "Yarın görüşürüz," dedim. O *beni* yarına kadar görmeyecekti gerçi.

"Tamam, yarın görüşürüz," derken kapısını açtı.

Gidişini izlemek yine acı verdi.

Onu burada tutmayı dileyerek arkasından eğildim. "Bella?"

Döndü ve yüzlerimizi bu kadar yakın görünce şaşırdı.

Ben de bu yakınlıkla kendimden geçtim. Üzerinden dalgalar hâlinde yükselen ısı yüzümü okşuyordu. İpeksi tenini hissediyordum desem yeriydi.

"İyi uykular," diye fısıldadım. Vücudumdaki bu susuzluk ya da aniden hissettiğim bu yeni ve tuhaf açlık hissi bana onu incitebileceğim bir şey yaptırmadan geri çekildim.

Kocaman açılmış gözleri ve sersemlemiş ifadesiyle bir müddet hareketsizce oturdu. Büyülenmişti sanırım.

Ben de aynı hâldeydim.

Hâlâ biraz şaşkın görünse de kendini topladı ama arabadan çıkarken neredeyse düşüyordu, kendi ayağına takılınca düşmemek için arabanın kenarına tutundu.

Kısık sesle güldüm, beni duyamayacağı kadar sessiz olduğumu umuyordum.

Sendeleyerek ön kapıyı aydınlatan veranda ışığının altına gidişini izledim. Şimdilik güvendeydi. Emin olmak için yakında geri dönecektim.

Arabayı karanlık caddeden aşağı sürerken, gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Alıştığım şeylerden ne kadar da farklı bir histi. Genelde takip eden kişilerin gözünden kendimi *izleyebilirdim*. İzleyen gözlerin verdiği anlaşılmaz his, garip bir şekilde heyecan vericiydi. Bunun tek sebebi gözlerin *ona* ait olmasıydı.

Kendime bir rota belirlemeden ilerlerken, kafamın içinde düşünceler birbirini kovaladı.

Uzun zaman caddelerde boş boş dolandım, Bella'yı ve gerçeğin bilinmesinin verdiği inanılmaz rahatlamayı düşündüm. Kim olduğumu öğrenecek diye karalar bağlamama gerek yoktu. Biliyordu. Onun için önemli değildi. Bunun kendisi için kötü bir şey olduğu gayet açıksa da benim için inanılmaz özgürleştiriciydi.

Dahası, Bella'yı ve aşkıma karşılık vermesini düşündüm. Elbette beni onu sevdiğim gibi sevemezdi. Öyle kuvvetli, tüketen, ezici bir aşk onun kırılgan bedenine zarar verirdi. Fakat yeterince güçlü hisler besliyordu. İçgüdüsel korkusunu baskılayacak kadar güçlüydü. Benimle olmak istemesine yetecek kadar seviyordu. Onunla olmak bu zamana kadar bildiğim en büyük mutluluktu.

Yalnız başıma olduğum ve kimseye de bir zararım dokunmadığı için kendime trajediyi düşünmeden mutlu hissetmek için izin verdim. Sadece bana ilgi duyduğu için heyecanlanmak istiyordum. Sadece ilgisini kazanmanın verdiği coşkuyla havalara uçmak için. Sadece yarın onun yanında oturacağımı, sesini duyacağımı ve gülümsemelerini kazanacağımı hayal etmek için.

O gülümsemeyi kafamda tekrar tekrar oynattım. Dolgun dudaklarının yukarı doğru kıvrılışını, sivri çenesindeki minicik gamzenin izini, gözlerinin ısınıp erimesini hayal ettim. Bu akşam elime dokunan parmakları sıcacık ve yumuşacıktı. Elmacık kemiklerinin üzerini kaplayan narin tene dokunmanın nasıl hissettireceğini hayal ettim. İpeksi, sıcak, çok kırılgan. Cam üzerindeki ipek. Korkutacak kadar hassastı.

Düşüncelerimin gittiği yönü fark ettiğimde artık çok geçti. Harap edici savunmasızlığını düşünürken yüzünün başka görüntüleri aklıma izinsizce giriverdi.

Korkudan rengi atmış bir yüzle gölgelerin arasında kaybolmuş ancak yine de çenesi gergin ve kararlı, gözleri odaklanmış, incecik

bedeni etrafına toplanan ve bir kâbus gibi onu içine alan hantal heriflere saldırmaya hazırdı.

"Ah," diye inledim. Onu sevmenin verdiği neşeyle unuttuğum o kaynayan nefret hissi, cehennem gibi bir hiddet dalgasıyla geri döndü.

Yalnızdım. Bella'nın evindeyken güvende olduğunu biliyordum. Babasının eğitimli, silahlı ve yerel kanun koyucuların başı olan Charlie Swan olmasına son derece memnundum. Evi, onun için korunaklı bir sığınaktı.

Güvendeydi. Ona zarar vermeye yeltenen ölümlüyü yok etmem çok vaktimi almazdı.

Hayır. Bella daha iyisini hak ediyordu. Bir katile ilgi duymasına izin veremezdim.

Ama ya diğerleri?

Bella güvendeydi, evet. Angela ve Jessica da yataklarında güvendeydi, emindim.

Öte yandan Port Angeles'ın sokaklarında ipini koparmış gezen bir avcı vardı. Canavar insandı. Bu, onu insanların sorunu mu yapardı? Carlisle ile onun durmadan yaptığı iyileştirme ve kurtarma işleri dışında, insan sorunlarına fazla bulaşmazdık. Geri kalanlarımız için, insan kanına olan zaafımız onlara fazla yaklaşmamıza engel oluyordu. Tabii bir de uzaktaki gardiyanlarımız, fiili vampir polis kuvveti olan Volturi vardı. Biz Cullen'lar çok farklı yaşıyorduk. Süper kahramanvari hareketlerle dikkatlerini üzerimize çekmek ailemiz için son derece tehlikeli olurdu.

Bu kesinlikle bizim dünyamızın değil, insanların dünyasının sorunuydu. İşlemeyi deli gibi istediğim cinayet yanlıştı. Bunu biliyordum. Ancak o adamı başka birine saldırabilsin diye serbest bırakmak da doğru gelmiyordu.

Restorandaki sarışın karşılama görevlisi. Hiç bakmadığım garson kız. Önemsiz şeyler konusunda beni rahatsız etmişlerdi ama bu, tehlikeyle yüz yüze olmayı hak ettikleri anlamına gelmiyordu.

Artık bir amacım olduğu için hızlanarak kuzeye yöneldim. Ne zaman böyle dişe dokunur bir konuda, beni aşan bir ikilem yaşasam yardım için kime gideceğimi biliyordum.

Alice verandada oturmuş, beni bekliyordu. Arkadaki garaja gitmek yerine evin önünde durdum.

Daha ben soramadan, "Carlisle çalışma odasında," dedi.

"Teşekkürler." Geçerken saçlarını karıştırdım.

Çağrıma geri döndüğün için sağ ol, diye düşündü alayla.

"Of." Kapıda duraksayıp telefonumu çıkardım ve açtım. "Üzgünüm. Kim olduğuna bakmadım bile. Ben... Meşguldüm."

"Evet, biliyorum. Ben de üzgünüm. Ne olacağını gördüğümde sen çoktan yola koyulmuştun."

"Yakındı," diye mırıldandım.

Üzgünüm, diye tekrarladı utanarak.

Bella'nın iyi olduğunu bilince, cömert olmak kolaydı. "Üzgün olmana gerek yok. Her şeyi yakalayamayacağını biliyorum. Kimse her şeyi bilmeni beklemiyor, Alice."

"Teşekkürler."

"Bu akşam seni neredeyse akşam yemeğine çağıracaktım, fikrimi değiştirmeden önce onu da yakaladın mı?"

Sırıttı. "Hayır, onu da kaçırdım. Keşke haberim olsaydı. Gelirdim."

"Bu kadar çok şeyi kaçırmana sebep olan neydi acaba?"

Jasper yıldönümümüzü düşünüyor. Kahkaha attı. *Hediyemle ilgili karar vermeye çalışıyor ama iyi bir fikrim var...*

"Çok utanmazsın."

"Aynen öyle."

Dudaklarını büzüp bana baktı, yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı. *Sonrasına daha çok dikkat ettim. Diğerlerine Bella'nın bildiğini anlatacak mısın?*

İç geçirdim. "Evet. Daha sonra."

Hiçbir şey söylemeyeceğim. Bana bir iyilik yapıp Rosalie'ye ben yokken söyler misin, lütfen?

İrkildim. "Tabii."

Bella oldukça iyi karşıladı.

"Fazla iyi."

Alice sırıttı. *Bella'yı hafife alma.*

Görmek istemediğim görüntüyü engellemeye çalıştım. Bella ve Alice'in çok iyi arkadaş oldukları görüntü.

Sabırsızlanarak iç çektim. Akşamın bir sonraki aşamasına geçmek ve bitirmek istiyordum. Fakat Forks'tan ayrılma konusunda bazı endişelerim vardı.

"Alice..." diye başladım. Sormayı planladığım şeyi gördü.

Bu akşam iyi olacak. Artık daha iyi göz kulak oluyorum. Yedi-yirmi dört denetlenmeye ihtiyacı var sanki, değil mi?

"En az."

"Neyse, kısa süre sonra onunla olacaksın."

Derin bir nefes aldım. Bunlar benim için en güzel kelimelerdi.

"Durma. Bunu bitirirsen varmak istediğin yerde olabilirsin," dedi.

Başımı sallayıp aceleyle Carlisle'ın odasına gittim.

Beni bekliyordu, gözleri masasındaki kalın kitapta değil de kapıdaydı.

"Alice'in sana beni nerede bulabileceğini söylediğini duydum," diyerek gülümsedi.

Onu, gözlerindeki anlayışı ve bilgeliği görmek çok rahatlatıcıydı. Carlisle yapılması gerekeni bilirdi.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Ne istersen, Edward," dedi.

"Alice bu akşam Bella'ya ne olduğunu anlattı mı?"

Neredeyse olacakları, diye düzeltti.

"Evet, neredeyse. Arada kaldım, Carlisle. Onu öldürmeyi çok ama çok istiyorum." Sözler ağzımdan hızla ve tutkuyla dökülmeye başladı. "Hem de çok. Ancak bunun yanlış olacağını biliyorum çünkü bu adalet değil, intikam olacak. Tarafsızlık yok, tamamen öfkeden. Yine de, Port Angeles sokaklarında bir seri tecavüzcü ve katilin dolaşmasına izin vermek doğru olamaz! Oradaki insanları tanımıyorum ama Bella'nın yerine kendine başka birini kurban seçmesine izin veremem. Diğer kadınlar... Doğru değil..."

Kocaman, beklenmedik gülümsemesi sözlerimi yarıda kesti.

Senin için çok iyi, değil mi? Çok fazla merhamet, çok fazla kontrol. Etkilendim.

"İltifat aramıyorum, Carlisle."

"Elbette aramıyorsun. Ama düşüncelerime engel olamam, değil mi?" Tekrar gülümsedi. *Ben ilgileneceğim. Sen rahat olabilirsin. Bella'nın yerine başka kimse zarar görmeyecek.*

Kafasındaki planı gördüm. Tam olarak istediğim şey değildi, o özlemini duyduğum acımasızlığı tatmin etmiyordu ama doğru olanın bu olduğunu da görebiliyordum.

"Onu nerede bulacağını göstereceğim," dedim.

"Hadi gidelim."

Çıkmadan siyah çantasını aldı. Ben yatıştırıcı olarak kafatasını çatlatmayı tercih ederdim ama Carlisle'ın kendi yöntemiyle yapmasına izin verecektim.

Benim arabamı aldık. Alice hâlâ basamaklarda oturuyordu. Biz uzaklaşırken sırıtarak el salladı. Benim için geleceği kontrol ettiğini gördüm. Bizi bekleyen bir zorluk yoktu.

Karanlık, boş yolda yolculuk çok kısa sürdü. Dikkatleri üzerimize çekmemek için farları açmadım. Bella'nın *bu* hıza nasıl tepki vereceğini düşünüp gülümsedim. Hızıma itiraz ettiğinde zaten onunla daha fazla zaman geçirmek için normalden daha yavaş sürüyordum.

Carlisle da Bella'yı düşünüyordu.

Kızın ona bu kadar iyi geleceğini hiç öngörmemiştim. Bunu beklemiyordum. Belki de bunun olması kaderde vardı. Belki daha büyük bir amacı vardır. Ancak...

Bella'yı buz gibi soğuk tenle ve kan kırmızısı gözlerle hayal etti, sonra da görüntüden irkildi.

Evet. Aynen öyle. *Ancak.* Çünkü öyle saf ve güzel bir şeyi yok etmekte nasıl bir iyilik olabilirdi ki?

Geceye gözlerimi dikip baktım, akşamın verdiği bütün neşe yok olup gitti.

Edward mutluluğu hak ediyor. Hak ediyor. Carlisle'ın düşüncelerinin şiddeti beni şaşırttı. *Bir yolu olmalı.*

Keşke umutlarına inanabilseydim. Fakat Bella'ya olanların daha büyük bir amacı falan yoktu. Sadece onun hak ettiği hayata sahip olmasına katlanamayacak, acımasız, çirkin bir kader vardı.

Port Angeles'ta oyalanmadım. Carlisle'ı doğruca Lanny adlı çarpık pisliğin, arkadaşlarıyla içerek hüsranını bastırdığı batakhaneye götürdüm. Arkadaşlarından ikisi sızmıştı bile. Carlisle, ona bu kadar yakın olmanın, bu iblisin Bella ve artık kimsenin kurtaramayacağı talihsiz kızlarla ilgili hatıralarını görmenin ve düşüncelerini duymanın benim için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu.

Daha hızlı nefes alıp verdim. Direksiyonu sımsıkı kavradım.

Sen git, Edward, dedi bana nazikçe. *Ben geri kalanını düzgünce halledeceğim. Sen Bella'ya geri dön.*

Bu, tam da söylemesi gereken şeydi. Onun adı dikkatimi dağıtacak tek önemli şeydi.

Carlisle'ı arabada bıraktım ve uyuyan ormandan koşarak Forks'a döndüm. Dönüşüm hızlıydı, arabayla gidişimizden daha kısa sürdü. Dakikalar sonra evinin yan tarafından tırmanıp penceresini yolumdan çektim.

Rahatlayarak sessizce iç çektim. Her şey olması gerektiği gibiydi. Bella yatağında güvendeydi, rüya görüyordu, ıslak saçı yastığına dağılmıştı.

Fakat çoğu gecenin aksine, omuzlarına sardığı yorganın altında minik bir top gibi kıvrılmıştı. Soğuktu herhalde. Tam her zamanki yerime oturacaktım ki uykusunda titrediğini ve dudaklarının seğirdiğini gördüm.

Kısacık bir an düşündükten sonra koridora çıktım, evinin başka bir kısmını ilk defa keşfediyordum.

Charlie'nin horlaması gürültülü ve düzenliydi. Rüyasının ana hatlarını neredeyse yakalayabiliyordum. Hızla akan su ve sabırla beklemekle ilgili bir şeydi. Balık mı tutuyordu acaba?

Merdivenin tam karşısında umut vaat eden bir dolap vardı. Açınca aradığım şeyi buldum. Küçük çarşaf dolabından bulabildiğim en kalın battaniyeyi aldım ve odasına götürdüm. O uyanmadan geri götürecektim ve kimsenin ruhu bile duymayacaktı.

Nefesimi tutup örtüyü dikkatlice üstüne örttüm. Üstüne eklenen ağırlığa tepki vermedi. Sallanan sandalyeye geri döndüm.

Endişeyle ısınmasını beklerken Carlisle'ı düşündüm, şimdi nerede olduğunu merak ettim. Planının sorunsuz gideceğini biliyordum, Alice görmüştü.

Babamı düşününce iç çektim, bana fazlasıyla güveniyordu. Keşke onun olduğumu düşündüğü kişi olsaydım. Mutluluğu hak eden o kişi, bu uyuyan kıza layık olmayı umut edebilirdi. O Edward olabilseydim, her şey nasıl da farklı olurdu!

Olmam gereken kişi olamazsam da en azından karanlığımın etkisini yok etmek için evrende bir denge olmalıydı. İyinin dengi ve zıttı olması gerekmiyor muydu? Durmadan Bella'nın üzerine gelen korkutucu ve beklenmedik kâbusların açıklaması olarak, kaderin cadaloz suratını gözümde canlandırmıştım. Önce ben, sonra mini-

büs, en son da bu akşamki iğrenç yaratık. Eğer kader bu kadar muktedirse, ona engel olmak için de öylesi bir güç gerekmiyor muydu?

Bella gibi birinin bir koruması, koruyucu meleği olmalıydı. Bunu hak ediyordu. Ancak savunmasız bırakıldığı belliydi. Onu gözeten, ona koruma sağlayan bir meleği veya başka bir şeyi olduğuna inanmayı çok isterdim ama var olmadığı çok açıktı. Ne tür bir koruyucu melek Bella'nın *buraya* gelmesine izin verirdi? Yollarını benimkiyle kesiştirir, onu görmezden gelmemi imkânsızlaştıracak şekilde biçimlendirirdi? Dikkatimi çeken çarpıcı bir koku, merakımı cezbedecek sessiz bir zihin, gözlerimi alamadığım dingin bir güzellik, hayranlığımı kazanacak özverili bir ruh. Benden iğrenmemesi için kendini koruma içgüdüsünden yoksundu, onu her zaman yanlış zamanda yanlış yerlere sokan şanssızlığı da eklenince her şey tamamlanıyordu.

Koruyucu meleklerin fanteziden ibaret olduğunun en güçlü kanıtıydı bu. Buna Bella'dan daha çok ihtiyaç duyan veya hak eden başka biri yoktu. Ancak bizim karşılaşmamıza izin veren melek her kimse çok sorumsuz, çok pervasız, çok *kuş beyinli* olmalıydı. İyilikten yana olması mümkün değildi. Beceriksiz bir ilahi varlık yerine, nefret uyandıran zalimlikteki kaderin gerçek olmasını tercih ederdim. En azından çirkin kaderle çarpışabilirdim.

Savaşırdım ve savaşmaya da devam ederdim. Bella'ya zarar vermek isteyen her güç beni aşmak zorunda kalacaktı. Hayır, onun koruyucu meleği falan yoktu. Ancak eksiği kapatmak için elimden geleni yapacaktım.

Koruyucu vampir... Esneklik payı vardı tabii.

Yarım saat kadar sonra Bella gevşedi. Nefes alışverişi derinleşti ve mırıldanmaya başladı. Tatminle gülümsedim. Küçük bir şeydi ama en azından bu akşam, ben burada olduğum için daha rahat uyuyordu.

"Edward," diye iç geçirip gülümsedi.

Anı yaşamak için trajediyi bir kenara ittim ve mutlu olmak için kendime yine izin verdim.

11. SORGULAMALAR

CNN, YAŞANANLARI İLK HABER OLARAK VERDİ.

Ben okula gitmeden haberlere çıktığı için memnundum. İnsanların bunu nasıl değerlendireceğini ve ne kadar ilgi toplayacağını duymak için sabırsızlanıyordum. Neyse ki ciddi haberlerin günüydü. Güney Amerika'da bir deprem olmuştu ve Orta Doğu'da siyasi bir kaçırılma olayı vardı. Yani sadece birkaç saniye, birkaç cümle ve bulanık bir fotoğraftan ibaretti.

"Teksas ve Oklahoma eyaletlerinde aranan cinayet şüphelisi Orlando Calderas Wallace, dün gece Portland, Oregon'da isimsiz bir ihbar sayesinde yakalandı. Wallace bu sabah erken saatlerde polis merkezinden birkaç blok ötedeki bir sokakta bilinci kapalı olarak bulundu. Yetkililer zanlının yargılanması için iadesinin Houston'a mı, yoksa Oklahoma City'ye mi yapılacağını bildirmediler."

Fotoğraf net değildi, sabıka fotoğrafıydı ve çekildiği dönemde gür bir sakalı vardı adamın. Bella görse bile herhalde onu tanımazdı. Tanımayacağını umdum; boş yere onu korkuturdu.

"Kasabada bunun haberi fazla yapılmayacak. Yerel halkın ilgisini çekmeyecek kadar uzak," dedi Alice. "Carlisle'ın onu eyaletin dışına çıkarması iyi bir karardı."

Başımı salladım. Zaten Bella fazla televizyon izlemiyordu, onu ve babasını spor kanalından başka bir şey izlerken hiç görmemiştim.

Ben elimden geleni yapmıştım. Bu tiksindirici yaratık artık avlanmıyordu ve ben de cinayet işlememiştim. En azından yakın zamanda. Hâlâ o pislik herifin o kadar kolay kurtulmamış olmasını dilesem de, Carlisle'a güvenmekte haklıydım. İdamın yaygın olduğu Teksas'a iade edilmesini umdum.

Hayır. O önemli değildi. Bunu ardımda bırakıp en önemli şeye odaklanacaktım.

Bella'nın odasından çıkalı bir saatten az olmuştu. Şimdiden onu yeniden görmeyi arzuluyordum.

"Alice, acaba sen..."

Lafımı yarıda kesti. "Rosalie sürer. Kızmış gibi yapacak ama arabasıyla hava atmaktan ne kadar hoşlandığını biliyorsun." Alice şakırcasına güldü.

Ona sırıttım. "Okulda görüşürüz."

Alice iç geçirdi, sırıtışım ters bakışlara dönüştü.

Biliyorum, biliyorum, diye düşündü. *Daha değil. Sen Bella'nın beni tanımasına hazır olana kadar bekleyeceğim. Ama göreceksin, bencillikten falan yapmıyorum. Bella da benden hoşlanacak.*

Hızla kapıya doğru giderken ona cevap vermedim. Bu, durumu başka bir açıdan görmek oluyordu. Bella Alice'i tanımak *ister* miydi? Vampir bir dost ister miydi?

Söz konusu Bella olunca, muhtemelen bu canını azıcık bile sıkmayacaktı. Kendi kendimi azarladım. Bella'nın istediği ve Bella için en iyisi, iki ayrı şeydi.

Arabamı Bella'nın araç yoluna park ederken tedirgin hissetmeye başladım. Olayların sabahları daha farklı göründüğünü, geceleyin düşünüp de uyandığınızda kararlarınızın değiştiğini söyleyen bir insan özdeyişi vardı. Sisli bir günün zayıf ışığı altında Bella'ya farklı görünür müydüm? Gecenin karanlığında olduğumdan daha mı çok, daha mı az uğursuz görünecektim? Uyurken gerçekler kafasına dank etmiş miydi? Sonunda benden korkacak mıydı?

Gerçi dün gece rüyaları huzurluydu. Adımı söylerken gülümsemişti. Birden fazla kez kalmam için yalvarmıştı. Tüm bunların bugün bir anlamı olmayacak mıydı?

Evin içindeki sesleri dinleyerek endişeyle bekledim. Basamaklardaki hızlı, tökezleyen ayak sesleri, alüminyum folyonun koparılma sesi, buzdolabının kapağının kapatılmasıyla içindekilerin birbirine çarpma sesi. Acelesi var gibiydi. Okula gitmek için sabırsızlanıyor muydu? Bu, içimi yine umutla doldurup beni gülümsetti.

Saate baktım. Külüstür kamyonetinin hız limiti düşünülünce, sanırım biraz geç kalacaktı.

Bella sırtına taktığı çantasıyla evden dışarı fırladı, ensesinde topladığı dağınık topuzundan saçları şimdiden fırlamaya başlamıştı. Üzerine giydiği kalın, yeşil kazağı ince omuzlarını soğuk sise karşı korumaya yetmezdi.

Uzun kazak onun için fazla büyüktü, onu hoş göstermiyordu. İnce vücudunu, zarif kıvrımlarını ve yumuşak hatlarını şekilsiz bir hâle getirmişti. Dün gece giydiği mavi bluza benzer bir şey giymesini ne kadar istiyorsam, giymediğine de bir o kadar memnundum. Dünkü bluzunun kumaşı bedenine çok çekici bir şekilde yapışmıştı, yakası köprücük kemiklerinin büyüleyici şeklini ortaya çıkaracak ve boğazındaki boşluğu gösterecek kadar açıktı. Mavi renk üzerinden su gibi akmıştı âdeta. Düşüncelerimi o şekilden çok, çok uzakta tutmam daha iyiydi, o yüzden hoş görünmeyen kazağa minnettardım. Hata yapma lüksüm yoktu ve dudaklarının, teninin, bedeninin sebep olduğu düşüncelerin içimde serbest bıraktığı garip açlığın üzerinde durmak devasa bir hata olurdu. Bu, yüz yıldır kaçındığım bir açlıktı... Fakat ona dokunduğumu düşünemezdim, çünkü bu imkânsızdı.

Ona zarar verirdim.

Bella kapıdan öyle bir aceleyle çıktı ki neredeyse arabamı fark etmeden yanından geçip gidiyordu.

Sonra kayarak durdu, bacakları ürkek bir tayınki gibi titriyordu. Çantası kolundan aşağı kaydı, arabaya odaklanınca gözleri kocaman oldu.

Dışarı çıkıp insan hızıyla hareket etme zahmetini göstermeden yolcu kapısını onun için açtım. Artık onu kandırmaya çalışmayacaktım, en azından yalnızken kendim olacaktım.

Sisin içinden belirivermişim gibi, ürkerek bana baktı. Sonra gözlerindeki şaşkınlık bambaşka bir şeye dönüştü, geceleyin bana olan hislerinin değiştiğinden korkmama veya umutlanmama gerek kalmadı. Sıcaklık, hayret, büyülenme, hepsi de kolay okunan gözlerinin derinliklerinde yüzüyordu.

"Bugün benimle gelmek ister misin?" diye sordum. Dünkü akşam yemeğinin aksine, bugün seçimi ona bırakacaktım. Şu andan itibaren, seçim her zaman onun olacaktı.

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldandı ve hiç tereddüt etmeden arabama bindi.

Evet dediği kişi olmanın bana verdiği heyecan bir gün son bulacak mıydı? Ona katılmak için arabanın etrafından hevesle, hızla dolandım. Ben önünde birden beliriverince şaşırmış gibi görünmedi.

O yanımda bu şekilde otururken hissettiğim mutluluğun emsali yoktu. Ailemin sevgisinden ve eşliğinden ne kadar keyif alsam da, dünyamın bana sunduğu eğlence ve meşguliyetler çok çeşitli olsa da, asla bu kadar mutlu olmamıştım. Bunun yanlış olduğunu ve iyi bitmeyeceğini bilsem de onunla birlikteyken yüzümden gülümseme eksik olmuyordu.

Ceketimi katlayıp koltuğunun başlığına koymuştum. Ona baktığını gördüm.

"Ceketi senin için getirdim," dedim. Eğer ihtiyacı olursa diye, bu sabah davetsiz bir şekilde kapısında bitivermemin bahanesi buydu. Hava soğuktu. Montu yoktu. Elbette bu kabul edilebilir bir centilmenlikti. "Hasta olmanı istemedim."

"O kadar çıtkırıldım değilim," dedi. Gözlerime bakma konusunda tereddüt ediyormuş gibi, yüzüm yerine göğsüme bakıyordu. Ancak tatlı dille ikna etmeme gerek kalmadan ceketimi alıp giydi.

"Değil misin?" diye homurdandım kendi kendime.

Ben okula doğru hızla giderken o da yola baktı. Sessizliğe sadece birkaç saniye katlanabildim. Bu sabah neler düşündüğünü bilmek zorundaydım. Dünden beri aramızda çok fazla şey değişmişti.

Rahatlatmaya çalışarak, "Ne o, bugün elli tane soru sormayacak mısın bana?" diye sordum.

Konuyu benim açmama memnun görünerek gülümsedi. "Sorularım seni rahatsız mı ediyor?"

Gülümsemesine karşılık verirken, "Verdiğin tepkiler daha çok rahatsız ediyor," diye cevap verdim dürüstçe.

Somurttu. "Kötü tepkiler mi veriyorum?"

"Hayır, mesele de bu zaten. Her şeyi soğukkanlılıkla karşılıyorsun. Hiç doğal değil bu." Şu ana kadar bir çığlık dahi atmamıştı. Bu nasıl olabilirdi. "O anda gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum." Elbette yaptığı ve yapmadığı her şey bende o merakı uyandırıyordu.

"Sana her zaman ne düşündüğümü söylüyorum."

"Ama süzgeçten geçirerek söylüyorsun."

Yine dudağını ısırdı. Bu hareketi fark etmeden yapıyordu, gerildiğinde bilinçsizce yaptığı bir şeydi. "Pek fazla değil."

Sadece o sözler bile merakımı kabartmaya yetti. Benden kasten sakladığı şey neydi?

"Ama beni deli etmeye yetiyor," dedim.

Tereddüt ettikten sonra fısıldadı, "Duymak isteyeceğini sanmıyorum."

Bir an durup düşünmek zorunda kaldım, bağlantıyı kurmak için dün geceki bütün konuşmayı kelimesi kelimesine aklımdan geçirdim. Belki de çok fazla konsantrasyon gerektirecekti çünkü benimle paylaşmasını istemeyeceğim bir şeyi hayal bile edemedim. Fakat sonra ses tonu bana dün geceki sesini hatırlattı, sesinde yine acı vardı, o anda hatırladım. Ondan düşündüklerini söylememesini istemiştim. *Asla öyle söyleme*, diye hırlamıştım resmen. Onu ağlatmıştım...

Benden sakladığı da bu muydu? Bana olan hislerinin derinliği mi? Benim bir canavar olmamın kendisi için önem teşkil etmediği ve fikrini değiştirmek için çok geç olduğunu düşündüğü mü?

Konuşmaktan acizdim çünkü neşe ve acı, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar güçlüydü. Hissettiğim iki duygunun arasındaki çatışma aklı başında bir cevaba izin vermeyecek kadar vahşiydi. Kalbinin ve ciğerlerinin düzenli ritimleri dışında, arabanın içi sessizdi.

"Kardeşlerin nerede?" diye sordu aniden.

Derin bir nefes aldım, arabadaki kokuyu içime çekmek ilk seferinde gerçekten acı vericiydi, tatminle fark ettim ki gittikçe alışıyordum. Kendimi yeniden rahat olmaya zorladım.

"Rosalie'nin arabasıyla geldiler." Söz konusu arabanın yanındaki boş yere park ettim. Gözlerinin yusyuvarlak olduğunu görünce gülümsememi gizledim. "Çok dikkat çekici, değil mi?"

"Vay be! Bu araba onunsa neden senin arabanla geliyor?"

Rosalie, Bella'nın tepkisinden keyif alırdı, tabii eğer Bella konusunda biraz objektif olabilseydi, ne var ki bu, muhtemelen asla gerçekleşmeyecekti.

"Dedim ya, çok dikkat çekici. Biz göze batmamaya *çalışıyoruz*."

Elbette Bella benim arabamdaki asıl tezatlığı göremiyordu. Volvo'yla yapılan fazla kaza yoktu, tüm güvenlik anlayışlarının üzerin-

de bir arabaydı. Güvenlik, vampirlerin bir araçta ihtiyaç duymayacağı tek şeydi. Bazıları daha az yaygın olan yarış araçlarını tercih ederdi, yedek parçalarla yaptığımız işlerden bahsetmiyorum bile.

"Başarılı olduğunuz söylenemez," dedi ve sonra tasasız kahkahasıyla güldü.

Kahkahasının gamsız tınısı boş göğsümü ısıttı.

"Arabanın fazla dikkat çekici olduğunu düşünüyorsanız, neden Rosalie bugün okula bununla geldi?" diyerek merakını dile getirdi.

"Farkında değil misin? *Bütün* kuralları yıkıyorum."

Cevabım son derece korkutucu olmalıydı ama elbette Bella gülümsedi.

Arabadan çıktıktan sonra ona cesaret edebildiğim kadar yaklaşarak yürüdüm, yakınlığımın onu rahatsız edip etmediğini öğrenmek için dikkatlice izliyordum. İki defa eli bana doğru hareket etti ama kendini tutup geri çekti. Bana dokunmak istiyormuş gibi görünüyordu... Nefes alış verişim hızlandı.

Yürürken, "Göze batmak istemiyorsanız, neden böyle arabalar kullanıyorsunuz?" diye sordu.

"Bu bir bağımlılık," diye itiraf ettim. "Hepimiz hız meraklısıyız."

Suratını ekşiterek, "Belli," diye mırıldandı.

Ona cevap olarak sırıttığımı görmedi.

Yok artık! Buna inanmıyorum! Bella bu işi nasıl kıvırdı?

Jessica'nın zihinsel irkilişi düşüncelerimi böldü. Kafeterya saçağının altında yağmurdan korunarak, kolunda Bella'nın montuyla bekliyordu. Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Bir saniye sonra Bella da onu fark etti. Jessica'nın yüzündeki ifadeyi görünce yanakları hafifçe pembeleşti.

"Selam, Jessica. Montumu unutmamışsın," diye selamladı ona. Jessica tek kelime etmeden montu verdi.

İyi biri olsun ya da olmasın, Bella'nın arkadaşlarına karşı kibar davranacaktım. "Günaydın, Jessica."

Vay anasını...

Jessica'nın gözleri daha da büyüdü ama beklediğim gibi irkilmedi veya geriye doğru kaçmadı. Geçmişte beni sıklıkla çekici bulmuş olsa da bütün hayranlarımızın yaptığı gibi bilinçsizce benimle arasına güvenli bir mesafe koymuştu. Bella'nın yanında olmanın beni

bu kadar yumuşatması tuhaf, komik ve dürüst olmam gerekirse biraz utanç vericiydi. Artık kimse benden korkmuyordu sanki. Eğer Emmett bunu öğrenecek olursa sonraki yüzyıla kadar gülerdi.

Jessica, "Me... Merhaba," diye mırıldandı ve Bella'ya imalarla dolu bakışlar attı. "Trigonometri dersinde görüşürüz."

Her şeyi dökületeceksin. Bütün detayları. Detayları öğrenmem lazım! Lanet olası Edward CULLEN!

Bella'nın ağzının kenarı seğirdi. "Tamam, görüşürüz."

Jessica, ilk dersine yetişmek için koştururken düşünceleri birbiri ardına geliyor, arada bir dönüp bize bakıyordu.

Bütün hikâyeyi. Daha azını kabul etmem. Dün gece buluşmayı planladılar mı? Çıkıyorlar mı? Ne zamandır? Bunu nasıl sır olarak saklayabildi? Sır olarak tutmayı neden istesin ki? Sıradan bir şey olamaz, Bella bu konuda ciddi olmalı. Öğreneceğim. Onunla öpüştü mü acaba? Ah, eriyorum... Jessica'nın düşünceleri birden ipe sapa gelmez bir hâl aldı ve sözsüz fantezilerin aklından geçip gitmesine izin verdi. Kurguları irkilmeme sebep oldu ve bunun tek sebebi zihnindeki resimlerde Bella'yı çıkarıp yerine kendini koyarak düşünmesi de değildi.

Öyle olamazdı. Ancak yine de ben... İstedim...

Bunu kendime bile itiraf etmekten kaçınıyordum oysa... Bella'yı daha kaç yanlış şekilde isteyecektim? Hangisi onu öldürmemle sonuçlanacaktı?

Başımı iki yana sallayıp neşelenmeye çalıştım.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordum.

"Hey!" diye fısıldadı hırsla. "Benim zihnimi okuyamadığını sanıyordum!"

"Okuyamıyorum zaten." Sözlerinin anlamını çözmeye çalışırken ona şaşkınlıkla baktım. "Ama Jessica'nın zihnini okuyabiliyorum. Derste seni fena sıkıştıracak."

Bella inledi, sonra ceketi üzerinden çıkarıverdi. Başta geri vereceğini fark etmedim, sonuçta ondan geri istememiştim, bir simge olarak onda kalmasını tercih ederdim, o yüzden ona yardım etme konusunda ağır davrandım. Ceketimi geri verip kendi montunu üzerine geçirdi.

"Ona söyleyecek misin?" diye üsteledim.

"Bana biraz yardımcı olsan? Ne öğrenmek istiyor?"

Gülümseyip başımı iki yana salladım. Ne düşündüğünü hazırlıksızken duymak istiyordum. "Bu haksızlık olur."

Bakışları sertleşti. "Hayır, senin bildiklerini benimle paylaşaman haksızlık."

Doğru ya, çifte standarttan hoşlanmıyordu.

"Bizim gizlice flört edip etmediğimizi öğrenmek istiyor," dedim yavaşça. "Ayrıca senin benle ilgili duygularını bilmek istiyor."

Kaşları şaşkınlıktan değil de toyluktan havaya kalktı. Masumu oynuyordu.

"Off," diye mırıldandı. "Ona ne söylemeliyim?"

"Hımm." Bana hep kendisinden daha fazla şeyi açık ettirmeye çalışıyordu. Vereceğim cevabı düşündüm.

Sisten dolayı hafiften nemlenmiş, inatçı bir tutam saçı omzuna doğru düşmüş, komik kazağının gizlediği köprücükkemiğinin üzerine kıvrılmıştı. Gözlerimi kendine, oradan da diğer gizli çizgilere çekti.

Sabah soğuğu, dokunuşum olmadan da yeterince rahatsız edici olduğu için tenine değmemeye dikkat ederek uzandım ve bir daha dikkatimi dağıtmasın diye kaçak tutamı dağınık topuzunun içindeki yerine geri soktum. Mike Newton'ın da saçına dokunduğunu hatırladım ve anısıyla çenem kasıldı. O zaman irkilip ondan kaçmıştı. Şimdiki tepkisiyse tamamen farklıydı, yanaklarına kan hücum etti ve kalbi aniden düzensiz bir ritimle atmaya başladı.

Sorusunu cevaplarken gülümsememi gizlemeye çalıştım.

"Bence ilk soruya *evet* diyebilirsin. Tabii senin için bir sakıncası yoksa." Seçim her zaman onun olacaktı. "Bu, başka şeyleri açıklamaktan daha kolay olacaktır."

"Benim için bir sakıncası yok," diye fısıldadı. Kalbi henüz normal ritmine kavuşamamıştı.

"Diğer soruya gelince..." Artık gülümsememi gizlemiyordum. "Cevabını duymak için ben de kulak kesileceğim."

Bıraktım, *bunu* Bella düşünmeliydi. Yüzünde şok ifadesi belirince kahkahamı bastırdım.

O daha fazla soru soramadan, çabucak arkamı döndüm. Ona istediği şeyi vermemek benim için zordu. Hem ben *onun* düşüncelerini duymak istiyordum, kendiminkileri değil.

Dönüp omzumun üzerinden, "Öğle yemeğinde görüşürüz," diye seslendim, hâlâ arkamdan bakıp bakmadığını görmek için bahaneydi sadece. Ağzı bir karış açıktı. Önüme dönüp güldüm.

Hızlı adımlarla uzaklaşırken etrafımda dönüp duran şaşkınlık içindeki düşüncelerin az çok farkındaydım, herkesin gözleri Bella'nın yüzü ile uzaklaşan siluetim arasında üzerinde gidip geliyordu. Onlara dikkat bile etmedim. Odaklanamadım. İlk dersime gitmek için vıcık vıcık olmuş çimenlerden geçerken ayaklarımı normal hızda tutmak bile yeterince zordu. Koşmak istiyordum. Gerçekten, ortadan kaybolacağım kadar hızlı koşmak istiyordum, uçuyormuşum gibi hissedeceğim kadar hızlı koşmak istiyordum. Bir parçam zaten havalarda uçuyordu.

Sınıfa girince ceketimi giyip kokusunun yoğun bir şekilde etrafımı sarmasına izin verdim. Şimdi kokunun beni duyarsızlaştırmasına izin verip yanacaktım ve öğle arasında yeniden onunla olduğumda kokuyu görmezden gelmem kolaylaşacaktı.

Öğretmenlerimin artık bana söz vermeye zahmet etmiyor olması iyi bir şeydi. Bugün beni hazırlıksız ve cevapsız yakalayacakları gün olabilirdi. Bu sabah yalnızca bedenim sınıftaydı, aklım aynı anda birden fazla yerdeydi.

Elbette Bella'yı izliyordum. Bu, artık son derece doğaldı, doğru düzgün düşünmüyordum bile, nefes almak gibi kendiliğinden yapılan bir şey hâlini almıştı. Bella'nın morali bozulan Mike Newton'la konuşmasını duydum. Bella konuşmayı çabucak Jessica'ya getirdi, öyle genişçe sırıttım ki sağ tarafımda oturan Rob Sawyer gözle görülür şekilde irkildi ve kayarak benden uzaklaştı.

Ahh. Ürkütücü.

Demek ki tamamen yitirmemiştim.

Ara sıra Jessica'ya geçip, Bella için hazırladığı soruları dinliyordum. Dördüncü derse kadar zar zor bekledim, taze dedikodunun hayallerini kuran meraklı kızdan on kat daha hevesli ve telaşlıydım.

Ayrıca Angela Weber'ı da dinliyordum.

Ona minnet borcum olduğunu unutmamıştım. Hem Bella'ya karşı nazik şeyler dışında bir şey düşünmediği için hem de dün geceki yardımı için. O yüzden, bütün sabah bekleyip istediği bir şeyi görmeye çabaladım. Kolay olacağını varsayıyordum, herhangi bir

insan gibi mücevher veya ıvır zıvır bir şeyler arzuluyordu herhalde. Hatta muhtemelen birkaç tane birden isterdi. Kimliğimi gizleyerek bir şeyler götürüp ödeştik sayacaktım.

Fakat Angela, düşünceleri konusunda en az Bella kadar keyfine düşkün çıktı. Bir genç kız için tuhaf bir şekilde hâlinden memnundu. Mutluydu. Belki de olağandışı merhametinin sebebi buydu, istediği şeye sahip ve sahip olduğu şeyleri isteyen ender insanlardan biriydi. Dikkati öğretmenlerinde ve notlarında değilse, bu hafta sonu kumsala götüreceği ikiz erkek kardeşlerindeydi. Onların heyecanına ortak olmayı, neredeyse anneleri gibi dört gözle bekliyordu. Onlarla sık sık ilgileniyordu ama bu canını sıkan bir durum değildi. Çok tatlıydı.

Ancak bana hiçbir yardımı yoktu.

İstediği bir şey olmak zorundaydı. Bakmayı sürdürmem gerekecekti. Fakat daha sonra. Bella'nın Jessica'yla birlikte gireceği trigonometri dersi gelmişti.

İngilizce dersine giderken nereye gittiğime bakmıyordum bile. Jessica çoktan yerine oturmuştu, Bella'nın gelmesini beklerken ayaklarını sabırsızca yere vuruyordu.

Diğer taraftan, ben sınıfta yerime oturduktan sonra tamamen hareketsizleştim. Rolümü sürdürmek için arada bir kıpırdamam gerektiğini kendime hatırlamam gerekti. Bu çok zordu, çünkü düşüncelerim Jessica'nınkilere fazlasıyla odaklanmış vaziyetteydi. Benim için Bella'nın yüzünü gerçekten okumaya çalışacağını, dikkatini vereceğini umuyordum.

Bella içeri girince ayağını daha da hızlı vurmaya başladı.

Suratı asık görünüyor. Niye ki? Belki Edward Cullen ile aralarında bir şey yoktur. Bu, hayal kırıklığı olurdu. Tabii... O zaman Edward hâlâ müsait olurdu... Eğer bir anda kızlarla çıkmaya ilgi duymaya başladıysa yardım etmekten mutluluk duyardım.

Bella surat asmıyordu, isteksizdi. Bunların hepsini duyacağımı bildiği için endişeliydi.

Daha montunu çıkarıp sırasının arkasına asarken Jessica, *"Bana her şeyi anlat!"* diye emretti. Bella oyalanarak, isteksizce hareket ediyordu.

Uf, çok yavaş. Hadi, hemen ilginç meselelere gel!

"Ne öğrenmek istiyorsun?" Bella yerine otururken oyalandı.

"Dün gece ne oldu?"

"Bana yemek ısmarladı, sonra da beni eve bıraktı."

Sonra ne oldu? Hadi ama, bundan daha fazlası olmalı! Zaten yalan söylüyor, bunu biliyorum. Yalanını yüzüne vuracağım.

"Eve o kadar çabuk gitmeyi nasıl başardın?"

Bella'nın şüpheci Jessica'ya gözlerini devirmesini izledim.

"Manyak gibi araba kullanıyor. Çok korktum."

Bella'nın dudaklarında minik bir gülümseme belirince yüksek sesle kahkaha atarak Bay Mason'ın duyurusunu böldüm. Kahkahayı öksürüğe çevirmeye çalışsam da kimseyi kandıramadım. Bay Mason sinirli sinirli bana baktı ama ne düşündüğünü dinlemeye zahmet bile etmedim. Jessica'yı dinliyordum.

Hımm. Sanki doğruyu söylüyor gibi. Neden ağzından kerpetenle laf alınıyor ki? Ben bağıra çağıra hava atardım.

"Bu bir randevu muydu? Onunla orada buluşmak üzere sözleşmiş miydin?"

Jessica, Bella'nın yüzünden geçen kafa karışıklığını izledi ve samimi görünmesi onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Hayır, onu orada görünce ben de çok şaşırdım," dedi Bella.

Neler oluyor? "Ama bugün seni okula o getirdi, değil mi?" Hikâyede daha fazlası olmalı.

"Evet ama o da sürpriz oldu. Dün gece montumun olmadığını fark etti."

Bu hiç de eğlenceli değil, diye düşündü Jessica, hüsran üstüne hüsran yaşarken.

Sorgulamalarından sıkıldım, bilmediğim bir şeyler duymak istiyordum. Tatmin olmadığı için dört gözle beklediğim soruları atlamamasını umdum.

"Onunla yine çıkacak mısın?" diye sordu Jessica.

"Cumartesi günü beni Seattle'a götürmeyi teklif etti. Oraya kamyonetimle gitmemin mümkün olmadığını düşünüyor. Bu çıkmak sayılır mı?"

Hımm. Bella'yla ilgilenmek için fazladan çaba harcıyor gibi görünüyor. Bella'dan yana bir şey olmasa bile, Edward ondan hoşlanıyor olmalı. BU nasıl olabilir? Bella delinin teki.

"Evet." Jessica, Bella'nın sorusunu cevapladı.

"Eh, o zaman evet."

"Vay beee! Edward Cullen." Bella ondan hoşlansın ya da hoşlanmasın, bu büyük olay.

"Farkındayım." Bella iç geçirdi.

Bella'nın ses tonu Jessica'yı cesaretlendirdi. *En sonunda konuyu kavrıyor gibi!*

Jessica'nın Bella'nın ses tonunu doğru değerlendirip değerlendirmediğini merak ettim. Tahminlerde bulunmak yerine, Bella'nın ne demek istediğini sormasını diledim.

"Dur bakalım!" dedi Jessica, en can alıcı sorusunu hatırlamıştı. *"Seni öptü mü?" Lütfen öptü de. Sonra da her saniyesini anlat!*

"Hayır," diye mırıldandı. Sonra başını eğip ellerine bakarken suratı asıldı. *"Bu böyle bir şey değil."*

Vay be. Keşke olsaydı. Görünüşe göre, o da aynısını istiyor.

Kaşlarımı çattım. Bella canı bir şeye sıkılmış gibi görünüyordu ama Jessica'nın varsayımındaki gibi hayal kırıklığından olamazdı. Bella öyle bir şeyi isteyemezdi. Onun neyi bildiğini bilmiyordu. *Dişlerime* o kadar yakın olmayı istiyor olamazdı. Tek bildiği sivri dişlerim olduğuydu.

Ürperdim.

"Cumartesi günü öper mi sence?" Jessica durmak bilmedi.

Bella, *"Bundan gerçekten şüpheliyim,"* derken daha da usanmış göründü.

Evet, gerçekten de istiyor. Yazık ona.

Tüm bunları Jessica'nın bakış açısından izlediğim için mi haklı gibi geliyordu?

Yarım saniyeliğine bu fikir aklıma giriverdi. Bella'yı öpmeyi denemenin nasıl olacağı, olayın imkânsızlığı dikkatimi dağıttı. Dudaklarım dudaklarında, soğuk taşın üzerinde sıcak, yumuşak ipek...

Ve sonra ölürdü.

İrkilerek başımı iki yana sallayıp yeniden odaklandım.

"Ne konuştunuz?" Onunla konuştun mu, yoksa çocuk da aynı böyle, her kelimeyi ağzından çekip almak zorunda mı kaldı?

Kederle gülümsedim. Jessica hedeften çok da uzak değildi.

"Bilmem, bir sürü şeyden konuştuk. Biraz İngilizce ödevinden söz ettik."

Bu konuda çok az konuşmuştuk. Daha genişçe gülümsedim.

Ah, HADİ AMA. "Lütfen Bella! Bana biraz detay ver."

Bella biraz düşünüp taşındı.

"Şey, peki. Edward'la flört etmeye çalışan garson kızı görmeliydin. Çok güzeldi. Ama Edward onunla hiç ilgilenmedi."

Paylaşmak için ne garip bir detaydı. Bella'nın fark etmiş olmasına bile şaşırdım. Son derece konu dışı bir meseleydi.

İlginç... "Bu iyiye işaret. Kız çok mu güzeldi?"

"Hem de nasıl! Herhalde on dokuz ya da yirmi yaşındaydı."

Jessica, pazartesi gecesi Mike'la çıktıkları randevunun hatırasıyla bir anlığına konudan uzaklaştı. Mike, Jessica'nın hiç de güzel bulmadığı garson kızla biraz fazla haşır neşir olmuştu. Bu hatırayı bir kenara itip kızgınlığını bastırdı ve detay koparma görevine geri döndü.

"Daha iyi ya işte. Demek senden gerçekten hoşlanıyor."

"Ben de öyle düşünüyorum." Bella yavaşça konuştu, sıramın ucunda oturuyordum ve vücudum son derece hareketsizdi. *"Ama emin olmak imkânsız. Edward çok gizemli biri."*

Düşündüğüm kadar açık seçik ve kontrolsüz görünmüyordum demek ki. Yine de gözlem gücünün ne kadar iyi olduğu düşünülürse, ona âşık olduğumu nasıl fark edemezdi? Sohbetimizi aklımdan tekrar geçirdim, kelimeleri bir bağıra bağıra söylemediğim kalmıştı. Bu bilgi, aramızdaki her türlü iletişimin alt metni gibi hissettirmişti.

Vay be. Manken gibi adamın karşısına oturup da nasıl sohbet edersin ki? "Onunla yalnız kalmaya cesaret ettiğine inanamıyorum," dedi Jessica.

Bella şaşkına döndü. *"Niye?"*

Ne garip tepki veriyor. Ne kastettiğimi sanıyor ki? "O çok..." Doğru kelime neydi? "Göz korkutan biri. Ona ne diyeceğimi bilemezdim." Bugün doğru düzgün cümle bile kuramadım ve bana tek söylediği günaydındı. Herhalde tam bir gerzek gibi görünmüşümdür.

Bella gülümsedi. *"Onun yanındayken benim de kafam allak bullak oluyor."*

Jessica'ya kendini iyi hissettirmeye çalışıyor olmalıydı. Biz birlikteyken doğal olmayacak kadar serinkanlıydı.

"Ah pekâlâ," Jessica içini çekti. *"Ama Edward inanılmaz yakışıklı."*

Bella'nın yüzü aniden buz gibi oldu. Gözleri bir adaletsizliğe karşı çıktığında olduğu gibi parladı. Jessica onun yüzündeki değişimi fark etmedi.

"Onda bundan fazlası var," diye azarladı kızı.

Vay vay. İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. "Öyle mi? Ne gibi?"

Bella alt dudağını kemirdi. *"Bunu doğru ifade edebilir miyim, bilmiyorum..."* dedi en sonunda. *"Ama o inanılmaz biri. Yüzünden ötesi var."* Bakışlarını kaçırdı, sanki çok uzaktaki bir şeye bakıyormuş gibi gözleri boşluğa bakıyordu.

Carlisle ve Esme beni hak ettiğimden fazla övgüye boğduğunda hissettiğim şeyi hatırlattı bu bana. Bu duygu benzer ama çok daha yoğun, çok daha tüketiciydi.

Aptal yorumlarını başka yerde sat, o surattan daha iyi bir şey yok! Tabii vücudu hariç. Eridim bak yine. "Bu mümkün mü?" diyerek kıkırdadı.

Bella dönmedi. Jessica'yı duymazdan gelerek boşluğa bakmayı sürdürdü.

Normal bir insan böbürlenir dururdu. Belki sorularımı biraz basit tutarsam olur. Ha ha. Sanki anaokulundaki biriyle konuşuyorum. "Öyleyse ondan hoşlanıyorsun?"

Yine dimdik durdum.

Bella Jessica'ya bakmadı. *"Evet."*

"Yani ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Evet."

Nasıl da kızardı!

"Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?" diyerek üstüne gitti.

Şu anda İngilizce sınıfı alev alsa farkına bile varmazdım.

Bella'nın yüzü kıpkırmızıydı, ısıyı zihnindeki görüntüden bile hissedebilecektim neredeyse.

"Çok fazla," diye fısıldadı. *"Onun benden hoşlandığından daha çok. Ama bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum."*

Lanet! Bay Varner demin ne sordu? "I, hangi sayı Bay Varner?"

Jessica'nın artık Bella'yı sorgulayamıyor olması iyiydi. Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Bu kız ne düşünüyordu böyle? "Onun benden hoşlandığından daha çok"? Öyle mi? *Bunu* da nereden çıkarıyordu? "Ama bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum mu?" Öyle mi? Bu da ne demek oluyordu? Sözcüklere mantıklı bir açıklama yükleyemedim. Resmen mantıksızdı.

Görünüşe göre hiçbir şeyi cepte görmemeliydim. Bariz olan, son derece mantıklı gelen şeyler, her nasılsa, onun tuhaf beyninde kıvrılıp bükülüyor ve tersine dönüyordu.

Dişlerimi sıkarak saate dik dik baktım. Nasıl oluyor da birkaç dakika bir ölümsüze ebediyet gibi uzun hissettirebiliyordu? Öngörüm neredeydi?

Bay Varner'ın trigonometri dersi boyunca çenem kaskatı kaldı. O dersi kendi dersimden daha fazla dinledim. Bella ve Jessica bir daha konuşmadı ama Jessica birkaç defa Bella'ya baktı ve bir defa, ortada bir şey yokken Bella'nın domates gibi kızardığını fark etti.

Öğlen arası gelmek bilmedi.

Jessica ders bitmeden önce öğrenmeyi beklediğim cevaplardan bazılarını alacak mı, emin değildim ama Bella ondan hızlı davrandı.

"İngilizce dersinde Mike bana, senin pazartesi gecesi konusunda bir şey söyleyip söylemediğini sordu," dedi Bella, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunun ne olduğunu anladım; en iyi savunma saldırıdır.

Mike beni mi sordu? Hissettiği neşe, Jessica'nın zihnini her zamanki sahte yanlarından uzaklaştırıp korunmasız, daha yumuşak bir hâle getirdi. *"Dalga geçiyorsun! Sen ne dedin?"*

Bugün Jessica'dan görüp görebileceğimin bu olduğu barizdi. Bella da aynı şeyi düşünürcesine gülümsüyordu. Sanki bu raundu kazanmış gibiydi.

Pekâlâ, ne de olsa öğle yemeğinde görüşecektik!

Beden eğitimi dersinde Alice'le cansızca hareket ettik, insanlarla birlikte fiziksel aktiviteye katıldığımızda bunu yapıyorduk. Doğal olarak takım arkadaşım oydu. İnsanlar asla bizimle eş olmak istemezdi. Badmintonun ilk günüydü. Sıkıntıyla iç geçirdim, raketi yavaşça savurup topu diğer tarafa attım. Lauren Mallory diğer takımdaydı, ıskaladı. Alice raketini baton gibi çevirerek tavana bakıyordu. Fileye doğru bir adım yaklaştı, Lauren iki adım geriye çekildi.

Hepimiz beden dersinden nefret ediyorduk, hele de Emmett. Fırlatma oyunları kişisel felsefesine bir hakaretti. Bugünkü beden dersi her zamankinden daha kötüydü, Emmett'ın da rahatsız olduğunu hissettim. Sabırsızlıktan kafam patlamadan Koç Clapp oyunları iptal etti ve bizi erkenden bıraktı. Koçun yeni bir diyet teşebbüsüyle kahvaltıyı atlamasına minnettardım ve açlığı yüzünden öğlen yağlı bir yemek için aceleyle kampüsten çıkıp gitmişti. Yarın rejime geri döneceğine söz verdi... Bu bana Bella'nın dersi bitmeden matematik binasına gitmem için yeterince zaman verdi.

İyi eğlenceler, diye düşündü Alice, Jasper'la buluşmaya giderken. *Sadece birkaç gün daha sabırlı olman gerekecek. Sanırım Bella'ya benden selam söylemezsin, değil mi?*

Bezginlikle başımı iki yana salladım. Bütün kâhinler böyle kendini beğenmiş miydi?

Bilgin olsun diye söylüyorum, bu hafta sonu boğazın iki yanı da güneşli olacak. Planlarını yeniden ayarlamak istersin belki.

Zıt yöne giderken iç geçirdim. Kendini beğenmiş ama kesinlikle işe yarardı.

Kapının yanında duvara yaslanarak bekledim. Tuğlaların öte yanından Jessica'nın düşünceleriyle birlikte kendi sesini de duyacak kadar yakındım.

"Bugün yemekte bizimle birlikte oturmayacaksın, değil mi?" *Nasıl da ışık saçıyor. Bahse varım ki bana söylemediği tonla şey var.*

Bella garip bir biçimde emin olamayarak, "Sanmıyorum," diye cevap verdi.

Öğle arasını onunla geçireceğime söz vermemiş miydim? Aklından ne geçiyordu?

Sınıftan birlikte çıktılar ve beni gördüklerinde ikisinin de gözleri büyüdü. Ancak sadece Jessica'yı duyabildim.

Müthiş. Vay be. Evet, kesinlikle bana söylediğinden fazlası dönüyor.

"Sonra görüşürüz, Bella."

Bella bana doğru yürüyüp kararsızca bir adım uzakta durdu. Yanakları pespembeydi.

Artık tereddüdünün ardındaki şeyin korku olmadığını bilecek kadar tanıyordum onu. Görünüşe göre bu kendi hisleriyle benim hislerim arasındaki hayali uçurumla ilgiliydi. *Onun benden hoşlandığından daha çok.* Saçmalık!

"Merhaba," derken sesim biraz sert çıktı.

Yüzü daha da pembeleşti. "Merhaba."

Başka bir şey söylemeye yeltenmedi, o yüzden kafeteryaya doğru yöneldim ve o da sessizce yanımda yürüdü.

Ceket işe yaramıştı, kokusu her zamanki gibi suratıma çarpmadı. Halihazırda hissettiğim acıyı yoğunlaştırmıştı, o kadar. Bir zamanlar mümkün olacağını düşünmediğim kadar kolayca görmezden gelebiliyordum.

Bella yemek kuyruğundayken kıpır kıpırdı, dalgınca montunun fermuarıyla oynuyor ve ağırlığını bir o ayağına, bir diğerine veriyordu. Sık sık bana bakıyor ama gözlerimle buluştuğu anda utanmış gibi bakışlarını yere eğiyordu. Birçok kişi bize baktığı için miydi? Belki gürültülü fısıltılarını duyabiliyordu, bugün dedikodular düşünüldüğü kadar dile de getiriliyordu.

Belki yüz ifademden birkaç açıklama isteyeceğimi anlamıştı.

Ben onun için öğle yemeğini alana kadar hiçbir şey söylemedi. Henüz nelerden hoşlandığını bilmiyordum, o yüzden her şeyden bir tane aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı kısık sesle. "Bunların hepsini benim için almıyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana sallayıp tepsiyi kasaya doğru ittim. "Yarısı benim."

Şüpheyle tek kaşını kaldırdı ama ben yemeğin parasını öderken ve onu geçen hafta oturduğumuz masaya doğru yönlendirirken bir şey söylemedi. Artık her şey farklıydı.

Yine karşıma oturdu. Tepsiyi ona doğru ittim.

"İstediğini al," diye cesaretlendirdim.

Bir elma aldı ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle evirip çevirdi.

"Merak ediyorum."

Çok şaşırtıcıydı gerçekten.

İnsan kulaklarının duyamayacağı bir sesle, "Biri seni yemek yemeye zorlasa ne yaparsın?" diye devam etti. Eğer dikkat kesilen ölümsüz kulaklar varsa, işte onlar başka meseleydi. Kaşlarımı çattım.

"Sen de daima meraklısın," diyerek şikâyet ettim. Pekâlâ. Daha önce bir şeyler yemek zorunda kaldığım olmuştu. Rolün bir parçasıydı. Hoş olmayan bir parçası.

En yakınımdaki şeye uzandım ve gözlerimi Bella'dan ayırmadan elimdeki şey her neyse ondan ufak bir ısırık aldım. Bakmadan anlayamazdım. Her insan yemeği gibi çamurumsu, külçe gibi ve tiksindiriciydi. Hızlıca çiğnedim ve yutarken yüzümü ekşitmemeye çalıştım. Lokma boğazımdan aşağı yavaşça ve rahatsızlık vererek kaydı. Daha sonra kusmak zorunda kalacağımı düşününce iç çektim. İğrençti.

Bella'nın yüzü şok içindeydi. Etkilenmişti.

Gözlerimi devirmek istedim. Elbette böyle aldatmacalarda kusursuzlaşacaktık. "Biri seni çamur yemeye zorlarsa, yiyebilirsin, değil mi?"

Burnunu buruşturdu ve gülümsedi. "Bir keresinde iddia üzerine yaptım. Çok da kötü değildi."

Kahkaha attım. "Buna hiç şaşırmadım sanırım."

Nasıl yapabildi? O bencil pislik! Bunu bize nasıl yapabildi? Rosalie'nin delici zihinsel haykırışı neşemi böldü.

Emmett'ın kafeteryanın diğer ucundan, "Rahatla Rose," diye fısıldadığını duydum. Kollarını omzuna dolayıp onu sıkıca yan tarafına bastırıyor, olduğu yerde tutuyordu.

Üzgünüm Edward, diye düşündü Alice suçlulukla. *Sohbetinizden Bella'nın çok fazla şey bildiğini anlayabiliyordu ve eğer ona gerçeği hemen söylemeseydim çok daha kötüsü olacaktı. Bana güven.*

Ardından gelen görüntüyle irkildim. Eğer Rosalie'ye evde, yani rolünü sürdürmesi gerekmeyen bir yerde, Bella'nın bir vampir olduğumu bildiğini itiraf etmiş olsaydım olacakları gördüm. Okul bitene kadar siniri geçmezse Aston Martin'imi eyalet dışında bir yerlere saklamam gerekecekti. En sevdiğim arabamın hurdaya çıkmış ve yanan görüntüsü sinir bozucuydu, gerçi bu cezayı hak ettiğimi biliyordum.

Jasper da durumdan pek memnun değildi.

Diğerleriyle sonra başa çıkardım. Bella'yla beraber geçirecek fazla vaktim yoktu ve vaktimi boşa harcamayacaktım.

Edward ve Bella yakın görünüyor, değil mi? Rosalie'nin düşüncelerini görmezden gelmeye çalışırken, Jessica'nın düşünceleri izinsizce aklıma girdi. Bu defa araya girmesine aldırmadım. *Beden dilleri iyi. Bella'ya daha sonra fikrimi söyleyeceğim. Bella'ya doğru, onunla*

ilgilendiğini gösterir biçimde eğiliyor. İlgili görünüyor. O... Kusursuz görünüyor. Jessica iç çekti. *Nefis.*

Jessica'nın meraklı gözlerine bakınca endişeyle bakışlarını kaçırdı, oturduğu sandalyeye siniverdi. *Hımm. Mike'a bağlı kalmak en iyisi sanırım. En azından o fantezi değil, gerçek...*

Henüz çok kısa bir zaman geçmişti ama Bella dikkatimin dağıldığını fark etmemişti.

"Jessica yaptığım her şeyi inceliyor," dedim, dikkatimi en az çeken şeyi bahane olarak kullanarak. "Daha sonra bunların hepsini sana anlatacağından eminim."

Rosalie'nin öfkesi devam etti, hafızasını araştırıp bana edeceği yeni hakaretleri düşünürken iğneleyici iç monologu yalnızca bir ya da iki saniyeliğine duraksadı. Sesini arka plana geçmeye zorladım, Bella'yla bu anı yaşamaya kararlıydım.

Başlamanın en iyi yolunu düşünürken, önümdeki yemek tabağını (pizza olduğunu fark ettim) Bella'ya doğru ittim. Sözleri aklımda yeniden canlanırken önceki kızgınlığım alevlendi: *Onun benden hoşlandığından daha çok. Ama bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum.*

Isırdığım pizza diliminden bir ısırık aldı. Bu kadar güven dolu olduğunu görmek beni hayrete düşürdü. Elbette zehirli olduğumu sanmıyordu, yemek paylaşmak zarar vermezdi zaten. Yine de bana farklı davranmasını bekliyordum. Başka bir şey gibi. Bunu hiç yapmadı.

Nazikçe başlayacaktım.

"Demek garson güzeldi?"

Yine kaşlarını havaya kaldırdı. "Gerçekten fark etmedin mi?"

Sanki herhangi bir kadın dikkatimi Bella'dan başka bir yere çekebilirmiş gibi. Bu da başka bir saçmalıktı.

"Hayır. Onunla ilgilenmiyordum. Kafam başka şeylerle meşguldü."

"Zavallı kız," dese de gülümsedi.

Garson kızı ilginç bulmamış olmamdan hoşlandı. Bunu anlayabilirdim. Biyoloji sınıfındayken kaç kez Mike Newton'ı kötürüm bırakmayı hayal etmiştim?

Fakat on yedi yıllık kısacık ölümlü hayatının verdiği insani hislerin, bana bir asırlık boşluktan sonra yıkım güllesi gibi çarpan bu histen daha güçlü olabileceğine inanıyor olamazdı herhalde?

"Jessica'ya söylediğin bir şey..." dedim sesimi sıradan tutmaya çalışarak. "Aslında beni biraz rahatsız etti."

Anında savunmacı moda geçiş yaptı. "Hoşuna gitmeyecek şeyler duyman normal. Başkalarının konuşmalarını dinleyenlerle ilgili ne derler, biliyorsun."

Başkalarının konuşmalarını dinleyenler asla kendileriyle ilgili iyi bir şey duymazlar, deyiş böyleydi.

"Dinleyeceğimi söyleyerek seni uyarmıştım," diye hatırlattım.

"Ben de düşündüğüm her şeyi öğrenmek istemeyeceğini söylemiştim."

Ah, onu ağlattığım zamanı düşünüyordu. Pişmanlıktan sesim kalınlaştı. "Söylemiştin. Ama tam olarak haklı değilsin. Ben senin her düşünceni bilmek istiyorum. Yalnızca bazı şeyleri düşünmemeni tercih ederdim."

Yine yarım yamalak yalanlar söylüyordum. Bana değer vermesini *istememeliydim*, biliyordum. Fakat istiyordum. Elbette istiyordum.

"Aman ne büyük ayrım," diye homurdanarak beni azarladı.

"Ama şu an asıl konumuz o değil."

"Ne öyleyse?"

Bana doğru eğilirken eliyle hafifçe boynunu kavradı. Gözlerim oraya kayınca dikkatim dağıldı. Teni nasıl da yumuşaktı, kimbilir...

Odaklan, diye emrettim kendime.

"Senin bana, benim sana verdiğimden daha fazla değer verdiğini mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordum. Sanki kelimeler karman çorman olmuş gibi soru bana çok saçma geldi.

Bella bir an donakaldı, nefes alış verişi durdu. Sonra bakışlarını kaçırıp gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Soluğu kesik kesik çıktı.

"İşte yine aynı şeyi yapıyorsun," diye mırıldandı.

"Ne yapıyorum?"

Temkinle gözlerime bakıp, "Beni büyülüyorsun," diye itiraf etti.

"Ya." O konuda ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. Onu *büyüleyebilme* düşüncesi beni hâlâ heyecanlandırıyordu. Fakat konuşmamızın ilerlemesine yardım etmiyordu.

"Bu senin hatan değil." İçini çekti. "Elinde değil ki."

"Soruma cevap verecek misin?"

Gözlerini masaya dikti. "Evet."

Tek söylediği bu oldu.

"Hangisine evet? Soruma cevap vereceğine mi, bunu gerçekten düşündüğüne mi?" diye sordum sabırsızca.

"Evet, gerçekten böyle düşünüyorum," dedi başını kaldırıp bakmadan. Sesinde ufak bir kasvet tonu vardı. Bir kez daha kızardı ve farkına varmadan dudağını ısırdı.

Birdenbire, buna inandığını itiraf etmenin onun açısından gerçekten zor olduğunu fark ettim. Kendi hislerimi önüne sermeden onunkileri onaylamak istediğim için korkak Mike'tan hiç farkım yoktu. Benim kendime dair her şeyi açık açık ortaya serdiğimi hissetmem önemli değildi. Bu hisler ona geçmemişti ve bunun için hiçbir bahanem yoktu.

"Yanılıyorsun," dedim. Sesimdeki hassasiyeti duymuştu herhalde.

Başını kaldırıp baktı, gözleri donuklaşmıştı, hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Bunu bilemezsin," diye fısıldadı.

"Böyle düşünmene neden olan ne?" dedi merakla. Çıkardığım sonuca göre, düşüncelerini duyamadığım için hislerini hafife aldığımı düşünüyordu. Fakat işin aslı, buradaki sorun onun *benim hislerimi* fena hâlde hafife alıyor olmasıydı.

Alnını kırıştırıp dudağını ısırarak bana baktı. Belki de milyonuncu kez, çaresizce onu *duyabilmeyi* diledim.

Tam yalvarmak üzereydim ki konuşmamı engellemek için parmağını havaya kaldırdı.

"Biraz düşüneyim," diye ricada bulundu.

Düşüncelerini topladığı sürece sabırlı olabilirdim.

Ya da sabrediyormuşum gibi davranabilirdim.

Avuçlarını birleştirdi, ince parmaklarıyla oynamaya başladı. Konuşurken ellerine bakıp, onları sanki başkasına aitlermiş gibi izledi.

"Bariz olan bazı şeyleri saymazsak," diye mırıldandı, "bazı zamanlar emin olamıyorum. Ben zihin okumayı bilmiyorum. Ama bazen, bana başka bir şeyler söylerken veda ediyormuşsun gibi geliyor." Başını eğdiği yerden kaldırmadı.

Demek bunu yakalamıştı, ha? Beni burada tutan tek şeyin güçsüzlüğüm ve bencilliğim olduğunu fark etmiş miydi? Bunun için benim hakkımda olumsuz şeyler düşündü mü?

"Zekice," diye fısıldadım. Yüzünün acıyla çarpılmasını korkuyla izledim. Varsayımını inkâr etmek için acele ettim. "Ama işte bu

yüzden yanılıyorsun, gerçi..." Başladım ama sonra açıklamasının ilk sözlerini hatırlayarak durdum. Sözleri canımı sıkmıştı ama tam olarak anlamamıştım da. "'Bariz olan şeyler' derken ne söylemeye çalışıyordun?"

"Baksana bana," dedi.

Bakıyordum. Yaptığım tek şey ona bakmaktı.

"Neredeyse ölümüme neden olacak kazaları veya sakat kalmama yol açabilecek sakarlıklarımı saymazsak, ben çok sıradan bir insanım. Ama sana bakacak olursak..." Eliyle beni gösterdi, sanki söylemeye bile gerek olmayan bir şeyi gösteriyordu.

Sıradan olduğunu mu düşünüyordu? Benim kendisinden daha çok tercih edilen biri olduğumu mu düşünüyordu? Kimin fikrine göre? Jessica veya Bayan Cope gibi aptal, kıt beyinli, kör insanlara göre mi? Kendisinin en güzel, en nefes kesici kişi olduğunu nasıl fark etmezdi? Üstelik konu o olunca, bu kelimeler bile kifayetsiz kalıyordu.

Hiçbir fikri yoktu. "Sen kendini net bir biçimde göremiyorsun," dedim ona. "Evet, sakarlıklarının olduğu doğru..." Neşesizce güldüm, peşine düşen kötü kaderi komik falan bulmuyordum. Ancak sakarlıkları bir bakıma komikti. Tatlıydı da. Hem içinin hem de dışının güzel olduğunu söylesem, bana inanır mıydı? Belki de onaylanmasını daha ikna edici bulurdu. "Ama okula geldiğin ilk gün okuldaki her erkeğin senin hakkında neler düşündüğünü duymadın."

O ilk günkü umut ve heyecan dolu düşünceler. Hepsinin imkânsız birer fanteziye dönüşme hızı. İmkânsızdı, çünkü hiçbirini istemiyordu.

Evet dediği tek kişi bendim.

Kendimi beğenmişçe gülümsedim sanırım.

Yüzü şaşkınlıktan bomboş oldu. "Buna inanmıyorum," diye mırıldandı.

"Hiç değilse bu kez bana inan. Sen sıradanın tam karşıtısın."

İltifat almaya alışkın değildi, bunu görebiliyordum. Kızardı ve konuyu değiştirdi. "Ama veda eden ben değilim."

"Anlamıyor musun? Bu benim haklı olduğumu gösteriyor. Ben daha çok değer veriyorum, çünkü eğer yapabilirsem..." Doğru şeyi yapacak kadar bencilliğimi unutacağım bir an olacak mıydı hiç?

Çaresizlikle başımı iki yana salladım. Gücümü bulmam gerekecekti. O bir hayatı hak ediyordu. Alice'in onun için gördüğü geleceği değil. "Eğer gitmek en doğru şeyse..." Doğrusu bu olmalıydı, değil mi? Bella bana ait değildi. Benim yeraltı dünyamı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Senin incinmemen, güvende olman için kendime zarar veririm."

Bu lafı ederken doğruyu söylüyor olmak istedim.

Bana dik dik baktı. Nedense sözlerim onu kızdırmıştı. "Ve sen benim de aynı şeyi yapabileceğimi düşünmüyorsun?" dedi hiddetle.

Nasıl da öfkeliydi, çok yumuşak ve kırılgandı. O birine nasıl zarar verebilirdi ki? "Hiçbir zaman seçimi yapmak zorunda kalmayacaksın," derken aramızdaki devasa fark tekrar canımı sıktı.

Bana bakarken gözlerindeki kızgınlığın yerini endişe aldı ve kaşlarının arasındaki ufak kırışıklığı geri getirdi.

Böylesine iyi ve savunmasız biri onu beladan uzak tutacak koruyucu bir meleğe layık değilse, evrenin işleyişiyle ilgili ciddi sıkıntılar var demekti.

Pekâlâ, en azından koruyucu bir vampiri var, diye düşündüm kara mizahla.

Gülümsedim. Kalmak için bulduğum bahanelere bayılıyordum. "Tabii, bu arada seni korumak benim tam zamanlı işim olmaya başladı. Sürekli senin yanında olmam gerekiyor."

O da gülümsedi. "Bugün kimse beni öldürmeye çalışmadı," dedi rahat bir tavırla, bir an için yüzünde kurnaz bir ifade belirse de gözleri hemen okunaksız bir hâl aldı.

"Şimdilik," diye ekledim kuru kuru.

"Şimdilik," diye onaylayarak beni şaşırttı. Korunmaya ihtiyacı olmadığını söyleyerek reddetmesini beklemiştim.

Kafeteryanın karşısındaki Rosalie'nin şikâyetleri gittikçe daha gürültülü bir hâl alıyordu.

Üzgünüm, diye düşündü Alice bir kez daha. Yüzümü ekşittiğimi görmüştü muhtemelen.

"Bir sorum daha var," dedim.

Bella gülümseyerek, "Sor bakalım," dedi.

"Bu cumartesi gerçekten Seattle'a gitmen gerekiyor mu, yoksa bu, hayranlarından kurtulmak için bir bahane mi?"

Bana kaşlarını çattı. "Biliyorsun, Tyler meselesi yüzünden seni hâlâ affetmedim. Senin yüzünden mezuniyet balosuna onunla gideceğim düşüncesine kapıldı."

"Ben bir şey yapmasam da bir yolunu bulup seni davet edecekti. Ben yalnızca yüzünün ne hâle geleceğini görmek istedim."

Dehşete düşmüş yüz ifadesini hatırlayınca kahkaha attım. Kendi karanlık hikâyemle ilgili anlattığım hiçbir şey yüzünü o hâle getirmemişti.

"Seni ben davet etseydim, *beni* de reddeder miydin?"

"Büyük olasılıkla hayır," dedi. "Ama daha sonra hasta olduğumu ya da bileğimi burktuğumu söyleyerek iptal ederdim."

Ne tuhaf. "Neden böyle bir şey yapasın?"

Bunu anında anlamadığım için hayal kırıklığına uğramışçasına başını iki yana salladı. "Sanırım beni beden eğitimi dersinde hiç görmedin. Görseydin sebebini anlardın."

Ah. "Yani düz yolda yürürken bile takılıp düşecek bir şey bulmandan mı bahsediyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bu sorun olmazdı. Önemli olan idare etmek."

Saniyenin onda biri kadar bir süre, dans etmek için onu kollarımın arasına aldığım düşüncesiyle bunaldım. Bu korkunç kazak yerine güzel ve zarif bir şeyler giymiş olurdu elbette.

Onu üzerine gelen minibüsten kurtardığım gün, vücudunun altımdaki varlığının nasıl hissettirdiğini kusursuz bir berraklıkla hatırladım. Panikten ve karamsarlıktan daha güçlüydü, o hissi hatırlıyordum. Çok sıcak ve çok yumuşaktı, benim cansız bedenime son derece zahmetsizce uyuyordu.

Kendimi hatıranın içinden çekip çıkardım.

Açıkça görülüyordu ki benimle tartışmaya hazırlanıyordu, bunu önlemek için çabucak konuştum. "Bana cevap vermedin. Seattle'a gitmek konusunda kararlı mısın? Farklı bir şeyler yapmamızın senin için bir sakıncası var mı?"

Hile yapıyordum. Ona benden uzak kalma seçeneği vermeden, kararı ona bırakıyordum. Pek adil değildi. Ancak dün gece ona bir söz vermiştim. Fazla rahat, fazla düşüncesizceydi ama yine de... Eğer, layık olmadığım halde, bana duyduğu güveni hak edeceksem

tutabileceğim her sözü tutmak zorundaydım. Bu fikir ödümü koparıyor olsa bile.

Cumartesi günü güneş parlıyor olacaktı. Eğer korkusuna ve tiksintisine dayanacak kadar cesur olursam, ona gerçek beni gösterebilirdim. Bu riski alacağım yeri de biliyordum.

"Seçeneklere açığım," dedi Bella. "Ama bir iyilik isteyeceğim."

Sınırlı bir evetti. Benden ne isteyecekti?

"Ne?"

"Arabayı ben kullanabilir miyim?"

Bu, onun espri anlayışı mıydı? "Neden?"

"Çünkü Charlie'ye Seattle'a gitmek istediğimi söylediğimde bana yalnız mı gideceksin diye sordu ve o an için öyleydi. Bir kez daha soracağını sanmıyorum ama sorarsa ona yalan söylemek istemiyorum. Buna karşılık, kamyonetimi evde bırakırsam, konu boşu boşuna yeniden açılacak. Üstelik sen araba kullanırken ben korkuyorum."

Gözlerimi devirdim. "Benden korkman için bunca neden varken, araba kullanmamı takıyorsun kafaya." Beyni cidden tersinden çalışıyordu. Bezginlikle başımı iki yana salladım. Neden doğru şeylerden korkamıyordu? Neden korkmasını isteyemiyordum?

Şakalaşmamızın eğlenceli tonunu sürdüremedim. "Babana o günü benimle geçireceğini söylemek istemiyor musun?" diye sordum. Sesimden karanlık bir ton sızıyordu. Bütün önemli sebepleri aklımdan geçirirken, onun cevabının ne olacağını şimdiden tahmin ediyordum.

"Konu Charlie olunca, ne kadar az şey bilirse o kadar iyi," dedi kendinden emin bir hâlde. "Peki nereye gideceğiz?"

Panik ve kararsızlıkla boğuşarak, "Hava güzel olacak," dedim. Bu kararımdan ne kadar pişman olacaktım? "Bu nedenle gözlerden uzak olacağım ve istersen sen de benimle birlikte olabilirsin."

Bella bunun önemini anında kavradı. Gözleri parlak ve hevesliydi. "Ve sen de bana güneş konusunda söylediğin şeyi gösterirsin, ha?"

Belki de birçok defa olduğu gibi, tepkisi yine beklediğimin tam tersi olurdu. Bu ihtimal karşısında gülümsedim, havayı yumuşatmaya çabaladım. "Evet. Ama..." Evet dememişti. "Eğer benimle yalnız kalmak istemezsen, sana Seattle'a tek başına gitmemeni tavsiye ederim. O büyüklükte bir şehirde, başına gelebilecekleri düşününce ürperiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı, alınmıştı.

"Phoenix, Seattle'den üç kat daha büyük. Hem nüfus hem de yüzölçümü olarak..."

Gerekçelerine son verip, "Demek ki orada şansın yaver gitmiş," dedim. "Ben senin yanımda olmanı tercih ederim."

Ebediyen yanımda kalabilirdi ve o bile yetmezdi.

O şekilde düşünmemeliydim. Elimizde sonsuzluk yoktu. Geçen saniyeler eskiden olduğundan daha önemliydi, o her saniye değişirken ben aynı kalıyordum. En azından fiziksel olarak.

"Şansa bak ki, seninle yalnız kalmak beni rahatsız etmiyor," dedi.

Hayır, çünkü içgüdüleri ona tersini söylüyordu.

"Biliyorum." İç geçirdim. "Ama bence Charlie'ye söylemelisin."

Bu fikirle dehşete kapılarak, "Ne diye böyle bir şey yapayım?" diye sordu.

Öfkem, her zaman olduğu gibi, kendime yönelik olsa da ona dik dik baktım. Ona farklı bir cevap vermeyi nasıl da isterdim.

"Böylece seni geri götürmek için küçük bir nedenim olur," diye tısladım. Bana o kadarını vermeliydi, tedbirli olmak zorunda kalayım diye bir şahit lazımdı.

Bella gürültüyle yutkundu ve uzun bir süre bana baktı. Baktığı yerde ne gördü?

"Sanırım şansımı deneyeceğim," dedi.

Of! Hayatını riske atmaktan zevk mi alıyordu? Adrenalin bağımlısı mıydı?

Çeneni kapatsana sen! Rosalie'nin zihinsel çığlığı zirveye ulaşıp engelimi aştı. Bu sohbetle ilgili, Bella'nın tam olarak ne bildiği hakkında düşündüğünü gördüm. Gayriihtiyari ona dönünce, Rosalie'nin kızgın bir şekilde bana baktığını gördüm ama umurumda olmadığını fark ettim. Arabaya istediğini yapsın. Sadece bir oyuncaktı.

Bella birden, "Başka şeylerden konuşalım," dedi.

Yeniden ona dönerken, etrafındaki önemli şeylerden nasıl böyle bihaber olabildiğini merak etmekten kendimi alamadım. Neden beni bir canavar olarak görmüyordu? Rosalie kesinlikle görüyordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Kimsenin duyamayacağından emin olmak istercesine bir sağına bir soluna baktı. Başka bir efsaneyle ilgili soru sormayı planlıyordu

herhalde. Bir saniyeliğine bakışları dondu kaldı ve vücudu kasıldı, sonra tekrar bana baktı.

"Neden geçen hafta sonu Keçi Kayalıkları'na avlanmaya gittiniz? Charlie, ayılar yüzünden oranın tehlikeli olduğunu söyledi."

Ne kadar da habersizdi. Gözlerimi ayırmadan tek kaşımı kaldırdım.

"Ayılar mı?" derken nefesi kesildi.

Çarpık bir şekilde gülümseyerek kavramasını bekledim. Bu, beni ciddiye almasını sağlar mıydı? Ciddiye almasını sağlayacak bir şey var mıydı ki?

Ona her şeyi güzel güzel anlat. Kurallarımız yokmuş gibi. Rosalie'nin düşünceleri beynime tısladı. Onu duymamak için savaş verdim.

Bella kendini topladı. Gözlerini kısarak, "Biliyorsun, ayı avlama zamanı değil," dedi ciddiyetle.

"Dikkat edersen, kanunlar sadece ayıları silahla vurmayı yasaklıyor," dedim.

Bir anlığına yüzünün kontrolünü kaybetti. Dudakları aralandı.

"Ayılar?" diye tekrarladı. Bu defakini şaşkınlıkla, fısıldamak yerine kararsız bir şekilde sordu.

"Emmett en çok boz ayı sever."

Hayretinin üstesinden gelip toparlanmasını izledim.

"Hımm," diye mırıldandı. Pizzasından bir ısırık alıp aşağı baktı. Düşünceli bir şekilde çiğneyip içeceğini yudumladı.

"Peki," dedi en sonunda başını kaldırarak. "Sen en çok hangisini seviyorsun?"

Sanırım böyle bir soruyu beklemeliydim ama beklemiyordum.

"Dağ aslanı," dedim kaba bir şekilde.

"Ah," dedi tepkisiz bir tonla. Sanki en sevdiğimiz restorandan bahsediyormuşuz gibi, kalp atışları sabit ve düzenliydi.

Pekâlâ. Eğer bunda bir anormallik yokmuş gibi davranmak istiyorsa...

"Elbette yanlış avlanarak doğaya zarar vermemek için dikkatli olmalıyız," derken sesim objektif ve ilgisizdi. "Yırtıcı hayvanların bol olduğu yerlerde yoğunlaşmaya çalışıyoruz. Burada daha çok geyik ve ceylan var, aslında fena sayılmazlar ama hiç eğlenceli değil."

Beni, sanki müzedeki bir tabloyu anlatan rehbermişim edasıyla, yüzünde ilgili bir ifadeyle kibarca dinledi. Gülümsememek imkânsızdı.

Sakince, "Eğlencesi nerede peki?" diye mırıldanırken pizzasından bir ısırık daha aldı.

"Emmett, ilkbahar başlarında ayı avlamayı seviyor," diye devam ettim aynı tonla. "Kış uykusundan yeni uyandıkları için daha huysuz oluyorlar."

Üzerinden yetmiş yıl geçmiş olmasına rağmen, mağlup olduğu o ilk boğuşmayı hâlâ aşamamıştı.

Bella ağırbaşlılıkla başını sallayarak, "Huysuz bir boz ayıdan daha eğlenceli bir şey olamaz," dedi.

Mantıksız sakinliğine kafamı sallarken kıs kıs gülmeden edemedim. Abartıyordu kesin. "Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle, lütfen."

"Gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum," derken kaşlarının arasındaki kırışıklık ortaya çıktı. "Silahınız olmadan bir ayıyı nasıl avlıyorsunuz?"

"Ah, silahlarımız var," dedim genişçe gülümseyerek. Geri çekilmesini bekledim ama son derece hareketsiz kalarak beni izledi. "Avcılık kurallarını yazarlarken bu pek akıllarına gelmiyor. Televizyonda avına saldırmakta olan bir ayı gördüysen, Emmett'ı da avlanırken hayal edebilirsin."

Diğerlerinin oturduğu masaya doğru göz attıktan sonra ürperdi.

En sonunda. Kendi kendime güldüm, çünkü bir parçam onun hiçbir şeyi öğrenmesini istemiyordu.

Koyu renkli gözleri şimdi, bana bakarken kocaman ve derindi. "Sen de ayı gibi misin?" diye sordu fısıltı gibi bir sesle.

Sesimi yine objektif tutmaya çalışarak, "Benim daha çok aslana benzediğimi söylüyorlar," dedim. "Belki de tercihlerimiz kim olduğumuzun göstergesidir."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Belki de," diye tekrarladı. Sonra başını yana eğdi, gözlerindeki merakı okumak kolaydı. "Bu, benim bir gün görebileceğim bir şey mi?"

Bir an için Bella'nın buruşmuş, kansız kalmış bedenini sanki Alice'in zihninden izlememişim de görmüşüm gibi, net bir şekil-

de buldum aklımda. Fakat bu korkuyu gözümde canlandırmak için önseziye ihtiyacım yoktu, sonuç netti.

"Kesinlikle hayır," diye hırladım ona.

Ani öfkemle şaşkına döndü ve korkuyla benden kaçtı.

Aramıza biraz mesafe koymak istediğim için ben de arkama yaslandım. Asla görmeyecekti, değil mi? Onu hayatta tutmama yardım etmek için tek bir şey bile yapmayacaktı.

"Benim için çok mu korkutucu olur?" diye sordu, sakin bir sesle. Ancak kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu.

"Mesele bu olsaydı, seni bu akşam dışarı çıkarırdım," dedim dişlerimin arasından. "Senin sağlıklı bir doz korkuya *ihtiyacın var*. Hiçbir şey bundan daha yararlı olamaz senin için."

Yılmadan, "Peki, neden o zaman?" diye sordu.

Korkmasını bekleyerek ona kara kara baktım. *Ben* korkuyordum.

Gözlerinde yalnızca merak ve sabırsızlık vardı. Pes etmeden cevabını bekliyordu.

Fakat zamanımız tükendi.

"Sonra konuşuruz," dedim ve ayağa kalktım. "Geç kalıyoruz."

Öğle yemeğinde olduğumuzu unutmuş gibi, aklı karışmışçasına etrafına bakındı. Okulda olduğumuzu unutmuş ve özel bir yerde, baş başa olmadığımıza şaşırmıştı. O hissi tam olarak biliyordum. Onunlayken dünyanın geri kalanını hatırlamak zordu.

Çabucak ayağa fırlayıp çantasını omzuna attı.

"Sonra konuşalım o zaman," dedi. Ağzının şeklinden bile kararlılığını görebiliyordum. Bunu unutmama asla izin vermeyecekti.

12. KARIŞIKLIKLAR

BELLA'YLA BİYOLOJİ SINIFINA DOĞRU SESSİZCE YÜRÜDÜK. Kaldırımda oyalanan Angela Weber'ın yanından geçtik, trigonometri sınıfından bir oğlanla ödevlerini tartışıyordu. Düşüncelerini dikkatsizce taradım, yine hüsrana uğramayı bekliyordum, ancak zihninden geçenlerin özlem dolu akışını duyunca şaşırdım.

Ah, demek Angela'nın istediği bir şey vardı. Ne yazık ki kolayca hediye paketine sarılacak türden değildi.

Angela'nın umutsuz özlemini duyunca garip bir şekilde rahatladığımı hissettim. Bir benzerlik hissi geçip gitti, o anda bu nazik insan kızıyla aynıydım.

Trajik bir aşk hikâyesi yaşayan tek kişi olmadığımı bilmek tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı. Baktığım her yerde kalp sızısı vardı.

Sonra aniden, büsbütün rahatsız oldum. Çünkü Angela'nın hikâyesi trajik olmak *zorunda* değildi. O insandı, oğlan da insandı ve Angela'ya göre üstesinden gelinemeyecek sorun, benim durumumla kıyaslandığında son derece gülünçtü. Kalbinin kırılması için hiçbir *sebep* yoktu. Boş yere yaşanan bir kederdi bu. Neden bu hikâyenin mutlu bir sonu olmasındı ki?

Ona bir armağan vermek istedim... Pekâlâ, ona istediği şeyi verecektim. İnsan doğasıyla ilgili bildiğim şeyleri düşününce, bu çok zor olmayacaktı muhtemelen. Yanındaki oğlanın aklını okudum, oğlan isteksiz görünmüyordu, sadece kızın yaşadığı zorluğun aynısını o da yaşıyordu.

Tek yapmam gereken kafasına o fikri yerleştirmekti.

Planım kolayca şekillendi, senaryom üzerinde uğraşmam gerekmeden yazılıverdi. Emmett'ın yardımına ihtiyacım olacaktı. Bura-

daki tek gerçek zorluk, onu bu işe dahil etmek olacaktı. Ölümsüzlerin doğasını manipüle etmek, insan doğasında olduğu kadar kolay değildi.

Angela için bulduğum armağandan, çözüm yolumdan memnundum. Kendi sorunlarımı unutmamı sağlayan, iyi bir değişiklik oldu. Benim sorunlarım da böyle kolayca hallolacak mıydı?

Bella'yla yerlerimize otururken ruh hâlim biraz daha iyiydi. Belki daha pozitif olmalıydım. Belki de aslında bariz olan cevap Angela'ya nasıl görünmez geliyorsa, bizim için uygun çözüm de benim gözümden kaçıyordu. Pek mümkün değildi... Fakat neden umutsuzlukla vakit harcayacaktık ki? Konu Bella olunca, boşa harcayacak zamanım yoktu. Her saniye önemliydi.

Bay Banner çeke çeke antika televizyonu ve video oynatıcıyı getirdi. Tam olarak ilgilenmediği bir dersi (genetik bozukluklar) üç gün boyunca film izleterek atlıyordu. *Lorenzo'nun Yağı* neşeli bir film değildi ama bu, sınıftaki heyecanın önüne geçmedi. Not almak yok, test çözmek yoktu. İnsanlar bayram ediyordu.

Benim için fark etmezdi. Dikkatimi Bella dışında bir şeye vermeyi planlamıyordum.

Bugün kendime nefes alacak alan bırakmak için sandalyemi onunkinden uzağa çekmedim. Onun yerine, her normal insanın yapacağı gibi yakınında oturdum. Arabamda oturduğumuzdan daha yakındık, vücudumun sol tarafı ondan gelen sıcaklıkla ısınacak kadar yakındık.

Garip bir deneyimdi; hem keyif verici hem de sinir bozucuydu ama bunu, masada karşısında oturmaya tercih ederdim. Alışkın olduğumdan daha yakındı ancak bunun yeterli olmadığını çok çabuk anladım. Tatmin olmadım. Ona bu kadar yakın durmak, daha da yaklaşmak istememe sebep oldu.

Onu tehlike mıknatısı olmakla suçlamıştım. Şu anda bu, gerçeğin kusursuz ifadesiymiş gibi geliyordu. Tehlike bendim, ona bir santim daha yaklaşmak için kendime verdiğim her izinle bende yarattığı etki güçleniyordu.

Sonra Bay Banner ışıkları kapattı.

Karanlıkta kalmanın gözlerime bir etkisi olmadığı düşünülecek olursa, bunun yarattığı fark çok garipti. Onu hâlâ eskisi kadar net görebiliyordum. Sınıfın her detayı netti.

Öyleyse havada neden birdenbire kıvılcımlar çakmaya başlamıştı? Net bir şekilde görebilen tek kişi olduğum için miydi? Bella'yla ikimizin diğerleri için görünmez olduğumuzu bildiğim için miydi? Sanki ikimiz yalnızdık, karanlık odada birbirimize böyle yakın oturuyorduk.

Elim iznim olmadan ona doğru hareket etti. Sadece eline dokunmak, karanlıkta tutmak için. Bu korkunç bir hata mı olurdu? Eğer tenim onu rahatsız ederse sadece elini çekmesi yeterdi.

Elimi geri çekip kollarımı göğsümde bağladım ve yumruklarımı sıktım. Hata yapmayacaktım, kendime söz vermiştim. Eğer elini tutarsam fazlasını isterdim. Başka bir önemsiz dokunuş, biraz daha yakınlaşmaya dönüşürdü. Bunu hissedebiliyordum. İçimde gittikçe büyüyen yeni bir arzu vardı, kontrolüme baskın çıkmaya çalışıyordu.

Hataya yer yoktu.

Bella da kollarını göğsünde bağladı ve ellerini aynı benimkiler gibi yumruk yaptı.

Ne düşünüyorsun? Bu kelimeleri ona fısıldamak için ölüyordum ama sınıf öyle sessizdi ki fısıltıyla konuşurken bile yakalanırdık.

Film başlayıp karanlık ortamı biraz aydınlattı. Bella bana bir bakış attı. Vücudumun tıpkı onunki gibi kaskatı durduğunu fark ederek gülümsedi. Dudakları hafifçe aralandı ve gözleri davetkâr bir sıcaklıkla doldu.

Ya da görmek istediğim şeyleri görüyordum.

Ben de ona gülümsedim. Nefesi kısık bir sesle kesildi ve bakışlarını çabucak kaçırdı.

Bu daha da kötüleştirdi. Düşüncelerini bilmiyordum ama ona dokunmamı *istediğinden* emindim. Bu tehlikeli arzuyu o da aynı benim gibi hissediyordu.

Resmen aramızda kıvılcımlar çakıyordu.

Bir saat boyunca hiç kıpırdamadı, benim gibi kaskatı, kontrol altında duruşunu korudu. Arada bir, yan gözle bana bakıyordu ve o an oluşan akım, ani bir şokla beni çarpıyordu.

Bir saat geçip gitmişti, yavaştı belki ama yeterince değil. Bu o kadar yeni bir histi ki, sırf bunu tam anlamıyla hissetmek için onunla birlikte bu şekilde, günlerce oturabilirdim.

Dakikalar geçerken kendimle bir düzine tartışma yaşadım, mantığım arzumla savaşıyordu.

En sonunda Bay Banner ışıkları tekrar açtı.

Parlak floresanların altında, sınıftaki atmosfer normale döndü. Bella iç geçirdi ve parmaklarını esnetti. O kadar uzun süre aynı pozisyonda kalmak onun için rahatsız ediciydi herhalde. Benim için daha kolaydı, hareketsizlik benim için doğaldı.

Yüzündeki rahatlama ifadesine güldüm. "Bu ilginçti."

"Hımm," diye mırıldandı. Bahsettiğim şeyi anladığı belliydi ama hiç yorumda bulunmadı. *Şu anda* düşündüğü şeyleri duymak için neler vermezdim.

İç çektim. Ne kadar dilersem dileyeyim, bu konuda bir yardımı olmazdı.

"Gidelim mi?" diye sordum ayağa kalkarken.

Yüzünü buruşturdu ve dengesizce ayağa kalktı, sanki düşmekten korkuyormuş gibi ellerini uzattı.

Ona elimi uzatabilirdim. Ya da hafifçe dirseğinden tutarak destek olabilirdim. Herhalde bu, o kadar da korkunç bir temas olmazdı.

Hataya yer yok.

Beden eğitimi dersine doğru giderken çok sessizdi. Kaşlarının arasındaki kırışıklık belirgindi, bu, derin düşüncelere daldığını gösteren bir işaretti. Ben de derin şeyler düşünüyordum.

Tenime bir kere değmesi ona zarar vermezdi; bencil yanım, hâlinden memnundu.

Elimin baskısını kolayca ayarlayabilirdim. Zor değildi. Temas hissim her insanınkinden daha gelişmişti, bir düzine kristal kadehi kırmadan elimde çevirebilirdim, sabun baloncuğunu patlatmadan okşayabilirdim. Kendimi tam anlamıyla kontrol altında tuttuğum sürece, her şeyi yapabilirdim.

Bella sabun köpüğü gibiydi, kırılgan ve fani. *Gelip geçici.*

Hayatındaki varlığımı ne kadar sürdürebilecektim? Ne kadar vaktim vardı? Bu fırsat, bu an, bu saniye gibi başka bir şansım daha olacak mıydı? Her zaman elimin ucunda olmayacaktı.

Spor salonunun kapısına geldiğimizde Bella bana döndü ve yüzümdeki ifadeyi görünce gözleri büyüdü. Konuşmadı. Gözlerinde-

ki yansımadan kendime baktım ve içimdeki çatışmayı gördüm. İyi yanım tartışmayı kaybederken yüzümde oluşan değişimi izledim.

Emir vermemiş olsam da, elim yukarı kalktı. Sanki o en ince camdan yapılmış gibi, sanki narin bir sabun köpüğüymüş gibi elmacıkkemiğini saran sıcak teni nazikçe okşadım. Parmağımın altında ısındı, yarı saydam derisinin altına kan hücum ederken nabzını hissedebiliyordum.

Yeter, diye emrettim. Ancak elim yanağının şeklini almak için sızlıyordu. *Yeter.*

Elimi geri çekmem, ona zaten yaklaştığımdan daha fazla yaklaşmamak için kendime engel olmam zordu. Tam o anda aklımdan bin farklı olasılık geçti, ona dokunmanın bin farklı yolu. Parmağımın ucuyla dudağının şeklini takip edebilirdim. Çenesini avucuma alabilirdim. Saçındaki tokayı çekip alarak saçlarının elime dökülmesine izin verebilirdim. Kollarımı beline dolayarak onu kendime dayayabilirdim.

Yeter.

Arkamı dönüp kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım. Bedenim isteksizce, kaskatı bir hâlde hareket etti.

Cazibesinden kaçarcasına, hızla yürüyerek uzaklaşırken onu izlemek için aklımı arkada bıraktım. Mike Newton'ın düşünceleri en gürültülüsü olduğu için onunkileri yakaladım; Bella'nın gözleri dalgın ve yanakları kızarmış bir hâlde, etrafını fark etmeden yürümesini izledi. Kötü kötü baktı ve adımı küfürlerle birleştirerek söyledi. Karşılık olarak hafifçe gülümsedim.

Elim karıncalanıyordu. Esnetip tekrar yumruk yaptım ama acı vermeden sızlamayı sürdürdü.

Hayır, ona zarar vermemiştim, yine de ona dokunmam bir hataydı.

İçin için yanan kömür gibiydi, susuzluğumun verdiği yangın hissinin daha cansız bir hâli bütün vücuduma yayılmıştı sanki.

Yanına bir dahaki gidişimde kendimi ona dokunmaktan alıkoyabilecek miydim? Eğer ikinci defa dokunacak olursam, orada bırakabilecek miydim?

Daha fazla hataya yer yoktu. O kadar. *Hatıranın tadını çıkar Edward ve ellerini kendine sakla*, dedim kendime gaddarca. Ya bunu

yapacaktım ya da kendimi gitmeye zorlayacaktım, bir şekilde bunu yapmalıydım. Çünkü hata yapmakta ısrarcı olursam onun yakınında olamazdım.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi düzene koymaya çabaladım.

Emmett, İngilizce sınıfının kapısındayken bana yetişti.

"Selam, Edward." *Daha iyi görünüyor. Garip ama iyi. Mutlu.*

"Selam, Em." Mutlu mu görünüyordum? Sanırım kafamda dönüp duran kaosa rağmen mutlu hissediyordum.

Çeneni çok iyi tuttun, evlat. Rosalie dilini koparacak.

İç geçirdim. "Başına iş açtığım için üzgünüm. Bana kızgın mısın?"

"Yok ya. Rose aşacaktır. Olacağı belliydi zaten." *Alice'in gördüğü şeyi düşününce...*

Alice'in görüleri, şu an düşünmek istediğim şeyler arasında değildi. Dişlerimi sıkıp gözlerimi ileri diktim.

Dikkatimi dağıtmak için bir şeyler ararken hemen bizim önümüzden İspanyolca sınıfına giren Ben Cheney'yi gördüm. Ah, işte Angela Weber'a hediyesini verme fırsatı önümdeydi.

Durup Emmett'ın kolunu yakaladım. "Bir saniye bekle."

Ne?

"Hak etmediğimi biliyorum ama bana bir iyilik yapar mısın?"

Merakla, "Ne iyiliği?" diye sordu.

Fısıldayarak ve insanların kelimeleri anlayamayacağı bir hızla ona istediğim şeyi açıkladım.

Bitirdiğimde gözlerini dikip yüzüme baktı, düşünceleri de yüzü kadar boştu.

"Ee?" diye üstüne gittim. "Yapmama yardım edecek misin?"

Cevap vermesi resmen bir dakikasını aldı. "İyi de *neden*?"

"Hadi ama Emmett. Neden *olmasın*?"

Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?

"Okul hep aynı diye, durmadan şikâyet eden sen değil misin? Bu biraz farklı bir şey, değil mi? Deney olarak düşün. İnsan doğası üzerine bir deney."

Bir müddet yüzüme baktıktan sonra boyun eğdi. "Pekâlâ, bu *farklı*, hakkını vereceğim. Tamam, olur." Emmett alayla gülerek omuz silkti. "Sana yardım edeceğim."

Artık o da kabul ettiği için, planım konusunda daha da heyecanlanarak sırıttım. Rosalie bazen başa bela oluyordu ama Emmett'ı

seçtiği için ona her zaman borçlu olacaktım. Kimsenin benimkinden daha iyi bir kardeşi yoktu.

Emmett'ın prova yapmasına gerek yoktu. Sınıfa girerken söylemesi gereken şeyleri ona fısıltıyla söyledim.

Ben, çoktan arkamdaki yerine geçmiş, ödevini teslim etmek üzere düzenliyordu. Emmett'la birlikte oturduk ve aynı şeyi yaptık. Sınıf henüz sessizleşmemişti, sakin sohbetlerin mırıltıları Bayan Goff sınıfa sesleninceye kadar sürecekti. Acelesi yoktu, son derste yaptığı sınavları okuyordu.

Emmett gerekenden yüksek sesle, "Ee, Angela Weber'a hâlâ çıkma teklif etmedin mi?" diye sordu.

Ben donakalınca arkamdaki kâğıt sesleri bir anda kesiliverdi, dikkati anında bizim konuşmamıza kaydı.

Angela? Angela hakkında mı konuşuyorlar?

Güzel. Dikkatini çekmiştim.

Üzgün görünmek için başımı yavaşça iki yana sallayarak, "Hayır," dedim.

"Neden yapmıyorsun?" diye doğaçlama yaptı Emmett. "Cesaretimizi mi kaybediyoruz yoksa?"

Ona kaşlarımı çattım. "Hayır. Başka biriyle ilgilendiğini duydum."

Edward Cullen, Angela'ya çıkma teklifi mi edecek? Ama... Hayır. Hiç hoşuma gitmedi. Bu herifin ona yaklaşmasını istemiyorum. Onun için doğru biri değil. Güvenli değil.

Bu cesareti ve koruma içgüdüsünü beklemiyordum. Kıskançlığa oynuyordum aslında. Ama işe yarayan her şey kabulümdü.

Emmett yine doğaçlama yaptı. "Bunun seni durdurmasına izin mi vereceksin?" dedi küçümseyerek. "Biraz rekabete açık değil misin?"

Ona dik dik baktım ama verdiği şeyi kullandım. "Bak, sanırım bu Ben denilen çocuktan gerçekten hoşlanıyor. Onu aksine ikna etmeye çalışmayacağım. Başka kızlar da var."

Arkamdaki sırada oturan çocuğun tepkisi havada elektrik gibi çatırdadı.

Emmett senaryoya geri dönerek, "Kim?" diye sordu.

"Laboratuvar arkadaşımın dediğine göre, Cheney diye biriymiş. Kim olduğunu bilmiyorum."

Gülümsememek için kendimi tuttum. Bu küçük okuldaki her öğrenciyi tanımıyormuş gibi davranarak paçayı kurtarabilecek kişiler, sadece kibirli Cullen'lardı.

Ben'in aklı şaşkınlıktan karman çormandı. *Ben mi? Edward Cullen'ın üstünde bir yerde mi? Ama Angela benden neden hoşlansın ki?*

Emmett alçak sesle, "Edward," diye homurdandı, gözlerini arkadaki oğlana doğru devirdi. "Tam arkanda oturuyor," dedi dudaklarını oynatarak, bunu öyle bariz bir şekilde yaptı ki çocuk kelimeleri kolayca okudu.

"Ya," diye homurdandım.

Arkama dönüp çocuğa bir bakış attım. Bir saniyeliğine gözlüklerin ardındaki siyah gözler korkuyla doldu ama sonra kasıldı ve dimdik durdu, benim küçümseyici değerlendirmemle hakarete uğradığını hissetti. Çenesini ileri uzattı ve sarı-kahverengi teni öfkeyle kızararak karardı.

Küstahça, "Hı," deyip Emmett'a geri döndüm.

Benden iyi olduğunu düşünüyor. Ama Angela öyle düşünmüyor. Ona gününü göstereceğim...

Muhteşem.

Emmett, "Ama dansa Yorkie'yi götüreceğini söylemedin mi?" diye sordu. Garipliği yüzünden herkesin alay ettiği çocuğun ismini gülerek söyledi.

"O grup kararı belli ki." Ben'in bunu net olarak anladığından emin olmak istedim. "Angela utangaç biri. Eğer B... Şey, oğlanın ona teklif edecek cesareti yoksa kendisi ona asla sormayacaktır."

Emmett doğaçlamasına geri dönerek, "Sen utangaç kızları seversin," dedi. *Sessiz kızları. Hımm, bilemedim, mesela... Bella Swan gibi kızları?*

Sırıttım. "Aynen öyle." Sonra oyunuma geri döndüm. "Belki Angela beklemekten sıkılır. Belki onu baloya davet ederim."

Hayır, etmeyeceksin, diye düşündü Ben sırasında dimdik otururak. *Angela benden uzunsa ne olmuş? Eğer o umursamıyorsa ben de umursamam. O, bu okuldaki en iyi, en akıllı, en güzel kız ve beni istiyor.*

Bu Ben'den hoşlandım. Akıllı ve iyi niyetli birine benziyordu. Hatta belki Angela gibi bir kızı hak ediyordu da.

Bayan Goff ayağa kalkıp sınıfa seslenirken, sıranın altından Emmett'a başparmağımı gösterdim.

Tamam, kabul edeceğim, bu eğlenceliydi, diye düşündü Emmett.

Kendi kendime gülümsedim, bir aşk hikâyesini şekillendirebileceğimi bilmek memnun ediciydi. Ben'in bunun peşine düşeceğinden ve Angela'nın isimsiz olarak gönderdiğim hediyemi alacağından emindim. Borcum ödenmiş olacaktı.

İnsanlar ne kadar da aptaldı, on santimlik bir boy farkının mutluluklarının önüne geçmesine izin veriyorlardı.

Başarım kendimi iyi hissetmemi sağladı. Yerime yerleşirken kendi kendime gülümsedim, eğlenmeye hazırlandım. Sonuçta, Bella'nın da öğle yemeğinde söylediği gibi, onu daha önce hiç beden eğitimi dersinde görmemiştim.

Spor salonundan yayılan gürültülerin arasında, Mike'ın düşünceleri bulması en kolay olanıydı. Son haftalarda zihni benim için çok tanıdık bir yer olmuştu. İç geçirerek kendimi onun düşüncelerine bıraktım. En azından dikkatini Bella'ya verdiğinden emin olabilirdim.

Onu Bella'ya badmintonda eşi olmasını teklif ederken duydum; teklifi esnasında aklından onunla yapmak istediği diğer şeyleri geçirdi. Gülümsemem silindi gitti, dişlerimi sıktım ve Mike Newton'ı öldürmeme henüz izin olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

"Teşekkürler, Mike. Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Merak etme, yolundan çekilirim."

Bella ona sırıttı ve Mike'ın aklında hepsi bir şekilde Bella'yla bağlantılı olan sayısız kaza belirdi.

Başta Mike tek başına oynadı, Bella kortun arka tarafında tereddütle duruyordu. Raketini sanki azıcık sert davransa patlayacakmış gibi ihtiyatlı bir şekilde tutuyordu. Sonra Koç Clapp salınarak geldi ve Mike'a Bella'nın da oynamasına izin vermesini emretti.

Bella içini çekip raketini garip bir açıyla tutarak öne çıkınca Mike, *off*, diye düşündü.

Jennifer Ford, servis atarken çarpık bir kendini beğenmişlik düşüncesiyle topu doğruca Bella'ya doğru gönderdi. Mike, Bella'nın topa doğru atılmasını, raketini hedefin çok daha uzağından savurmasını izledi ve topu kurtarma çabasıyla atıldı.

Bella'nın raketinin rotasını endişeyle izledim. Elbette gergin fileyle buluştuktan sonra sırçayıp kendine çarptı, alnına isabet ettikten sonra da dönüp yankılanan bir sesle Mike'ın koluna indi.

Of. Of. Of. Bu kesin moraracak.

Bella alnını ovuşturuyordu. Onun canının yandığını bilerek yerimde kalmam çok zordu. Fakat orada olsaydım bile ne yapabilirdim ki? Ciddi de görünmüyordu. Tereddüt içinde bekleyerek izledim.

Koç kahkaha attı. *"Kusura bakma, Newton." Bu kızdaki gibi bir uğursuzluğu hiç kimsede görmedim. Diğerlerine de vurmasa bari.*

Bella az önceki gibi seyirci rolüne dönebilsin diye, kasten onlara arkasını döndü ve başka bir maçı izlemeye gitti.

Mike omzuna masaj yaparken yakınmaya devam etti. Bella'ya döndü. *"Sen iyi misin?"*

"Evet, sen?" diye sordu süklüm püklüm.

"Sanırım üstesinden gelirim." Ağlak biri gibi görünmek istemiyorum. Ama çok acıyor ya!

Mike kolunu çevirerek esnetirken irkildi.

Bella yüzünde acıdan ziyade utançla, *"Ben geride durayım,"* dedi. Belki de Mike daha kötü darbe almıştı. Öyle olduğunu *umdum*. En azından Bella artık oynamıyordu. Raketini aşırı dikkatli bir şekilde arkasında saklıyordu, yüzü pişmanlıkla doluydu. Kahkahamı öksürükle örtbas etmek zorunda kaldım.

Komik olan ne? Emmett öğrenmek istedi.

"Sonra anlatırım," dedim.

Bella maça tekrar dahil olmadı. Koç onu görmezden geldi ve Mike'ın yalnız oynamasına izin verdi.

Dersin sonunda yapılan deneme sınavını kolayca bitirdim ve Bayan Goff erken çıkmama izin verdi. Kampüste yürürken Mike'ı dinliyordum. Bella'yla benim hakkımda yüzleşmeye karar vermişti.

Jessica çıktıklarına yemin ediyor. Neden? Neden Cullen onu seçmek zorundaydı ki?

Buradaki asıl olağanüstü detayı kaçırıyordu; Bella *beni* seçmişti.

"Ee?"

"Efendim?" dedi Bella.

"Demek sen ve Cullen, ha?" Sen ve ucube. Sanırım senin için zengin olması önemli...

Aşağılayıcı varsayımıyla dişlerimi sıktım.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, Mike."

Savunmacı. Demek doğru. Kahretsin. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gitmesine de gerek yok," diye azarladı onu.

Herifin sirk kaçkını olduğunu neden göremiyor ki? Hepsi öyle. Hele Bella'ya bakış şekli. İzlerken tüylerim diken diken oluyor. "Sana sanki yiyecek bir şeymişsin gibi bakıyor."

İrkilerek Bella'nın cevabını bekledim.

Bella'nın yüzü kıpkırmızı oldu ve nefesini tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra birdenbire dudaklarından kıkırtılar döküldü.

Şimdi de bana gülüyor. Harika.

Mike huysuz düşüncelerle döndü ve bir değişiklik yaparak Bella'nın yanından ayrıldı.

Spor salonunun duvarına yaslanıp kendimi toplamaya çalıştım.

Mike'ın suçlamasına nasıl gülebilirdi? Hedefi öyle bir tuttурmuştu ki Forks'un bir şeylerin *farkına vardığından* endişelenmeye başladım. Onu öldürebileceğim söylendiğinde neden gülmüştü? Üstelik bunun tamamen gerçek olduğunu da biliyordu.

Bu kızın *nesi* vardı?

Hastalıklı bir mizah anlayışı mı vardı? Onun karakteriyle ilgili kafamda oluşturduğum kalıba uymuyordu ama nasıl emin olabilirdim ki? Belki de aptal melekle ilgili düşüncem bir bakıma doğruydu: Bu kızda korku namına hiçbir şey yoktu. Cesurdu, bunu dile getirirken kullanılan kelime buydu. Diğerleri aptal diyebilirdi ama onun ne kadar akıllı olduğunu ben biliyordum. Sebebi ne olursa olsun, başını durmadan belaya sokan şey bu garip korkusuzluğu muydu? Belki de her zaman yanında olmam gerekecekti.

Durup dururken havalarda süzülüyordum.

Eğer kendimi disipline sokabilirsem, güvenli hâle getirebilirsem, o zaman ona yakın durmam sorun olmazdı.

Spor salonundan dışarı çıktığında omuzları kaskatıydı ve yine alt dudağını ısırıyordu. Endişeli olduğunu gösteren bir işaretti bu. Fakat gözleri benimkilerle buluştuğu anda duruşu rahatladı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Garip biçimde huzurlu bir ifadeydi. Tereddüt etmeden yanıma geldi, vücut ısısı bana dalga gibi çarpana kadar yaklaştıktan sonra durdu.

"Selam," diye fısıldadı.

Şu anda hissettiğim mutluluğun eşi benzeri yoktu.

"Selam," dedim ve sonra tüy gibi hafif hissettiğim için ona sataşmadan edemedim. "Beden eğitimi dersi nasıldı?"

Yüzünü buruşturdu. "Fena değildi."

Kötü bir yalancıydı.

"Ciddi misin?" diye sordum üstüne giderek, başı için hâlâ endişeliydim ama Mike Newton'ın düşüncelerinin gürültüsü dikkatimi dağıttı.

Ondan nefret ediyorum. Keşke ölse. O parlak arabasını uçurumdan aşağı sürer umarım. Neden Bella'yı yalnız bırakamıyor ki? Kendi türünle kal, ucubelerle.

"Ne oldu?" diye sordu Bella.

Yüzüne odaklandım. Uzaklaşan Mike'ın sırtına, sonra yine bana baktı.

"Newton sinirlerimi bozuyor," diye itiraf ettim.

Ağzı açık kaldı ve gülümsemesi yok oldu. Felaket geçen beden eğitimi dersini izleyecek gücüm olduğunu unutmuştu herhalde ya da gücümü kullanmadığımı umuyordu. "Yine dinlemiyordun, değil mi?"

"Başın nasıl?"

"Sana inanamıyorum!" dedi dişlerinin arasından ve bana arkasını dönüp öfkeyle park alanına doğru yürüdü. Kıpkırmızıydı, utanmıştı.

Adımlarımı onunkilere uydurdum, öfkesinin yakında geçmesini umuyordum. Genelde beni çabucak bağışlıyordu.

"Seni beden eğitimi dersinde görmediğimi söylemiştin. Ben de merak ettim," diye açıkladım.

Cevap vermedi. Kaşları çatılıydı.

Arabama giden yolun, çoğunlukla erkek öğrencilerden oluşan bir kalabalık tarafından tıkandığını fark edince bir anda duruverdi.

Bu şey ne kadar hızlı gidiyor acaba?

SMG yarı otomatik viteslere baksana. Böyle bir şeyi sadece dergilerde gördüm.

Yan ızgaralar on numara!

Benim de kenarda altmış bin dolarım olsaydı...

İşte bu yüzden Rosalie'nin arabasını sadece kasabanın dışında sürmesi daha iyiydi.

Arabama ulaşmak için ağızlarının suyu akan oğlanların etrafından dolandım. Bir saniyelik tereddütten sonra, Bella da aynısını yaptı.

Bella arabaya binerken, "Fazla gösterişli," diye homurdandım.

"Markası ne?" diye sordu.

"M3."

Kaşlarını çattı. "Arabalardan pek anlamam ben."

"BMW." Gözlerimi devirdim ve birini ezmeden çıkmaya odaklandım. Yolumdan çekilmek istemeyen birkaç oğlanla göz göze geldim. Yarım saniyelik bakışma onları yoldan çekilmeye ikna etmişe benziyordu.

"Hâlâ öfkeli misin?" diye sordum. Daha rahat görünüyordu.

"Kesinlikle."

İçimi çektim. Konuyu hiç açmasaydım keşke. Tamam o zaman. Telafi etmeye çalışabilirdim herhalde. "Özür dilesem beni affeder misin?"

Bunu bir an düşündü. "Belki... Bunu hissederek söylersen *ve* bir daha yapmayacağına dair söz verirsen."

Ona yalan söylemeyecektim, *öyle bir şeyi* kabul etmemin imkânı yoktu.

"Peki ya hissederek söylersem ve cumartesi günü arabayı senin kullanmana izin verirsem?" Bunu düşünürken içten içe irkildim.

Bu yeni pazarlığımızı düşünürken, kaşlarının arasındaki kırışıklık geri döndü. Uzun uzun düşündükten sonra, "Anlaştık," dedi.

Şimdi özür dileme zamanıydı... Asla Bella'yı kasten büyülemeye *çalışmamıştım* ama şimdi bunun için iyi bir zamandı galiba. Okuldan uzaklaşırken gözlerinin içine baktım, doğru yapıp yapmadığımı merak ediyordum. En ikna edici ses tonumu kullandım.

"Öyleyse, seni üzdüğüm için çok özür dilerim."

Kalbi öncekinden daha gürültülü çarptı ve ritmi birden kesikleşti. Gözleri kocaman oldu. Sersemlemişti.

Gülümsedim. Görünüşe bakılırsa başarılı olmuştum. Elbette, ben de gözlerimi gözlerinden ayırmakta biraz zorluk yaşıyordum. Aynı derecede büyülenmiştim. Bu yolu gözüm kapalı bile gidebilmem iyi bir şeydi.

Anlaşmamızı tamamlarken, "O zaman cumartesi günü sabah erkenden kapında biterim," diye ekledim.

Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı, aklını temizlemek istercesine başını iki yana salladı. "Evet ama yolda kimliği belirsiz bir Volvo görürse, Charlie'ye yine açıklama yapmak zorunda kalabilirim."

Ah, benim hakkımda hâlâ ne kadar da az şey biliyordu. "Arabayla gelmeyi düşünmüyordum."

"Peki nasıl..." diye sormaya yeltendi.

Lafını böldüm. Vereceğim cevap sadece başka soruları getirecekti. "Merak etme. Orada olacağım ve arabayla gelmeyeceğim."

Başını yana eğdi ve daha fazlası için üsteleyecekmiş gibi görünse de fikrini değiştirdi.

"Sonra konuşuruz demiştin ya? Vakti geldi mi?" Bugün kafeteryada yaptığımız bitmemiş konuşmayı hatırlattı.

İçimden, keşke diğer sorusunu cevaplasaydım, diye geçirdim. Bu, ondan daha nahoştu. "Sanırım geldi," dedim isteksizce.

Evinin önüne park ettim, anormal doğamı çok fazla açığa çıkarmadan ve onu tekrar korkutmadan bunu nasıl açıklayacağımı düşündükçe geriliyordum. Yoksa asıl hata, içimdeki karanlığı küçük göstermeye çalışmam mıydı?

Öğle yemeğindeyken yaptığı gibi, kibar bir ilgiyle bekledi. Eğer bu kadar gergin olmasaydım akıl dışı sakinliği beni güldürürdü.

"Hâlâ senin beni avlanırken görmeni neden istemediğimi merak ediyor musun?" diye sordum.

"Ben daha çok senin verdiğin tepkinin nedenini merak ediyordum," dedi.

"Seni korkuttum mu?" İnkâr edeceğinden emindim.

"Hayır." O kadar açık bir yalandı ki.

Gülümsememeye çalıştım ama başarısız oldum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim." Sonra anlık keyfimle birlikte gülümsemem de yok oldu. "Sadece, biz avlanırken senin orada olacağını düşünmek..."

"Bu kötü mü olur?"

Aklımda beliren görüntü çok fazlaydı. Karanlığın ortasında, savunmasız bir şekilde duran Bella, kontrolümü kaybetmişim... Görüntüyü kafamdan silmeye çalıştım. "Hem de çok."

"Çünkü?"

Derin bir nefes aldım, bir saniyeliğine yanan susuzluğuma odaklandım. Hissettim, idare ettim, üzerindeki hâkimiyetimi kanıtladım. Bir daha asla beni kontrol etmeyecekti, bunun gerçek olmasını

amaçlıyordum. Ben, onun için en güvenli kişi olacaktım. Bulutlara onları gerçekten görmeden baktım, keşke kokusuna rastladığımda beni onu avlamaktan alıkoymak için kararlılığımın yeterli olacağına inanabilseydim.

"Avlandığımız zaman duygularımıza teslim oluruz," dedim. Her kelimemi düşünerek söylüyordum. "Aklımızla hareket etmeyiz. Özellikle koku alma duyumuzun esiri oluruz. Eğer ben kontrolümü kaybettiğimde yakınımda olsaydın..."

O zaman, kaçınılmaz olanı düşününce başımı üzüntüyle iki yana salladım.

Kalp atışlarının aniden hızlanmasını dinledim ve huzursuzca gözlerini okumak için döndüm.

Bella'nın yüzü sakin, bakışları ciddiydi. Dudakları, endişe olduğunu tahmin ettiğim bir hisle, hafifçe büzülmüştü. Fakat ne için endişe duyuyordu? Kendi güvenliği için mi? En sonunda, gerçekleri net bir şekilde görmesini sağlamış olabilir miydim? Ona bakmaya devam ederken, muğlâk ifadesini çözmeye çabaladım.

O da gözlerini benden ayırmadı. Bir süre sonra gözleri yusyuvarlak oldu ve ışıkta bir değişiklik olmasa da gözbebekleri genişledi.

Hızlı hızlı nefes alıp verdim; aynı bu öğleden sonra, karanlık biyoloji sınıfındayken olduğu gibi, sessiz arabanın içinde bir vızıltı oluşuyordu sanki. Aramızda yine elektrik akımı oluşmuştu ve ona dokunma arzum kısa bir süreliğine susuzluğumdan bile güçlüydü.

Elektriğin yarattığı zonklama, yeniden bir nabzım varmış gibi hissettirdi. Bedenim onunla şakıdı. İnsandım sanki. Dudaklarının sıcaklığını kendi dudaklarımda hissetmeyi dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum. Dudaklarımı ona o kadar yaklaştırabilecek gücü ve kontrolü bulmak için çaresizce çabaladım.

Hırıltılı bir soluk aldı ve ben daha hızlı nefes alıp vermeye başladığımdan beri onun nefes almayı bıraktığını ancak o zaman fark ettim.

Gözlerimi yumup aramızdaki bağı koparmaya uğraştım.

Daha fazla hata yok.

Bella'nın varlığı büyük bir özenle dengelenmiş ve kolayca bozulacak binlerce kimyasal işleme bağlıydı. Akciğerlerinin ritmik bir şekilde genişlemesi gibi; o oksijen onun için hayat ile ölüm arasın-

daki ince çizgiydi. Aptalca kazalar veya hastalıklar, kırılgan kalbinin atışını durdurabilirdi. Hatta bunu yapan ben bile olabilirdim.

Aile üyelerimden birine, ölümsüzlüğünü yeniden ölümlü olmakla takas edebileceği söylense hiçbiri tereddüt etmezdi bence, belki Emmett dışında. Rosalie, Carlisle ve ben, bunun için ateşe bile yürürdük. Eğer gerekiyorsa, günlerce veya asırlarca yanardık.

Türümüzün çoğu, ölümsüzlüğü her şeyin üzerinde tutardı. Hatta buna can atan insanlar da vardı. Kendilerine hediyelerin en karasını verebilecek kişileri bulmak için karanlık yerlerde aranır dururlardı.

Biz değil. Benim ailem değil. Biz, insan olmak için her şeyi verirdik.

Fakat hiçbirimiz, hatta Rosalie bile, geri dönmek için benim şu an içine düştüğüm çaresizliği hissetmemişti.

Gözlerimi açtım, ön camdaki mikroskobik çatlaklara ve kusurlara gözlerimi diktim. Sanki kusurlu camda bir çeşit çözüm yolu gizliydi. Aramızdaki elektrik yatışmamıştı, ellerimi direksiyonda tutmak için odaklanmak zorunda kaldım.

Sağ elim ona dokunduğum ânın hatırasıyla yine acımaksızın sızlamaya başladı.

"Bella, artık içeri girsen iyi olacak."

Hiçbir yorumda bulunmadan, anında itaat etti, arabadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. O da felaket potansiyelini benim kadar net şekilde hissediyor muydu?

Gidişini izlemek bana acı veriyordu, gitmek de ona aynı acıyı veriyor muydu? Onu, kısa bir süre sonra yeniden görecek olmam tek tesellimdi. Ben onu, onun beni göreceğinden daha erken görecektim. Gülümseyerek pencereyi indirdim ve onunla bir defa daha konuşmak için eğildim. Artık sıcaklığı arabanın dışında olduğu için daha güvenliydi.

Ne istediğimi görmek için merakla döndü.

Bir sürü sorusunu cevaplamış olmama rağmen, her zaman çok meraklıydı. Benim merakım ise hâlâ olduğu gibi duruyordu. Bu adil değildi.

"Bella?"

"Efendim?"

"Yarın benim sıram."

Alnı kırıştı. "Ne sırası?"

"Soru sorma sırası." Yarın daha güvenli bir bölgede, görgü tanıklarıyla çevrilmişken kendi cevaplarımı alacaktım. Bu düşünceyle sırıttım ve o gitmek için bir teşebbüste bulunmayınca önüme döndüm. O arabanın dışında olsa bile, elektriğin yankısı havada çatırdadı. Sırf yanında kalmak için bahanem olsun diye, arabadan çıkıp onu kapısına kadar götürmek istedim.

Hataya yer yok. Gaza bastım ve o ardımda kaybolunca iç geçirdim. Her zaman ya ona doğru koşuyor ya da ondan kaçıyor gibiydim, asla yerimde durmuyordum. Eğer biraz olsun huzurumuz olacaksa, yerimde kalmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

* * *

Yanından geçip garaja doğru giderken, ev dışarıdan sakin ve sessiz görünüyordu. Fakat içeride hem yüksek sesle söylenen hem de sessizce düşünülen kargaşayı duyabiliyordum. En sevdiğim arabama özlem dolu bir bakış attım, şimdilik hâlâ sağlamdı, sonra da köprü altındaki güzel öcüyle yüzleşmek için eve doğru gittim. Garajdan eve giden kısa yolu bile aşamadan yakalandım.

Ayak seslerim duyulduğu anda Rosalie kapıdan dışarı fırladı. Basamakların dibinde durup dişlerini gösterdi.

Yirmi metre kala durdum, hiçbir saldırganlık belirtisi göstermedim. Bunu hak ettiğimi biliyordum. O, saldırmak için düşüncelerini toplayacak fırsatı bile bulamadan, "Çok üzgünüm, Rose," dedim. Bir şeyler söyleyecek vaktimin kalacağını sanmıyordum.

Omuzlarını dikleştirdi, çenesini havaya dikti.

Nasıl bu kadar aptal olabildin?

Emmett merdivenlerden yavaşça inip arkasında durdu. Eğer Rosalie bana saldıracak olursa Emmett'ın aramıza gireceğini biliyordum. Beni korumak için değil. Rosalie'nin beni kışkırtarak kavgaya dahil etmesine engel olmak için.

Ona yeniden, "Üzgünüm," dedim.

Sesimde alaycılık olmadığını ve hemen teslim olduğumu duyunca şaşırdığını görebiliyordum. Fakat henüz özrümü kabul edeyecek kadar öfkeliydi.

Şimdi mutlu musun?

"Hayır." Sesimdeki ıstırap da bunun kanıtıydı.

Neden yaptın o zaman? Neden ona anlattın? Sırf sordu diye mi? Sözleri sert değildi, ancak onları ilettiği zihinsel tonu iğne sivriliğindeydi. Ayrıca aklında Bella'nın yüzü vardı, benim çok sevdiğim yüzün kötü bir taklidiydi sadece. Şu anda, Rosalie benden ne kadar nefret ediyor olursa olsun, bu, Bella'ya karşı hissettiği nefretin yanında hiçbir şeydi. Bu nefretin haklı olduğuna, tamamen benim kötü davranışımdan kaynaklandığına, sırf bize tehlike yarattığı için bir sorun olduğuna inanmak istiyordum. Ne de olsa ortada bozulmuş bir kural vardı. Bella çok fazla şey biliyordu.

Fakat muhakemesinin kıza duyduğu kıskançlıkla gölgelendiğini görebiliyordum. Özellikle de Bella'yı ondan daha ikna edici bulduğum için, artık daha da fazla kıskanıyordu. Kıskançlığı yön değiştirip başka bir açı kazanmıştı. Bella, Rosalie'nin istediği her şeye sahipti. İnsandı. Seçim şansı vardı. Bella tüm bunları riske attığı için, başka seçenekleri varken karanlıkla flört ettiği için Rosalie öfkeden köpürüyordu.

Hatta, eğer ölümsüzlüğünü onun insanlığıyla takas edebilseydi, o çok sade ve gösterişsiz bulduğu kızla yüzlerini bile değiştirebileceğini düşündü.

Rosalie benim cevabımı beklerken tüm bunları düşünmemeye çalışsa da hepsini tam anlamıyla kafasından uzaklaştıramadı.

Ben sessiz kalınca, yüksek sesle, "Neden?" diye üsteledi. Aklını okumamı istemiyordu. "Neden ona anlattın?"

Daha ben bir şey diyemeden Emmett, "Aslında anlatabilmene şaşırdım," dedi. "Bizleyken bile o kelimeyi nadiren söylüyorsun. Pek sevdiğin bir şey değil."

Rose ile ikimizin bu konuda birbirimize ne kadar da benzediğimizi, ikimizin de nefret ettiği bu var olmayan hayatta, ne olarak yaşadığımızı söylemekten nasıl da kaçındığımızı düşünüyordu. Emmett'ın o türden çekinceleri yoktu.

Emmett gibi hissetmek nasıl olurdu acaba? Son derece gerçekçi, pişmanlık duymadan yaşamak mesela? Kolayca kabullenip önüne bakabilmek?

Rose'la ikimiz, onun adımlarını takip edebilseydik çok daha mutlu olurduk.

Bu benzerliklerimizi bu kadar açık biçimde görmek, bana zehirli ok gibi fırlattığı düşüncelerini mazur görmemi daha da kolaylaştırdı.

"Haklısın," dedim Emmett'a. "Bana kalsa, ben de söyleyemezdim herhalde."

Emmett başını yana eğdi. Evin içindeki seyircilerin yaşadığı şaşkınlığı hissedebiliyordum. Yalnızca Alice şaşırmadı.

"O zaman *nasıl*?" diye tısladı Rosalie.

Pek umudum olmasa da "Fazla tepki verme," dedim. Kaşları havaya kalktı. "Kasten yapılan bir ihlal değil. Muhtemelen bunu tahmin etmemiz gerekirdi."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Rose.

"Bella, Ephraim Black'in torununun oğluyla arkadaş."

Rosalie şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. Emmett da gafil avlandı. Onlar da konunun gidişatına benim kadar hazırlıksız yakalandılar.

Carlisle hemen kapıda belirdi. Bu artık Rosalie'yle aramızdaki atışmadan fazlasıydı.

"Edward?"

"Bunu akıl etmemiz gerekirdi, Carlisle. Tabii ki, biz geri dönünce aile büyükleri gelecek nesilleri uyaracaktı. Ve elbette, yeni nesil de hiçbirine inanmayacaktı. Onlar için sadece aptalca bir masal. Bella'nın sorularını cevaplayan çocuk, ona anlattığı şeylere inanmıyordu bile."

Carlisle'ın tepkisi beni endişelendiriyordu. Onun vereceği cevabı biliyordum. Öte yandan, özellikle Jasper'ın ne düşüneceğini duymak için, Alice'in odasını dikkatlice dinliyordum.

"Haklısın," dedi Carlisle. "Böyle olacağı belliydi." İçini çekti. "Ephraim'in soyundan gelenin, o kadar bilgili bir dinleyicisinin olması sadece şanssızlık."

Jasper, Carlisle'ın cevabını dinledi ve endişelendi. Ancak düşünceleri Quileute'ları susturmaktan ziyade, Alice'i de alıp gitmekle ilgiliydi. Alice, onun gelecekle ilgili fikirlerini zaten izliyordu ve reddetmeye hazırdı bile. Hiçbir yere gitmeyecekti.

Rosalie dişlerinin arasından, "Pek de şanssızlık denemez," dedi. "Kızın o kadar şeyi bilmesi Edward'ın hatası.

"Doğru," diyerek kabul ettim. "Benim hatam. *Özür dilerim.*"

Lütfen, Rosalie doğrudan bana konuştu. *Şu boyun eğme oyunu yetti artık. Tövbekâr ayaklarını da bırak.*

"Oyun falan oynamıyorum," dedim ona. "Bütün bunlar için suçlanacak kişi benim. Her şeyi allak bullak ettim."

"Alice arabanı yakmayı düşündüğümü söyledi, değil mi?

Gülümsedim, hemen hemen yani. "Söyledi. Ama bunu hak ettim. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen durma, yak."

Uzun bir süre yüzüme bakarak yapacağı diğer yıkımları da düşündü. Blöf yapıp yapmadığımı görmek için beni sınıyordu.

Omzumu silktim. "Sadece bir oyuncak, Rose."

"Değiştin sen," dedi yine dişlerinin arasından.

Başımı salladım. "Biliyorum."

Topuklarının üzerinde dönüp garaja doğru gitti. Fakat blöf yapan oydu. Eğer canımı acıtmayacaksa çabasına değmezdi. Ailede arabaları benim kadar seven tek kişi oydu. Benim arabam da durduk yere zarar verilmeyecek kadar güzeldi.

Emmett onun arkasından baktı. "Hikâyenin tamamını bana anlatmayacaksın sanırım."

Masumca, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. Gözlerini devirip Rosalie'nin peşinden gitti.

Carlisle'a bakıp dudaklarımı oynatarak Jasper'ın adını söyledim.

Başını salladı. *Evet, tahmin edebiliyorum. Onunla konuşacağım.*

Alice kapıda belirdi. "Seni bekliyor," dedi Carlisle'a. Carlisle, ona biraz çarpık bir biçimde gülümsedi. Alice'e mümkün olduğu kadar alışmış olsak da sık sık anlaşılmaz biri oluyordu. Carlisle, yanından geçerken onun kısacık siyah saçlarını okşadı.

Merdivenlerin tepesine oturdum, Alice de gelip yanıma oturdu ve birlikte üst kattaki sohbeti dinledik. Alice hiç gergin değildi, konuşmanın nasıl biteceğini biliyordu. Bana gösterince benim de gerginliğim yok olup gitti. Çatışma daha başlamadan bitti. Jasper, Carlisle'a hepimiz kadar hayrandı ve onun liderliğini takip etmekten mutluydu. Ancak Alice'in tehlikede olduğunu düşünürse her şey değişirdi. Artık Jasper'ın bakış açısını daha rahat görebildiğimi fark ettim. Ne garip, Bella'dan önce çoğu şeyi anlamıyordum. Benim için hem değişmenin hem de kendim olarak kalabilmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum ve o, bundan daha fazlasını yaparak beni değiştirmişti.

13. BİR KARIŞIKLIK DAHA

O GECE, BELLA'NIN ODASINA GERİ DÖNDÜĞÜMDE her zaman hissettiğim suçluluğu hissetmedim, hissetmem gerektiğini biliyordum tabii. Fakat doğru davranış biçimi buymuş gibi geliyordu, yapılması gereken en doğru şeydi bu.

Boğazımı mümkün olduğunca yakmak için geliyordum. Kokusunu görmezden gelmek için kendimi eğitecektim. Bunun yapmam gerekiyordu. Aramızda bir engel olarak kalmasına izin vermeyecektim.

Söylemesi kolaydı elbette. Fakat bunun yardım ettiğini biliyordum. Pratik yapmak gerekiyordu. Acıya kucak açmam, en güçlü tepkinin bununla sınırlı kalmasını sağlamam, o arzu hissini üzerimden tamamen atmam gerekiyordu.

Bella'ya rüyalarında huzur yoktu. Huzursuzca dönüp durmasını ve tekrar tekrar adımı fısıldamasını izlerken bana da huzur yoktu. Karanlık sınıftayken hissettiğim o fiziksel çekim, o ezici kimya şu anda, bu zifiri karanlık yatak odasındayken çok daha güçlüydü. Varlığımdan bihaber olsa da, o da hissediyordu sanki.

Birkaç kez uyandı. İlkinde gözlerini açmadı, sadece başını yastığının altına sokup inledi. Bu benim şansımaydı, bunu kullanıp yapmam gerektiği gibi odasından çıkmadığım için hak etmediğim ikinci bir şanstı. Gitmek yerine odanın en uzakta, karanlık köşesinde yere oturdum ve insan gözlerinin burada olduğumu fark etmeyeceğine güvendim.

Beni fark etmedi, hatta bir ara, bir bardak su almak için banyoya gittiğinde bile beni görmedi. Öfkeyle hareket ediyordu, belki de düzgün bir şekilde uyuyamamaktan bıkmıştı.

Dolaptan battaniye alıp üzerine örttüğüm zamanki gibi, yapabileceğim bir şeyler olmasını çok isterdim. Ancak bir yandan yanarken bir yandan da faydasızca onu izledim. En sonunda rüyasız bir uykuya daldığını görmek rahatlatıcıydı.

Gökyüzü siyahtan griye dönerken ağaçların arasına girdim. Nefesimi tuttum. Fakat bu defa kokusu içimde kalsın diye. Temiz sabah havasının boğazımdaki sızıyı silmesine izin vermedim.

Charlie'yle kahvaltı yapışını dinledim, adamın düşüncelerinden kelimeleri seçip almak için yine çabalamam gerekti. Büyüleyiciydi. Yüksek sesle söylediği kelimelerin ardındaki sebepleri tahmin edebiliyordum, niyetini neredeyse *hissediyordum* ama asla diğerlerinin düşüncelerinde olduğu gibi tam cümlelere dönüşmüyordu. Charlie'nin ailesinin hâlâ hayatta olmasını nasıl da isterdim. Bu genetik özelliğin ne kadar geriye gittiğini takip etmek ilginç olurdu.

Bu sabah, aklının nerede olduğunu bulabilmek için anlaşılmaz düşünceleri ile söylediği bazı kelimeleri birleştirmem yetti. Bella için endişeleniyordu, hem fiziksel hem de duygusal olarak. Bella'nın Seattle'da yalnız başına gezeceğini düşünmek onu benim kadar endişelendiriyordu. Tabii o, bu konuda benim kadar delice davranmıyordu. Öte yandan, son zamanlarda Bella'nın ölüme ne kadar yaklaştığını da benim kadar bilmiyordu.

Bella, kelimelerini çok dikkatlice seçerek cevap verdi ona, teknik olarak yalan değildi. Babasına planlarını değiştirdiğinden veya benden bahsetmeyi düşünmediği gayet açıktı.

Bu cumartesi dansa gitmeyecek olması da Charlie'yi endişelendiriyordu. Bella bundan dolayı hayal kırıklığı yaşıyor muydu? Reddedildiğini mi hissediyordu? Okuldaki oğlanlar ona karşı acımasız mı davranıyordu? Çaresiz hissetti. Bella depresyonda gibi görünmüyordu ama kızının olumsuz olan her şeyi ondan saklayacağından şüpheleniyordu. Gün içinde annesini arayıp tavsiyesini istemeye karar verdi.

En azından ben öyle olduğunu *düşündüm*. Yanlış yorumlamış da olabilirdim.

Charlie kendi arabasına binerken ben de arabamı aldım. O köşeden döner dönmez araç yoluna girip bekledim. Bella'nın penceresindeki perdenin oynadığını gördüm, sonra tökezleyen adımların merdivenlerden aşağı uçarcasına indiğini duydum.

Aslında arabadan çıkıp kapısını tutmam gerekirken yerimde kaldım. Çünkü o anda izlemenin daha önemli olduğunu düşündüm. Hiçbir zaman beklediğim gibi davranmıyordu ama düzgün tahminlerde bulunabilmeliydim. Onu incelemem gerekiyordu; kendi başına kaldığında nasıl hareket ettiğini öğrenmem, yapacağı şeyleri öngörebilmem lazımdı. Arabanın dışında bir an tereddüt etti, sonra kendi kendine gülümsedi. Biraz utangaçtı sanki.

Bugün üzerinde koyu kahverengi, boğazlı bir kazak vardı. Dar değildi ama yine de üzerine güzelce oturuyordu. Çirkin kazağını özledim. O daha güvenliydi.

Bu, onun vereceği tepkilerle ilgili olmalıydı ama birden kendi düşüncelerimle dolup taştım. İkimizin de kafasını kurcalayan onca şey varken, nasıl bu kadar huzurlu hissedebildiğimi bilmiyordum ama onunla olmak acının ve endişenin panzehiriydi.

Burnumdan nefes almak bambaşka bir acı verse de havayı içime çektim ve gülümsedim.

"Günaydın. Bugün nasılsın?"

Geçirdiği huzursuz gecenin izleri yüzünün her yanında görülebiliyordu. Yarı saydam teni hiçbir şeyi gizlemiyordu. Şikâyet etmeyeceğini biliyordum.

"İyiyim, sen nasılsın?" dedi gülümseyerek.

"Yorgun görünüyorsun."

Başını eğip saçlarını sallayarak yüzünü gizledi, alışkanlıkla yapılan bir harekete benziyordu. Sol yanağının bir kısmını saçlarının ardına sakladı. "Uyuyamadım."

Sırıttım. "Ben de uyuyamadım."

Kahkaha attı, mutluluğunun sesini içime hapsettim.

"Aslında bu doğru sayılır," dedi. "Sanırım ben de senden biraz fazla uyumuşumdur."

"Bahse varım, öyledir."

Saçının arkasından bana bakarken gözleri tanıdığım bir şekilde parladı. Meraklıydı. "Dün gece ne yaptın?"

Sessizce güldüm, şükürler olsun ki ona yalan söylememek için bir bahanem vardı. "Şansını zorlama. Bugün soru sorma sırası bende."

Kaşlarının arasında o minik kırışıklık belirdi. "Ah, doğru ya. Ne öğrenmek istiyorsun?" Sesinde, sanki onunla ilgili bir şeye gerçek-

ten ilgi gösterdiğime inanamıyormuş gibi, şüpheci bir ton vardı. Ne kadar meraklı olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Bilmediğim o kadar çok şey vardı ki! En basitinden başladım.

"En sevdiğin renk ne?"

Gözlerini devirdi, hâlâ ilgimden şüphe ediyordu. "Her gün değişiyor."

"Öyleyse bugün en sevdiğin renk ne?"

Bir saniye düşündü. "Sanırım kahverengi."

Benimle kafa bulduğunu düşündüm ve ses tonumu onun alaylı tonuna uydurdum. "Kahverengi mi?"

"Evet," derken sesi beklenmedik bir şekilde savunmacı bir hâl aldı. Herhalde bunu beklemem gerekirdi. Peşin hüküm verilmesini hiç sevmiyordu. "Kahverengi sıcak bir renktir ve ben kahverengi görmeyi çok özledim. Burada kahverengi olması gereken her şey; ağaç gövdeleri, kayalar ve çamur, yeşil şeylerle kaplı!"

Söyledikleri, önceki gece uykusunda şikâyet ettiği şeyi aklıma getirdi. *"Çok yeşil..."* derken bunu mu kastediyordu? Ne kadar haklı olduğunu düşünürken ona bakmayı sürdürdüm. Şimdi, onun gözlerinin içine bakarken fark ettim ki kahverengi benim de en sevdiğim renkti. Daha güzel bir rengi hayal dahi edemedim.

"Haklısın," dedim. "Kahverengi sıcaktır."

Yine kızarmaya başladı ve farkına varmadan saçının arkasına daha da çok saklandı. Kendimi beklenmedik bir tepkiye hazırlayarak, saçını dikkatlice omzunun arkasına doğru attım, yüzünü tamamen görebilmek istiyordum. Tek tepkisi kalp atışlarının aniden hızlanması oldu.

Okulun otoparkına girdim ve her zamanki yerimin yanına park ettim, Rosalie yerimi çalmıştı.

"Şu anda CD çalarında hangi CD var?" diye sordum. Anahtarı çevirip arabayı durdurdum. Uyuduğu yere o kadar yaklaşma konusunda kendime güvenmiyordum ve bilinmezlik beni yiyip bitiriyordu.

Başını yana eğip hatırlamaya çalıştı. "Doğru ya, Linkin Park'ın *Hybrid Theory* albümü."

İşte bunu beklemiyordum.

Arabamdaki CD zulamdan aynı CD'yi çıkardım, bu albümün onun için ne anlama geldiğini hayal etmeye çalıştım. Onda gördü-

güm hiçbir ruh hâline uymuyordu ama bir yandan da henüz bilmediğim o kadar çok yönü vardı ki!

"Debussy'den Linkin Park'a mı?" diye sordum merakla.

Kapağına baktı, yüzündeki ifadeyi anlayamadım.

"En sevdiğin şarkı hangisi?"

"Hımm," diye mırıldandı kapağa bakmayı sürdürerek. "*With You* sanırım."

Sözlerini hızla aklımdan geçirdim. "Neden o?"

Küçük bir gülümsemeyle omzunu silkti. "Bilmem."

Pekâlâ, bunun pek yardımı olmadı.

"En sevdiğin film?"

Kısa bir süre için cevabını düşündü.

"Sadece bir tane seçebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman en sevdiğin filmler?"

Arabadan çıkarken başını salladı.

"Bir bakalım. Kesinlikle *Aşk ve Gurur* ama Colin Firth'ün oynadığı, altı saatlik olan. *Vertigo. Monty Python ve Kutsal Kâse.* Daha bir sürü var ama aklım durdu."

"Filmlerle ilgili düşüncelerini söylesene," dedim İngilizce dersine doğru giderken. "Bu arada, onu düşünürken en sevdiğin kokuyu söyle."

"Lavanta ya da temiz çamaşır kokusu olabilir."

Doğruca karşıya bakıyordu ama bir saniyeliğine gözleri bana döndü ve yanakları pembeleşti.

O bakışın ne anlama geldiğini merak ederek, "Başka var mı?" diye üsteledim.

"Hayır. Sadece onlar."

Böyle basit bir soruda eksik cevap vermesi için bir sebep göremiyordum ama bir şeyleri gizlediğinden emindim.

"En çok hangi şekeri seviyorsun?"

Bunda kendinden son derece emindi.

"Siyah meyan kökü şekeri ve *Sour Patch Kids.*"

Coşkusu beni gülümsetti.

Sınıfına vardığımızda kapıda tereddüt ederek durdu. Benim de ondan ayrılmak için acelem yoktu.

"En çok gitmek istediğin yer neresi?" diye sordum. Bana da *Comic Con* demeyeceğini varsayıyordum.

Başını yana eğip düşünceli bir ifadeyle gözlerini kıstı. Sınıfın içinde Bay Mason boğazını temizleyerek sınıftakilerin dikkatini üzerine çekti. Bella geç kalmak üzereydi.

"Bunu düşün ve öğle yemeğinde bana cevabını ver," diye önerdim.

Sırıtarak kapıya uzandı, sonra dönüp bana baktı. Gülümsemesi soldu ve kaşlarının arasında o V harfi belirdi.

Ona ne düşündüğünü sorabilirdim ama geç kalmasına sebep olup başını belaya sokardım. Hem sanırım biliyordum. En azından aramızdaki kapının kapanmasına izin verirken nasıl hissettiğimi biliyordum.

Kendimi cesaretlendirici bir şekilde gülümsemeye zorladım. Bay Mason derse başlarken Bella da içeri daldı.

Hızlıca kendi sınıfıma yürüsem de bütün günü yine etrafımda her şeyi görmezden gelerek geçireceğimi biliyordum. Biraz hayal kırıklığına uğradım gerçi, sabahki derslerinde kimse onunla konuşmadı, yani öğrenecek yeni bir şey de yoktu. Sadece dalgın bir ifadeyle boşluğa baktığı görüntüler... Onu kendi gözlerimle görmeyi beklerken zaman çok ağır aktı.

O trigonometri dersinden çıktığında ben çoktan yerimi almış, onu bekliyordum bile. Diğer öğrenciler gözlerini dikip fısır fısır konuşurken Bella gülümseyerek bana doğru koşturdu.

"*Güzel ve Çirkin*," diye bildirdi. "Ayrıca, *Star Wars: İmparator*. O herkesin en sevdiği biliyorum ama..." Omzunu silkti.

"Haklı sebeplerden," dedim.

Yürümeye başladık. Adımlarımı kısaltmam, ona daha yakın olmak için başımı biraz daha eğmem artık doğal geliyordu.

"Seyahat sorumu düşündün mü?"

"Evet... Sanırım Prens Edward Adası. *Yeşilin Kızı Anne*'i biliyorsundur. Ama New York'u da görmek isterdim. Yüksek binalarla dolu, büyük bir şehre hiç gitmedim. Daha çok Los Angeles ve Phoenix gibi enine genişleyen şehirlere gittim. Elimi uzatarak taksi durdurmak isterdim." Kahkaha attı. "Eğer ondan sonra bir yere gidebilecek olsaydım İngiltere'ye gitmek isterdim. Okuduğum onca şeyi kendi gözlerimle görmek isterdim."

Sonraki soruma geçecektim ama devam etmeden önce her şeyi, tümüyle öğrenmek istedim.

"Gittiğin yerlerden en sevdiğin yer neresiydi?"

"Hımm. Santa Monica, Pier'i sevdim. Annem Monterey'nin daha iyi olduğunu söyledi ama kıyıda o kadar uzağa hiç gitmedik. Çoğunlukla Arizona'da kaldık, seyahat etmek için fazla vaktimiz olmuyordu ve annem de bütün zamanını arabada harcamak istemedi. Perili olduğu söylenen yerleri ziyaret etmekten hoşlanıyordu. Jerome, The Domes, aşağı yukarı hayalet kasaba olan her yeri. Hiç hayalet görmedik ama bunun benim hatam olduğunu söyledi. Çok şüpheci olduğum için hepsini korkutup kaçırmışım." Yine kahkaha attı. "Rönesans Fuarı'nı sever, Gold Kanyon'dakine her yıl gideriz. Şey, bu yıl kaçıracağım sanırım. Bir keresinde Salt River'da vahşi atları gördük. Harikaydı."

Biraz endişelenmeye başlayarak, "Gittiğin yerler içinde evine en uzak yer neresiydi?" diye sordum.

"Burası sanırım," dedi. "Phoenix'in en kuzeyi olarak. En doğusunda Albuquerque ama o zamanlar küçüktüm, hatırlamıyorum. En batısı da herhalde La Push kumsalıdır."

Aniden sessizleşti. La Push'a yaptığı son ziyareti ve oradayken keşfettiği şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ettim. Kafeteryada sıradaydık, benim her şeyi satın almamı beklemek yerine çabucak istediği şeyi seçti. Kendi aldıklarının parasını ödeme konusunda da eli çabuk davrandı.

Boş masamıza vardığımızda, "Ülkeden hiç ayrılmadın mı?" diye ısrarla sordum. Bir parçam, benim burada oturmamın bunu sonsuza kadar kısıtlayıp kısıtlamayacağını merak etmeden edemedi.

Neşeyle, "Henüz değil," dedi.

Dünyayı keşfetmek için henüz sadece on yedi yılı olmuştu, biliyordum ama yine de şaşırdım. Ve suçluluk da hissettim. Çok az şey görmüştü, hayatın ona sunduğu şeylerin daha çok azını denemişti. Şu anda ne istediğini gerçekten bilmesi imkânsızdı.

"*Gattaca*," dedi. Düşünceli bir ifadeyle elmasından bir ısırık aldı. Ruh halimdeki ani değişimi fark etmemişti. "O da iyiydi. İzledin mi?"

"Evet. Sevdim de."

"*Senin* en sevdiğin film ne?"

Başımı iki yana sallarken gülümsedim. "Senin soru sorma sıran gelmedi."

"Ben çok sıkıcıyım, gerçekten. Soruların tükenmiştir."

"Bugün benim günüm," diye hatırlattım. "Hiç de sıkılmıyorum."

Dudaklarını, ilgi düzeyimle alakalı daha fazla tartışmak istiyormuş gibi büzdü ama sonra gülümsedi. Sanırım bana inanmıyordu ama adil davranmaya karar vermişti. Bugün soruları sorma sırası bendeydi.

"Bana kitaplardan bahset."

Hararetle, "Bana en sevdiğimi seçtiremezsin," diye karşı çıktı.

"Seçtirmeyeceğim. Bana sevdiğin her şeyi anlat."

"Nereden başlasam? Iı, *Küçük Kadınlar*. Okuduğum ilk yetişkin kitabıydı. Aşağı yukarı her yıl bir defa okurum. Austen'ın tüm kitaplarını severim, gerçi *Emma*'nın pek büyük bir hayranı değilim..."

Austen'ı zaten biliyordum, dışarıda kitap okuduğu gün yıpranmış kopyasını görmüştüm, asıl ilgimi çeken hoşlanmadığı kitap oldu.

"Neden sevmiyorsun?"

"Çok bencil."

Sırıttım, o da onu zorlamama gerek kalmadan devam etti.

"*Jane Eyre*. Onu da sıklıkla okurum. Aklımdaki kadın karakter tam olarak öyle biri. Bronte'yle ilgili her şeyi severim. *Bülbülü Öldürmek. Fahrenheit 451. Narnia Günlükleri*'nin hepsi ama özellikle *Şafak Yıldızının Yolculuğu*. *Rüzgâr Gibi Geçti*. Douglas Adams, David Eddings, Orson Scott Card ve Robin McKinley. L. M. Montgomery demiş miydim?"

"Seyahat etmek istediğin yerlerden onu sevdiğini çıkarmıştım."

Başını salladı, sonra arada kalmış gibi göründü. "Daha istiyor musun? Çok fazla var."

"Evet," dedim ona. "Hepsini istiyorum."

"Kesinlikle bir sıralama yok," diye beni uyardı. "Annemde bir sürü Zane Grey kitabı vardı. Bazıları oldukça iyiydi. Shakespeare, çoğunlukla komedileri." Sırıttı. "Bak, sıra falan yok. Tamam, Agatha Christie'nin tüm kitapları. Anne McCaffrey'nin ejderha kitapları ve harika ejderhalardan bahsetmişken, Jo Walton'ın *Diş ve Pençe* kitabı. Ayrıca *Prenses Gelin*, filminden çok daha iyi..." Parmağını dudaklarına vurarak düşündü. "Daha milyon tane var ama şu an beynim bomboş kaldı."

Biraz stresli göründü.

"Şimdilik yeterli." Kurguyu gerçekten de hayattan daha çok keşfetmişti ve henüz okumadığım bir kitabın adını söylediğinde şaşırdım. *Diş ve Pençe*'nin bir kopyasını bulmam gerekecekti.

Karakterinde bu hikâyelerden parçalar görebiliyordum, dünyasını şekillendiren karakterlerdi. Onda bir parça Jane Eyre vardı, bir tutam Scout Finch ve Jo March, bir ölçek Elinor Dashwood ve Lucy Pevensie. Onu tanıdıkça daha fazla bağlantı kuracağımdan emindim.

Yüzlerce, binlerce parçalık bir yapbozun tamamlanmış görüntüsünü görmeden parçalarını bir araya getirmek gibiydi. Zaman alıyordu, yanlış yönlere gidiyordum ama en sonunda tamamlanmış hâlini görebilecektim.

Düşüncelerimi böldü. "*Zamanın Bir Yerinde*. O filmi de severim. Hemen aklıma gelmediğine inanamıyorum."

Benim sevdiğim filmlerden biri değildi. İki âşığın sadece öldükten sonra, cennette kavuşabilecekleri fikri sinirimi bozuyordu. Konuyu değiştirdim.

"Sevdiğin müziklerden bahsetsene."

Yine yutkunmak için durdu. Beklenmedik bir şekilde kızardı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Şey, sanırım müzik konusunda pek iyi değilim. Linkin Park CD'si Phil'in hediyesiydi. Müzik zevkimi çağa uydurmaya çalışıyordu."

"Peki Phil'den önce neleri severdin?"

İç geçirip zayıf bir şekilde ellerini kaldırdı. "Annem ne dinliyorsa onu dinliyordum."

"Klasik müzik mi?"

"Bazen."

"Peki kalan zamanlarda?"

"Simon ve Garfunkel. Neil Diamond. Joni Mitchell. John Denver. O tarz şeyler. Annem de benim gibi, kendi annesi ne dinlediyse onu dinliyormuş. Yolculuklarımız sırasında şarkılara eşlik etmekten hoşlanırdı." Geniş gülümsemesiyle birlikte asimetrik gamzesi beliriverdi. "Korkunun tanımları hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Kahkaha attı. "Annemle ikimizin *Operadaki Hayalet*'in şarkılarında yüksek notalara çıkışımızı duymadıysan, gerçek korkuyu asla tanımamışsın demektir."

Onunla beraber gülsem de, bunu duyabilmeyi ve görebilmeyi çok isterdim. Onu çöldeki parlak bir yolda, arabanın camları açık bir hâlde hızla giderken hayal ettim, güneş saçlarındaki kızıl tutamları ortaya çıkarıyordu. Annesinin neye benzediğini, hatta arabasının modelini bile bilmek isterdim, böylece kafamda çizdiğim resim daha doğru olurdu. Onunla birlikte o arabada olmak, şarkıyı berbat ederek söyleyişini dinlemek ve güneşin altında gülümsemesini izlemek istedim.

"En sevdiğin TV programı?"

"Ben pek televizyon izlemem."

Sıkıcı olduğundan endişelendiği için, yine detayları vermekten çekiniyor mu diye merak ettim. Belki birkaç basit soru onu rahatlatırdı.

"*Cola* mı, *Pepsi* mi?"

"*Dr. Pepper*."

"En sevdiğin dondurma?"

"Kurabiye hamurlu."

"Pizza?"

"Peynirli. Sıkıcı ama doğru."

"Futbol takımı?"

"Pas?"

"Basketbol?

"Ben pek spor sevmem."

"Bale mi, opera mı?"

"Sanırım bale. Hiç operaya gitmedim."

Topladığım bu bilgilerin, salt onu daha fazla anlamanın dışında bir işe yarayabileceğini hiç fark etmemiştim. Ayrıca onu memnun edebilecek şeyleri de öğreniyordum. Ona verebileceğim hediyeler. Onu götürebileceğim yerler. Küçük ve büyük şeyler. Hayatında o türden bir pozisyonum olabileceğini hayal etmem bile çok küstahçaydı. Ama nasıl da dilerdim...

"En sevdiğin değerli taş?"

"Kehribar." Bunu kararlı bir şekilde söylemiş olsa da birden gözleri kısıldı ve yanaklarına kan hücum etti.

Bunu kokular hakkında soru sorduğumda da yapmıştı. O zaman peşini bırakmıştım ama bu defa öyle olmayacaktı. Merakımı gideremenin bana işkence edeceğini biliyordum.

"Bu neden seni utandırdı ki?" İfadesini doğru anladığımdan emin değildim.

Başını hızlıca iki yana sallayarak ellerine baktı. "Bir şey yok."

"Anlamak istiyorum."

Yine başını iki yana sallayarak bana bakmayı reddetti.

"Lütfen, Bella?"

"Sonraki soru."

İşte artık öğrenmem gerekiyordu. Hüsranı iliklerimde hissettim.

"Hadi söyle," dedim ısrarla. Kabalıktı. Anında utançla doldum.

Başını kaldırmadı. Bir tutam saçı eline alıp oynadı.

Fakat en sonunda cevap verdi.

"Çünkü bugün gözlerin o renk," diye itiraf etti. "Herhalde iki hafta içinde bu soruyu bana tekrar sorarsan sana akik derim."

Tıpkı benim en sevdiğim rengin artık çikolata rengi olması gibi.

Omuzları hafifçe çökmüştü, duruşunu hemen tanıdım. Dün, bana ona değer verdiğimden daha çok değer verdiğine gerçekten inanıyor mu, diye sorduğumda cevap vermekte tereddüt ederken de aynı şekilde durmuştu. Onu yine aynı pozisyona sokmuştum, kendi hislerimi ona sunmadan, onun bana olan ilgisini doğrulamasını istemiştim.

Merakıma lanet ederek sorularıma geri döndüm. Belki kişiliğinin her detayına duyduğum büyük merakım ona olan ilgimin saplantılı seviyesini anlamasını sağlardı.

"Ne tür çiçekleri seversin?"

"Hımm, yıldızçiçeği. Görüntüsünden ötürü. Kokusu için lavanta ve leylak."

"Spor izlemeyi sevmiyorsun ama bir takımda oynadın mı?"

"Okulda beni zorladıklarında."

"Annen futbol takımına girmen için seni zorlamadı mı?"

Omzunu silkti. "Annem hafta sonlarını maceralar için boş bırakmaktan hoşlanırdı. Bir süre kız izciydim, bir keresinde de beni dans dersine yazdırdılar ama o bir *hataydı*." Ona karşı çıkmamı bekler gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "Okuldan sonra yürüyerek gideceğim kadar yakın olduğu için uygun bulmuştu ama yakın olması, yarattığı kargaşaya değmezdi."

Şüpheyle, "Kargaşa mı, gerçekten mi?" diye sordum.

"Eğer Bayan Kamenev'in numarası olsaydı hikâyemi desteklerdi."

Aniden başını kaldırıp baktı. Çevremizdeki herkes eşyalarını topluyordu. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti?

Kalabalığa uyarak ayağa kalktı, ben de onunla birlikte kalktım. O çantasını sırtına takarken ben de çöplerini tepsiye topladım. Tepsiyi benden almak için uzandı.

"Ben hallederim," dedim.

Sessizce ve biraz da bezgince ofladı. Hâlâ kendisiyle ilgilenilmesinden hoşlanmıyordu.

Biyoloji dersine giderken hâlâ cevaplanmayan sorularıma odaklanamadım. Dünü hatırladım, acaba dünkü gerilimin, özlemin ve elektriğin aynısı bugün de olacak mıydı? Tabii ki ışıklar kapandığı anda aynı ezici özlem hissi geri döndü. Bugün sandalyemi onunkinden biraz uzağa koysam da yardımı olmadı.

İçimde hâlâ elini tutmanın o kadar da yanlış bir şey olmayacağını söyleyen, bencil bir parçam vardı, hatta aynı ses onun tepkisini ölçmek ve onunla yalnız olmaya kendimi alıştırmak için iyi bir yol olabileceğini bile söylüyordu. O bencil sesi ve cazibesini mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalıştım.

Bella da çabalıyordu, bunu anlayabiliyordum. Öne doğru eğilip çenesini kollarının üzerine koydu, sıranın kenarını kavrayan parmakları oraya öyle sıkıca tutunuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Onun nasıl hassas bir cazibeye karşı savaştığını merak etmeme sebep oldu. Bugün bana bakmadı. Bir defa bile.

Onunla ilgili anlamadığım çok şey vardı. Soramadığım çok fazla şey vardı.

Şimdi vücudum hafifçe onunkine doğru eğiliyordu. Kendimi geri çektim.

Işıklar açıldığında Bella iç geçirdi, eğer tahmin yürütmem gerekirse yüzünde beliren ifadeye *rahatlama* derdim. Ama rahatlamasının sebebi neydi?

Sonraki sınıfına kadar yanında yürüdüm, bugün de dünküne benzer bir içsel savaş yaşıyordum.

Kapıda durup o berrak, derin gözleriyle bana baktı. Orada gördüğüm beklenti miydi, kafa karışıklığı mı? Davet mi, uyarı mı? Ne istiyordu?

Bu sadece bir soru, dedim, elim kendi iradesiyle ona doğru uzanırken. *Başka türden bir soru.*

Nefes almadan, kendimi tutarak elimin tersiyle şakağından çenesine kadar yüzünü okşadım. Dün olduğu gibi, dokunuşumla yüzü alev aldı, kalbi daha hızlı attı. Sanki elime yaslanıyormuş gibi başını bir santimetre yana yatırdı.

Bu da başka türden bir cevaptı.

Öz kontrolümün bu yanının hasar gördüğünü bilerek, yine hızlıca uzaklaştım, elim dünkü kadar acımasa da sızlıyordu.

İspanyolca dersine gittiğimde Emmett çoktan yerine oturmuştu. Ben Cheney de öyle. Girişimi fark edenler sadece o ikisi değildi. Diğer öğrencilerin merakını, Bella'nın ismini benimkiyle birlikte söylediklerini, spekülasyonları duyabiliyordum.

Bella'yı düşünmeyen tek insan Ben'di. Varlığım onu biraz sinirlendirse de düşmanlık hissetmiyordu. Angela'yla konuşmuş ve bu hafta sonu için randevulaşmıştı bile. Angela onun davetini sıcak bir şekilde kabul etmişti, o yüzden kendini hâlâ üstün görüyordu. Niyetim konusunda temkinli davransa da şu anki mutluluğunda büyük pay oynadığımın farkındaydı. Angela'dan uzak durduğum müddetçe benimle bir derdi olmazdı. Hatta bana karşı biraz minnet de hissediyordu, gerçi benim arzuladığım sonucun da tam anlamıyla bu olduğunu hiç bilmiyordu. Akıllı bir oğlana benziyordu, saygımı kazandı.

Bella beden eğitimi dersindeydi ama dünkü dersin kalan yarısında yaptığı gibi, oyuna hiç dahil olmadı. Mike Newton ne zaman dönüp ona baksa, Bella gözlerini uzaklara kaçırıyordu. Aklının başka yerde olduğu açıktı. Mike ona söyleyeceği hiçbir şeyin hoş karşılanmayacağını düşündü.

Sanırım aslında hiç şansım yoktu, diye düşündü. Bir yandan boyun eğmiş, bir yandan somurtuyordu. *Bu nasıl oldu bitti ki? Sanki bir gecede oldu her şey. Sanırım Cullen, bir şeyi isteyince elde etmesi uzun sürmüyor.* Onun peşinden gelen görüntüler, *elde ettiğimi* düşündüğü şeyler çok yakışıksızdı. Dinlemeyi bıraktım.

Bakış açısı hoşuma gitmedi. Sanki Bella'nın kendi iradesi yokmuş gibi. Elbette seçim yapan oydu, değil mi? Eğer onu yalnız bırakmamı istemiş olsaydı arkamı döner ve diğer yöne giderdim. Ama benden kalmamı istemişti.

İspanyolca sınıfını kontrol etmek için kendi düşüncelerime döndüm ve doğal olarak sınıftaki en tanıdık sese odaklandım ama aklım Bella'yla doluydu, o yüzden duyduğum şeyi anlamam birkaç saniyemi aldı.

Dişlerimi öyle sıktım ki çıkan sesi yanımdaki insanlar bile duydu. Bir oğlan çatırtı sesinin kaynağını görmek için etrafına baktı.

Ups, diye düşündü Emmett.

Ellerimi yumruk yaptım ve kendimi yerimde kalmaya zorladım.

Üzgünüm. Onu düşünmemeye çalışıyordum.

Saate göz attım. Suratına yumruk atabilmem için on beş dakika vardı.

Zarar vermek niyetinde değildim. Hey, ben senin tarafındayım, unuttun mu? Cidden, Jasper ve Rose, sadece Alice'e karşı bahis oynayarak şakalaşıyorlardı. Bu kazanacağım en kolay bahis olacak.

Bu hafta sonu hakkında bir bahis. Bella yaşayacak mı, ölecek mi diye.

On dört buçuk dakika.

Emmett yerinde kıvrandı, hareketsizliğimin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu.

Hadi ama Ed. Ciddi bir şey olmadığını biliyorsun. Her neyse, kızla alakalı bile değil. Rose'un derdinin ne olduğunu benden daha iyi biliyorsun. İkinizin arasında bir şey sanırım. Hâlâ kızgın, aslında dünya yansa seni desteklediğini itiraf etmez.

Rosalie'nin her zaman suçsuz olduğunu düşünüyordu, bense her zaman tam tersini düşünüyor olsam da bu defa haklı olduğunu sanmıyordum. Bu konuda başarısız olduğumu görmek onu memnun ederdi. Bella'nın kötü seçimlerinin, onların ödül olarak adlandırdığı şeye dönüştüğünü görmekten mutlu olurdu. Bella'nın ruhu, ötede bekleyen şeye kaçtığında da kıskanmaya devam ederdi.

Jazz'e gelince, biliyorsun işte. En zayıf halka olmaktan bıktı. Sen kendini kontrol etme konusunda fazla iyisin ve bu sinir bozucu. Carlisle farklı. Kabul et, sen biraz kendini beğenmişsin.

On üç dakika.

Emmett ve Jasper'a göre bu sadece kendim için yarattığım bataklık çukuruydu. Başarılı ya da başarısız olmam onlar için önemli değildi, sonunda bunun benim için kısa bir hikâyeden ibaret ola-

cağını düşünüyorlardı. Bella denklemin bir parçası değildi. Onun hayatı sadece girdikleri iddianın bir parçasıydı.

Bunu kişisel algılama.

Algılanacak başka bir şekli mi vardı? On iki buçuk dakika.

Caymamı mı istiyorsun? Yaparım.

İç geçirdim ve kaskatı duruşumu gevşettim.

Öfkemi körüklemenin ne manası vardı? Anlamayı beceremedikleri için onları suçlayacak mıydım? Nasıl anlayabilirlerdi ki?

Hepsi ne kadar da anlamsızdı. Çileden çıkarıyordu, evet ama değişen benim hayatım olmasaydı ben de farklı tepki vermez miydim? Eğer tüm bunlar Bella'yla ilgili olmasaydı?

Hem zaten şu anda Emmett'la kavga edecek zamanım yoktu. Bella'nın dersten çıkışını bekleyecektim. Yapbozun keşfetmem gereken daha bir sürü parçası vardı.

Zil çalar çalmaz, onu görmezden gelerek kapıdan fırlayınca Emmett'ın rahatladığını duydum.

Bella spor salonunun kapısından çıkıp da beni gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu sabah arabamdayken hissettiğim rahatlamanın aynısıydı içime dolan. Bütün endişelerim ve bana işkence eden şeyler üzerimden kalktı âdeta. Hâlâ orada olduklarını biliyordum ama gözüm onu görürken o ağırlığı taşımak çok daha kolaydı.

"Bana evinden bahsetsene," dedim arabaya doğru yürürken. "Neyi özlüyorsun?"

"Evimi mi? Phoenix'i mi, yoksa burayı mı kastediyorsun?"

"Hepsini."

Ciddi olup olmadığımı sorgular gibi baktı.

Onun için kapıyı tutarken, "Lütfen?" dedim.

Şüphe duymaya devam ediyordu, arabaya binerken tek kaşını havaya kaldırdı.

Fakat arabaya bindiğimde ve tekrar yalnız kaldığımızda rahatlamışa benziyordu.

"Hiç Phoenix'te bulundun mu?"

Gülümsedim. "Hayır."

"Doğru ya," dedi. "Elbette. Güneş." Sessizce bunu biraz düşündü. "Senin için bir çeşit sorun mu yaratıyor?"

"Aynen öyle." Bunu açıklamaya çalışmayacaktım. Ayrıca Phoenix, saldırgan güneyli klanların bölgelerine biraz fazla yakındı. Fakat bu, ona anlatmak istediğim türden bir hikâye değildi.

Ayrıntıya inecek miyim, diye merakla bekledi.

"Ee, şu hiç görmediğim yeri anlatsana bana," diye üsteledim.

Bir müddet düşündü. "Aslında şehir çoğunlukla düz, binalar iki ya da üç katlı. Şehir merkezinde birkaç tane ufak gökdelen var ama yaşadığım yerden çok uzak. Phoenix çok büyüktür. Banliyöleri arabayla dolaşman bütün gününü alır. Çok fazla sahte mermer, kiremit ve çakıl kullanılır. Her şey buradaki gibi yumuşak ve vıcık vıcık değildir, her şey serttir ve çoğunun dikenleri vardır."

"Ama yine de seviyorsun."

Sırıtarak başını salladı. "Orası çok... Açık. Sadece gökyüzünden ibaret. Dağ dediğimiz yerler aslında sadece tepe. Sert, çıkıntılı tepeler. Ancak vadinin büyük kısmı geniş, sığ bir kâseye benziyor ve her zaman güneş ışığıyla doluymuş gibi hissettiriyor." Şekli elleriyle gösterdi. "Oradaki bitkiler, buradaki bir sürü açısı ve kenarı olan bitkilere kıyasla birer modern sanat eseri gibi kalıyor. Çoğunlukla diken dikenler." Yine sırıttı. "Fakat onlarda da her şey açık seçik ortada. Yaprakları varsa onlar bile tüy gibi ve seyrek oluyor. Orada hiçbir şey saklanamaz. Güneşi uzak tutacak bir şey yok."

Arabayı evlerinin önünde durdurdum. Her zamanki yerimdi.

"Şey, arada bir yağmur yağar tabii," diye düzeltti. "Ama orada daha farklı. Daha heyecan verici. Bir sürü gök gürültüsü, şimşek ve sel baskını oluyor. Hiç ara vermeden çiseleyip durmuyor. Ayrıca orada daha iyi kokuyor. Katran ruhu sayesinde." Bahsettiği yaprak dökmeyen çöl çalılarını biliyordum. Güney California'ya giderken arabanın camından görmüştüm, geceydi. Pek göze hitap eden bir yanları yoktu.

"Katran ruhu nasıl kokar, hiç bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Sadece yağmurda kokuyorlar."

"Nasıl kokuyor?"

Biraz düşündü. "Aynı anda hem tatlı hem acı. Biraz reçine, biraz da ilaç gibi kokuyor. Bu kulağa kötü geliyor. Aslında *taze* kokuyor. Temiz çöl gibi." Sessizce güldü. "Bunun hiç yardımı olmuyor, değil mi?"

"Aksine. Arizona'yı ziyaret etmeyerek başka neleri kaçırıyorum?"

"Saguaros kaktüsü, ama eminim fotoğraflarını görmüşsündür."

Başımla onayladım.

"Kendi gözlerinle görünce beklediğinden daha büyük olduklarını anlıyorsun. Çaylakları epey şaşırtıyor... Hiç ağustosböceklerinin olduğu bir yerde yaşadın mı?"

"Evet," dedim gülerek. "Bir süre New Orleans'ta yaşadık."

"Öyleyse biliyorsun," dedi. "Geçen sene bitki üretim çiftliğinde çalıştım. O bağrışları... Sanki tahtaya sürülen çivi sesi gibiydi. Beni çıldırttı."

"Başka?"

"Hımm. Renkler farklı. Dağlar ya da tepeler, her neyseler artık, çoğu volkanik. Çok fazla mor kaya var. Güneşten gelen sıcaklığın büyük çoğunluğunu tutacak kadar koyu renkteler. Asfalt da öyle. Yazın hiç soğumaz, kaldırımda pişirilen yumurtalar şehir efsanesi falan değil. Ama golf sahaları sayesinde epey yeşil alan da var. Bazı insanlar bahçelerini çimle kaplıyor, gerçi ben bunun delilik olduğunu düşünüyorum. Her neyse, renklerin yarattığı tezat süper."

"Vaktini geçirmekten en çok hoşlandığın yer neresi?"

"Kütüphane." Gülümsedi. "Kendimi halihazırda büyük bir inek gibi göstermediysem, sanırım artık bu açıklığa kavuşturmuştur. Evime yakın olan şubedeki bütün romanları okudum sanırım. Ehliyetimi alır almaz gittiğim ilk yer, şehirdeki merkez kütüphanesiydi. Hayatımı orada geçirebilirdim."

"Başka?"

"Yazları Cactus Park'taki havuza giderdik. Annem, daha yürümeyi öğrenmeden, beni yüzme derslerine yazdırmıştı. Haberlerde her gün boğulan küçük çocuklarla ilgili haberler çıkınca kafayı yemiş. Kışın Roadrunner Park'a giderdik. Büyük bir yer değildi ama ufak bir göleti vardı. Çocukken orada kâğıttan gemiler yüzdürürdük. Sana önceden de söylemeye çalıştığım gibi, fazla heyecan verici şeyler değil..."

"Bence kulağa çok hoş geliyor. Ben çocukluğumla ilgili fazla bir şey hatırlamıyorum."

Muzip gülümsemesi yok oldu ve kaşları düşünceyle çatıldı. "Bu zor olmalı. Ayrıca garip."

Omuz silkme sırası bendeydi. "Bildiklerim bu kadar. Kesinlikle endişe edilecek bir şey yok."

Uzun bir süre sessiz kalarak bunu kafasında evirip çevirdi.

Sessizliğine dayanabildiğim sürece onu bekledim, en sonunda, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Şimdi gülümsemesi daha sönüktü. "Bir sürü sorum var. Ama biliyorum..."

"Bugün benim günüm."

"Bugün senin günün."

Artık kahkahalarımız da senkronizeydi ve onunla bu şekilde yaşamanın garip bir şekilde kolay olduğunu düşündüm. Oldukça yakındık. Tehlike çok uzakta gibi geliyordu. Onunla birlikteyken öyle eğleniyordum ki boğazımdaki acıyı, hafiflememiş olsa da, unutuyordum. Hissettiğim acıyı düşünmek, onu düşünmek kadar ilginç değildi.

Sessiz geçen bir ânın ardından, "Daha Phoenix'i sana kabul ettiremedim mi?" diye sordu.

"Belki biraz daha ikna edilmeye ihtiyacım vardır."

Biraz düşündü. "Bir akasya ağacı türü var, adını bilmiyorum. Diğerlerine benziyor, dikenli ve yarı ölü." Yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "Fakat ilkbaharda ponpon gibi görünen sarı, pofuduk çiçekler açar." Başparmağı ile işaret parmağının arasında bir tomurcuk tutuyormuş gibi yaparak boyutunu gösterdi. "Kokularını sana anlatamam. Böyle bir şey yok. Gerçekten hafif, yumuşacık bir koku. Rüzgârla birlikte burnuna gelir ve hemen yok olur. Onu en sevdiğim koku listesine eklemeliydim. Birinin o aromayla mum yapmasını dilerdim." Konuyu bir anda değiştirerek, "Günbatımları da inanılmazdır," diye devam etti. "Ciddiyim, burada ona benzer bir şeyi asla görmezsin." Bir an düşündü. "Gün ortasındayken bile *gökyüzü* odak noktasıdır. Buradaki gibi mavi değil, hatta buradayken bile görebiliyorsun. Daha parlak, daha soluk. Bazen de neredeyse beyazdır. Her yer aynıdır." Sözlerini eliyle tepesinde bir daire çizerek vurguladı. "Orada çok daha fazla... Eğer şehirden biraz çıkarsan milyonlarca yıldızı görebilirsin." Dudaklarında hasret dolu bir gülümseme belirdi. "Gerçekten, bir gece gidip bakmalısın."

"Senin için güzel."

Başıyla onayladı. "Sanırım herkese göre değil." Düşünceli bir hâlde duraksadı ama dahası olduğunu görebiliyordum, o yüzden sessiz kalarak düşünmeye devam etmesini sağladım.

"Sadelikten hoşlanıyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Orası gerçekten açık bir yer. Hiçbir şeyi saklamıyor."

Burada ondan gizlenen şeyleri düşündüm ve söyledikleriyle, etrafında toplanan bu görünmez karanlıktan haberdar olduğunu mu ima etti, diye meraklanmaktan kendimi alamadım. Fakat bana bakarken gözlerinde yargılama yoktu.

Başka bir şey söylemedi ve çenesini hafifçe öne çıkarışından anladığım kadarıyla, yine çok fazla konuştuğunu düşünüyordu.

"Çok özlemişsindir," diye üstüne gittim.

Beklediğim gibi, yüzünde hülyalı bir ifade belirmedi. "Başta özlüyordum."

"Peki şimdi?"

"Sanırım buraya alıştım." Sadece ormanı ve yağmuru kabullenmesinden fazlası varmış gibi gülümsedi.

"Oradaki evinden bahsetsene."

"Farklı bir şey yok. Dediğim gibi, sahte mermer ve kiremit. Tek katlı, üç yatak odalı, iki banyolu. En çok da kendi küçük banyomu özlüyorum. Banyoyu Charlie'yle paylaşmak stresli oluyor. Dışarıda çakıl taşları ve kaktüsler var. Evin içindeki her şey yetmişli yıllardan kalma, *vintage* parçalar, ahşap lambriler, muşamba döşemeler, peluş halı, hardal rengi formika tezgâhlar, eserler. Annem ev yenilemekle pek ilgili değil. Modası geçmiş şeylerin karakteri olduğunu iddia ediyor.

"Yatak odan nasıl?"

Yüzünde, bu benim anlamadığım bir şaka olabilir mi, diye merak etmeme sebep olan bir ifade belirdi.

"Şu anda mı, ben orada yaşarken mi?"

"Şu anda."

"Sanırım odamı yoga stüdyosu falan yaptı. Eşyalarım garajda."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Geri dönünce ne yapacaksın?"

Endişeli görünmedi. "Yatağı bir şekilde odaya geri sokarız."

"Üç tane yatak odası yok muydu?"

"Orası annemin hobi odası. Oraya bir yatak sığdırmak için bir mucize falan olması lazım." Gamsız bir şekilde güldü. Annesiyle daha fazla vakit geçirmeyi planladığını düşünürdüm ama Phoenix'teki zamanından, gelecekten ziyade geçmiş gibi bahse-

diyordu. Bunun meydana çıkmasıyla rahatladığımı hissettim ama belli etmemeye çalıştım.

"Orada yaşarken nasıldı peki?"

Kızardı. "Şey, dağınıktı. Çok da düzenli sayılmam."

"Anlat."

Yine *benimle dalga geçiyor olmalısın* bakışı attı ama benden bir tepki görmeyince boyun eğerek elleriyle işaret etmeye başladı.

"Dar bir oda. Güney tarafındaki duvarda ikiz yatak, kuzey tarafındaki pencerenin altında da bir şifonyer var, aralarında epey dar bir boşluk kalıyor. Küçük bir kıyafet odam vardı, eğer gerçekten içine girilecek kadar düzenli tutabilseydim havalı olabilirdi. Buradaki odam daha büyük ve oradaki kadar felaket halde değil ama ciddi bir dağınıklık yaratacak kadar uzun süredir burada olmadığım içindir..."

Zaten odasının neye benzediğini çok iyi bildiğimi ve Phoenix'teki odasının buradakinden *daha da* dağınık olmasına duyduğum şaşkınlığı gizlemek için yüzümü ifadesiz tuttum.

"Şey..." Daha fazlasını isteyip istemediğimi görmek için baktı, onu cesaretlendirmek için başımı salladım. "Tavan vantilatörü bozuk, sadece ışığı çalışıyor, o yüzden şifonyerin üstünde büyük, gürültülü bir vantilatörüm var. Yazın rüzgâr tüneli gibi ses çıkarır. Ama orada, o sesle uyumak, buradaki yağmur sesinde uyumaktan daha iyidir. Yağmur sesi yeterince *tutarlı* değil."

Yağmur deyince gökyüzüne bir bakış attım ve ışığın loşluğuyla şaşkına döndüm. Onunla birlikteyken zamanın nasıl böyle eğilip büküldüğünü anlayamadım. Bize düşen zaman şimdiden nasıl biterdi?

Zihnimin meşgul olduğu şeyi yanlış anladı.

"Bitirdin mi?" diye sordu rahatlamış gibi.

"Daha çok sorum var," dedim. "Ama baban birazdan gelir."

"Charlie!" dedi nefesi kesilerek, sanki babasının varlığını unutmuştu. "Saat kaç oldu?" Soruyu sorarken gösterge panosundaki saate baktı.

Bulutlara baktım. Yoğun olmalarına rağmen, güneşin nerede saklandığı belliydi.

"Alacakaranlık," dedim. Vampirlerin oynamaya çıktıkları zamandı. Oynaşan bulutların bize sorun çıkarabileceğini hiç düşünmek zorunda kalmadığımız, ifşa olabiliriz endişesi duymadan gökteki ışığın kalıntılarının keyfini sürebildiğimiz zamandı.

Onu beni merakla izlerken buldum. Kullandığım ses tonunda, söylediğim sözlerden fazlasını duymuştu.

"Bizim için günün en güvenli saati," diye açıkladım. "En kolay saatler. Ama aynı zamanda da hüzünlü. Bir günün sonu, gecenin başlangıcı." Geceyle geçen onlarca yıl. Sesimdeki ağırlığı atmaya çalıştım. "Karanlığı tahmin etmek ne kadar kolay, değil mi?"

"Ben geceyi severim," dedi. Her zamanki gibi muhalifti. "Karanlık olmasa yıldızları göremeyiz." Kaşlarını çattı. "Burada fazla yıldız görünmüyor."

Yüzünde beliren ifadeye güldüm. Demek ki Forks'la yıldızları hâlâ tam olarak barışmamıştı. Phoenix'teki yıldızları tarif edişini düşündüm ve Alaska'dakilere benziyor mu, diye merak ettim. Orada çok parlak, net ve *yakındı*. Kıyaslama yapmak için, bu akşam onu oraya götürebilmeyi nasıl da isterdim. Fakat onun önünde normal bir hayat uzanıyordu.

"Charlie birkaç dakika içinde burada olacak," dedim. Düşüncelerinin ufacık bir kısmını duyabiliyordum, iki kilometre kadar uzaktaydı ve yavaşça eve doğru geliyordu. Aklı kızındaydı. "Tabii ona cumartesi gününü benimle geçireceğini söylemek istiyorsan..."

Bella'nın, babasının aramızdaki ilişkiyi öğrenmesini istememesi için bir sürü sebebi olduğunu anlıyordum. Ama isterdim ki... Onu güvende tutmak için fazladan cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyduğumdan ya da ailemi riske sokan bir durumun, canavarımı kontrol altında tutacağını düşündüğümden de değil... Sadece babasıyla tanışmamı *istemesini* dilerdim. Beni normal hayatının bir parçası olarak istemesini dilerdim.

"Teşekkürler, ama hayır," dedi hızlıca.

Elbette bu mümkün olmayan bir dilekti. Birçok dileğim gibi.

Eşyalarını toplayarak gitmeye hazırlandı. "Öyleyse, yarın sıra bende, değil mi?" diye sordu. Parlak, meraklı gözlerle bana döndü.

"Kesinlikle hayır! Sana sorularımın bitmediğini söyledim, değil mi?"

Kafası karışmış bir hâlde kaşlarını çattı. "Başka ne soracaksın ki?"

Her şeyi. "Yarın öğrenirsin."

Charlie yaklaşıyordu. Kapısını açmak için üzerinden uzandım, kalbinin gürültüyle ve düzensizce atmaya başladığını duydum.

Gözlerimiz buluştu, bu yine bir davet *gibiydi*. Yüzüne sadece bir kez daha dokunabilir miydim?

Sonra, elim kapısının kolunda, donakaldım.

Başka bir araba köşeden döndü. Charlie'nin arabası değildi, o hâlâ iki sokak ötedeydi, o yüzden yaklaşan yabancıların sokaktaki diğer evlerden birinin sakinleri olduğunu varsayıp düşüncelerine odaklanmadım.

Fakat tek bir kelime dikkatimi çekiverdi.

Vampirler.

Oğlum için güvenlidir herhalde. Burası tarafsız bölge olsa da burada vampire rastlayacak değiliz, diye düşündü. *Onu kasabaya getirmekle hata yapmamışımdır umarım.*

Bunun ihtimali neydi ki?

"Bu hiç iyi değil," diye fısıldadım.

"İyi olmayan ne?" diye sordu. Yüzümdeki değişimi incelerken endişelendi.

Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne aksilikti ama.

"Bir sorun daha," diye itiraf ettim.

Araba kısa caddeden ilerleyip doğruca Charlie'nin evine yöneldi. Farları arabamı aydınlatınca eski Ford Tempo'nun içinden genç, coşkulu bir tepki geldiğini duydum.

Vay be. O bir S60 R mi? Hiç canlı canlı görmemiştim. Süper. Burada bunları kullanan kim var acaba? İsteğe özel boyanmış ön rüzgârlık, yarı düz lastikler... O şey yolları ağlatıyordur. Egzozuna bir bakmam lazım.

Bu alakayla başka bir gün ilgilenecek olsam da, oğlana odaklanmadım. Bella'nın kapısını gerekenden genişçe açtım, sonra ondan uzaklaşıp yaklaşan ışığa doğru eğilerek bekledim.

"Charlie köşeden dönmek üzere," diye uyardım onu.

Bella hemen yağmurun altına atladı ama içeri girecek vakti olmadığı için diğer araçtakiler bizi birlikte gördü. Bella kapıyı kapattı, orada tereddütle durarak yaklaşmakta olan araca baktı.

Araba hemen karşıma park etti, farları doğruca arabamın içini aydınlatıyordu.

Yaşlı adamın düşünceleri bir anda şaşkınlık ve korkuyla doldu.

Soğuk olan! Vampir! Cullen!

Ön camdan dışarı bakıp onunla göz göze geldim.

Büyükbabasına benziyor mu, bilemezdim çünkü Ephraim'i hiç insan formunda görmemiştim. Fakat bu Billy Black'ti, hiç şüphe yoktu, yanındaki de oğlu Jacob'tu.

Oğlan, varsayımımı doğrularcasına gülümseyerek öne doğru eğildi.

İşte, Bella!

Bella'nın La Push kumsalında araştırma yaparken çocuğun üzerinde epey bir hasar bırakmış olduğunu fark ettim.

Ancak dikkatimi babasından, yani bilen tek kişiden ayırmadım.

Önceki düşüncelerinde haklıydı, burası tarafsız bölgeydi. Benim de burada olmaya onun kadar hakkım vardı ve bunu biliyordu. Korkmuş, öfkeli yüzünün kasılmasından, çenesini sıkmasından bunu görebiliyordum.

O burada ne yapıyor? Ne yapmalıyım?

Yaklaşık iki yıldır Forks'taydık, kimse zarar görmemişti. Fakat dehşeti sanki her gün yeni bir kurban katlediyormuşuz gibi güçlüydü.

Ona dik dik baktım, düşmanlığı yüzünden, içgüdüsel olarak dudaklarımı geri çekip dişlerimi göstererek tepki verdim.

Onu kışkırtmak bir işe yaramazdı gerçi. Yaşlı adamı endişelendirecek bir şey yaparsam Carlisle memnun olmazdı. Sadece anlaşmamıza oğlundan daha iyi uymasını umabilirdim.

Islak yolda tekerleri ciyaklatarak uzaklaşırken, oğlan tekerlerimin çıkardığı sesle tatmin oldu. Ben uzaklaşırken arabanın egzozunu incelemek için dönüp baktı.

Köşeden dönerken Charlie'nin yanından geçtim, o işi gereği kaşlarını çatarak hızımı değerlendirirken otomatikman yavaşladım. Eve doğru yoluna devam etti, evinin önündeki araçta onu bekleyenleri görünce sözsüz ama net şaşkınlığını duyabildim. Yanından hızla geçip giden gümüş rengi Volvo'yu unutmuştu bile.

İki sokak sonra durdum ve arabamı iki geniş park yerinin arasındaki ormana, dikkat çekmeden park ettim. Saniyeler içinde Bella'nın arka bahçesine bakan ladin ağaçlarının kalın dalları arasında gizlenmiş halde, sırılsıklamdım, burası o ilk güneşli günde saklandığım yerdi.

Charlie'yi takip etmek zordu. Muğlâk düşüncelerinde kaygı verici bir şey duymadım. Sadece sevinç vardı, ziyaretçilerini gördüğüne mutluydu. Keyfini kaçıracak bir şey söylenmemişti. Henüz.

Charlie, Billy'yi selamlayıp onları hemen içeri davet ederken adamın aklı sorularla fokurduyordu. Billy'nin henüz bir karar almadığını duyabildim. Düşüncelerinde endişesiyle birlikte anlaşmanın da olduğunu duymak beni memnun etti. Umarım bu dilini tutmasını sağlardı.

Oğlan mutfağa kaçan Bella'nın peşinden gitti. Ah, kara sevdaya tutulduğu düşüncelerinden anlaşılıyordu. Fakat çocuğun zihnini dinlemek zor değildi, aynı Mike Newton veya öbür hayranlarını dinlemek gibiydi. Jacob Black'in zihniyle ilgili çok merak uyandıran bir yan vardı. Saf ve açıktı. Bana biraz Angela'nın zihnini anımsattı, tabii onunki kadar çekingen değildi. Bu oğlanın doğuştan düşmanım olmasına üzülmedim desem yalan olurdu. İçinde bulunmanın kolay olduğu nadir zihinlerden biriydi bu. Hatta neredeyse huzur vericiydi.

Oturma odasındaki Charlie, Billy'nin dalgınlığını fark etse de sebebini sormadı. Aralarında bir gerginlik vardı, uzun zaman öncesinden kalma eski bir anlaşmazlık.

Jacob Bella'ya beni soruyordu. Adımı duyduğu anda kahkaha attı.

"Öyleyse bu her şeyi açıklıyor," dedi. "Ben de babamın neden öyle garip davrandığını anlamaya çalışıyordum."

Bella abartılı bir masumiyetle, "Evet, Cullen'ları sevmiyor," diye cevap verdi.

Oğlan homurdandı, "Batıl inançlı, yaşlı herif."

Evet, bu şekilde olacağını öngörmemiz gerekirdi. Elbette kabilenin genç üyeleri tarihlerini efsane olarak görecekti. Utanç verici ve komikti, özellikle de kabilenin yaşlı üyeleri bunları çok ciddiye aldığı için.

Oturma odasındaki babalarının yanına gittiler. Bella'nın gözleri Charlie'yle birlikte televizyon izleyen Billy'nin üzerindeydi. Sanki Bella da aynı benim gibi anlaşmanın ihlal edilmesini bekliyordu.

Öyle bir şey olmadı. Black'ler çok geç olmadan kalktılar. Sonuç-

ta yarın okul vardı. Sırf Billy'nin oğluna geri dönmesini söylemediğinden emin olmak için, bölgelerimiz arasındaki sınır çizgisine kadar koşarak onları takip ettim. Fakat adamın kafası hâlâ karışıktı. Bilmediğim isimler geçiyordu aklından, bu akşam onlara danışacaktı. Panik yapmaya devam ederken bile diğer yaşlıların ne söyleyeceğini biliyordu. Bir vampirle karşı karşıya gelmek, onun için ne kadar tedirgin edici olsa da bir şeyi değiştirmiyordu.

Onları duyabildiğim son noktayı da geçtiklerinde yeni bir tehlike olmadığından emindim. Billy kurallara uyacaktı. Başka bir seçim şansı var mıydı? Eğer anlaşmayı bozarsak yaşlı adamların yapabileceği bir şey yoktu. Dişlerini yitirmişlerdi. Eğer onlar anlaşmayı bozarsa, şey, biz eskisinden de güçlüydük. Artık beş değil, yedi kişiydik. Elbette bu, dikkatli olmalarını sağlayacaktı.

Carlisle anlaşmayı o şekilde uygulamamıza asla izin vermezdi. Doğruca Bella'nın evine gitmek yerine hastaneye uğramaya karar verdim. Babam bu akşam gece nöbetindeydi.

Acil kanadından gelen düşüncelerini duyabiliyordum. Elinde derin bir yara olan Olympia'lı kamyon şoförünün yarasını muayene ediyordu. Lobiye girince bankoda oturan Jenny Austin'i tanıdım. Ergen kızıyla telefonda konuşuyordu ve ona el sallayarak önünden geçerken beni doğru düzgün fark etmedi bile.

Bölmek istemediğim için, Carlisle'ın arkasında gizlendiği perdenin yanından geçtim ve doğruca ofisine gittim. Kalp atışlarının eşlik etmediği adım seslerimi ve sonra da kokumu tanıyacaktı. Onu görmek istediğimi ve acil bir durum olmadığını bilecekti.

Sadece dakikalar sonra yanıma geldi.

"Edward? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece hemen öğrenmeni istedim. Bu akşam Billy Black beni Bella'nın evinde gördü. Charlie'ye bir şey söylemedi ama..."

"Hımm," dedi Carlisle. *Çok uzun zamandır buradayız, yeniden gerilim yaşanması talihsizlik olur.*

"Önemli bir şey değildir muhtemelen. Sadece *soğuk olan* dediğinden iki adım ötede olmayı beklemiyordu. Diğerleri onu sakinleştirecektir. Sonuçta bu konuda ne yapabilirler ki?"

Carlisle kaşlarını çattı. *O şekilde düşünmemelisin.* "Koruyucularını kaybetmiş olsalar da bizden yana tehlikede değiller."

"Hayır. Tabii ki değiller."

Başını yavaşça iki yana sallarken yapılacak en iyi şeyi düşünüyordu. Bu şanssız karşılaşmayı görmezden gelmekten başka bir seçenek yok gibiydi. Ben de aynı sonuca varmıştım zaten.

Carlisle aniden, "Yakında eve gelecek misin?" diye sordu.

Soruyu sorduğu anda kendimden utandım. "Esme benim yüzümden üzgün mü?"

"Senin *yüzünden* değil, senin *için* üzgün, evet." *Senin için endişeleniyor. Seni özlüyor.*

İç geçirip başımı salladım. Bella evindeyken birkaç saatliğine güvende olurdu. Muhtemelen. "Şimdi eve gideceğim."

"Teşekkürler, oğlum."

* * *

Akşamı annemle geçirip üzerime düşmesine izin verdim. Bitirmek için çok uğraştığı yer döşemelerini korumak için beni üstüme kuru kıyafetler giymeye zorladı. Diğerleri ortalıkta yoktu ve bunun Esme'nin ricası olduğunu gördüm. Carlisle önden aramıştı. Sessizliğe minnettardım. Birlikte piyanonun başına oturduk, konuşurken çaldım.

"Nasılsın, Edward?" İlk sorusu bu oldu. Bu gelişigüzel bir soru değildi. Cevabımı endişeyle bekledi.

"Ben, tam olarak emin değilim," dedim dürüstçe. "İnişleri ve çıkışları var."

Bir müddet notaları dinledi, ara sıra melodiyle uyum sağlayacak bir tuşa dokunuyordu. *O, sana acı veriyor.*

Başımı iki yana salladım. "Ben kendime acı veriyorum. Onun hatası değil."

Senin hatan da değil.

"Olduğum şeyi değiştiremem."

O da senin hatan değil.

Keyifsizce gülümsedim. "Carlisle'ı mı suçluyorsun?"

Hayır. Sen?

"Hayır."

O zaman kendini suçlamak neden?

Buna hazır bir cevabım yoktu. Yaptığı şey için Carlisle'a gerçekten içerlememiştim ama yine de birinin suçlanması gerekmez miydi? O kişi ben değil miydim?

Acı çektiğini görmekten nefret ediyorum.

"Hepsi acı değil." Henüz değil.

Bu kız... Seni mutlu ediyor mu?

İç geçirdim. "Evet. Benim kendimi mutlu etmediğim zamanlarda, o kesinlikle mutlu ediyor."

"O zaman her şey yolunda." Rahatlamış göründü.

Dudaklarım kıvrıldı. "Öyle mi?

Sessizleşti. Cevaplarımı analiz ediyor, Alice'in yüzünü gözünde canlandırıyor, görülerini düşünüyordu. Bahisten haberi vardı ve benim bildiğimi de biliyordu. Jasper ve Rose'a kızgındı.

Eğer kız ölürse onun için nasıl olacak?

İrkilerek parmaklarımı tuşlardan çektim.

"Üzgünüm," dedi hızla. "Ben öyle düşünmek..."

Başımı iki yana sallayınca sustu. Soğuk ve sert, insana ait olmayan ellerime baktım. "Nasıl yaparım, bilmiyorum," diye fısıldadım. "Onu nasıl aşarım? Onun ötesindeki hiçbir şeyi göremiyorum."

Kollarını omzuma dolayıp parmaklarını sımsıkı kenetledi. "Öyle bir şey olmayacak. Olmayacağını biliyorum."

"Keşke ben de emin olabilseydim."

Benimkilere çok benzeyen ama bir yandan da hiç benzemeyen ellerine baktım. Onun ellerinden aynı şekilde nefret edemiyordum. Onlar da taştandı ama bir canavarın elleri değildi. Onlar bir annenin elleriydi, şefkatli ve naziklerdi.

Eminim. Ona zarar vermeyeceksin.

"Paranı Alice ile Emmett'tan yana kullanıyorsun yani."

Parmaklarını çözüp omzuma küçük bir şamar attı. "Bu şaka yapılacak bir konu değil."

"Hayır, değil."

Ama Jasper ve Rosalie kaybettiğinde, Emmett onlara biraz hava atarsa kızmam.

"O konuda seni hayal kırıklığına uğratmayacağına hiç şüphem yok."

Sen de uğratmayacaksın, Edward. Ah, oğlum, seni çok seviyorum. Zor kısmı geçince çok mutlu olacağım, biliyorsun. Sanırım bu kızı seveceğim.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Onu benden uzak tutacak kadar acımasız olmayacaksın, değil mi?"

"Şimdi aynı Alice gibi konuşuyorsun."

"Neden bazı şeylerde onunla inatlaşıyorsun, bilmem. Kaçınılmaz olanı kucaklamak daha kolaydır."

Kaşlarımı çatsam da tekrar çalmaya başladım. "Haklısın," dedim bir süre sonra. "Ona zarar vermeyeceğim."

Elbette vermeyeceksin.

Kolları omuzlarımda kaldı, birkaç dakikanın ardından başımı onunkinin üzerine dayadım. İç geçirip bana daha sıkı sarıldı. Kendimi çocuk gibi hissetmemi sağladı. Bella'ya da söylediğim gibi, çocukluğuma dair net hatıralarım yoktu. Fakat kollarını etrafımda hissetmenin verdiği bir duyusal hafıza vardı. İlk annem de bana sarılmış olmalıydı, o da beni aynı şekilde rahatlatmıştı herhalde.

Şarkı bitince iç geçirdim ve doğruldum.

Şimdi ona mı gideceksin?

"Evet."

Tam anlayamayarak kaşlarını çattı. *Bütün gece ne yapıyorsun?*

Gülümsedim. "Düşünüyorum. Yanıyorum. Ve dinliyorum."

Boğazına dokundu. "Bunun sana acı vermesinden hoşlanmıyorum."

"O en kolay kısmı. Gerçekten, önemi bile yok."

Zor kısmı ne peki?

Bunu biraz düşündüm. Doğru olabilecek bir sürü cevap vardı ama bir tanesi *en* doğrusuydu.

"Sanırım, onunla birlikte insan olamamak, derim. En iyi seçeneğin imkânsız olması."

Kaşları birbirine yaklaştı.

"Her şey yoluna girecek, Esme." Ona yalan söylemek benim için çok kolaydı. Bu evde yalan söyleyebilen tek kişiydim.

Evet, girecek. Seninkilerden daha iyi ellerde olamazdı.

Kahkaha attım ama sesimde mizahtan eser yoktu. Yine de annemi haklı çıkarmak için çaba gösterecektim.

14. DAHA YAKIN

BU AKŞAM BELLA'NIN ODASI HUZURLU BİR YERDİ. Genelde rahatsız olduğu yağmur sesini bile umursamıyordu. Çektiğim acıya rağmen, ben de huzurluydum; kendi evimde, annemin kolları arasındayken olduğumdan daha sakindim. Bella sık sık yaptığı gibi uykusunda adımı mırıldandı ve gülümsedi.

Sabahleyin, kahvaltı esnasında Charlie neşeli hâlinden bahsedince gülümseme sırası bana geçti. Hiçbir şey yapamasam bile, en azından onu mutlu ediyordum.

Bugün arabama yüzünde geniş, hevesli bir gülümsemeyle, çabucak bindi, birlikte olmaya benim kadar aç görünüyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Uyudum. Senin gecen nasıldı?"

Gülümsedim. "Keyifliydi."

Dudaklarını büzdü. "Ne yaptığını sorabilir miyim?" Sekiz saat boyunca bilinçsiz ve habersiz hâlini izlemiştim, ona olan ilgi düzeyimin seviyesini ancak tahmin edebilirdi. Bu soruyu şu anda cevaplamaya hazır değildim. Belki de hiç olmayacaktım.

"Hayır. Bugün sıra yine bende."

İç geçirip gözlerini devirdi. "Sana anlatmadığım bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Bana annenden biraz daha bahsetsene."

Bu en sevdiğim konulardan biriydi çünkü onun en sevdiği konu olduğu belliydi.

"Tamam. Annem biraz, nasıl denir, asidir. Bir kaplan gibi yabani değil de bir serçe veya geyik gibidir. Kafese kapatılmaktan hoşlanmaz.

Büyükannem ki kendisi son derece normaldir ve annemin kime çektiğini bir türlü anlayamaz, ona *serap* derdi. İçimden bir ses ergenlik yıllarında annemi büyütmenin onun için pek de kolay olmadığını söylüyor. Her neyse, aynı yerde uzun süre kalmak onun için oldukça zor. Sanırım onu hiç Phil'le birlikte, aklında belli bir varış noktası olmadan dolaşırken gördüğüm kadar mutlu görmedim. Benim için gerçekten çok çabaladı. Hafta sonu maceralarına çıkıyorduk ve durmadan iş değiştiriyordu. Onu günlük işlerden uzak tutabilmek için elimden geleni yaptım. Phil'in de aynısını yapacağını düşünüyorum. Kendimi kötü bir evlat gibi hissediyorum. Çünkü biraz rahatladım." Avuçlarını açıp özür diler gibi bir bakış attı. "Artık benim için aynı yerde kalması gerekmiyor. Bunu bilmek biraz rahatlatıyor. Bir de Charlie var... Bana ihtiyacı olacağını hiç düşünmezdim ama gerçekten var. O evde çok yalnız."

Başımı düşünceli bir şekilde sallayarak bu bilgi hazinesini kafamda evirip çevirdim. Bella'nın karakterini bu denli şekillendiren bu kadınla tanışabilmeyi isterdim. Bir parçam Bella'nın daha basit, daha geleneksel, çocuğun o olduğu bir çocukluk geçirmiş olmasını dilerdi. Ama o zaman aynı insan olmazdı, zaten bu konuda küskün de görünmüyordu. Bakıcı olmaktan, kendisine ihtiyaç duyulmasından hoşlanıyordu.

Belki de bana çekilmesinin ardındaki asıl sır buydu. Ona benden daha çok ihtiyaç duyan biri olmuş muydu hiç?

Onu sınıfının kapısında bıraktım ve sabahım önceki günle aynı geçti. Alice'le beden eğitimi dersini gözü kapalı atlattık. Bella'nın yüzünü yine Jessica Stanley'nin gözlerinden izledim ve onun gibi ben de Bella'nın aklının sınıfta olmadığını fark ettim.

Bella neden bu konuda konuşmak istemiyor acaba? diye merak etti Jessica. *Edward'ı kendine saklıyor sanırım. Tabii daha önce doğruyu söylemediyse ve aslında olan biten bir şey yoksa başka.* Aklı çarşamba sabahı öpüşmeyle ilgili soru sorunca Bella'nın, *öyle bir şey değil,* diyerek inkâr edişine ve hayal kırıklığına uğramış gibi göründüğü düşüncesine kaydı.

Öyle bir şey işkence gibidir, diye düşünüyordu Jessica şimdi. *Bakabilirsin ama dokunamazsın.*

Kelime beni afallattı.

İşkence gibi? Abartıyordu tabii ama ne kadar küçük olursa olsun, böyle bir şey Bella'ya acı verir miydi? Kaşlarımı çattım ve Alice'in sorgulayan bakışını yakaladım. Başımı iki yana salladım.

Yeterince mutlu görünüyor, diye düşünüyordu Jessica. Dalgın gözlerle yukarıdaki pencerelerden dışarıya bakan Bella'yı izliyordu. *Bana yalan söylüyordu, kesin. Belki de yeni gelişmeler oldu.*

Ah! Alice'in zihinsel bağrışıyla birlikte ani hareketsizliği beni alarma geçirdi. Aklındaki görüntü yakın gelecekte kafeteryadan bir görüntüydü ve...

Zamanı gelmişti! diye düşündü kocaman bir sırıtışla.

Görüntü netleşti. Alice bugün kafeteryada arkamda, tam Bella'nın karşısında duruyordu. Kısaca tanışıyorlardı. Nasıl olacağı henüz belli değildi. Dalgalandı, başka bir şeye bağlıydı. Fakat bugün olmasa da yakında olacaktı.

İç geçirdim ve topu filenin diğer tarafına yolladım. Dikkatimi versem bu kadar iyi atamazdım; sayı olurken koç dersin bittiğini haber veren düdüğü çaldı. Alice kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Bebek gibi davranma. Fazla bir şey değil zaten. Ayrıca beni durdurmayacağını da görebiliyorum.

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Birlikte yürürken, "Hayır, fazla bir şey *olmayacak,*" dedim sessizce.

"Sabırlı olabilirim. Emekleyerek ilerleyeceğim."

Gözlerimi devirdim.

Başkalarının gözlerinden bakmayı bırakıp onu kendi gözlerimle görebileceğimi bilmek her zaman rahatlatıcıydı ama Bella sınıftan dışarı çıktığında hâlâ Jessica'nın varsayımlarını düşünüyordum. Sıcak bir ifadeyle gülümsedi ve bana da çok mutlu göründü. Canını sıkmayan imkânsızlıklar hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Şu ana kadar bahsini açmak istemediğim için, sormadığım tek bir soru vardı. Fakat Jessica'nın düşünceleri hâlâ aklımda dönüp dururken birden merakım baskın geldi.

Artık bizim olan masaya oturduk, onun için aldığım yemeği tırtıkladı. Bugün ondan hızlıydım.

"İlk çıktığın kişiden bahsetsene," dedim.

Gözleri kocaman oldu ve yanakları kızardı. Tereddüt etti.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Ben neyin *çıkmak* sayıldığından tam olarak emin değilim."

"Çıtayı düşük tut," diye önerdim.

Dudaklarını büzüp tavana bakarak düşündü. "Pekâlâ, sanırım Mike'ı sayabiliriz. Farklı bir Mike," diye açıkladı yüz ifadem değişince. "Altıncı sınıftayken dans partnerimdi. Doğum günü partisine davet edildim, film izlenecekti." Gülümsedi. "*Mighty Ducks* filminin ikincisi. Giden tek kişi bendim. Sonradan insanlar bunun bir randevu olduğunu söyledi. Dedikoduyu kim başlattı, bilmiyorum."

Babasının evindeki okul fotoğraflarını görmüştüm, yani Bella'nın on bir yaşındayken nasıl göründüğünü biliyordum. O zamanlar da onun için pek farklı değil gibiydi. "Sanırım bu çıtayı epey düşürüyor."

Sırıttı. "Kendin istedin."

"Devam et o zaman."

Düşünüyormuş gibi dudakları büküldü. "Birkaç arkadaşım oğlanlarla buz patenine gidecekti. Sayıları eşitlemek için bana ihtiyaçları vardı. Eğer beni Reed Merchant'a ayarladıklarını fark etseydim gitmezdim." Narince titredi. "Buz pateninin kötü bir fikir olduğunu çabucak kavradım. Ufak yaralar aldım ama olumlu yanından bakacak olursak, bütün gece büfenin yanında oturup kitap okudum." Zafer kazanmış gibi gülümsedi.

"Gerçek bir randevuya geçebilir miyiz?"

"Yani birisinin bana en başından sorduğu ve sonra da birlikte bir yere gittiğimiz türden bir şey mi?"

"Bu elverişli bir tanım gibi görünüyor."

Aynı zafer dolu gülümseme belirdi yüzünde. "Öyleyse, üzgünüm, elimde hiçbir şey yok."

Kaşlarımı çattım. "Buraya gelmeden önce kimse sana çıkma teklifi etmedi mi? Gerçekten mi?

"Tam olarak emin değilim. Randevu mu? Yoksa arkadaşlarla takılmak mı?" Omzunu silkti. "Fazla bir önemi yok tabii. İkisi için de hiç vaktim yoktu. Böyle olunca da kimseye yüz vermediğin dedikodusu yayılır ve bir daha da teklif eden olmaz."

"Gerçekten meşgul müydün? Yoksa buradayken de yaptığın gibi bahane mi yaratıyordun?"

"Gerçekten meşguldüm," dedi ısrarla. Biraz da alındı. "Evin işleriyle ilgilenmek çok zaman alan bir şey, genelde yarı zamanlı bir de işim olurdu, okul da vardı tabii. Eğer üniversiteye gideceksem tam bursumun olması gerekiyor ve..."

"Lafını unutma," diyerek araya girdim. "Sonraki konuya geçmeden önce bunu bitirmek istiyorum. Eğer o kadar meşgul olmasaydın bu davetlerden birini kabul etmek ister miydin?"

Başını eğdi. "Pek sayılmaz. Yani, bir geceyi dışarıda geçirmenin dışında, öyle ilginç çocuklar sayılmazlardı."

"Peki diğer oğlanlar? Sormayanlar?"

Başını iki yana salladı, berrak gözleri hiçbir şeyi gizlemiyordu. "Fazla dikkat etmiyordum."

Gözlerimi kıstım. "Yani şimdiye kadar hoşlanacağın biriyle tanışmadın mı?"

"Phoenix'te tanışmadım."

Ben bu gerçeği sindirirken, bir müddet gözlerimizi birbirimize dikip baktık. O benim ilk aşkım olduğu gibi, ben de onun ilk aşkıydım. Bu uyum beni garip bir şekilde memnun etmekle birlikte tedirgin de etti. Aşk hayatına başlamak için bu çok çarpık, sağlıksız bir yoldu elbette. Onun benim ilkim ve sonum olacağını biliyordum. Öte yandan, insan kalbi için aynı şey geçerli değildi.

"Bugün benim günüm değil, biliyorum ama..."

"Hayır, senin günün değil."

"Hadi ama," dedi ısrarla. "Az önce sana utanç verici, var olmayan aşk hayatımı anlattım."

Gülümsedim. "Benimki de hemen hemen aynı, aslında buz pateni ve doğum günü numaraları da yok. Ben de pek dikkat etmiyordum."

Bana inanmadığı belliydi ama doğruydu. Benim de geri çevirdiğim birkaç teklif olmuştu. Tanya'nın somurtan yüzünü düşünecek olursak, itiraf etmem gerekiyordu ki tam olarak aynı türde teklifler değildi.

"Hangi üniversiteye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Hımm..." Yeni konuya uyum sağlarcasına başını hafifçe iki yana salladı. "Tamam, eskiden ASU'nun daha pratik olacağını düşünürdüm, böylece evde de kalabilirdim. Fakat artık annem tek bir yerde

yaşamadığı için seçim alanım daha geniş. Burslu olsa bile eyalet üniversitesi olması gerekecek. Buraya ilk geldiğimde, şey, Washington Eyalet Üniversitesi'nin Charlie'ye pratik olduğunu düşündürecek kadar yakınında yaşamadığına memnun oldum."

"Washington pumalarımızı hor mu görüyorsun?"

"Okulla bir alıp veremediğim yok, sadece havasından."

"Peki, eğer para sorun olmasaydı, eğer herhangi bir yeri seçebilseydin nereye giderdin?"

Bella bu varsayımsal gelecekle ilgili sorumu düşünürken, ben de onunla birlikte yaşayabildiğim bir gelecek hayal etmeye çalıştım. Bella yirmisinde, yirmi ikisinde, yirmi dördünde... Ben hiç değişmezken onun büyüyüp benden vazgeçmesi ne kadar sürecekti? Eğer onun sağlıklı, insan ve mutlu olabileceği anlamına geliyorsa zaman sınırlamasını kabul ederdim. Keşke kendimi onun için güvenli, onun için doğru hâle getirebilseydim. Keşke bana izin verdiği her saniye için o mutlu resme kendimi sığdırabilseydim.

Hayatını kötü şekilde etkilemeden onunla nasıl olacağımı, bunu nasıl yapacağımı yine merak ettim. Persephone'un baharında kalmayı, onu kendi yeraltı dünyamdan uzakta tutmayı nasıl başarırdım?

Sık sık yaptığım ziyaretlerin onu mutlu etmeyeceğini görmek kolaydı. Orası besbelliydi. Fakat o beni istediği sürece onun peşinden giderdim. Bu, içeride yavaşça geçecek bir sürü gün anlamına geliyordu ama bu o kadar önemsiz bir bedeldi ki gözüme görünmüyordu bile.

"Biraz araştırma yapmam gerekmişti. Havalı okulların çoğu kar yağan bölgede." Sırıttı. "Hawaii'deki üniversiteler nasıldır acaba?"

"Güzeldir eminim. Okuldan sonra? Sonrasında ne yapacaksın?" Gelecek planlarını öğrenmenin benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Böylece planlarını değişmesine sebep olmazdım. Bu olasılıksız geleceği, ona en çok uyacak biçimde şekillendirebilirdim.

"Kitaplarla ilgili bir şeyler. Öğretmek isterdim ama *tam olarak* annem gibi değil. Eğer yapabilseydim, bir yerlerde üniversite seviyesinde ders vermek isterdim. Belki bir bölge üniversitesinde. Seçmeli İngilizce dersi vermek isterdim, böylece oradaki herkes derse istediği için kaydolurdu."

"Bu, hep istediğin bir şey mi?"

Omzunu silkti. "Çoğunlukla. Bir ara bir yayınevi için çalışmayı düşündüm, editör falan gibi." Burnunu buruşturdu. "Biraz araştırma yaptım. Öğretmen olarak iş bulmak çok daha kolay. Çok daha pratik."

Hayallerinin kanatları hep kırpılmıştı. Dünyayı fethetmeye hazırlanan gençlerin hayallerinden farklıydı. Bunun sebebi, gerçek hayatla gerekenden çok daha önce yüzleşmesiydi.

Ekmeğinden bir lokma ısırıp düşünceli düşünceli çiğnedi. Hâlâ geleceği mi düşünüyor, yoksa aklında başka bir şey mi var diye merak ettim. O gelecekte benden ufak bir parça görüyor muydu?

Aklım yarına kaydı. Bütün bir günü onunla geçireceğimi düşünmek beni heyecanlandırmalıydı. Çok fazla vakit geçirecektik. Ancak tek düşünebildiğim, gerçekte ne olduğumu göreceği andı. İnsan yüzümün arkasına daha fazla saklanamayacağım bir an gelecekti. Vereceği yanıtı hayal etmeye çalıştım, gerçi onun hislerini öngörme konusunda sık sık yanılıyordum. Bunun iki türlü sonuçlanabileceğini biliyordum. Tiksintinin dışında, kabul edilebilir tek tepki dehşet olurdu.

Üçüncü bir olasılığın varlığına inanmak istedim. Geçmişte defalarca yaptığı gibi, olduğum şey için beni bağışlayacağına inanmak istedim. Her şeye rağmen, beni kabul edeceğine. Ama gözümde canlandıramadım.

Sözümü tutacak cesaretim var mıydı? Bunu ondan saklarsam, bununla yaşayabilir miydim?

Carlisle'ı ilk defa güneş altında gördüğüm günü düşündüm. O zamanlar çok toydum, hâlâ kanı her şeyin üzerinde tutacak kadar takıntılıydım ancak çok az şeye odaklanabildiğim bir dönemde o görüntü dikkatimi çekmişti. Carlisle'a tümüyle güvensem ve onu sevmeye başlamış olsam da korktuğumu hissetmiştim. Olan biten her şey imkânsız, çok yabancıydı. Kendimi savunma güdüm tetiklenmişti, Carlisle'ın sakin ve rahatlatıcı düşünceleri beni etkilemeden önce birkaç uzun dakika geçmişti. En sonunda güneşin altına çıkmam ve efsanedeki gibi bir zarar vermediğini görmem için beni ikna etmişti.

Parlak sabah ışığının altında kendimi gördüğümde, eski hâlimle bir ilişkim kalmadığını, hiçbir şeyi fark etmediğim kadar derinden fark edişimi hatırladım. Ben insan değildim.

Fakat ondan kendimi saklamam hiç adil değildi. Söylememek de yalan söylemekle aynı şeydi.

Onunla çayırda olduğumu, bir canavar olmasaydım resmin bütününün nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım. Öyle güzel, huzurlu bir yerdi ki. Benim yanımdayken keyif alabilmesini nasıl da isterdim.

Edward, diye düşündü Alice, zihnindeki panik tonu olduğum yerde donmama sebep oldu.

Birden Alice'in görülerinden birine kapıldım, parlak güneşe bakıyordum. Biraz dengem bozuldu, çünkü daha az önce benim dışımda kimsenin bilmediği o küçük çayırda, Bella'yla olduğumu hayal ediyordum, o yüzden başta kendi hayalimi değil de Alice'in zihninin içini gördüğümü anlayamadım. Fakat bu benim hayal ettiğimden farklıydı; geçmiş değil, gelecekti. Görüntüde Bella bana bakıyordu, yüzünde gökkuşakları oynaşıyordu, gözleri dipsizdi. Yani yeterince cesurdum.

Bu aynı yer, diye düşündü Alice. Aklı gördüklerine uymayan bir korkuyla doluydu. Gergin olmasını anlardım, fakat korkusunun sebebi neydi? *Aynı yer* derken ne demek istemişti?

Sonra bahsettiği şeyi gördüm.

Edward! diye acı acı karşı çıktı Alice. *Onu seviyorum, Edward!*

Ama o, Bella'yı benim sevdiğim gibi sevmiyordu. Gördüğü akıl almazdı. Yanlıştı. Bir şekilde körleşmişti, imkânsız şeyleri görüyordu. Yalanları.

Daha yarım saniye bile geçmemişti. Bella hâlâ çiğniyordu, benim asla bilemeyeceğim bir gizemi düşünüyordu. Yüzümden hızla geçen dehşeti görmedi.

Bu sadece eski bir görüydü. Artık önemi yoktu. O zamandan beri her şey değişmişti.

Edward, konuşmamız gerek.

Alice ile konuşacağımız hiçbir şey yoktu. Başımı çok hafifçe, sadece bir kez iki yana salladım. Bella görmedi.

Alice'in düşünceleri artık bir emirdi. Görmeye dayanamadığım görüntüyü aklıma sokuverdi.

Onu seviyorum, Edward. Bunu görmezden gelmene izin vermeyeceğim. Gidiyoruz ve bunun üzerinde çalışacağız. Sana dersin sonuna kadar vakit veriyorum. Bahane yarat... Ah!

Bu sabah, spor salonundayken zihninde beliren sevecen görü düşüncelerinin arasına giriverdi. Kısaca tanıştırıldıkları an. Şimdi nasıl olacağını saniyesine kadar görüyordum. Yani bu kırıcı, gereksiz, tarihi geçmiş görü, öncekinin katalizörü müydü? Dişlerimi sertçe sıktım.

Pekâlâ. Konuşacaktık. Alice'e ne kadar yanıldığını kanıtlamak için Bella'yla geçireceğim zamandan feragat edecektim. İşin aslı Alice'in bunu görmesini sağlayana, bu defa yanılanın kendisi olduğunu itiraf ettirene kadar huzur bulamayacağımı biliyordum.

Fikrim değişirken geleceğin de değiştiğini gördü. *Teşekkürler.*

Bu ani ölüm kalım meselesinin öğleden sonramı getirdiği hâl garipti, onunla geçireceğime güvendiğim zamanı kaybetmemse mahvediciydi. Sadece birkaç dakika sürecek, ufacık bir şey olmalıydı aslında.

Kalan dakikalarımı mahvetmemek için Alice'in üzerime yüklediği korkudan sıyrılmaya çalıştım.

"Bugün kendi arabanla gelmene izin vermeliydim," dedim. Sesimdeki ümitsizliği gizlemek için çok uğraştım.

Gözleri bir anda bana döndü. Yutkundu. "Neden?"

"Öğleden sonra Alice ile gideceğim."

"Ah." Yüzü asıldı. "Sorun değil, yürüyerek gitmek zor değil."

Kaşlarımı çattım. "Eve yürüyerek gitmene izin vermem." Gerçekten de onu yarı yolda bırakacağımı mı düşünüyordu? "Kamyonetini getirip buraya bırakırız."

"Anahtar yanımda değil," dedikten sonra iç geçirdi. Bu onun için büyük, aşılmaz bir engeldi. "Yürüyebilirim, hiç sorun değil."

"Kamyonetin burada olacak, anahtarı da üzerinde bulacaksın," dedim ona. "Tabii birinin kamyonetini çalacağından korkuyorsan başka." Motorunun sesi araba alarmı kadar iyiydi. Muhtemelen daha da gürültülüydü. Aklımdaki görüntüye güldüm ama sesim garip çıktı.

Bella dudaklarını büzdü ve gözleri donuklaştı. "Pekâlâ," dedi. Yeteneklerimden şüphe mi duyuyordu?

Özgüvenle gülümsemeye çalıştım, bu kadar basit bir görevde başarısız olmayacağıma güvenim tamdı, ancak kaslarım öyle gergindi ki doğru düzgün beceremedim. Fark etmişe benzemiyordu. Kendi düş kırıklığıyla baş ediyor gibiydi.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Alice, Bella'nın sorusunun cevabını bana gösterdi.

"Avlanmaya." Sesimin birden daha karanlık bir tınıda çıktığını duydum. Bu, ne olursa olsun zaman bulacağım bir şeydi. Bu gezinti moral bozucu olduğu kadar utanç vericiydi. Fakat bu konuda ona yalan söyleyecek değildim.

"Yarın seninle yalnız olacaksam, öncesinde her tür önlemi almalıyım." Gözlerinin içine bakarken korkumu görüp görmediğini merak ettim. Alice'in görüsü soğukkanlılığımı tepetaklak etti. "Bu arada, istersen iptal edebilirsin tabii." *Lütfen benden uzaklaş. Arkana bile bakma.*

Başını eğdi, yüzü bembeyaz kesildi. En sonunda beni dinleyecek miydi? Eğer Bella şimdi onu yalnız bırakmamı söylerse, Alice'in gördükleri boşa çıkardı. Eğer Bella'nın istediği şey bu olursa, onun istediğini yapabileceğimi biliyordum. Kalbim ortadan ikiye bölünüyordu sanki.

"Hayır," diye fısıldadı ve yüreğim bambaşka bir yöne kıvrıldı. Daha kötü bir burkulmanın gölgesi göründü. Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Edemem."

"Belki de haklısın," diye fısıldadım. Belki de onun da eli kolu benimki gibi bağlıydı.

Bana doğru eğildi, gözlerinde endişeye benzer bir duygu vardı. "Yarın saat kaçta görüşeceğiz?"

Derin bir nefes alıp kendimi hazırlamaya ve lanet duygusunu üzerimden atmaya çalıştım. Daha neşeli bir tonla konuşmak için kendimi zorladım. "Sana bağlı. Cumartesi günü olduğuna göre, geç saate kadar uyumak istemez misin?"

Neredeyse anında, "Hayır," dedi.

Gülümsemek istedim. "Öyleyse aynı saatte. Charlie evde olacak mı?"

Gülümsedi. "Hayır, yarın balığa çıkıyor." Bunun onu memnun ettiği gayet açıktı ve bu konudaki tavrı da beni kızdırdı. Neden ken-

dini benim merhametime bırakmaya bu kadar meraklıydı? Hem de en kötü parçamın merhametine?

Dişlerimin arasından sordum, "Peki, eve geri dönmezsen ne düşünür sence?"

Yüzü rahattı. "Bilmem. Çamaşır yıkamaya niyetlendiğimi biliyor. Belki de makineye düştüğümü falan düşünür."

Ona dik dik baktım. Şakasını azıcık bile komik bulmadım. Bir an kaşlarını çatarak baktıktan sonra yüzü rahatladı.

Konuyu değiştirdi. "Bu akşam ne avlayacaksınız?"

Bu çok garipti. Bir yandan tehlikeyi biraz olsun ciddiye almıyordu. Öte yandan, hayatımın en çirkin yönünü kabullenirken çok sakindi.

"Ne bulursak. Fazla uzağa gitmeyeceğiz."

"Neden Alice'le gidiyorsun peki?"

Alice çok büyük bir dikkatle bizi dinliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Alice bana çok destek oluyor." Alice'e fayda sağlayacak birkaç kelime daha söylemek istesem de Bella'nın kafasını daha çok karıştırmaktan başka bir işe yaramazlardı.

"Peki diğerleri?" Bella âdeta fısıldayarak konuştu, ses tonu meraklı olmaktan çok, tedirgindi. "Onlar ne düşünüyor?" O fısıltının her zerresini kolayca duyabildiklerini bilse dehşete düşerdi.

Bu soruyu cevaplamanın birçok yolu vardı. En az korkutucu olanı seçtim. "Çoğunlukla kuşkulular." Bu kesinlikle doğruydu.

Bella'nın gözleri kafeteryanın arka köşesine, ailemin oturduğu yere döndü. Alice onları uyarmıştı, hepsi başka yerlere bakıyordu.

"Benden hoşlanmıyorlar."

Hah! Rosalie'nin düşüncesini duydum.

Rose'u görmezden gelmeye çabalayarak, "Seni neden hiç yalnız bırakmadığımı anlayamıyorlar," diye devam ettim.

Bak bu doğru sayılır.

Bella yüzünü buruşturdu. "Bunu ben de anlamıyorum."

Önceki gülünç varsayımını düşünerek başımı iki yana salladım. Güya o bana daha çok değer veriyordu. Bunu açıkladığımı sanıyordum.

"Sana söyledim, kendini açık seçik görmüyorsun. Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Beni büyülüyorsun."

Şüpheci görünüyordu. Belki de daha açık olmam gerekiyordu.

Ona gülümsedim. Aklımda olan biten her şeye rağmen, bunu anlaması onun için önemliydi. İki parmağımı alnıma değdirdim. "Birkaç üstün özelliğim olduğu için, insan doğasını anlamak konusunda ustayım. İnsanları tahmin etmek çok kolay. Ama sen, benim beklediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun. Beni sürekli şaşırtıyorsun."

Gözlerini benden kaçırdı, yüzünde tatmin olmadığını gösteren bir şey vardı. Bu detayın onu ikna etmediği belliydi.

"Bu, açıklaması kolay bölümü," diye devam ettim hızlıca, gözlerinin yeniden bana dönmesini bekledim. "Ama bundan fazlası var..." Çok daha fazlası. "Ve bunları kelimelere dökmek çok zor."

Demek gözlerini pörtlete pörtlete bana bakacaksın, öyle mi seni suratsız, küçük karın ağrısı?

Bella'nın rengi attı. Gözlerini kafeteryanın arka köşesinden ayıramıyormuş gibi donakaldı.

Hızla arkama dönüp Rosalie'ye tehditkâr bir bakış attım, dişlerimi açığa çıkardım. Sessizce tısladım.

Göz ucuyla bana bir bakış attıktan sonra başını çevirerek bize arkasını döndü. Tam Bella'ya bakmak için döndüğüm esnada o da bana döndü.

O başlattı, diye düşündü Rosalie surat asarak.

Bella'nın gözleri yusyuvarlaktı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım duraksamadan. "O yalnızca endişeleniyor." Rosalie'nin yaptığı şeyi savunmak zorunda kalmak sinirimi bozdu ama açıklamanın başka bir yolu da aklıma gelmedi. Rosalie'nin düşmanlığının merkezinde yatan ana neden de buydu. "Anlamalısın... Bu yalnızca benim açımdan tehlikeli değil. Seninle geçirdiğimiz bunca zamandan sonra eğer..."

Bitiremedim. Korku ve utançla dolarak ellerime baktım. Bir canavarın ellerine.

"Eğer?" diye üsteledi.

Şimdi ona nasıl cevap veremezdim?

"Eğer bu kötü biterse."

Başımı ellerimin arasına aldım. Söylediğim şeyi anladığı anda gözlerini görmek istemedim. Bunca zamandır güvenini kazanmaya

çalışıyordum. Şimdiyse o güveni hiç hak etmediğimi söylemek zorundaydım.

Bunu bilmek onun hakkıydı. Bu, beni bırakıp gideceği an olacaktı. Ve bu iyiydi. Alice'in paniğine verdiğim içgüdüsel tepkinin etkisi geçiyordu. Bella'ya onun için tehlikeli olmadığımın sözünü veremiyordum.

"Şimdi gitmen mi gerekiyor?"

Başımı yavaşça kaldırıp ona baktım.

Yüzü sükûnetini koruyordu. Kaşlarının arasındaki kırışan bölgede kederin izi vardı ancak korku falan yoktu. Port Angeles'ta arabama bindiğinde gördüğüm o eksiksiz güven yine gözlerindeydi. Her ne kadar hak etmiyor olsam da bana hâlâ güveniyordu.

"Evet," dedim.

Cevabım kaşlarını çatmasına sebep oldu. Gittiğimi görünce rahatlamalıydı ama onun yerine üzüldü.

Kaşlarının arasındaki küçük V'yi parmak ucumla düzeltebilmeyi diledim. Yeniden gülümsemesini istedim.

Ona sırıtmak için kendimi zorladım. "En iyisi gitmem olacak. Yoksa biyoloji dersinde on beş dakika daha o saçma filmi izlemek zorunda kalacağız. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Sanırım daha fazla katlanamayacağım doğruydu. Daha fazla hata yapardım.

Gülümsedi, neyi kastettiğimi anladığı açıktı.

Sonra irkilerek yerinden hafifçe sıçradı.

Alice'in arkamdan yaklaştığını duydum. Şaşırmadım. Bu kısmı daha önce görmüştüm.

"Alice," diye selamladım onu.

Heyecanlı gülümsemesi Bella'nın gözlerinden yansıdı.

Ses tonumu taklit ederek, "Edward," diye cevap verdi.

Senaryoya uydum.

"Alice, Bella," dedim ve onları olabildiğince kısa ve öz bir biçimde tanıştırdım. Gözlerimi Bella'nın üzerinden ayırmadan, isteksizce, tek elimle işaret ettim. "Bella, Alice."

"Merhaba, Bella. *Sonunda* seninle tanıştığıma sevindim."

Vurgusu güç algılansa da sinir bozucuydu. Ona ters bir bakış attım.

Bella utanarak, "Merhaba, Alice," dedi.

Şansımı zorlamayacağım, diye söz verdi Alice. "Hazır mısın?" diye sordu bana.

Sanki cevabımı bilmiyordu dal "Hazır sayılırım. Arabada buluşuruz."

Artık ayak altından çekileceğim. Teşekkürler.

Bella hafifçe somurtarak Alice'in arkasından baktı. Alice kapıdan çıkıp gittiği anda Bella yavaşça bana döndü.

"İyi eğlenceler mi demeliyim, yoksa bu uygunsuz mu kaçar?" diye sordu.

"Hayır. Bence 'İyi eğlenceler,' gayet uygun," dedim gülümseyerek.

"İyi eğlenceler, öyleyse," derken sesi üzgündü.

"Eğlenmeye çalışırım." Ancak bu doğru değildi. Uzaktayken yapacağım tek şey onu özlemek olacaktı. "Sen de kendine dikkat etmeye çalış, lütfen." Kaç defa veda etmek zorunda kaldığımın bir önemi yoktu, ne zaman onun korunmasız olduğunu düşünsem aynı panik geri dönüyordu.

"Forks'ta dikkatli olmak çok zor," diye mırıldandı.

"Senin için zor," diye düzelttim. "Söz veriyor musun?"

İç geçirdi ama gülümsemesi keyifliydi. "Dikkatli olmaya çalışacağıma söz veriyorum," dedi. "Bu gece çamaşır yıkayacağım, çok tehlikeli bir iş."

Sohbetimizin baştaki kısımlarını hatırlamak benim için hoş olmadı. "Aman içine düşme."

Ciddiyetini korumaya çalışsa da beceremedi. "Elimden geleni yaparım."

Gitmek benim için çok güçtü. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. O da ayağa kalktı.

"Yarın görüşürüz."

"Sanki önümüzde çok uzun bir zaman varmış gibi, değil mi?" Bana da o kadar uzun gelmesi ne garipti.

Kederle başını salladı.

"Sabahleyin orada olacağım," diye söz verdim.

Alice bir konuda çok haklıydı. Hata yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Yine masanın üzerinden uzanıp parmak uçlarımla ya-

nağını okşadım. Daha fazla zarara yol açmadan döndüm ve oradan çıktım.

Alice arabada bekliyordu.

"Alice..."

Her şeyin sırası var. Yapılacak bir işimiz var, değil mi?

Gördüğü görüntüde, Bella'nın evindeki fotoğraflar zihninde belirdi. Mutfak duvarında anahtarlar takmak için yapılmış boş askılar vardı. Bella'nın odasındaki masasını ve şifonyerinin üstündekileri inceleyen ben de oradaydım. Oturma odasındaysa tam anlamıyla burnuyla yol bulan Alice. Sonra yine, küçük çamaşır odasında, elinde anahtarla sırıtarak duran Alice.

Süratle Bella'nın evine sürdüm. Anahtarı kendim bulabilirdim, metal izi sürülmesi kolay bir şeydi, hele de Bella'nın kokusunu taşıyorken. Fakat Alice'in yöntemi daha hızlıydı.

Görüntüler netleşti. Alice'in içeri ön kapıdan tek başına gireceğini gördüm. Yedek ev anahtarını aramak için bir düzine yere bakmaya karar verdi, ön kapı saçağının altını kontrol edince de yerini buldu.

Eve vardığımızda, Alice'in verdiği kararlara göre hareket etmesi sadece birkaç saniyesini aldı. Kapıyı bulduğu gibi –yani kilitli ama sürgüsü açık şekilde– bıraktıktan sonra Bella'nın kamyonetine bindi. Motor, gök gürültüsü gibi bir sesle kükreyerek can buldu. Şu an evde bunu fark edecek kimse yoktu.

Okula geri dönüşümüz daha yavaş oldu, eski Chevy'nin üretebildiği maksimum hız bile köstek oluyordu. Bella'nın buna nasıl dayanabildiğini merak ettim ama zaten kendisi de yavaş kullanmayı tercih ediyor gibiydi. Alice, Volvo'mun yerine park etti ve gürültülü motoru kapattı.

Paslı dev canavara bakıp Bella'yı içinde hayal ettim. Tyler'ın minibüsünden çizik almadan kurtulmuştu ama hava yastığı veya çökme bölgesi bile olmadığı belliydi. Kaşlarımın kendiliğinden çatıldığını hissettim.

Alice gelip yanıma oturdu.

İşte al, diye düşündü. Bir parça kâğıt ve kalem vardı elinde.

Elindekileri aldım. "İşe yaradığını itiraf edeceğim."

Bensiz hayatta kalamazdın ki sen.

Kısa bir not yazıp Bella'nın sürücü koltuğuna bıraktım. Gerçek bir gücü olmadığını biliyordum ama ona sözünü anımsatmasını umuyordum. Bunu yapmak, tedirginliğimin bir nebze olsun azalmasını sağlamıştı.

15. İHTİMAL

KAPIMI KAPATIRKEN, "HADİ AMA ALICE," DİYEREK konuşmayı başlattım.

İç geçirdi. *Üzgünüm. Keşke yapmak zorunda olmasaydım...*

Park alanından hızla uzaklaşırken, "O *gerçek* değil," diye araya girdim. Yolu düşünmeme gerek yoktu. Avucumun içi gibi biliyordum. "Sadece eskiye dair bir görü. Her şeyden öncesine ait bir görü. Onu sevdiğimi fark etmemden öncesi."

Yine bütün görüleri içinde en olanı görü belirdi aklında. Alice'in Bella'yı minibüsün önünden çektiğim o gün gördüğü gelecek, bana haftalarca işkence etmişti.

Bella'nın bedeni büzüşmüş, beyaz ve cansız bir şekilde kollarımda; kırılmış boynunda lime lime, kenarları morarmış bir yara, kanı dudaklarımda ve gözlerimde kıpkırmızı parlıyor.

Alice'in hatıralarındaki görüntü boğazımdan öfkeli bir hırıltının çıkmasına sebep oldu, içimde yankılanan acı yüzünden istemsizce verdiğim bir yanıttı.

Alice endişeli gözlerle donakaldı.

Aynı yer, Alice bugün kafeteryada fark etmişti, düşünceleri başta anlamadığım bir dehşetle örülüydü.

Merkezdeki korkunç görüntüden başka yere bakmak bir yana, o görüntüye bile zar zor katlanabilmiştim. Fakat Alice gördüklerini benden daha uzun süredir inceliyordu. Hislerini denklemden çıkarmayı, tarafsız olmayı, irkilmeden görüntüye nasıl bakacağını biliyordu.

Tüm detayları sindirebilmişti. Karşısında hoş bir manzara varmışçasına...

O dehşetengiz tablo, yarın Bella'yı götürmeyi planladığım çayırdaydı.

"Bunun hâlâ bir geçerliliği *olamaz*. Tekrar *görmedin*, sadece hatırladın."

Alice başını yavaşça iki yana salladı.

Sadece bir hatıra değil, Edward. Artık görüyorum.

"Başka bir yere gideriz."

Kafasında görüsünün arka planı kaleydoskop gibi değişip duruyordu, aydınlıktan karanlığa geçiyor, sonra geri dönüyordu. Ön plandaki görüntü aynı kaldı. İrkilerek görüntülerden kaçındım, o görüntülere kör olup zihnimden çıkarabilmeyi diledim.

"İptal ederim," dedim dişlerimin arasından. "Daha önce de sözümü tutmayışımı affetti."

Görüntü titreşti, dalgalandı ve sonra keskin, net açılarla, sağlam bir şekilde geri döndü.

Kanı senin için çok güçlü Edward. Ona yaklaştıkça...

"Mesafeli olma planıma geri döneceğim."

"Onun da işe yarayacağını sanmıyorum. İlkinde yaramadı."

"Giderim."

Sesimdeki ıstırapla irkildi ve kafasındaki görüntü yine titreşti. Mevsimler değişti ama merkezdeki figürler aynı kaldı.

"Hâlâ orada, Edward."

"Nasıl orada *olabilir*?" Resmen hırladım.

"Çünkü gitsen bile geri geleceksin." Sesi amansızdı.

"Hayır," dedim. "Uzak kalabilirim. Kalabileceğimi biliyorum."

"Yapamazsın," dedi sakince. "Belki... Eğer tek acı çekecek kişi sen olsaydın..."

Aklı geleceğin görüntüleri arasında gezindi. Bella'nın yüzünü bin farklı açıdan gördü, hep grimsi ve güneşsizdi. Bella daha zayıftı, avurtları çökmüştü, gözlerinin altında derin halkalar ve yüzünde de boş bir ifade vardı. İnsanlar buna cansız da diyebilirdi ama bu sadece bir metafor olurdu. Diğer görülerdeki gibi cansız değildi.

"Sorun ne? Neden öyle görünüyor?"

"Çünkü sen gittin. O... pek iyi değil."

Alice'in bu garip, şimdiki-gelecek zaman kipleriyle konuşmasından nefret ediyordum. Şu anda bir trajedi yaşanıyormuş gibi konuşuyordu.

"Diğer seçeneklerden iyidir," dedim.

"Gerçekten, onu o şekilde bırakabileceğini düşünüyor musun? Kontrol etmek için geri dönmeyeceğini, onu o şekilde gördükten sonra, kendini konuşmaktan alıkoyabileceğini düşünebiliyor musun?"

O sorularını sorarken cevapları kafasında gördüm. Gölgelerin arasından izliyordum. Bella'nın odasına gizlice giriyordum. Kâbus görürken tortop oluşunu, kollarını göğsüne sarıp uykusunda zorlukla nefes alışını görüyordum. Alice de anlayışla kollarını dizlerine sımsıkı dolayıp tortop oldu.

Tabii ki Alice haklıydı. Geleceğin bu versiyonunda hissedeceklerimin bir yankısını duyumsadım ve sırf kontrol etmek için bile geri geleceğimi biliyordum. Kâbus görüşünü izlerken onu uyandıracaktım. Acı çekmesini izlemeye dayanamayacaktım.

Gelecek aynı, kaçınılmaz hâline geri geldi. Sadece biraz ertelenmişti.

"Hiç geri dönmemeliydim," diye fısıldadım.

Ya onu sevmeyi hiç öğrenmemiş olsaydım? Neyi kaçırdığımı hiç bilmiyor olsaydım?

Alice başını iki yana salladı.

Sen uzaktayken bile gördüğüm şeyler vardı...

Bana göstermesini bekledim ama şu anda sadece yüzüme bakmaya odaklanıyordu. Bana *göstermemeye* çalışıyordu.

"Ne gibi şeyler? Ne gördün?"

Gözleri kederlendi. *Hoş şeyler değildi. Eğer tam dönmen gereken zamanda dönmemiş olsaydın, eğer onu hiç sevmemiş olsaydın, yine de onun için geri gelecektin. Onu avlamak için.*

Hâlâ görüntü yoktu, fakat durumu anlamak için onlara ihtiyacım da kalmamıştı zaten. Sersemlediğimi hissettim, neredeyse arabanın kontrolünü kaybediyordum. Frene asılıp yolun kenarına çektim. Lastikler eğreltiotlarını ezip yola yosun parçaları saçtı.

Canavara gem vurulmadan önce, o düşünce en başında beri oradaydı. Nereye giderse gitsin, en sonunda onu takip etmeyeceğimin garantisi yoktu.

"Bana işe yarayacak bir şeyler ver!" diye patladım. Alice sesten irkilip uzaklaştı. "Bana başka bir yol söyle! Bana nasıl uzak kalacağımı, nereye gideceğimi göster!"

Düşüncelerinde, ilk görünün yerini aniden bir başkası aldı. Dehşet yok olunca dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı. Ancak bu görüntü de öyle çok iyi bir şey değildi.

Alice ve Bella kol kolaydı, ikisinin de kolları mermer gibi beyaz ve elmas gibi sertti.

Çok fazla nar tanesi yerse, ömrünü yeraltında, benimle birlikte geçirmeye mahkûm olurdu. Geri dönüşü yoktu. İlkbahar, güneş ışığı, ailesi, geleceği, ruhu... Hepsi ondan çalınacaktı.

Yüzde altmış dört gibi. Hatta belki yüzde altmış beş. Hâlâ onu öldürmeme şansın epey yüksek. Ses tonu cesaretlendiriciydi.

"İki türlü de ölüyor," diye fısıldadım. "Kalbini durduracağım."

"Söylemek istediğim tam olarak o değil. Sana çayırın ötesinde de geleceği olduğunu söylüyorum ama önce çayırı aşmak zorunda. Burada bahsettiğim çayır, bir metafordan ibaret elbette... Sen ne demek istediğimi anlıyorsun."

Tarif etmesi zordu ama düşünceleri, sanki aynı anda her şeyi düşünüyormuş gibi *genişledi,* kafasındaki ipliklerden oluşan karmaşayı görebiliyordum. Her iplik uzun bir çizgi şekilde donmuş görüntülere doğru uzanıyor, geleceği gösteren anlık görüntülere bağlanıyordu, karmaşık bir düğüm gibi birbirlerine dolanmışlardı.

"Anlamıyorum."

Bütün yollar tek bir noktaya çıkıyor, tüm yollar birbirine bağlı. O yerin çayır ya da başka bir mekân olması önemli değil, Bella o karar ânına bağlı. Senin kararın, onun kararı... İpliklerden bazıları diğer tarafa doğru devam ediyor. Bazıları da...

"Yapma." Gerilen boğazım yüzünden sesim titredi.

Bundan kaçamazsın, Edward. Yüzleşmek zorunda kalacaksın. Sonucun ikisinden biri olduğunu bilsen de, yine de yüzleşmek zorunda kalacaksın.

"Onu nasıl kurtarırım? Söyle bana!"

"Bilmiyorum. Cevabı o düğümde kendin bulmak zorunda kalacaksın. Tam olarak nasıl şekilleneceğini göremiyorum ama o an gelecek. Sanırım bu bir test, bir sınav olacak. Bunu sadece ikiniz biçimlendirebilirsiniz."

Dişlerimi sıktım.

Seni sevdiğimi biliyorsun, o yüzden şimdi beni dinle. Bunu ertelemek hiçbir şeyi çözmeyecek. Onu çayırına götür, Edward ve benim için, özellikle de kendin için onu geri getir.

Başımı ellerime bıraktım. Kendimi hasta hissettim. Hasar görmüş bir insan gibi, bir hastalığın kurbanı gibiydim.

"Biraz iyi habere ne dersin?" diye sordu nazikçe.

Ona dik dik baktım. Usulca gülümsedi.

Ciddiyim.

"Söyle o zaman."

"Üçüncü bir yol görüyorum, Edward," dedi. "Eğer bu krizi atlatabilirsen önünde yeni bir yol belirecek."

Boş bir şekilde, "Yeni bir yol mu?" diye tekrarladım.

"Henüz yarım yamalak, ama baksana..."

Kafasında yeni bir görüntü belirdi. Diğerleri gibi net değildi. Bella'nın evinin sıkışık oturma odasında üç kişi vardı. Yıllanmış kanepede, yanımda Bella'yla oturuyordum, kolumu rahat bir şekilde omzuna dolamıştım. Alice yerde, Bella'nın ayaklarının dibine oturmuş, bacaklarına samimi bir şekilde yaslanıyordu. Alice ve ben her zamanki gibi görünüyorduk ama Bella'nın bu hâlini hiç görmemiştim. Teni hâlâ yumuşak ve yarı saydam görünüyordu, yanakları pembe, sağlıklıydı. Gözleri hâlâ sıcaktı ve hâlâ insandı. Ama yine de farklıydı. Değişiklikleri inceledim ve gördüğüm şeyi anladım. Bella genç bir kız değil, bir kadındı. Dört veya beş santim uzamış gibiydi, bacakları biraz daha uzun görünüyordu ve vücudu gözle görülecek şekilde yuvarlaklaşmıştı, incecik bedeni artık yeni, kıvrımlı bir yapıdaydı. Saçları, geçip giden yıllar boyunca güneşte fazla vakit geçirmemiş gibi kapkaraydı. Çok fazla yıl geçmemişti, ya üç ya dört. Fakat hâlâ insandı.

Aynı anda hem neşe hem de acıyla yoğruldum. Hâlâ insandı, yaş alıyordu. Bu umutsuz, mümkün görünmeyen gelecek, yaşayabileceğim tek gelecekti.

Onun hayatını ya da ruhunu almakla sonuçlanmayan bir gelecekti. Bir gün onu benden alacak bir gelecekti, bu, günün geceye dönmesi kadar kaçınılmazdı.

"Bu hâlâ fazla mümkün görünmüyor ama orada böyle bir şey

de olduğunu bilmek istersin diye düşündüm. Eğer krizi atlatacak olursanız, ufukta bu var."

"Teşekkürler, Alice," diye fısıldadım.

Arabayı çalıştırıp tekrar yola koyuldum, hız limitinin altında giden bir minivanın önüne çıktım. Tam olarak farkında olmadan, istemsizce hızlandım.

Elbette bunların hepsi sana bağlı, diye düşündü. Kanepede oturan, alışılmadık üçlüyü düşünüyordu hâlâ. *Bu, onun isteklerini göz önüne almakla ilgili değil.*

"Ne demek istiyorsun? Onun istekleri derken?"

"Bella'nın seni kaybetmek istemeyebileceği hiç aklına geldi mi? Tek bir ölümlü hayatın onun için yeterince uzun olmayabileceği?"

"Bu delilik. Kimse böyle bir şeyi seçmez..."

"Şu anda bunu tartışmaya gerek yok. Önce krizi atlatmak lazım."

Bu defa daha sertçe, "Sağ ol, Alice," dedim.

Kahkaha attı. Sesi endişeli, âdeta kuş gibiydi. O da en az benim kadar gergindi, yaşanabilecek trajik olaylar onu da aynı şekilde dehşete düşürüyordu.

"Senin de onu sevdiğini biliyorum," diye homurdandım.

Aynı şey değil.

"Hayır, değil."

Sonuçta Alice'in Jasper'ı vardı. Kendi evreninin merkezi tam yanındaydı, hem de çoğununkinden daha dayanıklıydı. Hem Jasper'ın ruhu da vicdanını rahatsız etmiyordu. Jasper'a mutluluk ve huzurdan başka bir şey getirmemişti.

Seni seviyorum. Bunu yapabilirsin.

Ona inanmak istedim ama sözlerinin ne zaman sağlam temellere inşa edildiğini, ne zaman umuttan ibaret olduğunu biliyordum.

Milli parka kadar sessizlik içinde sürdüm ve şüphe çekmeyecek bir park yeri buldum. Araba durunca Alice hareket etmedi. Biraz zamana ihtiyacım olduğunu görebiliyordu.

Gözlerimi kapadım ve onu ya da başka bir şeyi duymamaya çalıştım, sadece vereceğim karara odaklandım. Kesin bir karar. Parmak uçlarımı şakaklarıma sertçe bastırdım.

Alice, bir seçim yapmak zorunda kalacağımı söylüyordu. Kararımı zaten verdiğimi, verilecek başka bir karar olmadığını haykırmak

istedim ama benliğimin her zerresinin Bella'nın güvende olmasını istediğini bilsem de canavarın hâlâ hayatta olduğundan da emindim.

Canavarı nasıl öldürüp sonsuza kadar susturacaktım?

Ah, şimdi sessizdi. Saklanıyordu. Yaklaşan savaş için gücünü topluyordu.

Birkaç dakika boyunca kendimi öldürmeyi ciddi ciddi düşündüm. Canavarın kurtulamadığından emin olmamın tek yolu buydu.

Ama nasıl? Carlisle, yeni hayatının başlangıcında olasılıkların çoğunu tüketmişti ve çok kararlı olsa da kendi hikâyesini sonlandırmaya yaklaşmamıştı bile... Bunu tek başıma becermemin imkânı yoktu.

Ailemden herhangi biri bunu benim için yapabilecek güçteydi ama ne kadar yalvarırsam yalvarayım, hiçbirinin yapmayacağını biliyordum. Hatta Rosalie'yi gördüğüm anda beni öldürmekle tehdit edeceğinden, bunu yapacağını iddia edecek kadar öfkeli olduğundan emindim ama o bile yapmazdı. Çünkü, bazen benden nefret etse de beni hep sevmişti. İçlerinden tekiyle bile yer değiştirsem aynı şekilde hissedip davranacağımı da biliyordum. Aile üyelerimden biri ne kadar acı içinde olursa olsun, ölmeyi ne kadar isterse istesin, hiçbirine zarar veremezdim.

Başkaları vardı... Ama Carlisle'ın arkadaşları yardım etmezdi. Ona asla o şekilde ihanet etmezlerdi. Aklıma, canavarın sonunu çabucak getirecek kadar güçlü olan tek bir yer geliyordu. Ama onu yapmak da Bella'yı tehlikeye sokardı. Ona kendimle ilgili gerçeği ben söylememiş olsam da bilmesi yasaklanmış şeyleri biliyordu. Eğer ben İtalya'ya gitmek gibi aptalca şeyler yapmazsam, dikkatleri onun üstüne çekecek bir şey yoktu.

Quileute'un şu günlerde dişsiz olması ne kötüydü. Üç nesil önce, tek yapmam gereken La Push'a girmekti. Şimdiyse ne işe yaramaz bir fikirdi bu.

Kısacası, canavarı o şekilde öldürmek mümkün değildi.

Alice bununla doğrudan yüzleşmem gerektiğinden çok emin görünüyordu. Ama hâlâ Bella'yı öldürme ihtimalim varken, bu nasıl olabilirdi ki?

İrkildim. Bu çok acı verici bir düşünceydi, canavarın beni alt etmek için isteksizliğimi nasıl aşabildiğini hayal bile edemiyordum. Hiçbir şeyi ele vermeden, uygun zamanı bekliyordu.

İç geçirdim. Bununla doğrudan yüzleşmek dışında, başka bir seçenek var mıydı? Mecbur kalan birinin yaptığı herhangi bir şey, cesaret olarak görülür müydü? Bence kesinlikle görülmezdi.

Görünüşe göre, yapabileceğim tek şey kararıma iki elimle ve bütün gücümle tutunmaktı. Canavarımdan daha güçlü olabilirdim. Bella'yı incitmeyecektim. Bana kalan en doğru şeyi yapacaktım. Kim olmamı istiyorsa o olacaktım.

O kelimeleri düşündüğüm anda, o kadar da imkânsız gelmediler. Tabii ki bunu yapabilirdim. Bella'nın istediği ve ihtiyaç duyduğu Edward olabilirdim. Sonucuyla yaşayabileceğim o tek, yarım yamalak geleceğe sıkıca tutunacak ve onun gerçekleşmesini sağlayacaktım. Bella için. Eğer ucunda o varsa, bunu elbette yapabilirdim.

Bu karar daha güçlüydü. Daha netti. Gözlerimi açtım ve Alice'e baktım.

"Ah. Bu daha iyi görünüyor," dedi. Kafasındaki ipliklerden oluşan karmaşa benim için hâlâ afallatıcı bir labirentti ama Alice orada benden daha fazla şey görüyordu. "Yetmişe otuz. Her ne düşünüyorsan onu düşünmeye devam et."

Belki de kaçınılmaz geleceği kabullenmek kilit noktaydı. Kendi iblisimi küçümsememeliydim. Bunun için kuvvetimi kazanmalı, hazırlanmalıydım.

Artık en temel hazırlığı yapabilirdim. O yüzden buradaydık.

Alice ne yapacağımı daha ben harekete geçmeden gördü, kapıyı açamamdan önce o dışarı fırlamıştı bile. Bir parça neşe hissettim, neredeyse gülümseyecektim. Beni asla geçemezdi, daima hile yapmaya çalışırdı.

Sonra ben de koşmaya başladım.

Bu taraftan, diye düşündü Alice. Neredeyse onu yakalamıştım. Aklı kendinden önde gidiyor, avı arıyordu. Yakınlardaki birkaç şeyin kokusunu şimdiden almış olsam da onları istemediği belliydi. Gördüğü hiçbir şeye ikinci defa bakmadı.

Bu kararlılıkla neyi aradığından emin değildim ama yine de onu tereddütsüzce takip ettim. Birkaç geyik sürüsünü görmezden gelip beni ormanın daha derinlerine sokarak güneye saptı. Onun daha ileriye baktığını, bizi parkın farklı köşelerinde gördüğünü aklından

İç geçirdim. Bununla doğrudan yüzleşmek dışında, başka bir seçenek var mıydı? Mecbur kalan birinin yaptığı herhangi bir şey, cesaret olarak görülür müydü? Bence kesinlikle görülmezdi.

Görünüşe göre, yapabileceğim tek şey kararıma iki elimle ve bütün gücümle tutunmaktı. Canavarımdan daha güçlü olabilirdim. Bella'yı incitmeyecektim. Bana kalan en doğru şeyi yapacaktım. Kim olmamı istiyorsa o olacaktım.

O kelimeleri düşündüğüm anda, o kadar da imkânsız gelmediler. Tabii ki bunu yapabilirdim. Bella'nın istediği ve ihtiyaç duyduğu Edward olabilirdim. Sonucuyla yaşayabileceğim o tek, yarım yamalak geleceğe sıkıca tutunacak ve onun gerçekleşmesini sağlayacaktım. Bella için. Eğer ucunda o varsa, bunu elbette yapabilirdim.

Bu karar daha güçlüydü. Daha netti. Gözlerimi açtım ve Alice'e baktım.

"Ah. Bu daha iyi görünüyor," dedi. Kafasındaki ipliklerden oluşan karmaşa benim için hâlâ afallatıcı bir labirentti ama Alice orada benden daha fazla şey görüyordu. "Yetmişe otuz. Her ne düşünüyorsan onu düşünmeye devam et."

Belki de kaçınılmaz geleceği kabullenmek kilit noktaydı. Kendi iblisimi küçümsememeliydim. Bunun için kuvvetimi kazanmalı, hazırlanmalıydım.

Artık en temel hazırlığı yapabilirdim. O yüzden buradaydık.

Alice ne yapacağımı daha ben harekete geçmeden gördü, kapıyı açamamdan önce o dışarı fırlamıştı bile. Bir parça neşe hissettim, neredeyse gülümseyecektim. Beni asla geçemezdi, daima hile yapmaya çalışırdı.

Sonra ben de koşmaya başladım.

Bu taraftan, diye düşündü Alice. Neredeyse onu yakalamıştım. Aklı kendinden önde gidiyor, avı arıyordu. Yakınlardaki birkaç şeyin kokusunu şimdiden almış olsam da onları istemediği belliydi. Gördüğü hiçbir şeye ikinci defa bakmadı.

Bu kararlılıkla neyi aradığından emin değildim ama yine de onu tereddütsüzce takip ettim. Birkaç geyik sürüsünü görmezden gelip beni ormanın daha derinlerine sokarak güneye saptı. Onun daha ileriye baktığını, bizi parkın farklı köşelerinde gördüğünü aklından

okudum. Her şey çok tanıdıktı. Önce doğuya yönelip sonra yine kuzeye meyletmeye başladı. Ne arıyordu?

Düşünceleri bir anlığına çalıların arasındaki harekete, sarımsı postun görüntülerine odaklandı.

"Sağ ol, Alice ama..."

Şişt! Avlanıyorum.

Gözlerimi devirsem de peşinden gitmeye devam ettim. Benim için güzel bir şey yapmaya çalışıyordu. Bunun hiç de önemli olmadığını bilmesinin imkânı yoktu. Son zamanlarda zorla beslenip durduğum için aslan ile tavşan arasındaki farkı ayırt edeceğimi sanmıyordum.

Artık odaklandığı için aradığı şeyi bulması uzun sürmedi. Hayvanın hareketlerinin sesi kulağa çalınır çalınmaz yavaşlayarak önderliği bana bıraktı.

"Gerçekten yapmamalıyım, parkın aslan popülasyonu zaten..."

Alice'in zihin sesi bezgin çıktı. *Biraz olsun hayatını yaşa!*

Alice'le tartışmanın asla bir anlamı olmuyordu. Omuz silkip yanından geçtim. Artık kokuyu almıştım. Başka bir moda geçmek kolaydı, avımı kovalarken kanının beni çekmesine izin veriyordum.

Birkaç dakikalığına düşünmeye ara vermek rahatlatıcıydı. Ben de yalnızca başka bir yırtıcıydım. Yırtıcıların şahıydım. Alice'in doğuya yönelip kendi yemeğini aradığını duydum.

Aslan henüz beni fark etmemişti. O da doğuya yönelerek kendi yemeğinin peşine düşmüş, avlanacak bir şeyler arıyordu. Benim sayemde başka bir hayvanın günü güzel bitecekti.

Saniyesinde tepesine bindim. Emmett'ın aksine, ben hayvana karşı koyması için fırsat vermekte bir anlam görmüyordum. Bir fark yaratmayacaktı. Hem hızlı bir şekilde yapmak daha insancıl değil miydi? Aslanın boynunu kırdım ve sonra sıcak kanını çabucak kuruttum. Zaten susamamıştım, o yüzden bunun bana bir rahatlama sunduğu yoktu. Yine zorla besleniyordum.

İşimi bitirince Alice'in kokusunu kuzeye doğru takip ettim. Böğürtlen çalılarının arasında uyuyan, dişi bir geyik bulmuştu. Alice'in avlanma stili Emmett'ınkinden ziyade benimkine benziyordu. Hayvan uyanmamıştı bile.

Kibar olmak namına, "Teşekkürler," dedim.

Rica ederim. Batıya doğru giden daha büyük bir sürü var.

Ayağa fırladı ve yine önüme düştü. İç geçirmemek için kendimi zor tuttum.

Birer tane daha avlamak ikimize de yetti. Yine öyle doymuştum ki iç organlarım rahatsız edecek derecede sıvılaşmış gibi geliyordu. Alice'in gitmeye hazır olmasına şaşırdım gerçi.

"Devam edebiliriz, sorun değil," dedim. İkinci rauntta oturduğumu ve kibarlık ettiğimi görüp görmediğini merak ettim.

"Yarın Jasper'la ava çıkacağım," dedi.

"O daha yeni..."

"Az önce daha fazla hazırlık yapılması gerektiğine karar verdim," dedi gülümseyerek. *Yeni bir ihtimal.*

Zihninde evimizi gördüm. Carlisle ve Esme oturma odasında beklentiyle duruyorlardı. Kapı açılınca içeri ben giriyordum ve yanımda da elimi tutan...

Alice kahkaha attı ve ben de yüzümün kontrolünü yeniden ele geçirmeye çabaladım.

"Nasıl?" diye sordum. "*Ne zaman?*"

"Yakında." *Muhtemelen pazar günü...*

"*Bu* pazar mı?"

Evet, yarından sonraki gün.

Görüdeki Bella mükemmeldi. İnsandı ve sağlıklıydı, annemle babama gülümsüyordu. Tenini ışıl ışıl gösteren mavi bluzu üzerindeydi.

Nasıl olduğuna gelince, tam olarak emin değilim. Bu sadece uzak bir ihtimal ama Jasper'ın hazırlıklı olmasını istiyorum.

Şimdi Jasper da merdivenin dibindeydi, gözleri altın gibi parlarken Bella'yı başıyla kibarca selamlıyordu.

"Bu o düğümden bir şey mi?"

İpliklerden biri de bu, evet.

Olasılıkların ve ihtimallerin uzun ipleri yine zihninde dönüp durdu. Farklı noktalardan çıkan çok fazla ihtimal ertesi günde buluşuyordu ama diğer taraftan çıkanların sayısı o kadar fazla değildi.

"İhtimallerim yüzde kaç oldu?"

Dudaklarını büzdü. *Yüzde yetmiş beşe, yirmi beş?* Bunu bir soru sorar gibi söyledi, cömertlik ettiğini görebiliyordum.

Hadi ama, dedi kamburumu çıkardığımı görünce. *Böyle bir bahse girerdin. Ben girdim.*

Hiç düşünmeden, dudaklarımı gerip dişlerimi gösterdim.

"Lütfen!" dedi Alice. "Sence böyle bir fırsatı kaçıracak mıydım? Bu sadece Bella'yla ilgili değil. Onun iyi olacağı konusunda kendime güveniyorum. Bu, Rosalie ve Jasper'a biraz saygılı olmayı öğretmekle ilgili."

"Sen bir bilge değilsin."

"Ama ona yakınım."

Şakalarına uyum sağlayamadım. "Eğer öyleysen, bana ne yapacağımı söyleyebilirsin."

Sen yolunu bulacaksın, Edward. Bulacağını biliyorum.

Keşke bunu ben de bilebilseydim.

***

Döndüğümüzde evde annemle babam dışında kimse yoktu. Emmett'ın diğerlerini tüymeleri için uyardığına emindim. Benim için hiçbir şeyin önemi yoktu. Aptal oyunlarını önemseyecek enerjim yoktu. Alice de Jasper'ı bulmak için gitti. Zihinsel konuşmaların azalmasına minnettardım. Odaklanmama biraz yardımı oldu.

Carlisle merdivenlerin dibinde beni bekliyordu, düşüncelerini engellemek zordu. Aklı, az önce cevapları için Alice'e yalvardığım sorularla doluydu. Daha fazla zarara sebep olmamak için, buradan gitmemi engelleyen güçsüzlüklerimi ona itiraf etmek istemedim. Eğer Forks'a gelmekte biraz geç kalmış olsaydım yaşanacak dehşeti, canavarımın batacağı derinliği öğrenmesini istemedim.

Yanından geçerken başımla ona selam verdim. Ne demek istediğimi biliyordu. Bütün korkularını biliyordum ve iyi bir cevabım yoktu. İç geçirerek o da başıyla selam verdi. Basamaklardan yavaş yavaş çıktı, çalışma odasındaki Esme'nin yanına gittiğini duydum. Konuşmadılar. Carlisle'ın *yüz ifadesini inceleyen* Esme'nin *düşüncelerini dikkate almamaya çalıştım. Esme endişeliydi, acı çekiyordu.*

Kafamın içindeki bitmek tükenmek bilmeyen konuşmaları, gevezelikleri ve kargaşayı en iyi anlayan Carlisle'dı, hatta Alice'ten bile daha iyi anlıyordu. Çünkü benimle en uzun süre yaşayan oydu. O

yüzden, tek kelime etmeden Esme'yi çıkış için kullandığımız geniş pencereye doğru yönlendirdi. Saniyeler içinde kafamda hiçbir ses kalmayana kadar uzaklaştılar. En sonunda etraf sessizdi. Şu anda kafamdaki tek kargaşa, kendi yarattığımdı.

Başta yavaşça hareket ettim, ormanın kalıntılarını tenimden ve saçımdan temizleyerek duş alırken hareketlerimde sıradan insan hızından fazlası vardı. Arabadayken olduğu gibi, kendimi zarar görmüş, bozulmuş, bütün gücüm sömürülmüş hissettim. Hepsi kafamdaydı. Gücümün birazını kaybedebilecek olmam bir mucize, bir armağan olurdu. Güçsüz, zararsız, kimseye karşı tehlike yaratmayan biri olmak isterdim.

Güneşin altında, gerçek hâlimi ortaya çıkarınca Bella'nın beni tiksindirici bulacağı korkusunu (o mağrur korkumu) unutmuştum bile. Öylesine bencilce bir endişeyle harcadığım bir saniye için bile kendimden tiksindim. Fakat temiz kıyafet ararken bunu yine düşünmek zorunda kaldım. Bu kez beni görünce midesi bulanacağı için değil, tutmak zorunda olduğum bir söz verdiğim için.

Üzerime ne giydiğime pek dikkat etmezdim. Alice dolabımı öyle geniş bir yelpazede kıyafetlerle doldurmuştu ki ne giysem birbiriyle uyumluydu. Kıyafetlerin asıl amacı araya karışmamıza yardım etmekti. Bulunduğumuz dönemin modasına ayak uydurmamıza, solgunluğumuzu daha az göze sokmamıza ve mevsim normallerinin dışına çıkmadan, kapatabildiğimiz kadar yerimizi kapatmamıza yardım ediyordu. Alice bu kısıtlamalar dahilinde limitlerini zorlamış, bizi fark edilmez hâle getirme fikrine içerlemişti. Kendi kıyafetlerini seçiyor ve bizleri de artistik bir tarzda giydiriyordu. Tenimiz kapalıydı, solgun ten rengimiz koyu renklerle asla tezat oluşturmazdı ve dönemin tarzına kesinlikle uyuyorduk. Fakat kesinlikle araya kaynamıyorduk. Tıpkı sürdüğümüz arabalar gibi, zararsız bir hoşgörüydü bu.

Alice'in öngörülü moda zevki dışında, bütün kıyafetlerimin odak noktası, olabildiğince çok yerimi örtmesiydi. Eğer Bella'ya verdiğim sözü tutacak cesareti bulursam, ona ellerimden fazlasını göstermem gerekecekti. Ne kadar küçük bir parçam görünürse, hastalığımı bölümlere ayırmak onun için o kadar kolay olurdu. Ne olduğumu görmesi *gerekiyordu.*

O anda gardırobumun gerilerinde kalan, hiç giymediğim bir gömleği hatırladım.

Gömlek kural dışıydı. Genelde Alice giydiğimizi *göremediği* bir şeyi almazdı. Kurallara uyma konusunda son derece katıydı. İki yıl önce, Alice'in yeni aldığı kıyafetlerin arasında o gömleği gördüğüm öğleni hatırladım, sanki tamamen yanlış olduğunu biliyormuş gibi arkaya tıkmıştı.

"Bu ne için?" diye sormuştum.

Omzunu silkmişti. *Bilmem. Modelin üstünde güzel duruyordu.*

Düşüncelerinde gizli saklı bir şey yoktu. Aldığı gömlek yüzünden onun da kafası karışmış görünüyordu. Yine de gömleği atmama izin vermemişti.

Asla bilemezsin, diye ısrar etmişti. *Bir gün giymek isteyebilirsin.*

Gömleği çıkarırken garip bir hayret duygusu hissettim. Eğer hissedebiliyor olsaydım, ürperdiğimi söyleyebilirdim. Acayip önsezileri öyle uzağa gidiyor, uçları geleceğin öyle derinlerine dokunuyordu ki yaptığı şeylerin çoğunu kendisi bile anlamıyordu. Daha Bella Forks'a gelmeye karar vermeden yıllar önce, benim böyle tuhaf bir sınavla yüzleşeceğimi bir şekilde sezmişti.

Belki de gerçekten bir kâhindi.

Beyaz pamuklu gömleği üzerime geçirdim, kapının üzerindeki aynada çıplak kollarımı görünce cesaretim kırıldı. İç geçirerek düğmeleri ilikledim, sonra açtım. Ne de olsa asıl amaç tenimi göstermekti. Ama daha en başından bu kadar aşikâr olmasına gerek yoktu. Açık bej bir kazak alıp gömleğin üzerine geçirdim. Böyle çok daha rahattım, beyaz gömleğin sadece yakası görünüyordu ve her zamanki gibi her tarafım kapalıydı. Belki de kazağı çıkarmazdım. Belki kendimi tamamen gösterme kararım yanlıştı.

Artık yavaşça hareket etmiyordum. Kafamda daha dehşet verici korkular ve kararlar varken bile, en aşina olduğum ve kısa süre öncesine kadar bütün hareketlerimi yönlendiren korkunun hâlâ beni bu kadar kolayca kontrol edebilmesi komikti.

Saatlerdir Bella'yı görmemiştim. Şu anda güvende miydi?

Benim dışımdaki milyonlarca tehdit için endişelenebilmem bile garipti. Hiçbiri benim kadar tehlikeli değildi. Ve yine de... Yine de... Yine de... Ya bir şey olursa?

Geceyi Bella'nın kokusuyla geçirmeyi planlamıştım, bu gece diğerlerinden daha önemli olduğundan, oraya varmak için acele ettim. Erkenciydim ve elbette her şey yolundaydı. Bella hâlâ çamaşır yıkıyordu, dengesiz çamaşır makinesinin çıkardığı tıngırtıları duyabiliyordum, kurutucudaki çarşaflardan gelen yumuşatıcı kokusunu alabiliyordum. Öğle yemeğinde yaptığı şakayı düşününce gülmek istedim ama gelişigüzel esprisi, artan paniğimi bastıracak kadar güçlü değildi. Oturma odasındaki Charlie'nin bir maçın tekrarını izlediğini duyabiliyordum. Sessiz düşünceleri yumuşak ve uykuluydu. Bella'nın fikrini değiştirip ona yarına dair gerçek planından bahsettiğinden emindim.

Her şeye rağmen, Swan'ların olaysız akşamı çok rahatlatıcıydı. Her zamanki ağacımın tepesine çıktım ve bu manzaranın beni yatıştırmasına izin verdim.

Bella'nın babasını kıskandığımı fark ettim. Onunki ne basit bir hayattı.

Vicdanına ağırlık yapan ciddi bir şey yoktu. Yarın sadece normal bir gün olacaktı; hevesle beklediği, aşina olduğu, hoş hobileri vardı.

Fakat ertesi gün...

Ertesi günün onun için nasıl olacağının bir garantisi yoktu. Benimkinin var mıydı?

Ortak banyolarından saç kurutma makinesinin sesini duyunca şaşırdım. Bella genelde saçını kurutmakla uğraşmazdı. Mazeretsiz bir korumacılıkla yaptığım keşif gezilerimde gördüğüm kadarıyla uyurken saçları ıslaktı, gece kendiliğinden kuruyordu. Neden değişiklik yaptığını merak ettim. Aklıma gelen tek açıklama saçının güzel görünmesini istediğiydi. Yarın görüşmeyi planladığı kişi de ben olduğuma göre, bana güzel görünmek istiyordu.

Belki yanılıyordum. Ama eğer haklıysam... Bu çileden çıkarıcıydı! Ne tatlıydı! Hayatı hiç bu kadar tehlikede olmayacaktı ama yine de dış görünüşünün benim tarafımdan beğenilmesini umursuyordu. Yani hayatını tehdit eden tehlikenin ta kendisinin beğenisini istiyordu.

Saç kurutma makinesiyle geçirdiği fazladan zamana rağmen, odasındaki ışıkların sönmesi normalden uzun sürdü, hatta içeri-

den sessiz patırtılar geldiğini de duyabiliyordum. Her zaman öyle meraklıydım ki, uyuduğundan emin olana kadar saatler geçti sanki.

İçeri girdiğim anda, o kadar uzun süre beklememe gerek olmadığını gördüm. Bu akşam önceki akşamlardan daha huzurlu uyuyordu, saçları yastığına pürüzsüzce yayılmıştı, kolları yanlarında gevşekti. Uykusu öyle derindi ki mırıldanmıyordu bile.

Odasını gördüğümde gürültülerin sebebini anladım. Her yerde kıyafet yığınları vardı, hatta yatağının ayakucunda ve çıplak ayaklarının altında bile. Benim için hoş görünmek istediğini bilmek yine hem zevk hem de acı verdi.

Hissettiğim bu sızıyı ve havalarda süzülme hissini Bella'dan önceki hayatımla kıyasladım. Ondan önce, dünya üzerinde olabilecek her şeyi hissetmişim gibi bezgin ve bıkmıştım. Ne aptaldım. Hayatın sunduklarından daha bir ısırık bile almamıştım. Neleri kaçırdığımı ve öğreneceğim daha bir sürü şey olduğunu yeni fark ediyordum. Önümde neşeden çok, çekilecek yeni ıstıraplar olduğu kesindi. Ancak neşe öyle tatlı ve öyle güçlüydü ki, bir saniyesini bile kaçırsam kendimi asla affetmezdim.

Bella'sız bir hayatın ne kadar boş olacağını düşündüm, bu da aklıma uzun zamandır düşünmediğim bir geceyi getirdi.

Aralık, 1919'du. Carlisle'ın beni dönüştürmesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Gözlerim parlak kırmızıdan yumuşak bir kehribar rengine dönüşmüştü. Ancak onları o şekilde tutmanın stresi hiç bitmiyordu.

İtaatsizlikle geçirdiğim ilk birkaç ayda, Carlisle beni mümkün olduğunca izole tutmuştu. Bir yılın ardından o deliliğin geçtiğinden emindim ve Carlisle da sorgulamadan kararımı kabul etti. Beni insan topluluğuna sokmaya hazırlandı.

Başta sadece sağda solda geçirilen bir geceden ibaretti. Tıkanana kadar beslendikten sonra, güneş ufkun ardına geçer geçmez, küçük bir kasabanın ana caddesinde yürürdük. Araya öylece karışabiliyor olmamız o zamanlar beni çok şaşırtmıştı. İnsanların yüzleri bizimkinden tamamen farklıydı. Derileri mat ve çiçek bozuğuydu, kötü şekilli yüz hatları yusyuvarlak ve pütürlüydü, kusurlu tenleri alacalı renklerdeydi... Eğer bizim onların dünyalarına ait olduğu-

muzu düşünüyorlarsa, o donuk ve çapaklı gözleri kör demekti. İnsan yüzlerine alışmam birkaç yılımı aldı.

Gezintilerimiz sırasında öldürme içgüdümü kontrol altında tutmaya öyle odaklanıyordum ki üzerime saldıran düşünce karmaşasını bile duymuyordum. Yalnızca gürültüden ibaretti. Susuzluğumu görmezden gelme konusunda beceri sağladıkça kalabalığın düşünceleri daha net, görmezden gelmesi daha zor bir hâle geldi. Birincisinin verdiği tehlikenin yerini ikincisinin verdiği rahatsızlık aldı.

Kolay olmasa da bu testlerin hepsini kusursuz şekilde geçtim. Sonraki mücadelem bir hafta boyunca onların arasında yaşamaktı. Carlisle, New Brunswick, Saint John'daki yoğun bir limanı seçti ve Batı Yakası rıhtımlarının yakınındaki ufacık bir handa bize oda tuttu.

Bu, çetin bir sınavdı. Etrafım çepeçevre sarılıydı. İnsan kanının kokusu her yandaydı. Odamızdaki kumaşlara dokunan insan ellerinin kokusunu alabiliyordum, pencerelerimizden içeri dolan insan terinin kokusu burnuma çalınıyordu. Aldığım her nefesi lekeliyordu.

Ancak, genç olsam da katır gibi inatçıydım ve başarmaya kararlıydım. Calisle'ın hızlı ilerleyişim konusunda çok iyi şeyler düşündüğünü biliyordum ve onu memnun etmek benim ana motivasyon kaynağım olmuştu. Şu anda, içinde bulunduğum karantina sürecinde, akıl hocamın bu dünyada eşsiz biri olduğunu bilecek kadar insan düşüncesi duymuştum. Hayranlığımı hak ediyordu.

Benden saklamak niyetinde olsa da eğer bu sınav bana fazla gelirse diye yaptığı kaçış planını biliyordum. Sır saklaması neredeyse imkânsızdı. İnsan kanının kokusuyla her yandan kuşatılmış gibi hissetmeme rağmen, kaçış yolumuz limandaki buz gibi suydu. Gri, donuk derinliklerden sadece birkaç sokak uzaklıktaydık. Eğer baştan çıkacak gibi olursam, beni koşmaya zorlayacaktı.

Ancak Carlisle benim yapabileceğime inandı. En temel arzularımın kurbanı olmayacak kadar yetenekli, güçlü ve *akıllıydım*. İçinden saydığı övgülere nasıl yanıt verdiğimi görmüştü herhalde. Beni küstahlaştırdı diyebilirim, öte yandan kafasında şekillendirdiğini gördüğüm adam olmamı da sağladı. Bana halihazırda sunduğu övgüyü kazanmaya çok kararlıydım.

Carlisle öyle kurnazdı işte.

Ayrıca çok nazikti.

Bir ölümsüz olarak ikinci Noel'im olsa da mevsimlerin değişmesine sevindiğim ilk yıldı. Ondan önceki yıl yenidoğan çılgınlığıyla öyle bir dağıtmıştım ki pek bir şeyin farkında değildim. Carlisle'ın kaçırdığım şeyler için içten içe endişelendiğini biliyordum. İnsan yıllarımdan ailem ve arkadaşlarım, kasvetli havayı parlatan bir sürü gelenek... Endişelenmesine hiç gerek yoktu aslında. Çelenkler ve mumlar, müzik ve toplanmalar... Hiçbiri bana göre değil gibiydi. Hepsine çok uzak bir mesafeden bakıyormuşum gibi geliyordu.

Geçirdiğimiz haftanın tam ortasındayken, bir akşam beni ilk defa yalnız başıma dolaşmaya yolladı. Görevimi çok ciddiye aldım ve insan gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Kalın kıyafetlerle kendimi sarıp sarmaladım, üşüyormuşum gibi davrandım. Dışarı çıktığım anda baştan çıkmanın beklentisiyle vücudum kaskatı kesildi, hareketlerim ağır ve temkinliydi. Buzlu rıhtımlardan evine doğru giden birkaç adamın yanından geçtim. Kimse bana seslenmedi ama temastan kaçınmak için yolumu değiştirmedim. Gelecekteki hayatımı düşündüm, Carlisle gibi kontrollü ve rahat olduğumu, tıpkı bunun gibi milyonlarca yürüyüşe çıktığımı hayal ettim. Carlisle, benimle başa çıkmak için kendi hayatını beklemeye almıştı ama yakında onun için bir yük yerine kazanç olmaya kararlıydım.

Yün beremdeki karı silkeleyerek odamıza geri dönerken kendimle epey gurur duyuyordum. Carlisle, raporumu duymayı endişeyle bekleyecekti ve ben de ona anlatmaya hevesliydim. Kendi irademe dışında hiçbir koruma olmadan aralarına karışmak çok da zor olmamıştı, kapıdan içeri girerken umursamıyormuşum gibi davrandım ancak gecikerek de olsa güçlü bir reçine kokusu aldım.

Ben Carlisle'ı başarımla hayrete düşürmeye hazırlanıyorken o da bana sürpriz yapmak için bekliyordu.

En üstteki dalları tavana değecek kadar yüksek bir köknar ağacına yer açmak için yataklar dikkatlice köşeye yığılmış, yamuk masa kapının arkasına itilmişti. Ağacın iğneleri ıslaktı, bazı yerlerindeki kar taneleri hâlâ görünüyordu, mumları eriterek dalların ucuna hızlıca koydu. Mumların hepsi parlıyor ve Carlisle'ın pürüzsüz yanağına sıcak ve sarı bir ışık yayıyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Mutlu Noeller, Edward...

Büyük başarımın, yalnız başıma yaptığım gezintinin sadece bir dalavereden ibaret olduğunu utanarak fark ettim. Ardından, Carlisle'ın kontrolüme, beni şaşırtmak için yalandan bir göreve gönderecek kadar güvenmesi beni tekrar memnun etti.

"Teşekkürler, Carlisle," diye cevap verdim hızlıca. "Sana da mutlu Noeller." Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değildim. Nedendir bilmem, çocukça geldi. Sanki insan hayatım bütün süsü püsüyle ardımda bıraktığım bir koza dönemiydi ve şimdi kanatlarım olmasına rağmen, çamurda debelenmeye geri dönmem bekleniyordu. Bu gösteri için çok büyük olduğumu hissetsem de Carlisle'ın eski neşeli anlara geri dönmemi sağlamaya çalışması içime dokundu.

"Patlamış mısır da var," dedi. "İpe dizmek isteyebileceğini düşündüm."

Bununla ne demek istediğini aklında gördüm. Beni bu hayata çektiği için hissettiği suçluluğun derinliğini ilk duyuşum değildi. Bana insanlar için hoş olduğunu düşündüğü her küçük parçayı verirdi. Ben de onu aldığı zevkten mahrum edecek kadar şımarmayacaktım.

"Tabii," dedim. "Sanırım bu yıl daha hızlı bitecek."

Kahkaha atıp şöminedeki közleri canlandırmaya gitti.

Aile tatili olarak gördüğü şeyle rahatlamamak zordu, çok küçük ve olağandışı bir aile oluşumuzun bir önemi yoktu. Rolümü oynamayı çok kolay bulsam da bu dünyaya ait olmadığım hissini üzerimden atamadım. Carlisle'ın yarattığı hayata zamanla uyum sağlayacak mıyım, yoksa her zaman yabancı bir yaratık gibi mi hissedeceğim, diye merak ettim. Ben ondan daha gerçek bir vampir miydim? Onun insani anlayışlarını benimseyemeyecek kadar mı kana susamıştım?

Sorularım zamanla cevaplarını buldu. O günlerde hâlâ bir yenidoğan olduğumu anlamıyordum ve yıllar geçtikçe her şey kolaylaştı. O yabancılık hissi solup gitti ve Carlisle'ın dünyasına ait olduğumu öğrendim.

Ancak, tam olarak o mevsimde, endişelerim beni bir yabancının düşüncelerine karşı olmam gerekenden daha savunmasız hâle getirdi.

Sonraki gece arkadaşlarla tanıştık; bu, ilk sosyalleşme girişimimdi.

Gece yarısını geçmişti. Kasabadan ayrılıp kuzeydeki tepelere gittik, güven içinde avlanabileyim diye insanlardan uzak bir bölge arıyorduk. O günlerde dizginlerimi sıkı tutuyordum. Serbest kalmak için çırpınan ve susuzluğumu dindirecek şeyi bulmam için bana yol gösterecek sezgilerimi bastırıyordum. Her şeyden önce, insanlardan uzak durduğumuzdan emin olmamız gerekiyordu. O güçleri serbest bıraktığım anda, insan kanının kokusunu alacak olursam geri dönecek kadar güçlü kalamazdım.

Burası yeterince güvenli olmalı, diye onayladı Carlisle ve yavaşlayarak avı benim yönetmeme izin verdi. Yoğun kar altında avlanmaya çıkan kurtlardan bazılarını bulurduk belki. Bu mevsimde, hayvanları sığındıkları yerden çıkarmak zorunda kalıyorduk.

Sezgilerimi serbest bıraktım. Bu, uzun süredir tutuk hâldeki bir kası serbest bırakmak gibi garip bir rahatlamaydı. Başta yalnızca temiz karın ve yaprak döken ağaçların çıplak dallarının kokusunu alabildim. Hiç insan kokusu almadığımı ferahlayarak fark ettim. Arzu yoktu, acı yoktu. Gür ormanın içinde sessizce koştuk.

Sonra yeni bir koku yakaladım; hem tanıdık, hem garipti. Tatlı, temiz ve taze kardan bile daha saftı. O kokuda, tanıdığım iki kokuyla bağlantı kurduğum bir parlaklık vardı; Carlisle'ın ve benim kokuma. Fakat onun dışında tanımıyordum.

Olduğum yerde duruverdim. Carlisle da kokuyu alınca yanımda donakaldı. Saniyenin ufacık bir kısmında endişesini dinledim. Sonrasında kokunun sahibini tanıdı.

Ah, Siobhan, diye düşünerek anında sakinleşti. *Dünyanın bu ucunda olduğunu bilmiyordum.*

Yüksek sesle konuşmak doğru olur mu, bilemediğim için ona sorgular gibi baktım. Rahatlığına rağmen, vesvesesini de hissettim. Yaklaşanı tanımadığım için gardımı aldım.

Eski arkadaşlarım, diyerek beni yatıştırdı. *Sanırım kendi türümüzden kişilerle tanışmanın vakti geldi. Hadi gel, onları bulalım.*

Dingin gibi görünse de cümlelere döktüğü düşüncelerin arkasındaki benim için hissettiği sessiz tedirginliği duydum. Şu ana kadar neden başka vampirlere hiç rastlamamış olduğumuzu ilk defa merak ettim. Carlisle'ın verdiği derslerden, o kadar da ender

olmadığımızı biliyordum. Beni kasten diğerlerinden uzak tutmuş olmalıydı. Ama neden? Şu anda fiziksel bir tehlikeyle ilgili korkusu yoktu. Onu harekete geçiren başka ne vardı?

Koku yeniydi. İki farklı izi ayırt edebildim. Yine soru sorar gibi ona baktım.

Siobhan ve Maggie. Liam nerede acaba? Bu onların klanı. Genelde birlikte seyahat ederler.

Klan. Kelimeyi biliyordum ama bunun Carlisle'ın tarih derslerinde çoğunlukla bahsettiği, daha geniş, askerileşmiş gruplarla ilişkili olduğunu düşünmüştüm. Volturi klanı, onlardan önce Romanyalılar ve Mısırlılar. Fakat eğer bu Siobhan üç kişiden oluşan bir klan kurabiliyorsa, bu kelime bizi de kapsıyor muydu? Carlisle ve ben de bir klan mıydık? Bu bize uymuyordu sanki. Fazla soğuktu. Belki de benim kelimeyi kavrama biçimim kusurluydu.

Koştukları için, onları yakalamamız birkaç saatimizi aldı. Takip bizi karla kaplı arazinin daha derinlerine götürdü ki bu iyiydi. İnsanların yerleşim yerine fazla yaklaşırsak, Carlisle geride kalmamı isteyecekti. Koku duyumu kullanarak iz sürmek avlanmaktan farksızdı ve bir insana ait bir ize denk gelirsek kendimi kaybedeceğimi biliyordum.

Sessiz olmaya çabalamıyorlardı ve takip edilmeyi kafaya takmadıkları da belliydi. Önümüzden giden ayak seslerini duyabileceğim kadar yaklaştığımızda Carlisle yüksek sesle, "Siobhan!" diye seslendi.

Önümüzdeki hareket kısa bir anlığına durdu ve sonra geri dönüp bize doğru koşmaya başladılar. Carlisle'ın güvenine rağmen, ayak seslerinin kararlılığı beni tedirgin etti. O durunca ben de hemen yanında durdum. Onun yanıldığını hiç görmemiş olsam da, kendimi engelleyemeden çömeliverdim.

Sakin ol, Edward. Dengin olan bir yırtıcıyla tanışmak başta zordur. Fakat burada endişe duyman için bir sebep yok. Ona güveniyorum.

"Tabii," diye fısıldadım ve yanında dimdik durdum ama duruşumdaki o katılık geçmedi.

Belki de, tanıdığı diğer kişileri bu yüzden benden uzak tutuyordu. Belki de bu kendini savunma içgüdüsü, yenidoğan tutkusuyla dolup taşan birinde çok daha güçlü oluyordu. Olduğum yerde kalmak için kaslarımı sıktım. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"Sen misin, Carlisle?" diye şakıdı bir ses. Kilise çanı gibi berrak, derin bir tondu.

Karla kaplı ağaçların arasından önce bir vampir belirdi. O güne kadar gördüğüm en iriyarı kadındı, Carlisle ve benden bile uzundu, hatta omuzları daha geniş ve uzuvları da daha büyüktü. Ancak onunla ilgili erkeksi hiçbir yan yoktu. Hatları son derece kadınsıydı. Bu akşam insana benzemek gibi bir niyetinin olmadığı belliydi; üzerinde yalnızca basit, kolsuz, ketenden bir iç gömleği ve karmaşık bir şekilde tasarlanmış, gümüş zincirden bir kemer vardı.

Bir kadını, *bu* şekilde son fark edişimde başka bir hayattaydım, gözlerimi nereye çevireceğime karar vermekte zorlandım. Yüzüne odaklandım ama vücudu gibi, yüzü de son derece kadınsıydı. Dudakları dolgun ve kıvrımlıydı, kıpkırmızı gözleri kocamandı ve çam ağaçlarındaki iğnelere benzer, gür kirpiklerle bezeliydi. Parlak siyah saçları tepesinde kocaman bir topuz şeklinde toplanmıştı, iki ince, tahta toka topuzu yerinde tutma görevini üstlenmişti.

Carlisle'ınkine çok benzeyen başka bir yüze bakınca garip bir rahatlama hissettim. Kusursuz, pürüzsüz, insan yüzlerinin etli ve topak topak halinden uzaktı. Simetri yatıştırıyordu.

Yarım saniye sonra, diğer vampir ortaya çıkıp iri vampirin arkasında belirdi. Bu, diğeri kadar dikkat çekici değildi, bir çocuktan pek de büyük olmayan, ufak tefek bir kızdı. Uzun kadında her şeyden fazla fazla varmış gibi görünürken bu kızda da her şey biraz eksikti. Basit, siyah elbisesinin altında bir deri bir kemikti, tetikteki gözleri yüzü için çok büyük olsa da, tıpkı yanındaki kadınınki gibi onun siması da rahatlatıcı şekilde kusursuzdu. Kızın saçları çok gürdü, dağınık, parlak ve kızıl bukleler, çözülemeyecek gibi düğümlenmişe benziyordu.

İri kadın Carlisle'a doğru sıçradı ve aralarına atlayıp onu durdurmamak için bütün otokontrolümü kullanmam gerekti. Kadının güçlü uzuvlarını incelerken sadece *denemekle* kalacağımı da fark ettim. Bu mahcup edici bir düşünceydi. Belki de Carlisle beni izole tutarak egomu koruyordu.

Kadın onu kucaklayıp çıplak kolları arasına aldı. Parlak dişleri ortaya çıktı ama arkadaşça bir gülümsemeye benziyordu. Carlisle da kollarını kadının beline dolayıp güldü.

"Merhaba, Siobhan. Uzun zaman oldu."

Siobhan onu bıraktı ama ellerini omzundan ayırmadı.

"Nerelerde saklanıyordun, Carlisle? Başına talihsiz işler geldi diye endişelenmeye başlamıştım." Kadının sesi Carlisle'ınki gibi dolgun bir altoydu, İrlandalı rıhtım işçilerinin seslerindeki iniş çıkışlar bu kadında sihirli bir şeye dönüşüyordu.

Carlisle'ın düşünceleri bana kayınca, son bir yılda yaşadıklarımız yıldırım hızıyla geçti aklından. Aynı anda Siobhan gözlerini hızlıca yüzüme çevirip sonra başka yere baktı.

"Hareketli bir yıl oldu," dedi Carlisle ama ben daha çok Siobhan'ın düşüncelerine odaklanmıştım.

Aslında daha yenidoğan sayılır ama gözler... Garip ama Carlisle'ınki kadar değil. Altın sarısı değil de kehribar rengi. Epey de tatlı. Carlisle onu nerede buldu acaba?

Siobhan bir adım geri çekildi. "Kabalık ediyorum. Yoldaşınla tanışmadım."

"Sizi tanıştırayım. Siobhan, bu oğlum Edward. Edward, bu da anlamış olduğun üzere, çok eski arkadaşım Siobhan. Bu da onun Maggie'si."

Minyon kız başını yana eğdi ama bunu selam vermek için yapmadı. Sanki bir yapboza odaklanıyormuş gibi, ince kaşları çatıldı.

Oğlu mu? diye düşündü Siobhan, kelime onu şaşırttı. *Ah, demek bunca zamandan sonra yoldaşını yaratmaya karar verdi. İlginç. Neden şimdi acaba? Bu oğlanda özel bir şeyler olmalı.*

Carlisle'ın söylediği doğru, diye düşünüyordu Maggie aynı anda. *Ama bir şeyler eksik. Söylemediği bir şeyler de var.* Kendi kendine başını bir defa salladı ve hâlâ beni incelemekte olan Siobhan'a bir bakış attı.

"Edward, seninle tanışmak çok hoş," dedi Siobhan. Bana elini uzatırken gözlerini irislerimden ayırmadı, sanki tam tonunu saptamaya çalışıyordu.

Bu tarz karşılaşmalar için sadece insan cevabını biliyordum. Elini tutup üst kısmını öptüm, teninin dudaklarımdaki cam gibi pürüzsüzlüğünü hissettim.

"Benim için zevk," diye cevap verdim.

Ne etkileyici. Elini indirirken gülümsemesi genişledi. *Çok da*

yakışıklı. Hangi yetenek armağan edilmiş, Carlisle'ı neden etkiledi acaba?

Düşüncesi beni afallattı. *Armağan* kelimesini kullanınca öncesinde ne demek istediğini, bende *özel* bir şeyler olması gerektiğini varsaydığı sırada neyi kastettiğini kavrayıverdim. Fakat tepkimi ilgili gözlerinden gizleyecek kadar pratik yapmıştım.

Elbette haklıydı. Armağanım vardı. Fakat... Carlisle yapabildiğim şeyi anladığında gerçekten çok şaşırmıştı. Yeteneğim sayesinde, onun rol yapmadığını biliyordum. Benim tükenmek bilmeyen sorularımı cevaplarken düşüncelerinde ne yalan ne de bahaneler vardı. Çok yalnızdı. Annem de ona hayatımı kurtarması için yalvarmıştı. Bilinçsizken, sahip olduğumu bilmediğim bir erdemin sözünü vermiştim.

Kadın Carlisle'a doğru dönerken, ben hâlâ onun haklı ve haksız olduğu kısımları düşünüp duruyordum. Aklında benimle ilgili son bir düşünce daha vardı.

Zavallı oğlan. Sanırım Carlisle eski alışkanlıklarını delikanlıya da aşılamış. Ondan gözleri öyle garip. Hayatın en muhteşem hazlarından birinden mahrum kalması ne trajik.

O sırada, bu düşüncesi bana önceki kadar sıkıntı vermedi. Konuşmaları bütün gece boyunca sürünce, kiralık odalarımıza dönemediğimiz için güneş batana kadar orada mahsur kaldık. Odamıza dönüp yeniden yalnız kaldıktan sonra onunla bu konuda konuştum. Carlisle, Siobhan'ın geçmişini, Volturi'ye duyduğu hayranlığı, mistik vampir yeteneklerine olan merakı anlattı. En sonunda da bir insandan çok daha fazla şey bilen garip bir çocuk keşfetmişti. Siobhan, Maggie'yi bir yoldaşa ihtiyaç duyduğu veya onun için endişelendiğinden dönüştürmemişti, başka şartlar altında akşam yemeği olabilecek kızı kendi klanında yetenekli birini istediği için dönüştürmüştü. Dünyaya başka bir açıdan bakıyordu, Carlisle kadar insancıl değildi. Benim yeteneğimi Siobhan'dan gizlemişti (bu, beni tanıttığında Maggie'nin verdiği garip tepkiyi açıklıyordu; kendi yeteneği sayesinde Carlisle'ın bir şeyleri gizlediğini biliyordu), hiç aramaksızın, böylesine nadir ve güçlü bir armağanı elde etmiş olmasına Siobhan'ın nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi. Çünkü dönüşünce bir yeteneğimin olması tesadüften başka bir şey

değildi. Akıl okumak benim bir parçamdı, o yüzden Carlisle, saçımın renginin veya sesimin tınısının nasıl değişmesini istemezse, onun da gitmesini istemiyordu. Ancak o, armağanı asla kendi avantajına kullanacağı bir malzeme olarak da görmemişti.

Bu ifşaları sıklıkla düşündüm, zaman geçtikçe kafamı daha az kurcaladı. İnsan dünyasına gittikçe alıştım ve Carlisle, önceki işi olan cerrahlığa geri döndü. O yokken, diğer konularla birlikte, tıp alanında da kendimi geliştirdim fakat benim çalışmalarım sadece kitaplardaydı, asla hastanede olmadı. Sadece birkaç yıl sonra, Carlisle Esme'yi buldu ve onun uyum sağladığı dönemde daha münzevi bir hayata döndük. Yoğun bir zamandı, yeni bilgiler ve yeni arkadaşlar ediniyordum, o yüzden Siobhan'ın acıyan sözlerinin beni rahatsız etmeye başlaması birkaç yıl aldı.

Zavallı oğlan... Hayatın en muhteşem hazlarından birinden mahrum kalması ne trajik.

Carlisle'ın düşüncelerindeki şeffaf dürüstlüğü gördüğüm için diğer tahminini yalanlamak kolaydı ama bu tahmin gittikçe dallanıp budaklandı. *Hayatın en muhteşem hazlarından biri,* lafı en sonunda Carlisle ve Esme'den ayrılmama neden oldu. Bu vaat edilen zevkin peşine düşerek tekrar tekrar can aldım, *armağanımı* kullanarak iyilikten başka bir şey yapmadığımı düşünüyordum.

İnsan kanını ilk tattığımda bütün vücudum dolup taştı. Tam anlamıyla doymuş ve iyi hissettirdi. Önceden yaşadığımı bu kadar hissetmiyordum. Kanın tadı çok harika olmasa da (kurbanlarımın damarlarında acı ilaçların tadı geziyordu) önceden içtiğim şeylerin ne kadar yavan olduğunu fark etmemi sağladı. Öte yandan zihnim, bedenimin aldığı zevkten mahrumdu. Çirkinlik görmekten başka bir şey yapamadım. Carlisle'ın seçimlerim hakkında düşündüğü şeyi unutamadım.

Vicdan azabımın yok olacağını sandım. Ellerini olmasa da bedenlerini temiz tutan çok kötü adamları buldum ve kaliteli kanın tadını çıkardım. Yargıç, jüri ve cellât gibi davranarak kaç tane hayatı kurtarmış olabileceğimin çetelesini tutuyordum. Yalnızca bir kişinin öldürülmesini bile engellemek, tek bir kurbanı bile listeden silmiş olmak, bu insan yırtıcıların soyunu devam ettirmesine izin vermemden daha iyi değil miydi?

Ben pes edene kadar yıllar geçti. Kanın neden Siobhan'ın inandığı gibi hayatın en büyük zevki olmadığından, neden Carlisle ve Esme'yi sahip olduğum özgürlükten bile daha çok özlemeye devam ettiğimden, neden öldürdüğüm her bir kişinin ağırlığı altında ezilmeye devam ettiğimden asla emin olamadım. Carlisle ve Esme'nin yanına dönüp bıraktığım bütün kuralları yeniden öğrenmek için çırpındığım yıllar esnasında bir sonuca vardım. Siobhan, kanın çağrısından daha büyük bir şey bilmiyor olabilirdi ama ben çok daha iyi bir şeyin içine doğmuştum.

İşte şimdi, bir zamanlar bana dadanan, beni yönlendiren o kelimeler şaşırtıcı bir güçle geri geldi.

Bu hayatın en büyük hazzı.

En ufak şüphem yoktu. Artık o cümlenin anlamını biliyordum. *Benim* hayatımın en büyük hazzı bu kırılgan, cesur, sıcak, anlayışlı kızın yanımda huzurla uyumasıydı. Bella. Hayatın bana sunduğu en büyük hazdı ve yitip gittiğinde de en büyük acım olacaktı.

Gömleğimin cebindeki telefonum sessizce titredi. Çıkarıp numaraya baktım ve kulağıma tuttum.

"Konuşamadığını görüyorum," dedi Alice sessizce, "ama bilmek isteyeceğini düşündüm. Şu anda yüzde seksene, yüzde yirmi. Her ne yapıyorsan, devam et." Telefonu kapattı.

Düşüncelerini okumadığım bir zamanda sesindeki özgüven benim için yeterli değildi, bunu o da biliyordu. Telefonda bana yalan da söyleyebilirdi. Ancak yine de cesaretlendiğimi hissettim.

Yaptığım tek şey Bella'ya duyduğum aşkın içinde yuvarlanmak, boğulmak, tadını çıkarmaktı. Eminim ki bunu yapmaya devam etmek hiç de zor olmazdı.

16. DÜĞÜM

BELLA GECE BOYUNCA O KADAR DELİKSİZ UYUDU Kİ BU sinir bozucuydu.

Artık çok uzun zaman geçmiş gibi gelse de kokusunu aldığım o ilk günden bu yana, günün her dakikası kendi akıl sağlığımın bir uçtan diğerine şiddetle savrulup durmasına engel olamayacak kadar güçsüzdüm. Bu akşam her zamankinden de kötüydü. Hemen önümde uzanan tehlikenin yükü, zihnimdeki baskıyı yüz yıldır hiç yaşamadığım bir noktaya taşıdı.

Ve Bella uyumaya devam etti. Uzuvları rahat, alnı pürüzsüz, dudakları kenarlardan yukarı doğru kıvrılmıştı, yumuşakça aldığı nefesler bir metronom gibi düzenliydi. Onun yanında geçirdiğim onca gecede, hiç bu kadar huzurlu olmamıştı. Bunun anlamı neydi?

Aklıma gelen tek şey, anlamadığıydı. Ona verdiğim onca uyarıya rağmen, hâlâ gerçeğe inanmıyordu. Bana çok fazla güveniyordu. Hata ediyordu.

Babası odasına kafasını uzattığında sıçramadı bile. Saat hâlâ erkendi, güneş daha doğmamıştı. Gölgeli köşede, görünmez olduğumdan emin, yerimde kaldım. Babasının dağınık düşüncelerinde pişmanlık ve suçluluk vardı. Çok ciddi bir şey değildi, sadece onu yine yalnız bıraktığı içindi. Bir an için kararsız kaldı ama sorumluluk hissi (planlar, buluşacağı kişiler, verilen sözler) onu kararından caydırdı. En azından benim tahminim böyleydi.

Charlie merdivenin altındaki dolaptan balık tutmak için gerekli malzemelerini alırken epey gürültü çıkardı. Bella buna da tepki vermedi. Gözkapakları azıcık bile titreşmedi.

Her ne kadar odasının dinginliğinden ayrılmaktan nefret etsem de Charlie evden çıkar çıkmaz benim de gitme vaktim geldi. Her şeye rağmen, sakin geçirdiği gecesi beni de rahatlattı. Son kez o ciğer dolusu ateşi içime çektim ve orada tuttum. Yeniden ciğerlerime doldurucaya kadar bu acıyı kucakladım.

Uyandığı anda bütün gürültüler geri döndü. Rüyalarında onu sakinleştiren şey her neyse, gün ışıyınca yok olmuştu. Hareketleri aceleciydi ve birkaç defa perdeyi açıp baktı. Gelip gelmediğimi kontrol ediyordu sanırım. Yeniden onunla olmak için sabırsızlansam da bir saat belirlemiştik ve erken giderek hazırlıklarını bölmek istemedim. Ben de hazırlıklarımı tamamladım ama öylemiş gibi gelmiyordu. Böyle bir güne gerçekten hazır olmam mümkün müydü?

Keşke günün verdiği keyfi hissedebilseydim. Onun yanında geçireceğim, soracağım her soruyu cevaplayacağı, sıcaklığıyla sarmalanacağım bir gün. Aynı zamanda, tam şu anda, bu eve arkamı dönüp tam tersi yöne koşabilmeyi diledim. Dünyanın en uzak ucuna koşarak orada kalıp onu bir daha asla tehlikeye sokmayacak kadar güçlü olabilmeyi diledim. Fakat Alice'in görüsünden Bella'nın kasvetli, gölgeli yüzünü hatırladım, asla o kadar güçlü olamayacağımı biliyordum.

Ağacın gölgesinden çıkıp ön bahçesine doğru yürürken kendimi yine kötü bir ruh hâline sokmuştum. Yüzümden düşüncelerimin kanıtını silmeye çalıştım ama kaslarımı nasıl düzgünce hareket ettireceğimi hatırlayamıyordum.

Dinlediğini bilerek kapıyı sessizce tıklattım, sonra da koridora inen merdivenin son basamaklarında yalpaladığını duydum. Kapıya koştu ve bir an boyunca sürgüyle uğraştı, en sonunda kapıyı öyle bir güçle çekip açtı ki duvara pat diye çarpıverdi.

Gözlerimin içine baktı ve anında hareketsizleşti. Önceki gece yaşadığı huzur, gülümsemesinde açık seçik belli ediyordu kendini.

Ben de daha iyi hissettim. Derin bir nefes alıp içimdeki eski yanmayı yenisiyle değiştirdim ama onunla birlikte olmanın verdiği hazzın yanında acı hiçbir şeydi.

Gözlerimi merakla kıyafetlerinde gezdirdim. Hangisini giymeye karar vermişti? Üzerindekileri hemen hatırladım. Şimdi düşününce, bu kazak en öne çıkan yerde, eski bilgisayarının üzerinde duru-

yordu. Onun altında beyaz bir gömlek ve kot pantolon vardı. Açık krem kazak, beyaz yaka gömlek, kot pantolon... Renk tonlarının ve tarzların neredeyse aynı olduğunu görmek için kendime bakmama gerek yoktu.

Güldüm. Yine ortak bir noktamız vardı.

"Günaydın."

"Sorun mu var?" diye sordu.

Bu soruya verilecek bin farklı cevap vardı ve bir anlığına şaşkınlığa uğradım ama sonra başını eğip kendine baktığını görünce kahkahamın sebebini öğrenmek istediğini anladım.

"Çok uyumluyuz," diye açıkladım.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle önce beni, sonra da kendini incelediğini görünce yine kahkaha attım. Aniden yüzündeki şaşkınlık somurtmaya dönüştü. Neden? Bu tesadüfü eğlenceli bulmak dışında aklıma bir sebep gelmedi. Bu kıyafetleri seçmesinin daha derin bir anlamı mı vardı? Gülüşüme kızmasına sebep olan bir şey mi olmuştu? Bunu, kulağa tuhaf gelmeden nasıl sorabilirdim? Sadece o kıyafetleri benimle aynı sebepten seçmediğinden emindim, o kadar.

Benim kıyafetlerimin ardındaki amacı ve neye alamet olduklarını düşününce içten içe ürperdim. Ancak bundan kaçamazdım. Kendimi ondan saklamak istemiyordum. Her şeyi bilmeyi hak ediyordu.

Birlikte kamyonetine doğru yürürken gülümsemesi geri döndü, birden kendini beğenmişliği tutuverdi. Verdiğim sözden dönmeyecektim ama hoşuma da gitmiyordu. Mantıklı olmadığını biliyordum. Bu antika canavarla her gün bir yerlere gidiyordu. Tabii kötü şeyler, genelde şahit olmam için benim de orada olmamı bekliyordu sanki. Yüz ifadem, ona bu karar yüzünden keyfimin kaçtığını düşündürmüş olmalıydı.

"Bir anlaşma yaptık," diyerek ters ters baktı, yolcu kapısını açmak için koltuğun üzerinden uzandı.

Endişelerimin böyle önemsiz şeylerden ileri gelmesini isterdim.

Külüstür motor kükreyerek can buldu. Metal çerçeve öyle şiddetli titriyordu ki bir şeylerin fırlayacağından endişelendim.

Gürültünün arasından, "Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı. Geri vitese aldı ve omzunun üstünden arkaya baktı.

"Kemerini tak," dedim ısrarla. "Şimdiden huzursuz oldum."

Bana kötü bir bakış attı ama kemerini de taktı ve son kez içini çekti.

"Nereye?" diye sordu tekrar.

"Kuzeye giden yola çık."

Kasabadan yavaşça çıkarken gözlerini yoldan ayırmadı. Ana yola çıktığımızda hızını artıracak mı diye merak ettim ama belirtilen hız sınırının altında kalarak devam etti. Ufuktaki güneş hâlâ alçaktaydı, ince bulutların arasında gizleniyordu. Fakat Alice'e göre gün ortasından sonra güneşli bir gün olacaktı. Bu hızla gidersek güneş ışıkları bana ulaştığında güvenli bir şekilde ormanda olup olmayacağımızdan emin değildim.

"Gece olmadan Forks'tan ayrılmayı düşünüyor musun?" diye sordum. Kamyonetine edilen hakarete karşı çıkacağını biliyordum. Tam da beklediğim gibi davrandı.

"Bu kamyonet senin arabanın dedesi olacak yaşta," diye patladı. "Biraz saygılı ol." Yine de motoru biraz daha hızlı gitmek için zorladı. Artık hız sınırının üç kilometre üzerindeydi.

En sonunda Forks'un merkezinden çıktığımızda biraz rahatladım. Kısa süre sonra, medeniyetten uzak orman görünmeye başladı. Motor, granite çarpan kaya matkabı gibi ses çıkarıyordu. Gözleri yoldan bir saniyeliğine bile ayrılmadı. Bir şey söylemek, ne düşündüğünü sormak istedim ama dikkatini dağıtmak istemiyordum. Konsantre oluşunda şevkli bir ifade vardı.

"Sağdaki yola dön," dedim.

Başını salladı, sonra dönmeden önce hızını bir kaplumbağanınkine düşürdü.

"Şimdi yol sona erene kadar gideceğiz."

"Peki, orada ne var?" diye sordu. "Yolun sonunda?"

Boş bir orman. Şahitlerin olmadığı bir yer. Bir canavar. "Bir patika."

Gözlerini yoldan ayırmadan cevap verirken sesi daha tiz, daha gergindi. "Yürüyüş mü yapacağız?"

Sesindeki endişe beni tedirgin etti. Düşünmemiştim... Mesafe çok kısaydı ve yol da çok zorlu değildi. Evinin arkasındaki patikadan farkı yoktu.

"Bir sakıncası mı var?" Onu götüreceğim başka bir yer var mıydı? Yedek plan yapmamıştım.

"Hayır," dedi çabucak ama sesi hâlâ biraz gergindi.

"Merak etme," dedim. "Sadece sekiz kilometre kadar yürüyeceğiz, acele etmemize gerek yok." Birden mesafenin gerçekten de çok kısa olduğunu fark edince bir panik dalgası hissettim, biraz ertelemeyi çok isterdim.

Alnındaki kırışıklık geri döndü. Birkaç saniyenin ardından alt dudağını kemirmeye başladı.

"Ne düşünüyorsun?"

Geri dönmek mi istiyordu? Tüm bunlarla ilgili fikrini mi değiştirmişti? Bu sabah kapıyı hiç açmamış olmayı mı diliyordu?

"Nereye gideceğimizi düşünüyordum," diye cevap verdi. Ses tonunu normal tutmaya çalışsa da biraz ucunu kaçırdı.

"Güzel havalarda gitmeyi sevdiğim bir yer." O da benimle birlikte pencereden dışarı baktı. Bulutlar artık ince bir örtü gibiydi. Yakında yok olacaklardı.

Güneş tenime dokununca ne düşünecekti? Bugünkü gezintiyi kendine açıklamak için nasıl bir zihinsel görüntü yaratacaktı?

"Charlie bugün havanın sıcak olacağını söyledi."

Babasını düşündüm, nehrin yanında oturup güzel günün keyfini çıkarışını gözümde canlandırdım. Bir yol ayrımında olduğunun, hayatını mahvedip bütün dünyasını başına yıkabilecek bir kâbusun tam kıyısında durduğunun farkında değildi.

Umudum olmasa da, "Sen Charlie'ye bugün ne yapacağını söyledin mi?" diye sordum.

Gözlerini önünden ayırmadan gülümsedi. "Hayır."

Bundan bu kadar mutlu bahsetmemesini dilerdim. Yine de bir şahit olduğunu biliyordum, eğer eve dönmezse Bella adına konuşabilecek bir ses vardı.

"Ama Jessica bizim birlikte Seattle'a gittiğimizi mi düşünüyor?"

"Hayır," dedi hâlinden memnun bir şekilde. "Hayır, ona senin planı iptal ettiğini söyledim. Yalan da sayılmaz."

Ne? Bunu duymamıştım. Ben Alice'le avlanırken olmuştu büyük ihtimalle. Bella sanki cinayetten sonra paçayı kurtarmamı *istermiş* gibi, benim yerime izlerimi yok etmişti.

"Kimse senin benimle olduğunu bilmiyor mu yani?"

Ses tonum onu irkiltse de çenesini havaya kaldırdı ve zorla gülümsedi. "O belli olmaz. Sen Alice'e söyledin herhalde?"

Sesimi düz tutmak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Bu çok yardımcı olur, Bella."

Gülümsemesi yok oldu ama beni duyduğuna dair başka bir emare göstermedi.

"Forks'ta çok mu bunaldın? İntihar etmeye mi karar verdin?"

"Senin için sakıncalı olabileceğini söylemiştin," dedi sessizce, bütün neşesi gitmişti. "Birlikte görünmemizin."

O konuşmayı net bir şekilde hatırlıyordum ve nasıl bu kadar tersinden anladığını merak ettim. Ona, kendini benim için *daha da* savunmasız hâle getirmesini söylememiştim. Benden kaçması için söylemiştim.

"Yani, bunun benim için sakıncalı olabileceğini düşündün, öyle mi?" diye sordum dişlerimin arasından. Kendisini içine soktuğu durumun saçmalığını duymasını sağlamak için, sözcükleri doğru bir sırayla dizmeye çalıştım. "Eğer *sen eve* dönmeyecek olursan?"

Gözlerini yolda tutarak bir defa başını salladı.

"Benim ne kadar yanlış olduğumu nasıl *göremezsin*?" diye tısladım. Sözleri onun anlayabileceği yavaşlıkta söyleyemeyecek kadar kızgındım. Ona bir şeyi anlatmak asla işe yaramıyordu. Göstermem gerekecekti.

Endişeli görünüyordu ama bana bakmaya uğraşsa da gözlerini yoldan hiç ayırmadı. Öfkemden korkuyordu ama korkması gerektiği şekilde değil. Sadece beni mutsuz etmekten endişeleniyordu. Artık oturmuş bu kalıbı anlamak için aklını okumama gerek yoktu.

Ona kızgın falan değildim, her zamanki gibi, sadece kendime kızıyordum. Evet, konu ben olduğumda verdiği tepkiler tam tersiydi. Fakat sırf bu yüzden, bir bakıma tepkileri doğruydu da. Her zaman fazla nazikti. Bana hak etmediğim şekilde güveniyor, sanki hislerimin onun için önemi varmış gibi onları önemsiyordu. Salt bu iyiliği onu bu tehlikeye sokuyordu. Onun erdemi ve benim kusurum bizi birbirimize bağlayan iki zıt kutuptu.

Yolun sonuna ulaştık. Bella kamyoneti yamacın kenarına park etti ve motoru durdurdu. Kulağa yapılan uzun saldırının ardın-

dan, aniden gelen sessizlik âdeta şoke ediciydi. Kemerini açtı ve bana bakmadan kamyonetten çıktı. Sırtı bana dönükken kazağını çekip başından çıkardı. Birkaç saniye cebelleştikten sonra da beline bağladı. Gömleğinin benimkine sadece renk olarak benzemediğini görünce şaşırdım, onun da kolları omuzlarına kadar görünüyordu. Onun tenini bu kadar fazla görmeye alışkın değildim, hem büyülenmiş hem de endişeli hissediyordum. Konsantrasyonumu bozan her şey bir tehlikeydi.

İç geçirdim. Bununla uğraşmak istemedim. Bir sürü ciddi sebep vardı, ölüm kalım meselesi vardı ama şu an en büyük endişem beni *gördüğünde* yüzünde belirecek ifade, gözlerine çöreklenecek tiksintiydi.

Bununla hiç sorun yaşamadan yüzleşirdim. Tam bir zırvadan ibaret olsa da cesurmuşum, bu bencilce korkudan daha büyükmüşüm gibi davranırdım.

Ben de kazağımı çıkardım, kendimi inanılmaz derecede göze çarpıyormuş gibi hissediyordum. Ailem dışında, kimsenin yanında tenimi bu kadar açık etmemiştim.

Çenemi sıkarak kamyonetten çıktım, vazgeçmemek için kazağımı arabada bıraktım ve kapıyı kapattım. Ormana doğru baktım. Belki yoldan çıkıp ağaçların arasına girersem kendimi o kadar açıkta kalmış hissetmezdim.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ama korkaklık edip önüme dönmedim. Omzumun üstünden baktım.

"Bu taraftan." Sözcükler çok hızlı çıkıverdi. Endişemi kontrol altına almalıydım. İleriye doğru yavaşça yürümeye başladım.

"Patikadan gitmeyecek miyiz?" Sesi normalden bir oktav yüksek çıktı. Yine dönüp ona baktım. Bana katılmak için kamyonetin etrafından dolanırken endişeli görünüyordu. Onun için korkutucu olabilecek çok fazla şey vardı, neden korktuğundan emin olamadım.

Normal bir insan gibi konuşmaya çalıştım. Rahat, eğlenceli. Kendi kaygılarımı dindiremesem de belki onunkilere yardım edebilirdim. "Sana yolun sonunda bir patika olduğunu söyledim, patikadan yürüyeceğiz demedim."

"Patika yok mu?" *Patika* kelimesini batan gemideki tek can yeleğinden bahseder gibi söyledi.

Omuzlarımı dikleştirdim, dudaklarıma sahte bir gülümseme kondurdum ve onunla yüzleşmek için döndüm.

"Merak etme, kaybolmana izin vermem," diye söz verdim.

Bu, kendimi hazırladığımdan daha kötüydü. Ağzı gerçek anlamda açık kaldı, sanki kahkaha efekti alan bir komedi dizisi karakteri gibiydi. Hızlıca bir aşağı bir yukarı bakıp gözlerini çıplak göğsümde gezdirdi.

Bu hiçbir şeydi. Sadece solgun tendi. Şey, son derece solgun bir tendi, insani olmayan kaslı yapımın üzerini sarmak için yine insani olmayan bir şekilde bükülmüştü. Eğer gölgedeki tenime verdiği tepki buysa...

Yüzü asıldı. Sanki benim melankolim ona geçmiş, yüz yıllık ağırlığımı omuzlarına bırakmıştı. Belki de tek gereken buydu. Belki yeterince şey görmüştü.

"Eve dönmek ister misin?"

Eğer beni bırakmak istiyorsa, eğer şimdi bırakıp gitmek istiyorsa ona izin verirdim. Ortadan kaybolmasını izler ve buna katlanırdım. Nasıl yaparım, bilmiyordum ama bir yolunu bulurdum.

Akıl ermez bir tepkiyle gözlerinde ışıklar çaktı. "Hayır," deyiverdi hızlıca, hatta oldukça tersti de. Hemen yanıma geldi, hatta o kadar yakınımdaydı ki azıcık eğilsem koluna değecektim.

Bu ne demek oluyordu?

"Sorun ne?" diye sordum. Gözlerinde hâlâ acı vardı, yaptıklarıyla hiç uyuşmayan bir acıydı. Beni bırakmak istiyor muydu, istemiyor muydu?

Cevap verirken sesi alçak ve dengeliydi. "Ben iyi bir yürüyüşçü değilim. Çok sabırlı olman gerekecek."

Ona inanmadım, bu nazik bir yalandı. Düzgün bir patika olmadığı için endişelendiği zaten açıktı ama yüzündeki o kederi yaratacak kadar da değildi. Ona yaklaşıp becerebildiğim kadar nazikçe gülümsedim, onu da gülümsetmeye çalışıyordum. Dudaklarının ve gözlerinin kenarında mutsuzluğunun izlerini görmekten nefret ettim.

Sesimi yumuşatıp, "İstersem sabırlı olabilirim," dedim.

Sözlerime yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi, ağzının tek tarafı yukarı kıvrılmayı reddetti.

"Seni eve götüreceğim." Belki de bu zorlu sınavla yüzleşmekten başka şansı yokmuş gibi, bir şekilde bunu bana borçluymuş gibi hissediyordu. Bana hiçbir borcu yoktu. Ne zaman isterse o zaman arkasını dönüp gitmekte özgürdü.

Verdiği karşılıkla afalladım. Ona sunduğum çıkışı kabul etmek yerine, bana açık açık kaşlarını çattı. İğneli bir ifadeyle konuştu.

"Güneş batmadan ormanın içinde sekiz kilometre yürümemi istiyorsan bir an önce yola düşsen iyi olur."

Sersemlemiş hâlde ona baktım, onu gücendirdiğimi gösteren bir şey bekledim ama sadece çenesini havaya dikti ve meydan okur gibi gözlerini kıstı.

Başka ne yapacağımı bilemeyerek yürümesi için yolu gösterdim, diğer elimle de çıkıntı yapan bir dalı daha da yukarı kaldırdım. Altından geçip yoluna çıkan daha küçük bir dalı itti.

* * *

Ormanda işler daha kolaydı. Belki de ilk tepkisini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Önden giderek yolunu temizlemek için yaprakları tuttum. Gözleri çoğunlukla yerdeydi. Bunu bana bakmamak için değil de zemine güvenmediği için yapıyordu. Birkaç kökün üzerinden atlarken onlara kötü kötü baktığını gördüm ve o zaman bağlantıyı kurdum. Elbette, sakar olan birisi engebeli bir arazide yürümek konusunda endişelenirdi. Yine de bu, az önceki karamsarlığını veya peşinden gelen kızgınlığını açıklamıyordu.

Ormandayken çoğu şey beklediğimden daha iyiydi. Burada yalnızdık, şahit de yoktu ve henüz tehlikeli gelmiyordu. Hatta birkaç engele denk geldik; yola devrilmiş bir kütük, üstünden atlanamayacak kadar yüksek bir kaya... Ona yardım etmek için içgüdüsel olarak uzandım, ona dokunmak okuldaki kadar zor değildi. Aslında *zor değildi* demek, pek doğru bir tanımlama olmuyor; tıpkı önceki seferlerde olduğu gibi, heyecan ve zevk vericiydi. Onu nazikçe kaldırdığımda kalbinin davul gibi gümbürdediğini duydum. Eğer kalbim atıyor olsaydı benimki de böyle ses çıkarırdı.

Muhtemelen güvenliydi çünkü yerin burası olmadığını biliyordum. Alice, Bella'yı ormanın ortasında öldürdüğümü hiç görmemişti. Keşke Alice'in gördüklerini kafamda tutmak zorunda olma-

saydım... Elbette olası geleceği bilmemek, onun için hazırlanmamak Bella'nın ölümüne sebep olacak cehaletin ta kendisi olabilirdi. Her şey birbiriyle bağlantılı ve imkânsızdı.

Bu, beynimi yavaşlatabilmeyi ilk isteyişim değildi. Sadece bir günlüğüne, bir saatliğine bile olsa, beynimi insan hızında kullanmayı isterdim, böylece aynı çözümsüz soruları tekrar, tekrar ve *tekrar* kafama takmaya zamanım olmazdı.

"En sevdiğin doğum günün?" diye sordum. Gerçekten kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Ağzı gülümseme ile somurtma arasında gidip gelen bir şekle girdi.

"Ne?" dedim. "Soru sorma sırası bende, değil mi?"

Kahkaha attı ve bu endişeyi başından savmak ister gibi elini salladı. "Sorun değil. Sadece cevabı bilmiyorum. Doğum günlerini pek sevmem."

"Bu sıradışı." Tanıştığım gençler arasında bu şekilde düşünen kimseyi görmemiştim.

"Çok fazla baskı oluyor," dedi omzunu silkerek. "Hediyeler, ıvır zıvırlar. Ya hediyeleri beğenmezsen? Kimsenin hislerini incitmemek için sahte bir ifade takınmak zorundasın. Hem insanlar sana çok fazla *bakıyor*."

"Annen sezgilerine göre hediye veren biri, değil mi?" diye tahmin yürüttüm.

Gülümsemesi esrarlıydı. Ne kadar yaralı olursa olsun, annesi hakkında tek bir olumsuz şey söylemeyeceğini biliyordum.

Bir kilometreyi sessizlik içinde yürüdük. Aklının nerede olduğunu anlamama yardım edecek sorular sormasını umuyordum ama gözlerini orman zemininden ayırmadan yürüyüşüne konsantre olmuştu. Tekrar denedim.

"Ortaokuldayken en sevdiğin öğretmenin kimdi?"

"Bayan Hepmanik," diye cevap verdi duraksamadan. "İkinci sınıftaydık. Sınıftayken canım ne zaman isterse kitap okumama izin veriyordu."

Ona sırıttım. "Tam bir kusursuzluk örneğiymiş."

"Senin ilkokuldayken en sevdiğin öğretmenin kimdi?"

"Hatırlamıyorum."

Alnı kırıştı. "Doğru. Özür dilerim, ben düşünemedim..."

"Özür dilenecek bir şey yok."

Kolayca bana çeviremeyeceği başka bir soru bulmam beş yüz metre kadar sürdü.

"Köpek mi, kedi mi?"

Başını yana eğdi. "Gerçekten emin değilim... Kedi belki? Sarılabilirsin ama bağımsızlar da değil mi?"

"Hiç köpeğin oldu mu?"

"İkisi de olmadı. Annem alerjisi olduğunu söylüyor."

Cevabı garip biçimde şüpheciydi.

"Ona inanmıyor musun?"

İtaatsizlik etmek istemese de duraksadı. "Şey," dedi yavaşça. "Onu defalarca başka insanların köpeklerini severken yakaladım."

"Neden acaba?" diyerek yüksek sesle düşündüm.

Bella kahkaha attı. Bu rahat bir sesti, fazlası yoktu.

"Balık almama izin vermesi için ikna etmem aylarımı aldı. En sonunda eve bağlanıp kalmaktan endişelendiğini anladım. Her hafta sonu bir yerlere gitmekten ne kadar hoşlandığını anlatmıştım. Daha önce hiç gitmediği, küçük bir kasabada olmayı veya tarihi bir yeri görmeyi severdi. Ona zamanlayıcılı yem tabletlerinin balıkları bir hafta boyunca besleyebildiğini gösterdim, ondan sonra insafa geldi. Demir atmak Renée'ye göre değil. Zaten ben vardım, değil mi? Hayatını değiştiren koca bir çapa yeter de artardı. Fazlasını kabul etmeyecekti."

Her zaman doğrudan içimi gördüğünden, sezgileri konusunda şüphem yoktu. Geçmişiyle ilgili düşüncelerim karanlık bir yöne saptı. Bella'nın bakıcılık rolünü üstlenmesinin sebebi annesinin acizliğinden değil, yerini kazanması gerektiğini hissettiğinden miydi? Bella'nın istenmediğini hissetme veya değerini kanıtlama ihtiyacı duyma ihtimali bile beni öfkeden deliye döndürdü. Bella'ya sadece varlığının bile yeterli olduğunu göstermek için varımı yoğumu önüne sermek gibi garip bir dürtü hissettim.

Tepkimi kontrol altında tutmaya çalıştığımı anlamadı. Kahkaha atarak devam etti. "Belki de Japon balığından büyük bir şeyi hiç denememiş olmamız en iyisiydi. Evcil hayvanlara bakma konusunda pek iyi değildim. İlkini çok fazla beslediğim için öldüğünü düşündüm, o yüzden ikincisine az yem verdim ama o da bir hatay-

dı. Üçüncüye gelince..." Başını kaldırıp bana baktı. "Dürüst olmam gerekirse, onun sorunu neydi, bilmiyorum. Fanustan dışarı atlayıp durdu. En sonunda bir gün onu fark etmekte geciktim." Kaşlarını çattı. "Peş peşe üç tanesi de öldü. Sanırım bu beni seri katil yapıyor."

Kahkaha atmamak imkânsızdı ama buna alınmış görünmedi. O da benimle birlikte güldü.

Neşemiz yavaş yavaş dinerken ışık da değişti. Alice'in sözünü verdiği güneş ışığı, gür bitki örtüsünün üzerine vuruyordu, anında kendimi yine gergin ve endişeli hissettim.

Hissettiğim bu şeyi tarif etmek için bulabildiğim en yakın tabir *sahne korkusuydu* ve bu ziyadesiyle gülünçtü. Bella beni mide bulandırıcı bulursa bulsun, ne olacaktı ki? Mesela tiksintiyle beni reddederse ne olurdu? Bu gayet iyi olurdu, iyiden de öte hatta. Bugün bana zarar verebilecek en ufak, en minik keder bu olurdu. Gerçekten de kibir ve egonun zarar görmesi bu kadar büyük bir güç müydü? Üzerimde o türden bir gücü olduğuna asla inanmamıştım ve şimdi de olacağını sanmıyordum. Kafamı kendimi ifşa etmeye takmış olmam diğer şeylere takılmamı engelliyordu. Mesela tiksintinin ardından gelecek ret. Bella beni bırakıp gidecekti ve gitmesine izin vermek zorunda olduğumu biliyordum. Onu kamyonetine geri götürmeme izin vermeyecek kadar korkar mıydı benden? Elbette onu yola kadar, güvenli bir şekilde geri götürmem gerekecekti. Sonrasında kamyonetiyle tek başına gidebilirdi.

O görüntünün yarattığı acıyla un ufak olabilirmişim gibi hissetsem de ondan daha kötü bir şey vardı. Alice'in gördüğü sınavım. O sınavda başarısız olmayı hayal bile edemiyordum. Öyle bir şeyle nasıl yaşardım? Yaşamıma *son vermenin* yolunu nasıl bulurdum?

Çok yakındık.

Ormanın daha seyrek bir yerinden geçerken, Bella ışıktaki değişimi fark etti. Sataşırcasına kaşlarını çattı. "Daha gelmedik mi?"

Ben de onun kadar tasasızmışım gibi davrandım. "İlerideki aydınlığı görüyor musun?"

Gözlerini kısarak önümüzdeki ormana baktı, odaklanırken alnında çizgiler oluştu. "Görmeli miyim?"

"Belki gözlerin için henüz erken."

Omzunu silkti. "Belki de bir göz doktoruna gitme vaktim gelmiştir."

Yolumuza devam ederken sessizlik gittikçe ağırlaştı. Bella'nın çayırın parlaklığını gördüğünü anlayabiliyordum. Yüzünde bilinçsiz bir gülümseme oluştu ve adımlarını sıklaştırdı. Artık gittiği yere bakmıyordu, gözleri dalların arasından sızan güneş ışınlarındaydı. Onun hevesi, isteksizliğimi daha da yoğunlaştırdı. Daha fazla zaman istedim. Sadece bir ya da iki saat burada duramaz mıydık? Ayak diresem beni bağışlar mıydı?

Ancak geciktirmenin hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Alice er ya da geç bu noktaya geleceğimizi görmüştü. Geciktirmek bunu asla kolaylaştırmazdı.

Artık Bella önden gidiyordu, eğreltiotlarını kenara iterken hiç tereddüt duymadı ve çayıra adım attı.

Yüzünü görebilmeyi diledim. Böyle bir günde çayırın ne kadar güzel olduğunu hayal edebiliyordum. Hava ısındığı için daha tatlı kokan kır çiçeklerinin kokusunu alabiliyordum, yakınlardaki bir nehirden gelen su sesini duyabiliyordum. Böcekler vızıldıyordu ve uzaklarda kuşlar şakıyıp cıvıldaşıyordu. Şu anda yakınlarda hiç kuş yoktu. Benim varlığım hayvanların çoğunu buradan kaçırtacak kadar korkutuyordu.

Bella altın sarısı ışığa doğru, derin bir saygıyla yürüdü. Işık, saçlarını yaldızlarla kapladı ve tenini parlattı. Parmaklarını uzun çiçeklerin üzerinde gezdirdi, yine aklıma Persephone geldi. İlkbaharın beden bulmuş hâliydi.

Onu uzun uzun, hatta belki sonsuza kadar izleyebilirdim ancak böyle bir yerin güzelliğinin ona gölgelerde bekleyen canavarı unutturabileceğini ummak olmazdı. Arkasını dönüp hayretle büyüyen gözleriyle ve dudaklarında meraklı bir gülümsemeyle bana baktı. Beklenti doluydu. Ben hareket etmeyince bana doğru yavaşça yürümeye başladı. Cesaretlendirmek istercesine tek elini bana doğru uzattı.

Yine insan olmayı öyle çok istedim ki bacaklarımda hareket edecek derman bulamadım.

Fakat ben insan değildim, kusursuz öğretilerimi yerine getirmemin vakti gelmişti. Uyarmak için tek elimi kaldırdım. Anladı ama

korku duymadı. Kolunu aşağı indirip olduğu yerde kaldı. Merakla bekliyordu.

Derin bir nefes alarak orman havasını içime çektim, onun kokusunun ne kadar kavurucu olduğunu saatler sonra ilk defa fark ettim.

Alice'in görülerine ne kadar güveniyor olursam olayım, bu hikâyede nasıl daha fazlası olabileceğini aklım almıyordu. Şimdi her şey bitmek zorundaydı, değil mi? Bella beni görecekti ve başından beri hissetmesi gereken her şeyi peş peşe hissedecekti: Şoke olacak, tiksinecek, dehşete kapılacak, kaçacak ve benimle işi bitecekti.

Hayatımda bundan daha zor bir şeyi hiç yapmamışım gibi hissederek, ayağımı yerden kalkmaya zorladım ve sonra ağırlığımı öne doğru verdim.

Bununla doğrudan yüzleşmeliydim.

Yine de... Yüzünde beliren ilk tepkiyi kaldıramazdım. Kibarlık edecekti ama o ilk anki şaşkınlığını ve tiksintisini gizlemesinin imkânı yoktu. O yüzden ona kendini toplaması için biraz zaman verecektim.

Güneş ışığına doğru adım atarken gözlerimi kapattım.

17. İTİRAFLAR

GÜNEŞİN TENİME DEĞEN SICAKLIĞINI HİSSETTİM, ONU göremediğim için memnundum. Şu anda kendime bakmak istemiyordum. Hayatımın en uzun yarım saniyelerinden birini yaşadım, her şey suskundu. Sonra Bella haykırdı.

"Edward!"

Gözlerim anında açıldı. Arkasını dönüp az önce ona gösterdiğim şeylerden uzağa koştuğunu görmeyi bekliyordum.

Fakat bana çarpacak gibi, doğruca üzerime koşuyordu, ağzı kederle aralıktı. Elleri bana doğru uzanıyordu, uzun çimenlerin arasından koşarken takılıp sendeledi. Yüzünde korkan birinin değil, her şeyi göze alan birinin ifadesi vardı. Ne yaptığını anlamadım.

Niyetlendiği şey ne olursa olsun, bana çarpmasına izin veremezdim. Mesafesini korumasına ihtiyacım vardı. Yine elimi havaya kaldırdım.

Olduğu yerde yalpalayarak durdu, etrafına endişe yayıyordu.

Gözlerinin içine bakarken orada yansımamı gördüm, onu anlıyordum galiba. Gözlerindeki yansımaya baktığımda yanan bir adama çok benziyordum. Bizimle ilgili efsaneleri çürütmüş olsam da, bilinçaltında hâlâ onlara inanıyordu herhalde.

Endişeliydi. Canavardan değil, canavar *için* korkuyordu.

Bana doğru bir adım attı, ben geriye doğru çekilince tereddüt etti.

"Sana zarar veriyor mu?" diye fısıldadı.

Evet, haklıydım. Şu an bile kendisi için korkmuyordu.

Fısıltıyla karşılık verdim. "Hayır."

Bir adım daha yaklaştı, artık dikkatliydi. Elimi yanıma indirdim.

Hâlâ bana yakın olmak istiyordu.

Yaklaşırken yüzü değişti. Başını yana eğdi ve gözlerini kıstı, ardından o gözler kocaman oldu. Aramızdaki mesafeye rağmen, güneş ışığının prizmadan yansırcasına tenimden onunkine yansıdığını görebiliyordum. Bir adım daha attı, sonra bir adım daha, etrafımda dolanırken mesafesini korudu. Tamamen hareketsiz kaldım, arkamdan dolanırken bile gözlerinin tenimde gezindiği yerleri hissedebiliyordum. Nefes alış verişi normalden daha hızlıydı, kalbi daha hızlı atıyordu.

Tekrar gözümün önünde belirdi, dairesini tamamlayıp benimle yeniden yüzleştiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme belirmeye başladı.

Nasıl gülümseyebilirdi?

Yaklaşıp yirmi santim kala durdu. Elleri yukarıda, göğsüne doğru kıvrık duruyordu. Sanki uzanıp bana dokunmak istiyor ama korkuyordu. Güneş ışığı kolumdan yansıyıp yüzünde dans etti.

"Edward," diye fısıldadı. Sesinde hayret vardı.

"Artık korkuyor musun?" diye sordum sessizce.

Sanki sorum tamamen beklenmedikti, sanki onu şoke etmişti. *"Hayır."*

Gözlerinin içine bakarken kendime mani olamadan yine onu duymaya çabaladım.

Yüzümü izleyerek bana doğru yavaşça uzandı. Herhalde ona durmasını söylememi bekliyordu. Yapmadım. Sıcak parmakları bileğime dokundu. Tenimden onunkine yansıyarak dans edecek ışığı izliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum fısıltıyla. Bu tükenmek bilmeyen gizem, yine bütün kuvvetiyle acı veriyordu.

Başını hafifçe iki yana salladı, kelimeleri bulmakta zorlandığı belliydi. "Ben..." Gözlerime baktı. "Ben bilmiyordum..." Derin bir nefes aldı. "Hayatım boyunca daha güzel bir şey görmedim, böyle güzel bir şeyin var olduğunu hayal bile edemezdim."

Ona şaşkınlıkla baktım.

Derim, hastalığımın en aşikâr belirtisiyle ışıltılar saçıyordu. Güneş altındayken her zamankinden daha az insandım. Ve o, benim güzel olduğumu düşünüyordu.

Elim kendiliğinden havaya kalkıp onunkini tutmak için döndü ama kendimi ona dokunmadan elimi indirmeye zorladım.

"Bu çok garip gerçi," dedim. Bunun dehşetin bir parçası olduğunu anlayabilmeliydi.

"Muhteşem," diye düzeltti.

"Bariz şekilde insan olmamam seni tiksindirmiyor mu?"

Vereceği cevaptan aşağı yukarı emin olsam da yine de beni hayrete düşürüyordu.

Yarım bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Tiksinmedim."

"Tiksinmelisin."

Gülümsemesi genişledi. "Bence insanlık biraz fazla abartılıyor."

Kolumu dikkatli bir şekilde sıcak parmaklarının altından çekip arkama sakladım. İnsanlığa çok az kıymet veriyordu. Kaybedilen şeyin derinliği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bella ufak bir adım daha attı, bedeni öyle yakındı ki sıcaklığı daha belirgin, güneşin sıcaklığından daha etkileyiciydi. Yüzünü benimkine doğru kaldırdı. Işık boğazını yaldız gibi kapladı, gölge oyunlarıyla çenesinin köşesindeki arterden akan kanı meydana çıkardı.

Bedenim içgüdüsel bir tepki verdi. Ağzım zehirle doldu, kaslarım sımsıkı kasıldı, düşüncelerim etrafa saçıldı.

Nasıl da çabuk ortaya çıkmıştı! Görülerdeki bu araziye geleli daha birkaç saniye olmuştu.

Nefes almayı bıraktım ve geriye doğru uzun bir adım atarken yine elimi uyarır gibi kaldırdım.

Takip etmeye çalışmadı. "Ben... Üzgünüm," diye fısıldadı. Konuşurken sesinin yükselip alçalması bunun bir soru gibi çıkmasına sebep oldu. Niçin özür dilediğini bilmiyordu.

Ciğerlerimi dikkatlice boşalttım ve kontrollü bir nefes aldım. Kokusu her zamankinden daha ıstırap vericiydi, çok baskın değildi. Birden aşırı baskın bulacağımdan korkuyordum.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diye açıkladım.

Yine fısıldadı. "Tamam."

Özellikle yavaş adımlar atarak etrafından dolandım ve çayırın ortasına yürüdüm. Kısa çimenlerin olduğu bir yere oturdum ve önceden yaptığım gibi kaslarımı kilitledim. Dikkatlice nefes alıp verirken tereddütle attığı adımların aynı mesafeyi aldığını duydum, yanıma oturduğunda kokusunun tadını aldım.

"Bu sorun olur mu?" diye sordu emin olamayarak.

Başımı salladım. "Sadece... İzin ver, konsantre olayım."

Gözleri kafa karışıklığı ve endişeyle kocamandı. Açıklamak istemedim. Gözlerimi kapadım.

Korkudan değil, dedim kendi kendime. Daha doğrusu *yalnızca* korkudan değildi. Konsantre olmam gerekiyordu.

Kokusuna, kalbinin odacıklarına dolan kanın sesine odaklandım. Yalnızca ciğerlerimin hareket etmesine izin vardı. Kalan her parçamı hareketsizliğe mahkûm ettim.

Sistemlerim uyaranlara tepki verirken, kendime sürekli "*Bella'nın* kalbi," diye hatırlattım. Bella'nın hayatı.

Onun kanını *düşünmeme* konusunda hep çok dikkatliydim. Kokusundan kaçamıyordum ama o sıvı, sıvının hareketi, nabzı, sıcaklığı... Bunlar üzerinde durmadığım konulardı. Ancak şu anda zihnimi doldurmasına, bütün sistemlerimi işgal etmesine, kontrol noktalarıma saldırmasına izin veriyordum. Kanın çağıltısı ve akışı, küt küt atışı ve boşalması. En büyük atardamarlardan çağıldayıp en ufak toplardamarlardan sızması. Aramızdaki mesafeye rağmen, çıplak tenime dalga dalga çarpan sıcaklığı. Tadı dilimin ucunu yakıyor ve boğazımı sızlatıyordu.

Kendimi tutsak aldım ve gözlemledim. Beynimin küçük bir parçası yerinde kalmayı, saldırı sırasında bile düşünmeyi başardı. O minicik mantık sayesinde her tepkimi saniyesi saniyesine inceledim. Kendime hâkim olmam için gereken güç miktarını hesapladım ve sahip olduğum gücün hesabını tuttum. Sonuçlar birbirine yakındı ama irademin canavar yanımdan daha güçlü olduğuna inanıyordum. Küçük bir farkla da olsa.

Alice'in düğümü bu muydu? Bu, bana tamamlanmış hissettirmedi.

Tüm bu süre boyunca, Bella da en az benim kadar hareketsizce oturup düşündü. Kafamın içinde yaşanan kargaşanın küçük bir parçasını bile hayal edebilir miydi? Bu tuhaf, sessiz uzaklığı kendine nasıl açıklıyordu? Her ne düşünüyorsa, bedeni dingindi.

Geçen zaman nabzının yavaşlatmışa benziyordu. Uzaklardaki ağaçlara tüneyen kuşların sesi uykulu bir hâl aldı. Küçük nehrin akışı bile daha mahmurlaştı sanki. Bedenim rahatladı ve en sonunda ağzımın sulanması durdu.

Bella'nın kalbi iki bin üç yüz altmış dört defa attıktan sonra, kontrolün, günlerdir olmadığı kadar bende olduğunu hissettim. Alice'in de öngördüğü gibi, çözüm yüzleşmekten geçiyordu. Hazır mıydım? Nasıl emin olabilirdim? Hiç emin olacak mıydım?

Kendimi maruz bıraktığım bu uzun sessizliği nasıl bozacaktım? Bana bile garip gelmeye başladığına göre, o, daha uzun süredir garip hissediyor olmalıydı.

Duruşumu bozdum ve çimlerin üzerine uzanıp tek elimi kaygısızca başımın altına koydum. Duyguları sahte fiziksel eylemlere dökmek eski bir alışkanlıktı. Rahatmışım gibi davranırsam belki de inanırdı.

Yalnızca sessizce iç geçirdi.

Konuşacak mı, diye bekledim ama sessizce oturmayı sürdürdü. Bu ıssız yerde, güneş ışığını bir milyon prizma gibi yansıtan bir canavarla yalnızdı, duyamadığım şeyler düşünüyordu. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama artık tiksindiğini gözümde canlandırmıyordum bile. Bakışının hayali ağırlığı, onunla birlikte karanlıktayken hissettiğim elektrik akımını geri getirdi, damarlarımda dolaşan suni bir hayat gibiydi. O bakışların artık hayranlıkla dolu olduğunu, her şeye rağmen beni güzel bulduğunu biliyordum.

Vücudunun ritminde kayboldum; sesin, sıcaklığın ve kokunun kaynaşmasına izin verdim. Tenimin altında bir akış hissi varken bile, insani olmayan arzularımın üstesinden gelebileceğimi fark ettim.

Ancak bu, dikkatimin çoğunu aldı. Bu sessiz bekleyiş, kaçınılmaz olarak sona erecekti. Bir sürü sorusu olacaktı ve kuşkusuz, bu defa çok daha isabetli sorular olacaktı. Ona bin farklı açıklama borçluydum. Aynı anda hepsinin üstesinden gelebilir miydim?

Hâlâ onun kanının akmasına ve çekilmesine odaklanmış hâldeyken, birkaç görevi daha tamamlamaya karar verdim. Dikkat dağıtacak çok fazla şey var mı diye bakacaktım.

Önce bilgi topladım. Duyabildiğim kuşların yerini tam olarak buldum ve sonra seslerinden her birinin cinsini ve türünü saptadım. Nehirdeki suyun düzensiz çarptığı kısmı analiz edip oradaki canlıyı tespit ettim, çarpan su miktarını hesapladıktan sonra balığın

boyutunu buldum ve çeşitliliğe göre bir çıkarımda bulundum. Gelişmiş türlerin aksine, böcekler için türümüzün taştan farkı yoktu. Kanatlarının hareketlerine ve ne kadar yüksekten uçtuklarına veya bacaklarının toprakta çıkardığı minik tıkırtılara bakarak yakındaki böcekleri sınıflara ayırdım.

Sınıflandırmalarıma hesaplamalarımı da ekledim. Eğer aşağı yukarı bir dönüm olan bu çayırda şu anda 4,913 böcek varsa, 3700 km^2'lik Olympic Milli Parkı'ta ortalama kaç böcek yaşardı? Peki ya yükseklik arttıkça, her üç metrede bir böcek nüfusu yüzde bir azalırsa? Aklımda parkın topografik haritasını çıkardım ve sayıları yerine koyup hesaplamaya başladım.

Aynı zamanda, bir asırlık hayatımda nadiren duyduğum şarkıları da düşünüyordum, tek ortak noktaları onları sadece bir defa duymuş olmamdı. Yoldan geçerken bir barın açık kapısından duyduğum melodiler; geceleyin koşarken beşiklerindeki bebeklerin peltekçe söyledikleri tuhaf mırıltılar; üniversitedeki sınıfımın bitişiğindeki binada, müzik öğrencilerinin bitirme projesi olarak yazmaya çalıştığı şarkılar... Kıtaları hızlıca söylerken neden kaybetmeye mahkûm olduklarını da not ediyordum.

Nabzı hâlâ atıyordu, sıcaklığı hâlâ ısıtıyordu ve ben hâlâ yanıyordum. Ama kendimi tutabiliyordum. İpleri gevşetmedim. Kontrol bendeydi. Ucu ucuna da olsa.

"Bir şey mi dedin?" diye fısıldadı.

"Sadece kendi kendime şarkı söylüyorum," diye itiraf ettim. Ne yaptığımı daha net nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, o da zaten daha fazla üstüme gelmedi.

Sessizliğin sona ermek üzere olduğunu biliyordum ve bu beni korkutmadı. Gittikçe rahatlıyordum, kendimi güçlü hissediyordum ve kontrol bendeydi. Belki de düğümü çözmüştüm. Belki de güvenle diğer tarafa geçmiştik ve Alice'in umut dolu görüleri artık gerçek olacaktı.

Nefes alış verişi düşüncelerinin yeni bir yöne gittiğini gösteriyordu, endişelenmekten ziyade meraklandım. Soru sormasını bekledim ama çimlerde kıpırdanarak bana doğru uzandığını ve bileğinden yükselen nabız sesinin yaklaştığını duydum.

Yumuşak, sıcak bir parmak ucu yavaşça elimin üzerinde gezindi. Çok nazik bir dokunuştu ama tenimde elektrik yarattı. Boğazımdaki yanma hissinden farklıydı ve ondan daha dikkat dağıtıcıydı. Hesaplamalarım ve hatırladığım şarkıların hepsi tekleyerek durdu, bütün dikkatim onun üzerindeydi. Kalbi, kulağımdan sadece otuz santim ötede ıslak ıslak atıyordu.

Yüzündeki ifadeyi görmek ve düşüncelerini tahmin etmek için gözlerimi açtım. Hayal kırıklığına uğramadım. Gözleri, yine hayretle parlıyordu, dudakları yukarı doğru kıvrıktı. Gözlerime bakınca gülümsemesi genişledi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Seni korkutmuyor muyum?" Onu korkutup kaçırmamıştım. Burada, benimle olmak istiyordu.

Cevap verirken ses tonu alaycıydı. "Her zamanki kadar."

Yaklaşıp elini koluma koydu ve yavaşça bileğimi okşadı. Bana dokunan teni alev gibiydi; parmakları ürpertiyle titriyor olsa da o dokunuşta korkudan eser yoktu. Tepkimi zapt etmeye çalışarak gözkapaklarımı tekrar kapattım. Elektrik akımı içimi sarsan bir deprem gibiydi.

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu ve elini durdurdu.

"Hayır," diye cevap verdim hızlıca. Ardından deneyimimi biraz olsun bilmesini istediğim için devam ettim. "Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezsin." Bu andan önce hayalini bile kuramazdım. Bugüne kadar hissettiğim her hazzın ötesindeydi.

Parmaklarını dirseğimin iç kısmından yukarı doğru çıkarıp oradaki desenleri takip etti. Ağırlık merkezini değiştirdi ve diğer elini benimkine doğru uzattı. Hafifçe çekiştirdiğini hissettim ve elimi çevirmek istediğini anladım. İstediğini yaptığım anda elleri donakaldı ve nefesi kesildi.

Hatamı hemen fark ederek gözlerimi açtım, insan gibi değil de vampir gibi hareket etmiştim.

"Affedersin," diye homurdandım. Fakat gözlerimiz buluştuğu anda, ona gerçekten bir zarar vermediğim belliydi. Yüzündeki gülümsemesi bile silinmeden şaşkınlığını üzerinden attı. "Seninle birlikteyken rahatça kendim gibi davranabiliyorum," diye açıkladım ve sonra gözkapaklarımın tekrar kapanmasına izin verdim. Böylece tenime değen teninin yarattığı hisse odaklanabilirdim.

Elimi kaldırmaya çalıştığını baskıdan hissettim. Elimi onun hareketine uygun şekilde hareket ettirdim; yardımım olmadan, sadece elimi kaldırmak bile büyük çaba isterdi. Göründüğümden biraz daha ağırdım.

Elimi yüzüne doğru kaldırdı. Sıcak nefesi avucumu dağladı. Parmaklarının yarattığı baskıya göre elimi bir o yana, bir bu yana çevirmesine yardım ettim. Gözlerimi açtığımda, onu dikkatli bir şekilde elime bakarken buldum, tenimden yansıyan ışıkla yüzünde gökkuşakları dans ediyordu. Kaşlarının arasında yine o kırışıklık vardı. Canını sıkan şey neydi?

"Bana ne düşündüğünü söyle." Kelimeleri nazikçe söyledim ama yalvardığımı işitebiliyor muydu? "Bunu bilememek garibime gidiyor."

Dudaklarını biraz büzdü ve sol kaşı bir santim havaya kalktı. "Biliyorsun, geri kalanımız sürekli bu şekilde hissediyor."

Geri kalanımız. Benim içinde bulunmadığım, geniş insanlar âlemi. Onun insanları, onun türü.

"İşiniz zor." Şaka gibi söylemeye niyetlendim ama öyle çıkmadı. "Ama bana söylemedin."

Yavaşça cevap verdi. "Senin ne düşündüğünü bilmeyi diliyordum..."

Daha fazlası olduğu barizdi. "Başka?"

Sesi kısıktı, bir insan onu duymakta zorlanırdı. "Senin gerçek olduğuna inanabilmeyi diliyordum. Ve korkmamayı diliyordum."

Bir acı dalgası içime saplanıverdi. Yanılmıştım. En başından beri onu korkutuyordum. Elbette korkutmuştum.

"Korkmanı istemiyorum." Bu bir özür ve matemdi.

Neredeyse yaramaz bir ifadeyle sırıtınca şaşırdım. "Öyle bir korkudan bahsetmedim, gerçi o da düşünülmesi gereken bir şey."

Şu an nasıl şaka yapabiliyordu? Ne demek istiyordu? Doğrulup yarı oturur pozisyona geldim, cevapları duymak için öyle hevesliydim ki rahatmışım havasını bile yaratamayacaktım.

"Öyleyse neden korkuyorsun?"

Yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Dudakları, hiç olmadığı kadar yakınımdaydı. Artık gülümsemiyordu, dudakları aralıktı. Burnundan nefes aldı ve gözkapakları hafifçe aşağı indi. Kokumu içine çekmek ister gibi daha çok yaklaştı, çenesi bir santim yukarı kalktı, boynunu uzattı ve şahdamarı ortaya çıktı.

Tepkim ani oldu.

Ağzım zehirle doldu, boştaki elim onu yakalamak için kendiliğinden harekete geçti ve o bana doğru eğilirken çenem istemsizce açıldı.

Kendimi ondan uzağa fırlattım. Delilik henüz bacaklarıma ulaşmamıştı ve bacaklarım beni çayırın en uzak ucuna kadar taşıdı. Öyle hızlı hareket ettim ki elimi onunkinden nazikçe çekecek vaktim olmadı, hızlıca çekip kurtarmıştım. Ağaçların gölgesinde çömeldiğimde aklıma gelen ilk şey elleri oldu, hâlâ bileklerine bağlı olduklarını görünce rahatladım.

Rahatlamanın peşinden tiksinti geldi. İğrenme. Mide bulantısı. Bugün, onun gözlerinde görmekten korktuğum bütün duygular yüz yıllık deneyimle çarpıldı ve onları fazlasıyla hak ettiğimden de emindim. Canavar, kâbus, hayatların yok edicisi, hayalleri yıkan kişi... İkimizin de hayallerini yıkan kişi.

Eğer daha iyi, daha güçlü biri olsaydım o an, vahşi bir ölüme yaklaşacağı an yerine ilk öpüşmemizin gerçekleştiği bölüm olabilirdi.

Öyleyse, sınavda başarısız mı olmuştum? Artık umut yok muydu?

Gözleri parlaktı, koyu irislerinin etrafındaki bütün beyazlıklar görünüyordu. Gözlerini kırpıştırmasını ve yeni pozisyonumu bulduğunda tekrar odaklanmasını izledim. Uzun bir an boyunca birbirimize baktık.

Alt dudağı bir defa titredi, sonra ağzını açtı. Gergin bir şekilde suçlanmayı bekledim. Çığlıklar atarak bir daha asla yanına yanaşmamamı söylemesini bekledim.

Sessizce, "Ben... Üzgünüm, Edward," diye fısıldadı.

Elbette.

Cevap verebilmek için derin bir nefes almam gerekti.

Sesimi onun duyabileceği bir şekilde ayarlayıp tonumu nazik tutmaya çalıştım. "Bana bir dakika ver."

Yerine oturdu. Gözleri hâlâ aklarından ibaretti.

Bir nefes daha aldım. Bu mesafeden bile, hâlâ tadını alabiliyordum. Daimi ateşimi körükledi ama onun dışında bir şey olmadı. Onun etrafındayken normalde nasıl hissediyorsam öyleydim. Şu an ne zihnimde ne de bedenimde bir işaret vardı, canavarın yüzeye çok yakın olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kolayca kendimi kaybe-

debileceğimi ima eden bir şey yoktu. Bu, haykırıp ağaçları köklerinden sökmek istememe sebep oldu. Eğer o sınırı hissedemezsem, tetikleyiciyi göremezsem, onu kendimden nasıl koruyabilirdim?

Alice'in cesaretlendirmesini hayal edebiliyordum. Bella'yı korumuştum. Hiçbir şey olmamıştı. Fakat Alice o kadarını görmüş olsa da kendimi kaybedişimin geçmişte değil de hâlâ gelecekte olduğunu izliyor olsa da nasıl hissettirdiğini bilmesi mümkün değildi. Kendi kontrolünü yitirmenin, en kötü dürtünden daha zayıf olmanın, duramamanın nasıl hissettirdiğini bilemezdi.

Fakat sen durdun. Söyleyeceği buydu. Bunun *yeterli olmadığını* bilemezdi.

Bella gözlerini benden hiç ayırmadı. Kalbi normalden iki kat hızlı atıyordu. Fazla hızlıydı. Bu sağlıklı olamazdı. Elini tutup her şeyin yolunda olduğunu, kendisinin iyi ve güvende olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını söylemek istedim ama bunların hepsi bariz yalanlar olurdu.

Kendimi hâlâ normal hissediyordum. En azından şu son birkaç ayda "normal" hâline gelen şeyi hissediyordum. Kontrol bendeydi. Tıpkı önceden olduğu gibi, kendime güvenim neredeyse ölümüne sebep oluyordu.

Mesafemi korumam gerekir mi diye merak etsem de yavaşça geri döndüm. Çayırın karşı tarafından bağırarak özür dilemek doğru gelmedi. Kendime, ona önceki kadar yaklaşacak kadar güvenmiyordum. Birkaç metre ötesinde, sohbet edilecek bir mesafede durdum ve yere oturdum.

Hissettiğim her şeyi sözcüklere dökmeye çalıştım. "Çok ama çok üzgünüm."

Bella gözlerini kırpıştırdı ve sonra gözleri yine kocaman oldu, kalbi çok hızlı çarpıyordu. Yüzü donup kaldı. Sözcükler onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu sanki.

Daha en başından kötü bir fikir olduğunu bilsem de her zaman yaptığım gibi rahat tavrıma bürünmeye çalıştım. Yüzüne yapışan şoku silip atmak için her şeyi yapardım.

"Yalnızca bir insan olduğumu söyleseydim, ne demek istediğimi anlar mıydın?"

Bir saniye gecikmeyle, kafasını bir defa salladı. Durumu hafif göstermek için yaptığım tatsız girişime gülümsemeye çalıştı ama bu çaba ifadesini daha da bozdu. Acı içinde ve en sonunda korkuyla dolu görünüyordu.

Yüzünde daha önce korkuyu görmüştüm ama sonrasında çabucak konunun ben olmadığımı söylemişti. Her seferinde bir yanım bu büyük riske değmediğimi fark etmesini ummuştu, varsayımlarımın aksini kanıtlamıştı hep. Gözlerindeki korku asla *benden* kaynaklanmamıştı.

Şu ana kadar.

Korkusunun kokusu havada keskin ve metalik bir tat bırakıyordu.

İşte, beklediğim şey tam olarak buydu. Kendime her zaman istediğim şeyin bu olduğunu söylemiştim. Onun bana sırtını dönmesini. Kendisini kurtarmasını ve beni yanmam için yalnız bırakmasını.

Kalbi gümbür gümbürdü, hem ağlamak hem de gülmek istedim. İstediğimi alıyordum işte.

Ve hepsi bana bir santim fazla yaklaştığı içindi. Kokumu alacak kadar yaklaşmıştı ve onu hoş bulmuştu. Tıpkı yüzümü çekici ve diğer bütün tuzaklarımı ilgi uyandırıcı bulması gibiydi. Benimle ilgili her şey, tam da tasarlandığı gibi, onu bana çekiyordu.

"Ben dünyanın en müthiş yırtıcısıyım, değil mi?" Sesimdeki öfkeyi uzak tutmak için bir girişimde bulunmadım. "Her şeyim; sesim, yüzüm, hatta *kokum* seni bana çekiyor." Bütün bunlar gereğinden fazlaydı. Toprağa kök salmış sinekkapan değildim ki ağzımı açıp avımı bekleyeyim. "Sanki bunlara ihtiyacım varmış gibi!"

Artık kontrolümü yitirdiğimi hissediyordum ama aynı şekilde değildi. Bütün sevgim, özlemim, umutlarım un ufak olup toza dönüşüyordu ve önümde bin asırlık bir keder uzanıyordu. *Ben artık rol yapmak istemiyordum.* Eğer bir canavar olduğum için mutluluğa ulaşamayacaksam o zaman ben de canavar olurdum.

Ayağa fırlayıp kalbi kadar hızlı hareket ederek açıklığın etrafında iki tur koştum, ona gösterdiğim şeyi görebiliyor muydu acaba?

Sonra yeniden durdum. İşte, tam da bu yüzden güzel bir sese ihtiyacım yoktu.

"Sanki benden kaçabilirmişsin gibi." Kafamda beliren gülünç görüntüye güldüm. Kahkahamın sesi ağaçlardan acı yankılarla geri döndü.

Kovalamadan sonra yakalama da olacaktı, elbette.

Asırlık ladinin en alçaktaki dalına uzanabiliyordum. Hiç çaba sarf etmeden gövdeden ayırdım. Ağaç karşı çıkarcasına sesler çıkardı, koptuğu yerden kıymıklar fırladı. Kütüğü elimde tarttım. Dört yüz kilo kadardı. Açıklığın sağ tarafında kalan katran ağacıyla gireceği bir savaşı kazanmaya yetmezdi ama gerekli hasarı oluştururdu.

Kütüğü, yerden dokuz metre yüksekteki bir yumruyu hedef alarak katran ağacına fırlattım. Hedefi tam on ikiden vurdum, dalın en kalın kısmı gümbürtülü bir çatırtıyla çarptı ve ufalanarak, hafif çıtırtı sesleriyle aşağıdaki eğreltiotlarının üstüne döküldü. Yumrunun tam ortasında bir çatlak oluştu ve iki yöne doğru birkaç metre indi. Katran ağacı bir defa titredi, sarsıntı köklerine kadar ulaşıp zemini sarstı. Ağacı öldürüp öldürmediğimi merak ettim. Öğrenmek için birkaç ay beklemek zorundaydım. Umarım iyileşirdi; çayır, olduğu hâliyle kusursuzdu.

Benim için çok ufak bir çabaydı. Gücümün minicik bir kısmını kullanmam yetmiş de artmıştı. Yine de çok fazla şiddet, çok fazla zarar vardı.

İki adımda yanına gidip tepesinde durdum, hemen elimin ucundaydı.

"Sanki benimle mücadele edebilirmişsin gibi."

Sesimdeki öfke yok oldu. Küçük krizim enerjimi tüketmemiş olabilirdi ama hiddetimin birazını almıştı.

Tüm bunlar olurken hiç kıpırdamamıştı. Şu anda da felç geçirmiş gibiydi, gözleri açıktı. Uzun bir süre boyunca birbirimize baktık. Kendime hâlâ çok kızgındım ama içimde ateş namına bir şey kalmamıştı. Her şey faydasız görünüyordu; olduğum şeyi değiştiremezdim.

İlk o hareket etti. Sadece küçük bir hareketti. Ben elimi onunkilerin arasından çekip aldıktan sonra, elleri gevşekçe kucağına düşmüştü ama şimdi bir tanesi seğirip açıldı. Parmakları hafifçe bana doğru uzandı. Büyük ihtimalle istemsizce yapılan bir hareketti,

rüyasındayken "Geri dön," diye yalvardığı veya *bir şeye* uzandığı zaman yaptığı harekete ürpertici şekilde benziyordu. O zamanlar rüyasında beni görmesini dilemiştim.

Port Angeles'a gitmesinden, ne olduğumu zaten bildiğini öğrenmemden önceki geceydi. Eğer Jacob Black'in ona her şeyi anlattığının farkında olsaydım, beni kâbus dışında bir rüyada görebileceğine asla inanmazdım. Ancak onun için hiçbirinin önemi yoktu.

Gözlerinde hâlâ dehşet vardı. Tabii ki olacaktı. Ayrıca içlerinde bir rica da vardı sanki. Şu anda, ona geri dönmemi istiyor olabilir miydi gerçekten? O istese bile, ben bu isteği yerine getirmeli miydim?

Onun acısı benim en zayıf noktamdı, Alice de öyle olacağını göstermişti. Korktuğunu görmekten nefret ettim. O korkuyu ne kadar hak ettiğimi bilmek beni parçalıyordu ama o yükler bir yana, Bella'nın kederini görmeyi *kaldıramazdım*. İyi bir karar verme becerimi de elimden almıştı.

"Korkma," diye yalvardım fısıltıyla. "Söz veriyorum..." Hayır, bu çok sıradan bir kelimeye dönüşmüştü. "Sana zarar vermeyeceğime *yemin ediyorum*. Korkma."

Yavaşça ona yaklaştım, onu şaşırtacak hareketler yapmadım. Bilerek adım adım yaklaşarak yanına oturdum, böylece bir kez daha başladığımız yerdeydim. Yüzüm onunkiyle aynı seviyeye gelsin diye biraz kamburumu çıkardım.

Kalp atışları yavaşladı. Gözkapakları rahatlayarak eski yerlerine geldi. Sanki yakınlığım onu sakinleştirmişti.

"Lütfen, beni bağışla," diye yalvardım. "Kendimi kontrol edebilirim. Beni hazırlıksız yakaladın. Ama bundan sonra iyi davranacağım." Ne acınası bir özürdü. Yine de dudaklarına bir gülümseme kondurmayı başardı. Yine ahmak gibi davranarak komik olma çabalarıma geri döndüm. "Bugün hiç susamadım, doğru söylüyorum."

Ona ciddi ciddi göz kırptım. Duyan da yüz dört yaşında değil de on üç yaşında olduğumu düşünürdü.

Fakat o kahkaha attı. Biraz kısık, biraz titrek olsa da neşe ve rahatlama içeren, gerçek bir kahkahaydı. Gözleri ısındı, omuzları gevşedi ve elleri yine açıldı.

Elimi onun ellerine nazikçe bırakmak çok *doğru* hissettirdi. Öyle hissettirmemeliydi ama öyleydi işte.

"İyi misin?"

Gözlerini ellerimize dikti, sonra başını kaldırıp bir anlığına bana baktıktan sonra yine aynı noktaya odaklandı. Ben çıldırmadan önce yaptığı gibi, parmağının ucuyla avucumdaki çizgileri takip etmeye başladı. Gözlerini yine bana çevirdi ve çenesindeki küçük gamze belirene kadar gülümsedi. O gülümsemede ne yargılama vardı ne de pişmanlık.

Ben de ona gülümsedim; artık bu yerin güzelliğini takdir edebilirmişim gibi hissettim. Birdenbire güneş, çiçekler ve güzel hava, neşe verici ve bağışlayıcı bir şekilde yanımdaydı. *Onun* bağışlayıcılığının verdiği armağanı hissettim ve donmuş kalbim minnettarlıkla dolup taştı.

Hissettiğim rahatlama, neşe ve suçlulukla birlikte kafa karışıklığı, bana onlarca yıl önce eve döndüğüm o günü hatırlattı.

O zaman da buna hazır değildim. Beklemeyi planlamıştım. Carlisle beni gördüğünde gözlerimin yeniden altın sarısı olmasını istemiştim. Fakat gözlerim hâlâ garip bir turuncuydu, kırmızıya çalan bir kehribardı. Eski beslenme alışkanlığıma uyum sağlamakta sorun yaşıyordum. Öncesinde o kadar zorlanmamıştım. Eğer Carlisle'ın yardımını almazsam devam edemeyeceğimden ve eski yöntemlerime geri döneceğimden korkuyordum.

Kanıtı gözlerimde net bir şekilde taşıyor olmak beni endişelendirdi. En kötü tepkinin ne olabileceğini merak ettim. Beni gönderir miydi? Bana bakmakta zorlanır, nasıl bir hayal kırıklığına dönüştüğümü mü görürdü? Bir kefaret talep eder miydi? Ne isterse istesin, yapardım. Kendimi geliştirmek için harcadığım çaba onu etkiler miydi, yoksa sadece başarısızlığımı mı görürdü?

Onları bulmam kolay oldu; bıraktığım yerden fazla uzaklaşmamışlardı. Yoksa geri dönüşümü daha kolay hâle getirmek için miydi?

Bu yüksek, yabani alandaki tek ev onlarınkiydi. Yaklaşırken, kış güneşi pencerelerini parlatıyordu, o yüzden evde biri var mı, anlayamadım. Ağaçların arasındaki kestirmeden gitmektense, karla kaplı boş araziden onlara doğru yürümeye başladım, böylece güneş ışıklarıyla sarmalanmışken bulunmam kolay olacaktı. Yavaş hareket ediyordum. Koşmak istemedim. Bu, onları endişelendirebilirdi.

Beni ilk gören Esme oldu.

Hâlâ iki kilometre kadar uzakta olsam da onun, "Edward!" diye haykırdığını duydum.

Bir saniye bile geçmeden yan kapıdan dışarı fırlayıp dağın kenarındaki kayalardan atladığını ve peşinden yoğun bir kar tabakası kaldırarak koştuğunu gördüm.

Edward! Eve döndü!

Bu, duymayı beklediğim şey değildi. Tabii o anda gözlerimi net bir şekilde görmemişti.

Edward? Bu olabilir mi?

Babam hemen onun arkasındaydı, uzun adımlarıyla ona yetişmek üzereydi.

Düşüncelerinde çaresiz bir umuttan başka hiçbir şey yoktu. Yargılama yoktu. Henüz.

"Edward!" Esme sesindeki mutlak neşeyle bağırdı.

Sonra üzerime atladı, kollarını boynuma sıkıca doladı, yanağımı tekrar tekrar öpüyordu. *Lütfen bir daha gitme.*

Sadece bir saniye sonra, Carlisle'ın kolları ikimizi de sarıp sarmaladı.

Teşekkürler, diye düşündü Carlisle, zihni samimi hislerle doluydu. *Bize geri döndüğün için teşekkürler.*

"Carlisle... Esme... Ben çok üzgünüm. Ben çok..."

"Şişt," diye fısıldadı Esme. Başını boynuma gömüp kokumu içine çekti. *Oğlum benim.*

Başımı kaldırıp Carlisle'ın yüzüne bakarken gözlerimi ardına kadar açtım. Hiçbir şeyi saklamadım.

Buradasın. Carlisle yüzüme bakarken aklında yalnızca mutluluk vardı. Gözlerimin ne anlama geldiğini biliyor olsa da bu, keyfini kaçıran bir şey değildi. *Özür dileyecek hiçbir şey yok.*

Bu kadar basit olabileceğine güvenmekte zorlanarak, yavaşça ben de kollarımı kaldırdım ve ailemi kucakladım.

Şimdi de aynı kabullenmeyi hissediyordum. İsteyerek ve istemeyerek sergilediğim kötü davranışların bir anda ardımızda kalmış olmasına inanamıyordum. Ancak onun bağışlayıcılığı bütün karanlığı alıp götürmüşe benziyordu.

"Benim kaba davranışlarımdan önce nerede kalmıştık?" Ben nerede kaldığımı hatırlıyordum. Aralık dudaklarından birkaç santim ötedeydim. Zihninin gizemiyle mest olmuştum.

Gözkapaklarını iki defa kırptı. "Gerçekten hatırlamıyorum."

Bu anlaşılırdı. Bana gerçekten bir hasar vermesini isteyerek, ateş soluyup ateş üflemiştim.

"Sanırım senin neden korktuğunu konuşuyorduk. Asıl neden hariç." Büyük ihtimalle asıl korkusu, diğerini aklından tamamen çıkarmıştı.

Fakat gülümseyip gözlerini yeniden elime indirdi. "Ah, doğru."

Başka bir şey söylemedi.

"Ee?" diye üsteledim.

Bana bakmak yerine avucuma desenler çizmeye başladı. Şekli çözmeye çalıştım, çizdiği şeklin veya harflerin sonucunda E-D-W-A-R-D-L-Ü-T-F-E-N-G-İ-T-B-U-R-A-D-A-N yazdığını umdum ancak şekillerde bir anlam bulamadım. Daha fazla gizem. Asla cevaplamayacağı başka bir soru daha. Cevapları hak etmiyordum.

İç geçirdim. "Ne kadar kolay sinirleniyorum."

O zaman başını kaldırıp baktı, gözleri benimkileri delip geçiyordu. Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, bakışlarının yoğunluğu beni şaşkınlığa uğrattı. Beni, benim onu okuyamadığım bir şekilde okuyabiliyordu sanki.

"Korkuyordum," diye başladı ve sonunda sorumu cevaplamasına ne kadar minnettar olduğumu fark ettim. "Çünkü belli nedenlerden dolayı seninle *kalamam." Kalmak* kelimesini söylerken sesi yine alçaldı. İlk defa onu açık bir şekilde anlıyordum, *kalmak* derken güneşin altında geçirdiğimiz şu andan, öğleden sonradan ya da bu haftadan bahsetmiyordu. Ona söylemek istediğim şeklini kastediyordu. *Daima kal. Ebediyen kal.* "Ve ben seninle kalmayı fazlasıyla isteyeceğimden korkuyorum."

Onu tam olarak söylediği şeyi yapmaya zorlarsam yol açacağı şeyleri düşündüm. Eğer sonsuza kadar benimle kalmasını sağlarsam... Katlanacağı her fedakârlık, yasını tutacağı her kayıp, her acı verici pişmanlık, her sızlatan, gözyaşsız bakış.

"Evet." Hayalimdeki acılar hâlâ taze olsa da ona hak vermek çok

zordu. Fazlasıyla istiyordum. "Bu korkulacak bir şey. Benimle birlikte olmak istemen." Ne bencildim. "Senin için hiç iyi olmaz."

Söylediğim şeyden o da benim kadar hoşlanmamış gibi, elime kaşlarını çatarak baktı.

Bu, imada bile bulunulmayacak kadar tehlikeli bir yoldu. Hades ve narı. Ona, zehirli tanelerden şimdiye dek kaç tane yedirmiştim? Alice'in, yokluğumda onu solgun ve yas tutarken görmesine yetecek kadar. Ben de yoldan çıkmıştım. Bağlanmıştım. Düzelme umudu olmadan, bağımlı olmuştum. Görüntüyü gözümde canlandıramadım. *Onu bırakmak*... Bundan nasıl sağ çıkardım? Alice, yokluğumda Bella'nın çektiği ıstırabı göstermişti ama eğer baktıysa o gelecekte beni ne hâlde görmüştü? Kırık dökük bir gölgeden ibaret olurdum. İşe yaramaz, çökmüş, boş.

Bu düşüncemi yüksek sesle dile getirdim ama daha çok kendi kendime konuştum. "Uzun zaman önce gitmeliydim. Şimdi de gitmeliyim. Ama bunu *yapabilir miyim,* bilmiyorum."

Hâlâ ellerimize bakıyordu ama yanakları kızardı. "Gitmeni istemiyorum."

Onunla kalmamı *istiyordu*. Mutlulukla, beni kendine çeken teslimiyetle savaşmaya çalıştım. Artık seçim benim miydi, yoksa sadece ona mı aitti? Bana gitmemi söyleyene kadar kalır mıydım? Sözleri sanki esintiyle taşınıp yankılandı. *Gitmeni istemiyorum.*

"İşte bu yüzden gitmeliyim." Elbette, birlikte ne kadar vakit geçirirsek ayrılmamız o kadar zor olacaktı. "Ama merak etme, ben bencil bir yaratığım. Senin yanında olmayı, yapmam gereken şeyi yapamayacak kadar çok istiyorum."

"Sevindim." Bunu sanki çok bariz bir şeymiş gibi, rahatça söyledi. Sanki en sevdiği canavarın, kendi isteklerini onunkinin önüne koyacak kadar bencil olması her kızı memnun edermiş gibi.

Sabrım taştı, öfkem kendime yönelikti. Şiddetli bir kararlılıkla elimi ellerinin arasından çektim.

"Sevinme! İstediğim tek şey yanımda olman değil! *Bunu* sakın unutma. Senin için, başkaları için olabileceğimden daha tehlikeli olduğumu sakın unutma."

Bana kafası karışmış bir hâlde baktı. Gözlerinde artık korkudan eser yoktu. Başını hafifçe sola yatırdı.

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum, özellikle son bölümü anlamadım," dedi çözmeye çalışırcasına. Kafeteryadayken bana avlanmamızla ilgili soru sormasını hatırladım. Sanki bir rapor için bilgi topluyordu, evet, çok ilgilendiği bir rapor olsa da, akademik bir anketten farklası değildi.

Yüzündeki ifadeye gülümsemeden edemedim. Öfkem geldiği hızla yok oldu. Bir sürü güzel duygu varken neden öfkeyle vaktimi kaybedecektim ki?

"Nasıl açıklasam?" diye mırıldandım. Doğal olarak, neden bahsettiğimi anlamıyordu. Kokusuna verdiğim tepki konusunda yeterince açık olmamıştım. Elbette olmamıştım, çirkin ve beni utandıran bir şeydi bu. Konunun yarattığı aleni korkudan bahsetmeye bile gerek yoktu. Gerçekten, nasıl açıklayacaktım? "Seni yine korkutmadan... Hımm..."

Parmaklarını esnetip benimkilere doğru uzandı. Direnemedim. Elimi nazikçe onun ellerine bıraktım. İstekli dokunuşu, parmaklarını elime hevesle, sıkıca sarması sinirlerimin yatışmasına yardım etti. Ona her şeyi anlatmak üzere olduğumu biliyordum. Gerçeğin patlamaya hazırlanarak içimde kaynayıp durduğunu hissedebiliyordum. Bana karşı her zaman çok cömert olsa da bunu nasıl değerlendireceğini bilmiyordum. Kabul ettiği bu anın tadını çıkardım, bir anda bitebileceğini biliyordum.

İç geçirdim. "İnanılmayacak kadar hoş bir duygu bu... Bu sıcaklık."

Gülümseyip gözlerindeki büyülenmeyle ellerimize baktı.

Yapılacak bir şey yoktu. Açık ve net bir şekilde açıklamam gerekecekti. Gerçeklerin etrafında gezinip durmak kafasını karıştırıyordu ve bunu öğrenmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldım.

"Biliyorsun, herkesin farklı zevkleri vardır. Bazıları çikolatalı dondurma sever, bazıları çilekliyi tercih eder..."

Off. Ben zayıf bir başlangıç olduğunu düşünmüştüm ama yüksek sesle söyleyince kulağa daha kötü geldi. Bella kibarlık ederek başıyla onayladı ama onun dışında yüzü ifadesizdi. Belki de anlaması için bir dakika gerekiyordu.

"Bu yemek örneği için üzgünüm, başka türlü nasıl açıklayacağımı bilemedim," dedim özür dileyerek.

Gerçek bir neşe ve anlayışla gülümsedi, gamzesi yine ortaya çıktı. Gülümsemesi, bu gülünç durumda rakip olarak değil de partner olarak birlikte olduğumuzu hissettirdi. Yan yana çalışıyor, bir çözüm yolu bulmaya uğraşıyorduk. Aklıma daha çok isteyeceğim bir şey gelmiyordu. İmkânsız olanın dışında, elbette. Ben de insan olabilseydim... Sırıtarak karşılık verdim ama kendi gülümsememin onunki kadar samimi veya masum olmadığını biliyordum.

Elimi sıkıca tutarak devam etmem için yüreklendirdi beni.

Mümkün olan en iyi benzetmeyi düşünmeye çalışarak ve en iyisini bulsam da başarısız olacağımı bilerek, kelimeleri yavaşça söyledim. "Her insan farklı kokar, farklı bir esans yayar. Bir alkoliği bayat birayla dolu bir odaya kilitlersen, bu biraları seve seve içer. Ama eğer iyileşmeye çalışan bir alkolikse ve eğer isterse, buna karşı koyabilir. Ama diyelim ki odaya bir bardak kaliteli, yüz yıllık konyak koydun. Odayı bunun kokusu doldurdu. Sence o zaman ne yapar?"

Kendim için fazla sempatik bir tablo mu çiziyordum? Gerçek bir kötü yerine trajik bir kurban mı resmediyordum?

Gözlerimin içine baktı, ben içgüdüsel olarak onun düşüncelerini duymaya çalışırken, içimden bir ses onun da benim aklımı okumaya çalıştığını söylüyordu.

Kurduğum cümleleri düşündüm ve bu benzetmenin yeterince *güçlü* olup olmadığını merak ettim.

"Belki de bu doğru karşılaştırma değil," diye düşündüm yüksek sesle. "Konyağı reddetmek çok kolay olabilir. Belki de alkolik yerine uyuşturucu bağımlısı örneğini vermeliydim."

Gülümsedi, önceki kadar geniş değildi ama dudakları yaramazca büzüldü. "Yani ben senin için bir tür uyuşturucu muyum?"

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Benim her zaman yapmaya çalıştığım şeyi yapıyordu; esprilerle ortamı yumuşatıyor, ancak benim aksime, bunda başarılı oluyordu.

"Evet, sen kesinlikle benim uyuşturucumsun."

Bu kesinlikle korkunç bir itiraftı, yine de bir şekilde rahatladığımı hissettim. Hepsi onun desteği ve anlayışı sayesindeydi. *Tüm* olan biteni affedebiliyor olması başımı döndürdü. Nasıl?

Fakat Bella araştırmacı hâline geri döndü.

Başını merakla yana yatırarak, "Bu sık sık oluyor mu?" diye sordu.

Düşünceleri duymamı sağlayan eşsiz yeteneğimle bile, doğru karşılaştırmayı yapmak zordu. Dinlediğim insanların hislerini de tam olarak hissetmiyordum. Sadece o hislerle ilgili düşüncelerini biliyordum.

Hatta, benim susuzlukla ilgili yorumum bile ailemin kalanının düşündüğünden farklıydı. Bana göre susuzluk yanan bir ateşti. Jasper da bunu yanma olarak tarif ediyordu ama onun için odun alevinden çok, asit gibiydi. Kimyasal ve eriten cinsten. Rosalie, bunu şiddetli bir kuraklık olarak düşünüyordu, dışarıdan etkileyen bir güç değil de yokluk olarak görüyordu. Emmett da susuzluğunu aynı şekilde değerlendiriyordu. İkinci hayatındaki ilk ve en sık tesir eden kişi Rosalie olduğu için, bu normaldi sanırım.

Diğerlerinin direnmekte zorlandığı veya direnemediği zamanlar olduğunu biliyordum ama hissettikleri etkinin ne kadar güçlü olduğunu bilemezdim. Gerçi, sahip oldukları kontrol düzeyine göre mantıklı bir tahminde bulunabilirdim. Kusurlu bir teknikti ama bence merakını dindirirdi.

Bu daha dehşet vericiydi. Sorusunu yanıtlarken gözlerine bakamadım. Onun yerine ağaçların kenarlarına doğru yanaşan güneşe gözlerimi diktim. Her saniye canımı eskisinden daha çok yakarak geçiyordu çünkü bu saniyeleri bir daha onunla geçiremeyebilirdim. Keşke böyle kıymetli anları, bunun gibi tatsız meselelerle geçirmemiz gerekmeseydi.

"Kardeşlerimle bunu konuştum... Jasper'a göre hepiniz aşağı yukarı birbirinizin aynısınız. Ailemize en son katılan kişi o. Bunlardan uzak durmak onun için çok zor. Henüz kokularla tatlar arasındaki farklar konusunda yeterli duyarlılığı geliştirecek zamanı olmadı." Konuşmamın beni getirdiği noktayı çok geç fark ederek irkildim. "Özür dilerim," diye ekledim çabucak.

Abartılı bir şekilde oflar gibi yaptı. "Önemli değil. Lütfen beni inciteceğini ya da korkutacağını falan düşünüp endişelenme. Sen böyle düşünüyorsun. Bunu anlayabilirim ya da en azından anlamaya çalışabilirim. Sen yeter ki anlat."

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Mucize eseri, Bella'nın benimle ilgili en karanlık şeyleri bildiği hâlde dehşete düşmediğini kabullenmem gerekiyordu. Bunun için benden nefret edemiyordu.

Eğer bunu duyacak kadar güçlüyse, ben de sözcükleri söyleyecek kadar güçlü olmalıydım. Tekrar güneşe baktım, yavaş yavaş alçalışından zamanın yaklaştığını hissettim.

"O yüzden..." diye başladım yavaşça, "Jasper, senin bana geldiğin kadar çekici biriyle karşılaştığından emin değildi. Bence çıkmış olsa hatırlardı. Emmett daha uzun süredir *vejetaryen* ve o ne demek istediğimi anlıyor. Onun başına iki defa geldiğini, ikisinin de etkisinin birbirinden güçlü olduğunu söylüyor."

En sonunda ona baktım. Gözlerini hafifçe kısmış ve odaklanmıştı. "Peki ya senin için?" diye sordu.

Bunu cevaplamak kolaydı, tahmin yürütmem gerekmiyordu. "Hiç olmadı."

Uzun bir an bu kelimeyi düşündü. Onun için ne anlama geldiğini bilmek isterdim. Sonra yüzü biraz rahatladı.

Sohbet eder gibi bir tonla, "Emmett ne yaptı?" diye sordu.

Sanki bu ona anlattığım bir peri masalıydı; sanki yol ne kadar karanlık olursa olsun, iyiler her zaman kazanırdı, kötü ve zalimce olan hiçbir şeyin gerçekleşmesine izin yoktu.

Ona bu iki masum kurbanı nasıl anlatabilirdim? Umutları ve korkuları, onları seven aileleri ve arkadaşları olan insanlar, gelişme ve deneme fırsatını hak eden kusurlu varlıklardı. O kadın ve erkeğin isimleri kuytu bir köşedeki mezarlıklarda, basit mezar taşlarını süslüyordu.

Carlisle'ın bizi onların cenazelerine katılmaya zorladığını bilseydi hakkımızda daha iyi şeyler mi düşünürdü, yoksa daha kötü mü? Sadece o ikisine de değil, her hatamızın ve yanlışımızın kurbanlarınınkine de. Onları en iyi tanıyan insanların, kurbanların kısa hayatlarını anlatışını dinlediğimiz için daha az mı lanetlenmiş oluyorduk? Sırf gözyaşlarına ve acıyla haykırmalarına şahit olduk diye? Gereksiz fiziksel acı çekilmediğinden emin olmak için sağladığımız isimsiz para yardımı, geriye dönüp bakınca aptalca görünüyordu. Ne yetersiz bir karşılıktı.

Cevap beklemekten vazgeçti. "Anladım sanırım."

Yüzü artık matemliydi. Bana her şey için merhamet gösterirken, Emmett'ı kınıyor muydu? Emmett'ın suçları ikiden fazla olsa da

toplamı benimkinden azdı. Onun hakkında kötü düşünmesi canımı acıttı. Özellikle bu iki kurban için mi gücenecekti?

"En güçlümüz bile kendini böyle şeylere kaptırabilir, değil mi?" diye sordum güçsüzce.

Bu da bağışlanabilir miydi?

Herhalde bağışlanmazdı.

İrkilip benden uzaklaştı. Sadece birkaç santim olsa da aramıza kilometreler girmiş gibi geldi. Somurtunca dudakları büzüldü.

"Ne istiyorsun? Onayımı mı?" Sesindeki sert tonda bir iğneleme vardı.

İşte onun sınırına gelmiştik. İşin aslı, olağanüstü bir nezaketi ve merhameti olduğunu düşünmüştüm, gerçek olamayacak kadar bağışlayıcıydı. Fakat aslında benim günahkârlığımı hafife almıştı, o kadar. Bütün uyarılarıma rağmen, sadece şeytana uyduğumu düşünmüştü herhalde. Her zaman daha iyi olanı seçtiğimi, Port Angeles'ta yaptığım gibi katliama arkamı dönüp gittiğimi düşünmüştü.

Ona, elimizden gelen her şeyi yaptığımız hâlde ailemin de hataları olduğunu o gece söylemiştim. Cinayet itirafında bulunduğumu anlamamış mıydı? Her şeyi öyle kolayca kabullenmesine şaşmamalıydı; benim her zaman çok güçlü olduğumu, sadece ramak kalan şeylerin vicdanımı rahatsız ettiğini düşünmüştü. Bu onun hatası değildi. Birini öldürdüğümü açık açık itiraf etmemiştim. Ona aldığım canların sayısını hiç söylememiştim.

Aklım dönüp dururken yüzü yumuşadı. Onu ne kadar çok sevdiğimi anlayıp bu sevgiden korkmayacağı şekilde nasıl veda ederim, diye düşünmeye çabaladım.

"Yani," diye açıklamaya başladı birden, sesinde sertlikten eser yoktu, "hiç umut yok mu?"

Saniyenin ufacık bir kısmında konuşmamızın son bölümünü aklımdan geçirdim ve tepkisini yanlış yorumladığımı fark ettim. Ben geçmişteki günahlarım için af dilerken, o yakında işleyeceğim bir suç için bahane bulduğumu düşünmüştü. Yani benim onu...

"Hayır, hayır!" Söyleyeceklerimi hemen duymasını o kadar çok istiyordum ki konuşmamı insan hızına düşürmek için savaş verdim. "Elbette umut var. Yani elbette ben seni..."

Seni öldürmeyeceğim. Cümleyi bitiremedim. O kelimeler, onun gittiğini düşünmek canımı yakıyordu. Gözlerinin içine bakarak, söyleyemediğim şeyleri ona anlatmaya çalıştım. "Bizim için durum farklı. Emmett'ın karşısına yabancı insanlar çıkmıştı. Bu çok uzun zaman önceydi ve o zamanlar şimdiki gibi deneyimli ve dikkatli değildi."

Söylediklerimi kafasında tartıp söylemediğim kısımları duydu.

"Yani eğer biz..." Duraksadı, doğru senaryoyu arıyordu. "Karanlık bir sokakta falan karşılaşsaydık?"

Ah, işte acı gerçek gelip çattı.

"Bir sürü öğrenciyle dolu bir sınıfın ortasında üzerine atlamamak çok zordu ve..."

Seni öldürmemek. Gözlerimi onunkilerden ayırdım. Utançla doldum.

Yine de beni gözünde büyütmesine izin veremezdim.

"Sen yanımdan geçerken, Carlisle'ın bizim için inşa ettiği her şeyi mahvedebilirdim. Uzun yıllardır susuzluğumu bastırmasaydım, kendime engel olamayabilirdim."

Sınıfı kafamda net bir şekilde görebiliyordum. Kusursuz hafızam, armağandan çok lanetti. O saatin her saniyesini böyle net bir şekilde hatırlamam gerekiyor muydu? Gözbebeklerini kocaman yapan korkuyu, korkunç çehremin onların içindeki yansımasını? Kokusunun bana dair iyi olan her şeyi yok edişini?

Yüzü uzaklardaydı. Belki o da hatırlıyordu.

"Benim deli olduğumu düşünmüşsündür herhalde."

İnkâr etmedi.

"Nedenini anlayamadım," dedi kırılgan bir sesle. "Benden nasıl bu kadar çabuk nefret edebilirdin?"

Daha o an gerçek, içine doğmuştu. Ondan nefret ettiğimi anlamıştı. En az onu arzuladığım kadar.

"Bana göre sen, kendi cehennemimden beni mahvetmek için gönderilmiş bir şeytandın." Hissettiğim şeyleri açıklamak ve onun bir *av* olduğunu hatırlamak eziyet ediyordu. "Teninden gelen o koku... İlk tanıştığımız gün, o konunun beni deli edeceğini sandım. O bir saat boyunca seni odadan çıkaracak ve yalnız kalmanı sağlayacak binlerce yol düşündüm. Ama sonra ailemi hatırladım; bu, on-

lara büyük zarar verirdi. Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Sana beni takip etmene neden olacak şeyler söylemeden kaçmak zorundaydım... Gelirdin herhalde."

Bunu bilmek onun için nasıldı acaba? Ters düşen gerçekleri nasıl karşılaştırmıştı? Katil olan ben, âşık olan ben, diye mi? Katili takip edeceğine dair kendime güvenim hakkında ne düşünüyordu?

Çenesini bir milim kaldırdı. "Hiç şüphesiz," diyerek kabul etti.

Hâlâ dikkatli bir şekilde el eleydik. Atan nabzı hariç, onun elleri de benimkiler kadar hareketsizdi. Benimle aynı korkuyu hissediyor muydu? Ellerimiz ayrılırsa ve onların yeniden bir araya gelmesi için gereken cesareti, bağışlayıcılığı kendisinde bulamazsa korkusu.

Gözlerine bakmıyorken itiraf etmek biraz daha kolaydı.

"Sonra, senden uzak durmak gibi saçma bir plan uygulamaya kalkıştım. Ders programımı yeniden düzenlemeye çalışırken, sen geldin. O küçük, sıcak odada yanımdaydın. Kokun beni çıldırtıyordu. Seni neredeyse avlayacaktım. Orada sadece bir zavallı insan vardı; onunla başa çıkmak çok kolay olurdu."

Tüm bedeninin titrediğini hissettim. Her açıklama girişimimde daha da rahatsız edici kelimeler kullanıyordum. Doğru kelimelerdi, gerçeklerdi, öte yandan çok da çirkinlerdi.

Ancak şimdi durmayacaktım, kelimeler içimden taşarken sessizce ve bir o kadar da hareketsizce oturdu, itiraflar açıklamalara dönüştü. Başarısız uzaklaşma girişimimi ve beni geri getiren kibrimi anlattım. O kibrin aramızdaki etkileşimi nasıl şekillendirdiğini ve gizemli düşüncelerinin bana nasıl işkence ettiğini, kokusunun nasıl hem yakıcı hem cezbedici olduğunu anlattım. Ailem hikâyeme bir girip bir çıkıyordu, attığım her adımı ne kadar etkilediklerini görebiliyor muydu? Onu Tyler'ın minibüsünden kurtarmanın bakış açımı nasıl değiştirdiğini, onun benim için sadece bir riskten ve rahatsızlık veren birinden fazlası olduğunu görmemi sağladığını anlattım.

Sözlerim tükenince, "Hastanede mi?" diye teşvik etti. Şefkatle, hevesle, sonra olanları öğrenmenin getirdiği, eleştirel olmayan bir arzuyla yüzümü inceledi. Cömertliği artık beni şaşırtmamalıydı ama her seferinde mucize gibi geliyordu.

Onu kurtardığım için değil, kendimi ve bu vesileyle ailemi ifşa ettiğimi düşündüğüm için yaşadığım kuşkuları anlattım. Böylece o gün, boş koridorda ona neden ters davrandığımı anlardı. Bu da konuyu doğal olarak ailemin verdiği çeşitli tepkilere getirdi, içlerinden bazılarının onu kalıcı olarak susturmak istediğini duyunca ne düşündüğünü merak ettim. Ürpermedi, korkmadı da. Bütün hikâyeyi öğrenmek, aşina olduğu aydınlığın artık karanlıkla örüldüğünü bilmek onun için ne garipti kimbilir?

O olaydan sonra, hepimizi korumak için onunla ilgilenmiyormuşum gibi davranmaya çalıştığımı ve nasıl başarısız olduğumu anlattım.

O gün okulun park alanında içgüdüsel bir şekilde hareket etmemiş olsaydım, bugün nerede olacağımı ilk merak edişim değildi. Az önce ona garip bir şekilde anlattığım gibi, eğer orada durup araba kazasında ölmesine izin vermiş olsaydım, akabinde canavarımı insan şahitlerin önünde açık ederdim. Ailem Forks'u hemen terk etmek zorunda kalırdı.

Olaylar bu şekilde gerçekleşseydi verecekleri tepkiyi hayal ettim, şu ankinin tam tersi olurdu. Rosalie ve Jasper kızgın olmazdı. Bir parça kendini beğenmiş olsalar da anlayış gösterirlerdi. Carlisle fazlasıyla hayal kırıklığına uğrar ama bağışlayıcı olurdu. Alice hiç tanışmadığı arkadaşı için yas tutar mıydı? Yalnızca Esme ve Emmett'ın ilk verdiklerine benzer tepkileri olurdu: Esme benim iyiliğim için endişelenirdi, Emmett de omzunu silkerdi.

Başıma gelen felakete dair küçük bir işaret alacağımı biliyordum. Daha çok erken olmasına ve yalnızca birkaç kelime etmemize rağmen, ona olan ilgim güçlüydü. Fakat trajedinin yaratacağı boşluğu tahmin edebilir miydim? Sanırım hayır. Elbette içim sızlardı, sonra neleri kaybettiğimin farkına varmadan, eski yarım hayatıma geri dönerdim. Asla gerçek mutluluğu bilmezdim.

O zamanlar onu kaybetmek daha kolay olurdu, biliyordum. Neşeyi de asla bilmeyecektim, artık var olduğunu bildiğim acının derinliğini de.

Benim için çok kıymetli olan nazik, tatlı yüzünü dikkatle izledim, o artık dünyamın merkeziydi. Kalan zaman boyunca bakmak istediğim tek şeydi. Gözlerinde aynı hayret ifadesiyle bana baktı.

Uzun itirafımı sonuca bağladım. "Her şeye karşın, o anda kendimi açık etmiş olsaydım, hiçbir şey beni sana zarar vermekten alıkoyamazdı."

Gözleri büyüdü ama korku ya da şaşkınlıktan değil. Büyülenmeden...

"Neden?" diye sordu.

Bu açıklama da diğerleri kadar zor olacaktı. Nefret etsem de söylemem gereken bir sürü söz vardı, söylemeyi çok istediğim şeyler de.

"Isabella... Bella." Adını söyleyebilmek büyük bir keyifti. Bir beyan gibi geliyordu. *Bu, benim ait olduğum kişinin adı.*

Tek elimi dikkatlice elinden çekip güneşten ısınan yumuşak saçlarını okşadım. Basit bir dokunuşun getirdiği neşe ve ona özgürce dokunabileceğimi bilmek, karşı konulmazdı. Yeniden ellerini tuttum.

"Eğer sana zarar verirsem yaşayamam, bunun bana nasıl işkence ettiğini tahmin bile edemezsin." Anlayışlı yüz ifadesini bırakıp başka tarafa bakmaktan nefret ettim ama Bella'nın Alice'in görüsündeki hâlini görmek çok zordu. "Seni öyle hareketsiz, bembeyaz, soğuk düşünmek... Bir daha kızarmayacağını bilmek... Benimle ilgili bir şeyler hissettiğinde gözlerindeki pırıltıyı göremeyecek olmak... Buna dayanamazdım." Kullandığım kelime, ardındaki ıstırabı anlatmaya yetmedi. Fakat artık çirkin kısmı geçmiştim ve ona söylemeyi uzun zamandır beklediğim şeyleri dillendirebilirdim. Tekrar gözlerine bakıp bundan keyif aldım. "Sen şu anda benim için hayattaki en önemli şeysin. Hiçbir şey benim için bu kadar önemli olmamıştı."

Dayanılmaz nasıl yeterli bir kelime değilse, bu kelimeler de tanımlamaya çalıştıkları hislerin güçsüz yankılarıydı. Ne kadar yetersiz olduklarını gözlerimden görebilmesini umdum. Aklımı okuma konusunda, her zaman benden daha iyi iş çıkarıyordu.

Neşeyle gözlerime baktı, yanakları pembeleşti ama sonra tekrar ellerimize döndü. Ten renginin güzelliğiyle mest oldum; sadece güzelliği görüyordum, başka bir şeyi değil.

"Benim ne hissettiğimi zaten biliyorsun," dedi fısıltıyla konuşarak. "Gördüğün gibi, buradayım... Bu da senden uzak kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğim anlamına geliyor."

Aynı anda hem neşe hem de pişmanlık hissetmenin mümkün olduğunu bilmezdim. *Beni* istiyordu, saadetle doldum. Benim için hayatını riske atıyordu, kabul edilemezdi.

Kaşlarını çatıp yere baktı. "Ben gerizekâlıyım."

Vardığı sonuca kahkahalarla güldüm. Bir açıdan bakıldığında hakkı vardı. Dünyanın en tehlikeli yırtıcısının kollarına pervasızca atlayan hiçbir tür, uzun süre hayatta kalmazdı. Onun ihtimallerin dışında bir değer olması iyi bir şeydi.

Ona nazikçe sataştım, "Sen gerizekâlısın." Ve buna minnet duymayacağım tek bir gün bile olmayacaktı.

Bella afacan bir gülümsemeyle bana dönünce ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Yaptığım eziyet veren açıklamalardan sonra, gülmek öyle bir rahatlamaydı ki kahkaham katıksız bir neşeye dönüştü. Onun da aynısını hissettiğinden emindim. Kusursuz bir anda, tam anlamıyla uyumluyduk.

İmkânsız olsa da, biz birbirimize aittik. Bu fotoğraftaki her şey yanlıştı. Bir katil ve bir masum birbirine yaklaşıyor, ikisi de huzur içinde diğerinin eşliğinin tadını çıkarıyordu. Sanki daha iyi bir dünyaya inivermiştik, burası imkânsızlıkların mümkün olduğu bir yerdi.

Birdenbire, aklıma yıllar önce gördüğüm bir tablo geldi.

Ne zaman yerleşeceğimiz bir kasaba arayışıyla kırsal kesimleri gözden geçirsek, Carlisle eski bölge kiliselerine geziler düzenlerdi. Kendine engel olamıyordu. İyi pencereleri olmadığı için genelde karanlık görünen basit ahşap yapılar, insanların defalarca dokunmasıyla yıpranmış, onlar gibi kokan döşeme tahtaları ve sıralar gibi şeyler onu sakinleştiriyordu. Babası ve çocukluğuyla ilgili şeyleri hatırlıyordu ancak o anlarda şiddetle sona eren kısımlar yoktu. Yalnızca güzel şeyleri hatırlardı.

Bu gezilere çıktığımız günlerden birinde, Philadelphia'nın altmış kilometre kuzeyinde eski bir Protestan kilisesi bulduk. Ufak bir binaydı, çiftlikten büyük değildi. Dışı taş döşenmişti, içi sade ve süssüzdü. Budaklı zemini ve dimdik sıralarıyla öyle basitti ki uzak duvardaki dekor beni neredeyse şaşkına çevirdi. Carlisle'ın da ilgisini çekti, birlikte inceledik.

Oldukça küçük bir tabloydu, kırk santimden fazla değildi. Onu barındıran kilise binasından daha eski olduğunu tahmin ettim. Sanatçının eğitimsiz olduğu belliydi, amatör tarzdaydı. Basit ve yetersiz resim, bir duyguyu doğru yakalamayı başarmıştı. Hayvanların betimlenmesinde sıcak bir savunmasızlık, iç sızlatan bir hassasiyet vardı. Sanatçının gözünde canlandırdığı bu daha içten dünya, beni garip bir şekilde etkiledi.

Daha iyi bir dünya, diye düşündü Carlisle kendi kendine.

İşte tam da böyle bir ânın var olabileceği tarzda bir dünya, diye düşündüm ve o içimi sızlatan hassasiyeti bir kez daha hissettim.

"Ve aslan, kuzuya âşık olur..." diye fısıldadım.

Gözleri bir saniyeliğine açık ve okunması kolaydı, sonra yine kızarıp bakışlarını kaçırdı. Nefesini dengeledi, yaramaz gülümsemesi geri döndü. "Ne aptal bir kuzu," diye şakalaşarak esprimizi uzattı.

"Ne hasta ve mazoşist bir aslan," diyerek karşılık verdim.

Bunun doğru bir tabir olduğundan emin değildim gerçi. Bir açıdan bakıldığında, evet, kasten kendime acı veriyor ve bundan keyif alıyordum, bunun da sözlükteki tanımı mazoşizmdi. Acı bir bedeldi ama ödülü için çok daha fazlasına değerdi. Gerçekten, bu bedel önemsiz bir miktardı. On katını bile öderdim.

Tereddütle, "Neden..." diye mırıldandı.

Ona gülümsedim, ne düşündüğümü öğrenmeye hevesliydim. "Evet?"

Alnındaki kırışıklık belirginleşmeye başladı. "Daha önce neden benden kaçtığını anlat."

Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi inip karnımın ortasına çöreklendi. O kadar kötü bir ânı neden tekrar yaşamak istediğini anlayamadım.

"Nedenini biliyorsun."

Başını iki yana salladı, kaşları hafifçe çatıldı. "Hayır, yani, ben *tam olarak* nerede yanlış yaptım?" Artık ciddiydi ve hırsla konuşuyordu. "Kendime dikkat etmem gerek, biliyorsun, bu yüzden ne yapmamam gerektiğini öğrenmeliyim. Örneğin bunun..." Parmak uçlarıyla elimden bileğime kadar yavaşça okşayıp arkasında acısız, ateşten bir iz bıraktı. "...bir sakıncası yok gibi görünüyor."

Sorumluluğunu üzerine almak tam da onun yapacağı bir şeydi.

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Bella. Benim hatamdı."

Çenesini havaya kaldırdı. Gözleri böyle yalvarıyor gibi bakmasaydı, hareketinin inatçılığını ortaya koyduğunu söylerdim.

"Ama eğer mümkünse, sana yardım etmek istiyorum. Durumu senin için zorlaştırmak istemiyorum."

İlk içgüdüm, bunun benim sorunum olduğuna ve onun endişeleneceği bir şey olmadığına ısrar etmeyi sürdürmekti. Ancak sadece bütün tuhaf ve canavarca garipliklerimle beni anlamaya çalıştığını biliyordum. Sorularına olabildiğince açık bir şekilde cevap verirsem ondan mutlusu olmazdı.

Kana susamışlığı nasıl açıklayacaktım peki? Çok utanç vericiydi.

"Şey... Mesele senin yakınlığındı. Birçok insan içgüdüsel olarak bizden uzak durur; bizim uzaklığımız iter onları. Senin bana bu kadar yaklaşmanı beklemiyordum. Ve boynunun kokusu..."

Yarıda kesip durdum, midesini bulandırmadığımı umuyordum.

Gülümsememek için savaş veriyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Peki o zaman, bundan sonra sana boynumu göstermem ben de." Omuzlarını kaldırıp çenesini indirerek boynunu yok ediyormuş gibi yaptı.

Endişemi dindirme niyetiyle yaptığı belliydi ve işe de yaradı. Yüzündeki ifadeye gülmemek imkânsızdı.

"Hayır, gerçekten, sorun boynun değildi, gafil avlanmaktı," diyerek onu temin ettim.

Elimi kaldırıp hafifçe boynuna koydum, oradaki inanılmaz yumuşaklığı ve yaydığı sıcaklığı hissettim. Başparmağımı çene çizgisinde gezdirdim. Yalnızca onun yaratabildiği bir elektrik vücudumda uğuldamaya başladı.

"Görüyorsun," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Nabzı hızlanmaya başladı. Onu elimin altında hissedebiliyordum ve dörtnala koşan kalbini duyabiliyordum. Çenesinden saç çizgisine kadar kıpkırmızı kesildi. Yanıtının sesi ve görüntüsü susuzluğumu yeniden azdırmak yerine daha insani tepkileri coşturdu. Hiç bu kadar hayatta hissettiğimi hatırlamıyordum, hatta hayattayken bile böyle hissettiğimden şüpheliydim.

"Yanaklarındaki kızarıklık çok güzel," diye mırıldandım.

Sol elimi ellerinin arasından nazikçe çekip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Gözbebekleri büyüdü ve kalp atışları hızlandı.

Tam o anda, onu öpmeyi her şeyden çok istedim. Yumuşacık, kıvrık dudakları aralıktı, beni büyülüyor ve kendine çekiyordu. Fakat şu anda, bu insani duygular her şeyden daha güçlü gibi görünse de, kendime tam olarak güvenemedim. Son bir sınava daha ihtiyacım olduğunu biliyordum. Alice'in düğümünü geçtiğimi düşünüyordum ama yine de bir şeyler eksikmiş gibi geliyordu. Birden, yapılması gerekenin ne olduğunu buldum.

Her zaman kaçındığım, zihnimin keşfetmesine asla izin vermediğim tek bir şey vardı.

"Kımıldama," diye uyardım. Nefesi kesildi.

Ağır ağır yaklaştım, bunu hoş karşılamadığına dair bir işaret arayarak yüzünü izliyordum. Tepki görmedim.

En sonunda başımı öne doğru eğdim ve yanağımı boğazının hemen bitim yerine dayadım. Sıcakkanlı hayatının ısısı narin derisinden sızıyor ve benim soğuk, taştan bedenime nüfuz ediyordu. O nabız, dokunuşumun altında sıçradı. Bir makine gibi düzenli şekilde nefes aldım ve verdim, kontrolü elimden bırakmadım. Bedenimin içinde gerçekleşen her şeyi değerlendirerek bekledim. Belki de gerekenden daha fazla beklemiştim ama oyalanmak için çok hoş bir yerdi.

Beni bekleyen bir tuzak olmadığından emin olunca devam ettim.

Tedbirli bir şekilde yerimi değiştirdim, onu şaşırtmamak veya korkutmamak için çok yavaş ve sakin bir şekilde hareket ettim. Ellerimi çenesinden omuzlarına indirdiğimde titredi ve bir an için dikkatle uğraştığım nefes alıp verişimin ucunu kaçırdım. Toparlanıp kendimi yeniden ayarladım ve sonra kulağımı doğruca kalbinin üzerine dayadım.

Daha önce gürültülü olan sesi, şimdi üç boyutluymuşçasına etrafımı sardı. Altımdaki toprak sabit değildi âdeta, onun kalbinin atışına göre hafifçe sarsılıyordu.

İradem dışında nefesimi bıraktım. *"Ah."*

Kalbinin sesiyle ve teninin sıcaklığıyla sarmalanmışken, sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledim. Son sınavın vakti gelmişti ve ben ardımda kalmasını istiyordum.

Dağlayan kokusunu içime doldururken ilk defa kendime hayal kurma izni verdim. Düşüncelerimi engellemek, kesmek ve baskılamak yerine kontrolsüzce akmalarına izin verdim. Şimdi zihnim kendi isteğiyle oraya gitmiyordu. Yine de kendimi her zaman kaçtığım yere gitmeye zorladım.

Tadına baktığımı, onu kuruttuğumu hayal ettim.

O rahatlamanın nasıl hissettirdiğini bilecek kadar deneyimim vardı. En canavarca ihtiyacımı bastırmışım gibi. Onun kanı karşılaştığım her insanınkinden daha çok çekiyordu beni, sonrasında yaşanan rahatlamanın ve hazzın da o kadar yoğun olacağını tahmin edebiliyordum.

Kanı, sızlayan boğazımın acısını dindirecekti, aylardır yanan ateşi söndürecekti. Onun için hiç yanmamışım gibi hissettirecekti, acı toptan azalacaktı.

Kanının tatlığını ağzımda hayal etmek zordu. Arzumu böylesine karşılayan bir kanı hiç tatmadığımı biliyordum, öte yandan, varlığından haberdar olmadığım hasretleri tatmin edeceğinden emindim.

İnsan kanı içmeden geçirdiğim yetmiş yıldan sonra, ilk defa tam olarak doyardım. Vücudum güçlü ve sağlıklı hissederdi. Beslenmeden haftalarca dayanabilirdim.

Olaylar silsilesini başından sonuna kadar zihnimde oynattım, bu tabu görüntüleri bile serbest bıraktığım hâlde beni ne kadar az etkilediklerini görüp şaşırdım. En son olayı; susuzluğun geri dönüşünü, onsuz bir dünyanın bomboşluğunu katmadığım hâlde, hayal ettiğim şeyleri gerçekleştirme arzusu duymadım.

Benden ayrı bir canavarın asla var olmadığını tam da o anda, net bir şekilde gördüm. Aklımın arzularımla olan bağını kesmeyi öyle istiyordum ki, o en nefret ettiğim parçamı, *ben* olarak gördüğüm diğer parçalarımdan ayrı bir kişiliğe oturtmuştum. Kendime savaşacak birini vermek için yarattığım zalim kader gibi. Bu başa çıkma mekanizmasıydı ve pek de iyi olduğu söylenemezdi. Kendimi, iyisiyle kötüsüyle, bir bütün olarak görmem ve bunun gerçekliğiyle uğraşmam en iyisiydi.

Nefes alıp verişim sabit bir şekilde devam etti, kokusunun verdiği sızı, onu tutarken dolup taştığım diğer fiziksel hislerin yanında hoş bir tezattı.

Daha öncesinde, ikimizi de korkutan o vahşi tepkiyi verdiğimde bana ne olduğunu biraz daha iyi anladım. Kendimi *kaybedebileceğime* öyle bir ikna olmuştum ki, kendimi gerçekten *kaybettiğimde* bu, olması gereken bir kehanet gibi gelmişti. Endişem, kafayı taktığım ıstırap verici görüler, üstüne bir de aylar boyunca kendimden şüphe duymanın kendime güvenimi yerle bir etmiş olmasıyla birleşince, şimdi Bella'yı korumak için olduğunu bildiğim kararlılığımı zayıflatmıştı.

Alice'in kâbus gibi görüleri bile birden eskisi kadar canlı değildi, renkleri soluyordu. Beni sarsacak gücü azalıyordu, çünkü artık bir şey son derece açıktı: *O gelecek tam anlamıyla imkânsızdı.* Bella'yla bu yerden el ele ayrılacaktık ve en sonunda hayatım başlayacaktı.

Düğümü çözmüştük.

Alice'in bunu da gördüğüne hiç şüphem yoktu, kesin havalara uçuyordu.

Şu anki yerimde çok rahat olsam da hayatımın kalanının ortaya çıkmasına da hazırdım.

Ondan uzaklaşırken ellerimi kolları boyunca gezdirip yanıma indirdim, yüzünü yeniden görmenin mutluluğuyla doldum.

Bana merakla baktı, kafamın içinde olup biten mühim olaylardan bihaberdi.

"Bir daha böyle zor olmayacak," diye söz verdim. Sözlerimin onun için pek anlamı olmadığını fark ettim.

"Senin için çok mu zordu?" diye sordu gözlerinde anlayışla.

Endişesi içimi ısıttı.

"Düşündüğüm kadar kötü değildi. Senin için?"

Bana inanamıyormuş gibi bir bakış attı. "Hayır, benim için kötü değildi."

Bir vampir tarafından kucaklanmayı çok basit bir şey gibi gösteriyordu. Fakat gösterdiğinden daha fazla cesaret gerektirmişti herhalde. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Geniş, sıcak, gamzeli sırıtışıyla gülümsedi. Yakınlığıma dayanmak için çaba sarf etmek zorunda kaldıysa bile asla itiraf etmeyecekti.

Baş döndürücü. Şu anda, yaşadığım şeyi tarif edebilmek için aklıma gelen tek kelime buydu. Sıklıkla kendimle bağdaştırdığım

bir sözcük değildi. Kafamdaki her düşünce dudaklarımdan dışarı dökülmek istedi. Onun her düşüncesini duymak istedim. En azından o konuda yeni bir şey yoktu. Geri kalan her şey yeniydi. Her şey değişmişti.

Hareketi kafamda enine boyuna tartmadan eline uzandım çünkü tenini hissetmek istiyordum. Aylardır ilk defa hazırlıksız davranacak kadar özgür hissettim. Bu yeni dürtüler, eskilerinden tamamen bağlantısızdı.

"Bak." Avucunu yanağıma dayadım. "Ne kadar sıcak, değil mi?"

Bu içgüdüsel hareketime verdiği tepki beklediğimden bile fazlaydı. Yanaklarıma değen parmakları titredi. Gözleri yusyuvarlak oldu ve gülümsemesi kayboldu. Kalp atışı ve solukları sıklaştı.

Yaptığım şeyden pişman olmama fırsat kalmadan eğilip yaklaşarak fısıldadı: "Kımıldama."

Heyecanla ürperdim.

Ricasını hemen yerine getirdim. İnsanların yapmayı becerememediği bir şekilde, olduğum yerde donakaldım. Niyetinin ne olduğunu bilmiyordum, kendini var olmayan dolaşım sistemime alıştırmaya çalıştığını sanmıyordum ama öğrenmek için hevesliydim. Gözlerimi kapattım. Bunu onu dikkatli bir şekilde inceleyerek rahatsız etmemek için mi, yoksa bu anı yaşarken hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasını istemediğim için mi yaptım, bilmiyordum.

Elini çok yavaşça hareket ettirmeye başladı. Önce yanağımı okşadı. Parmak uçlarını kapalı gözkapaklarımın üstünde, ardından gözlerimin altında gezdirdi. Teninin benimkiyle buluştuğu yerde karıncalandıran bir sıcaklık kalıyordu. Burnumun üzerinden geçirdi ve dudaklarımın üzerindeyken parmaklarındaki titreme daha da belirginleşti.

Donmuş bedenim eridi. Dudaklarımın hafifçe aralanmasına izin verdim, böylece yakınlığını içime çekebilirdim.

Tek parmağını alt dudağımın üzerinden geçirdi, sonra elini indirdi. Geriye doğru çekildiğinde aramıza dolan serin havayı hissettim.

Gözlerimi açıp onun gözlerine baktım. Yüzü kıpkırmızıydı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. İçimde kan dolaşımı olmasa bile, içimde bu ritmin hayalet yankısını hissettim.

Öyle çok şeyi *istedim* ki. Onunla tanışana kadar ölümsüz hayatımda hiç ihtiyaç duymadığım şeyleri istiyordum. Bunlar, ölümsüz olmamdan önce bile istemediğim şeylerdi, emindim. Daima imkânsız olduğunu düşündüğüm bazı şeylerin aslında fazlasıyla mümkün olabileceğini hissettim.

Artık susuzluğum konusunda endişelenmeden, onun yanında rahat olsam da hâlâ fazlasıyla güçlüydüm. Ondan çok daha güçlüydüm, her uzvum çelik gibi sertti. Her zaman onun kırılganlığını düşünmek zorundaydım. Onunlayken nasıl hareket edeceğimi öğrenmem biraz vaktimi alacaktı.

Gözlerini yüzüme dikip bekledi, dokunuşuyla ilgili ne düşündüğümü merak ediyordu.

"Keşke... Keşke benim hissettiğim karmaşayı, kafa karışıklığını hissedebilseydin." Açıklamaya çabaladım. "Keşke anlayabilseydin."

Bir tutam saçı rüzgâra yakalanıp güneşle dans etti. Işık, saçındaki o kızılımsı parıltıyı yakalıyordu. Maceraperest saç tutamının yapısını hissetmek için uzanıp onu parmaklarımın arasına aldım. Çok yakında olduğu için, yüzünü okşamaya da karşı koyamadım. Yanağı güneşte kalmış kadife gibiydi.

Başını elime doğru eğdi ama gözleri yüzümden ayrılmadı.

"Anlat," dedi fısıldar gibi.

Nereden başlayacağımı gözümde bile canlandıramadım. "Ben... Anlatabileceğimi sanmıyorum. Dediğim gibi, sana duyduğum açlık ve susuzluk beni acınacak bir yaratık hâline getiriyor." Sonra özür dilercesine gülümsedim. "Herhalde bunu bir noktaya kadar anlayabilirsin. Tabii, sen yasak bir maddeye bağımlı olmadığın için, tam olarak anlamanı beklemiyorum. Ancak..."

Parmaklarım kendiliğinden dudaklarını araştırmaya başladı. Hafifçe okşadım. En sonunda. Hayal ettiğimden daha yumuşaklardı. Daha sıcaklardı.

"Başka türlü açlıklar da vardır," diye devam ettim. "Benim hiç anlayamadığım, bana çok yabancı gelen açlık türleri."

Bana yine kuşkulu bir bakış attı. "Bunu düşündüğünden *daha iyi* anlayabilirim."

"Kendimi bu kadar insan gibi hissetmeye alışkın değilim," diye itiraf ettim. "Hep böyle midir?" Sistemlerimden şakıyarak geçen

vahşi akım, beni ona doğru çeken manyetik çekim, hiçbir yakınlık yeterli değilmiş gibi gelmesi.

"Benim için mi?" Durup düşündü. "Hayır, asla. Daha önce hiç böyle olmamıştı."

Ellerini ellerimin arasına aldım.

"Sana nasıl yakın olacağımı bilemiyorum," diyerek onu uyardım. "Bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum."

Onu güvende tutacak sınırı nasıl belirleyecektik? O sınırları akılsızca zorlamamak için, bencilce arzuları nasıl uzak tutacaktım?

Bana yaklaştı. Yüzünü çıplak göğsüme yaslarken hareketsiz ve dikkatli bir şekilde durdum. Alice'in gardırobuma etkisine hiç şu anki kadar minnettar olmamıştım.

Gözleri kapandı. Memnun bir şekilde iç geçirdi. "Bu kadarı yeter."

Bu, direnemediğim bir davetti. Bu kadarını doğru yapabileceğimi biliyordum. Titizlikle kollarımı ona doladım, ilk defa ona gerçekten sarılıyordum. Dudaklarımı başına bastırıp sıcak kokusunu içime çektim. Kaçamak da olsa ilk öpücüktü, karşılıksızdı.

Kıkır kıkır güldü. "Bu konuda düşündüğünden çok daha iyisin."

"Benim insani içgüdülerim var," diye mırıldandım saçına doğru. "Biraz derinlerde olsalar da, varlar."

Ben ona sarılırken, dudaklarım saçlarındayken geçen zaman anlamsızdı. Kalbi şimdi ağır ağır atıyordu, tenime çarpan nefesi yavaş ve düzenliydi. Ağaçların gölgeleri üzerimize düşene kadar zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Tenimden ışık yansımıyorken çayır daha karanlık göründü, öğleden sonra değil de akşam gibiydi.

Bella derin bir nefes aldı. Bu defa tatmin dolu değil de üzüntülüydü.

"Gitmen gerek," diye tahmin yürüttüm.

"Aklımı okuyamadığını sanıyordum."

Sırıttım ve başının tepesine son bir gizli öpücük daha kondurdum. "Yavaş yavaş netleşiyor."

Aslında uzun zamandır burada olsak da şimdi sadece saniyeler geçmiş gibiydi. İhmal ettiği insani ihtiyaçları olmalıydı. Çayırdan dönmek için yapacağımız uzun, yavaş yürüyüşü düşündüm ve aklıma bir fikir geldi.

Geri çekildim, az sonra ne olacak olursa olsun, sarılmayı bırakmak istemiyordum, ellerimi hafifçe omuzlarına koydum.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye sordum.

Sesinde şüpheli bir tonla, "Ne göstereceksin?" diye sordu. Sesimin biraz fazla coşkulu çıktığını fark ettim.

"Sana ormanda nasıl dolaştığımı göstereceğim," diye açıkladım.

Şüpheli bir şekilde dudaklarını büzdü ve kaşlarının arasında kırışıklık belirdi, öncekinden daha derindi. Hatta neredeyse ona saldırdığım zamankinden bile derin. Bu beni biraz şaşırttı, normalde çok meraklı ve korkusuzdu.

"Merak etme, güvende olacaksın ve kamyonete çok daha hızlı gideceğiz."

Cesaretlendirircesine gülümsedim.

Bir dakikalığına düşündükten sonra, "Yarasaya mı dönüşeceksin?" diye fısıldadı.

Kahkahamı bastıramadım. Gerçekten istemedim. Hiç bu kadar özgür hissettiğimi hatırlamıyordum. Elbette bu tam olarak doğru değildi, konu sadece ben ve ailem olunca her zaman özgür ve açıktım. Ancak ailemle birlikteyken hiç *böyle* hissetmiyordum. Kendinden geçmiş, çılgın, vücudumdaki her hücre canlanmış gibi kıpır kıpır olamıyordum.

Tekrar konuşabildiğimde, "*Bunu* daha önce de duymuştum," diyerek onunla kafa buldum.

Sırıttı. "Doğru, sana sık sık sorduklarından eminim."

Bir anda ayağa fırlayıp elimi ona doğru uzattım. Şüpheyle elime baktı.

"Haydi küçük korkak, sırtıma tırman."

Tereddütle bana baktı. Bu fikrimden şüphe mi duyuyordu, yoksa bana nasıl yaklaşacağını mı bilmiyordu, emin değildim. Bu fiziksel yakınlık konusunda daha çok yeniydik, aramızda hâlâ bir utangaçlık vardı.

Sorunun ikincisi olduğuna karar vererek, bu kararı onun için kolaylaştırdım.

Onu yerden kaldırıp sırtıma çıkması için kollarıyla bacaklarını nazikçe kendime doladım. Nabzı hızlandı ve nefesi tıkandı ama ye-

rine yerleştiğinde kollarıyla bacaklarını sımsıkı doladı. Vücudunun sıcaklığıyla sarmalandığımı hissettim.

"Sırt çantandan biraz daha ağırım." Sesi endişeli geliyordu. Ağırlığını taşıyamayacağımı düşündüğü için mi?

"Hah," dedim alayla.

Ne kadar kolay olduğu fark ettim. Onun önemsiz ağırlığını taşımaktan değil, vücuduma gerçek anlamda dolanmış olmasından bahsediyorum. Susuzluğum, mutluluğumun gölgesinde kaldığı için, o bilinçsiz acıyı doğru düzgün hissetmedim bile.

Boynuma sardığı elini tuttum ve avucunu burnuma bastırdım. Alabildiğim kadar derin nefesler aldım. Evet, acı oradaydı. Gerçekti ama etkileyici değildi. Bütün bu ışık için çekilen ufacık bir acı neydi ki?

"Artık benim için daha kolay," diye mırıldandım.

Rahat bir şekilde koşmaya başladım, başlangıç noktamıza dönmek için en düzgün yolu seçtim. Uzun yoldan gitmek bana fazladan birkaç saniyeye mal olurdu ama kamyonetine varmamız saatler değil, dakikalar sürerdi. Onu daha dik bir yolda, ite kaka götürmekten iyiydi.

Başka bir yeni, neşe veren deneyim daha. Koşmayı hep sevmiştim, yaklaşık yüz yıldır fiziksel olarak bana mutluluk veren en saf zevkimdi. Fakat şimdi, bunu onunla paylaşırken, aramızda bedensel veya zihinsel olarak hiç boşluk yokken, sadece koşmak gibi basit bir şeyin bile hayallerimin ötesinde bir zevk olabileceğini fark ediyordum. Onu da benim kadar heyecanlandırıyor muydu acaba?

Başımın etini yiyip duran tek bir kuşku vardı. İsteği üzerine, onu evine yetiştirmek için mümkün olduğunca acele etmiştim. Ancak perde arasından sonrasını uygun bir finalle sonuca bağlamalıydık, yeni anlaşmamızı mühürlemeliydik, değil mi? Bir takdise ihtiyacımız vardı. Fakat, bunun olmadığını fark ettiğimde çoktan harekete geçmiştik bile.

Çok geç değildi. Düşünürken bütün vücudum elektrik akımına kapılmış gibiydi: Gerçek öpücük. Bir zamanlar imkânsız olduğunu düşünürdüm. Bu imkânsızlık onun canını da benimki kadar yakıyor diye yas tutardım. Şimdi ikisinin de mümkün olduğundan ve hızla yaklaştığından emindim. Elektrik midemden sekerek sıçradı, insanlar böyle delice bir hisse neden *kelebek* diyordu, merak ettim.

Kamyoneti park ettiği yerden birkaç adım ötede yavaşlayıp durdum.

"Heyecan vericiydi, değil mi?" diye sordum, tepkisini öğrenmek için ölüyordum.

Cevap vermedi ama uzuvları belimi ve boynumu sımsıkı tutmaya devam etti. Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından sessiz kaldı. Sorun neydi?

"Bella?"

Nefesi kısık kısık çıktı ve o anda nefesini tuttuğunu fark ettim. Daha önce fark etmeliydim.

"Sanırım biraz uzanmam gerek," dedi zayıf bir sesle.

"Ah." *İnsanlar* konusunda cidden yardıma ihtiyacım vardı. Hareketten dolayı midesinin bulanacağını düşünmemiştim bile. "Özür dilerim."

Bırakmasını bekledim ama tek bir kasını bile rahatlatamadı.

"Sanırım yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Yavaş yavaş, nazik hareketlerle önce bacaklarını gevşettim, kollarını açtım ve ardından onu çekip göğsüme dayayarak kucağıma aldım.

Önce yüzünün rengi beni endişelendirdi ama bu kireç gibi teni daha önce de görmüştüm. O gün de onu kollarımın arasına almıştım, ancak şu anda çok daha farklı bir ilişkimiz vardı.

Yere diz çöküp onu yumuşak eğreltiotlarının üzerine yatırdım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım biraz başım dönüyor."

"Başını dizlerinin arasına koy," tavsiyesinde bulundum.

İkiletmeden yaptı, sanki bu konuda deneyimliydi.

Yanına oturdum. Aldığı ölçülü nefesleri dinledim, bu duruma gerekenden fazla endişelendiğimi fark ettim. Ciddi bir şey olmadığını, sadece biraz başının döndüğünü biliyordum ama yine de onu solgun ve hasta görmek, mantığın açıklayamadığı ölçüde canımı sıkıyordu.

Birkaç dakika sonra başını kaldırarak denemede bulundu. Rengi hâlâ solgundu ama eskisi gibi yeşil değildi. Alnı ince bir ter tabakasıyla kaplıydı.

Kendimi pislik gibi hissediyordum. "Sanırım bu pek de iyi bir fikir değildi," diye homurdandım.

Bitkin bir şekilde gülümsedi. "Hayır, çok ilginçti," diye yalan söyledi.

"Hah!" Yüzümü ekşiterek ofladım. "Hayalet gibi bembeyaz oldun. Hatta *benim* kadar beyazsın!"

Ağır ağır nefes alıp verdi. "Sanırım gözlerimi kapatmalıydım." Daha kelimeler ağzından çıkarken gözkapakları onlara itaat etti.

"Bir dahaki sefere bunu hatırlarsan iyi olur." Rengi yerine geliyordu ve yanaklarına nüfuz eden pembelikle birlikte benim gerginliğim de azalıyordu.

Sahnedeymiş gibi dramatik bir edayla, "Bir dahaki sefere mi?" diye inledi.

Sahte somurtuşuna güldüm.

"Kendini beğenmiş," diye homurdandı. Alt dudağı çıkıktı, yuvarlak ve dolgundu. Son derece yumuşak görünüyordu. Bunun bizi birbirimize ne kadar yaklaştıracağını hayal ettim.

Dizlerimin üzerine kalkarak ona döndüm. Gergin ve kıpır kıpır, sabırsız ve kararsızdım. Ona yakın olma özlemi, aklıma daha önce beni kontrol altına alan susuzluğumu getirdi. Bunu da görmezden gelmek imkânsızdı.

Yüzüme vuran nefesi sıcaktı. Yaklaştım.

"Gözlerini aç, Bella."

Yavaşça itaat etti, gür kirpiklerinin arasından bana baktıktan sonra çenesini kaldırarak yüzlerimizi aynı hizaya getirdi.

"Koşarken düşünüyordum da..." Sesim alçalarak kayboldu, bu romantik bir başlangıç değildi.

Gözlerini kıstı. "Ağaçlara çarpmamayı düşünüyordun umarım."

O gülmemek için kendini tutmaya çalışsa da ben güldüm. "Komik, Bella. Koşmak benim doğamda var, bunu düşünmeme gerek yok ki."

Bu defa daha çok vurgulayarak tekrar, "Kendini beğenmiş," dedi.

Konudan saptık. Yüzlerimiz bu kadar yakınken bunun olabilmesi bile şaşkınlık vericiydi. Gülümseyerek konuyu yeniden açtım.

"Hayır, denemek istediğim bir şey olduğunu düşünüyordum."

Ellerimi çok hafifçe yüzünün iki yanına koydum, eğer hoşuna gitmiyorsa çekebilsin diye ona yeterli alanı bıraktım.

Nefesi kesildi ve başını kendiliğinden benimkine göre eğdi.

Her şeyi yeniden ayarlamak için sekiz saniye harcadım. Hiçbir şeyin beni gafil avlamasına izin vermemek için, vücudumdaki her sistemi tekrar gözden geçirdim. Susuzluğum tamamen kontrol altındaydı, fiziksel ihtiyaçlarımın en altına itilmişti. Ellerimdeki, kollarımdaki, ona doğru eğilen göğsümdeki baskıyı yeniden ayarladım, böylece dokunuşumun tenine değen bir esintiden farkı olmayacaktı. Tedbirin gereksiz olduğunu bilsem de nefesimi tuttum. Sonuçta fazla dikkatli olmanın sakıncası yoktu.

Gözkapakları kapandı.

Aramızdaki minicik mesafeyi kapattım ve dudaklarımı onunkilere yumuşakça bastırdım.

Hazırlıklı olduğumu sanıyordum, halbuki bu patlamaya hiç mi hiç hazır değildim.

Bu ne tuhaf bir kimyaydı böyle! Dudaklarının dokunuşu parmaklarınınkinden bu kadar farklı mı olmalıydı? Özellikle, bu iki bölgenin basit temasının bugüne kadar yaşadığım her şeyden daha güçlü olmasının mantıklı bir açıklaması yoktu. Sanki ağızlarımızın buluştuğu yerde yeni bir güneş oluşuyordu, parlak ışıkla ağzına kadar dolan bedenim her an patlayacak gibiydi.

Öpücüğün tesirini kavramak için daha bir salise harcamıştım ki aynı kimya Bella'ya da çarpıverdi.

Soluğu kesildi, dudakları aralandı ve nefesinin ateşi tenimi yakıp kavurdu. Kollarını boynuma dolayıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Bunu, dudaklarını benimkilere daha sertçe bastırmak için kullandı. Taze kan dudaklarını doldurunca eskisinde de sıcak oldular. Dudakları, davetkâr bir şekilde biraz daha aralandı...

Kabul etmemin güvenli olmayacağı bir davetti bu.

İhtiyatla, becerebildiğim kadar hafifçe yüzünü kendiminkinden uzaklaştırdım, o mesafeyi korumak için de parmak uçlarımı yüzünde tuttum. O ufak hareketin dışında, kendimi tamamen hareketsiz tuttum ve o cezbediciliği görmezden gelemesem de, en azından kendimi ayırmayı denedim. Yırtıcılığa has birkaç tepkinin geri döndüğünü fark ettim, ağzım zehirle dolmuş ve içim kaskatı kesilmişti. Ancak bunlar yüzeysel tepkilerdi. Bütün kontrolün mantıkta olduğunu söylemek haksızlık olabilirdi belki ama en azından, mantığımı elimden alan şey *beslenme tutkum* değildi. Beni esareti altına alan

daha kabul edilebilir bir tutkuydu. Ancak bu yeni tutkunun doğası, yumuşak davranmayı gerektiriyordu.

Bella hem şaşkına dönmüş hem de özür diler gibiydi.

"Hay Allah," dedi.

Daha birkaç saat önceki masum hareketlerinin dönüştüğü bu hâli düşünmeden edemedim.

"Bu yetersiz bir ifade."

Bugün kaydettiğim ilerlemeden bihaberdi ama her zaman, sanki ben inanılmaz kontrol sahibiymişim gibi davranıyordu. Hatta bu doğru olmadığında bile. En sonunda, o güvenin birazını olsun hak ettiğimi hissetmek büyük bir rahatlamaydı.

Geri çekilmeye çalıştı ama ellerim yüzünden ayrılmadı. "Acaba ben..." dedi.

"Hayır, bu dayanılabilir. Biraz bekle, lütfen."

Gözümden kaçan bir şey olmasın diye çok dikkatli olmak istedim. Şimdiden kaslarım rahatlamıştı ve zehrin akışı da durdu. Kollarımı ona dolayıp öpüşmeye devam etme dürtüsü inkâr edemeyeceğim kadar güçlüydü ama doğru seçimi yapmak için onlarca yıllık kontrolümü kullandım.

Tamamen sakinleşince, "İşte," dedim.

Yine gülümsememek için savaşıyordu. "Dayanılabilir mi?" diye sordu.

Kahkaha attım. "Düşündüğümden daha güçlüyüm." Şu anki kadar kontrol sahibi olacağıma asla inanmazdım. Bu, kesinlikle çok hızlı gelişen bir süreçti. "Bunu bilmek güzel."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Üzgünüm."

"Ne de olsa, *sen* sadece bir insansın."

Kötü şakama gözlerini devirdi. "Çok sağ ol."

Öpüşmemiz sırasında bedenimi dolduran ışık hâlâ içimdeydi. Öyle mutlu hissediyordum ki, hepsini içimde nasıl tutacağımı bilmiyordum. Aklımı uçuran neşe ve şaşkınlık, yeterince sorumlu olmadığımı düşündürerek beni endişelendirdi. Onu evine götürmeliydim. Bu öğleden sonraki ütopyanın nasıl sona ereceğini düşünmek zor değildi, çünkü birlikte ayrılıyorduk.

Ayağa fırlayıp ona elimi uzattım. Bu defa hızla tuttu ve onu çekip ayağa kaldırdım. Dengesini yitirmiş gibiydi, biraz sendeledi.

"Hâlâ koşu yüzünden kendini kötü mü hissediyorsun?" diye sordum "Yoksa öpücüğüm sayesinde mi oldu bu?" Yüksek sesle güldüm.

Dengesini sağlamak için boştaki eliyle bileğimi tuttu. "Emin değilim," diye şakalaştı. "Başım hâlâ dönüyor. Sanırım ikisinin de etkisi var." Bana doğru yalpaladı. Başı döndüğü için değil de kasten yapmıştı.

"Belki de arabayı benim kullanmama izin vermelisin."

Bütün dengesizliği yok oluverdi. Dimdik durdu. "Deli misin?"

Eğer o kullanırsa iki eli de direksiyonda olmalıydı ve dikkatini dağıtacak bir şey yapamazdım. Öte yandan ben kullanacak olursam çok daha fazla kaçamak olurdu.

"Senin en iyi gününde kullandığından daha iyi kullanabilirim. Senin reflekslerin çok yavaş." Dalga geçtiğimi anlasın diye gülümsedim. Kısmen dalga geçiyordum.

Buna karşı çıkmadı. "Bunun doğru olduğuna eminim ama sinirlerimin ve kamyonetimin buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Daha önce beni suçladığı büyüleme olayını yapmaya çalıştım. Tam olarak neyden bahsettiğini hâlâ bilmiyordum. "Bana biraz güven Bella, lütfen."

İşe yaramadı, belki yere baktığı içindi. Kotunun ceplerine vurduktan sonra anahtarını çıkardı ve yumruğunun içinde sımsıkı tuttu. Başını tekrar yukarı kaldırıp iki yana salladı.

"Hayır. Hiç şansın yok."

Etrafımdan dolanıp yola doğru gitmeye yeltendi. Ya gerçekten hâlâ başı dönüyordu ya da sadece sakarca hareket ediyordu, bilmiyordum. Ancak ikinci adımda ayağı takıldı ve düşmeden onu yakaladım. Çekip göğsüme yasladım.

"Bella," diye fısıldadım. Gözlerindeki bütün alaycılık yok oldu, göğsüme yaslanarak başını kaldırıp yüzüme baktı. Tam o anda onu öpmek hem muhteşem hem de korkunç bir fikir gibi göründü. Kendimi tedbiri elden bırakmamaya zorladım.

"Şimdiye dek seni hayatta tutmak için büyük çaba harcadım," diye hatırlattım şakacı bir tonla. "Şimdi doğru düzgün yürüyemediğini görürken direksiyona geçmene izin veremem. Ayrıca arkadaşlar, arkadaşlarının sarhoşken araba kullanmasına izin vermezler," diyerek Reklam Kurulu sloganıyla alıntı yapıp bitirdim. Onun yaşı-

nın tutmayacağı bir göndermeydi, kampanya piyasaya çıktığında üç yaşındaydı herhalde.

"Sarhoş mu?" diye karşı çıktı.

Ona çarpık bir şekilde gülümsedim. "Varlığım seni sarhoş etti."

Yenilgiyi kabullenerek iç geçirdi. "Buna karşı çıkamam." Yumruğunu havaya kaldırıp anahtarı avucuma bıraktı.

"Yavaş ol," diye uyardı. "Benim emektar kamyonet ağır gider."

"Oldukça makul."

Kızgınlıkla dudaklarını büzdü. "Sen hiç etkilenmiyor musun? Benim varlığımdan?"

Etkilenmek mi? O benim her bir parçamı değiştirmişti. Kendimi zar zor tanıyordum.

Yüz yıldır ilk defa olduğum şey için *minnet duydum*. Onun için tehlike yaratmamın haricinde, vampir olmanın her boyutu bir anda bana kabul edilebilir geldi, çünkü Bella'yı bulacak kadar uzun yaşamamı sağlayan şey buydu.

Beni bekleyeni ve varlığımın hayal edebileceğimin bile ötesinde bir şeye evrileceğini bilseydim, akıp giden onlarca yıla katlanmak o kadar zor olmazdı. Baktığımda onları boşa geçirilmiş yıllar olarak değil, kendimi geliştirdiğim yıllar olarak görürdüm. Bugün *buna* sahip olabilmek için o zamanlar arınmış, hazırlanmış, ustalaşmıştım.

Henüz bu yeni benliğimden tam olarak emin değildim; her hücreme nüfuz eden şiddetli coşku, uzun vadede devam edemeyecekmiş gibi görünüyordu. Yine de eski benliğime dönmeyi hiç istemedim. O Edward, artık yarım geliyordu, tamamlanmamıştı. Sanki yarısı kayıpmış gibiydi.

Bunu yapmak onun için imkânsız olurdu. Eğilip dudaklarımı çenesinin kenarına, pıt pıt atan atardamarının hemen üzerine dayadım. Dudaklarımı yumuşak bir biçimde çenesinden kulağına doğru gezdirdim, sıcak teni kadife gibiydi. Yine yavaşça çenesine doğru dönüp dudaklarının yakınında durdum. Kollarımda titreyince benim için emsalsiz olan sıcaklığın onun için buz gibi bir kış olduğunu hatırladım. Tutuşumu gevşettim.

"Etkileniyorum," diye fısıldadım kulağına. "Ama benim reflekslerim daha iyi."

18. AKLIN GÜCÜ

KAMYONETİ KULLANMAK İÇİN ISRARCI OLMAM ÇOK İYİ bir fikirdi.

İnsani algılarını yola vermesi gerektiğinde yapamayacağımız bir sürü şey vardı. Mesela el ele tutuşmak, göz göze gelmek, genel olarak etrafıa neşe yaymak. Fakat dahası da vardı, beni ağzıma kadar doldurduğunu hissettiğim o ışık azıcık bile solmamıştı. Bunun benim için ne kadar afallatıcı olduğunu biliyordum fakat insan sistemini nasıl etkilediğinden tam olarak emin değildim. O yüzden insan olmayan kişinin yolla ilgilenmesi çok daha güvenliydi.

Güneş batarken bulutlar da yer değiştiriyordu. Arada sırada, batmakta olan kızıl güneşten huzmeler yüzüme vuruyordu. Daha dün böyle ifşa olacağımı düşünsem nasıl dehşete düşerdim. Şimdiyse sadece kahkaha atmak istiyordum. Kahkahayla dolduğumu hissettim, içimdeki ışık, o kaçışı istiyordu sanki.

Merakla radyosunu açtım. Cızırtıdan başka bir şey çıkmayınca şaşırdım. Sonra, motorun sesini düşününce, araç kullanırken müzik açmaya zahmet bile etmediği sonucuna vardım. Yarı duyulur bir radyo kanalı bulana kadar biraz kurcalandım. Johnny Ace çalıyordu, gülümsedim. *Aşkımı Adıyorum*. Duruma ne kadar uygundu.

Şarkıya eşlik etmeye başladım. Biraz ucuz hissettirse de sözleri ona söylemekten keyif alıyordum. *Her zaman ve daima, sadece seni seveceğim.*

Gözlerini yüzümden bir saniye bile ayırmadı, artık hayret olarak yorumladığım bir ifadeyle gülümsüyordu.

Şarkı bitince, "Ellilerin müziklerini sever misin?" diye sordu.

"Ellilerde müzik çok iyiydi. Altmışlardan ya da yetmişlerden çok daha iyiydi. Off." Aralarından sıyrılan muhteşem sanatçılar olsa da sınırlı sayıdaki radyo kanallarının çoğunda çalıp durdukları şarkıları sevdiğim söylenemezdi. Disko kültürüne hiç ısınamadım. "Seksenler de katlanılabilirdi."

Gözleri, bir şey onu endişelendirmiş gibi kısılırken dudaklarını birbirine bastırdı. Sessizce sordu. "Bana kaç yaşında olduğunu söyleyecek misin?"

Ah, beni rahatsız etmekten korkuyordu. Ona rahatça gülümsedim. "Bu çok önemli mi?"

Tasasızca verdiğim cevapla rahatlamış gibiydi. "Hayır ama merak ediyorum... Geceleri insanın uyumasını engelleyen, çözülmemiş bir gizemin yerini hiçbir şey tutamaz."

Endişelenme sırası bendeydi. "Bunun seni üzmesinden korkuyorum."

İnsan olmamam onu tiksindirmemişti ama aramızdaki yıllara farklı bir tepki gösterir miydi? Çok gerçekçi sebeplerden, ben hâlâ on yedi yaşındaydım. Bunu o şekilde görecek miydi?

Şu ana kadar ne hayal etmişti? Ardımda bıraktığım bir milenyum, gotik kaleler ve Transilvanya aksanı mı? Şey, o da imkânsız değildi elbette. Carlisle o tipleri biliyordu.

"Söyle," diye meydan okudu.

Derinliklerinde cevapları arayarak gözlerine baktım. İç geçirdim. Arkamızda kalan olaylardan sonra, biraz cesaret toplamış olmam gerekmiyor muydu? Ama işte yine başladığım yerdeydim, onu korkutma ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Elbette artık dürüstlükten başka bir yol yoktu.

"1901 yılında, Chicago'da doğdum," diye itiraf ettim. Zihninden hesaplamalar yaparken, incelendiğini hissetmesin diye yüzümü yola doğru döndüm ama göz ucuyla ona kaçamak bir bakış atmaktan kendimi alıkoyamadım. Soğukkanlı gibi davranıyordu ama tepkilerini dikkatle ayarladığının farkındaydım. Ben onu korkutmayı ne kadar istemiyorsam o da korkmayı o kadar istemiyordu. Birbirimizi ne kadar tanırsak, birbirimizin hislerini o kadar yansıtıyorduk. Uyum sağlıyorduk.

"Carlisle, beni 1918 yazında bir hastanede buldu. O zaman on yedi yaşındaydım ve İspanyol gribinden ölmek üzereydim," diye devam ettim.

Bununla birlikte kontrolünü yitirdi ve şaşkınlıkla nefesi kesilip gözleri kocaman oldu.

"Çok iyi hatırlamıyorum, uzun zaman önceydi, bilirsin, insan belleği pek güçlü değildir."

Tam olarak rahatlamış olmasa da, başını salladı. Tek kelime etmeden devam etmemi bekledi.

Tam bir dürüstlük sergileyeceğime dair kendime söz vermiştim ama şimdi fark ediyordum ki bazı sınırlar olması gerekiyordu. Bilmesi gereken şeylerin yanı sıra onunla paylaşmanın akıllıca olmadığı detaylar da vardı. Alice haklıydı belki de. Belki Bella, benim şu an hissettiğime biraz olsun benzer bir şeyler hissediyorsa, bu hissi uzatmanın gerekli olduğunu düşünürdü. Çayırdayken söylediği gibi, benimle *kalmak* isterdi. Bella'yı istediği bir şeyden mahrum bırakmanın benim için kolay olmayacağını biliyordum. Sözlerimi özenle seçtim.

"Carlisle beni *kurtardığında* neler hissettiğimi hatırlıyorum. Hiç kolay değildi. Unutmak da mümkün değil."

"Annenle baban?" diye sordu çekingen bir sesle. Konuşmanın son kısmına odaklanmadığı için rahatladım.

"Onlar salgın yüzünden ölmüşlerdi. Ben yalnızdım." Bunları anlatmak zor değildi. Geçmişimin bu kısmı, gerçek hatıralardan ziyade, bir hikâye gibi geliyordu. "Bu yüzden beni seçti. O kargaşada benim kaybolduğumu kimse anlayamazdı."

"Seni nasıl kurtardı?"

Zor sorulardan kaçınmak buraya kadardı. Ondan saklanacak en önemli şeyin ne olduğunu düşündüm.

Sorduğu soruyu tam olarak yanıtlamadan etrafından dolaştım.

"Çok zor oldu. Çoğumuz bunu başarmak için gerekli güce sahip değiliz. Ama Carlisle içimizdeki en insancıl, en merhametli kişidir. Tarihte onun gibi biri daha görülmemiştir." Bir an için babamı düşündüm ve sözlerim onu övmek için yeterli mi, diye merak etmeden duramadım. Sonra onun bilmesinin güvenli olduğunu düşündüğüm konulara geri döndüm. "Benim açımdan çok ama çok acı vericiydi."

Özellikle annemi kaybetmem gibi acı verebilecek diğer hatıralar allak bullak ve silinmişken, *bu* acının hatırası son derece netti. Hafifçe irkildim. Eğer Bella'nın benimle kalmanın ne anlama geldiğini tam anlamıyla bilerek, bunu tekrar soracağı bir an gelecek olursa, hayır demem için gereken tüm desteği bu hatıradan alacaktım. Onun öyle bir acıyla yüzleştiğini düşününce ürperdim.

Düşünceli bir şekilde büzdüğü dudakları ve kıstığı gözleriyle cevabımı sindirdi. Tepkisini öğrenmek istiyordum ama eğer soracak olursam daha fazla soruyla yüzleşecektim. Dikkatini dağıtmayı umarak, geçmişimle ilgili konuşmayı sürdürdüm.

"Yalnızlıktan öyle davrandı. Genellikle yapılan seçimin altında yatan neden budur. Kısa süre sonra Esme'yi bulmuş olsa da ben Carlisle'ın ailesinde ilktim. Esme kayalıktan düşmüştü. Onu hemen hastane morguna kaldırmışlardı ama nasıl olmuşsa, kalbi hâlâ atıyordu."

"Yani şey olmak için ölüyor olmak gerek."

Dikkati yeterince dağılmamıştı. Hâlâ süreci öğrenmeye çalışıyordu. Yine konuyu saptırmak için aceleyle konuştum.

"Hayır, sadece Carlisle öyle yapıyor. Başka bir şansı olan hiç kimseye bunu yapmazdı. Carlisle, eğer kan zayıfsa bunun daha kolay olduğunu söyler."

Gözlerimi yine yola çevirdim. O kısmı eklememeliydim. Bir parçam öğrenmesini istediği için mi aradığı cevapların bu kadar yakınında geziyordum acaba? Benimle kalmanın bir yolunu bulsun diye mi? Dilimi daha iyi kontrol etmem ve bencil parçamı dizginlemem gerekiyordu.

"Emmett ve Rosalie?"

Gülümsedim. Kaçamak cevap verdiğimi muhtemelen fark etmişti, yine de beni rahatlatmak için konunun peşini bırakmaya razıydı.

"Carlisle daha sonra Rosalie'yi ailemize kattı. Uzun süre Carlisle'ın, Esme onun için neyse Rosalie'nin de benim için öyle olmasını istediğini anlamadım, çünkü etrafımdayken düşündüğü şeylere dikkat etmeye çalışıyordu."

En sonunda, aklı o konuya kayınca hissettiğim tiksintiyi hatırladım. Rosalie'nin katılımı başta hoşuma gitmemişti, işin aslı onun ailemize katılmasının ardından işler bizim için daha karmaşıklaş-

mıştı. Carlisle'ın onunla daha yakın bir ilişki kurmamı hayal ettiğini öğrenince dehşete düşmüştüm. Tiksintimle ilgili konuşmam pek kibarca olmazdı. Nezaketsizlikti.

"Ama o, benim için hep bir kardeş olarak kaldı." Herhalde o dönemi özetlemek için kullanabileceğim en nazik kelimeler bunlardı. "İki yıl sonra Rosalie, Emmett'ı buldu. O zamanlar Appalachia'daydık, Rosalie de avlanıyordu. Emmett'ı bulduğunda bir ayı onu öldürmek üzereydi. Rosalie onu Carlisle'a kadar, yüz elli kilometreden fazla bir yol boyunca taşıdı. Bunu tek başına yapamayacağından korkuyordu."

O zamanlar Knoxville'in hemen dışındaydık, hava durumu açısından bize göre bir yer değildi. Çoğu günler içeride kalmak zorundaydık. Uzun vadeli bir durum değildi gerçi. Carlisle, Tennessee Üniversitesi'nin tıp fakültesinde patoloji araştırmaları yapıyordu. Ha birkaç hafta, ha birkaç ay... Çok da zor değildi. Birkaç kütüphaneye erişimimiz vardı ve New Orleans gece hayatı çok uzağımızda değildi. Hele de bizim gibi hızlı varlıklar için. Ancak yenidoğanlıktan çıkan ama insanların yakınlığını hâlâ rahatsız edici bulan Rosalie eğlenmeyi reddetti. Sızlanıp ağladı, eğlenebileceği veya kendini geliştirebileceği bir şey önerildiğinde hemen bir kusur buluyordu. Adil olmam gerekirse, yüksek sesle çok fazla sızlanmıyordu. Esme benim kadar rahatsız olmamıştı.

Rosalie tek başına avlanmayı tercih ediyordu, aslında peşinden gidip ona göz kulak olmalıydım. Şiddetle karşı çıkmamam ikimiz için de büyük bir rahatlamaydı. Nasıl dikkatli olacağını biliyordu. Hepimiz nüfusun çok olmadığı yerlere gidene kadar kendimizi frenlerdik. Her şeye burnunu sokan bu kıza herhangi bir özellik atfetmek istemesem de ben bile kendini kontrol etme konusunda inanılmaz yetenekli olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Bunun çoğunlukla inatçılığından ve benden iyi olma arzusundan kaynaklandığına inanıyordum.

O yüzden Rosalie'nin adım seslerinin her zamankinden hızlı ve ağır gelişi, Knoxville yazında, şafaktan hemen önceki sükûneti bölmüştü. İnsan kanının güçlü kokusu, onun tanıdık kokusunu bastırmıştı, düşünceleri çılgınca ve tutarsızdı. İlk beklentim onun bir hata *yapmamış* olmasıydı.

Rosalie ikinci hayatının ilk yılında, intikam görevine çıkmak için ortadan kaybolmadan hemen önce, düşünceleri neler yapacağını açıkça ele vermişti. Planladığı şeyi biliyordum ve Carlisle'a haber vermiştim. İlk seferinde ona nazikçe tavsiyelerde bulunmuştu. Geçmişteki hayatını arkasında bırakacak olursa unutacağından ve acısının azalacağından emindi. İntikam, yitirdiği şeyleri geri getiremezdi. Fakat rehberliği karşısında, onun öfkesinin acımasızlığına maruz kalınca izlerini nasıl gizleyeceğiyle ilgili tavsiyeler verdi. İkimiz de onun intikamı hak ettiğine karşı çıkamazdık. İkimiz de onun hayatını bitiren tecavüzcü ve katillerin olmadığı bir dünyanın daha iyi bir yer olacağına inanıyorduk.

Hepsini hakladığına inanıyordum. Düşünceleri uzun zamandır sakindi, kırıp parçalamakla ve sakatlayıp bir yerlerini kesmekle ilgili takıntılı arzuları artık yoktu.

Ancak eve tsunami gibi çarpan kan kokusunu alınca, ölümünden sorumlu tuttuğu başka bir suç ortağını daha keşfettiğini düşündüm. Genel itibariyle onun hakkında harika düşüncelerim olmasa da zarar vermeme becerisine olan inancım güçlüydü.

O panikle haykırıp Carlisle'ın yardımını isterken bütün beklentilerim tepetaklak oldu. Ardından onun çığlıklarının arasından dermansızca atan bir kalp sesi duydum.

Daha haykırışı sona ermeden odamdan dışarı fırladım ve onu girişte buldum. Carlisle çoktan yanına varmıştı. Rosalie'nin saçları hiç görmediğim şekilde darmadağınıktı, en sevdiği elbisesi öyle bir kana bulanmıştı ki eteği kıpkırmızıydı ve kollarında dev gibi bir erkeği taşıyordu. Adamın bilinci pamuk ipliğine bağlıydı, gözleri birbirinden bağımsız şekilde odada geziniyordu. Derisi eşit aralıklı darbelerle tekrar tekrar parçalanmıştı ve altındaki kemiklerden bazıları da açıkça kırıktı.

"Kurtar onu!" Rosalie, Carlisle'a haykırdı. "Lütfen!"

Lütfen, lütfen, lütfen, düşüncelerinde bile yalvarıyordu.

Sözlerinin kendisine neye mal olduğunu gördüm. Kullandığı havanın yerine yenisini koymak için nefes aldığında, ağzının o kadar yakınında duran kanın gücüyle irkildi. Adamı kendinden biraz daha uzak tutup başını diğer tarafa çevirdi.

Carlisle onun ıstırabını anladı. Adamı onun kollarından alıp nazik ellerle girişteki halının üzerine yatırdı. Adamın inleyecek dermanı bile kalmamıştı.

Bu garip tabloyu şaşkınlıkla izledim, otomatikman nefesimi tutuverdim. Evden çıkıp gitmem gerekirdi. Hızla uzaklaşan Esme'nin düşüncelerini duyabiliyordum. Kanın kokusunu aldığı anda kaçması gerektiğini biliyordu, gerçi onun kafası da benimki kadar karışıktı.

Çok geç, Carlisle adamı muayene ederken bunu fark etti. Rosalie'yi hayal kırıklığına uğratacak olmaktan nefret ediyordu. Rosalie'nin, Carlisle'ın ona verdiği bu ikinci hayatta mutsuz olduğu çok belliydi ve ondan nadiren bir şey isterdi. Hele bu denli ıstırapla istediği bir şey hiç olmamıştı. *Ailesinden biri olmalı,* diye düşündü Carlisle. *Ona tekrar acı çektirmeye nasıl katlanabilirim?*

Yüzüne gerçekten baktığımda, benden çok da büyük görünmeyen iri adam, gözlerini kapadı. Yüzeysel solukları tekledi.

"Ne bekliyorsun?" diye haykırdı Rosalie. *Ölüyor! Ölüyor!*

"Rosalie, ben..." Carlisle kanlı ellerini çaresizlikle kaldırdı.

Sonra Rosalie'nin aklında bir görüntü belirdi ve ne istediğini tam olarak anladım.

"Onu tedavi etmeni söylemiyor," diye tercüme ettim hızlıca. "Onu *kurtarmanı* kastediyor."

Rosalie'nin gözleri bana döndü, duyduğu yoğun minnet yüzünü daha önce hiç görmediğim bir hâle getirdi. Bir an için onun ne kadar güzel olduğunu hatırladım.

Carlisle'ın karar vermesi için bekleyecek zamanımız yoktu.

Ah! diye düşündü Carlisle. İşte tam o anda, Rosalie için ne kadar ileri gideceğini, ona ne kadar borçlu hissettiğini gördüm. Doğru düzgün düşünüp taşınmadı.

Bizi dışarı kovalarken kırık dökük bedenin yanına diz çökmeye başlamıştı bile. "Sizin kalmanız güvenli değil," derken yüzünü adamın boğazına doğru yaklaştırdı.

Kapıya doğru koşarken Rosalie'nin kanlı kolunu yakaladım. Direnmedi. Evden birlikte kaçtık, yakındaki Tennessee Nehri'ne ulaşana kadar durmadık ve varır varmaz kendimizi suya bıraktık.

Nehrin soğuk, çamurlu kıyısında uzanırken Rosalie elbisesindeki ve üzerindeki kanı yıkadı ve biz ilk gerçek sohbetimizi ettik.

Çok fazla konuşmadı, düşüncelerinde sadece ölmek üzere olan yabancı bir adamı bulduğunu ve adamın yüzünde gördüğü bir şeylerin, geleceği onun için katlanılmaz hâle getirdiğini gösterdi. Nedenini anlatacak sözcükleri yoktu. *Nasılını* anlatacak sözü yoktu. Adamı öldürmeden yolculuğunu tamamlamayı nasıl başarmıştı? Onun bugüne kadarki en hızlı koşusunu yaparak kilometrelerce katettiğini ve bütün yol boyunca susuzluğunu dindirmek için çektiği acıyı gördüm. O, başından geçenleri tekrar yaşarken, zihni korunmasız ve savunmasızdı. O da anlamaya çalışıyordu, en az benim kadar kafası karışıktı.

Aileme yeni birinin eklenmesini beklemiyordum. Rosalie'nin istediği veya ihtiyaç duyduğu şeyler hiç umurumda olmamıştı. Ancak her şeyi onun gözünden görünce, sadece mutluluğunu isteyebildim. Belki de ilk defa aynı taraftaydık.

Rosalie neler olup bittiğini öğrenmek için yerinde duramıyor olsa da bir süre daha geri dönemedik. Eğer başarısız olmuş olsaydı, Carlisle'ın gelip bizi bulacağını söyledim. Yani şimdilik, güvenli hâle gelene dek beklememiz gerekiyordu.

O saatler ikimizi de değiştirdi. Carlisle en sonunda bizi eve çağırmaya geldiğinde, oradan iki kardeş olarak geri döndük.

Kız kardeşimi sevmeye nasıl başladığımı hatırlarken çok uzun süre duraksamadım. Bella, hâlâ hikâyemin kalanını bekliyordu. Nerede kaldığımızı düşündüm: Kanlar içinde kalmış Rosalie'nin, Emmett'ı kendinden olabildiğince uzak tuttuğu zamanda. Rosalie'nin o görüntüdeki duruşu bana daha yakın bir hatırayı anımsattı. Bayılan Bella'yı revire taşımak için çabaladığım zamanı. İlginç bir benzerlikti.

"Onun için bu yolculuğun ne kadar zor olduğunu şimdi anlayabiliyorum," diye sonuca bağladım. Parmaklarımızı birbirine geçirdik. Kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp kendi elimin tersiyle yanağını okşadım.

Gökyüzündeki son kızıl ışık da solup koyu mora dönüştü.

Bella, kısa bir sessizliğin ardından devam etmem için hevesle, "Ama bunu başardı," dedi.

"Evet. Onun yüzünde kendisine güç veren bir şey gördü." Bir

bütünün iki parçası gibi uyumlu olmaları hayret vericiydi. Kader miydi, yoksa büyük bir şans mıydı? Buna karar vermem mümkün değildi. "O zamandan beri beraberler. Bazen bizden ayrı, evli bir çift gibi yaşarlar." Ah, o zamanlara nasıl da minnet duyuyordum. Emmett ve Rosalie'yi ayrı ayrı seviyordum ama Emmett ve Rosalie sadece benim duyabildiğim şekilde yalnız kaldığında bu, ağır bir ceza oluyordu. "Ama ne kadar genç görünürsek, belirli bir yerde o kadar uzun kalabiliriz. Forks çok iyi bir yer gibi görünüyordu, bu yüzden liseye kaydolduk." Kahkaha attım. "Sanırım birkaç yıl içinde *tekrar* düğünlerine gitmemiz gerekecek."

Rosalie evlenmeye bayılıyordu. Herhalde bunu tekrar tekrar yapabiliyor olması ölümsüzlükle ilgili en sevdiği şeydi.

"Alice ve Jasper?" diye sordu Bella.

"Alice ve Jasper çok ender rastlanan yaratıklardır. İkisi de bir başkasının rehberliği olmadan, kendi vicdanlarıyla yollarını değiştirmiş. Jasper çok farklı türden bir aileden geliyor." Doğru kelimeden kaçındım, başladığı yeri düşünürken ürpertimi bastırdım. "*Çok* farklı türden bir aileden. Bunalıma girmiş ve tek başına sokaklarda dolaşmaya başlamış. Alice onu bulmuş. Tıpkı benim gibi, Alice'in de türümüzün kabiliyetlerinin ötesinde bazı özel güçleri var."

Bu, onu yüzündeki sakin ifadeyi yok etmeye yetecek kadar şaşırttı. "Gerçekten mi? Ama insanların düşüncelerini bir tek senin duyabileceğini söylemiştin."

"Doğru. Alice başka şeyleri biliyor. Olabilecek şeyleri ya da yaklaşan olayları *görüyor*." Asla olmayacak şeyleri de. Gördüğü şeylerin en kötüsünü atlatmıştım. Ancak yine de kabul edebileceğim yeni görünün puslu hâli canımı sıkıyordu. Alice'le Bella'nın bembeyaz ve soğuk olduğu diğer görü çok daha netti. Bu önemli değildi. Olamazdı. İmkânsız olan bir geleceği kontrol altına almıştım ve bunu da aşacaktım. "Fakat bu çok sübjektiftir," diye devam ettim ve sesimdeki sert tınıyı duydum. "Geleceği önceden kesin olarak bilemezsin. Bazı şeyler değişir."

Krema ve şeftaliyi andıran tenine göz attım, olması gerektiği gibi olduğunu kendime kanıtlıyordum sanki. Ona baktığımı fark edince hemen gözlerimi kaçırdım. Gözlerimden ne kadarını görebildiğini asla bilemiyordum.

"Ne tür şeyler görüyor?" Öğrenmek istiyordu.

Ona güvenli olan cevapları, doğruluğu kanıtlanmış kehanetleri anlattım.

"Jasper'ı görmüş, onun kendisini aradığını biliyormuş. Oysa Jasper'ın kendisi bile henüz bilmiyormuş bunu." Onların birlikteliği büyülü bir şeydi. Jasper ne zaman o günü düşünse, bütün ev halkı hülyalı bir memnuniyet hissiyle dolardı. Duyguları yönlendirmesini çok daha güçlü hâle getiriyordu. "Carlisle'ı, ailemizi görmüş ve bizi bulmak için bir araya gelmişler."

Alice ve Jasper'ın fazlasıyla tetikte olan Carlisle'a, korkmuş Esme'ye ve düşmanca bir tutum sergileyen Rosalie'ye kendilerini tanıttıkları o ilk karşılaşmayı kaçırmıştım. Jasper'ın savaşçı görünüşü hepsini endişeye sürüklese de Alice onları sakinleştirmek için ne söylenmesi gerektiğini tam olarak biliyordu. Elbette söylenecek şeyi biliyordu. Bu büyük buluşmanın her olası versiyonunu kafasında canlandırmış ve sonra en iyisini seçmişti. Emmett ve ben uzaktayken gelmeleri tesadüf değildi. Ailenin en önemli koruyucularının ortada olmadığı, daha sorunsuz bir girişi tercih etmişti.

Emmett'la yalnızca birkaç gün sonra dönüp de ne kadar sağlam bir ilişki kurduklarını görünce inanmakta zorlanmıştık. İkimiz de şaşkına dönmüştük. Emmett, Jasper'a attığı tek bakışın ardından savaşa hazırlandı. Ancak tek kelime bile edilmeden, Alice bana doğru koşup kollarını belime doladı.

Bir saldırı olarak yorumlanabilecek bu hareketten korkmadım. Düşüncelerinde benden öylesine emin, bana karşı öyle *sevgi* doluydu ki, ikinci hayatımın ilk hafıza kaybını yaşadığımı düşündüm. Çünkü bu minik ölümsüz beni çok iyi tanıyordu. Hem şu anki, hem de bundan önceki ailemin fertlerinden bile daha iyi tanıyordu. Kimdi bu kız?

Ah, Edward! Sonunda! Kardeşim! En sonunda birlikteyiz!

Kolları belimi sımsıkı sararken, ben de kollarımı tereddütle kaldırıp omuzlarına doladım. Hatırladığı ilk anıdan bulunduğumuz ana kadar olan bütün hatıralarını hızlıca düşündü, ardından önümüzdeki birkaç yılda yaşayacağımız önemli anları düşündü. Tam o anda, artık benim de onu tanıdığımı fark etmem inanılmaz derecede garip bir histi.

"Emmett, bu Alice," dedim. Yeni kız kardeşimi hâlâ kucaklıyordum. Emmett'ın saldırgan duruşu kafa karışıklığını gösteren bir hâl aldı. "O, ailemizin bir parçası. O da Jasper. Onu seveceksin."

Alice'le ilgili çok fazla hikâye vardı. Çok fazla mucize ve fenomen, çelişkiler ve gizemler... Bella'ya sadece birkaç tanesini anlatmam bile bir hafta sürerdi. Onun yerine ona daha basit, daha teknik detayları verdim.

"O, insan olmayanlara karşı çok hassastır. Örneğin ne zaman bizim türümüzden başka bir grubun geleceğini bilir. Onların bize vereceği zararı görür." Alice de ailenin koruyucularından biri olmuştu.

Bella, "Sizin türünüzden çok var mı?" diye sorarken, bu düşünce kendisini biraz sarsmış gibiydi.

"Hayır, çok yok," diyerek onu rahatlattım. "Ama birçoğu yerleşik değildir. Sadece bizim gibiler, yani siz insanları avlamayanlar..." Tek kaşımı kaldırıp elini sıktım. "...sizinle uzun süre bir arada yaşayabilirler. Bizim gibi tek bir aile bulabildik, Alaska'da küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Bir süre birlikte yaşadık ama o kadar kalabalıktık ki dikkat çektik." Ayrıca klanın lideri Tanya'nın ısrarları taciz düzeyine varmıştı. "Farklı şekilde yaşayanlarımız, birbirine bağlanmaya meyillidir."

"Ya diğerleri?"

Evine varmıştık. İçerisi boştu, pencerelerden ışık sızmıyordu. Her zamanki yerine park edip motoru kapadım. Karanlıkta, bu sessizlik birden çok mahrem geldi.

"Çoğunlukla göçebeler. Hepimiz bir süre öyle yaşadık. Ama her şey gibi, bu da sıkıcı olmaya başladı. Buraya geldiğimizden beri diğerleriyle karşılaşıyoruz, çünkü birçoğumuz kuzeyi tercih ederiz."

"Neden?"

Sırıtıp onu dirseğimle nazikçe dürttüm. "Bu akşam üzeri bir şey dikkatini çekti mi? Sence ben güneşin altında trafik kazalarına yol açmadan yürüyebilir miyim? Olympic Yarımadası'nı seçmemizin bir nedeni var, burası dünyanın en az güneş alan yerlerinden biri. Gün içinde dışarı çıkabilmek iyi oluyor. Seksen sene boyunca, yalnızca gece dışarıya çıkabilmenin ne kadar sıkıcı olduğunu bilemezsin."

"Efsaneler bundan kaynaklanıyor, değil mi?" derken bir yandan da başıyla onaylıyordu.

"Muhtemelen."

Aslında efsanelerin arkasında bir kaynak vardı ama bu bahsini açmak istediğim bir şey değildi. Volturi çok uzaklardaydı ve kendilerini vampir dünyasının polisi görevine fazlasıyla kaptırmışlardı. Ölümsüzlerin mahremiyetini korumak için uydurduklarının haricinde, Bella'nın hayatını asla etkilemeyeceklerdi.

"Alice de, Jasper gibi başka bir aileden mi geliyor?"

"Hayır, o tam bir *sır*. Alice insan olduğu zamanlarda nasıl yaşadığını hiç hatırlamıyor."

İlk anısını görmüştüm. Parlak sabah güneşinde, havada hafif bir sis vardı. Etrafı karmakarışık çimenle kaplıydı, kudretli bir meşe ağacının gölgesi, içinde uyandığı oyuğu gizliyordu. Onun dışında her şey boşluktan ibaretti, ne bir kimliği ne de bir amacı vardı. Güneş ışıkları altında parıltılar saçan solgun tenine bakmıştı, kim veya ne olduğunu bilmiyordu. Tam o anda ilk görüsü onu ele geçirmişti.

Acımasız ama kırık dökük, yaralı ama güzel bir adamın yüzü. Koyu kırmızı gözleri ve uzun, altın sarısı saçları vardı. Bu yüzle birlikte güçlü bir aidiyet hissi geldi. Sonra adamın ona adıyla seslendiğini gördü.

Alice.

Kendi adının Alice olduğunu anladı.

Bu görüler ona kim olduğunu gösterdi ve ileride olacağı kişi olması için onu şekillendirdi. Aldığı tek yardım bu oldu.

"Onu kimin yarattığını da bilmiyor," dedim Bella'ya. "Yalnız başına uyanmış. Onu dönüştüren kişi gitmiş. Hiçbirimiz bunun neden ve nasıl olduğunu anlayamadık. Eğer böyle bir gücü olmasaydı, Jasper ve Carlisle'ı görmeseydi ve elbette bir gün bizden biri olacağını bilmeseydi muhtemelen tam bir yabaniye dönüşecekti."

Bella sessizlik içinde bunu düşündü. Kavramasının çok zor olduğundan emindim. Ailemin alışması bile uzun zaman almıştı. Sonraki sorusunun ne olacağını merak ettim.

Sonra karnı guruldadı. Bütün günü beraber geçirdiğimizi ve onun hiçbir şey yemediğini ancak o anda fark ettim. İnsani ihtiyaçlarına daha çok odaklanmam gerekiyordu!

"Üzgünüm, seni akşam yemeğinden alıkoydum."

Çok hızlı bir şekilde, "Ben iyiyim, gerçekten," dedi.

"Yemek yiyen biriyle bu kadar uzun zaman geçirmemiştim hiç," diyerek özür diledim. "Unutmuşum." Bu korkunç bir bahaneydi.

Cevap verirken yüzündeki ifade son derece açık ve savunmasızdı. "Seninle kalmak istiyorum."

İşte, yine oluyordu. *Kalmak* kelimesi genelde taşıdığından çok daha fazla bir ağırlık barındırıyordu.

"İçeri giremez miyim?" diye sordum nazikçe.

Bu fikrin onu hazırlıksız yakaladığı belliydi, gözlerini kırpıştırıp durdu. "Girmek ister misin?"

"Evet, senin için bir sakıncası yoksa tabii."

İçeri girebilmek için aleni bir şekilde davet edilmem gerektiğini düşünüyor muydu acaba? Bu beni gülümsetti, sonrasında suçluluk hissettim. Yaptığım şeyi ona itiraf etmem gerekecekti. Yine. Böyle utanç verici bir konuyu nasıl açacaktım?

Arabadan çıkıp kapısını onun için tutarken bunu biraz düşündüm.

"Çok insani bir şey," diye yorumda bulundu.

"İçimdeki insanı yeniden ortaya çıkarıyorsun."

Gölgeler içindeki sessiz bahçesinden insan hızında yürüyerek geçtik, sanki bu gayet normal bir şeydi. Yürürken arada bir bana bakıyor, kendi kendine gülümsüyordu. Geçerken anahtarı sakladıkları yerden aldım ve onun için kapıyı açtım. Tereddüt ederek karanlık hole baktı.

"Kapı kilitli değil miydi?" diye sordu.

"Evet, saçağın altında duran anahtarı kullandım."

O verandanın ışığını yakarken ben de anahtarı aldığım yere geri koydum. Bana doğru dönüp kaşlarını havaya kaldırdığında sarı ışık, yüzünde keskin açılı gölgeler yarattı. Sert görünmeye çalıştığının farkındaydım ama dudaklarının seğirişinden gülümsememeye çalıştığı açıkça anlaşılıyordu

"Seni merak ediyordum," diye itiraf ettim.

"Beni mi gözetledin?"

Bu şaka yapılacak bir konu gibi görünmüyordu ama sanki o kahkaha atmak üzereydi.

Her şeyi o anda itiraf etmeliydim ama onun şakacı hâline ayak uydurdum. "Geceleri yapacak başka bir işim yok ki."

Bu yanlış ve korkakça bir seçimdi. Bella sadece bir şaka duyuyordu, itiraf değil. Muazzam kâbuslar çözümlenmişken bile, hâlâ korkulacak çok fazla şeyin olması ne tuhaftı. Tabii ki bu konu tamamen kendi hatam, kendi kötü davranışımın sonucuydu.

Başını hafifçe iki yana salladıktan sonra içeri geçmemi işaret etti. Yanından geçip koridorda önünden yürüdüm, karanlıkta ayağı takılmasın diye geçtiğim yerlerin ışıklarını açtım. Küçük mutfak masasına oturdum ve etrafıma bakındım, dışarıdan görünmeyen kısımları inceledim. Mutfak düzenli ve sıcaktı, dolapların çiğ sarı rengi çok parlaktı. Güneş ışığına benzetmeye çalışıp da başarısız olmaları, nedendir bilinmez ama sevimliydi. Her şey Bella gibi kokuyordu. Bu oldukça acı verici olmalıydı ama garip bir şekilde keyif alıyordum. Kesinlikle mazoşisttim.

Yüzünde okunması zor bir ifadeyle bana baktı. Sanırım biraz kafa karışıklığı, biraz da meraktı bu. Gerçek olduğumdan emin değil gibiydi. Gülümseyerek buzdolabını işaret ettim. O da bana gülümseyerek gösterdiğim tarafa döndü. Kolayca hazırlanabilecek bir yemeği olduğunu umdum. Belki de onu yemeğe götürmeliydim? Ama yabancılardan oluşan bir kalabalığın arasına girmek yanlış geldi. Yeni anlaşmamız hâlâ çok eşsiz, çok tazeydi. Bizi sessiz kalmaya zorlayacak her engel dayanılmaz olurdu. Onun sadece benim olmasını istiyordum.

İstediği şeyi bulması bir dakikasını aldı. Bir dilim kesti ve mikrodalgada ısıttı. Kekik, soğan, sarımsak ve domates sosunun kokusunu aldım. İtalyan yemeğiydi. Dönmekte olan tabaktan gözlerini ayırmadı.

Belki yemek pişirmeyi öğrenirdim. Tatların değerini bir insan kadar iyi bilmemek kesinlikle zorluk yaratırdı ama sürecin kendine ait epey hesaplamaları vardı ve doğru kokuları tanıyarak öğrenebileceğimden emindim.

Çünkü bunun tek seferlik bir şey değil de evde sakince geçireceğimiz zamanların sadece ilki olduğunu hissettim. Bunu yıllarca yapacaktık. O ve ben, beraber geçirdiğimiz zamanlardan keyif alacaktık. Saatlerce... İçimdeki ışık esneyip büyüdü ve ben bir kez daha bunun etkisiyle dağılabileceğimi düşündüm.

Bella bana bakmadan sordu. "Ne sıklıkta?"

Düşüncelerim geleceğin fevkalade görüntüsüne öyle yoğunlaşmıştı ki neden bahsettiğini hatırlayamadım. "Hımm?"

Bana hâlâ arkası dönüktü. "Buraya ne sıklıkla geldin?"

Ah, doğru ya. Cesur olma zamanıydı. Sonuçları ne olursa olsun, dürüst olma zamanıydı. Yaşadığım günden sonra, eninde sonunda beni bağışlayacağından kısmen emindim. Öyle umuyordum yani.

"Neredeyse her gece geliyorum."

Dönüp afallamış bir yüzle bana baktı. "Neden?"

Dürüst ol.

"Uyurken çok ilginç oluyorsun. Konuşuyorsun."

"Hayır!" dedi zorlanarak. Kan yanaklarına hücum etti ama orada kalmadı, alnını bile renklendirdi. Kızarıklığı etrafındaki havayı ısıttığı için mutfak bir nebze ısındı. Arkasındaki tezgâha dayanıp öyle sıkı tutundu ki parmak boğumları bembeyaz oldu. Yüzünden görebildiğim tek duygu şaşkınlıktı ama yakında diğerlerinin de geleceğinden emindim.

"Bana çok kızdın mı?"

"Değişir!" deyiverdi nefes nefese.

Değişir mi? Neyin suçumu hafifletebileceğini merak ettim. Ne bunun daha az veya daha çok korkunç olmasına sebep olabilirdi? Gözetlememin ne kadar sapkın olduğunu öğrenene kadar tepki vermediğini düşününce midem bulandı. Röntgenciler gibi, ahlaksızca davrandığımı mı düşünüyordu? Gölgelerin arasında gizlenip, bir yerlerini açmasını umduğumu mu sanıyordu? Eğer midem tersine dönebilseydi dönerdi.

Ondan ayrı olmanın bana işkence ettiğini açıklamaya çalışsam bana inanır mıydı? Türlü türlü facialarla hayal edip, güvende olmayabileceğini düşündüğüme inanan var mıydı? Aklıma gelenlerin hepsi ihtimal dışı şeylerdi. Buna rağmen, şu anda ondan ayrı olsaydım, aynı imkânsız tehlikelerin yine bana eziyet etmeye başlayacağını biliyordum.

Uzun saniyeler geçti, mikrodalga işini bitirdiğini duyurmak için çınladı ama Bella tekrar konuşmadı.

"Neye göre değişir?" dedim.

Kelimeleri inler gibi söyledi. "Duyduğun şeylere göre!"

Benim rezil şeyler yapmayacağıma inanması içimi rahatlattı. Tek sorun, duyduklarım karşısında utanması mıydı? O konuda içini rahatlatabilirdim. *Onun* utanacak hiçbir şeyi yoktu. Ayağa fırlayıp ellerini tuttum. Bunu rahatça yapabiliyor olmam bir parçamı heyecandan uçurdu.

"Endişelenme!" diye yalvardım. Gözlerini yere indirdi. Yüzlerimiz aynı seviyede olsun diye eğildim ve gözlerime bakana kadar bekledim.

"Anneni özlüyorsun. Onun için endişeleniyorsun. Yağmur yağdığında," diye mırıldandım, "sesler seni huzursuz ediyor. Eskiden evinle ilgili daha fazla konuşuyordun, artık bu konuşmalar azaldı. Bir keresinde *'Çok yeşil,'* dedin."

Sessizce gülerken onu da gülümsetmeye çalıştım. Küçük düştüğünü hissetmesine neden olacak hiçbir şey olmadığını görebilirdi.

Tek kaşını kaldırıp, "Başka?" dedi. Yüzünü diğer tarafa çevirmeye çalışıp, bir yere bir bana bakması hangi konuda endişelendiğini anlamama yardım etti.

"Benim adımı da söyledin," diye itiraf ettim.

Nefes aldı ve sonra uzun uzun verdi. "Çok mu?"

"Ne kadarı 'çok' diye değerlendirdiğine bağlı."

Başını öne eğdi. "Hayır, olamaz!"

Ona uzanıp kollarımı dikkatlice omuzlarına doladım. Göğsüme yaslanıp yüzünü gizlemeye devam etti.

Adımı dudaklarından duyduğumda, mutluluktan başka bir şey hissettiğimi mi düşünüyordu? Bu, benim en sevdiğim seslerden biriydi. Nefesinin sesi gibi, kalbinin sesi gibi...

Kulağına fısıldadım. "Saçmalama. Eğer rüya görebilseydim, mutlaka rüyamda seni görürdüm. Bundan da hiç utanmazdım."

Bir zamanlar rüyamda onu görebilmeyi nasıl da dilemiştim! Nasıl da hissetmiştim acısını. Şimdiyse gerçek hayat, rüyadan bile iyiydi. Bilinçsizliğin boşluğuna düşüp de bir saniyesini bile yitirmek istemezdim.

Bedeni rahattı. Mırıltıya benzer, mutlu bir ses çıkardı.

Bu gerçek olabilir miydi? Taşkınca davranışım için hiç ceza almayacak mıydım? Bu daha çok ödül gibiydi. Daha büyük bir kefaret borçlu olduğumu biliyordum.

Kollarımda pırpır atan kalbinin sesi dışında, başka bir ses daha duyduğumu fark ettim. Bir araba yaklaşıyordu ve sürücünün düşünceleri çok sessizdi. Geçirdiği günün ardından yorgundu. Pencerelerden sızan sıcak ışıkların rahatlığını ve yemeğin vaadini sabırsızlıkla bekliyordu. Ne düşündüğünü kesin olarak bilmiyordum.

Bulunduğum yerden kıpırdamak istemedim. Yanağımı Bella'nın saçına dayadım ve o da babasının arabasını duyana kadar bekledim. Vücudu kaskatı oldu.

"Baban burada olduğumu bilmeli mi?"

Tereddüt etti. "Emin değilim..."

Dudaklarımı çabucak saçlarına değdirdim ve sonra onu serbest bıraktım.

"Öyleyse başka bir zaman..."

Mutfaktan dışarı fırlayıp merdivenden çıktım ve yatak odalarının arasındaki kısa koridorun karanlığına girdim. Bella için battaniye ararken de buraya çıkmıştım.

Mutfaktan fısıltıyla, "Edward!" diye seslendi.

Hâlâ yakınlarda olduğumu anlasın diye yüksek sesle güldüm.

Babası ön kapıya geldi, botlarını iki defa paspasa vurarak altlarını temizledi. Anahtarı kilide soktu ve zaten açılmış olan kapı anahtarla birlikte dönünce homurdandı.

Kapıyı ardına kadar açarken, "Bella?" diye seslendi. Aklı mikrodalgada ısınan yemeğin kokusuna kaydı ve karnı guruldadı.

Bella'nın da *hâlâ* bir şey yemediğini fark ettim. Sanırım babasının gelmesi iyi bir şeydi. Bana kalsa, Bella'yı açlıktan öldürecektim.

Fakat, küçük bir parçam biraz hüzünlüydü. Babasının burada olduğumu, birlikteliğimizi öğrenmesini isteyip istemediğini sorduğumda cevabın farklı olmasını ummuştum. Elbette, beni babasıyla tanıştırmadan önce düşünmesi gereken çok fazla şey vardı. Hatta benim gibi birinin ona âşık olduğunu babasının öğrenmemesini isteyebilirdi ve bu tamamen adildi. Adil olmaktan da öteydi.

Aslına bakılırsa, şu anki kılık kıyafetimi düşününce babasıyla tanışmam uygunsuz olurdu. Daha doğrusu, *olmayan* kılık kıyafetimi. Sır tuttuğu için Bella'ya minnettar olmalıydım herhalde.

Bella babasına, "Buradayım," diye seslendi. Babasının kapıyı kilitlerken çıkardığı yumuşak homurtuyu ve ardından mutfağa doğru giden ayak seslerini duydum.

"Bana da o yemekten verebilir misin?" diye sordu Charlie. "Çok yorgunum."

Aşağıda aklını düzgünce okuyabileceğim kimse olmasa da Charlie'nin sandalyeye oturduğunu, Bella'nın da mutfakta oraya buraya koşturduğunu anlamak kolaydı. Çiğneme sesleri; Bella en sonunda bir şeyler yiyordu. Buzdolabının açılıp kapanması. Mikrodalganın dönmesi. Bardaklara doldurulan sıvının sesi; su olamayacak kadar yoğundu, sanırım süttü. Ahşap masaya nazikçe koyulan tabağın sesi. Sandalyenin bacaklarının zeminde çıkardığı sesin ardından Bella oturdu.

"Teşekkürler," dedi Charlie. Ardından ikisi de uzun bir müddet çiğnediler.

Bella samimi sessizliği böldü. "Günün nasıl geçti?" Sesi, aklı başka yerdeymiş gibi çıktı. Gülümsedim.

"İyiydi, balıklar oltaya geldi. Seninki nasıldı? Planladığın şeyleri yaptın mı?"

"Pek sayılmaz. Hava evde oturulmayacak kadar güzeldi." Bella'nın sıradan cevabı babasınınki gibi rahatça dile getirilmedi. Babasından bir şeyleri saklama konusunda iyi değildi.

"Çok güzel bir gündü," diyerek hemfikir olduğunu gösteren Charlie, kızının sesindeki tizliğin farkında bile varmadı.

Yine bir sandalye sesi geldi.

Charlie, "Acelen mi var?" diye sordu.

Bella yüksek sesle yutkundu. "Evet. Çok yorgunum. Erken yatacağım." Ayak sesleri lavaboya doğru gitti ve su akmaya başladı.

"Biraz gergin görünüyorsun," diye devam etti Charlie. Düşündüğüm kadar bihaber değildi. Eğer aklını okumak bu kadar zor olmasaydı bu şeyleri kaçırmazdım. Aklından geçen şeylerden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Bella'nın koridora doğru kayan gözleri. Birdenbire kızaran yanakları. Fark ettikleri bunlardan ibaret görünüyordu. Sonra görüntüler karman çorman oldu, belli belirsiz ve konusuzdu. 1971 model, hardal sarısı Impala. Forks Lisesi'nin krepon kâğıdıyla süslenmiş spor salonu. Verandadaki bir salıncak ve sarı saçına parlak, yeşil tokalar takmış genç bir kız. Parlak krom barın olduğu pejmürde bir lokantadaki iki kırmızı, vinil koltuk. Uzun, siyah bukleleri olan bir kızla ayışığının altında kumsalda yapılan bir yürüyüş.

Bella masum ayağına yatarak, "Öyle mi?" diye sordu. Lavaboya dolan suyun sesini ve melaminin kumaşa değişini duyabiliyordum.

Charlie hâlâ ayı düşünüyordu. "Bugün cumartesi," dedi durup dururken.

Bella nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi. Ben de nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

En sonunda devam etti. "Bu gece bir planın yok mu?"

Nihayet görüntülerin ne anlama geldiğini anladım. Kendi gençliğinde geçirdiği cumartesi günleri miydi? Belki de.

"Hayır baba. Sadece biraz uyumak istiyorum." Sesi hiç de yorgun gelmiyordu.

Charlie burnunu çekti. "Bu kasabadaki çocukların hiçbiri senin tipin değil mi yani?"

Bella'nın normal bir genç gibi deneyimleri olmadığından mı endişeleniyordu? Bir şeyleri kaçırdığından mı? Bir saniyeliğine bir şüphe hissettim. Ben de aynı şey için endişelenmeli miydim? Onu nelerden mahrum ediyordum?

Fakat sonra çayırdayken duyumsadığım emin olma ve *doğruluk* hissi geri geldi. Biz birbirimize aittik.

"Hayır, şimdiye kadar dikkatimi çeken biri olmadı." Bella'nın sesi biraz tepeden bakarcasına çıktı.

"Düşünüyorum da... Belki Mike Newton... Onun arkadaş canlısı olduğunu söylemiştin."

İşte bunu beklemiyordum. Öfkenin keskin hançeri göğsüme saplandı. Hayır, öfke değildi bu. Kıskançlıktı. O yararsız, önemsiz oğlandan, kimseden etmediğim kadar nefret ediyordum herhalde.

"O *yalnızca* arkadaşım, baba."

Charlie onun cevabına üzüldü mü, yoksa rahatladı mı, anlayamadım. İkisinden de biraz vardı belki de.

"Neyse, sen zaten daha iyilerine layıksın. Birini bulmak için üniversiteye gidene kadar bekle."

Bella hızla, "İyi bir fikir," deyiverdi. Köşeyi dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Ayak sesleri yavaş geliyordu, muhtemelen uykulu olduğunu vurgulamak için yapıyordu. Ondan önce odasına girmek için epey vaktim vardı. Charlie'nin takip etme ihti-

maline karşı elbette. Beni burada yarı çıplak, konuşmalarına kulak misafiri olurken bulması tam anlamıyla istediği şey olamazdı.

Charlie, "İyi geceler, tatlım," diye seslendi peşinden.

"Sabah görüşürüz, baba," diye seslenirken sesini yorgun çıkarmaya çalıştı ama fena hâlde çuvalladı.

Her zaman yaptığım gibi, karanlık köşede görünmez olmak için sallanan sandalyeye oturmak yanlış geldi. Orası, burada olduğumu öğrenmesini istemediğim zamanlarda saklanma yerimdi. Düzenbazlık yaptığım zamanlardı.

Odadaki en bariz yer olan yatağa uzandım, varlığımı gizlediğime dair hiçbir emare olmayacaktı.

Buradayken kokusunun beni bir bulut gibi saracağını biliyordum. Deterjan kokusunun tazeliği örtüsünü yeni yıkadığını gösteriyordu ama onun kokusunu katiyen bastırmıyordu. Varlığının kanıtı tarafından böyle şiddetli bir şekilde sarmalanmak acı verecek kadar memnun edici olmakla birlikte, çok da kuvvetliydi.

Odaya girdiği anda ayaklarını sürümeyi bıraktı. Kapısını gürültüyle çarptıktan sonra parmak uçlarına basarak pencereye doğru koşturdu. Tek bakış atmadan yanımdan geçip gidiverdi. Penceresini açtı ve dışarı uzanarak geceye baktı.

"Edward?" diye fısıldadı.

Sonuç olarak beklediğim yer o kadar da açık değildi. Dürüst ve açık olma teşebbüsümün başarısız olmasına sessizce güldükten sonra ona cevap verdim.

"Efendim?"

Öyle hızlı döndü ki az kalsın dengesini kaybediyordu. Dengesini kazanmak için tek eliyle pencere pervazına tutundu. Diğer elini de kalbine dayadı.

"Ay," diye bağırdı. Ağır çekimdeymiş gibi arkasındaki duvara dayanıp yere kadar kaydı ve parke zemine oturdu.

Bir kez daha her şeyi yanlış yapmışa benziyordum. En azından bu defa korkutucu olacağına komikti.

"Affedersin."

Başını salladı. "Bir dakika bekle de kalbim yeniden atmaya başlasın." Gerçekteyse ona yaşattığım şok yüzünden kalbi dörtnala atıyordu.

Hareketlerimi ölçülü ve yavaş tutarak doğrulup oturdum. İnsan gibi hareket ediyordum. Gözlerini üzerime dikip beni izledi, dudaklarının kenarında bir gülümseme şekillenmeye başlıyordu.

Dudaklarını fark edince benden çok uzakta olduklarını da anladım. Ona doğru eğilip dikkatlice kaldırdım, ellerimi omuzlarına doladıktan sonra yanıma oturttum. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Çok daha iyiydi.

Elimi ellerinin üzerine koydum, alev alev yanan tenine dokunmak ferahlatıcıydı. "Neden yanıma oturmuyorsun?"

Gülümsedi.

"Kalbin nasıl?" diye sordum. Aslında öyle güçlü atıyordu ki etrafında dans eden titreşimleri hissedebiliyordum.

"Sen daha iyi bilirsin," diye cevap verdi. "Kalp atışlarımı benden daha iyi duyduğundan eminim."

Haklıydı. Ben yumuşak bir sesle gülerken onun da gülümsemesi genişledi.

Güzel hava hâlâ devam ediyordu; bulutlar aralandı ve gümüşi ayışığı tenine dokunarak onu ilahi bir görüntüye soktu. Benim ona nasıl göründüğümü merak ettim. Gözleri hayretle doluydu, ben de ona aynı şekilde baktığımdan emindim.

Altımızda dış kapı açıldı ve kapandı. Evin yakınında, Charlie'nin boğuk düşüncelerinden başka düşünce yoktu. Nereye gittiğini merak ettim. Uzak bir yere gitmiyordu. Metal gıcırtısı ve sessiz bir tıkırtı vardı. Aklında kısmen şematik bir şey belirdi.

Ah. Bella'nın kamyoneti. Charlie'nin Bella'nın neler karıştırdığını öğrenmek için bu kadar ileri gitmesi beni biraz şaşırttı.

Charlie'nin garip davranışından Bella'ya bahsetmek üzereydim ki yüzündeki ifade değişti. Gözleri yatak odasının kapısına ve sonra yine bana kaydı.

"Bir dakikalığına insan olmama izin verir misin?" diye sordu.

Kullandığı tabire gülerek, "Kesinlikle," diye cevap verdim.

Birden kaşlarını çattı ve beni payladı. "Burada kal," diye emretti sert bir sesle.

Bu, birisinin benden talep ettiği en basit şeydi. Şu anda beni bu odadan çıkmaya zorlayacak bir şey hayal edemiyordum.

Onunki kadar ciddi bir sesle cevap verdim. "Peki, hanımefendi." Dimdik oturdum ve kaslarımı bariz biçimde kilitledim. Memnun olarak gülümsedi.

Eşyalarını toplayıp odadan çıkması bir dakikasını aldı. Kapısının sesini gizlemek için girişimde bulunmadı. Bir kapı daha da gürültüyle kapandı. Banyo. Sanırım Charlie'yi bir şeyler karıştırmadığına ikna etmek için yapıyordu. Charlie onun neler yaptığını hayal bile edemezdi ve çabası boşunaydı. Bir dakika sonra içeri geri döndü. Üst kattan gelen duşun sesi kafasını karıştırmışa benziyordu.

Bella'yı beklerken, en sonunda yatağının yanındaki koleksiyonunu inceleme fırsatını yakaladım. Yaptığım onca sorgulamanın, ardından şaşırtacak fazla bir şey yoktu. Kütüphanesinde bir tane sert kapaklı kitap buldum, daha karton kapaklısı çıkmış olamayacak kadar yeniydi. *Diş ve Pençe*'nin kopyasıydı, en sevdiği ve benim hiç okumadığım kitabıydı. Henüz bu eksikliği giderecek vaktim olmamıştı, çılgın bir koruma gibi Bella'yı takip etmekle fazla meşguldüm. Romanın kapağını açıp okumaya başladım.

Bir yandan kitabı okurken bir yandan da Bella'nın işlerinin her zamankinden daha uzun sürdüğünü fark ettim. Her zamanki gibi, en sonunda bende bir şey görüp kaçtığını düşünerek kendime yaşattığım endişe kafasını çabucak eski yerinden uzattı. Görmezden gelmeye çalıştım. Bella'nın oyalanmasının milyonlarca sebebi olabilirdi. Onun yerine kitaba odaklandım. Neden sevdiklerinden biri olduğunu görebiliyordum. Hem garip hem de etkileyiciydi. Tabii ki, mutlulukla sonuçlanan bir aşk hikâyesinin olduğu her kitap bugünkü ruh hâlime uyardı.

Banyonun kapısı açıldı. Daha sonra devam edebilmek için yüz altmış altıncı sayfada kaldığımı not alarak kitabı yerine koydum ve beni bıraktığındaki heykel pozisyonuma geri döndüm. Fakat odaya girmek yerine, aşağıda oyalandığını duyunca hayal kırıklığına uğradım. Alt basamakta adım sesleri durdu.

"İyi geceler, baba," diye seslendi.

Charlie'nin düşünceleri biraz dağınık gibiydi ama onun dışında bir şey çıkaramadım.

"İyi geceler, Bella," diye mırıldandı.

Sonra merdivenlerden yukarı fırladı, aceleden basamakları atlayarak çıkıyordu. Kapıyı ardına kadar açtı, daha içeri girmeden gözleri karanlıkta gezinip beni aradı ve sonra kapıyı arkasından kapattı. Beni tam da beklediği şekilde bulunca yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Karşılık vermek için kusursuz hareketsizliğimi bozdum.

Bir an tereddüt etti, yıpranmış pijamalarına hızlıca bir baktı ve özür diler gibi durarak kollarını göğsünde bağladı.

Sanırım artık oyalanmasının sebebini anlıyordum. Canavarlardan korktuğu için değildi, yaygın bir histendi: Utangaçlık. Çayırın güneşi ve sihri yokken, kendinden emin hissedememesini gayet iyi anlayabiliyordum. Ben de bilinmeyen topraklardaydım.

Eski alışkanlıklarıma geri dönüp, güvensizliğini aşsın diye onunla şakalaşmaya çalıştım. Yeni kıyafetine gülümseyerek bakıp, "Güzel," dedim.

Yüzünü buruştursa da omuzları rahattı.

"Hayır, çok iyi görünüyorsun," diye ısrar ettim.

Sanırım bu açıklamak için yeterli değildi, çok sıradandı. Uzun yosunlar gibi omuzlarına dökülen ıslak saçları ve ayışığında ışıldayan yüzüyle iyiden de öte görünüyordu. Dilimizde tanrıça ve su perisinin karışımını anlatacak bir kelimeye ihtiyacımız vardı.

"Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra gelip yanıma oturdu. Öncekinden yakındı. Bu defa bağdaş kurdu. Dizinin bacağıma değdiği yer sıcacık oldu.

Kapıyı, sonra da altımızdaki odayı işaret ettim. Babası hâlâ karmakarışık düşüncelerle orada oturuyordu.

"Bütün bunlar ne içindi?" diye sordum.

Yüzünde minik, kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Charlie evden kaçacağımı düşünüyor."

"Ah." Akşamla ilgili babasının aklından okuduğum şeylerin onun düşündüklerine ne kadar uyduğunu merak ettim. "Neden?"

Gözlerini kocaman, sahte bir masumiyetle açtı. "Herhalde fazla heyecanlı görünüyorum."

Şakasına ayak uydurarak çenesini tuttum ve daha iyi inceleyecekmişim gibi yüzünü ayışığına doğru kaldırdım. Öte yandan, yüzüne dokunmak kafamdaki bütün şakaları alıp götürdü.

"Çok sıcak görünüyorsun," diye fısıldadım. Sonuçlarını düşünmeden eğilip yanağımı onunkine dayadım. Gözlerim kendi iradesiyle kapandı.

Kokusunu içime çektim. Bana dayanan bedeni alev alevdi.

Konuştuğunda sesi boğuktu. "Görünüşe göre..." Bir anlığına sesini yitirdi, sonra boğazını temizleyip devam etti. "Artık bana yakın olmak senin için daha kolay."

"Öyle mi görünüyor?"

Bu varsayımı düşünürken burnumu çenesi boyunca gezdirdim. Boğazımdaki fiziksel acı biraz olsun dinmemişti ancak ona dokunmanın verdiği hazzı engelleyemedi. Zihnimin bir parçası yaşadığımız ânın mucizesi içinde kaybolmuşken, diğer parçaları her kasımın hareketini ayarlamaya, bedenimin verdiği her tepkiyi gözlemlemeye devam etmişti. Aslında mental kapasitemin büyük bir kısmını ele geçiriyordu ancak ölümsüzlerin zihninde oldukça fazla boş alan vardı. Bu, yaşadığımız âna da zarar vermiyordu.

Islak saçlarını kaldırdıktan sonra, dudaklarımı hafifçe kulağının altındaki son derece yumuşak tene bastırdım.

Bella titrek bir nefes aldı. "Çok, çok daha kolay."

Tek cevabım, "Hımm," oldu. Ayışığıyla aydınlanan boğazını keşfetmekle fazla meşguldüm.

"Merak ediyordum da," diye başladı ama parmaklarımla narin köprücükkemiğini okşadığımda sessizleşti. Düzensiz bir nefes daha aldı.

"Evet?" diye onu cesaretlendirdim. Parmak uçlarımı kemiğin üzerindeki boşlukta gezdirdim.

Sorusunu sorarken sesi daha tiz ve titrekti: "Sence neden öyle?"

Güldüm. "Aklın gücü."

Benden uzaklaştı, anında gardımı alarak donakaldım. Çizgiyi mi aşmıştım? Uygunsuz mu davranmıştım? O da benim kadar şaşkın görünerek bana baktı. Bir şey söylemesini bekledim ama okyanuslar kadar derin gözleriyle bakmayı sürdürdü. Tüm bu zaman zarfında kalbi öyle hızlı çarptı ki sanki maraton koşmuştu. Belki de çok korkmuştu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum.

"Hayır, tam tersine." Gülümsedi. "Beni çıldırtıyorsun."

Şaşkına döndüm, sadece, "Gerçekten mi?" diye sorabildim.

Kalbi hâlâ çılgınca atıyordu. Ancak korkudan değil, *arzudan*. Artık bunu biliyor olmak, vücudumdaki elektrik akımını artırdı.

Muhtemelen ona gülümseyişim fazla genişti.

Onun sırıtışı da benimkiyle uyumluydu. "Alkış ister misin?"

Kendimden o kadar emin olduğumu mu sanıyordu? Tüm bunların benim için ne kadar yeni olduğunu tahmin edemiyor muydu? İnsanüstü becerilerim sayesinde, üstün olduğum birçok şey vardı. Kendime güvenebileceğim alanları biliyordum. Bu, onlardan biri değildi.

"Ben sadece... Hoş bir şaşkınlık içindeyim. Son yüzyıldır..." Duraksadım ve yüzünde beliren kendini beğenmiş ifadeye az kalsın gülecektim, dürüstlüğümü çok seviyordu. "...böyle bir şeyin hayalini bile kurmamıştım." Yakınından bile geçemezdim. "Kardeşlerimle olduğumdan farklı bir şekilde birlikte olmak isteyebileceğim birini bulacağıma inanamazdım." Herhalde içine düşene kadar, romantizm herkese biraz aptalca geliyordu. "Bu duygular bana çok yabancı olsa da... Seninle beraber olmak konusunda oldukça başarılıyım..."

Kelimeler beni nadiren yarı yolda bırakırdı ama bu daha önce hiç yaşamadığım, adını koymadığım bir duyguydu.

"Sen her konuda çok başarılısın," dedi. Ses tonundan anladığım kadarıyla, bunun yüksek sesle söylemesi gerekmeyecek kadar bariz olduğunu düşünüyordu.

Sahte bir kabullenmeyle omzumu silktim ve onunla birlikte sessizce güldüm. Çoğunlukla neşe ve hayrettendi.

Kahkahası dindi ve kaşlarının arasında endişesini gösteren bir çizgi belirdi. "Peki, şimdi nasıl bu kadar kolay olabiliyor? Bu öğleden sonra..."

Artık hiç olmadığımız kadar uyumlu görünsek de onun çayırdaki deneyimleri ile benim çayırdaki deneyimlerim arasında çok büyük fark vardı. Güneş altında geçirdiğimiz o saatlerde yaşadığım değişimleri nasıl anlayabilirdi ki? Yeni samimiyetimize rağmen, bu noktaya nasıl geldiğimi ona asla tam olarak açıklayamayacağımı biliyordum. Kendime hayal etme izni verdiğim şeyi asla bilmeyecekti.

İç geçirip kelimelerimi dikkatlice seçtim. Paylaşabildiğim kadarını anlamasını istedim. "*Kolay* olmuyor." Asla kolay olmayacaktı.

Her zaman acı verici olacaktı. Hiçbiri önemli değildi. *Mümkün* olan kabulümdü. "Ama bu öğleden sonra, ben hâlâ kararsızdım." Geçirdiğim krizi tarif etmek için en iyi kelime bu muydu? Aklıma başka bir şey gelmedi. "Bunun için üzgünüm, böyle davranmamın affedilir bir yanı yok."

Gülümsemesi müşfik bir hâl aldı. "Affedilemez değil."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra açıklama görevime geri döndüm. "Anla işte, yeterince güçlü olup olmadığımdan emin değildim..." Ellerinden birini tuttum, buza değen köz gibiydi. İçgüdüsel bir hareketti ve bunun konuşmamı kolaylaştırması çok şaşırtıcıydı. "Hâlâ yenilme olasılığım varken..." Bileğinin iç kısmındaki mis kokuyu içime çekip beni yakan acıyla mest oldum. "Güçlü olduğuma, bunu başarabileceğime karar verene kadar çok kırılgandım. Sana bir şey yapma olasılığım..."

Gözlerimiz buluşunca cümlemi bitiremedim. Ellerini ellerimin arasına aldım.

"Öyleyse, şimdi böyle bir olasılık yok mu?" Bunu bir açıklama mı, yoksa soru olarak mı söylediğini bilemedim. Eğer soruysa cevabından çok emin görünüyordu. *Haklı* olduğu için neşeyle şarkı söylemek istedim.

"Aklın gücü," dedim tekrar.

"Vay, çok kolay oldu." Yine gülüyordu.

Hayat dolu ruh hâline zahmetsizce ayak uydurup onunla birlikte güldüm.

"*Senin* için kolay!" diyerek şakalaştım. İşaret parmağımla burnunun ucuna dokundum.

Birden alaycılığım geçiverdi, rahatsız edici oldu. Bütün endişelerim aklımda bir girdap gibi dönüp durdu. Neşem yok oldu ve zorlanarak uyarıda bulundum.

"Deniyorum. Eğer bu iş fazla ileri giderse, gidebileceğimden eminim."

Yüzünde beliren ifadede beklenmedik bir öfke vardı.

Fakat uyarım daha bitmemişti. "Yarın daha da zor olacak. Bütün gün aklımda kokun vardı, resmen duyarsızlaştım. Eğer bir süre senden uzak kalırsam baştan başlamam gerekecek. Sil baştan olacağını sanmıyorum gerçi."

Göğsüme doğru eğildi, son anda kendini tutmuş gibi geri çekildi. Bu, bana daha önce çenesini nasıl önüne doğru eğdiğini hatırlattı. *Boynunu gizliyor.*

"Gitme öyleyse."

Sakinleştiren bir nefes aldım (sakinleştirirken alev alev yakan bir nefes) ve paniklemeyi bırakmak için kendimi zorladım. Sözlerindeki davetin benim en büyük arzum olduğunu anlayabiliyor muydu?

Aynı nezaketi yüzüme yansıtabilmeyi dileyerek gülümsedim. Onunki çok zahmetsizce oluşuyordu.

"Bana göre hava hoş. Kelepçeleri getir, senin mahkûmunum."

Konuşurken ellerimi narin bileklerine doladım, aklımda beliren görüntüye gülüyordum. Beni demirle, çelikle, yeni keşfettikleri bir alaşımla hapsedebilirlerdi ve hiçbirisi beni bu kırılgan insan kızının bana attığı tek bakış gibi yerimde tutamazdı.

"Her zamankinden daha iyimser görünüyorsun, seni daha önce hiç böyle görmemiştim," dedi.

İyimser... Akıllıca bir gözlemdi. Eski alaycı benliğim, tamamen farklı bir kimliğe bürünmüştü.

Bileklerini tutmaya devam ederek ona yaklaştım. "Olması gereken bu, değil mi? İlk aşkın zaferi ve bütün bu olanlar. İnanılmaz, değil mi? Bir şeyi okuyup filmlerde görmekle, o şey konusunda deneyim sahibi olmak arasındaki fark."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Çok farklı. Tahminimden çok daha *güçlü*."

Doğrudan ve dolaylı duygular arasındaki farkı ilk kez deneyimleyişimi düşündüm. "Örneğin kıskançlık duygusu," dedim. "Bununla ilgili yüz bin şey okudum, binlerce defa oyuncuların tiyatrolarda ya da filmlerde bunu sergilediklerini gördüm. Bunu çok iyi anladığımı düşünüyordum. Ama sonra çok şaşırdım... Mike'ın seni dansa davet ettiği o günü hatırlıyor musun?"

"Benimle yeniden konuşmaya başladığın gün." Sanki hatıranın yanlış kısmına öncelik veriyormuşum gibi, beni düzeltircesine söyledi.

Fakat ben öncesinde olan şeyde kaybolmuştum, o tutkuyu ilk kez hissettiğim anı kusursuz bir hafızayla yeniden yaşıyordum.

"O gün öfkeden kudurmak beni şaşkınlığa düşürdü. Önce bunun ne olduğunu anlayamadım. En çok da ne düşündüğünü, onu neden reddettiğini bilemediğim için kızdım. Bunu yalnızca arkadaşların için mi yapmıştın? Yoksa başka biri mi vardı? Bu konuda endişelenmeye hakkım olmadığını biliyordum. İlgilenmemeye *çalıştım...*" Ruh hâlim hikâyenin gidişatıyla değişti. Bir defa güldüm. "Sonra taşlar yerine oturmaya başladı."

Tam da beklediğim şekilde, azarlar gibi bakışı tekrar gülmek istememe sebep oldu.

"Mantıksız bir gerginlikle, senin onlara ne söyleyeceğini ve yüz ifadenin nasıl olacağını görmek için bekledim. Yüzündeki rahatsızlığı gördüğümde nasıl rahatladığımı anlatamam. Ama emin olamazdım. İşte, buraya ilk defa o gece geldim."

Yanaklarına ağır ağır kızarıklık yayıldı ama öne doğru eğildi. Utanmaktan ziyade, istekliydi. Atmosfer bir kez daha değişti ve bugün yüzüncü kez kendimi bir itirafın ortasında buldum. Daha yumuşak bir sesle fısıldadım.

"Bütün gece, sen uyurken, bana *doğru*, etik ve ahlaki gelen şey ile *istediğim* şey arasında gidip geldim. Kendimle mücadele ettim. Eğer yapmam gerekeni yapıp seni görmezden gelmeye devam edersem veya birkaç yıl ortadan kaybolursam Mike'a ya da başka birine evet diyeceğini biliyordum. Bu da beni çok sinirlendirdi."

Öfkelendirdi, perişan etti. Hayatın tüm renkleri ve amacı yok oluyormuş gibiydi.

Bilinçsizce başını iki yana sallayarak bu geleceğini reddetti.

"Sonra, uyurken adımı söyledin."

Geriye dönüp bakıldığında, o kısacık birkaç saniye dönüm noktasıydı. O arada kendimden milyon defa şüphe etmiş olsam da, adımı söylediğini duyduğum anda başka bir seçim şansım kalmamıştı.

"Öyle net bir şekilde söyledin ki," diye devam ettim, sesim fısıltıdan ibaretti. "Önce uyandığını düşündüm. Ama sonra yatakta huzursuz bir şekilde döndün, adımı bir kez daha mırıldandın ve iç geçirdin. Öyle bir duyguydu ki bu... Hem sersemledim hem de cesaretim kırıldı. Seni daha fazla görmezden gelemeyeceğimi biliyordum."

Kalbi daha hızlı atıyordu.

"Ama kıskançlık çok garip bir şey. Düşünebileceğimden çok daha güçlü ve mantıksız. Az önce Charlie sana o baş belası Mike Newton'la ilgili bir şey sorduğunda..."

O talihsiz oğlan hakkındaki hislerimin ne kadar güçlü olduğunu açık etmemem gerektiğini hatırlayarak, cümlemi bitirmedim.

"Dinlediğini tahmin etmem gerekirdi," diye homurdandı.

O kadar yakında olan bir şeyi *duymamam* mümkün değildi. "Elbette."

"*Bu* da seni kıskandırdı yani, gerçekten mi?" Sesi kızgınlıktan şaşkınlığa dönüştü.

"Ben bu konuda acemiyim, sen içimdeki insanı uyandırıyorsun ve her şey yeni olduğu için daha güçlü geliyor," diye hatırlattım.

Beklenmedik bir şekilde, dudaklarında kendinden hoşnut, küçük bir gülümseme belirdi. "Dürüst olmam gerekirse, saf güzelliğin hayat bulduğu *Rosalie'nin,* senin için yaratıldığını öğrendiğimde ben de bunu hissettim. Emmett olsun ya da olmasın, öyle bir şeyle nasıl rekabet edebilirim?"

Bunu elindeki kozunu oynuyormuş gibi söyledi. Sanki kıskançlık, üçüncü şahısların fiziksel çekiciliğini tartacak ve onunla doğru orantılı olarak hissedilecek kadar mantıklı bir şeymiş gibi.

"Ortada rekabet yok," diye söz verdim.

Bileklerini tutarak onu nazikçe ve yavaşça kendime doğru çektim, başını çenemin altına yerleştirdim. Yanağı tenimi kavurdu.

"Ortada rekabet olmadığını biliyorum. Mesele de bu," diye homurdandı.

"Elbette Rosalie'nin kendine özgü bir güzelliği var..." Rosalie'nin mükemmelliği, inkâr edebileceğim bir şey değildi ama doğal olmayan, abartılı bir şeydi. Hatta bazen çekiciden ziyade rahatsız edici oluyordu. "Ama benim kız kardeşim gibi olmasaydı ya da Emmett ona ait olmasaydı da beni senin çektiğinin onda biri, hatta yüzde biri kadar bile çekemezdi. Neredeyse doksan yılım kendi türümle sizin türünüz arasında geçti. Bütün bu zaman boyunca kendi içimde tutarlı olduğumu sanıyor, ne aradığımı bilmiyordum. Hiçbir şey bulamıyordum çünkü sen henüz yaşamıyordun."

Fısıltıyla cevap verdiğinde nefesi boynuma çarptı. "Bence bu pek adil değil. Benim beklememe hiç gerek kalmadı. Ben neden istediğimi bu kadar çabuk elde ettim?"

Şeytana bu kadar anlayış gösteren başka biri daha olmamıştır. Yine de kendi fedakârlıklarını bu kadar hafife alabilmesi beni hayrete düşürdü.

"Haklısın. Bunu senin için kesinlikle zorlaştırmalıyım." Bileklerinin ikisini de sol elimle tutup sağ elimi boşta bıraktım, sonra su damlayan saçını hafifçe okşadım. Islakken kaygan olduğu için, tam da gözümde canlanan yosunlar gibi bir his bırakıyordu. Parmaklarımın arasında bir tutam saçı çevirirken yaptıklarını sıraladım. "Benimle geçirdiğin her saniye hayatını riske atmak zorundasın. Doğaya, insanlığa sırtını dönmek zorundasın. Tabii, ne değeri var, değil mi?"

"Olsun," diye soludu göğsüme doğru. "Ben kendimi hiçbir şeyden mahrum kalmış hissetmiyorum."

Herhalde gözkapaklarımın ardında Rosalie'nin yüzünün belirmiş olması hiç şaşırtıcı değildi. Geçen yetmiş yılda, insanlığa dair yası tutulacak bin farklı yön öğretmişti bana.

"Henüz."

Sesimde yakaladığı bir şey geri çekilmek istemesine sebep oldu, yüzümü görmeye çalışarak göğsümden ayrılmaya çalışıyordu. Tam onu serbest bırakmak üzereydim ki dışarıdaki bir şey özel anımızı böldü.

Şüphe. Garip davranışlar. Endişe. Kelimeler her zamanki gibi muğlâktı ve tahminde bulunacak zaman yoktu.

"Ne..." diye başladı ama daha sorusunu dillendirmeye koyulduğu an harekete geçtim. Gecelerimi geçirdiğim kara köşeye fırladığımda o da yatakta donakaldı.

Sesimdeki endişeyi duymasına yetecek kadar yüksek sesle, "Yat," diye fısıldadım. Charlie'nin merdivenden çıktığını fark etmemişti bile. Aslında adil olmam gerekirse, gizli saklı davranmaya çalışıyor gibiydi.

Bella hemen harekete geçti ve yorganın altına girip tortop oldu. Charlie kapı kulpunu çeviriyordu. Kapı gıcırdayarak açıldı, Bella derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. Hareketi inanılmaz abartılı, resmen teatraldi.

Vay, Charlie'nin aklından okuyabildiğim tek tepkiydi. Bella bir kez daha nefes aldığında Charlie kapıyı çekip kapattı. Bella'nın yanına geri dönmeden önce, Charlie'nin yatak odasının kapısının kapanmasını ve yatağın yaylarından gelen gıcırtıyı duymayı bekledim.

Bella tehlikenin geçtiğinden emin olmak istiyordu, hâlâ kaskatı bir top hâlindeydi, yavaş ve düzenli nefes alıp veriyormuş gibi rol yapıyordu. Eğer Charlie onu birkaç saniyeden fazla izlemiş olsaydı muhtemelen rol yaptığını anlardı. Bella rol yapma konusunda kesinlikle iyi değildi.

Beni kötü yola sevk eden bu garip, yeni içgüdüleri takip ederek yanına uzandım, yorganının altına girdim ve kolumu ona doladım.

"Çok kötü bir oyuncusun," dedim sohbet eder gibi. Sanki onunla bu şekilde uzanmak her zaman yaptığım bir şeymiş gibiydi. "Bu alanda kariyer yapabileceğini hiç sanmam."

Kalbi yine gümbür gümbür atıyordu ama sesi benimki kadar doğaldı. "Kahretsin."

Bana öncekinden de yakın bir şekilde sokuldu, sonra hareketsizce uzanıp tatminle iç geçirdi. Böyle kollarımın arasında yatarken uykuya dalar mıydı? Kalbinin atış hızına bakılacak olursa pek mümkün değildi ama bir daha konuşmadı.

Onun için bestelediğim şarkı davetsizce aklıma geldi. İçgüdüsel olarak mırıldanmaya başladım. Müzik buraya, ilham aldığım yere aitti. Bella yorumda bulunmadı ama vücudu dikkatle dinliyormuş gibi gergindi.

"Uyuman için sana ninni söyleyeyim mi?" diye sormak için durdum.

Sessizce güldüğünde şaşırdım. "Tabii ya, sen buradayken uyuyabilirmişim gibi!"

"Hep uyuyorsun."

Ses tonu sertleşti. "Ama burada olduğunu *bilmiyordum.*"

Sınırı aştığım için hâlâ kızgın olmasına memnundum. Cezayı hak ettiğimi, beni sorumlu tutması gerektiğini biliyordum. Ancak benden uzaklaşmadı. Ona sarılmama izin verdiği sürece, beni etkileyecek bir cezayı hayal bile edemiyordum.

"O zaman, eğer uyumak istemiyorsan..." Bu da yemek gibi miydi? Onu hayati önemi olan bir şeyden, bencilce uzak mı tutuyordum? Ama o kalmamı isterken nasıl gidebilirdim?

"Eğer uyumak istemiyorsam..." diye tekrarladı.

"Ne yapmak istiyorsun öyleyse?" Yorgunluktan öldüğünü söyleyecek miydi? Yoksa iyiymiş gibi mi davranacaktı?

Cevap vermesi uzun sürdü. "Emin değilim," dedi en sonunda ve düşündüğü sırada aklından ne gibi seçenekler geçtiğini merak etmeden duramadım. Ona bu şekilde katılarak biraz küstahlık etmiş olsam da verdiği his tuhaf bir şekilde doğaldı. O da böyle mi hissediyordu? Yoksa küstahlık olarak mı görüyordu? O da benim gibi fazlasını mı hayal ediyordu? O kadar uzun süre düşündüğü şey bu muydu?

"Karar verdiğinde bana haber ver." Öneride bulunmayacaktım. Önderliği ona bırakacaktım.

Söylemesi yapmasından kolaydı. O sessizlik içindeyken, eğilip yüzümü çenesi boyunca gezdirdim hem kokusunu hem de sıcaklığını içime çektim. Ateş artık bir parçam olduğu için diğer şeyleri fark etmek daha kolaydı. Kokusunu daima korku ve arzuyla düşünmüştüm. Fakat güzelliğinin daha önce takdir etmeye fırsat bulamadığım katmanları vardı.

"Arındığını sanıyordum," diye mırıldandı.

Ona açıklamak için kullandığım metaforu kullandım. "Şaraba karşı koymam, aromasına kıymet vermediğim anlamına gelmez. Çiçek gibi bir kokun var, lavanta veya süsen gibi." Güldüm. "Ağız sulandırıyor."

Gürültüyle yutkundu, sonra sözde kayıtsızlıkla konuştu. "Ne kadar iştah açıcı olduğumu duymadan bir günüm geçecek mi acaba?"

Tekrar güldükten sonra iç geçirdim. Sergilediğim bu tepkiden her zaman pişmanlık duyacaktım ama artık o kadar sıkıntılı bir şey değildi. Gülün güzelliğinin yanında ufak bir dikenin lafı bile olmazdı.

"Ne yapmak istediğime karar verdim," dedi.

Hevesle bekledim.

"Hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Benim için ilginç bir şey yoktu, yine de istediği her şeye sahip olabilirdi. "Bana istediğini sorabilirsin."

Öncekinden kısık sesle, "Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı. "*Olduğun şeye* karşı gelmek için bu kadar çaba sarf edebilmeni hâlâ

anlayamadım. Sakın yanlış anlama, elbette bunu yaptığın için çok memnunum. Yalnızca, bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum."

Bunu sormasına memnun oldum. Önemli bir konuydu. Açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım ama birkaç yerde kem küm ettim. "Bu iyi bir soru ve ilk soran kişi sen değilsin. Diğerleri, yani bu çoğunluktan memnun olan türümüzün büyük bir bölümü de bizim nasıl yaşadığımızı merak ediyor. Ama, bu oyunda elimizin böyle olması yükselemeyeceğimiz, hiçbirimizin istemediği bu kaderin sınırlarını zorlayamayacağımız anlamına gelmez. Gerekli insani özellikleri bünyemizde barındırabiliriz."

Yeterince açık mıydı? Söylemek istediğimi anlar mıydı?

Yorumda bulunmadı, hareket etmedi.

"Uyudun mu?" Eğer uyuduysa uyunmasın diye çok sessizce fısıldadım.

"Hayır," dedi hızlıca. Başka bir şey eklemedi.

Her şey değiştiği hâlde, hiçbir şeyin değişmemiş olması hem çok sinir bozucu hem de çok komikti. Sessiz düşünceleri beni her zaman çıldırtacaktı.

"Sadece bunu mu merak ediyordun?" dedim cesaretlendircesine.

"Tam olarak değil." Yüzünü göremedim ama gülümsediğini biliyordum.

"Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Neden insanların akıllarını okuyabiliyorsun, neden yalnızca sen? Bir de Alice geleceği görüyor. Bunun nedeni ne?"

Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı. Omzumu silkip itiraf ettim: "Tam olarak bilemiyoruz. Carlisle'nin bir teorisi var; hepimizin sonraki hayatımıza en güçlü insani özelliklerimizden bir şeyler getirdiğimize inanıyor. Çünkü bu hayatta zihinlerimiz ve sezgilerimiz yoğunlaşıyor. Benim eskiden çevremdeki insanların düşüncelerine duyarlı olduğumu düşünüyor. Alice'in de eskiden öngörüleri varmış."

"Carlisle diğer hayatından ne getirmiş? Diğerleri?"

Buna cevap vermek kolaydı, daha önce defalarca düşünmüştüm. "Carlisle merhametini getirmiş. Esme tutkuyla sevme yeteneğini, Emmett gücünü, Rosalie..." Şey, Rosalie güzelliğini getirmişti. Fakat biraz önce yaptığımız konuşmanın ışığında, bu düşünceli bir

cevap olmazdı. Eğer Bella'nın kıskançlığı benimkinin onda biri kadar acı vericiyse bile, onun bunu tekrar hissetmek için bir sebebi olmasını istemedim. "İnadını. Keçiliğini de diyebilirsin." Elbette bu son derece doğruydu. İnsanken nasıl olduğunu hayal edip sessizce güldüm. "Jasper çok ilginçtir. İlk hayatında çok karizmatikmiş, etrafındakileri kolayca etkileyip onun istediği gibi düşünmelerini sağlayabiliyormuş. Şimdi ise çevresindekilerin duygularını kontrol edebiliyor. Örneğin, bir oda dolusu öfkeli insanı sakinleştirebiliyor ya da müthiş bir kalabalığı coşturabiliyor. Bu çok özel bir lütuf."

Yine sessizliğe gömüldü. Sindirecek çok fazla şey vardı, şaşırmadım.

"Peki bütün bunlar nerede başladı?" diye sordu en sonunda. "Yani Carlisle sizi değiştirdiğine göre, onu da biri değiştirmiş olmalı. Onu da..."

Yine sadece tahmini bir cevap olacaktı. "Sen nasıl dünyaya geldin? Evrim? Yaratılış? Biz de diğer türler gibi evrim geçirmiş olamaz mıyız? Avcıyla av? Ya da..." Gerçi Carlisle'ın sarsılmaz inancına her zaman katılmasam da onun cevapları da herkesinki kadar mümkündü. Hatta bazen öyle kararlı oluyordu ki fikirleri herkesinkinden daha mümkün geliyordu. "Kendi kendine var olduğuna inanmasan bile, bunu kabul etmek benim için de zor, narin melekbalığı ile köpekbalığını, yavru fok ile katil balinayı yan yana yaratan güç, bu iki türü de birlikte yaratmış olamaz mı?"

"Şunu açıklığa kavuşturayım." Sesini önceki kadar ciddi tutmaya çalışsa da gelmekte olan şakayı duyabiliyordum. "Ben yavru fokum, değil mi?"

"Evet," diyerek güldüm. Gözlerimi yumup dudaklarımı başına bastırdım.

Kıpırdanıp ağırlığını değiştirdi. Rahatsız mı oluyordu? Onu bırakmaya hazırlandım ama yeniden yerleşip göğsüme sokuldu. Kokusu öncekinden daha yoğundu. Kalbi dengeli bir ritimle atıyordu.

"Uyumaya hazır mısın?" diye mırıldandım. "Yoksa başka sorun var mı?"

"Yalnızca bir ya da iki milyon kadar."

"Önümüzde yarın var, ertesi gün var, ondan sonraki gün var..."

Mutfaktayken, daha birçok akşamı onunla geçirme fikri çok güçlü bir düşünceydi. Şimdi, birlikte karanlıkta uzanırken daha da güçlüydü. O istedikten sonra, ayrı geçireceğimiz çok ama çok az zaman olurdu. Vaktimizin çoğunu birlikte geçirirdik. Bu ezici neşeyi o da hissediyor muydu?

"Sabahleyin kaybolmayacağından emin misin? Ne de olsa sen efsanelere aitsin." Soruyu sorarken sesinde şakadan eser yoktu. Endişesi ciddiydi.

"Seni bırakmayacağım," diye söz verdim. Bir yemin, bir vaat gibi hissettirdi. Bunu duyabildiğini umdum.

"Bir sorum daha var, bu akşam..."

Sorusunu bekledim ama devam etmedi. Kalbi yine ritminin dışında atmaya başlayınca şaşırdım. Kanının hızlanan hareketiyle etrafımdaki hava ısındı.

"Nedir?"

"Yok, boş ver," dedi hızla. "Vazgeçtim."

"Bella, bana ne istersen sorabilirsin."

Hiçbir şey söylemedi. Şu noktadan sonra, sormaya korkacağı bir şeyi hayal bile edemedim. Kalbi yine hızlandı ve yüksek sesle inledim. "Aklındakileri okuyamamanın beni gittikçe daha az rahatsız edeceğini düşünüyordum. Ama her geçen gün daha *kötü* olmaya başladı."

"Düşüncelerimi okuyamadığın için memnunum," diye karşı çıktı. "Uykumda söylediklerime kulak misafiri olman yeterince kötü zaten."

Onu takip etmemde, takıldığı tek konunun bu olması çok tuhaftı ama dillendirmediği o soruyu duymak istiyordum. Kalbini hızlı hızlı attıran, onu endişelendiren soruyu istiyordum.

"Lütfen?" diye yalvardım.

Başını iki yana sallayınca saçları göğsüme sürtündü.

"Eğer söylemezsen kafandan çok kötü şeyler geçtiğini düşüneceğim." Bekledim ama blöfümü yemedi. İşin aslı, sıradan veya karanlık hiçbir fikrim yoktu. Yine yalvarmayı denedim. "Lütfen?"

"Şey..." Tereddüt etti ama en azından konuşuyordu. Belki de konuşmuyordu. Yeniden sessizleşti.

"Evet?" diye teşvik ettim.

"Rosalie ve Emmett'ın yakında evleneceğini söyledin..." Sesi alçalarak kesildi, düşüncelerinin gidişatıyla beni afallattı. Davetiye mi istiyordu?

"Bu evlilik insanların evliliği gibi mi oluyor?"

Beynim çok hızlı çalışıyor olsa da takip etmem birkaç saniyemi aldı. Bunun bariz olması gerekiyordu. Onunla yaşadığım deneyimleri göz önünde bulundurunca, kalbinin hızla atmaya başladığı zamanların onda dokuzunun korkuyla alakası yoktu. Genelde hissettiği çekimdendi. Ben az önce *yatakta yanına uzanmışken,* düşüncelerinin bu yönde olması şaşırtıcı mıydı?

Kendi aptallığıma güldüm. "*Bunu* mu merak ettin?"

Sorum endişesiz çıksa da elimizdeki konuya cevap vermeden edemedim. Elektrik vücudumda gezindi ve dudaklarımı onunkilere değdirebilmek için kıpırdama dürtüme zorlukla direndim. Bu doğru cevap değildi. Olamazdı. Çünkü ilk sorusunun peşine ikincisinin geleceği barizdi.

"Evet, sanırım öyle olacak," diye cevap verdim. "Daha önce söylediğim gibi, içimizde birçok insani istek var. Ancak bunlar daha güçlü diğer isteklerin ardına gizlenmiş."

"Ah."

Devam etmedi. Belki yanılıyordum.

"Bu merakının ardında başka bir şey mi var?"

İç geçirdi. "Şey, merak ettim de... Sen ve ben bir gün..."

Hayır, yanılmıyordum. Hissettiğim ani keder göğsümün üstüne çöreklenmiş bir ağırlık gibiydi. Ona verecek başka bir cevabım olmasını çok isterdim.

"Ben... Bunun... *Bunun...*" O kaçındığı için *seks* kelimesinden ben de kaçındım. "Bizim için mümkün olacağını sanmıyorum."

"Senin için çok zor olacağı için mi?" diye fısıldadı. "Sana o kadar yakın olursam?"

Hayal etmemek zordu. Yeniden odaklandım.

"Bu, kesinlikle büyük bir problem olacak," dedim yavaşça. "Ama düşündüğüm tam olarak bu değil. Sen öyle yumuşak ve *narinsin* ki... Sana zarar vermemek için birlikte olduğumuz her an, her hareketime dikkat etmek zorundayım. Seni kazayla öldürebilirim, Bella, bu işten bile değil." Elimi dikkatlice kaldırıp yanağına koydum.

"Eğer çok aceleci davransaydım, eğer bir saniye dikkatsiz hareket etseydim, yüzüne dokunmak için uzandığımda yanlışlıkla kafatasını dağıtabilirdim. Ne kadar kırılgan olduğunun farkında değilsin. Seninle birlikteyken kontrolümü kaybetme şansım yok benim."

Bu engeli itiraf etmek, susuzluğumu itiraf etmekten daha az utanç vericiydi. Sonuçta gücüm, var olduğum şeyin bir parçasıydı. Aslında susuzluğum da öyleydi ama onun etrafındayken susuzluğum yüzünden yaşadığım yoğunluk doğal değildi. O parçam mazur görülemez, yüz kızartıcı geliyordu. Şu anda kontrol altında olsa da, var olması bile beni utandırıyordu.

Cevabımı uzun süre düşündü. Belki de dile getiriş tarzım niyetlendiğimden daha korkutucuydu. Fakat gerçeğin üzerinde oynarsam nasıl anlayacaktı?

"Korkuyor musun?" diye sordum.

Duraksadı.

"Hayır," dedi yavaşça. "Ben iyiyim."

Sessizliğimiz devam etti. O sırada düşüncelerimin gittiği yön beni mutlu etmedi. Geçmişiyle ilgili bana anlattığı şeylere uymasa ve konuyu mahcubiyetle açmış olsa da merak etmeden duramadım. Eğer merakımı görmezden gelirsem, ileride daha çok irin toplayacağını bilecek kadar tanıyordum artık bu dürtüyü.

Sesimi aldırışsız tutmaya çalıştım. "Merak ediyorum da... *Sen* hiç..."

"Tabii ki hayır," dedi anında. Öfkeli değildi ama sorduğum şeye inanamıyor gibiydi. "Daha önce söylediğim gibi, kimseye karşı böyle şeyler hissetmemiştim ben."

Dikkat etmediğimi mi sanıyordu?

"Biliyorum. Diğer insanların düşüncelerini biliyorum ben. Aşk ve şehvetin her zaman bir arada olmadığını da biliyorum."

"Ama benim için öyle. Neyse, şu anda ikisini de hissediyorum."

Çoğul olarak ifade etmesi bir bakıma onaydı. Beni sevdiğini biliyordum. İkimizin de ayrıca *şehvet* hissediyor olmamız işleri karmaşıklaştıracaktı.

O soru soramadan, ben sonraki sorusuna cevap vermeye karar verdim. "Bunu duyduğuma sevindim. En azından bir ortak noktamız var."

İç geçirdi ama kulağa memnun bir ses gibi geldi.

"Senin insani içgüdülerin..." dedi yavaşça. "Peki, beni çekici buluyor musun? *O açıdan* yani?"

Bu söylediğine yüksek sesle güldüm. Onu *istemediğim* herhangi bir açı var mıydı ki? Aklını, ruhunu, bedenini istiyordum, *bedenini* de diğer ikisi kadar istiyordum. Saçını boynuna doğru okşadım.

"İnsan olmayabilirim ama ben de bir erkeğim."

Esnedi, kahkahamı bastırdım. "Sorularını cevapladım, artık uyumalısın."

"Uyuyabileceğimden emin değilim."

"Gitmemi ister misin?" Bunu yapmaktan nefret edecek olsam da öneride bulundum.

"Hayır!" Kızgınlıkla verdiği cevap bütün gece yaptığımız fısıltılı konuşmalardan daha gürültülüydü. Bir şey olmadı, Charlie'nin horultuları sekteye bile uğramadı.

Gülerek onu kendime doğru çektim. Dudaklarımı kulağına dayayarak şarkısını mırıldanmaya başladım, öyle sessizce söylüyordum ki nefes sesinden farksızdı.

Bilinçsizlik diyarına geçtiğinde farkı hissedebildim. Tetikteki kasları gevşedi ve ağırlaştı. Nefes alışverişi yavaşladı ve elleri göğsünde dua eder gibi kaldı.

Hareket etmek gibi bir arzum yoktu. Aslında bir daha asla hareket etmek istemedim. Eninde sonunda dönmeye başlayacağını ve onu uyandırmamak için yanından ayrılmam gerekeceğini biliyordum ama şimdilik bundan daha kusursuz bir şey olamazdı. Bu neşeye hâlâ alışamamıştım ve alışabileceğimi de sanmıyordum. Bu duyguya olabildiğince uzun süre sarılacaktım. Gelecekte ne olacaksa olsun, cennetten çıkma bu gün için çekilecek her acıya değeceğini biliyordum.

"Edward." Bella uykusunda fısıldadı. "Edward... Seni seviyorum."

19. EV

BUNDAN DAHA MUTLU GEÇİRDİĞİM BİR GECE VAR MIYDI? Şüpheliydim.

Bella uyurken tekrar tekrar beni sevdiğini söyledi. Sözlerin kendisi bir yana, onları söylerken sesinde oluşan o mutluluk isteyebileceğim her şeydi. Onu gerçekten mutlu ediyordum. Sırf bu yüzden bile geri kalan her şey mazur görülemez miydi?

Sabahın erken saatlerine doğru, en sonunda daha derin bir uykuya daldı. Bir daha konuşmayacağını biliyordum. Kitabını bitirdim, artık benim de en sevdiklerimden biriydi. Ardından önümüzdeki günü ve Alice'in Bella'nın ailemi ziyaret ettiği görüsünü düşündüm. Alice'in kafasında bunu net bir şekilde görmüş olsam da inanması zordu. Bella bunu ister miydi? Ben ister miydim?

Bella'nın hiçbir fikri olmasa da Alice'in onunla geliştirdiği iyi dostluğu göz önünde bulundurdum. Artık izleyeceğim gelecekten ve onun gerçekleşme olasılığından emin olduğum için Alice'i ondan uzak tutmak biraz acımasızca geldi. Bella, Emmett'la ilgili ne düşünecekti? Emmett'ın haylazlık yapmayacağından yüzde yüz emin değildim. Yakışıksız veya korkutucu bir şey söylemenin çok komik olacağını düşünecekti. Belki ona istediği bir şeyi yapacağıma söz verirsem... Güreş? Futbol maçı? Kabul edeceği bir bedel olmak zorundaydı. Jasper'ın mesafesini koruyacağını zaten görmüştüm ama Alice onu bu konuda uyarmış mıydı, yoksa görüsü benim hareketime mi bağlıydı? Elbette Bella Carlisle'la tanışmıştı ama bu artık farklı bir şey olacaktı. Bella'nın Carlisle'la vakit geçirdiğini düşünmek bana tatlı geldi. O en iyimizdi. Carlisle'ı daha iyi tanıyınca,

hepimizle ilgili sadece daha olumlu şeyler düşünebilirdi. Elbette Esme onunla tanıştığı için sevinçle dolacaktı. Esme'nin keyif alacağını düşününce bu durum aklıma biraz daha yattı.

Tek bir engel vardı.

Rosalie.

Evde yapmam gereken hazırlıkları tamamlamadan, Bella'yı oraya götürmeyi düşünmemeliydim bile. Bu da onu bırakıp gitmem anlamına geliyordu.

Rüyalarda kaybolmuş kıza baktım. Her gece yaptığı gibi yatakta dönmeye başlayınca yatağının yanında yere oturmuştum. Yatağın kenarından tek elimi uzattım, bir tutam saçı parmağıma dolanmıştı. İç geçirip elimi çektim. Bunun yapılması gerekiyordu. Gittiğimi fark etmeyecekti bile. Fakat bu kısacık arada *ben onu* özleyecektim.

Görevlerimi en kısa zamanda tamamlamayı umarak, hızla eve gittim.

Her zamanki gibi, Alice kendine düşeni yapmıştı. Benim yapmak istediklerimin çoğu küçük detaylardı. Alice en önemli olanı biliyordu ve ben eve doğru koşarken, tam da ondan beklendiği gibi, Rose verandadaki merdivene oturmuş bekliyordu.

Alice ona fazla bir şey anlatmamıştı. Onu ilk gördüğümde yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade vardı, sanki neyi beklediğini bilmiyordu. Beni gördüğü anda kafa karışıklığı kaş çatışa dönüştü.

Ah, yine ne var?

"Rose, lütfen," diye seslendim. "Konuşabilir miyiz?"

Alice'in sana yardım ettiğini anlamam gerekirdi.

"Biraz da kendine ediyor."

Rosalie ayağa kalkıp kotunun arkasını silkeledi.

"Lütfen, Rose?"

İyi! İyi. Ne söyleyeceksen söyle.

Kolumu uzatarak onu davet ettim. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Dudaklarını büzse de başıyla onayladı. Evin etrafından dolanıp, gece gibi karanlık nehrin kenarına gittik. Gürül gürül akan suyunkinden başka ses yoktu.

Bilerek bu yolu seçmiştim. Emmett'ı eve getirdiği günü hatırlatmasını umdum. Ortak nokta bulduğumuz ilk gündü.

"Şunu bitirebilir miyiz?" diye yakındı.

Sesinden sadece rahatsızlığını duysam da aklında daha fazlasının olduğunu biliyordum. Endişeliydi. Girdiği bahis için ona hâlâ kızgın olmamdan mı korkuyordu? Sanırım bundan biraz utanıyordu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedim. "Senin için kolay olmayacağını biliyorum."

Konuşmam beklediği yöne gitmiyordu. Nazik ses tonum onu sadece daha çok kızdırdı.

İnsana iyi davranmamı mı istiyorsun? diye tahmin yürüttü.

"Evet. İstemezsen ondan hoşlanmak zorunda değilsin. Ama o artık benim hayatımın parçası ve bu, onu senin de hayatının bir parçası yapıyor. Bunu sen talep etmedin, biliyorum, istemiyorsun."

Evet, istemiyorum, diyerek onayladı.

"Sen de Emmett'ı eve getirmek için benim iznimi almadın," diye hatırlattım.

Alaycı bir şekilde burnunu çekti. *O farklı.*

"Daha kalıcı olduğu kesin."

Rosalie yürümeyi kesince ben de onunla birlikte durdum. Şaşkınlık ve şüpheyle bana baktı.

Ne demek istiyorsun? Kalıcı bir şeyden bahsetmiyor musun?

Aklı bu düşüncelerle öyle doluydu ki, bambaşka bir konu hakkında soru sorunca beni afallattı.

"Benim Emmett'ı seçmem sana bir şekilde *zarar* verdi mi? Seni yaraladı mı?"

"Tabii ki hayır. Çok iyi bir seçim yaptın."

Yine burnunu çekti, övgümden etkilenmemişti.

"Bana da aynı şekilde seçtiğimi kanıtlamam için bir şans verebilir misin?"

Rosalie bana arkasını döndü ve kuzeye doğru yürüyerek balta girmemiş ormana giden patikaya girdi.

Ona bakamam. Ona baktığımda onu bir birey olarak göremem. Sadece heba edilişi görüyorum.

Bütün iyi niyetime rağmen, öfkemin alevlendiğini hissettim. Hırlamamak için kendimi tuttum ve toparlanmaya çalıştım. Rosalie omzunun üzerinden bakınca yüzümdeki değişimi gördü. Yine durup bana bakmak için döndü. Yüz hatları yumuşadı.

Üzgünüm. Acımasız olmak için söylemedim. Ben sadece onun bunu yapmasını izleyemem. "Her şeyi yapacak fırsatı var, Edward," diye fısıldadı Rosalie. Bütün vücudu hissettiği yoğunlukla kasıldı. "Önünde olasılıklarla dolu bir hayat uzanıyor ve o *hepsini* heba edecek. Her şeyi kaybedecek. Bunu izlemeyi *kaldıramam.*"

Sarsılarak ona baktım.

Rosalie'nin, kökleri Bella'yı seçmeme kadar uzanan tuhaf kıskançlığına çok sinirlenmiştim. Çok önemsiz düşüncelerdi. Fakat bu çok daha farklı, çok daha derindi. Bella'nın hayatını kurtardığımdan beri, ilk defa Rosalie'yi gerçekten anladığımı hissettim.

Dikkatle uzanarak koluna dokundum, silkip atmasını bekliyordum. Fakat hareketsizce durdu.

Onunla aynı yoğun duyguları yaşayarak, "Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdim.

Uzun bir süre yüzümü inceledi. Sonra aklında Bella'nın yüzünü canlandırdı. Alice'in görülerindeki gibi kusursuz bir betimleme değildi, daha çok kötü bir taklit gibiydi. Fakat neyi kastettiği gayet açıktı. Bella'nın yüzü beyaz, gözleri parlak kırmızıydı. Görüntü ağır bir tiksintiyle tatlandırılmıştı.

Amacın bu değil mi?

Onunla aynı tiksintiyi hissederek başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, onun *her şeye* sahip olmasını istiyorum. Onu hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim, Rose. Anlıyor musun? Ona, o şekilde zarar vermeyeceğim."

Şimdi o da tedirgindi. *Ama... Bunun işe yaramasını nasıl bekliyorsun?*

Aslında öyle hissetmesem de kaygısızmışım gibi rol yaparak omzumu silktim. "On yedi yaşındaki birinden sıkılması ne kadar sürer? Yirmi üçüne gelene kadar ilgisini üzerimde tutabilir miyim sence? Belki yirmi beş? En sonunda yoluna devam edecek." Yüz ifademi kontrol etmeye, sözlerin yarattığı etkiyi gizlemeye çalıştım ama içimi dışımı görüyordu.

Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Edward.

"Hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım. O gittikten sonra..." İrkildim, elim yanıma düştü.

"Onu kastetmiyorum," dedi. *Bak, sen benim yüksek standartlarıma uymuyorsun ama yaşayan hiçbir erkek seninle kıyaslanamaz ve sen de bunu biliyorsun.*

Başımı iki yana salladım. "Bir gün ona verebileceklerimden daha fazlasını isteyecek." Ona veremeyeceğim çok fazla şey vardı. "Sen daha fazlasını isterdin, değil mi? Eğer sen onun yerinde olsaydın, Emmett da benim yerimde olsaydı?"

Rosalie sorumu ciddiye alıp iyice düşündü. Emmett'ı tıpkı şimdi olduğu gibi düşündü. Tasasız gülümsemesi, ona doğru uzanan elleriyle. Kendini de insan olarak düşündü, hâlâ güzeldi ama eskisi kadar dikkat çekici değildi, ellerini ona doğru uzatıyordu. Sonra Emmett'ı reddeden insan hâlini düşündü. İki görüntü de onu tatmin etmişe benzemiyordu.

Fakat ben ne kaybettiğimi biliyorum, diye düşündü durgun bir tonla. *Onun bu şekilde göreceğini sanmıyorum.* "Şimdi söyleyeceklerimle kulağa seksenlik bir ihtiyar gibi geleceğim," diye devam etti yüksek tonla, sesinde hafif bir ciddiyetsizlik vardı. "Ama şimdiki çocukları biliyorsun." Güçsüzce gülümsedi. "Hepsi ânı yaşamakla ilgileniyor, bırak elli yılı, beş yıl sonra ne yapacaklarını bile düşünmüyorlar. Onu dönüştürmeni istediğinde ne yapacaksın?"

"Ona neden yanlış olduğunu anlatacağım. Kaybedeceği her şeyi anlatacağım."

Peki yalvardığında?

Alice'in görüsündeki yas tutan, yanakları çökmüş, ıstırapla iki büklüm kıvranan Bella'yı düşünerek tereddüt ettim. Ya o şekilde hissetmesinin sebebi yokluğum değil de varlığımsa? Onun Rosalie'nin sertliğiyle dolu olduğunu hayal ettim.

"Reddedeceğim."

Rose sesimdeki kararlılığı duydu ve en sonunda beni anladığını görebildim. Kendi kendine başını salladı.

Hâlâ bunun çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Yeterince güçlü olduğunu sanmıyorum.

Arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı. Adımlarımı onunkine uydurdum.

"Hayatın istediğin gibi değil," diye başladım sessizce. "Fakat geçen yetmiş yılın en az beş yılını mutlu geçirmediğini söyleyebilir misin?"

Hayatının en iyi kısımları gözlerinin önünden geçti, hepsi Emmett'ın etrafında dönüyordu. Bunu görebilsem de, sırf inatçılığından benimle hemfikir olmak istemedi.

İstemeye istemeye gülümsedim. "Hatta belki on yıl?"

Bana cevap vermedi.

"Bırak da kendi beş yılımı yaşayayım, Rosalie," diye fısıldadım. "Sonsuza kadar süremeyeceğini biliyorum. Mutluluk mümkünken mutlu olmama izin ver. Mutluluğumuzun bir parçası ol. Kardeşim ol. Seçimimi benim seninkini sevdiğim kadar sevemeyeceksen bile, en azından ona katlanıyormuşsun gibi davransan?"

Nazikçe ve sessizce söylediğim sözler ona tuğla çuvalı gibi çarpmışa benziyordu. Omuzları birden katı ve kırılgan göründü.

Ne yapabileceğimden emin değilim. Ona baktığımda benden alınan şeyleri, istediğim her şeyi görmek... Bu çok acı verici.

Onun için acı verici olacaktı, bunu biliyordum. Ancak onun pişmanlığı ve kederinin beni bekleyen acının zerresine denk olmayacağını da biliyordum. Emmett onu teselli etmek için her daim yanında olacaktı. Ama ben... Ben her şeyi kaybedecektim.

"Deneyecek misin?" diye üsteledim. Sesim öncekinden daha sertti.

Yürüyüşü birkaç saniyeliğine yavaşladı, gözleri ayaklarındaydı. En sonunda omuzlarını düşürüp başını salladı. *Deneyebilirim.*

"Bir ihtimal var... Alice, Bella'nın bu sabah eve geleceğini gördü."

Gözleri yine öfkeyle parladı. *Ondan daha uzun zamana ihtiyacım var.*

Yatıştırmak için ellerimi havaya kaldırdım. "İstediğin zaman senin olsun."

Gözlerinin yine şüpheyle dolduğunu görmek beni hem üzdü hem de yordu. Belki yeterince güçlü değildi. Gözlerimdeki yargılamayı hissetmişti sanki. Bakışlarını kaçırıp eve doğru koştu. Gitmesine izin verdim.

Diğer işlerim ne bu kadar uzun ne de bu kadar zordu. Jasper ricamı kolayca kabul etti. Annem beklentiyle ışık saçıyordu. Emmett'tan isteyeceğim şeye artık gerek yoktu, Rosalie'yle olacağı ve Rosalie'nin de buradan uzakta bir yerlere gideceği açıktı.

Pekâlâ, bu da bir başlangıçtı. En azından Rose'un deneyeceğine söz vermesini sağlamıştım.

Hatta temiz kıyafetler giymeye bile vakit buldum. Alice'in bana uzun zaman önce verdiği kısa kollu gömleğim, korktuğum şeylerin aksine, hiç beklemediğim zevkleri yaşatmış olsa da hâlâ zevksizlik örneği olduğunu düşünüyordum. Her zamanki kıyafetlerimle çok daha rahattım.

Çıkarken Alice'in yanından geçtim, Rosalie'nin beklediği yerde, verandanın merdiveninin yanındaki sütuna yaslanmıştı. Kendini beğenmişçe gülümsedi. *Bella'nın ziyareti için her şey kusursuz görünüyor. Tam da aklımda canlandırdığım gibi.*

Gördüğü şeyin hâlâ bir görü olduğunu, değiştirilebilir olduğunu söylemek istedim ama ne gerek vardı ki?

"Bella'nın isteklerini göz önünde bulundurmuyorsun," diye hatırlattım.

Gözlerini devirdi. *Bella sana ne zaman hayır dedi ki?*

İlginç bir yaklaşımdı.

"Alice, ben..."

Sorumu zaten bildiği için araya girdi.

Kendin bak.

Bella'nın geleceğindeki birbirine geçmiş iplikleri aklında canlandırdı. Kimileri sağlamdı, kimileri güçsüzdü, kimileri sisin içinde yok oluyordu. Artık sıraları daha düzgündü, karman çorman bir düğüm değildi. Geleceğin en kâbusvari olayının tamamen kaybolmuş olması rahatlatıcıydı. Ancak en sağlam ipliklerden birinde, Bella hâlâ kırmızı gözleri ve elmas gibi teniyle göze çarpıyordu. Benim aradığım geleceğin daha belli belirsiz sınırları vardı. Yirmi yaşındaki Bella, yirmi beş yaşındaki Bella. Sınırları bulanık, dayanıksız görülerdi.

Alice kollarını bacaklarına sımsıkı doladı. Gözlerimdeki bezginliği görmek için düşünceleri veya geleceği okumasına gerek yoktu.

"O gördüğün asla olmayacak."

Sen Bella'ya ne zaman hayır dedin ki?

Merdivenlerden aşağı inerken kaşlarımı çattım, sonra da koşmaya başladım.

Sadece dakikalar sonra Bella'nın odasındaydım. Alice'i kafamdan attım ve sessiz uykusunun sakinliğinin beni ele geçirmesine izin verdim. Hiç kıpırdamamışa benziyordu. Yine de benim kısa süreliğine uzaklaşmam bir şeyleri değiştirmişti. Kendimi yine gü-

vensiz hissettim. Akşam yaptığım gibi yatağının yanına oturmak yerine köşedeki eski sallanan sandalyeye oturdum. Haddimi aşmak istemiyordum.

Ben döndükten kısa süre sonra Charlie kalktı, daha şafağın ilk ışıkları göğü aydınlatmaya başlamamıştı bile. Genelde yaptığı şeyleri bildiğim için güvenle yerimde oturdum. Ayrıca bulanık ama neşeli düşüncelerinden bugün yine balığa gideceğini anladım. Bella'nın odasına hızlıca göz atıp onun gecekinden daha ikna edici bir şekilde uyuduğunu görünce parmaklarının ucuna basarak aşağı indi ve merdivenin altındaki balık tutma aletlerini karıştırmaya başladı. Evin dışındaki bulutlarda hafif, gri ışıltılar parladığı anda evden çıktı. Bella'nın kamyonetinin kaputunun paslı gıcırtısını duydum. İzlemek için pencereye doğru fırladım.

Charlie kaputu desteğe dayadı ve sonra dün gece aküden çıkardığı kabloları yerine geri taktı. Aslında sorunu çözmek çok zor değildi ama belki de Bella'nın karanlıkta kamyonetini tamir etmeye yeltenmeyeceğini varsaymıştı. Bella'nın gitmek istediğini nereden çıkardığını merak ettim.

Olta takımını polis arabasının arkasına yükledikten kısa bir süre sonra arabasına binip uzaklaştı. Oturduğum yere geri döndüm ve Bella'nın uyanmasını bekledim.

Bir saat kadar sonra, güneş yoğun bulutların arkasından doğunca, Bella en sonunda kıpırdadı. Işığı engellemek istiyormuş gibi kollarından birini yüzüne kapadı, sonra sessizce inledi ve yan tarafına doğru dönüp yastığı kafasına kapadı.

Birdenbire, "Aa!" diye fırlayıp oturdu. Gözleri odaklanmaya çalışıyordu ve bir şeyleri aradığı açıktı.

Onu uykudan henüz uyanmışken görmemiştim hiç. Saçı hep bu şekilde mi görünüyordu, yoksa bu kadar karışmasının sorumlusu ben miydim?

"Saçların ot yığınına benzemiş; ama hoşuma gitti," dedim. Gözleri benden tarafa dönüverdi. Rahatlayınca yüzü dinginleşti.

"Edward! Gitmemişsin!" Uzun süre hareketsizce yattığı için garip bir şekilde sendeleyerek ayağa fırladı ve sonra odanın diğer ucundan doğruca bana doğru gelip kendini kollarıma attı. Güvensizlikle ilgili hissettiğim endişeler birden çok aptalca geldi.

vensiz hissettim. Akşam yaptığım gibi yatağının yanına oturmak yerine köşedeki eski sallanan sandalyeye oturdum. Haddimi aşmak istemiyordum.

Ben döndükten kısa süre sonra Charlie kalktı, daha şafağın ilk ışıkları göğü aydınlatmaya başlamamıştı bile. Genelde yaptığı şeyleri bildiğim için güvenle yerimde oturdum. Ayrıca bulanık ama neşeli düşüncelerinden bugün yine balığa gideceğini anladım. Bella'nın odasına hızlıca göz atıp onun gecekinden daha ikna edici bir şekilde uyuduğunu görünce parmaklarının ucuna basarak aşağı indi ve merdivenin altındaki balık tutma aletlerini karıştırmaya başladı. Evin dışındaki bulutlarda hafif, gri ışıltılar parladığı anda evden çıktı. Bella'nın kamyonetinin kaputunun paslı gıcırtısını duydum. İzlemek için pencereye doğru fırladım.

Charlie kaputu desteğe dayadı ve sonra dün gece aküden çıkardığı kabloları yerine geri taktı. Aslında sorunu çözmek çok zor değildi ama belki de Bella'nın karanlıkta kamyonetini tamir etmeye yeltenmeyeceğini varsaymıştı. Bella'nın gitmek istediğini nereden çıkardığını merak ettim.

Olta takımını polis arabasının arkasına yükledikten kısa bir süre sonra arabasına binip uzaklaştı. Oturduğum yere geri döndüm ve Bella'nın uyanmasını bekledim.

Bir saat kadar sonra, güneş yoğun bulutların arkasından doğunca, Bella en sonunda kıpırdadı. Işığı engellemek istiyormuş gibi kollarından birini yüzüne kapadı, sonra sessizce inledi ve yan tarafına doğru dönüp yastığı kafasına kapadı.

Birdenbire, "Aal" diye fırlayıp oturdu. Gözleri odaklanmaya çalışıyordu ve bir şeyleri aradığı açıktı.

Onu uykudan henüz uyanmışken görmemiştim hiç. Saçı hep bu şekilde mi görünüyordu, yoksa bu kadar karışmasının sorumlusu ben miydim?

"Saçların ot yığınına benzemiş; ama hoşuma gitti," dedim. Gözleri benden tarafa dönüverdi. Rahatlayınca yüzü dinginleşti.

"Edward! Gitmemişsin!" Uzun süre hareketsizce yattığı için garip bir şekilde sendeleyerek ayağa fırladı ve sonra odanın diğer ucundan doğruca bana doğru gelip kendini kollarıma attı. Güvensizlikle ilgili hissettiğim endişeler birden çok aptalca geldi.

Onu anında yakalayıp kucağıma aldım. İçgüdüsel hareketiyle şaşkına döndü, yüzündeki özür dileyen ifadeye güldüm.

"Elbette," dedim.

Kalbi neler olduğunu anlayamadığı için gümbürdüyordu. Uyanır uyanmaz sürat koşusuna çıkıverdiği için uyum sağlayacak vakti olmamıştı. Sakinleştirmeyi umarak omuzlarını okşadım.

Başını omzuma dayadı.

"Bunun bir rüya olduğundan emindim," diye fısıldadı.

"Hiç de yaratıcı değilsin," diye dalga geçtim. Ben rüya gördüğüm zamanları hatırlayamıyordum ama diğer insanların akıllarından duyduğum kadarıyla anlaşılır veya detaylı bir şey olmadığını düşünmeyi tercih ediyordum.

Bella, aniden geriye çekildi. O ayağa fırlarken ellerimi yolundan çektim.

"Charliel" dedi tıkanarak.

"Bir saat önce gitti, akü kablolarını yerine geri taktıktan sonra diye eklemeliyim. Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Gitmeye kararlı olsaydın, bu seni durdurmaya yeter miydi?"

Kararsız bir şekilde ayaklarının üzerinde yaylandı, gözleri kapıdan bana, sonra yine kapıya kaydı. O bazı kararlarla boğuşurken birkaç saniye geçti.

"Sabahları aklın bu kadar karışık olmazdı senin." Gerçi bu, benim bileceğim bir şey değildi. Onun tamamen uyanmış halini hiç görmemiştim. Ben ne zaman bir tahminde bulunsam yaptığı gibi inkâr etmesini ve bu ikilemi açıklamasını umdum. Eğer isterse bana geri dönebileceğini göstermek için kollarımı iki yana açtım. Seve seve kabul ederdim.

Yine bana doğru sallandı ama sonra kaşlarını çattı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Elbette. Bu konuda daha iyiye gideceğimden emindim.

"Bekliyorum." Benden kalmamı istemişti ve o gitmemi söyleyene kadar bekleyecektim.

Bu defa uzun oyalanmalar olmadı. Bella'nın dolap kapaklarını ve kapıları çarptığını duyabiliyordum. Bugün acelesi vardı. Fırçayla saçını tarayışını duydum ve çıkan ses beni irkiltti.

Geri dönüp bana katılması sadece birkaç dakikasını aldı. Yanakları renklenmişti, gözleri parlak ve hevesliydi. Yine de bu defa bana

yaklaşırken dikkatlice hareket etti ve duraksadı. Dizleri benimkilerden birkaç santim uzaktayken güvensizce durdu. Temkinli bir şekilde ellerini ovuşturup durduğundan haberi yoktu sanki.

Yalnızca tekrar utanmış olabileceğini tahmin edebiliyordum. Bu sabah ayrı kaldıktan sonra, odasına döndüğümde hissettiğim tedirginliğin aynısını hissediyordu. Buna kesinlikle gerek yoktu, durumun benim için de aynı olduğundan emindim.

Onu özenle kollarıma aldım. Göğsüme istekle sokuldu, bacaklarını bacaklarımın üzerine attı.

"Hoş geldin," diye mırıldandım.

Tatminle iç geçirdi. Parmaklarını yavaş yavaş ve araştırırcasına sağ kolumda gezdirdi ve sonra yeniden yukarı çıktı. Bense onun nefes alıp verişinin ritmine göre sandalyeyi tembel tembel salladım.

Parmaklarını omzumdan yukarı çıkardıktan sonra yakamda durdu. Geriye çekilip sıkıntılı bir ifadeyle yüzüme baktı. "*Gittin* mi?"

Sırıttım. "Geldiğim kıyafetlerle dışarı çıkamazdım, sonra komşular ne derdi?"

Bella'nın memnuniyetsizliği daha da arttı. Yapmam gereken işleri açıklamak istemedim, o yüzden dikkatini dağıtacağından emin olduğum tek şeyi söyledim.

"Çok derin uyuyordun, hiçbir şey kaçırmadım. Sayıkladın."

Tam da beklediğim gibi, inledi.

"Ne duydun?" diye sordu.

Şakacı ruh hâlimi korumam imkânsızdı. Ona gerçeği söylerken bütün organlarımın eriyip akışkan bir neşeye dönüştüğünü düşündüm. "Beni sevdiğini söyledin."

Başını eğdi, yüzünü omzuma yaslayarak gizlendi.

"Bunu zaten biliyordun," diye fısıldadı. Nefesinin sıcaklığı pamuklu gömleğime işledi.

Saçına doğru mırıldandım: "Bunu duymak da çok güzeldi."

"Seni seviyorum."

Sözlerin beni heyecanlandırmadığı bir an olmuyordu. Aksine, artık çok daha kuvvetliydi. Dinlediğimi bilerek söylemeyi tercih etmesinin anlamı çok daha fazlaydı.

Daha da güçlü kelimeler olmasını istiyordum, benim için ifade ettiği şeyi doğru düzgün tarif edebilecek güçte kelimeler. İçimde

onunla ilgili olmayan tek bir parça bile kalmamıştı. İlk konuşmamızı hatırladım, o zamanlar gerçek bir hayatım olmadığını düşündüğümü hatırladım. Artık mesele öyle değildi.

"Sen benim hayatımsın artık," diye fısıldadım.

Gökyüzü hâlâ yoğun bulutlarla kaplı olduğu için güneş arkalarında gizliydi, ona rağmen, nasıl oluyorsa, oda altın sarısı bir ışıkla doldu. Hava normal atmosferden daha parlak, daha temiz bir hâl aldı. Kollarım ona dolanmış vaziyetteyken, kusursuz anın tadını çıkararak yavaşça sallandık.

Son yirmi dört saatte sık sık düşündüğüm gibi, eğer bir daha hareket etmek zorunda kalmasaydım bile, hâlimden memnun olacağımı biliyordum. Bana doğru eriyen vücuduna bakınca, onun da aynı şeyi hissettiğini düşündüm.

Ah, ama benim sorumluluklarım vardı. Ele avuca sığmayan neşemi kontrol altına alıp pratik davranmam gerekiyordu.

Onu bir saniye kadar daha sıkı sıkı tuttuktan sonra kollarımı gevşemeye zorladım.

"Kahvaltı vakti?" diye önerdim.

Bella tereddüt etti, belki de aramıza mesafe koymayı o da benim gibi istemiyordu. Yüzünü görebileyim diye kıvranıp geri çekildi.

Gözleri dehşetten yusyuvarlaktı. Ağzı açık kaldı ve ellerini kaldırıp boğazını kapattı.

Rahatsızlığıyla öyle şaşkına döndüm ki neler olduğunu kavrayamadım. Sezgilerim etrafımızda ahtapot dokunaçları gibi dolanarak nasıl bir tehlike hissettiğini arıyordu.

Onu kollarıma alıp camdan dışarı fırlayamadan, yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Sözlerimle onun tepkisinin arasındaki bağlantıyı ve yaptığı şakayı en sonunda fark ettim.

Kıkırdadı. "Şaka yapıyorum! Bir de benim rol yapamadığımı söylüyorsun."

Kendimi toplamak için birkaç saniye harcamak zorunda kaldım. Hissettiğim rahatlama beni güçsüz bırakırken, şaşkınlığım beni huysuzlaştırdı. "Hiç komik değildi."

"Bence çok komikti ve sen de bunu biliyorsun," dedi ısrarla.

Ona gülümsemeden duramadım. Eğer vampir esprileri aramızda bir şakalaşmaya dönüşecekse, buna katlanabilirdim. Onun hatırına.

"Başka türlü ifade edeyim mi? İnsanlar için kahvaltı vakti."

Tasasızca gülümsedi. "Ah, tamam."

Kötü şakalarla dolu bir geleceği kabul etmeye istekli olsam da, bundan yakasını kurtarmasına izin vermeye hazır değildim.

Büyük bir özenle hareket ettim ama yavaş değildim. Benim kadar korkmasını değil ama benim kadar şaşkına dönmesini umarak onu omzuma attım ve odadan dışarı fırladım.

"Hey!" diye yakındı. Hareket ettiğim için sesi dalgalandı, merdivenden inerken biraz yavaşladım.

Onu tekrar çevirip mutfak sandalyesine oturttuğumda, "Vay canına," diye fısıldadı.

Bana bakıp gülümsemedi, biraz bile sarsılmadığı belliydi. "Kahvaltıda ne var?"

Yüzüm asıldı. İnsan yemeğiyle ilgili bir şeyler öğrenecek zamanım olmamıştı. Şey, en azından nasıl görünmesi gerektiğiyle ilgili belli başlı şeyleri biliyordum, o yüzden doğaçlama yapabilirdim herhalde...

"Şey, bilmem ki." İkilemde kaldım. "Ne yemek istersin?" Kolay bir şey istemesini umuyordum.

Bella yaşadığım kafa karışıklığına gülüp ayağa kalktı, kollarını başının üzerine doğru esnetti. "Önemli değil. Başımın çaresine bakarım." Tek kaşını kaldırıp kurnaz bir gülümsemeyle ekledi: "Beni avlanırken izle."

Onu kendi ortamında izlemek aydınlatıcı ve cezbediciydi. Daha önce onu bu kadar kendine güvenli ve rahat görmemiştim. Gözleri kapalıyken bile, her şeyin yerini bulabilirmiş gibi görünüyordu. Önce bir kâse, ardından da parmak uçlarına kalkarak yukarıdaki raftan mısır gevreği kutusu çıkardı. Dönerek buzdolabının kapağını açtı, bir yandan da çekmeceden bir kaşık alıp kalçasıyla vurarak çekmeceyi kapattı. Her şeyi çıkarıp masaya koyduktan sonra tereddüt etti.

"Sana bir şey getirebilir miyim?"

Gözlerimi devirdim. "Sen ye, Bella."

Yenilebilecek gibi görünmeyen bulamaçtan bir kaşık aldı ve çabucak çiğnerken bana baktı. Yutkunduktan sonra, "Bugün programda ne var?" diye sordu.

"Hımmm..." Cesaretimi toplayarak hazırlanmak istiyordum ama aklımda bir şey olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. "Ailemle tanışmaya ne dersin?"

Yüzünün rengi attı. Şey, eğer cevabı hayırsa hayırdı. Alice'in bunu nasıl yanlış gördüğünü merak ettim.

"Artık korkuyor musun?" Sorum, cevabının evet olmasını umuyormuşum gibi çıktı. *Bir şeyin* çok fazla gelmesini bekliyordum herhalde.

Cevap gözlerinden net şekilde görünüyordu ama alçak, titrek bir sesle, "Evet," dedi. Bunu beklemiyordum. Korktuğunu hiç itiraf etmemişti. Daha doğrusu *benden* korktuğunu hiç itiraf etmemişti.

"Merak etme, ben seni korurum," dedim gönülsüzce gülümseyerek. Onu ikna etmeye çalışıyordum. Bugün, hayatı pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissetmeden yapabileceğimiz milyonlarca başka şey vardı. Ama onunla karşısına çıkan her tehlikenin arasına gireceğimi bilmesini istiyordum. Bu ister bir meteor olsun, isterse canavar.

Başını iki yana salladı. "Ben *onlardan* korkmuyorum. Beni sevmeyeceklerinden korkuyorum. Benim gibi birini onlarla tanışmak için eve götürmene şaşırmayacaklar mı? Benim onlar hakkında bildiklerimden haberleri var mı?"

Birden hissettiğim beklenmedik öfkeyle sarsıldım. Belki haklı olduğu içindi. En azından Rosalie konusunda. Bella'nın kendisinden bu şekilde bahsetmesinden nefret ettim. Sanki bizde değil de, onda yanlış bir şey vardı.

"Onlar her şeyi biliyorlar," dedim, sesimdeki kızgınlık barizdi. Gülümsemeye çalıştım ama sesimi yumuşatmadığını anladım. "Hatta dün iddiaya bile girmişler. Benim seni geri getirip getiremeyeceğim üzerine bir iddia. Ama ben hâlâ Alice'in söylediklerine karşı, nasıl iddiaya girdiklerini anlamadım." Bella'yı onlara karşı önyargıyla doldurduğumu fark ettim ama bilmek hakkıydı. Öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Ne olursa olsun, bizim ailede sırlar yoktur. Zaten bu, benim insanların akıllarını okumam ve Alice'in geleceği görmesi yüzünden asla mümkün olmuyor."

Zayıf bir şekilde gülümsedi. "Jasper da mideni deşmek konusunda seni tedirgin ediyor, bunu unutma."

"Fark etmişsin."

"Arada bir bunu yapmamla tanınırım." Konsantre oluyormuş gibi alnı kırıştı, sonra başını salladı. Bir daveti kabul ediyormuş gibiydi.

"Peki, Alice benim geldiğimi gördü mü?"

Sanki gayet sıradan bir olaydan bahsediyormuşuz gibi, rahat bir sesle konuşuyordu. Gerçi *ben* şaşırdım, çünkü ailemle tanışmayı kabul ediyormuş gibiydi. Sanki Alice'in görüsü başka bir seçim olmadığı anlamına geliyormuş gibi.

Alice'in sözünü kanun gibi kabul etmesi en açık yarama dokundu. Bella'nın hayatını mahvedebilme olasılığımdan nefret ediyordum.

"Onun gibi bir şey," diye itiraf ettim ve başımı çevirip pencereden arka bahçeye bakıyormuş gibi yaptım. Keyfimin ne kadar kaçtığını görmesini istemiyordum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, onu kandırabildiğimi de sanmıyordum.

Yarattığım durumu düzeltmek için, kendimi zorlayarak ona döndüm ve becerebildiğim kadar doğal şekilde gülümsedim. "O şey güzel mi ki?" diye sordum gevreğini işaret ederek. "Gerçekten, hiç iştah açıcı görünmüyor."

"Bu vahşi bir boz ayı değil elbette..." Tepkimi görünce cümlesini bitiremedi, sonra tekrar yiyeceğine odaklanarak çabucak yedi.

Lokmasını çiğnerken uzaklara bakarak uzun uzun bir şeyler düşünüyordu, şu an aklımızdan geçenlerin aynı olduğundan şüpheliydim.

Yemeğini huzur içinde yesin diye yine camdan dışarı baktım. Küçük arka bahçeye bakarken, onu güneşli bir günde orada uzanırken izlediğim aklıma geldi. Üzerine kapanan kara bulutları hatırlıyordum. O çaresizliği tekrar hissetmek, yaptıklarımı yeniden göz önünde bulundurunca, onları yalnızca bencillikten ibaret görmek çok kolaydı.

Telaş içinde döndüysem de beni korkusuz gözlerle izlerken buldum onu. Her zaman yaptığı gibi, bana güveniyordu. Derin bir nefes aldım.

Onun güvenine göre yaşayacaktım. Yapabileceğimi biliyordum. Bana o şekilde baktığında yapamayacağım bir şey yoktu.

Pekâlâ, Alice'in bu küçük, basit kehaneti kanıtlanmış olacaktı. Şaşıracak bir şey yoktu. Bella'nın kabullenişinin ne kadarı beni

memnun etmek içindi acaba? Muhtemelen büyük bir kısmı. Çok istediğim bir şey daha vardı ama Bella'nın yine sadece benim hatırım için kabul edeceğinden endişeliydim. En azından fikrimi paylaşıp nasıl tepki vereceğine bakabilirdim.

"Bence sen de beni babanla tanıştırmalısın," dedim gelişigüzel bir sohbet gibi.

Şaşkına döndü. "Zaten seni tanıyor."

"Yani erkek arkadaşın olarak demek istedim."

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Sizde âdet değil mi bu?" Sesim rahat çıksa da direnmesi beni bocalattı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Devam ederken daha sessizdi, eskisi kadar emin değildi. "Buna hiç gerek yok. Senin benim için rol yapmak zorunda kalmanı istemem."

Bunu sadece onun hatırı için yapacağım, hoş olmayan bir görev mi sanıyordu? "Rol yapmıyorum."

Başını eğip kahvaltısına baktı, kalan mısır gevreklerini kaşığıyla topladı.

Belki de doğrudan *hayır* cevabını almak daha kolay olacaktı.

"Charlie'ye erkek arkadaşın olduğumu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Başını kaldırmadan, yumuşak bir sesle sordu: "Sen benim erkek arkadaşım mısın?"

Bu, benim korkuyla beklediğim ret değildi. Bir şeyleri yanlış anladığım açıktı. Ben insan olmadığım için, Charlie'nin benimle tanışmamasını mı istiyordu? Yoksa başka bir şey mi vardı?

"Doğrusunu söylemek gerekirse, erkek arkadaş lafı az kalır."

"Bence sen çok daha fazlasısın," diye fısıldadı. Başı hâlâ eğikti, sanki masayla konuşuyordu.

Yüzündeki ifade öğlen yemeğinde yaptığımız heyecanlı sohbeti hatırlattı. Hislerimizin eşit olmadığını, benim daha az sevdiğimi düşündüğü zamana gitti aklım. Babasıyla tanışmak istememin onu nasıl böyle bir düşünceye sevkettiğini anlayamadım. Yoksa sebebi *erkek arkadaş* kelimesinin geçiciliği miydi? Bu çok insani, fani bir kelimeydi. Aslında benim onun için olmak istediğim şeyin en ufak parçasını bile kapsamıyordu ama Charlie'nin anlayacağı kelime buydu.

"En kan dondurucu detayları ona söylemek zorunda değiliz," diye cevap verdim nazikçe. Gözlerini görebilmek için tek parmağımla yüzünü yukarı kaldırdım. "Ama burada neden bu kadar sık dolaştığımı ona açıklamamız gerekebilir. Şef Swan'ın benim için uzaklaştırma emri çıkarmasını istemem."

"Olacak mısın?" diye sordu endişeyle, ufak şakamı görmezden geldi. "Gerçekten burada olacak mısın?"

"Sen beni istediğin sürece." O gitmemi isteyene kadar, onundum.

Bana bakışları neredeyse kızgındı, çok yoğundu. "Seni her zaman isteyeceğim. Sonsuza kadar."

Yine Alice'in sözlerini duydum: *Sen Bella'ya ne zaman hayır dedin ki?*

Rosalie'nin sorularını duydum: *Onu dönüştürmeni istediğinde ne yapacaksın? Peki, yalvardığında?*

Rosalie bir konuda haklıydı gerçi. Bella'nın kullandığı *sonsuza kadar* kelimesi, onun gözünde benim için taşıdığı anlama gelmiyordu. Onun için sadece çok uzun bir zaman demekti. Henüz sonunu göremediği anlamına geliyordu. Yalnızca on yedi yıl yaşamış biri, bırak ebediyeti, elli yılın ne anlama geldiğini nereden bilecekti? O insandı, fiziksel olarak donmuş bir ölümsüz değildi. Birkaç yıl içinde kendini defalarca yeniden keşfedecekti. Dünyası genişledikçe öncelikleri değişecekti. Şimdi istedikleri, o zaman isteyeceği şeyler olmayacaktı.

Vaktimin gittikçe azaldığını bilerek, yavaşça yanına gittim. Parmak uçlarımla yüzünü okşadım.

Anlamaya çalışarak bana baktı. "Bu, seni üzüyor mu?" diye sordu.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Sadece yüzünü izledim, kalbinin her atışıyla biraz daha değiştiğini görebiliyormuşum gibi hissediyordum.

Kum saatinden süzülen tanelere baktığım hissi daha da yoğunlaştı. Harcayacak zamanımız yoktu.

Boş kâsesine göz attım. "Bitirdin mi?"

Ayağa fırladı. "Evet."

"Sen giyin, ben burada bekleyeceğim."

Tek kelime etmeden dediğimi yaptı.

Bir dakikalığına yalnız kalmam gerekiyordu. Neden böyle uğursuz düşünceler içinde kaybolduğumu bilmiyordum. Kendimi kont-

rol altına almam gerekiyordu. Bana verilen mutluluğun her saniyesine, çift elle sarılmak zorundaydım, daha sıkı tutmalıydım çünkü zaman kısıtlıydı. Sefil şüphelerim ve bitmek bilmeyen düşüncelerim yüzünden, en iyi anları bile mahvetmek konusunda büyük bir becerim olduğunu biliyordum. Eğer sadece birkaç yılım olacaksa, onları debelenerek geçirmek yazık olurdu.

Üst katta, Bella'nın gardırobuyla cebelleşmesini dinledim. İki gece önce, çayırdaki gezimiz için hazırlanırken çıkardığı kargaşaya denk değildi ama ona yakındı. Aileme nasıl görüneceği konusunda fazla stres yapmadığını umut ettim. Alice ve Esme onu daha şimdiden, koşulsuzca seviyordu. Diğerleri onun kıyafetlerini fark etmeyecekti. Sadece bir ev dolusu vampiri ziyarete gelen, cesur bir insan kızını göreceklerdi. İşte bundan Jasper bile etkilenirdi.

O, merdivenlerden aşağı koştuğu sırada ben de kendimi toplamıştım. Sadece önümdeki güne, Bella'nın yanında geçireceğim on iki saate odaklandım. Elbette, bu da beni gülümsetmeye yetti.

"Evet, hazırım," diye seslendi merdivenleri ikişer ikişer inerken. Onu neredeyse bana çarpacakken yakaladım. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı ve artakalan şüphelerimin hepsi ufalanıp toz oldu.

Tam da tahmin ettiğim gibi, Port Angeles'a giderken giydiği mavi bluz üzerindeydi. Sanırım en sevdiğimdi. Çok güzel görünüyordu. Saçlarını atkuyruğu yapması da hoşuma gitti. Artık saçının arkasına saklanamazdı.

İçgüdüsel olarak, kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarıldım. Kokusunu içime çekip gülümsedim.

"Yine yanlış yapmışsın," diyerek ona takıldım. "Kesinlikle hazır değilsin. Kimse bu kadar baştan çıkarıcı görünmemeli, bu haksızlık."

"Baştan çıkarıcı mı?" dedi temkinli bir şekilde. "İstersen değiş..."

Dün gece onu bir kadın olarak çekici bulup bulmadığımı sormuştu. O an bunu gülünç olacak kadar açık seçik gösterdiğimi sanıyordum ama belki de hâlâ anlamıyordu.

"*Çok* âlemsin." Kahkaha atıp alnını öptüm, dudaklarım tenine değdiğinde oluşan elektrik akımı vücudum boyunca ilerledi. "Beni nasıl baştan çıkardığını anlatmalı mıyım?"

Parmaklarımı yavaşça omurgasında gezdirdim, sırtındaki ufak kıvrımı keşfettikten sonra kalçasının başladığı yere koydum. As-

lında şakalaşma niyetiyle yapmış olsam da ben de kendimi ânın içinde kaybettim. Dudaklarımı şakağına değdirdim, nefesimin kalp atışlarına uymak için hızlandığını duydum. Göğsümdeki parmakları titredi.

Yumuşacık ve sıcak dudaklarıyla aramda sadece birkaç milim kalması için başımı eğmem yetti. Aramızdaki kimyanın gücüne karşı tedbir alarak, dudaklarımı onunkilere dikkatli bir şekilde değdirdim.

Bütün vücudum yine ışık ve elektrikle dolup taşarken, onun tepkisini bekledim, işler raydan çıkarsa onu serbest bırakmaya hazırdım. Bu defa daha dikkatliydi, bir bakıma hareketsiz duruyordu. Hatta titremesi bile durdu.

Hissettiğim şeylere rağmen, büyük bir özenle hareket ediyor, dudaklarımı onunkilere biraz daha sertçe bastırıyor, yumuşak teslimiyetlerinin tadını çıkarıyordum. Kontrolümü olması gerektiği kadar elimde tutamıyordum. Nefesinin sıcaklığını ağzımda hissetmek isteyerek dudaklarımın açılmasına izin verdim.

Tam o anda, bacaklarında derman kalmadı ve kollarımdan yere doğru kayıverdi.

Onu anında yakalayıp doğrulttum. Sol elimle başını tuttuğumda boynundan gevşekçe kıvrıldı. Gözleri kapalı ve dudakları beyazdı.

Panikleyerek, "Bella?" diye bağırdım.

Gürültülü bir nefes aldı ve gözkapakları çırpındı. Epey süredir nefes aldığını duymadığımı fark ettim. Doğru olmayacak kadar uzun süredir.

Hırıltıyla bir nefes daha aldı ve ayakları yeri bulmak için çabaladı.

"Sen..." diye iç geçirdi gözleri yarı açıkken, "beni bayılttın."

Beni öpmek için gerçekten *nefes almayı bırakmıştı*. Muhtemelen işleri benim için zorlaştırmamak adına kalkıştığı, hatalı bir teşebbüstü.

"Ben seninle ne yapacağım? Dün seni öptüm, bana saldırdın! Bugün de bayıldın!"

Kıkırdarken kendi kahkahasında boğuluyordu, ciğerleri o çok gerekli oksijeni almaya çabalıyordu. Ağırlığının çoğunu hâlâ ben taşıyordum.

"Her konuda iyi olmak fazla geliyor bazen," diye homurdandım.

"İşte, mesele bu. Sen fazla iyisin." Derin bir nefes aldı. "İyiden de ötesin."

"Kendini kötü hissediyor musun?" En azından dudakları artık yeşil değildi. Ben izlerken, narin tonda bir pembelikle doluyorlardı.

"Hayır," derken sesi daha güçlüydü. "Bu, öyle bir bayılma değildi. Ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım nefes almayı unuttum."

Fark etmiştim.

"Seni bu durumda hiçbir yere götüremem," diye homurdandım.

Bir nefes daha aldıktan sonra kollarımda dimdik durdu. Gözkapaklarını beş kez hızlıca kırptı ve inatçı bir ifadeyle çenesini havaya dikti.

"Ben iyiyim." Sesi daha da güçlüydü, hakkını teslim etmem gerekiyordu. Yüzündeki renk dönmüştü bile. "Ailen zaten benim bir kaçık olduğumu düşünecek, ne fark eder ki?"

Onu dikkatli bir şekilde inceledim. Nefes alıp verişi düzene girmişti. Kalbi bir dakika öncesinde olduğundan daha güçlüydü. Kendi ağırlığını zorlanmadan taşıyor gibiydi. Her geçen saniyeyle yanaklarındaki kızarıklıklar daha da parlaklaşıyor, bluzunun canlı mavisi güzelliğini daha çok ortaya çıkarıyordu.

"Yüzündeki bu renk hoşuma gidiyor," dedim. Bu daha fazla kızarmasına sebep oldu.

İncelememin önüne geçerek, "Dinle, şu an yapmak üzere olduğum şey konusunda pek düşünmemeye çalışıyorum, bu yüzden, bir an önce gidebilir miyiz?" dedi.

Sesi de normal gücüne geri döndü.

"Ve sen bir ev dolusu vampirle tanışacağın için değil de, seni beğenmeyeceklerini düşündüğün için endişeleniyorsun, öyle mi?"

Sırıttı. "Aynen öyle."

Başımı iki yana salladım. "Sana inanamıyorum."

Gülümsemesi genişledi. Elimi tutup beni kapıya doğru çekti.

Ona sormak yerine, arabayı kimin süreceğine zaten karar vermişiz gibi davranmanın daha iyi olacağını düşündüm. Beni kamyonetine doğru götürmesine izin verdikten sonra, yolcu kapısını onun için açtım. Hiçbir şekilde direnç göstermedi, hatta bana dik dik bakmadı bile. Bunu umut vaat eden bir işaret olarak gördüm.

Ben kamyoneti sürerken o dimdik oturdu ve pencereden dışarı bakarak yanımızdan geçip giden evleri izledi. Gergindi, bir yandan da merakının kabardığını tahmin ediyordum. Buradaki evlerden

hiçbirinde durmayacağımız netleşince bütün ilgisini kaybetti ve sonrakine baktı. Evimi gözünde nasıl canlandırıyordu acaba?

Kasabayı arkamızda bırakırken daha da evhamlanmışa benziyordu. Soru sormak istiyormuş gibi, birkaç defa bana göz attı ama ona bakışımı yakalayınca hemencecik pencereye doğru dönüverdi. Atkuyruğu da peşinden savruldu. Radyoyu açmamış olsam da ayağını yere vurarak ritim tutuyordu.

Araç yoluna girdiğimde daha dik oturdu, dizi de ayağı gibi sallanmaya başladı. Parmaklarını pencerenin çerçevesine öyle bir geçirmişti ki uçları bembeyazdı.

Araç yolculuğumuz bitmek bilmedikçe kaşlarını çatmaya başladı. Gerçekten de, sanki çayır gibi, gözlerden uzak ve ıssız bir yere gidiyormuşuz gibi görünüyordu. Kaşlarının arasında stres emaresi belirdi.

Uzanıp omzuna dokundum, zoraki bir gülümsemenin ardından tekrar dışarı baktı.

En sonunda yol, ormanın içinden çıkıp bahçede sona erdi. Hâlâ büyük sedir ağaçlarının gölgesinde olduğumuz için, ani bir değişiklik hissettirmedi.

Çok iyi bildiğim eve bakıp da onun gözlerinden nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışmak oldukça garipti. Esme'nin olağanüstü bir zevki vardı, o yüzden objektif olarak bakınca, evin güzel olduğunu biliyordum. Fakat Bella onu zamanın içine hapsolmuş, başka bir döneme ait bir yapı olarak mı görecekti, yoksa yeni ve güçlü bir ev olarak mı? Ev bizimle birlikte yaş almış gibi değil de, biz onu bulmak için zamanda geriye gitmişiz gibi mi görünüyordu?

"Vay canına," diye fısıldadı.

Motoru durdurdum ve peşinden gelen sessizlik tarihin başka bir kısmında olduğumuz izlenimini güçlendirdi.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Göz ucuyla bana baktıktan sonra yeniden eve döndü. "Burası büyüleyici bir yer."

Kahkaha atıp atkuyruğuyla oynadım, ardından kamyonetten çıktım. Bir saniyeden kısa süre içinde kapısını tutuyordum.

"Hazır mısın?"

"Azıcık bile değilim." Nefes nefese güldü. "Hadi, gidelim."

Elini saçlarının arasından geçirip dolaşan tutamlar var mı diye kontrol etti.

"Çok güzel görünüyorsun." Elini tuttum.

Avucu nemlenmişti ve her zamanki kadar sıcak değildi. Elinin üstünü başparmağımla okşadım, tamamen güvende olduğunu ve her şeyin yolunda gideceğini sözsüz bir şekilde ona anlatmaya çalıştım.

Verandanın merdivenlerinden çıkarken yavaşlamaya başladı, eli de titriyordu.

Tereddüt etmesi sadece hissettiği rahatsızlığı uzatacaktı. Kapıyı açarken diğer tarafta ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Annemle babam tam da aklımda belirdiği gibi, Alice'in onların duracağını öngördüğü yerde duruyorlardı. Kapıdan yarım metre uzakta durarak Bella'ya nefes alacak yer bırakıyorlardı. Esme de Bella kadar gergin görünüyordu ancak Bella'nın kıpır kıpır hâlinin aksine, o tamamen hareketsizdi. Carlisle elini rahatlatıcı bir şekilde onun belinde tutuyordu. Carlisle insanlarla temas kurmaya alışkındı ama Esme utangaçtı. Ölümlülerin dünyasına karışmak için, tek başına dışarı çıktığı zamanlar çok enderdi. Tam bir ev kuşuydu, istediği dünyayı ona bizim getirmemizden oldukça mutluydu.

Bella'nın gözleri girişte dolanarak her şeyi inceliyordu. Biraz arkamda duruyor, sanki vücudumu kalkan niyetine kullanıyordu. Kendime mani olamadan, evime girince rahatladım, durumun onun için tam tersi olduğunu biliyordum. Elini sıktım.

Carlisle, Bella'ya sıcak bir şekilde gülümsedi, Esme de hemen aynısını yaptı.

"Carlisle, Esme, bu Bella." Bella onu tanıtırken sesimde beliren gururu duymuş muydu?

Carlisle kasten yavaşça hareket ederek öne çıktı. Biraz çekingen bir şekilde elini uzattı.

"Hoş geldin, Bella."

Belki de Carlisle'la daha önce tanıştığı içindi ama Bella, birden daha rahat göründü. Kendine güvenerek ve parmaklarını parmaklarımın arasından çıkarmadan öne çıktı ve kendisine uzatılan eli soğukluğundan irkilmeden sıktı. Elbette, şimdiye dek o serinliğe alışmıştı.

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Doktor Cullen," dedi. Sesi bu konuda gerçekten samimiydi.

Ne cesur bir kız, diye düşündü Esme. *Ah, çok güzel.*

"Lütfen, bana Carlisle de."

Bella resmen ışık saçtı. "Carlisle," diye tekrar etti.

O sırada Esme de aynı yavaşlık ve dikkatle yürüyerek Carlisle'ın yanına geldi. Tek elini Carlisle'ın koluna koyarken, diğer elini Bella'ya uzattı. Bella, anneme gülümseyerek, hiç tereddüt etmeden elini sıktı.

"Seni tanıdığıma çok sevindim," dedi Esme. Gülümsemesinden şefkat yayılıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Bella. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

İki tarafın konuşmaları da havadan sudan gibi görünse de öyle bir ciddiyetle söylenmişti ki çok daha derin bir önem taşıyordu.

Ona bayıldım, Edward! Onu benimle tanıştırmaya getirdiğin için teşekkür ederim!

Esme'nin coşkusuna gülümsemeden edemedim.

"Alice ve Jasper nerede?" diye sordum ama bu daha çok bir replikti. Merdivenin tepesinde beklediklerini duyabiliyordum. Alice kusursuz girişinin zamanlamasını ayarlıyordu.

Belli ki beklediği şey benim sorumdu. "Selam, Edward!" diye seslenerek ortaya çıktı. Sonra merdivenlerden aşağı koştu. Gerçekten koştu, insan hızında da değildi. Sonra Bella'dan birkaç santim ötede durdu. Carlisle, Esme ve ben şaşkınlıktan donakaldık ama Bella irkilmedi bile. Hatta Alice onu yanağından öptüğünde bile tepki göstermedi.

Alice'e uyaran bir bakış attım ama bana dikkat bile etmiyordu. Şu an ile gelecekten bin ayrı görüntünün arasında yaşıyor, dostlukları en sonunda başladığı için havalara uçuyordu. Hissettiği şeyler çok tatlıydı ama ben onlardan keyif almadım. Henüz gerçekleşmeyen hatıralarının yarısından fazlası beyaz, cansız Bella'yı içeriyordu. Çok kusursuz, çok soğuktu.

Tepkimden bihaber olan Alice'in dikkati Bella'nın üzerindeydi.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi. "Daha önce bunu fark etmemiştim."

Bella kızardı ve hepsi gözlerini kaçırdı.

Bu tuhaflığı hafifletmenin bir yolunu düşünmeye çalışıyordum ama mucizevi bir şekilde tuhaflık falan kalmadı. Son derece rahattım ve Bella'nın gerginliğinin de eriyip gittiğini hissedebiliyordum.

Jasper merdivenden aşağı indi, hızlı değildi ama Carlisle ve Esme gibi temkinli de değildi. Rol yapmasına gerek yoktu. Yaptığı her şey doğal ve doğru görünüyordu.

İşin aslı, biraz abartıyordu.

Ona küçümseyerek baktım, o da bana sırıtıp tırabzan babasına yaslandı. Aramızda tuhaf sayılabilecek bir mesafe bıraktı ama eğer o istemezse tuhaf gelmezdi tabii.

"Merhaba, Bella."

"Merhaba, Jasper." Bella rahat bir şekilde gülümsedi, sonra Esme ve Carlisle'a baktı. "Hepinizle tanıştığıma çok sevindim, çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkür ederiz," diye cevap verdi Esme. "Biz de geldiğine çok sevindik."

O, muhteşem.

Bella beklentiyle merdivene doğru baktı. Fakat bu sabah başka kimsenin olmayacağını biliyordum.

Esme de o bakışı çok iyi anladı.

Üzgünüm. Hazır değildi. Emmett onu sakinleştirmeye çalışıyor.

Rosalie için bahane uydurmalı mıydım? Ben ne diyeceğime karar veremeden, Carlisle dikkatimi çekti.

Edward.

Ona döndüm. Hislerindeki yoğunluk, Jasper'ın yarattığı rahatlıkla çelişiyordu.

Alice bazı ziyaretçilerin geldiğini gördü. Yabancılar. Hızlarına bakılırsa yarın gece bizi bulacaklar. Hemen öğrenmen gerektiğini düşündüm.

Başımı bir kez salladım, dudaklarım ince bir çizgiye dönüştü. Ne berbat bir zamanlamaydı. Herhalde bu konudaki tek umut ışığı, artık Bella'ya onu neden kaçırdığımı açıklamakta özgür olmamdı. O anlardı. Charlie anlamazdı. En güvenli, en az kargaşa yaratacak planı bulmam gerekecekti. Daha doğrusu *biz* bulacaktık. Kesinlikle onun da kendi fikirleri olacaktı.

Görsel doğrulama için Alice'e baktım ama hava durumunu düşünüyordu.

"Piyano çalıyor musun?" diye sordu Esme, göz ucuyla bakınca Bella'nın piyanomu incelediğini gördüm.

Bella başını iki yana salladı. "Hiç çalamam. Ama çok güzel. Sizin mi?"

Esme güldü. "Hayır. Edward sana müzikle ilgilendiğini söylemedi mi?"

Bella bana çok tuhaf bir şekilde baktı, sanki bu haberi rahatsız edici bulmuştu. Nedenini merak ettim. Piyanistlere karşı, henüz keşfetmediğim bir önyargısı mı vardı?

"Hayır," diye cevap verdi Esme'ye. "Sanırım bunu tahmin etmeliydim."

Ne demek istiyor, Edward? Esme, sanki cevabı biliyormuşum gibi bana soruyordu. Neyse ki yüz ifadesindeki şaşkınlık Bella'yı açıklama yapmaya itti.

"Edward her şeyi yapabilir," diye açıkladı Bella. "Değil mi?"

Carlisle gülmemek için kendini tuttu ama Jasper kahkahalarla güldü. Alice, şu andan yirmi saniye sonrasını izlediğinden bu onun için eski haberdi.

Esme bana azarlar gibi baktı. "Umarım hava atmıyorsundur, bu kabalık olur."

Ben de kahkaha atarak, "Biraz hava atıyorum," diye itiraf ettim.

Oğlum çok mutlu görünüyor, diye düşündü Esme. *Onu hiç böyle görmemiştim. Şükürler olsun ki sonunda onu buldu.*

"Aslında Edward çok alçakgönüllü davranıyor," dedi Bella. Gözleri yine piyanoya kaydı.

Esme, "Bella için bir şeyler çalsana, Edward," diyerek cesaret verdi.

Anneme ihanete uğramışım gibi baktım. "Az önce hava atmanın kötü bir şey olduğunu söylememiş miydin sen?"

Esme de kahkahasını tutuyordu. "Her kuralın istisnaları vardır."

Eğer sana tamamen kapılmadıysa da bundan sonra kapılacaktır.

İfadesiz bir şekilde ona baktım.

"Seni dinlemeyi çok isterim," dedi Bella hevesle.

"Karar verildi öyleyse." Esme elini omzuma koyup beni piyanoya doğru sürükledi.

Pekâlâ, eğer istedikleri buysa yapacaktım. Bana katılmak zorunda kalsın diye, Bella'nın elini bırakmadım. Sonuçta fikir onundu.

Daha önce müziğim konusunda hiç özgüvensizlik hissetmemiştim. Ailem ve yakın arkadaşlarım dışında dinleyicim de olmamıştı ve Esme hariç, kimse gerçekten fark etmiyordu bile. O yüzden, bu yeni bir histi. Belki Esme öncesinde hava atmaktan bahsetmemiş olsaydı, bu kadar zorlanma hissettirmezdi.

Piyano oturağının kenarına çöküp Bella'yı da yanıma çektim. Bana hevesle gülümsedi. Gözlerinin içine baktım, bunu sırf o istedi diye yaptığımı anlamasını umuyordum.

Esme'nin şarkısını seçtim. Neşeli ve coşkulu bir şarkıydı, güne uyuyordu.

Başladığım anda, Bella'nın tepkisini göz ucuyla izledim. Tuşlara bakmama gerek yoktu ama onu inceliyormuşum gibi hissettirmek istemedim.

İlk birkaç notadan sonra ağzı açık kaldı.

Jasper yine güldü, bu defa Alice de ona katıldı. Bella kasıldı ama arkasını dönmedi. Gözlerini kıstı, gözleri parmaklarımdan hiç ayrılmıyor, tuşların üzerinde yaptıkları her hareketi izliyordu.

Alice'in merdivenlerden yukarı fırladığını hissettiğim an Carlisle'ın düşüncesini de duydum: *Pekâlâ, şimdilik sizi yalnız bırakalım. Onu bunaltmayalım.*

Esme, hayal kırıklığına uğrasa da Alice'in peşinden gitti. Bu normal bir günmüş gibi, evimizde bir insanın olması bizim için çok önemli bir olay değilmiş gibi davranıyorlardı. Hepsi teker teker odadan çıkıp, ben Bella'yı getirmesem ne yapacaklarsa ona döndüler.

Bella hâlâ ellerimin hareketlerine odaklanmış hâldeydi ama eskisi kadar hevesli görünmediğini düşündüm. Kaşları gittikçe çatılıyordu. Yüz ifadesini anlamadım.

Onu neşelendirmeye çalıştım. Dikkatini çekmek için başımı ona doğru çevirip göz kırptım. Bu genelde onu gülümsetirdi.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Başını yana eğdi ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Gözleri yine kocaman oldu.

"Bunu *sen* mi besteledin?" Ses tonu garip bir biçimde suçlayıcıydı.

Başımla onaylayıp özür diler gibi, "Esme'nin en sevdiği şarkı," diye ekledim, neyi bahane etmeye çalıştığımdan da tam emin değildim.

Garip bir şekilde perişan görünerek bana baktı. Gözleri kapalıydı ve başını yavaşça iki yana sallıyordu.

"Ne oldu?" diye yakardım.

Gözlerini açıp gülümsedi ama mutlu bir gülümseyiş değildi.

"Kendimi çok önemsiz hissettim," diye itiraf etti.

Bir an için afalladım. Esme'nin hava atmakla ilgili sözü, sanırım konunun özüydü. Müziğimin Bella'nın yüreğindeki kararsız kalmış köşeleri de kazanacağı fikri yanlıştı.

Olduğum şey sayesinde yapabildiğim şeylerin, hiç zorlanmadan yaptığım şeylerin tamamen anlamsız olduğunu nasıl açıklayacaktım? Bunlar beni özel ya da üstün yapmıyordu. Olduğum şeyin beni asla ona layık hâle getirmediğini, onun uzun zamandır yakalamaya çalıştığım büyük amacım olduğunu ona nasıl gösterecektim?

Aklıma sadece bir yol geldi. Basit bir köprü oluşturarak yeni bir şarkıya geçiş yaptım. Şimdi yüzümü izliyor, cevap vermemi bekliyordu. Melodinin ana kısmına gelene dek bekledim, hatırlayacağını ümit ediyordum.

"Buna sen ilham verdin," diye mırıldandım.

Bu müziğin, varlığımın en derinlerinden geldiğini hissedebiliyor muydu? Ve o en derinlerimin de diğer her şeyim gibi onun etrafına kurulduğunu?

Birkaç dakikalığına, kelimelerimin asla dolduramayacağı boşlukları notaların doldurmasına izin verdim. Ben çaldıkça melodi genişleyerek minör anahtarından uzaklaştı, artık daha mutlu bir sona ulaşıyordu.

Önceki korkularını dindirmem gerektiğini düşündüm. "Seni sevdiler. Özellikle de Esme." Herhalde Bella, bunu kendiliğinden de görebilmişti.

Dönüp omzunun üzerinden arkasına baktı. "Nereye gittiler?"

"Herhalde bizi biraz yalnız bırakmak istediler."

"*Onlar* beni sevdiler. Ama Rosalie ve Emmett..." diye inledi.

Sabırsızlıkla başımı iki yana salladım. "Rosalie konusunda endişelenme. Yola gelecektir."

İkna olmayarak dudaklarını büzdü. "Peki ya Emmett?"

"O *benim* deli olduğumu düşünüyor ve bu doğru." Kahkaha attım. "Ama seninle bir sorunu yok. Rosalie'yi ikna etmeye çalışıyor."

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Rosalie'yi rahatsız eden şey ne?"

Nefes alıp ağır ağır verdim, oyalanıyordum. Sadece en gerekli kısımları söylemek istedim, onları da üzmeyecek şekilde söylemeliydim.

"Rosalie'yi en çok zorlayan şey, bizim ne olduğumuz konusu," diye açıkladım. "Dışarıdan birinin gerçeği bilmesi onun için çok zor. Biraz da kıskanıyor tabii."

"*Rosalie beni* mi kıskanıyor?" Şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi.

Omzumu silktim. "Sen insansın. O da insan olmak isterdi."

"Ah!" Bu keşif onu sersemletti. Fakat kaşları yine çatıldı. "Jasper bile, gerçi o da..."

Jasper bize odaklanmayı bıraktığı anda, her şeyin son derece doğal ve basit olduğu hissi yok olmuştu. Jasper'la tanıştığı ânı etki altında olmadan hatırladığını ve aralarında bıraktığı o garip, koca boşluğu ilk defa gördüğünü anladım.

"O aslında benim hatam. Daha önce söylediğim gibi, Jasper ailede bizim hayat tarzımızı uygulamaya çalışan son kişi. Onu senden uzak durması konusunda uyardım."

Aslında şakaya vurarak konuşmaya çalışsam da Bella bir saniye sonra titredi.

Hemen yeni bir konuya geçmek istercesine, "Esme ve Carlisle?" diye sordu hızlıca.

"Onlar beni mutlu gördükleri için mutlular. Aslında Esme, senin üçüncü bir gözün ya da perdeli ayakların olsa bile aldırmazdı. O, yalnızca benim için endişeleniyordu. Benim temelimde bir kusur olmasından korkuyordu, çünkü Carlisle beni değiştirdiğinde çok gençtim. Esme çok heyecanlı. Sana her dokunuşumda çok mutlu oluyor."

Dudaklarını büzdü. "Alice de çok heyecanlı görünüyor."

Soğukkanlılığımı yitirmemeye çalıştım ama cevap verirken sesimdeki buz gibi havayı ben bile duydum. "Alice'in kendine özgü bir bakış açısı vardır."

Konuşmamızın çoğunda yüzü gergindi, şimdiyse gülüyordu. "Bunu bana açıklamayacaksın, değil mi?"

Elbette, ne zaman Alice'ten bahsetsek garip davrandığımı fark etmişti, pek üstü kapalı davranmamıştım. Açığımı yakalamaktan memnun olduğu için, en azından artık gülümsüyordu. Alice'in beni *niye* rahatsız ettiğini anladığını sanmıyordum. Ondan bir şeyler sakladığımı bildiğini göstermek, onun için şimdilik yeterli görünüyordu. Cevap vermedim, cevap vermemi de beklemiyordu zaten.

"Peki, Carlisle sana ne söylüyordu?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Fark ettin, değil mi?" Bunu ona anlatmam gerektiğini biliyordum.

"Elbette."

Ona Jasper'ı anlattığımda hissettiği küçük ürpertiyi düşündüm. Onu yeniden endişelendirmekten nefret etsem de korkmalıydı.

"Bana bazı haberler verecekmiş, bunu seninle paylaşıp paylaşmayacağımdan emin olamadı."

Dikkat kesilerek daha dik oturdu. "Söyleyecek misin?"

"Söylemek zorundayım, çünkü önümüzdeki birkaç gün ya da birkaç hafta boyunca sana karşı fazlasıyla korumacı davranacağım. Benim zorbanın biri olduğumu düşünmeni istemem."

Konuyu sulandırmam içini rahatlatmadı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Aslında ortada bir sorun yok. Alice, bazı konukların geldiğini gördü. Burada olduğumuzu biliyorlar ve bizi merak ediyorlar."

Sözlerimi fısıltıyla tekrarladı. "Konuklar mı?"

"Evet, onlar bizim gibi değiller, yani av alışkanlıkları konusunda. Belki kasabaya hiç gelmeyecekler ama onlar gidene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Öyle bir titredi ki altımızdaki oturaktan titreşimi hissettim.

"Sonunda mantıklı bir tepki verdin!" diye homurdandım. Benimle ilgili en dehşet verici şeyleri bile gözünü kırpmadan kabul etmesini düşündüm. Belli ki sadece *diğer* vampirler korkutucuydu. "Kendini koruma içgüdün olmadığını düşünmeye başlamıştım."

Bunu dikkate almadı ve yine tuşların üzerinde hareket eden ellerimi izlemeye başladı. Birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Başka bir kâbusu daha böyle, basitçe değerlendirmiş miydi?

Öyle görünüyordu. Şimdi odayı inceliyordu, başını yavaş yavaş çevirerek evime bakıyordu. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

"Beklediğin gibi değil, değil mi?" diye tahmin yürüttüm.

Hâlâ gözleriyle liste yapıyordu. "Hayır."

Onu en çok neyin şaşırttığını merak ettim: Açık renkler, geniş açık alan, pencerelerden oluşan duvarlar? Bir kale veya tımarhane gibi hissettirmemesi için Esme tarafından dikkatle tasarlanmıştı.

Normal bir insanın neleri öngöreceğini tahmin edebilirdim. "Tabut yok, kafatasları yok, örümcek ağları yok. Hayal kırıklığına uğramış olmalısın,"

Şakama tepki vermedi. "Çok ferah ve aydınlık..."

"Saklanmak zorunda olmadığımız tek yer burası."

Ben ona odaklanırken, çaldığım şarkı da köklerine geri dönmüştü. Kendimi en kasvetli kısmının ortasında buldum. O kaçınılmaz gerçeğin olduğu kısım: Bella olduğu hâliyle kusursuzdu. Benim dünyamdan bir müdahale trajedi olurdu.

Şarkıyı kurtarmak için çok geçti. Önceki gibi bitmesine izin verdim. Kalp sızısıyla.

Bazı zamanlar, Bella'yla birlikte olmamızın doğruluğuna inanmak çok kolaydı. O anda dürtüler yol gösteriyordu ve her şey çok doğal geliyordu. Buna inanabiliyordum. Fakat ne zaman mantıklı bir şekilde ona bakacak olsam ve hislerimin gerekçeler uydurmasına izin vermesem, ona verebileceğim tek şeyin acı olacağını net bir şekilde görüyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Gözleri yaşlarla doluydu. Ben onu izlerken gözlerini çabucak ovalayıp sildi.

Bella'yı ikinci kez ağlarken görüyordum. İlkinde canını yakmıştım. Kasten değildi ama yine de, asla birlikte olamayacağımızı ima ettiğimde acı çekmesine sebep olmuştum.

Şimdiyse onun için bestelediğim şarkıdan etkilendiği için ağlıyordu. Gözyaşlarının sebebi duyduğu zevkti. Bu sözsüz dilin ne kadarını anladığını merak ettim.

Sol gözünün kenarındaki bir damla hâlâ parlıyor, odanın parlaklığında ışıldıyordu. Onun küçük, berrak bir parçasıydı. Kısa ömürlü

bir elmastı. Tuhaf bir dürtüye kapılarak, parmağımı uzatıp gözyaşını aldım. Parmağımda yuvarlak bir şekilde kaldı, elim hareket ettikçe parlıyordu. Parmağımı hızlıca dilime değdirip gözyaşının tadına baktım, küçük bir zerresini özümsedim.

Carlisle, yıllarını ölümsüz bedenimizin anatomisini anlamaya çalışarak geçirmişti. Zor bir görevdi, çoğunlukla varsayımlara ve gözlemlere dayanıyordu. Üzerinde çalışacağı vampir kadavraları yoktu.

Sistemlerimizle ilgili en iyi yorumu, mikroskobik olarak geçirgen bir yapıya sahip olduğumuzdu. Her şeyi yutabiliyor olsak da bedenlerimiz yalnızca kanı kabul ediyordu. O kan, kaslarımıza çekiliyor ve bize yakıt sağlıyordu. Yakıt tükendiğinde susuzluğumuz artarak bizi ikmal yapmaya yöneltiyordu. Kan hariç, hiçbir şey içimizden geçemiyor gibiydi.

Bella'nın gözyaşını yuttum. Belki de vücudumdan asla çıkmayacaktı. Beni bırakıp gittikten sonra, bir başıma geçireceğim onca yıldan sonra onun bu parçasını daima içimde taşıyacaktım.

Bana merakla baktı ama mantıklı bir açıklamam yoktu. Onun yerine, önceki merakına değindim.

"Evin başka yerlerini de görmek ister misin?"

"Tabut yok mu?" diye sordu şüpheyle.

Gülerek ayağa kalktım, onu da oturaktan kaldırdım. "Tabut yok."

Onu ikinci kata çıkardım. İlk katın çoğunu görmüştü, kapıdan girince hiç kullanılmayan mutfak ve yemek odası görünüyordu. Merdivenden çıkarken ilgisi açık seçik ortadaydı. Her şeyi inceliyordu. Tırabzanı, açık renkli parke döşemeyi, üst kattaki koridorun çerçeve görünümlü lambrilerini. Sınava hazırlanıyordu sanki. Yanından geçtiğimiz her odanın sahibini söyledim, her seferinde başıyla onaylıyordu.

Köşeyi döndükten sonra, diğer merdivenden yukarı çıkmak üzereydim ki Bella aniden durdu. Öyle şaşkınca neye baktığını görmek için ona baktım. Ah.

"Gülebilirsin," dedim. "Biraz ironik bir durum."

Gülmedi. Duvarda asılı duran, arkasındaki açık renkli ahşapla tezat oluşturan koyu renkli ve kasvetli, kalın, meşe odunundan haça dokunmak ister gibi elini uzattı ama parmakları temas etmedi.

"Çok eski olmalı," diye mırıldandı.

Omzumu silktim. "Aşağı yukarı 1630'ların başlarından."

Başını yana eğerek bana baktı. "Neden burada?"

"Nostalji olsun diye. Bu, Carlisle'ın babasına aitmiş."

"Antika mı topluyormuş?" diye sorsa da sesinden tahmininin yanlış olduğunu zaten bildiği anlaşılıyordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Bunu kendi yapmış. Vaaz verdiği kilisedeki kürsünün duvarında asılıymış."

Bella yüzünde gergin bir ifadeyle haça baktı. Uzun bir zaman hareket etmeyince yine endişelenmeye başladım.

"İyi misin?"

"Carlisle kaç yaşında?" deyiverdi.

Eski paniğimi bastırmaya çabalayarak iç geçirdim. Sonunda, ona fazla gelecek şey bu hikâye mi olacaktı? Açıklarken bir yandan da yüzündeki her kas lifinin hareketini inceledim.

"Üç yüz altmış ikinci yaşını yeni kutladı." Aşağı yukarı yani. Carlisle, Esme'nin hatırına bir gün seçmişti ama sadece tahminden ibaretti. "Carlisle Londra'da doğmuş, 1640'lı yıllarda doğduğunu tahmin ediyor. O zamanlar sıradan insanlar tarihi bu kadar kesin tutmuyorlarmış. Ancak Cromwell'in hükümdarlığından hemen önceymiş. Bir Anglikan papazının tek oğluymuş. Annesi onu dünyaya getirirken ölmüş. Babası çok bağnaz bir adammış. Protestanlar güçlendikçe, Katoliklere ve diğer dinlerden olan insanlara çektirdiği eziyetler artmış. Kötülüğün varlığına çok inanırmış. Cadılar, kurtadamlar ve vampirler için avlar düzenlermiş."

Yüz ifadesini çoğunlukla iyi koruyordu, bunu gerçeklikten ayrı düşünüyordu herhalde. Fakat *vampirlerden* bahsettiğimde omuzları kasıldı ve nefesini bir saniye fazla tuttu.

"Birçok masum insanı yakmışlar, tabii gerçek yaratıkları yakalamak hiç de kolay değilmiş." Babasının öldürdüğü masum insanlar, Carlisle'a hâlâ musallat oluyordu. Carlisle'ın istemeden dahil olduğu cinayetler daha da fazla dadanıyordu. Hatıralarının bulanık olmasına ve sürekli solup gitmesine memnundum.

Carlisle'ın insan yıllarının hikâyelerini kendiminki kadar iyi biliyordum. Carlisle'ın eski bir Londra klanını keşfetme talihsizliğini anlatırken, bu ona gerçekçi geliyor mu, diye merak etmeden

duramadım. Bu, onun hiç görmediği bir ülkede geçen, ondan çok önceki zamanlarda yaşandığı için hiç bağlam kuramadığı, alakasız bir geçmişti.

Carlisle'ı etkileyen ve yanındakileri öldüren saldırıyı anlattığımda büyülenmiş gibi dinledi, onun uzun uzun düşünmesini istemediğim detayları dikkatli bir şekilde çıkardım. Vampir, susuzluğunun kurbanı olarak dönüp Carlisle'ın dava arkadaşlarının üstüne kapaklanmış, zehirle kaplı dişleriyle Carlisle'ı sadece iki yerinden çizmiş; öne doğru uzattığı elinden ve kolundan. Tam bir meydan savaşıymış, kalabalık yaklaşmadan önce vampirlerden dördünü çabucak kontrolü altına almak için çabalıyormuş. Olaydan sonra, Carlisle vampirin hepsinin kanını kurutuncaya kadar içmeyi umduğunu ama kendini korumayı bol yemeğe tercih ederek taşıyabileceği kadar adamı alıp kaçtığını farz ediyordu. Elbette kabalıktan korunmak için değildi, o ilkel silahlı elli adam onun için kelebek sürüsünden daha tehlikeli değildi. Ancak Volturi çok da uzakta sayılmazdı. Bir milenyumdur onların koyduğu kanunlar uygulanıyordu ve herkesin iyiliği için, her ölümsüzün gizli kalması kuralı evrensel olarak kabul edilmişti. Londra'da bir vampirin elli şahit tarafından görülmüş olması, kanıt olarak kanı kurutulmuş cesetler bulunması Volterra'da hoş karşılanmazdı.

Carlisle'ın yaraları, doğası gereği talihsizlikti. Elindeki kesik ana damarlardan birine denk gelmemişti, kolundaki kesik brakial arteri ve basilik veni ıskalamıştı. Bu, zehrin çok daha yavaş yayıldığı ve dönüşümün daha uzun sürdüğü anlamına geliyordu. Ölümlü birinin ölümsüze dönüşmesi, hepimizin başından geçen en acı verici şeydi, uzatılmış versiyonu da (en hafif tabirle) kolay değildi.

Ben de aynı uzatılmış versiyonunu yaşamıştım. Carlisle, ailesinin ilk üyesi olarak beni dönüştürmeye karar verdiğinde emin değildi. Volturi de dahil, çok daha deneyimli vampirlerle uzun zaman geçirmişti ve daha düzgün yerlerden ısırdığında dönüşümün daha hızlı olacağını biliyordu. Ancak *kendisi gibi* bir vampirle hiç karşılaşmamıştı. Hepsi kan ve güce takıntılıydı. Başka kimse onun gibi nazik değildi, aile hayatının özlemini duymuyordu. O da bu farkın sorumlusunun yavaş dönüşümü ve zayıf ısırılma noktaları olup olmadığını merak etmişti. O yüzden de ilk oğlunu yaratırken kendi

yaralarının aynısını yapmayı seçmişti. O konuda kendini hep çok kötü hissetmiştir, özellikle de daha sonra dönüştürülme metodunun yeni ölümsüzün kişiliği ve arzularıyla bir alakası olmadığını öğrendikten sonra.

Esme'yi bulduğunda deney yapacak zamanı yoktu. O, ölüme benim olduğumdan daha yakındı. Onu kurtarmak için kalbine en yakın yere, mümkün olduğu kadar zehir vermesi zaruriydi. Her şey hesaba katıldığında, benimkine kıyasla daha çılgın bir çabayla yapmış olsa da aramızdaki en hassas kişi Esme'ydi.

Carlisle, en güçlümüzdü. Onun olağanüstü disiplinli dönüşümünü Bella'ya anlatabildiğim kadarıyla anlattım. Kendimi düzeltmemem gereken yerleri düzeltirken buldum ama Carlisle'ın dayanılmaz acısını düşünmek istemedim. Belki de Bella'nın bu süreçle ilgili bariz merakını göz önünde bulundurunca, o acıyı tarif etmek iyi bir şey olurdu; belki daha fazla şey öğrenmek istemesini engellerdi.

"İşte her şey o zaman bitmiş ve neye dönüştüğünü o zaman anlamış," diye açıkladım.

Tüm bu süre boyunca, düşüncelerin arasında kaybolup bildiğim hikâyeyi ona anlatırken tepkilerini izliyordum. Çoğu kısımda yüzünde aynı ifade vardı; sanırım gereksiz duygusal tepkiler vermeden, kibar bir ilgi ifadesi oluşturmak niyetindeydi. Ancak kaskatı duruşu, rolünü inanılır kılmıyordu. Merakı gerçekti ama ben düşünmemi istediği şeyi değil, gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi anında. Fakat maskesi yüzünden biraz düştü. Çehresinden okuyabildiğim tek şey, daha fazlasını öğrenme arzusuydu. Demek bu hikâye de onu korkutup kaçırmaya yetmemişti.

"Sanırım bana soracağın birkaç soru daha var."

Tamamen serinkanlı, korkusuz görünerek sırıttı. "Birkaç tane."

Ben de ona gülümsedim. "Gel öyleyse, sana göstereceğim."

20. CARLISLE

KORİDORDAN CARLISLE'IN OFİSİNE DOĞRU YÜRÜDÜK. Kapıda durup bizi davet etmesini bekledim.

Carlisle, "İçeri girin," dedi.

İçeri girmesi için kenara çekildim ve bu yeni odayı neşe içinde incelemesini izledim. Evin geri kalanından daha koyu renkliydi. Koyu maun rengi ahşaplar Carlisle'a eski evini hatırlatıyordu. Bella'nın gözleri kitaplarla dolu raflarda gezindi. Kitaplarla dolu bir odanın ona rüya gibi geldiğini görecek kadar iyi tanıyordum onu.

Carlisle, okuduğu kitabın arasına ayraç yerleştirdi ve bizi karşılamak için ayağa kalktı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Elbette koridordayken yaptığımız konuşmanın hepsini duymuştu ve devamı için buraya geldiğimizi biliyordu. Geçmişini anlatmam canını sıkmıyordu, ona her şeyi anlatacak olmama da şaşırmış görünmedi.

"Bella'ya tarihimizden bir şeyler göstermek istiyordum. Daha doğrusu, senin geçmişinden."

"Sizi rahatsız etmek istemezdik," dedi Bella sessizce.

"Rahatsız etmiyorsunuz," dedi Carlisle. "Nereden başlamak istersiniz?"

"Waggoner'dan," dedim.

Elimi Bella'nın omzuna koyup nazikçe arkamızdaki duvara doğru dönmesini sağladım. Önce ona dokunuşumla birlikte kalp atışlarının hızlandığını, ardından da Carlisle'ın onun tepkisine sessizce güldüğünü duydum.

İlginç, diye düşündü.

Carlisle'ın ofisindeki sanat duvarını incelerken gözlerinin büyümesini izledim. İlk defa gören bir insanın aklını karman çorman edebileceğini hayal edebiliyordum. Her boyuttan, her türden ve renkten yetmiş üç çalışma sadece dikdörtgen şekillerden oluşan, duvar boyutunda bir yapboz gibi bir araya getirilmişti. Nereye odaklanacağını bilemeden bakıyordu.

Elini tutup başlangıca doğru götürdüm. Carlisle eşlik etti. Bir kitabın sayfası gibi, hikâye en soldan başlıyordu. Çarpıcı bir parça değildi, tek renkli ve haritavariydi. Aslında bir haritanın parçasıydı, amatör bir kartograf tarafından elle boyanarak yapılmıştı. Asırlardan sağ çıkan birkaç orijinal parçadan biriydi.

Bella'nın alnı kırıştı.

"1650'lerin Londra'sı," diye açıkladım.

Carlisle birkaç adım arkamızdan, "Gençliğimin Londra'sı," diye ekledi. Bella onun yakınlığıyla irkildi. Elbette onun hareketlerini duymayacaktı. Elini sıkıp ona güven vermeye çalıştım. Bu ev onun için tuhaf bir yerdi ama buradayken hiçbir şey ona zarar vermezdi.

"Hikâyeyi sen anlatır mısın?" diye sordum, Bella da ne diyeceğini görmek için döndü.

Üzgünüm, keşke yapabilseydim.

Bella'ya gülümseyerek yüksek sesle konuştu. "Çok isterdim ama geç kalıyorum. Bu sabah hastaneden aradılar, Doktor Snow bugün izinliymiş. Hem sen de hikâyeleri en az benim kadar iyi biliyorsun," dedi bana bakarak.

Carlisle çıkmadan önce Bella'ya sıcak bir şekilde gülümsedi. O gittikten sonra, Bella tekrar küçük tabloyu incelemek için döndü.

"O zaman ne olmuş?" diye sordu sonra. "Yani başına gelenleri anladığında?"

İstemsizce daha geniş bir tabloya baktım, bir sıra aşağısındaydı. Neşe veren bir görsel değildi: Kasvetli, ıssız bir kır manzarasıydı, gökyüzünde bunaltıcı bulutlar vardı, renkler size güneşin asla geri dönmeyeceğini anlatıyordu. Carlisle bu tabloyu İskoçya'daki küçük bir kalenin penceresinden görmüştü. Ona hayatının en karanlık günlerini hatırlattığı için almak istemişti. O günlerle ilgili anıları acı

verici olsa da. Ona göre, bu harap olmuş manzaranın varlığı, birilerinin bir zamanlar aynı onun gibi hissettiğini gösteriyordu.

"Neye dönüştüğünü anlayınca buna isyan etmiş. Kendini yok etmeye çalışmış. Ama bu hiç de kolay değilmiş elbette."

"Nasıl?" dedi nefesi kesilerek.

Carlisle'ın intihar teşebbüslerini anlatırken gözlerimi tablonun çağrıştırdığı boşluktan ayırmadım.

"Çok yüksek bir yerden atlamış. Kendini okyanusta boğmaya çalışmış, ama bu yeni hayat için çok genç ve güçlüymüş. Buna karşı koyabilmesi inanılmaz bir şey, yani beslenmeye. Hem de bu kadar yeniyken. Böyle bir durumda içgüdü öylesine kuvvetlidir ki her şeyi alt eder. Fakat o, kendinden o kadar tiksinmiş ki aç kalarak kendini öldürmeye çalışmış."

"Bu mümkün mü?" diye fısıldadı.

"Hayır, bizi öldürebilecek çok az yol var."

Malum soruyu sormak için ağzını açtı ama ondan önce konuşarak dikkatini dağıttım.

"Çok acıkmış, sonunda güçsüz düşmüş. İnsanlardan elinden geldiği kadar uzak durmaya çalışmış, bu sırada iradesinin de giderek zayıfladığını fark etmiş. Aylarca geceleri sokaklarda dolaşmış, kendinden nefret ederek tenha yerler aramış..."

Hayvan kanıyla yaşamanın yolunu bulduğu geceyi ve kendini geliştirip mantıklı bir yaratık olduğunu anlattım. Sonra da kıtadan ayrılışını...

İnanamayarak, "Fransa'ya mı *yüzmüş*?" diye araya girdi.

"İnsanlar sürekli Kanal'ı yüzerek geçer Bella," diye belirttim.

"Sanırım haklısın. Ama bir an bu konunun içinde bana komik geldi. Devam et."

"Yüzmek bizim için çok kolay..."

"*Sizin için* her şey çok kolay," diye yakındı.

Ona gülümseyip bitirdiğinden emin olmak için bekledim.

Kaşlarını çattı. "Bir daha sözünü kesmeyeceğim, söz veriyorum."

Birazdan vereceği tepkiyi bildiğim için gülümsemem genişledi.

"Çünkü, teknik olarak, bizim nefes almaya ihtiyacımız yok."

"Siz..."

Kahkaha atarak parmağımı dudaklarına koydum. "Hayır, hayır, söz verdin. Hikâyeyi duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Parmaklarıma dayalı dudakları hareket etti. "Bana böyle bir şey söyleyip de bunun karşısında susmamı bekleyemezsin."

Elimi dudaklarından indirip boynuna koydum.

"*Nefes almak* zorunda değil misiniz?"

* * *

"Peki *nefes almadan* ne kadar zaman dayanabiliyorsunuz?"

"Sanırım sonsuza kadar, bilmiyorum." Benim en uzun deneyimimim birkaç gün sürmüştü, suyun altındaydım. "Koku almadan yaşamak biraz tuhaf oluyor."

"Biraz tuhaf oluyor," diye tekrarladı kırılgan bir sesle, sesi fısıltıdan ibaretti.

Kaşları çatıldı, gözleri kısıldı, omuzları sertleşti. Bir dakika önce çok eğlenceli olan konuşmamız, birden neşesiz bir hâle büründü.

Birbirimizden çok farklıydık. Bir zamanlar aynı türdendik, şimdiyse yalnızca birkaç yüzeysel özelliği paylaşıyorduk. Bozulmanın ağırlığını, aramızdaki mesafeyi en sonunda hissedebiliyor olmalıydı. Ellerimi teninden ayırıp yanıma indirdim. Yabancı dokunuşum sadece o boşluğu daha belirgin hâle getirirdi.

Yüzündeki sıkıntılı ifadeye baktım, bu gerçeğin ona ağır gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim. Uzun birkaç saniyenin ardından, yüz hatları rahatladı. Gözleri yüzüme odaklandı ve derinlerinde farklı türden bir tedirginlik belirdi.

Tereddüt etmeden uzanıp yanağıma dokundu. "Sorun ne?"

Yine benim için endişeleniyordu. Yani korktuğum gibi, *fazla gelen* bir şey yoktu.

"Olmasını bekleyip duruyorum."

Kafası karıştı. "Neyin olmasını?"

Derin bir nefes aldım. "Bir noktada sana söylediğim ya da senin gördüğün bir şey fazla gelecek, biliyorum. Sonra çığlıklar atarak benden kaçacaksın." Gülümsemeye çalıştım ama iyi bir iş çıkaramadım. "Seni durdurmayacağım. Zaten bunun gerçekleşmesini, dolayısıyla güvende olmanı istiyorum. Ama yine de seninle birlikte olmak istiyorum. Bu iki arzunun bir arada olması imkânsız..."

Dimdik durup çenesini öne doğru uzattı. "Hiçbir yere kaçmıyorum," diye söz verdi.

Cesur ifadesine gülümsememem imkânsızdı. "Göreceğiz."

Şüpheci cevabıma kaşlarını çatıp, "Devam etsene," diye ısrar etti. "Carlisle Fransa'ya yüzüyordu."

Onu bir biraz daha inceledikten sonra galeriye geri döndüm. Bu defa ona tabloların en gösterişli, en parlak, en cafcaflısını gösterdim. Aslında bunun son yargılamanın anlatımı olması gerekiyordu ama figürlerin yarısı bir çeşit sefahat âlemi yaparken, diğer yarısı da vahşi, kanlı bir çarpışmanın ortasında gibi görünüyordu. Yalnızca mermer tırabzan korkuluğundan aşağıdaki kargaşaya bakan yargıçlar sakindi.

Bu bir armağandı. Carlisle'ın kendisinin seçeceği bir şey değildi. Fakat Volturi, birlikte geçirdikleri zamana dair bir hatıra vermek istediğinde hayır deme gibi bir şansı olamazdı. Şatafatlı parçaya ve orada tasvir edilmiş uzak vampir derebeylerine karşı bir sevgisi vardı, o yüzden sevdiği diğer tablolarla birlikte saklıyordu. Sonuçta, Carlisle'a karşı birçok yönden çok nazik olmuşlardı. Ayrıca Esme de Carlisle'ın o kargaşanın içinde resmedilen portresini beğeniyordu.

Carlisle'ın Avrupa'daki ilk birkaç yılını anlatırken, Bella tabloya bakıp figürlerden ve karışan renklerden anlam çıkarmaya çalışıyordu. Sesimin o rahat tınısını kaybettiğini fark ettim. Carlisle'ın doğasını hizaya getirme görevini, insanoğlu için parazit olmaktansa onlar için bir lütuf hâline geldiğini, yolculuğunun hak ettiği hayranlığı hissetmeden bunları düşünmek zordu.

Carlisle'ın kusursuz kontrolüne her zaman gıpta etmiştim, öte yandan, bunun benim için imkânsız olduğuna inanıyordum. Şimdi fark ediyordum ki ben kolay, direnişin en az olduğu yolu seçmiştim; ona ne kadar hayranlık beslesem de *onun gibi* olmak için hiç çaba harcamamıştım. Eğer yetmiş yılda kendimi geliştirmek için daha çok çalışmış olsaydım, Bella'nın bana direnme konusunda verdiği bu hızlandırılmış ders daha az tehlikeli olabilirdi.

Bella şimdi bana bakıyordu. Dikkatini yeniden hikâyeye çekmek için önümüzdeki sahneyi gösterdim.

"Diğerlerini keşfettiğinde İtalya'da okuyormuş. Onlar, Londra kanalizasyonunda yaşayanlardan çok daha eğitimli ve medenilermiş."

Gösterdiğim tabloya odaklandı ve sonra şaşkınlıkla birden kahkaha attı. Carlisle'ı tasvir edildiği cüppe tarzı kıyafeti içindeyken bile tanımıştı.

"Solimena, Carlisle'ın arkadaşlarından çok etkilenmiş. Onları çoğunlukla tanrılar gibi resmetmiş. Aro, Marcus, Caius." Tek tek göstererek isimlerini söyledim. "Sanatın gece efendileri."

Parmağı kanvasın üzerinde havada kaldı. "Onlara ne oldu?"

"Hâlâ oradalar. Kimbilir kaç bin yıldır oldukları yerde. Carlisle, onlarla kısa bir süre beraber olmuş; yirmi, otuz yıl kadar. Nezaketlerini, zarafetlerini çok takdir etmiş ama Carlisle'ın, onların tabiriyle 'doğal besin kaynağına' duyduğu nefreti tedavi etmeye çalışmışlar. Onu ikna etmeye çalışmışlar, Carlisle da onları boşuna ikna etmeye çalışmış. Sonra Carlisle, Yeni Dünya'yı denemeye karar vermiş. Kendisi gibi birilerini bulmayı hayal etmiş, çünkü çok yalnızmış."

Sonraki yılları anlatan tabloya hafifçe dokundum. Carlisle, yalnızlığıyla cebelleşirken en sonunda harekete geçmeyi düşünmeye başlamıştı. Hikâye daha kişisel bir hâl aldı, bazılarını tekrar anlatıyordum. Bunların bazılarını daha önceden duymuştu: Carlisle'ın beni ölüm döşeğindeyken bulduğunu ve kaderimi değiştirecek kararı verdiğini. Şimdiyse o kararın Bella'nın kaderini de etkilediğini.

"İşte böylece, dönüp dolaşıp aynı yere gelmiş oluyoruz," diyerek bitirdim.

"Öyleyse, hep Carlisle'la birlikte miydin?" diye sordu.

İsabetli bir içgüdüyle, yanıtlamayı hiç istemediğim tek soruyu bulmuştu.

"Aşağı yukarı, evet," diye cevap verdim.

Onu Carlisle'ın ofisinden çıkarmak için elimi beline koydum, onu aklındaki düşüncelerden de uzaklaştırabilmeyi diliyordum. Fakat bunun peşini bırakmayacağını biliyordum. Yanıltmadı da...

"Aşağı yukarı mı?"

İsteksizce içimi çektim. Fakat dürüstlük, utançtan önemliydi. "Doğumumdan, yani yaratılışımdan yaklaşık on yıl sonra, klasik bir ergenlik dönemi isyanı yaşadım. Onun, bu kendini her şeyden mahrum bıraktığı hayatına alışamadım, iştahımı kaçırdığı için ondan nefret ettim. Bu yüzden bir süre yalnız yaşadım."

"Gerçekten mi?" Ses tonu beklediğim gibi değildi. İğrenme değil, daha fazlasını duyma isteğiyle doluydu. Bu, çayırdaki tepkisine

uymuyordu, oradayken cinayet işlediğimi öğrendiğinde bu gerçek daha önce aklına hiç gelmemiş gibi şaşkınlığa kapılmıştı. Belki de bu fikre alışıyordu.

Merdivenden çıkmaya başladık. Artık çevresindeki şeylerin farkında değil gibiydi, yalnızca beni izliyordu.

"Bu seni iğrendirmiyor mu?"

Bunu yarım saniye düşündü. "Hayır."

Cevabını sinir bozucu buldum. "Neden?" Bu soru değil, emir gibiydi.

"Sanırım bu bana mantıklı geliyor?" Açıklamasını tiz bir sesle, soru soruyormuşçasına bitirdi.

Mantıklı. Kulağa sert gelen bir sesle güldüm.

Fakat ona mantıklı veya bağışlanabilir gelecek şekilde anlatmak yerine, kendimi savunma yaparken buldum.

"Yeni doğumumdan beri, insan olsun ya da olmasın, etrafımdaki herkesin ne düşündüğünü bilmek gibi bir avantajım vardı. İşte bu yüzden, Carlisle'a başkaldırmam on yılımı aldı. Onun içtenliğini, neden öyle yaşamayı seçtiğini aklından okuyabiliyordum."

Siobhan veya onun gibi olan diğer kişilerle hiç karşılaşmamış olsaydım, yoldan çıkar mıydım, diye merak etmeden duramadım. O zamanlar Tanya ve kız kardeşleriyle yollarımız kesişmemişti. Eğer türümüzden olan herkesin, Carlisle'ın yaşam stilinin saçmalık olduğunu düşündüğünü hiç fark etmemiş olsaydım... Eğer sadece Carlisle'ı tanısaydım ve başka ahlak kurallarını hiç keşfetmemiş olsaydım, bence kalırdım. Carlisle'ın dengi olmayacak kişilerin beni etkilemesine izin verdiğim için kendimden utanıyordum. Fakat onların özgürlüğüne gıpta etmiştim. Bir de hepsinin düştüğü ahlaki uçurumun üzerinde yaşayabileceğimi sanmıştım. Çünkü ben *özeldim*. Küstahlığım karşısında başımı iki yana salladım.

"Carlisle'a dönmem ve onun hayat anlayışına kendimi tekrar adamam ise yalnızca birkaç yılımı aldı. Beraberinde vicdanı getiren o bunalımı yaşamayacağımı düşünmüştüm. Avımın düşüncelerini okuyabildiğimden, masumları atlayıp sadece kötülerin peşinden gidiyordum. Karanlık bir sokakta, genç bir kıza saldıran bir katili takip edersem ve kızın hayatını kurtarırsam, o zaman çok kötü biri olmuyordum."

Bu şekilde kurtardığım çok sayıda insan vardı ve yine de hiçbir zaman sayıları dengelediğimi hissetmiyordum. Aklımdan bir sürü hatıra geçti, canını aldığım suçlular ve canını kurtardığım masumlar.

Hepsi gidince geride sadece bir yüz kaldı; hem suçlunun, hem masumun.

Eylül, 1930. Çok kötü bir yıldı. İnsanlar iflas eden bankalardan, kuraklıklardan ve kum fırtınalarından sağ çıkmak için çırpınıyordu. Yurtlarından olan çiftçiler ve aileleri, kendilerine yer olmasa da akın akın şehirlere gidiyordu. O zamanlar bana dadanmaya başlayan melankolinin, çevremdeki zihinlere nüfuz eden çaresizlik ve korku yüzünden olup olmadığını merak ediyordum ama daha o zamanlarda bile, bunun kendi seçimlerim yüzünden yaşadığım şahsi bir depresyon olduğunu biliyordum sanırım.

Chicago, Philadelphia, Detroit, Columbus, Indianapolis, Minneapolis, Montreal ve Toronto'dan sonra Milwaukee'den geçiyordum. Şehir üstüne şehir arşınlıyor, sonra tekrar tekrar geri dönüyordum, hayatım boyunca ilk defa gerçekten göçebeydim. Güney taraflarına asla gitmedim, yenidoğanlarla kurulan kâbus ordularının yakınında avlanılmayacağını iyi biliyordum. Fazla doğuya da gitmiyordum, çünkü Carlisle'dan saklanıyordum. Kendimi korumaktan ziyade, utançtan yapıyordum bunu. Bir yerde birkaç günden fazla kalmıyordum, avlanmıyorsam insanlarla hiç temas kurmuyordum. Dört yıldan uzun bir zamandan sonra tek yaptığım, aradığım zihinleri saptamaktı. Onları nerede bulacağımı ve genelde ne zaman aktif olduklarını biliyordum. İdeal kurbanlarımı bulmanın bu kadar kolay olması çok rahatsız ediciydi; sayıları çok fazlaydı.

Belki melankolimin bir kısmı bundandı.

Avladığım kişiler genelde merhametten yoksundu, açgözlülük ve arzunun dışında duyguları yoktu. Onları etraflarındaki normal, fazla tehlikeli olmayan zihinlerden ayıran bir soğukluk ve odaklanma vardı. Elbette çoğunun o noktaya gelmesi, kendilerini öncelikle yırtıcı hayvan gibi görmeleri için belli bir zaman geçmiş olması gerekiyordu. O yüzden, her zaman kurtarmakta geç kaldığım kurbanlar oluyordu. Yalnızca bir sonrakini kurtarabiliyordum.

O türden zihinleri aradığım için, insani olan her şeyi çoğu zaman kafamdan çıkarabiliyordum. Fakat Milwaukee'deki o akşam,

görgü şahitlerinin olduğu yerde uzun adımlarla yürüyerek, kimse yokken de koşarak karanlıkta ilerlerken, farklı türden bir zihin dikkatimi çekti.

Genç ve fakir bir adamdı, sanayi bölgesi civarındaki kenar mahallelerde yaşıyordu. Benim bile dikkatimi üzerine çekecek ölçüde bir manevi ıstırap içindeydi, gerçi o günlerde böyle hisler alışılmadık şeyler değildi. Ancak bu adam diğerleri gibi açlıktan, evden atılmaktan, soğuktan, hastalıktan değil, kendisinden korkuyordu.

Yapamam. Yapamam. Bunu yapamam. Yapamam. Yapamam. Kafasında durmadan dönüp duruyor, hiç durmadan kendini tekrarlıyordu. Asla daha güçlü bir şeye dönüşmüyor, *yapmayacağım* olmuyordu. Yapamayacağını düşünüyor ama o sırada plan da yapıyordu.

Adam hiçbir şey yapmamıştı, henüz. Yalnızca istediği şeyin hayalini kurmuştu. Sokağın sonundaki kiralık odada yaşayan kızı sadece izlemişti, onunla hiç konuşmamıştı.

Kafam allak bullak oldu. Daha önce hiç elleri temiz olan birini ölüme mahkûm etmemiştim. Fakat bu adamın elleri, uzun süre temiz kalmayacak gibi görünüyordu. Aklındaki kızsa sadece bir çocuktu.

Emin olmadığım için beklemeye karar verdim. Belki de bu duygunun üstesinden gelirdi.

Şüpheliydim gerçi. Yakın zamanda, insanların temel doğası üzerine yaptığım araştırmam iyimserliğe pek yer bırakmıyordu.

Sokağın aşağısında, binaların tehlikeli şekilde birbirine dayandığı ve adamın evine yakın bir yerde, yakın zamanda çatısı çökmüş, dar bir ev vardı. Kimse ikinci kata güvenli bir şekilde çıkamazdı, o yüzden oraya saklanıp hareket etmeden durdum ve sonraki birkaç gün dinledim. Bel vermiş binalarda, kalabalık şekilde yaşayan insanların düşüncelerini araştırdım, çocuğun ince yüzünü daha farklı, daha sağlıklı düşüncelerde bulmam uzun sürmedi. Çocuğun annesi ve iki ağabeyiyle yaşadığı odayı buldum ve gün boyu onu izledim. Bu kolaydı, kız daha beş veya altı yaşındaydı, o yüzden çok uzaklara gitmiyordu. Gözden kaybolduğu anda annesi seslenip geri çağırıyordu, adı Betty'ydi.

Adam da günlük işler için sokaklarda dolanmadığı zamanlarda onu izliyordu. Gündüz vakitlerinde kızla arasına mesafe koyuyordu. Geceleriyse penceresinin önünde duruyor, kızın ailesinin odasında

tek bir mum yanarken, o da gölgelerde saklanıyordu. Mumun hangi saatte söndürüldüğünü kafasına yazıyordu. Çocuğun yatağının yerini de biliyordu. Açık pencerenin altında, gazeteyle doldurulmuş bir şiltede yatıyordu çocuk. Geceleyin soğuk olsa da, kalabalık evdeki kokular hoş değildi. Herkes pencerelerini açık tutuyordu.

Bunu yapamam. Yapamam. Yapamam. Bu sözler kafasında dönüp duruyordu ama aslında hazırlık içerisindeydi. Bir olukta bir parça ip buldu. Ağzına tıkaç olarak kullanmak için, gece gezisi sırasında, ipteki kıyafetlerden birkaç paçavra aldı. Ne ironiktir ki bulduklarını saklamak için benim seçtiğim viraneye geldi. Çöken merdivenin altında mağara gibi bir boşluk vardı. Çocuğu getireceği yer burasıydı.

Suçundan emin olmadan cezalandırmak istemediğim için hâlâ bekliyordum.

Adamın en zorlandığı, onun için en zor olan kısım, sonrasında onu öldürmek zorunda kalacağını biliyor olmasıydı. Bu hoş bir düşünce değildi ve *nasıl* yapacağına kafa yormaktan hoşlanmıyordu. Ancak bu vicdan azabının da üstesinden gelecekti. Bir hafta daha geçti.

Bu arada ben de oldukça susadım ve aklındaki tekrarlardan sıkıldım. Ancak kendim için yarattığım kurallara uygun davranmazsam, işlediğim cinayetleri haklı çıkaramayacağımı biliyordum. *Yalnızca suçluları, diğer insanları kötü şekilde yaralayacak kişileri cezalandır.*

İplerini ve paçavralarını almaya geldiği gece, garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Gerekçesine rağmen, suçsuz kalmasını ummuştum.

Çocuğun uyuduğu odanın açık penceresine kadar peşinden gittim. Arkasında olduğumu duymadı, dönüp baksaydı da gölgelerin içinde beni göremezdi. Kafasındaki tekrarlar sona erdi. *Yapabileceğini* fark etmişti. Bunu yapabilirdi.

Pencereye uzanana kadar bekledim, parmakları kızın koluna değip iyice tutmak için arandı...

Adamı boynundan yakaladım ve üç kat yukarıdaki çatıya atladım, hafif bir pat sesiyle indik.

Tabii ki boğazına dolanan buz gibi parmaklar ödünü patlatmıştı, bir anda havaya fırladığına inanamıyor ve neler olduğunu anlamıyordu. Fakat, bana bakması için onu çevirdiğimde nasıl olduysa

anladı. Bana baktığında bir adam görmedi. Bomboş ve kapkara gözlerimi, ölü gibi beyaz tenimi ve oradaki *yargılamayı* gördü. Gerçekten ne olduğum konusunda hiçbir fikri olmasa da, neler olacağı konusunda kesinlikle haklıydı.

Çocuğu ondan kurtardığımı fark etti ve rahatladı. Diğerleri gibi sertleşmedi, soğuk ve kendinden emin değildi.

Yapmadım, diye düşündü ben atılırken. Bunu, kendini savunmak için söylemedi. Durdurulduğu için memnundu.

Teknik olarak masum ve yaşayıp bir canavara dönüşmemiş tek kurbanım oydu. Onun kötülüğe ilerleyişini engellemek, yapılacak tek doğru şeydi.

Öldürdüğüm herkesi düşündüğümde, her birini teker teker düşündüğümde, pişman değildim. Onların yokluğunda dünya daha iyi bir yerdi. Fakat, her nasılsa, bu önemli değildi.

Sonuçta kan, sadece kandı. Birkaç gün veya hafta susuzluğumu dindirdi, o kadar. Fiziksel haz, kafamdaki acıyla çok bozuluyordu. İnatçılığım yüzünden gerçekten kaçamadım. İnsan kanı olmadan daha mutluydum.

Ölümlerin toplam sayısı benim için çok fazlaydı. Ondan yaklaşık birkaç ay sonra, bencil savaşımı bıraktım, katliamda anlamlı bir şeyler bulmaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Fakat zaman geçtikçe," diye devam ettim ve söylemediğim şeylerin ne kadarını anladığını merak ettim, "gözlerimdeki canavarı görmeye başladım. Bunları aklayabilsem de canına kıydığım insanların borcunu üzerimde hissediyordum. Ben de Carlisle ve Esme'ye gittim. Bana yine kucak açtılar. Bu, hak ettiğimden fazlasıydı." Geri döndüğümde bana sarılmalarını, onları kuşatan neşeyi hatırladım.

Şu anda Bella'nın bana bakışı da hak ettiğimden fazlaydı. Savunmam bana ne kadar zayıf gelse de işe yaramıştı sanırım. Fakat Bella, şimdiye kadar benim için bahaneler üretmiş olmalıydı. Yoksa etrafımda olmaya nasıl katlanabilirdi, hayal bile edemiyordum.

Koridorun sonundaki son kapıya varmıştık.

Kapıyı açarken, "Benim odam," dedim.

Vereceği tepkiyi bekliyordum. Yeniden yakından incelemeye başladı. Nehir manzarasına baktı, raflardaki müzik CD'lerimi, müzikçalarımı, modern mobilyaları inceledi. Gözleri bir detaydan

öbürüne geçiyordu. Acaba o da burayı ilginç bulmuş muydu? Tıpkı benim, onun odasını gördüğümde düşündüğüm gibi...

Gözleri duvar kaplamalarında gezindi.

"Akustiği iyi mi?"

Kahkaha atarak başımla onayladım, sonra ses sistemini açtım. Sesi kısık olsa da, duvarlarda ve tavanda gizli olan hoparlörlerden gelen ses sayesinde, sanatçılarla birlikte bir konser salonunda gibiydik. Gülümsedi, en yakındaki CD rafına gitti.

Neredeyse her zaman tek başıma inzivaya çekildiğim bir yerin ortasında, onu görmek gerçeküstü geliyordu. Okulda, kasabada, evinde, yani insan dünyasındayken hep bir aradaydık ve bu bana kendimi hep izinsiz dahil oluyormuşum, oraya ait değilmişim gibi hissettiriyordu. Daha bir hafta kadar önce, onun benim dünyamın ortasındayken bu kadar rahat ve huzurlu olacağına asla inanamazdım. O izinsiz girmiyordu; her şeyiyle buraya aitti. Oda şu ana kadar tamamlanmamış gibiydi.

Ayrıca, herhangi bir bahanenin arkasına saklanmadan buradaydı. Ona hiç yalan söylememiştim, bütün günahlarımı birer birer önüne sermiştim. Her şeyi biliyor ve yine de bu odada benimle, yalnız olmak istiyordu.

"Bunları neye göre düzenledin?" dedi merakla. Koleksiyonumdan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Aklım onun burada olmasının verdiği hazza öyle kapılmıştı ki cevap vermem bir saniyemi aldı.

"Yıllarına ve elbette kişisel tercihlerime göre."

Bella sesimden dalgın olduğumu anladı. Bana bakıp dikkatle odaklandığım şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Ne?" diye sordu ve emin olamayarak eliyle saçını düzeltti.

"Kendimi rahatlamış hissetmeye hazırdım. Yani her şeyi bilmen ve senden gizlediğim bir şey olmaması konusunda. Ama bundan daha fazlasını beklemiyordum. Bu, *hoşuma gitti*. Beni mutlu etti."

Birlikte gülümsedik.

"Buna sevindim," dedi.

Gerçeği söylediğini görmek çok kolaydı. Gözlerinde hiçbir gölge yoktu. Onun dünyasında olmak bana nasıl zevk veriyorsa, benim dünyamda olmak da ona zevk veriyordu.

Bir tedirginlik hissiyle ifadem değişti. Uzun zamandır ilk defa

nar tanelerini düşündüm. Burada olması bana doğru geliyordu ama bencilliğim gözümü kör mü ediyordu? Hiçbir şey onu korkutup benden uzaklaştırmıyordu fakat bu *korkmaması* gerektiği anlamına da gelmiyordu. Kendi iyiliği için, hep çok cesur olmuştu.

Bella yüzümdeki değişimi izledi. "Hâlâ çığlıklar atarak buradan kaçıp gitmemi bekliyorsun, değil mi?"

Epey yaklaşmıştı. Başımla onayladım.

Bezgin bir sesle, "Havanı söndürmek istemem ama sen gerçekten düşündüğün gibi korkunç biri değilsin. Seni hiç korkunç bulmuyorum," dedi.

Yalan konusundaki başarısızlığı düşünülünce, şu anki performansı gayet iyiydi ama moralim bozulmasın veya endişelenmeyeyim diye şaka yaptığını biliyordum. Bana gösterdiği hoşgörünün derinliği bazen beni pişmanlığa sürüklese de ruh hâlimi değiştirdi. Komik bir şakaydı, ayak uydurmadan edemedim.

Dişlerimin çoğunu göstererek gülümsedim. "Bunu *gerçekten* söylememeliydin."

Sonuçta, beni avlanırken görmeyi istemişti.

Gerçek avlanma duruşumun komik bir taklidini yaptım, daha gevşek ve oyuncu bir versiyonuydu. Dişlerimi daha çok göstererek hafif bir sesle hırladım, daha ziyade mırıltı gibiydi.

Geri geri çekilmeye başladı, yüzünde gerçek korkudan eser yoktu. En azından fiziksel bir hasar alacağına dair korkusu yoktu. Kendi şakasının kurbanı olmaktan korkuyor gibiydi daha çok.

Yüksek sesle yutkundu. "Bunu yapmayacaksın."

İleri atıldım.

Ölümsüz hızında hareket ettiğim için yaptığım şeyi fazla göremedi.

Odanın karşısından fırlarken onu kollarımın arasına aldım. Kendimi savunmacı bir zırh gibi etrafına sardım, böylece kanepeye çarptığımızda çarpmanın etkisini hissetmedi.

Bilerek sırtımın üzerine düştüm. Onu göğsümden ayırmadım. Kalkıp oturmak için çırpındı ama onunla uğraşmayı daha bitirmemiştim.

Bana dik dik bakmaya çalıştı ama gözleri bu ifadeyi düzgünce yapamayacağı kadar genişlemişti.

"Ne diyordun?" diye sordum şakadan hırlayarak.

Soluklanmaya çalıştım. "Senin ne kadar korkunç bir canavar olduğundan bahsediyordum."

Ona sırıttım. "Çok daha iyi."

Alice ve Jasper merdivenden yukarı çıkıyorlardı. Alice'in davette bulunmak için can attığını duyabiliyordum. Ayrıca odamdan gelen boğuşma sesinin sebebini çok merak ediyordu. Beni izlemiyordu, o yüzden şu anda yanımıza geldiklerinde neyle karşılaşacağını görüyordu; karmakarışık bir hâlde oturmamız çoktan geçmişte kalmıştı bile.

Bella hâlâ serbest kalmaya çalışıyordu.

"Artık kalkabilir miyim?"

Nefes nefese olmasına güldüm. Aşırı özgüvenine rağmen, onu ürkütmeyi başarmıştım.

Alice, sırf Bella için koridordan yüksek sesle, "İçeri gelebilir miyiz?" diye sordu.

Doğrulup oturdum, artık Bella'yı kucağımda tutuyordum. Charlie'nin önündeyken saygılı bir mesafede durmam gerektiğini biliyordum ama buradayken rol yapmaya gerek yoktu.

Ben daha, "Gelin," derken Alice içeri girmişti bile.

Jasper eşikte tereddütle dururken, Alice yüzünde kocaman bir gülümsemeyle halının üzerine oturuverdi. "Sanki sen Bella'yı öğle yemeği için ayırmışsın, biz de bizimle paylaşıp paylaşamayacağını sormak için gelmişiz gibi oldu," diye şaka yaptı.

Bella kendini hazırladı, güvence almak için gözlerini bana çevirdi. Gülümseyerek ona daha sıkı sarıldım.

"Affedersin, sizinle paylaşacak kadar yok."

Jasper, kendine engel olamayarak odanın içine girdi. Duvarların arasındaki duygular onun için neredeyse sarhoş ediciydi. Şu anda Bella'nın hislerinin benimkiler gibi olduğunu biliyordum, Jasper'ı mest eden bu mutluluk hissine denk bir şey yoktu.

Jasper konuyu değiştirerek, "Aslında Alice bu akşam korkunç bir fırtına olacağını söylüyor," dedi. Hissettiği şeyi kontrol altına almak, düzene koymak istediğini görebiliyordum. Ortam onun için boğucuydu. "Emmett da top oynamak istiyor. Maça var mısın?"

Alice'e bakarak duraksadım.

Alice olası gelecekten birkaç yüz görüntüyü yıldırım hızıyla aklından geçirdi. Rosalie yoktu ama Emmett maçı kaçırmazdı. Bazen

onun takımı kazandı, bazen de benimki. Bella orada izliyordu, yüzünde bu dünyaya ait olmayan bir mutluluk ifadesi vardı.

Alice beni yaşadığım ikilemi anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Elbette Bella'yı da getirmelisin," diye cesaretlendirdi.

Ah. Jasper hazırlıksız yakalandı. Yaklaşan şeyle ilgili düşüncelerini yeniden ayarladı. Planladığı kadar rahatlayamayacaktı. Fakat Bella ile birbirimize hissettirdiğimiz duyguları hissetmek, kabul edebileceği bir takastı.

"Gelmek ister misin?" diye sordum Bella'ya.

Hemen, "Tabii," diye cevap verdi. Küçük bir duraksamanın ardından, "Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Oynamak için gök gürültüsünü beklemek zorundayız," diye açıkladım. "Nedenini daha sonra anlayacaksın."

Endişesi artık daha açıktı. "Şemsiyeye ihtiyacım olacak mı?"

Endişelendiği şeyin bu olması beni güldürdü, Alice ve Jasper da bana eşlik etti.

Jasper, Alice'e, "İhtiyacı olacak mı?" diye sordu.

Alice'in kafasından yine görüntüler geçiyordu ama bu defa fırtınanın yönünü izliyordu.

"Hayır. Fırtına kasabayı etkileyecek. Açıklık kuru kalacak."

"Tamam öyleyse," dedi Jasper. Bella ve benimle birlikte daha fazla vakit geçirme fikrinin kendisini heyecanlandırdığını fark etti. Coşkusu vücudundan yayılarak bizi de etkiledi. Bella'nın yüzündeki temkinli ifade hevese dönüştü.

Süper, diye düşündü Alice. Planının kesinleşmesine memnun olmuştu. O da Bella'yla keyifli zaman geçirmek istiyordu. *Detayları konuşmanız için sizi yalnız bırakacağım.*

"Gidip Carlisle'ın gelip gelmeyeceğine bakalım," diyerek ayağa fırladı.

Jasper onu dürttü. "Sanki zaten bilmiyorsun."

Aynı saniyede kapıdan çıktı. Jasper yanımızda geçirdiği her saniyenin tadını çıkararak, biraz daha yavaş terk etti. Kapıyı arkasından kapatmak için duraksadı, oyalanmak için bahane yaratıyordu.

Kapı kapanır kapanmaz, "Ne oynayacağız?" diye sordu.

"*Sen* izleyeceksin. Beyzbol oynayacağız."

Bana şüpheyle baktı. "Vampirler beyzbol sever mi?"

Ona ciddiyetle cevap verdim. "Bu Amerika'nın oyunu."

21. OYUN

ZAMAN, HER DAİM ÇOK HIZLI AKIP GİDİYORDU. YAKINDA Bella'nın bir öğün daha yemesi gerekecekti ve şu anda evimde hiç yemek yoktu. Gelecekte bunu düzeltmeyi planladım. İnsan dünyasına dönmenin zamanı gelmişti. Birlikte olduğumuz sürece benim için yük değil, zevkti.

Yemek yerken yakınlığının biraz daha keyfini çıkaracaktım, sonra onu bırakmak zorundaydım. Fakat onun oturduğu sokağa döndüğüm anda, öğleden sonrası için planladığım şeylerin mümkün olmadığını gördüm.

Charlie'nin arabasını her zaman park ettiği yerde, daha iyi günler görmüşe benzeyen 87 model bir Ford Tempo vardı. Verandanın korunaksız çatısı altında genç bir oğlan, arkasında da tekerlekli sandalyeli bir adam vardı.

Bella ondan önce geldi, diye düşündü yaşlı adam. *Bu kötü oldu.*

Hey, bu Bella! Oğlanın düşünceleri çok daha heyecanlıydı.

Billy Black'in, Bella'nın, babasından önce gelmesine mutsuz olmasının tek bir sebebi olabilirdi. O sebep de bozulacak bir anlaşmayla ilgiliydi. Çok yakında bunu doğrulayacaktım; Billy beni henüz görmemişti.

"Anlaşmanın aslında kimi koruduğunu unuttu mu?" diye tısladım.

Bella kafası karışmış bir şekilde bana baktı, onun duyabileceği kadar yavaş konuştuğumu sanmıyordum.

Jacob, şoför koltuğunda benim oturduğumu Billy'den bir saniye önce gördü.

Yine o. Demek onunla çıkıyor. Oğlanın neşesi yok oldu.

HAYIR! Billy haykırırcasına düşündü, ardından bir daha inler gibi söyledi. *Hayır.*

Tümüyle açıklamadığı korkularını duydum. Oğluna kaçmasını söylemeli miydi? Zaten çok mu geç kalmıştı? Sonra da suçluluğunu duydum.

O şey nasıl bildi?

Haklı olduğumu, bu ziyaretin masum bir misafirlik olmadığını gördüm. Kamyoneti kaldırımın kenarına park edip adamın korku dolu gözlerine baktım.

"Bu, sınırı aşıyor artık." Bu defa açık açık konuştum. Dudaklarımı okuyabildiğini umuyordum.

Bella anında anladı. "Charlie'yi uyarmak için mi gelmiş?" Bu fikir onu dehşete düşürdü sanki.

Gözlerimi Billy'den ayırmadan başımı salladım. Bir saniye sonra başını eğdi.

Bella, "Bırak da bunu ben halledeyim," diye önerdi.

Kamyonetten çıkıp çaresiz ikilinin yanına gitmeyi, tepelerine dikilerek gözlerini korkutmayı, olduğum şeyle ilgili küçük işaretleri yaşlı adamın suratına haykırırcasına göstermeyi, dişlerimi göstererek hiç de insani sesler çıkarmadan uyarırcasına hırlamayı, ensesindeki tüylerin diken diken olmasını ve panikten kalbinin deli gibi atmasını sağlamayı ne kadar çok istesem de, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. İlk olarak, Carlisle'ın hoşuna gitmezdi. İkincisi de, oğlan efsaneleri biliyor olsa bile onlara asla inanmazdı. Tabii karşılarına geçip hiç de insani olmayan yanımla gösteriş yaparsam başkaydı.

"Sanırım en iyisi bu olur," diye kabul ettim. "Sen yine de dikkat et. Çocuğun hiçbir şeyden haberi yok."

Birden yüzünde kızgın bir bakış belirdi. Konuşana kadar ne olduğunu anlamadım.

"Jacob benden o kadar da küçük değil."

Onu gücendiren şey *çocuk* kelimesiydi.

"Hımm, biliyorum," diyerek ona takıldım.

Bella iç geçirip kapıyı açmak için uzandı, ayrıldığımıza benim kadar üzgündü.

"Onları içeri al da ben buradan gidebileyim. Hava iyice kararda-ğında tekrar gelirim," diye söz verdim.

"Kamyonetimi almak ister misin?"

"*Yürüyerek,* bu kamyonetten daha hızlı gidebilirim."

Kısa bir süre gülümsedikten sonra yüzü asıldı. "Gitmek zorunda değilsin," diye mırıldandı.

"Gitmek zorundayım." Billy Black'e göz attım. Yine bana bakıyordu ama göz göze geldiğimiz anda bakışlarını kaçırdı. "Sen onlardan kurtulduktan sonra..." Yüzümde biraz geniş bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. "Charlie'yi yeni erkek arkadaşınla tanıştırmak için hazırlamalısın."

"Çok sağ ol," diye inledi.

Charlie'nin tepkisiyle ilgili endişelendiği belliydi ama yine de bunu yapacağını görebiliyordum. İnsan dünyasında bana bir etiket verecekti, bana orada bir yer verecekti.

Gülümsemem yumuşadı. "Hemen gelirim."

Verandada bekleyenleri bir kez daha süzdüm. Jacob Black, babasının Bella'yı ve erkek arkadaşını gözetlemesi için onu buraya kadar sürüklemiş olmasından utanıyordu. Billy Black hâlâ korkuyla doluydu, etraftaki herkesi aniden katletmemi bekliyordu. Bu rencide ediciydi.

O ruh hâlindeyken, Bella'yı öpmek için eğildim. Sırf yaşlı herifle kafa bulmak için dudaklarımı Bella'nın dudaklarına değil de boynuna bastırdım.

Adamın kafasındaki acı dolu bağrışlar neredeyse Bella'nın kalp atışlarını bastıracaktı, rahatsız edici insanların ortadan kaybolmasını diledim.

Fakat artık Bella'nın gözleri de Billy'nin üzerindeydi, adamın rahatsızlığını izliyordu.

"Hemen," diye emretti. Kısacık, perişan bir bakışın ardından kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Çiseleyen yağmurun altında kapıya doğru koşmasını hareket etmeden izledim. "Hey, Billy. Selam, Jacob," dedi zorlama bir mutlulukla. "Charlie günübirliğine bir yere gitti, umarım uzun zamandır beklemiyorsunuzdur."

"Geleli çok olmadı," dedi adam sessizce. Bana bakıp duruyordu. Kahverengi bir kese kâğıdını kaldırdı. "Sadece bunu getirmek istedim."

"Teşekkürler. Neden içeri gelip üstünüzü başınızı biraz kurutmuyorsunuz?"

Bella, adamın delici bakışlarından haberdar değilmiş gibi davranarak kapıyı açtı ve yüzüne yapıştırdığı gülümsemesiyle onları içeri davet etti. Onlar eve girene kadar bekledikten sonra kendisi de girdi.

Kapıyı kapatmak için dönerken, "Şunu ben alayım," dedi Billy'ye. Bir an için gözlerimiz kesişti, sonra da kapıyı kapattı.

Birisi arka bahçeyi gören pencerelerden birine ulaşamadan, Bella'nın kamyonetinden çıkıp her zamanki ağacıma gittim. Black'ler gidene kadar buradan ayrılmayacaktım. Eğer kabileyle aramız yeniden gerilecekse, bugün Billy'nin ne yapacağını tam olarak öğrenmem gerekiyordu.

"Yine mi balığa gitti? Her zamanki yere mi? Belki ona uğrayabilirim." *Artık öncekinden de acil. Bu kadar kötüleştiğini hiç bilmiyordum. Zavallı Bella, farkında değil...*

"Hayır," Bella aynı anda öyle kararlılıkla karşı çıktı ki dişlerimi sıktım. "Yeni bir yere gidecekmiş ama neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bella'nın sesinin anormal çıktığını duvarların ötesinden bile duyabiliyordum. Billy de fark etti.

Bu da ne? Charlie'yi görmemi istemiyor. Onu niçin uyarmam gerektiğini biliyor olamaz.

Bella'yı incelediği için yüz ifadesini görebiliyordum; gözleri parlak, çenesi inatçı bir şekilde havadaydı. Billy'ye hiç ziyaretine gelmeyen kızlarından birini hatırlattı.

Onunla yalnız konuşmam lazım.

"Jake," dedi yavaşça, "Neden gidip arabadan Rebecca'nın yeni resmini getirmiyorsun? Charlie için de bir tane bırakmış oluruz."

"Nerede?"

Jacob'ın saf, temiz düşünceleri artık hüzünlüydü, zihninde kamyonetteki öpücüğü tekrarlayıp duruyordu. Ancak onu babasından çok daha farklı bir sebepten etkiliyordu. Bella'nın, onu düşünmesi-

ni istediği şekilde düşünmeyecek kadar büyük olduğunu biliyordu ama kanıtını görmek canını sıkmıştı. Burnunu çekti, sonra da irkildi ve dikkati dağıldı.

Burada bir şeyler ekşimiş, diye düşündü. Acaba babasının kese kâğıdındaki hediyesine mi tepki veriyordu? Ben sabahleyin bozulan bir şeyin kokusunu almamıştım.

Billy, "Sanırım bagajda gördüm," diye rahatça yalan söyledi. "Araman gerekecek."

Jacob kapıdan çıkana kadar ne Billy ne de Bella konuştu. Jacob'ın omuzları çökmüştü ve yüzü asıktı. Yağmuru önemsemeden, arabaya doğru ağır adımlarla yürüdü, iç geçirip eski kıyafet ve unutulmuş ıvır zıvırları karıştırmaya başladı. Hâlâ zihninden öpücüğü geçiriyor, Bella'nın hoşuna gidip gitmediğine karar vermeye çalışıyordu.

Billy ve Bella koridorda yüz yüze duruyorlardı.

Nereden başlasam...

Billy bir şey diyemeden, Bella arkasını döndü ve mutfağa doğru ilerledi. Billy onun uzaklaşmasını izledikten sonra peşinden gitti.

Buzdolabının kapağı gıcırdadı, sonra hışırtı sesleri geldi.

Billy onun buzdolabının kapağını kapatmasını ve dönüp ona bakmasını izledi. Kızın yüzünde beliren savunmacı ifadeyi fark etti.

Önce Bella konuştu, sesi arkadaş canlısı değildi. Bilmiyormuş gibi davranmanın bir anlamı olmadığına karar verdiği belliydi. "Charlie uzun bir süre daha gelmeyecek."

O şeyi, kendince sebeplerden sır olarak tutuyor olmalı. Onun da bilmesi gerekiyor. Belki anlaşmayı gerçekten bozmadan onu uyarabilirim.

"Kızarmış balık için tekrar teşekkürler." Bella'nın onu başından savmak için konuştuğu son derece açıktı ama Billy yerinde kalmaya devam edince Bella'nın şaşırmadığını düşündü. Bella iç geçirip kollarını göğsünde bağladı.

"Bella," dedi. Billy konuştuğunda sesi artık umursamaz değildi, daha derin, daha ağırdı.

Bella onun devam etmesini beklerken, bir insan için mümkün olduğu kadar hareketsiz durdu.

"Bella," diye tekrarladı. "Charlie benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Evet."

Sonraki sözlerini çok yavaşça söyledi. "Cullen'lardan biriyle zaman geçirdiğini fark ettim."

"Evet," dedi yine, sesindeki düşmanlığı artık pek iyi gizleyemiyordu.

Billy onun ses tonuna yorumda bulunmadı. "Belki bu beni ilgilendirmez, ama bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Haklısın," diye karşılık verdi. "Bu *seni* hiç ilgilendirmez."

Çok öfkeliydi.

Söyleyeceklerini dikkatle düşünürken, sesi yine çok ağır bir hâl aldı. "Muhtemelen bunu bilmiyorsun, ayrılmış arazide Cullen ailesinin pek de hoş olmayan bir ünü var."

Çok dikkatliydi. Çizginin hâlâ nispeten doğru tarafındaydı.

"Aslında biliyorum." Bella'nın ağzından ateşli ve hızlı bir şekilde çıkan sözler, onun kullandığı tonun tam tersiydi. "Ama bu ün hak edilmiş olamaz, öyle değil mi? Çünkü Cullen'lar ayrılmış araziye hiç ayak basmıyorlar, haksız mıyım?"

Bu, adamın şaşkınlıkla durmasına sebep oldu. *Biliyor! Biliyor mu? Nasıl? Nasıl yapabildi? Yapamaz. Tüm gerçeği biliyor olamaz.* Düşüncelerini etki altına alan ani değişiklik yüzünden dişlerimi yine sıktım.

"Bu doğru," dedi kabul ederek. "Cullen'lar ile ilgili birçok şey biliyorsun. Tahmin ettiğimden de çok."

"Belki de senin bildiğinden daha fazlasını biliyorum."

Onu bu kadar savunmacı yapacak ne anlatmış olabilirler? Gerçeği anlatmadıkları kesin. Romantik peri masalları anlattıklarına hiç şüphe yok. Benim söyleyeceğim hiçbir şeyle ikna olmayacağı da belli.

"Belki de." Onunla aynı fikirde olmak zorunda kalması adamı kızdırdı. "Peki, Charlie de bu konuda bir şeyler biliyor mu?"

Bella'nın ifadesinin kaçamaklı bir hâl almasını izledi. "Charlie, Cullen'ları çok sever."

Charlie hiçbir şey bilmiyor.

"Bu beni ilgilendirmez ama belki Charlie'yi ilgilendirebilir," dedi Billy.

Bella uzun bir süre adamın yüzünü inceledi.

Kız avukata benziyor.

"Charlie'yi neyin ilgilendirip neyin ilgilendirmediği de beni ilgilendirir sanırım, değil mi?" diye sordu. Aslında tam olarak soruya benzemiyordu.

Yine göz göze geldiler.

En sonunda Billy iç geçirdi.

Charlie zaten bana inanmazdı. Onu yine kendimden uzaklaştıramam. Bu durumu göz önünde tutmam gerekecek.

"Evet, sanırım o da seni ilgilendirir."

Bella içini çekince duruşu rahatladı. Artık daha yumuşak çıkan sesiyle, "Sağ ol, Billy," dedi.

Billy, "Sadece ne yaptığını iyi düşün, Bella," diye uyardı.

Bella'nın cevabı hızlı oldu. "Tamam."

Başka bir düşünce dikkatimi çekti. Billy ve Bella'nın karşılaşmasına öyle odaklanmıştım ki Jacob'ın sonuç vermeyen arayışına hiç dikkat etmemiştim. Fakat o fark etti.

Hadi ama, salağın tekiyim. Beni ayak altından çekmek istedi.

Babasının onu utandırabileceğinden endişelenerek ve Bella'nın ona anlaşmanın bozulmasıyla ilgili bir şeyler söyleyebileceğinden korkarak bagajın kapağını kapayıp ve ön kapıya doğru fırladı.

Billy bagaj kapağının sesini duydu, vaktinin dolduğunu biliyordu. Son defa yalvardı. "Demek istediğim, şu anda yapmakta olduğun şeyi yapma."

Bella cevap vermedi, yüzü artık daha nazikti. Billy, Bella'nın onu dinleyeceğine dair bir umut kırıntısı hissetti.

Jacob ön kapıyı vurup açtı. Billy omzunun üzerinden baktığı için Bella'nın tepkisini göremedim.

Jacob yakınarak, "O arabada fotoğraf falan yok," diye homurdandı.

"Hımm, sanırım evde bıraktım," dedi Billy.

Oğlu yoğun bir iğneleyicilikle, "Harika," diye karşılık verdi.

"Tamam o zaman, Bella sen Charlie'ye..." Billy devam etmeden önce biraz bekledi, "uğradığımızı söylersin."

Bella'nın sesi, "Söylerim," derken yine ekşi çıktı.

Jacob şaşırdı. "Hemen gidiyor muyuz?"

Billy, "Charlie geç gelecekmiş," diye açıklarken sandalyesini kapıya doğru ilerletti.

Ne diye geldik ki o zaman? Jacob içinden söylendi. *Yaşlı herif iyice bunuyor artık.* "Aa, o zaman sonra görüşürüz, Bella."

"Tabii," dedi Bella.

Billy uyaran bir sesle, "Kendine dikkat et," diye ekledi.

Bella cevap vermedi.

Jacob babasının eşikten geçmesine ve verandanın tek basamağından inmesine yardım etti. Bella onları kapıya kadar geçirdi. Boş kamyonetine doğru baktıktan sonra Jacob'a el salladı ve Jacob babasını arabalarına bindirmeye uğraşırken kapıyı kapattı.

Bella'ya katılıp az önce olanlar hakkında konuşmayı ne kadar istesem de işimin daha bitmediğini biliyordum. Bella'nın merdivenden yukarı çıktığını duydum, ben de ağaçtan aşağı atladım ve evinin arkasındaki ağaçların arasına daldım.

Black'leri gündüz vakti, yayan takip etmek çok daha zordu. Otobanda yanlarından koşarak gidemezdim. Ormanın gür noktalarına girip çıktım, beni görecek kadar yakınlarda olanların düşüncelerini dinliyordum. La Push'a dönen sapağa onlardan önce vardım. Sadece aksi yönden gelen bir araba olduğu için, yağmurlu yolun karşısına koşarak geçtim. Yolun diğer yanında saklanacak çok yer vardı. Eski Ford'un gelmesini bekledim, sonra da karanlık ağaçların arasından arabayla birlikte koştum.

İkisi konuşmuyordu. Acaba Jacob öncesinde onu suçlamıştı da ben mi kaçırmıştım? Oğlanın aklı yine öpücükle meşguldü ve Bella'nın *fazlasıyla* hoşuna gittiğini somurtarak kabul etti.

Billy'nin aklında da başka bir hatıra vardı. Aynı şeyi benim de hatırladığımı fark edince şaşırdım. Fakat benimki farklı bir açıdandı.

İki buçuk yıldan fazla olmuştu. O zamanlar ailem Denali'deydi, geçici evlerimizin birinden diğerine geçerken, nezaket icabı ziyarette bulunmuştuk. Washington'a geri taşınmamız için yapılması gereken ön hazırlıkların arasında benzersiz bir görev de vardı. Carlisle işiyle ilgili detayları zaten ayarlamıştı ve Esme de düzelteceği yeni evi görmeden satın almıştı. Kardeşlerimle bana ait sahte belgeler Forks Lisesi'ne gönderilmişti. Fakat hazırlığın son adımı hem en önemli hem de en alışılmamış kısmıydı. Uygun bir zaman sonra, eskiden yaşadığımız evlere geri dönmüş olsak da daha önce hiç geri döndüğümüzü haber vererek onları uyarmak zorunda kalmamıştık.

Carlisle araştırmaya internetle başlamıştı. Makah Ayrılmış Arazisi üzerinde çalışmış, Alma Young adında, amatör bir soy izleme uzmanı bulmuştu. Aile tarihini öğrenmek isteyen hevesli kişilerden birisi gibi davranarak bölgede Ephraim Black'in soyundan hâlâ yaşayan birilerinin olup olmadığını sormuştu. Bayan Young, Carlisle'a iyi haberi verirken çok heyecanlanmıştı: Ephraim'in torunu ve torununun çocuklarının hepsi hâlâ La Push'ta yaşıyordu. Elbette Carlisle'a cep telefonu numarasını vermekte bir sıkıntı görmemişti. Uzak kuzeninden haber alınca, Billy Black'in çok heyecanlanacağından emindi.

Carlisle onu aradığında ben de evdeydim, yani Carlisle'ın söylediği şeyi duymuştum elbette. Billy şimdi kendi hatıralarını anımsıyordu.

Çok sıradan bir gündü. İkizler, arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı, o yüzden evde sadece Billy ve Jacob vardı. Billy oğlana kocayemiş ağacını oyarak denizaslanı yapmayı öğretirken telefon çaldı. Billy tekerlekli sandalyesiyle mutfağa gitti, çocuk işine öyle odaklanmıştı ki babasının gittiğini fark etmedi bile.

Billy, Harry veya Charlie'nin aradığını düşündü. Neşeyle, "Selam!" diyerek açtı telefonu.

"Merhaba. Billy Black'le mi görüşüyorum?"

Hattın diğer ucundaki sesi tanımadı ama bir sebepten tepesini attıran, keskin ve net bir şeyler vardı.

"Evet, ben Billy. Kim arıyor?"

Yumuşak ancak soğuk soğuk içine işleyen ses Billy'ye, "Adım Carlisle Cullen," dedi. Billy yer ayaklarının altından çekiliyormuş gibi hissetti. Çılgınca bir saniye için kâbus gördüğünü düşündü.

Bu isim ve bu keskin ses bir efsanenin, bir korku hikâyesinin parçasıydı. Uyarılmış ve hazırlanmış olsa da hepsi çok uzun zaman öncesinde kalmıştı. Billy, bir gün o korku hikâyesindeki dünyada yaşamak zorunda kalacağına hiç inanmamıştı.

"Adım sizin için bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu ses. Billy karşısındaki kişinin sesinin ne kadar genç geldiğini fark etti. Olması gerektiği gibi, yüzlerce yıl yaşamış birine ait gibi gelmiyordu.

Billy kendi sesini bulmak için savaş verdi. En sonunda, "Evet," dedi tarazlı sesiyle.

Karşı taraftan hafif bir iç geçiriş sesinin geldiğini düşündü.

"Bu iyi," diye cevapladı canavar. "Görevimizi yapmamızı kolaylaştırır."

Canavarın söylediği şeyi fark ettiğinde aklı uyuştu. Görev. Anlaşmadan bahsediyordu. Billy dikkatli bir şekilde ezberlemiş olduğu kuralları hatırlamaya çabaladı. Eğer canavar yerine getirmesi gereken bir görev olduğunu söylüyorsa, öyleyse, bu tek bir anlama gelebilirdi.

Billy'nin yüzündeki bütün kan çekildi ve duvarlar üzerine geliyormuş gibi hissetti, tekerlekli sandalyesinde sabit bir şekilde oturduğunu biliyordu oysa.

"Geri dönüyorsunuz," dedi boğulur gibi.

"Evet," dedi canavar. "Bunu duymanın sizin için pek hoş olmadığını biliyorum. Fakat kabilenizin veya Forks'ta yaşayan insanların tehlikede olmadığına sizi temin ederim. Yöntemlerimizi değiştirmedik."

Billy'nin aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Daha doğmadan önce bu anlaşmayla bağlanmıştı. Karşı çıkmak, tehdit etmek istedi ama anlaşma olsun ya da olmasın, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Forks'un dışında yaşayacağız." Canavar bir dizi rakam saydı, enlem ve boylamı söyleyerek koordinat verdiğini anlaması Billy'nin birkaç saniyesini aldı. Yazmak için bir şeyler aradı, siyah bir keçeli kalem buldu ama kâğıt yoktu.

Boğuk sesiyle, "Bir daha," dedi.

Rakamlar bu defa daha yavaşça söylendi ve Billy onları koluna karaladı.

"Anlaşmayı ne kadar iyi bildiğinizden emin değilim, ama..."

"Biliyorum," diye lafını kesti Billy. Kabileden hiç kimse, kan içicilerin inlerinin sekiz kilometre yakınına giremezdi. Kabileye ait olan araziyle kıyaslandığında küçük bir alandı ama şu anda çok fazla gibi görünüyordu.

Çocuklarını bu kurala uymaya nasıl ikna edeceklerdi? Kendi bildiğini okuyan kızlarını ve gamsız oğlunu düşündü. Hikâyelerin hiçbirine inanmıyorlardı. Yine de, eğer masumca bir hata yapacak olsalar, meşru birer hedef haline geleceklerdi.

"Tabii ki," diye cevapladı canavar kibarca. "Biz de çok iyi biliyoruz. Merak etmenizi gerektirecek bir şey yok. Bunun sebep olacağı

rahatsızlık için üzgünüm ama insanlarınızı hiçbir şekilde etkilemeyeceğiz."

Billy yine uyuşmuş bir hâlde dinledi.

"Planımız Forks'ta yaklaşık on yıl yaşamak."

Billy'nin kalbi durdu. On yıl.

"Çocuklarım bölge lisesine gidecekler. Kabilenizden çocuklardan oraya giden var mı, bilmiyorum..."

"Yok," diye fısıldadı Billy.

"Pekâlâ, eğer gitmek isteyen olursa, güvenli olacağını temin edebilirim."

Forks'taki çocukların yüzleri Billy'nin aklında belirdi. Onları korumak için yapabileceği hiçbir şey yok muydu?

"Size numaramı vereyim. Daha dost canlısı bir yaklaşımdan mutluluk..."

"Hayır," dedi Billy. Bu defa sesi daha güçlü çıktı.

"Elbette. Siz kendinizi nasıl rahat hissedecekseniz."

Ardından panik yaratan başka bir şey aklında beliriverdi. Canavar çocuklarından bahsetmişti...

"Kaç tane?" diye sordu Billy. Sesi boğuluyormuş gibi çıktı.

"Pardon?"

"Kaç kişisiniz?"

O pürüzsüz, kendine güvenli ses ilk defa tereddüt etti. "Uzun yıllar önce iki kişi daha ailemize katıldı. Artık yedi kişiyiz."

Billy çok yavaşça ve bile isteye telefonu kapattı.

Ondan sonra ben de koşmayı bırakmak zorunda kaldım. Anlaşmaya göre sınıra yaklaşmamıştım bile ama bu hatırası fazla yaklaşmak istemememe sebep oldu. Kuzeye dönüp evime yöneldim.

Billy'nin düşüncelerinden yardımı olacak bir şey çıkmadı. Onun da benimle aynı adımları izleyeceğinden emindim; güvenli bölgesine geri dönecek ve dostlarıyla temasa geçecekti. Bu yeni bilgiyi her açıdan kesip biçecek ve aynı sonuca varacaklardı. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Anlaşmaları onları koruyan tek şeydi.

Billy'nin Charlie'yle uzun zamandır süregelen dostluğunun kavganın merkezi olacağını düşünüyordum. Billy, Charlie'yi daha detaylı bir şekilde uyarmaya izni olsun diye sıkı bir savaş verecekti. Soğuk olan, onun kızını bir kurban, bir hedef, bir öğün olarak seç-

mişti. Billy'nin ilişkimizi tanımlamak için hangi kelimeyi seçeceğini ancak tahmin edebilirdim.

Elbette Billy'den daha tarafsız olanlar, sessiz kalmasında ısrar ederdi.

Her şeye rağmen, Billy'nin Carlisle'ın hastanede çalışmasının tehlikeli olduğu konusunda Charlie'yi uyarma teşebbüsü de pek iyi gitmemişti. Fantastik şeyler eklemesinin kesinlikle yardımı olmuyordu. Billy bunu zaten fark etmişti.

Eve varmak üzereydim. Carlisle'a durumla ilgili güncel bilgileri ve yaptığım gözlemi haber verecektim. Gerçekten de yapılacak başka bir şey yoktu. Onun tepkisinin de aynı olacağını biliyordum. Tıpkı Quileute'la gibi, bizim de anlaşmaya harfi harfine uymaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Görünürde hiç araba yokken yine otoyoldan karşıya geçtim. Araç yoluna girdiğim anda garajdan gelen tanıdık motorun sesini duydum. Tek şeritli araç yolunun ortasında durdum ve bekledim.

Rosalie'nin kırmızı BMW'si virajı aldı ve tekerlekleri ciyaklatarak durdu.

Gönülsüzce el salladım.

Eğer sana çarpmam arabamı mahvetmeyecek olsa yapardım, biliyorsun.

Başımı salladım.

Rosalie motora gaz verdi, sonra iç geçirdi.

"Oyunu duydun, sanırım."

Bırak gideyim, Edward. Kafasında bir varış noktası göremedim. Sadece buradan uzaklaşmak istiyordu. *Emmett kalacak. Bu yeterli, değil mi?*

"Lütfen?"

Gözlerini kapattı ve derin bir şekilde nefes aldı. *Bu senin için neden bu kadar önemli, anlamıyorum.*

"*Sen* benim için önemlisin, Rose," dedim.

Herkes bensiz daha çok eğlenecek.

Omzumu silktim. Haklı olabilirdi.

İyi olmayacağım.

Gülümsedim. "İyi olmanı istemiyorum. Sadece tahammül etmeni istiyorum."

Tereddüt etti.

"O kadar da kötü olmayacak," diye söz verdim. "Belki maçı açık ara alıp beni kötü göstereceksin."

Gülümsememek için savaşırken ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. *Emmett ve Jasper'ı alırım.*

Hep kaslıları seçerdi.

"Anlaştık."

Bir kez daha derin nefes aldı, anlaştığımız için anında pişmanlık duydu. Bella'yla aynı yerde olduğunu hayal etmeye çalıştı ama zorlandı.

"Bu akşam hiçbir şey olmayacak, Rose. Karar falan vermeyecek. Sadece beyzbol oynayışımızı izleyecek, o kadar. Bunu bir deney gibi düşün."

Yani öyleyse, patlayabilir mi?

Ona bezgin bir bakış attım, gözlerini devirdi.

"Eğer işe yaramazsa, toplanıp başka bir çözüm yolu bulacağız."

Rosalie başka çözüm yollarıyla dolup taşıyordu, çoğu adice şeylerdi ama teslim olmaya hazırdı. Deneyecekti ama medeni olmak için fazla uğraş sarf etmeyeceğini görebiliyordum. Eh, bu da bir başlangıçtı.

Gidip üstümü değiştirsem iyi olur öyleyse. Arabasını geri vitese takıp eve doğru hızlandı, sıfırdan yüz yirmiye çıktıktan sonra gözden kayboldu. Ben doğruca ormandan geçen kestirmeden gittim.

İçeride Emmett dev ekrandan, aynı anda dört farklı beyzbol maçı izliyordu. Ayrıca başını çevirmiş, Rosalie'nin garaja giren arabasının sesini dinliyordu.

Televizyonu gösterdim. "Orada göreceğin şeylerin hiçbiri bu akşam kazanmana yardım etmeyecek."

Rose'u oynamaya ikna mı ettin?

Başımı salladığımda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Sana borçlandım.

Dudak büktüm. "Gerçekten mi?"

Bir şey istediğimi görünce merakı uyandı. *Tabii, ne istiyorsun?*

"Bella'nın etrafındayken terbiyeli olmanı?"

Rose içeri girip ikimizi de kasten görmezden gelerek yukarı çıktı.

Emmett ricamı düşündü. *Bu tam olarak neyi içeriyor?*

"Onu bilerek korkutmamayı."

Omzunu silkti. "Gayet adil."

"Fevkalade."

Geri döndüğün için mutluyum. Son birkaç ay, Emmett için alışılmadık biçimde sıkıcıydı. Önce ruh hâlim, sonra da yokluğum yüzünden.

Neredeyse özür dileyecektim ama şu anda kızgın olmadığını biliyordum. Emmett ânı yaşardı.

"Alice'le Jasper nerede?"

Emmett, maçları izlemeye geri döndü. *Avlanıyorlar. Jasper hazır olmak istiyor. Komik ama Jasper bu akşam için ondan beklemediğim kadar heyecanlı görünüyor.*

"Komik gerçekten," diyerek ona hak verdim. Aslında nedenine dair bir tahminim vardı.

Edward, canım, parkelerime su damlattığını duyabiliyorum. Lütfen üzerine kuru bir şeyler giy ve yeri de sil.

"Kusura bakma, Esme!"

Bu defa Charlie için giyindim, nadiren giydiğim etkileyici yağmurluklardan birini çıkardım. Hava durumunu ciddiye alan, soğuktan ve yağmurdan kaçınmak isteyen biri gibi görünmek istedim. İnsanları rahatlatan şeyler ufak detaylardı.

İçgüdüsel olarak şişe kapağımı yeni kotumun cebine soktum.

Yeri silerken bu akşam beyzbol oynayacağımız açıklığı düşündüm ve Bella'nın dün yaşananlardan sonra, varış noktamıza benimle koşma konusunda pek hevesli olmayabileceğini fark ettim. *Biraz* koşmak zorunda kalacağımızı biliyordum ama ne kadar kısa olursa o kadar iyiydi herhalde.

Emmett'a, "Cipini ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Güzel ceket. Kıs kıs güldü. *Kuru ve sıcak kalmaya çalış.*

Abartılı bir sabır ifadesiyle bekledim.

"Tabii," dedi. "Ama şimdi sen bana borçlusun."

"Sana borçlu olmak bir zevk."

O kahkaha atarken ben de üst kata fırladım.

Carlisle'la hızlı bir konuşma yaptık. O da benim gibi, omevcut şekilde devam etmek dışında yapılacak bir şey göremedi. Sonra da Bella'ya dönmek için acele ettim.

Emmett'ın cipi, sadece büyüklüğüyle bile arabalarımızın en dikkat çekeniydi. Fakat bu sağanak yağmurda dışarıda fazla insan yoktu ve yağan yağmur da arabayı kimin kullandığını görmeyi zorlaştırıyordu. İnsanlar dev arabanın kasaba dışından olduğunu sanacaklardı.

Bella'nın ne kadar zamana ihtiyaç duyacağını bilmiyordum, o yüzden hazırlandığından emin olmak için evinden bir sokak öteye döndüm.

Daha sokağın sonuna gelmeden, Charlie'nin düşüncelerinin panikle dolu olduğunu fark ettim. Bella başlamış olmalıydı. Charlie'nin aklında Emmett'ın yüzünü gördüm. Onun ne alakası vardı?

Aracı, evlerin arasındaki küçük ormana aracı çektim ve motoru rölantiye aldım.

Konuştukları şeyleri duyacak kadar yakındım. Etraftaki evler sessiz değildi ama hem zihinsel hem de fiziksel seslerini görmezden gelmek kolaydı. Artık Bella'nın sesine öyle duyarlıydım ki, bir stadyum dolusu haykıran insanın arasından bile onunkini ayırt edebilirdim.

"Edward, baba," diyordu.

"Öyle mi?" diye üsteledi babası. Benim hakkımda konuştukları şeyden anlam çıkarmaya çalıştım.

Bella, "Sanırım öyle gibi," diye itiraf etti.

Babası, "Dün gece bana kasabadaki erkeklerin hiçbiriyle ilgilenmediğini söylemiştin," diye sitem etti.

"Şey, Edward tam olarak kasabada yaşamıyor, baba. Her neyse, daha her şey çok yeni, bilirsin işte. Beni bu erkek arkadaş muhabbetiyle daha fazla utandırma, olur mu?"

O anda konuşmanın parçalarını birleştirebildim. Charlie'nin düşüncelerinden, bu açıklama yüzünden ne kadar kaygılandığını anlamaya çalıştım ama bu akşam fazladan dayanıklıydı sanki.

"Buraya ne zaman gelecek?"

"Birkaç dakika içinde burada olur." Bella'nın sesi bu konuda babasından daha telaşlı geliyordu.

"Seni nereye götürüyor?"

Bella abartılı bir şekilde inledi. "Umarım sorgulaman bitmiştir. Ailesiyle birlikte beyzbol oynayacağız."

Bir saniyelik sessizliğin ardından Charlie kahkaha atmaya başladı. "*Sen* beyzbol mu oynayacaksın?"

Charlie'nin ses tonu, üvey babasının mesleğine rağmen, Bella'nın bu sporun büyük bir hayranı olmadığının kanıtıydı.

"Sanırım çoğunlukla izleyeceğim."

"Bu çocuktan gerçekten hoşlanıyor olmalısın." Charlie'nin sesi artık daha şüpheciydi. Aklından geçen görüntülere bakılırsa sanırım parçaları birleştirerek aramızdaki bu ilişkinin ne kadardır devam ettiğini çözmeye çalışıyordu. Önceki gece şüphelerinde haklı olduğunu hissetti.

Motoru çalıştırıp U dönüşü yaptım. Hazırlığı bitirmişti ve ben de yeniden onunla olmak için can atıyordum.

Kamyonetinin arkasına park edip dış kapıya fırladım. Charlie, "Beni fazla şımartıyorsun," diyordu.

Zili çaldım, sonra kapüşonumu taktım. İnsan rolü oynamakta iyiydim ama şu anda normalde olduğundan daha önemli geliyordu.

Charlie'nin kapıya doğru gelen ayak seslerini ve hemen peşinden gelen Bella'yı duydum. Charlie'nin zihni endişelenmek ile gülmek arasında gidip geliyordu. Bella'nın isteyerek beyzbol oynaması fikrini hâlâ komik bulduğunu düşündüm, haklı olduğumdan neredeyse emindim.

Charlie kapıyı açtı, gözleri omuz hizama bakıyordu, daha kısa birini bekliyordu. Sonra geriye doğru yarım adım atıp tekrar baktı.

Geçmişte bu tepkiyle çok fazla karşılaştığımdan, anlamak için aklını okumaya ihtiyacım yoktu. Bir anda karşısında bir vampir beliren her normal insan gibi, damarlarına adrenalin salgılanmıştı. Saniyenin ufacık bir parçasında midesi korkuyla burulacaktı ve sonra mantıklı yanı devreye girecekti. Beyni, onu benim farklı olduğumu gösteren küçük aykırılıkları görmezden gelmeye zorlayacaktı. Gözleri tekrar odaklanacak ve genç bir erkekten başka bir şey görmeyecekti.

Benim normal bir delikanlı olduğum sonucuna varmasını izledim. Vücudunun verdiği garip tepkinin sebebini merak edeceğini biliyordum.

Birden kafasında Carlisle'ın görüntüsü belirdi, yüzlerimizi kıyaslıyordu herhalde. Birbirimize gerçekten benzemiyorduk ama ten

rengimizin uyumu çoğu insan için yeterliydi. Belki de Charlie'ye öyle gelmemişti. Bir konuda kesinlikle memnun değildi.

Bella, Charlie'nin omzunun üzerinden endişeyle olan biteni izliyordu.

"İçeri gir, Edward." Geriye çekilip içeri girmemi işaret etti. Bella arkasından çabucak kaçtı.

"Teşekkür ederim, Şef Swan."

İstemsizce de olsa biraz gülümsedi sanki. "İçeri gir ve bana Charlie de. Dur, ceketini alayım."

Hemen üzerimden çıkardım. "Teşekkürler, efendim."

Charlie küçük oturma odasının kapısını gösterdi. "Otursana, Edward."

Bella yüzünü buruşturdu, yola çıkmamızı istediği belliydi.

Tekli koltuğu seçtim. Kanepeyi seçmek biraz fazla cüretkâr olur gibi gelmişti, Bella veya Charlie yanıma oturmak zorunda kalırdı. Resmi bir ilk randevuda aileyi ayırmamak önemliydi.

Bella tercihimden hoşlanmadı. Charlie yerine yerleşirken Bella'ya göz kırptım.

"Kızımı beyzbol seyretmeye götürüyormuşsun," dedi Charlie. Yüzünden eğlendiği anlaşılıyordu.

"Evet, efendim, planımız bu."

Artık yüksek sesle gülüyordu. "Sana kolay gelsin."

Kibarca gülerek ona eşlik ettim.

Bella ayağa fırladı. "Pekâlâ, benimle bu kadar eğlenmeniz yeter. Hadi gidelim." Hızlıca koridora yürüyüp kollarını ceketine geçirdi. Charlie'yle onun peşinden gittik. Ben de ceketimi alıp üzerime giydim.

Charlie, "Fazla geç kalma, Bell," diye uyardı.

"Merak etme, Charlie. Onu eve erken getiririm," dedim.

Bir süre beni dikkatlice süzdü. "Kızıma iyi bak, olur mu?"

Bella bir kez daha dramatik bir şekilde inledi.

Bu kelimeleri söylemek ve doğruluğundan emin olmak, düşündüğümden çok daha tatmin ediciydi. "Benim yanımda güvende olacak, söz veriyorum, efendim."

Bella dışarı çıktı.

Yine Charlie'yle birlikte güldük, sadece bu defa benim kahkaham da samimiydi. Charlie'ye gülümsedim ve Bella'nın peşinden dışarı çıkarken ona el salladım.

Fazla uzaklaşmadım. Bella küçük verandada donakalmış, Emmett'ın cipine bakıyordu. Charlie arkamdan gelip Bella'yı kaçmaktan alıkoyan şeyin ne olduğuna baktı.

Şaşkınlıkla ıslık çaldı. "Emniyet kemerlerinizi takın," dedi sertçe.

Babasının sesi onu yeniden harekete geçirdi. Şakır şakır yağan yağmura dalıverdi. İnsan hızında kalsam da yolcu kapısına ondan önce ulaşıp kapısını açmak için uzun bacaklarımın avantajını kullandım. Bir an tereddüt etti; önce koltuğa, sonra yere, sonra yine koltuğa baktı. Derin bir nefes aldı ve zıplayacakmış gibi dizlerini kırdı. Cipin pencereleri yüzünden Charlie bizi fazla göremezdi, o yüzden onu kaldırıp bindirdim. Şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Sürücü tarafına geçmek için arabanın etrafından dolanırken Charlie'ye yine el salladım. O da formalite gereği karşılık verdi.

Bella arabanın içinde emniyet kemeriyle boğuşuyordu. İki kopçayı da elinde tutarak bana baktı. "Bütün bunlar da nedir?"

"Arazi yolları için koşum takımı."

Kaşlarını çattı. "Hayır ya."

Bir süre aradıktan sonra bir girinti buldu ama iki kopçayı da oraya uyduramadı. Şaşkın suratına güldükten sonra, parçaların hepsini yerlerine taktım. Ellerim boğazına değince, kalbi yağan yağmurdan daha gürültülü şekilde çarptı. Parmaklarımı köprücükkemiğinde son bir kez gezdirdikten sonra yerime yerleştim ve motoru çalıştırdım.

Evinin önünden ayrılırken biraz endişeli bir sesle, "Bu çok *büyük* bir araba," dedi.

"Bu Emmett'ın. Bütün yol boyunca koşmak istemeyeceğini düşündüm," diye itiraf ettim.

"Bu şeyi nerede tutuyorsunuz?"

"Dış binalardan bir tanesini garaj hâline getirdik."

Arkamdaki boş kopçalara baktı. "Sen emniyet kemerini takmayacak mısın?"

Ona boş boş baktım.

Kaşlarını çattı ve gözlerini deviriyordu ki ifadesi yarıda kaldı.

"Bütün bir yol *boyunca* koşmak mı?" Sesi normalden bir oktav yüksekti. "Yani yolun bir kısmında koşacağız mı demek istiyorsun?"

"Sen koşmayacaksın," diye hatırlattım.

İnledi. "Sanırım kusacağım."

"Gözlerini kapalı tutarsan daha iyi hissedersin."

Dişlerini alt dudağına geçirdi.

Benimle güvende olacağını ona garanti etmek istedim. Eğilip alnından öptüm. Sonra da irkildim.

Saçlarını ıslatan yağmur, kokusunu hiç beklemediğim bir şekilde etkilemişti. Boğazımdaki istikrarlı yangın birden beni yakıp kavurdu. Kendimi engelleyemeden dudaklarımdan acı dolu bir inilti kaçtı.

Hemen dimdik durup aramıza mesafe koydum. Kafası karışmış hâlde bana bakıyordu. Açıklamaya çalıştım.

"Yağmurda öyle güzel kokuyorsun ki."

"Bu iyi bir şey mi, kötü mü?" diye sorarken yüzünde dikkatli bir ifade vardı.

İçimi çektim. "Hem iyi hem kötü, her zaman öyle."

Yağmur ön cama dolu gibi gürültüyle çarpıyor, sıvıdan ziyade katı gibi ses çıkarıyordu. Yoldan çıkıp araziye girdim, cipin bizi ormanın derinliklerinde götürdüğü yere kadar gidecektik. Birkaç kilometre daha az koşmuş olacaktık.

Bella, camdan dışarı bakarken düşüncelere dalmış görünüyordu. Cevabım onu üzdü mü, diye merak ettim. Ancak daha sonra pencerenin kenarını nasıl kavradığını, diğer eliyle koltuğu ne kadar sıkı tuttuğunu fark ettim. Yavaşlayıp kayaların ve ağaç köklerinin üzerinden becerebildiğim kadar dikkatli geçtim.

Uyuşuk bir dinozora benzeyen kamyoneti dışındaki hiçbir şeyle yolculuk etmekten hoşlanmıyordu. Belki de bu sallantılı yolculuk, gideceğimiz en uygun yöntemden daha az nefret etmesini sağlardı.

Patika köknar ağaçlarıyla çevrili, küçük bir açıklıkta sona erdi, orada dağdan aşağı inmek için aracı döndürmeye yetecek kadar alan vardı. Motoru durdurdum, aniden her yer sessizleşti. Fırtınayı atlatmıştık, artık sadece sis vardı.

"Üzgünüm, Bella," diyerek özür diledim. "Buradan sonrasını yürümemiz gerekecek."

"Ne yapalım, biliyor musun? Sen git, ben burada bekleyeyim."

Sesi yine soluk soluğaydı. Yüzüne bakıp ne kadar ciddi olduğunu görmeye çalıştım. Gerçekten o kadar korkuyor muydu, yoksa

inatçılık mı ediyordu, anlayamadım. "Cesaretine ne oldu? Bu sabah inanılmazdın."

Çok küçük bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı." En son maceramız hâlâ aklımda."

O gülümsemeyi aklımda tutarak arabanın etrafından dolandım. Benimle biraz alay mı ediyordu ne?

Kapısını açtım ama kıpırdamadı. Kemer hâlâ mani oluyordu herhalde. Onu özgür bırakmak için çabucak çözdüm.

"Ben bunları açarım," diye karşı çıktı. Fakat o daha, "Sen önden git," diyene kadar halletmiştim bile.

Yüz ifadesini inceledim. Korku yoktu ama biraz endişeli görünüyordu. Benimle yolculuk etmekten vazgeçmesini istemiyordum. İlk olarak, oraya gitmenin en kolay yolu koşmaktı. Fakat ondan da ötesi, Bella'dan önce, koşmak benim en sevdiğim şeydi. Bunu onunla paylaşmak istiyordum.

Fakat bir şans daha vermesi için onu ikna etmem gerekecekti.

Belki de *büyülemenin* daha kuvvetli bir şeklini yapsam daha iyiydi.

Geçmişte yaşadığımız bütün etkileşimleri düşündüm. İlk günlerde bana karşı verdiği tepkileri sıklıkla yanlış anlıyordum ama şimdi onları yeni bir filtreden geçirip görüyordum. Gözlerine belli bir yoğunlukla bakarsam ne düşündüğünü unutacağını biliyordum. Onu öptüğümdeyse her şeyi unuturdu. Mantığını, kendini korumayı, hatta nefes almak gibi hayati şeyleri bile unutuyordu.

"Hımm..." Nasıl ilerleyeceğimi düşündüm. "Görünüşe göre, hafızanı tazelemem gerekecek."

Onu kaldırıp cipten çıkardım ve nazikçe yere indirdim. Biraz endişeli, biraz da heyecanlı bir hâlde bakıyordu.

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Hafızamı mı tazeleyeceksin?"

"Öyle bir şey."

Geçmişte, gizli düşüncelerini duymak için yoğun bir şekilde odaklandığımda onda çok güçlü etkiler yaratmıştım. Bunun beyhudeliğiyle eğlenerek, tekrar denedim. Berrak, koyu renkli gözlerinin içine baktım. Gözlerimi kıstım ve sessizliğini aşmak için kendimi zorladım. Elbette duyulacak bir şey yoktu. Gözkapaklarını hızlı hızlı dört kere kırptı, endişeli yüz ifadesi daha sersemlemiş bir hâl aldı.

Doğru yolda olduğumu hissettim.

Ellerimi başının iki yanından cipin tavanına dayayarak ona yaklaştım. Geriye doğru bir adım atıp kapıya yaslandı. Daha fazla alana mı ihtiyacı vardı? Çenesini havaya kaldırdı, yüzü onu öpebilmem için mükemmel açıdaydı. Uzaklaşmak istemiyordu demek ki. Birkaç santim yaklaştım. Gözleri hafifçe kapandı, dudakları aralandı.

"Seni endişelendiren şey nedir tam olarak?" diye mırıldandım.

Yine gözkapaklarını hızlı hızlı kırptı ve hırıltılı bir nefes aldı. Nefesiyle ilgili durmadan ortaya çıkan sorunlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Ona gereken sıklıkla nefes almasını hatırlatmam mı gerekiyordu?

"Şey..." Yutkunduktan sonra bir kez daha zorlanarak nefes aldı. "Bir ağaca çarpmak ve ölmek. Sonra hastalanmak."

Olayları resmetme şekline sırıttım, sonra da yüzümü önceki yoğun hâline dönmesi için zorladım. Yavaşça önem doğru eğildim ve dudaklarımı köprücük kemiklerinin arasındaki küçük boşluğa değdirdim. Nefesi kesildi, kalbi pırpır ediyordu.

Dudaklarımı boğazından ayırmadan konuştum. "Hâlâ endişeli misin?"

Sesini bulması biraz zaman aldı. "Evet." Kendinden emin olamadan, fısıldayarak konuştu. "Yani ağaçlara çarpmak ve hastalanmak konusunda."

Başımı yavaşça yukarı kaldırıp dudaklarımı boynunda gezdirdim. Sonraki sorumu çenesinin hemen altındaki boşluğa doğru sordum. Gözkapakları kayarak tamamen kapandı.

"Peki ya şimdi?"

Artık nefes nefese soluk alıp veriyordu. "Ağaçlar," dedi kesik kesik. "Bulantı?"

Dudaklarımı yüzünün yan tarafından yukarı doğru çıkarıp önce gözkapaklarından birini, sonra da diğerini yumuşakça öptüm.

"Bella, gerçekten de bir ağaca çarpacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" Onu nazikçe azarladım. Sonuçta, her şeyde iyi olduğumu düşünen oydu. Belki de bana olan inancını sorguluyormuşum gibi yapardım.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ama *ben* çarpabilirim."

Usulca ve kararlılığımdan bir şey kaybetmeden, yanağını öpe öpe dudağının kenarına kadar geldim. "Bir ağacın sana zarar vermesine izin verir miyim?"

Üst dudağım hayal edilebilecek en hafif baskıyla alt dudağına değdi.

"Hayır," diye soludu. Çıkardığı ses yumuşak bir mırıltıdan ibaretti.

"Görüyorsun işte, korkacak hiçbir şey yok, değil mi?" diye fısıldarken dudaklarımı tüy gibi bir hafiflikle onunkilere değdiriyordum.

Titreyerek iç geçirirken, "Hayır," dedi.

Yalnızca onu etkilemek için yapmış olsam da ben de tümüyle zayıf düştüğümü fark ettim.

Aklımın kontrol altında olduğunu sanmıyordum. Vücudum avlandığım zamanlarda ne kadar kontrolüm altındaysa şimdi de öyleydi; dürtü ve iştah, mantığı alt ediyordu.

Ancak şimdi arzularım, ustalaşmak için zaman harcadığım eski ihtiyaçlarımla ilgili değildi. Bunlar yeni tutkulardı ve onları nasıl idare edeceğimi henüz öğrenmemiştim. Ağzımı biraz fazla sertçe onunkine yapıştırdım, yüzünü kendiminkine yaklaştırmak için kavradım. Onu her zerremde hissetmek istedim. Birbirimizden asla ayrılamayalım diye, ona sıkıca sarılmak istiyordum.

Bu yeni ateş, sadece düşünme kabiliyetimi elimden alan acısız ateş, o kollarını boynuma sıkıca dolayınca ve vücudu benimkine doğru kıvrılınca daha da harlanarak yandı. Sıcaklığı ve nabzı göğsümden baldırıma kadar her yerimle kaynaştı. Hissettiklerimin içinde boğuluyordum.

Dudakları benimkilerle birlikte aralandı, hiçbir zerrem bu öpücüğü derinleştirmekten başka bir şeyi düşünemiyordu.

İroniktir ki, onu kurtaran en temel içgüdüm oldu.

Sıcak nefesi ağzıma dolunca istemsizce verdiğim refleksler devreye girdi; zehir akışı başladı, kaslarım kasıldı. Beni kendime getirmeye yetecek kadar şoka soktu.

Sendeleyerek ondan uzaklaştım, ellerinin boynumdan ve göğsümden aşağı kaydığını hissediyordum.

Korkuyla doldum.

Ona zarar vermeye ne kadar yaklaşmıştım? Onu *öldürmeye*?

Bunu, önümde duran şaşkın yüzü kadar net görebiliyordum. Onsuz bir dünya. Bu kaderi daha önce o kadar çok göz önünde bulundurmuştum ki o boş dünyanın enginliğini, vereceği ıstırabı şu anda hayal etmeme gerek yoktu. Katlanabileceğim bir dünya olmadığını biliyordum.

Ya da onun sefalet içinde yaşadığı bir dünya olurdu. Eğer tamamen masumane bir hatayla, dilini jilet keskinliğindeki dişlerimden birine değdirmiş olsaydı...

"Lanet olsun, Bella!" Ağzımdan kıvrılıp da çıkan kelimeleri doğru düzgün duymuyordum bile. "Benim sonum olacaksın, yemin ediyorum, beni öldüreceksin." Kendimi hasta ederek titredim.

Onu öldürmek kesinlikle beni de öldürürdü. Onun hayatı benim tek hayatımdı. Kırılgan, fani hayatımdı.

Elleriyle dizlerinden destek alarak nefesini toplamaya çalıştı.

"Sen yıkılmazsın," diye mırıldandı.

Fiziksel dayanıklılığımla ilgili haklı sayılırdı, onunkinden çok farklıydı. Varlığımın onunkine nasıl kördüğüm olarak bağlandığını bilmiyordu. Ve az önce ortadan kaybolmaya ne kadar yakın olduğunu da bilmiyordu.

"*Seninle* tanışmadan önce, buna belki inanabilirdim," diye inledim ve derin bir nefes aldım. Onunla yalnız kalmak güvenli gelmiyordu. "Ben aptalca bir şey yapmadan buradan gitsek iyi olur," dedim.

Ona uzandım, acele etme ihtiyacımı anlamışa benziyordu. Onu sırtıma aldığımda itiraz etmedi. Kollarını ve bacaklarını hızlıca etrafıma sardı, aklımın bedenimi kontrol etmeye devam etmesi için bir saniye savaşmak zorunda kaldım.

"Gözlerini kapatmayı unutma," diye uyardım.

Yüzünü omzuma gömdü.

Uzun bir koşu değildi ama kendime çeki düzen vermeme yetti. Konu içgüdülerim olunca, hiçbir şeye güvenemeyecekmişim gibi görünüyordu. Sırf bir konudaki otokontrolüme güveniyorum diye, her konuda kontrol sahibi olacağım anlamına gelmiyordu. Onu korumak için bir adım geri çekilip çizgiyi çekmeliydim. Onun nefes almasını ve benim de düşünmemi etkilemeyecek türden fiziksel te-

maslarla sınırlı kalmak zorundaydım. Benim düşünme kabiliyetimi yitirmememin daha önemli olması acınası bir şeydi.

Kısa yolculuğumuz sırasında hiç hareket etmedi. Düzenli bir şekilde duyulan nefes seslerini, biraz hızlanmış olsa da kalbinin ritmik atışlarını duyabiliyordum. Durduğumda bile kıpırdamadı.

Arkama uzanıp saçını okşadım. "Bitti, Bella."

Önce kollarını gevşetip derin bir nefes aldı ve sonra gergin bacaklarını rahatlattı. Birden vücudunun sıcaklığı yok oldu.

"Ah!" diye bağırdı.

Arkamı dönüp bakınca onu, bir çocuğun yere fırlattığı oyuncak bebek gibi garip bir şekilde yerde otururken buldum. Gözlerindeki şaşkınlığın yerini hızla kızgınlık aldı, oraya nasıl geldiğini bilmese de, kesinlikle suçlanacak kişiyi biliyormuş gibiydi.

Bunun neden bu kadar komik olduğundan emin değildim. Belki aşırı heyecanlıydım. Belki de ucuz kurtulduğumuz an, bir kez daha arkamda kaldığı için güçlü bir rahatlama hissetmeye başlamıştım. Belki de sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Nedendir bilinmez, kahkaha atmaya başladım ve hemen de duramadım.

Bella tepkime gözlerini devirdi, iç geçirdi ve ayağa kalktı. Yüzündeki çilekeş ifadeyle kabanının arkasına bulaşan çamuru silkelemeye çalıştığında daha da beter güldüm.

Bana bir kez daha dik dik baktıktan sonra uzun adımlarla ilerledi.

Neşemi yuttum ve peşinden koşup onu belinden yakaladım, sesimi sakin tutmak için kendimi zorlayarak sordum, "Nereye gidiyorsun, Bella?"

Bana bakmadı. "Beyzbol maçı seyretmeye. Sen oynama konusunda pek de meraklı görünmüyorsun, neyse, ben diğerleriyle eminim sensiz daha iyi vakit geçiririm."

"Yanlış yoldan gidiyorsun," diye bilgilendirdim.

Burnundan nefes aldı, çenesini daha inatçı bir açıya getirdi, sonra yüz seksen derece dönüp ayaklarını vura vura aksi yöne ilerledi. Yine yakaladım. Bu da doğru yol değildi.

"Kızma," diye yalvardım. "Kendime engel olamadım. Yüzünün hâlini görmeliydin." Yine kendimi tutamayıp güldüm, peşinden gelenleri tutmaya çalıştım.

En sonunda başını kaldırıp baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ne yani, sadece sen mi sinirlenebilirsin?"

Çifte standartı hiç sevmediğini hatırladım.

"Ben sana sinirlenmedim," diyerek açıklamada bulundum.

Taklidimi yaparken sesinden neredeyse zehir akacaktı. "'Bella, sen benim ölümüme neden olacaksın.'"

Neşem kararsa da tamamen yok olmadı. O çılgın duyguyla dolu olduğum anda, niyetlendiğimden daha fazlasını söylemiştim. "O, sadece durumun bir özetiydi."

Kollarımda kıvrılıp kurtulmaya çalıştı. Yüzünü benden saklayamasın diye tek elimi yanağına koydum.

Ben daha bir şey diyemeden, "Sinirlendin işte!" dedi ısrarla.

"Evet," diyerek kabul ettim.

"Ama az önce dedin ki..."

"*Sana* sinirlenmediğimi söyledim." Artık hiçbir şey komik gelmiyordu. Suçu üstlenmişti. "Göremiyor musun, Bella? Anlamıyor musun?"

Kaşlarını çattı, kafası karışmış, hüsranla dolmuştu. "Neyi göremiyorum?"

"*Sana* hiçbir zaman kızamam," diye açıkladım. "Nasıl kızabilirim ki? Sen çok cesur, güvenilir ve *sıcakkanlısın*." Bağışlayıcı, nazik, anlayışlı, samimi, *iyi*... Gerekli, çok önemli, canlandırıcıydı... Uzun bir süre devam edebilirdim ama o araya girdi.

"O zaman neden..." diye fısıldadı.

Tamamlanmamış cümlesinin şöyle bir şey olacağını tahmin ediyordum: *Neden bana öyle acımasızca bağırdın?*

Yüzünü ellerimin arasına alıp, sözlerimle olduğu kadar gözlerimle de iletişim kurmaya, her birini daha da güçlendirmeye çalışıyordum.

"Kendi kendimi kızdırıyorum," dedim. "Sanki, seni tehlikeden uzak tutmayı beceremiyorum gibi geliyor. Benim varoluşum bile seni riske atıyor. Bazen gerçekten kendimden nefret ediyorum. Daha güçlü olmalıyım, daha..."

Parmakları dudaklarıma dokunup söylemek istediklerimin kalanını engelleyince şaşırdım. "Yapma," diye mırıldandı.

Yüzündeki kafa karışıklığına dair bütün izler gitti, geride sadece şefkat kaldı.

Elini ağzımdan çekip yanağıma dayadım.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Bu, yaptığım şey karşısında yetersiz bir bahane ama gerçek bu."

Bana inanılmaz bir sıcaklık ve hayranlıkla bakıyordu. Öyle bir bakışa verilecek tek bir cevap olabilirdi.

Ölçülü bir cevap olması gerekiyordu. Bir daha düşünmeden hareket etmek yoktu.

"Lütfen, şimdi uslu dur," diye mırıldandım. Lafım ondan ziyade kendimeydi.

Kısa bir saniye için dudaklarımı nazikçe onunkilere değdirdim.

Çok hareketsizdi, nefesini bile tutuyordu. Hemen doğrulup yeniden nefes almasını bekledim.

İç geçirdi.

"Şef Swan'a beni eve erken götüreceğini söylemiştin, hatırladın mı? Artık gitsek iyi olur."

Yine bana yardım ediyordu. Keşke benim zayıflığım onu bu kadar güçlü olmak zorunda bırakmasaydı.

"Tabii, hanımefendi."

Onu serbest bırakıp elini tutarak doğru tarafa doğru yönlendirdim. On metre kadar yürüdükten sonra ormandan çıkıp ailemin kısaca *açıklık* dediği devasa, boş araziye çıkacaktık. Ağaçlar, uzun zaman önce bir buzul tarafından silinip gitmişti, şimdi altındaki ana kayayı sadece ince bir toprak tabakası kaplıyordu. Artık burada sadece yabani otlar ve eğreltiotları bitiyordu. Bizim için uygun bir yerdi.

Carlisle, oyun alanını kuruyordu, Alice ile Jasper'sa Alice'in kusursuzlaştırmak istediği birkaç yeni numarayı deniyorlardı. Eğer Jasper belli bir yöne koşmaya karar verirse, Alice bu kararı görebilecek ve Jasper daha hareketi yapmadan topu o yöne fırlatabilecekti. Bu onlara pek fazla avantaj sağlamıyordu ama bizim gibi birbirine denk bir grupta her olasılık onları daha rekabetçi kılıyordu.

Esme, Bella'yla ikimizi bekliyordu, Rosalie ve Emmett da onunla birlikte oturuyordu. Biz açıklığa girdiğimiz anda Rosalie'nin elini Esme'ninkinden çektiğini gördüm. Sonra bize arkasını dönüp uzaklaştı.

İyi olacağına söz vermemişti sonuçta. Sadece burada olmanın bile onun için ne kadar büyük bir taviz olduğunu biliyordum.

Çok gülünç. Esme benimle aynı fikirde değildi. Bütün öğleden sonrayı onu tatlı sözlerle ikna etmeye çalışarak geçirmiş ve bitkin düşmüştü.

Başladığımızda her şey yoluna girecek, diye düşünüyordu Emmett. O da benim gibi, Rose geldiği için rahatlamıştı.

Esme ve Emmett bizi karşılamak için yanımıza geldi. Emmett'a uyararak baksam da bana sırıttı. *Merak etme, söz verdim.*

Bella'yı ilgiyle inceledi. Onların dünyasındayken insanların etrafında olmak bir şeydi, onlardan birinin bizim dünyamızı ziyaret etmesi bambaşka bir şeydi. Heyecan vericiydi. Onun fikrine göre, artık bizden biri olan bir insandı o. Aileye birilerinin eklenmesiyle ilgili sadece olumlu deneyimleri vardı. Bella'nın da eklenmesini konusunda hevesliydi.

Coşkusundan keyif alabilirdim ama yeni bir şeye duyduğu hayranlığın altında, Alice'in gördüklerinden şüphe duymadığını görebiliyordum.

Sabırlı olacaktım. Zamanla hepsi anlayacaktı.

"O duyduğumuz siz miydiniz, Edward?" diye sordu Esme. Bella kendini dışlanmış hissetmesin diye sesini gerekenden yüksek tuttu.

"Bir ayının boğulduğunu zannettik," diye ekledi Emmett.

Bella utangaççа gülümsedi. "O, Edward'dı."

Emmett, onun şakaya ayak uydurmasına memnun olarak sırıttı.

"Bella, farkında olmadan komik oluyor," diye açıkladım.

Alice, bize doğru uçarcasına koşuyordu. *Kendisi gibi* davranması beni endişelendirmemeliydi sanırım. Bella'yı neyin korkutup neyin korkutmayacağını benim tahmin edebileceğimden daha iyi görüyordu.

Bir kol boyu mesafede kayarak duruverdi.

Ağırbaşlı bir sesle, "Vakit geldi," dedi, sırf Bella için sesini kâhin gibi çıkarmaya çalışıyordu. Tam o anda sükûnet, gök gürültüsüyle paramparça oldu. Başımı iki yana salladım.

Emmett, Bella'ya, "Tüyler ürpertici, değil mi?" diye fısıldadı. Emmett, onunla konuştuğu için şaşıran kıza göz kırptı. Bella biraz tereddüt etse de ona gülümsedi.

Emmett bana baktı. *Ondan hoşlandım.*

Alice, Emmett'ın eline uzanarak, "Hadi gidelim!" diye üsteledi. Kendimizi frenlemeden ne kadar süre oynayabileceğimizi tam olarak biliyordu ve bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordu. Emmett'ın da başlamak arzusunda ondan geri kalır yanı yoktu. Birlikte Carlisle'a doğru koştular.

Onunla biraz vakit geçirebilir miyim? Benimleyken rahat olmasını istiyorum, diye düşündü Esme. Bella'nın onu korkulacak bir şey olarak değil, bir birey ve dost olarak görmesinin onun için ne anlama geldiğini görebiliyordum. Başımı salladıktan sonra Bella'ya döndüm.

"Top oynamaya hazır mısın?" Charlie'nin, bu akşamın onun için anormal olmasıyla ilgili yaptığı yorumları hatırlayınca güldüm. Onu eğlendirebileceğimizi umuyordum.

"Haydi bastır!"

Abartılı neşesine kahkahalarla güldüm ve sonra Esme'ye arzu ettiği şeyi vermek için Emmett ve Alice'in peşinden koştum.

Diğerlerine katılırken Esme'nin Bella'yla konuşmasını dinledim. Açıklamak veya itiraf ettirmek istediği hiçbir şey yoktu, sadece Bella'yla iletişim kurmak istiyordu ama ben yine de oraya gözlerimi diktim. Dikkatimi o konuşma ile etrafımda dönen konuşma arasında böldüm.

"Edward'la ikimiz zaten takımları seçtik," dedi Rosalie. "Jasper ve Emmett benimle."

Alice şaşırmadı. Emmett avantajdan hoşlandı. Jasper eskisi kadar coşkulu değildi, Alice'e karşı oynamaktansa onunla oynamayı tercih ederdi. Carlisle da benim gibi, Rosalie oyuna katıldığı için memnundu.

Esme oynarken hiç centilmen olmadığımızdan yakınıyordu, Bella'yı en kötüsüne hazırladığı belliydi.

Carlisle bir çeyreklik çıkardı. "Söyle, Rose."

"Takımları o seçti," diye itiraz ettim.

Carlisle önce bana, sonra da imalı bir şekilde Alice'e baktı. Paranın tura çıkacağını çoktan görmüştü bile.

Carlisle tekrar, "Rose," dedi ve bozukluğu havaya attı.

"Tura."

Ben iç geçirince Rose sırıttı. Carlisle parayı yakalayıp koluna çevirdi.

"Tura," dedi.

"Sopayı alacağız," dedi Rosalie.

Carlisle onayladı, sonra pozisyonlarımızı almak için koştuk.

Esme şimdi Bella'ya ilk oğlunu anlatıyordu, sohbetlerinin aldığı samimi yön beni şaşırttı. Bu Esme'nin açık yarasıydı ama konuşurken nazik ve soğukkanlıydı. Neden bunu paylaşmaya karar verdiğini merak ettim.

Belki de Esme karar falan vermemişti. Bella'nın dinleyiş şeklinde bir şey vardı... Ben de onunla konuşurken en karanlık sırrımı ortaya dökmek için ölüp bitmemiş miydim? Genç Jacob Black, sırf onu keyiflendirmek için neredeyse yüz yıllık bir anlaşmaya ihanet etmemiş miydi? Herkesin üstünde bu etkiyi yaratıyor olmalıydı.

Sol kanatta iyice açıldım. Bella'nın sesini hâlâ net bir şekilde duyabiliyordum.

"O zaman siz... Onun için yanlış biri olduğumu düşünmüyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Bella.

Zavallı çocuk, diye düşündü Esme. *Bu onun için çok bunaltıcı olmalı.*

"Hayır," dedi Bella'ya, bunun doğru olduğunu duyabiliyordum. Esme'nin tek istediği benim mutluluğumdu. "Sen onun istediği her şeysin. Bir şekilde yürür."

Fakat tıpkı Emmett gibi, o da sadece tek bir açıdan görebiliyordu. Bella'nın yüzümü okuyamayacağı kadar uzakta olduğuma sevindim.

Alice, Esme Bella'yla birlikte hakem yerine geçene kadar bekledikten sonra tümseğe çıktı.

"Pekâlâ, vuruşunu yap," diye seslendi Esme.

Alice ilk fırlatışını yaptı. Hevesten kuduran Emmett sopasını topun öyle yakınından savurdu ki etrafında oluşan hava basıncı dümdüz giden atışı bozdu. Jasper topu havada kapıp Alice'e geri fırlattı.

Bella'nın Esme'ye fısıldayarak, "Bu ıska mıydı?" diye sorduğunu duydum.

"Eğer vuramazlarsa ıskadır," diye cevap verdi Esme.

Alice bir atış daha yaptı. Emmett yeniden hesaplamıştı. Sopanın topla çarpışmasıyla çıkan sesi duymadan koşmaya başladım.

Alice topun ne tarafa gittiğini ve benim yetişecek kadar hızlı olduğumu zaten görmüştü. Aslında oyunun biraz keyfini kaçırıyordu, Alice ve beni aynı takımda oynatarak Rose ne yaptığını sanıyordu ki? Her şeye rağmen, bu akşam kazanmaya niyetliydim.

Topla beraber geri koştum, ben açıklığın kenarına vardığımda Esme'nin Emmett'a "Oyun dışı!" dediğini duydum.

Esme, Bella'ya, "Emmett çok sert atış yapar ama Edward da çok hızlı koşar," diye açıkladı.

Bella'nın eğlendiğini görünce mutlulukla onlara sırıttım. Gözleri gibi gülümsemesi de kocamandı.

Jasper sopayı alırken Emmett de vurucu alanının arkasında Jasper'ın yerini aldı, yakalama sırası Rosalie'deydi. Bu rahatsız ediciydi, Bella'nın yakınında olmak o kadar da büyük bir yük olmamalıydı. Keşke buraya gelmesi için ısrar etmeseydim, diye düşünmeye başlıyordum.

Jasper benim ne kadar hızlı koşabildiğimi görmeyi planlamıyordu; Emmett kadar uzağa vuramayacağını biliyordu. Onun yerine sopasının ucuyla Alice'in atışını karşıladı, topu, takip etmek zorunda kalacak kişi Carlisle olsun diye onun yakınına fırlattı. Carlisle topu almak için ileri atıldı, ilk kaleye koşan Jasper'la yarıştı. Çok yakındı ama Jasper'ın ayağı kaleye değdikten bir salise sonra Carlisle ona çarptı.

Esme, "İçeride," diye duyurdu.

Bella parmaklarının ucuna kalkmıştı, elleriyle kulaklarını kapatıyordu ve kaşlarının arasındaki kırışık belirginleşmişti ama Carlisle ve Jasper'ın tekrar ayağa kalktığını görür görmez rahatladı. Bana baktığında gülümsemesi geri döndü.

Vuruş sırası Rosalie'ye geçince yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Tümsekteki Alice'e dönükken, Bella görüş alanında olmasa da Rosalie, onu görmemek için omuzlarının arasına saklanıyor gibiydi. Duruşu kaskatıydı ve ifadesi de tiksintiyle sertleşmişti.

Ona eleştirir gibi baktım, bana dudak büktü.

Burada olmamı sen istedin.

Rose'un dikkati dağılmıştı, Alice'in ilk atışı onu ıskalayıp doğruca Emmett'ın eline düştü. Kaşlarını daha çok çatıp konsantre olmaya çalıştı.

Alice, topu yine Rosalie'ye doğru savurdu; bu defa Rose topa vurup üçüncü kalenin ilerisine attı. Ben koştum ama Alice topu yakalamıştı bile. Rose'u dışarıda bırakmak için zamanı olmasına rağmen döndü ve son kaleye doğru fırladı. Jasper üçüncü kale ile son kale arasındaydı. Carlisle'ın kendisine yaptığı gibi, Alice'e çarparak kaleden çıkarmayı planlıyormuşçasına atıldı ama Alice onun kendisine hücum etmesini beklemedi. Akıllıca bir yarı dönme ve yarı kayma hareketiyle Jasper'a sürtünüp geçti, sonra da onu arkasından yakaladı. Esme, Jasper'ın oyundan çıktığını söyledi ama Rosalie bu dikkat dağınıklığını ikinci kaleye ulaşmak için kullanmıştı.

Sonraki oyunlarını tahmin edebiliyordum, Emmett yine Jasper'la yer değiştirdi. Rosalie'ye sayı koşusu yaptırmak için uzun bir atış yapacaktı. Alice de aynısını görmüştü ki başarılı olacağa benziyorlardı. Ağaçların sınırına doğru hareketlendim ama Emmett vurmadan önce topun düşeceğini gördüğüm yere koşarsam Esme hile yaptığımız için bizi cezalandırırdı. Kaslarımı olduğum yerde kalmak üzere sıktım ve yarışmaya hazırlandım; topla değil, Alice'in görüsüyle.

Emmett uzun bir atış yapmak yerine yüksekten uçacak bir atış yaptı, yerçekiminin benden daha yavaş olacağını biliyordu. İşe yaradı, Rosalie kaleye dokunup sayı yaparken dişlerimi sıktım.

Öte yandan Bella keyifli görünüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle alkışladı, oyundan etkilenmişti. Rosalie, Bella'nın alkışını dikkate almadı, ona bakmayacaktı bile. Onun yerine bana gözlerini devirdi ama onun biraz daha yumuşadığını duyunca şaşırdım. Sanırım o kadar da kayda değer bir şey değildi, Rosalie'nin kendine hayran olunmasını ne kadar sevdiğini biliyordum.

Belki de, Bella'nın onun güzelliğiyle ilgili iltifatlarını ona anlatmalıydım. Fakat bana inanmayabilirdi. Eğer şu anda Bella'ya baksaydı, yüzündeki açık seçik hayreti görürdü. Muhtemelen bu, Rosalie'yi daha da yatıştırırdı ama bakmayı reddetti.

Yine de bu beni biraz daha umutlandırdı. Biraz zaman ve bir sürü iltifatla, Rose'un gönlünü kazanabilirdik.

Emmett da Bella'nın heyecanlı şaşkınlığından keyif alıyordu. Daha şimdiden, Bella'dan beklediğimden de çok hoşlanmıştı ve hayat dolu bir seyirciyle oyunun daha eğlenceli olduğunu düşünü-

yordu. Rose hayranlığı ne kadar seviyorsa, Emmett da eğlenmeyi o kadar seviyordu.

Rosalie'nin takımı sahaya geçerken biz de oyun alanına koştuk. Bella beni kocaman gözlerle ve geniş bir gülümsemeyle karşıladı.

"Ne düşüyorsun?" diye sordum.

Kahkaha attı. "Emin olduğum bir şey var ki, bir daha asla o sıkıcı beyzbol ligini seyredemeyeceğim."

"Sanki daha önceden çok izlermiş gibi konuşuyorsun."

Dudaklarını büzdü. "Ben biraz hayal kırıklığına uğradım."

Hayal kırıklığına uğramış gibi durmuyordu. "Neden?"

"Gezegendeki herkesten daha iyi yapamadığın bir şey bulabilseydim iyi olurdu."

Off.

Buna sızlanan tek kişi Rosalie değildi ama en gürültülüsü oydu.

Bakışmanız ne kadar sürecek? Ne de olsa fırtına sonsuza kadar devam etmeyecek, diye düşündü Rosalie.

"Sıra bende," dedim Bella'ya. Sopayı Emmett'ın fırlattığı yerden aldım ve vuruş alanına yürüdüm.

Carlisle arkamda çömeldi. Alice, Jasper'ın atışının yönünü bana gösterdi.

Yavaşça vurdum.

Emmett yönü belli olmadan zıplayan topun peşinden koşarken, "Korkak," diye hırladı. Rose ikinci kalede beni bekliyordu ama rahatça ulaştım. Bana kaşlarını çatınca sırıttım.

Carlisle vuruş alanına çıktı ve duruşunu ayarladı. Niyetini duyabiliyordum ve Alice de onun başarılı olacağını gördü. Kendimi ayarladım, her kasım fırlamaya hazırdı. Jasper falsolu bir atış yaptı, Carlisle sopasını mükemmel bir açıyla savurdu.

Bella'yı kulaklarını tekrar kapatması için uyarabilmeyi diledim.

Carlisle'ın sopası topla buluşunca çıkan ses, gök gürültüsüyle açıklanabilecek bir şey değildi. Neyse ki insanlar şüpheci değildi, doğal olmayan herhangi bir şeye inanmak *istemiyorlardı*.

Koşmaya başladım, Rosalie ormanda koşarken hâlâ yankılanan gürültüyü dinliyordum. Eğer yeterince hızlı koşarsa... Ama hayır, Alice topun yere düşeceğini görebiliyordu.

Top daha yolunun yarısındayken son kaleye ulaştım. Carlisle ilk kaleden dönüyordu. Bella'dan birkaç adım ötede durduğumda gözlerini hızlıca kırpıştırdı, sanki koşumu tam olarak takip edememişti.

Rosalie ormanın derinliklerinden bir yerden, "Jasper!" diye seslendi. Carlisle üçüncü kaleyi döndü. Bize doğru gelen top, ağaçların arasından uğuldayarak geçiyordu. Jasper kaleye fırladı ama Carlisle tam onun altından kayarak geçtiği anda top Jasper'ın avucuna indi.

Esme, "İçeride," dedi.

Alice, "Güzel oyun," diyerek bizi tebrik ederken, beşlik çakmamız için elini kaldırdı. İkimiz de ona uyduk.

Rosalie'nin dişlerini sıktığını hepimiz duyabiliyorduk.

Bella'nın yanına gidip parmaklarımı gevşekçe parmaklarının arasına geçirdim. Bana bakarak gülümsedi, soğuktan yanakları ve burnu pembeleşmişti ama gözleri heyecanla parlıyordu.

Alice sopayı alırken topa vurmanın yüz farklı yolunu düşünüyordu ama Jasper ve Emmett'ı geçmenin bir yolunu göremedi. Emmett, Alice'in topu Rosalie'nin alanından uzağa gönderemeyeceğini düşünerek, üçüncü kaleye yakın duruyordu.

Jasper hızlı bir atış yaptı ve Alice topu doğruca sağ kanada fırlattı. Jasper önce topu yakaladı, sonra da kaleye Alice'ten önce vardı.

"Dışarıda."

Atış sırası bana geçince Bella'nın parmaklarını hafifçe sıkıp gittim.

Bu defa Rosalie'yi geçen bir atış yapmayı denedim ama Jasper yavaş bir atış yaparak ihtiyacım olan ivmeden beni mahrum bıraktı. Topa vurdum ama Rosalie beni engellemeden önce sadece ilk kaleye varabildim.

Carlisle topu doğruca kayalık zemine doğru çarptırdı, topun bütün köşeleri dönmeme yetecek kadar yukarı sıçramasını umuyordu ama Jasper havaya fırlayıp topu aldı ve hızlıca oyuna soktu. Emmett üçüncü kalede beni yakalamıştı.

Alice, vuruş noktasına yaklaşırken aklından olasılıkları geçirdi ama sonuç pek cesaret verici değildi. Elinden gelenin en iyisini yaptı gerçi, topu becerebildiği kadar sertçe sağ faul çizgisine doğru uçurdu. Jasper yemi yutmadı, Alice'i oyun dışı bırakmaya yeltenmedi bile, topu son kalenin önünde duvar gibi duran Emmett'a attı.

Pek fazla seçim şansım yoktu. Onu geçmenin imkânı da yoktu ama eğer bütün takımımız kalelerde kalırsa, ailemizin kurallarına göre bu, periyodun otomatikman bitmesi demekti.

Emmett'a doğru koşmaya başladım. Emmett bu seçimi yaptığım için heyecanlı görünüyordu. Fakat, daha ben onun etrafından dolanıp geçmeyi bile deneyemeden Rosalie şikâyet etmeye başlamıştı.

"Esme, bilerek atılmaya çalışıyor." Bu da aile kurallarımıza aykırıydı.

Elbette Emmett beni oyun dışı bıraktı, etrafından geçmek mümkün değildi.

Rose, "Hilekâr," diye tısladı.

Esme bana azarlayıcı bir şekilde baktı. "Rose haklı. Sahaya geçin."

Omzumu silkip sahanın dışına yöneldim.

Bu defa Rose'un takımı daha iyi iş çıkardı. Emmett'ın güçlü vuruşlarından birinde hem Rosalie hem de Jasper sayı yaptı ama Rose'un hile yaptığından emindim. Top havadayken yönü değişti, sanki daha küçük bir şey çarparak yolunu değiştirdi ama ağaçların arasında olduğum için o ufaklığın ne taraftan geldiğini göremedim. En azından Emmett'ı oyundan çıkarabildim. Rosalie'nin uzun atışı fazla alçaktandı; Alice sıçrayıp yakalayabildi. Jasper yine kaleye ulaştı ama Emmett'ın sert vuruşunu ormana varmadan yakaladım ve Carlisle'la birlikte Jasper'ı üçüncü kaleye koşarken yakaladık.

Oyun bir yandan ilerlerken, Bella sıkılıyor mu diye bakıp bir işaret aradım. Fakat ne zaman baksam tamamen kendini kaptırmış görünüyordu. Bu, en azından onun için yeni bir şeydi. Beyzbol oynayan insanlara hiç benzemediğimizi biliyordum. Yüzünü incelerken, bu yeniliğin onun için etkisini yitirmesini bekliyordum. Fırtınada geçireceğimiz sayılı saatimiz vardı, Emmett ve Jasper bir saniyesini bile kaçırmak istemezdi. Eğer Bella yorulursa veya çok üşürse oyundan çıkardım gerçi. Bunun Rosalie'yle buzları eritmede ne kadar etkili olacağını düşününce irkildim. Ölmezdi sonuçta.

Skor değişip durdukça taşkınlıklarımız da artıyordu, Esme'nin uyarılarına rağmen, Bella'nın hakkımızda ne düşündüğünü merak ettim. Fakat havadan attığı topu tam olarak hangi ağaca tırmanarak yakalayacağımı bildiğim için, Rosalie bana "Acınası, hilekâr aptal," ve daha sonra da üçüncü kalede onu oyun dışı bıraktığımda "Cüz-

zamlı domuz," diye bağırdığında Bella da Esme'yle birlikte güldü. Oynarken hakaretler savuran tek kişi Rosalie değildi ama bu defa hakaret *etmeyen* tek kişi de Carlisle değildi. Ben çok edepli davranıyordum ama bunun Rosalie'yi nasıl sinir ettiğini görebiliyordum, ağız dalaşına girsem daha az sinir olurdu.

Yani, her durumda kazanıyordum.

On birinci periyottaydık, periyotlarımız birkaç dakikadan fazla sürmezdi, durduğumuz bir sayı da yoktu. Fırtına bitince oyun da bitiyordu. Önce Carlisle vuracaktı. Alice büyük bir vuruş geldiğini görebiliyordu, keşke birimiz kalelerden birinde olsaydık. Tümseğe çıkma sırası Emmett'taydı ve sert bir atış yapmaktan kendini alıkoyamadı. Bu da Carlisle'a sert bir vuruş yapması için gereken gücü verdi, Rosalie'nin durdurmayı umduğu yerden bile daha ileri fırladı. Ses ta dağlardan yankılandı, gök gürültüsü değil de patlama gibiydi.

O ses hâlâ etrafımızda yankılanırken başka bir ses dikkatimi çekti.

"Ah!" Alice yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı.

Aklına sağanak hâlinde görüntüler akmaya başladı. Yeni gelecekle ilgili görüntüler manasızca, birbirinden bağlantısız gibi görünerek dönüp durdu. Bazıları kör edecek kadar parlaktı, bazılarıysa öyle karanlıktı ki görecek hiçbir şey yoktu. Bin farklı arka plan vardı, çoğu yabancıydı.

Bu andan önce son derece güvendiği gelecekten hiçbir şey kalmamıştı. Her ne değiştiyse, kaderlerimizde dokunulmamış yer bırakmayacak kadar büyük bir şeydi. Alice'le birlikte panikle titredik.

Odaklandı. Hızla gözden geçirerek yeni görüleri başlangıçlarına kadar takip etti. Dönüp duran görüntüler daralarak bulunduğumuz zamandaki çok yakın bir âna kadar geldi.

Üç yabancının yüzü. Üç vampirin bize doğru koştuğunu gördü.

Hemen Bella'nın yanına koştum, onu alıp götürmeyi düşünüyordum. Fakat sayıca üstün olarak bizi yakaladıkları yakın gelecekler de vardı.

"Alice?" diye sordu Esme.

Jasper, Alice'in yanına benim Bella'nın yanına gittiğimden daha hızlı vardı.

"Görmedim," diye fısıldadı Alice. "Söyleyemem."

Şimdi gördüklerini kıyaslıyordu. Eski görülerinde yarın gece evimize yaklaşacak üç yabancı vardı. O, benim hazır olduğum gelecekti. o versiyonda biz Bella'yla çok uzakta olacaktık.

Planlarında bir şeyler değişmişti. Alice, bu yeni zaman çizelgesinde birkaç dakika ileriyi düşündü. Dostça bir karşılaşma, tanışmalar ve bir rica da olasılıklar arasındaydı. Alice ne olduğunu anladı. Fakat ben, bu görüde Bella'nın sessiz bir şekilde arkada durduğu gerçeğine odaklandım.

Şu anda hepimiz Alice'in etrafında duruyorduk.

Carlisle eğilip Alice'in koluna dokundu. "Ne oldu, Alice?"

Alice başını hızla iki yana salladı, sanki kafasındaki görüntüleri mantıklı bir sıraya sokmaya çalışıyordu. "Düşündüğümden çok daha hızlı hareket ediyorlar. Sanırım bu bakış açısını daha önce yanlış gördüm."

"Değişen ne?" Jasper o kadar uzun süredir Alice'le birlikteydi ki onun yeteneğinin nasıl çalıştığını, ben hariç, herkesten daha iyi anlıyordu.

"Bizi oynarken duydular," dedi Alice. Yabancılar bu bilgiyi bize arkadaşça bir ortamda vereceklerdi. "Yollarını değiştirler."

Herkes Bella'ya baktı.

Carlisle, "Ne kadar yakında?" diye sorarken bana doğru döndü.

Benim için duyması kolay bir mesafe değildi. Böyle fırtınalı gecelerde etrafımızdaki dağlarda insan bulunmasının yardımı oldu. Bölgede başka vampirlerin olmayışı daha da iyiydi. Vampirlerin zihinleri biraz daha yankılıydı; onları çok daha uzaktan duyabilir, birinden diğerine daha kolayca geçebilirdim. Alice'in görüsündeki yerlerin yardımıyla nerede olduklarını saptadım ama sadece en baskın düşünceleri yakalayabiliyordum.

"Beş dakikadan az," dedim ona. "Koşuyorlar, oynamak istiyorlar."

Carlisle'ın gözleri yine Bella'ya kaydı. *Onu buradan uzaklaştırmak zorundasın.* "Bunu yapabilir misin?"

Alice, benim için o tek olasılığa odaklandı. Bella'yı sırtıma alarak kaçmaya çalıştığımı düşündü.

Bella beni fazla yavaşlatmıyordu ama yeterince hızlı olamazdım. Beni yavaşlatan ağırlığının getirdiği yük değildi, ona zarar ver-

"Görmedim," diye fısıldadı Alice. "Söyleyemem."

Şimdi gördüklerini kıyaslıyordu. Eski görülerinde yarın gece evimize yaklaşacak üç yabancı vardı. O, benim hazır olduğum gelecekti. O versiyonda biz Bella'yla çok uzakta olacaktık.

Planlarında bir şeyler değişmişti. Alice, bu yeni zaman çizelgesinde birkaç dakika ileriyi düşündü. Dostça bir karşılaşma, tanışmalar ve bir rica da olasılıklar arasındaydı. Alice ne olduğunu anladı. Fakat ben, bu görüde Bella'nın sessiz bir şekilde arkada durduğu gerçeğine odaklandım.

Şu anda hepimiz Alice'in etrafında duruyorduk.

Carlisle eğilip Alice'in koluna dokundu. "Ne oldu, Alice?"

Alice başını hızla iki yana salladı, sanki kafasındaki görüntüleri mantıklı bir sıraya sokmaya çalışıyordu. "Düşündüğümden çok daha hızlı hareket ediyorlar. Sanırım bu bakış açısını daha önce yanlış gördüm."

"Değişen ne?" Jasper o kadar uzun süredir Alice'le birlikteydi ki onun yeteneğinin nasıl çalıştığını, ben hariç, herkesten daha iyi anlıyordu.

"Bizi oynarken duydular," dedi Alice. Yabancılar bu bilgiyi bize arkadaşça bir ortamda vereceklerdi. "Yollarını değiştirler."

Herkes Bella'ya baktı.

Carlisle, "Ne kadar yakında?" diye sorarken bana doğru döndü.

Benim için duyması kolay bir mesafe değildi. Böyle fırtınalı gecelerde etrafımızdaki dağlarda insan bulunmasının yardımı oldu. Bölgede başka vampirlerin olmayışı daha da iyiydi. Vampirlerin zihinleri biraz daha yankılıydı; onları çok daha uzaktan duyabilir, birinden diğerine daha kolayca geçebilirdim. Alice'in görüsündeki yerlerin yardımıyla nerede olduklarını saptadım ama sadece en baskın düşünceleri yakalayabiliyordum.

"Beş dakikadan az," dedim ona. "Koşuyorlar, oynamak istiyorlar."

Carlisle'ın gözleri yine Bella'ya kaydı. *Onu buradan uzaklaştırmak zorundasın.* "Bunu yapabilir misin?"

Alice, benim için o tek olasılığa odaklandı. Bella'yı sırtıma alarak kaçmaya çalıştığımı düşündü.

Bella beni fazla yavaşlatmıyordu ama yeterince hızlı olamazdım. Beni yavaşlatan ağırlığının getirdiği yük değildi, ona zarar ver-

memek için çok dikkatli bir şekilde gitmem gerekmesiydi. Bu gördüğüm diğer geleceğe bağlanıyordu: Sayımız az olduğu için teslim olduğumuz geleceğe...

Yabancılar, beyzbol oynamayı dikkatlerini dağıtacak kadar çok istemiyorlardı. Alice onların açıklığa üç farklı açıdan geldiklerini gördü. Bizi gözetledikten sonra birleşerek, grup halinde kendilerini göstereceklerdi. Eğer içlerinden biri koştuğumu duyacak olursa araştırmaya gelirlerdi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, onu taşırken..."

Carlisle'ın düşünceleri endişeyle bulandı.

"Ayrıca," diye tısladım, "ihtiyacımız olan en son şey kokuyu takip etmeleri ve avlanmaya başlamaları."

"Kaç tane var?" diye sordu Emmett.

Alice, "Üç," diye hırladı.

Emmett güldü. Çıkardığı ses, hissettiğimiz gerginliğe öyle aykırıydı ki ona sadece boş boş bakabildim.

"Üç mü?" dedi alayla. "Bırakın gelsinler."

Carlisle seçenekleri değerlendiriyordu, bense sadece bir tane görebiliyordum. Emmett haklıydı. Biz daha kalabalıktık, bu yabancıların kavga başlatmak için canlarına susamış olmaları gerekirdi.

"Hadi, oyuna devam edelim," dedi Carlisle. Bu kararın onu ne kadar mutsuz ettiğini duymak için akıl okumaya ihtiyacım yoktu. "Alice, sadece meraklı olduklarını söyledi."

Alice açıklıktaki karşılaşma için olasılıkları gözden geçirmeye başladı, karar verildiği için artık görüntüler daha netti. Görüşme gerginlikle başlasa da, çoğunlukla huzurlu olacak gibi görünüyordu. Bir şeylerin bir açmazı tetiklediği birkaç farklı sonuç da vardı ama onlar fazla net değildi. Alice çatışmaya neyin sebep olduğunu göremedi, henüz verilmemiş bir karar yüzündendi. Burada, fiziksel bir dövüşle sonuçlanacak net bir görüntü yoktu.

Fakat henüz değerlendiremediği öyle çok şey vardı ki! Yine o kör edici güneşi gördüm, ikimiz de Alice'in *nereyi* gördüğünü anlayamadık.

Carlisle'ınkinden kararından başka kararın olmadığını biliyordum ama içimde bir sıkıntı vardı. Bunun olmasına nasıl izin verebilirdim?

"Edward," diye fısıldadı Esme. *Susamışlar mı? Şu anda avlanıyorlar mı?*

Akıllarında susuzlukları yoktu ve Alice'in görüsünde gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

Başımı iki yana salladım.

En azından bu da bir şeydir. Esme de benim kadar dehşet içindeydi. Düşünceleri de tıpkı benimkiler gibi, Bella'nın tehlikede olmasının etrafında dönüp duruyordu. Esme savaşçı olmasa da bunun onu nasıl hırslandırdığını duyabiliyordum. Bella'yı kendi çocuğuymuş gibi savunacaktı.

"Sen top tutucu ol, Esme," dedim. "Hakemliği ben devralacağım."

Esme hemen benim yerimi aldı ama dikkati Bella'nın durduğu yerdeydi. Kimse sahada açılmak istemiyordu. Hepsi kulağını ormanda tutarak yakında dolanıyordu. Alice'in de Esme gibi, Bella'dan uzaklaşmaya niyeti yoktu. Ona karşı korumacı düşünceleri Esme'ninki gibi anaç değildi ama onun da, neye mal olursa olsun, Bella'ya kalkan olacağını görebiliyordum.

Beni tüketen hastalıklı hisse rağmen, bağlılıklarına minnet duydum.

"Saçlarını aç," diye mırıldandım Bella'ya.

Çok fazla bir gizlilik sağlamıyordu ama kokusu ve kalbinin atışı dışında en bariz şey cildinin rengiydi. Ne kadar gizleyebilirsek...

Hemen tokasını çıkardı ve saçını sallayarak dağıtıp yüzünü gizledi. Saklanması gerektiğini anlıyordu.

"Diğerleri geliyor," dedi. Sesi kısık ama düzdü.

"Evet," dedim. "Evet, kıpırdamamaya çalış, sessiz ol, lütfen yanımdan ayrılma."

Yüzünü daha iyi gizlemek için birkaç tutam saçını daha uygun yere getirdim.

"Bunun bir faydası olmaz," diye mırıldandı Alice. "Kokusunu sahanın diğer tarafından alabiliyorum."

"Biliyorum," diye patladım.

"Esme sana ne sordu?" diye fısıldadı Bella.

Yalan söylemeyi düşündüm. Zaten ödü patlıyordu herhalde. Fakat ona gerçeği söyledim. "Susayıp susamadıklarını."

Kalbi ritmi kaçırdı, sonra öncekinden daha hızlı attı.

Diğerlerinin oyuna devam ediyormuş gibi davrandıklarını biliyordum ama aklım yaklaşan şeye öyle odaklanmıştı ki yaptıkları hiçbir şeyi görmedim.

Alice, görülerinin pekişmesini izledi. Görüntülerin nasıl ayrılacağını, hangi yönlerden gideceğini ve karşımıza çıkmadan önce nerede birleşeceklerini gördüm. Hiçbirinin Bella'nın açıklığa girmeden önceki yoluyla kesişmediğini görünce rahatladım. Belki de Alice'in dostça bir karşılaşma olacağını görmesinin sebebi, temkinli bir şekilde yaklaşmalarıydı. Tabii onlar buraya geldikten sonra yüzlerce olasılık vardı. Defalarca kendimi Bella'yı savunurken gördüm, diğerleri de her zaman benimle birlikte duruyorlardı. Şey, Rosalie Emmett'ın yanında duruyordu, onun dışında birini korumakla pek de ilgilenmiyor gibi görünüyordu. İş dövüşe geldiğinde, gelecekten birkaç kırılgan görüntü vardı ama hepsi buhar gibi dayanıksızdı. Sonucu doğru düzgün göremiyordum.

Yaklaşan zihinlerini duyabiliyordum, hâlâ uzak ama daha netti. Hiçbirinin bize karşı düşmanlık beslemediği açıktı. Gerçi grubun arkasından gelen, Alice'in gördüğü kızıl saçlı kadın endişeden yerinde duramıyordu. Bizim agresif olduğumuza dair bir işaret hissederse kaçmaya hazırdı. İki erkek vampir, biraz eğleneceklerini düşündükleri için heyecanlıydılar. Bir grup yabancıya yaklaşmakta bir sorun görmüyor gibiydiler, kuzeyde işlerin nasıl gittiğini bilen göçebeler olduklarını tahmin ettim.

Kendilerini açık etmeden önce gerekli incelemeyi yapmak için, şimdi birbirlerinden ayrılıyorlardı.

Eğer Bella burada olmasaydı, eğer oyunumuzu izlemeyi reddetmiş olsaydı... Şey, muhtemelen ben de onunla birlikte olurdum. Carlisle yabancıların erken geldiğini haber vermek için beni arardı. Elbette endişelenirdim. Fakat hiçbir şeyi yanlış yapmadığımı bilirdim.

Çünkü bu ihtimali görebilmeliydim. Vampirlerin beyzbol oynarken çıkardıkları gürültü çok belirgin bir sesti. Eğer akla gelebilecek beklenmedik durumları düşünmek için zaman ayırmış olsaydım, eğer Alice'in yabancıların yarın geleceğini söylediği görüsünü bozulmaz bir hakikat olarak görmemiş olsaydım ve kendimi ona göre ayarlamasaydım, eğer hevesten olmaktan çok ihtiyatla davranmış olsaydım...

Bu karşılaşma, ben Bella'nın yüzünü görmeden altı ay önce gerçekleşmiş olsaydı nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım. Sanırım soğukkanlılığımı hiç bozmazdım. Ziyaretçilerin akıllarını okuduktan sonra, endişelenecek bir şey olmadığı konusunda kendime güvenirdim. Muhtemelen bu yeni gelenlerin değişikliğinden ve her zamanki oyunumuza katabilecekleri farklılıktan heyecan bile duyardım.

Şimdiyse endişe, panik ve suçluluk dışında bir şey hissedemiyordum.

Onun duyabileceği bir sesle, "Üzgünüm, Bella," diye fısıldadım. Yabancılar, daha yüksek sesle konuşamayacağım kadar yakındı. "Seni bu şekilde ortaya çıkarmam aptalca ve sorumsuzcaydı. Özür dilerim."

Sadece kocaman gözlerle bana baktı, irislerinin etrafı bembeyaz görünüyordu. Acaba uyardığım için mi sessizdi, yoksa bana söyleyecek bir şeyi mi yoktu?

Yabancılar açıklığın güneybatı köşesinde yeniden bir araya geldiler. Artık hareketleri duyulabilirdi. Bella'yı gizleyebilmek için vücudumu siper ettim ve onun kalbinin ritmine ayak uydursun diye ayağımı sessizce yere vurmaya başladım. Makul bir ses yaratarak, yapabildiğim kadar gizlemeyi umuyordum.

Carlisle yaklaşan ayak seslerine doğru dönünce diğerleri de onu taklit etti. Üstünlük sağlayan özelliklerimizi açık etmeyecektik ve normal vampir sezgilerimizden fazlası yokmuş gibi davranacaktık.

Etrafımızdaki kayadan oyulmuş gibi, hareketsiz bir şekilde bekledik.

22. AV

YABANCILAR AÇIKLIĞA GİRDİKLERİNDE YÜZLERİNE O-kadar aşinaydım ki, sanki onlarla ilk kez karşılaşmıyordum da uzun zamandır tanıyordum.

Daha ufak tefek, çirkin bir adam önden gelmeye başladı ama çalışılmış bir hareketle hemen arkada kaldı.

Sayımıza odaklanmıştı ve tehditleri tespit ediyordu. Bizim oyun oynamak için bir araya gelmiş iki, belki de üç klandan oluşan bir topluluk olduğumuzu tahmin ediyordu. Carlisle'ın arkasında dev gibi duran Emmett'ın fazlasıyla farkındaydı. Tabii, her hâlimle endişeli göründüğüm için, beni de fark etti. Bir vampirin kaygıyla hareket edip durması garip bir şeydi. Ayağımı ritmik bir şekilde yere vurmamdan ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlardı.

Kısacık bir saniye için, içimden bir ses adamda yanlış bir şeyler olduğunu söyledi ama şu anda odaklanmam gereken o kadar çok şey vardı ki bu izlenimin peşine düşecek vaktim yoktu.

En öndeki adam uzundu ve bir vampire göre bile ortalamanın üstünde yakışıklıydı. Düşünceleri güven doluydu. Klanı kötülük peşinde değildi, bir araya toplanmış olan klanların yaklaşan yabancılar yüzünden şaşırması gayet doğaldı, bunu çabucak çözeceğimizden emindi. O da Emmett'ın cüssesini ve benim gerginliğimi fark etti ama sonra Rosalie dikkatini dağıttı.

Acaba birisinin eşi mi? Hımm, sayıları eşit gibi görünüyor.

Hepimizi gözleriyle taradıktan sonra yeniden Rose'a odaklandı.

Parlak kızıl saçlı kadın hepimizden daha gergindi, hatta neredeyse titriyordu. Yoğun bakışlarını Emmett'tan uzak tutmakta zorlanıyordu.

Sayıları çok fazla. Laurent aptalın teki.

Daha şimdiden kaçmak için bin farklı yol hesaplamıştı. Şu anda en iyi şansının kuzeye, kokusunu takip edemeyeceğimiz Salish Denizi'ne doğru koşmak olduğunu hissediyordu. Neden çok daha yakındaki Pasifik kıyısını seçmediğini merak etsem de, o düşünmedikçe sebeplerini göremezdim.

Fark etmeden kendimi gergin kadının geri çekilmesini ve diğerlerinin de onu takip etmesini umarken buldum ama Alice öyle bir şey görmedi.

Kızıl kadın daha sade olan adamı izliyor, önce onun koşmasını bekliyordu. Gözleri yine Emmett'a çevrildi ve arkadaşlarını takip ederken isteksizce hareket etti.

İki adam da gözlerini Emmett'tan uzun süre ayıramıyordu. Kardeşimi şöyle bir değerlendirdim. Bu akşam her zamankinden iri görünüyordu ve hareketsizliğinde sinir bozan bir şey vardı.

Hâlâ grubunun önünde olan Laurent, planından emindi. Eğer klanlarımız birbirleriyle anlaşabiliyorsa, o zaman onunkiyle de anlaşabilirdik. Herkes sakin olacaktı ve oyun oynayabilecektik. Kendisi de ışık saçan sarışınla tanışacaktı.

Yavaşça yaklaşmaya devam ederken dostça gülümsedi ve sonra Carlisle'a birkaç metre kala durdu. Bakışları Rosalie'ye, Emmett'a bana, sonra da Carlisle'a kaydı.

"Oyun oynadığınızı duydum," dedi. Hafif bir Fransız aksanı vardı ama düşünceleri İngilizceydi. "Ben Laurent, bunlar da Victoria ve James."

Çok fazla ortak noktaları var gibi görünmüyordu. Biri Avrupa'dan gelen görgülü bir gezgindi, iki arkadaşıysa resmen yabaniydi. Kadın onu tanıtmasından rahatsız oldu, kaçma arzusuyla neredeyse tükenecekti. Diğer adam, James, Laurent'ın özgüvenini biraz komik buldu. Bu karşılaşmanın öngörülemeyen doğasıyla eğleniyordu ve nasıl cevap vereceğimizi görmek için hevesliydi.

Vic henüz kaçmadı, diye düşünüyordu. *Herhalde bir şey olmayacak.*

Carlisle, Laurent'a gülümsedi; arkadaş canlısı, açık yüzü, korku dolu Victoria'yı bile bir anlığına yatıştırdı. Kısa bir saniye için hepsi Emmett yerine ona odaklandı.

"Ben, Carlisle," diye tanıttı kendini. "Bu da benim ailem. Emmett ve Jasper, Rosalie, Esme ve Alice, Edward ve Bella." Konuşurken bizden tarafı işaret etti, dikkatleri özellikle bana veya arkamdaki Bella'ya çekmiyordu. Laurent ve James bizim oyun için bir araya gelen farklı klanlar olmadığımızı öğrenince bir tepki verdi ama dikkatimi onlara odaklayamamıştım.

Carlisle, Jasper'ın adını söylediği anda neyi kaçırdığımı fark ettim.

Gözle görünen her yeri yara izleriyle bezeli, uzun, ince görünse de kaslı ve sinsice avının peşine düşen bir aslan gibi tehlikeli, hâlâ hatırladığı cinayetlerin etkisiyle gözleri acımasız bakan Jasper, fark ettikleri ilk kişi olmalıydı. Şimdi bile, savaştan çıktığını gösteren görüntüsü bu görüşmenin rengini değiştirmeliydi.

Göz ucuyla ona baktım ve çok sıkıldığımı fark ettim. Grubumuzun kenarında, uysalca duran bu sıradan vampir kadar alelade bir şey daha olamazdı sanki.

Sıradan? Uysal? *Jasper mı?*

Jasper kendini bu şekilde göstermek için öyle bir konsantre oluyordu ki, insan olsaydı sicim gibi ter dökerdi.

Daha önce bunu yaparken hiç görmemiştim, hatta mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Bu Güney'deki yıllarında geliştirdiği bir şey miydi. Kamuflaj mıydı?

Aynı anda hem yeni gelenlerin etrafındaki gerilimi yatıştırıyor, hem de ondan tarafa bakan kişilere ilgisiz olduklarını düşündürüyordu. Grubun gerisinde duran bu sıradan adamı incelemekten daha sıkıcı bir şey olamazdı. Çok önemsiz bir şeydi...

Sadece o da değil, aynı sıkıcılık pusuyla Alice, Esme ve Bella'yı da kaplıyordu.

Bu yüzden, henüz kimse onları fark etmemişti. Bella'nın dağınık saçları veya ayağımı gülünç şekilde yere vurduğum için değil. Üzerindeki bu boğucu sıradanlık hissini, ona yakından bakacak kadar aşamıyorlardı. O, sadece çoğunluğun parçasıydı, incelemeye değmeyecek biriydi.

Jasper, ailemizin savunmasız üyelerini korumak için gücünü gerçekten genişletiyordu. Tüm konsantrasyonunu buna verdiğini duyabiliyordum. Eğer olaylar fiziksel bir yön alırsa bunu sürdüre-

mezdi ama şimdilik Bella'yı hayal bile edemeyeceğim kadar akıllıca bir korumanın içine almıştı.

Yine minnetle doldum.

Gözkapaklarımı kırpıştırıp yeniden yabancılara odaklandım. Carlisle'ın cazibesinden etkilenseler de Emmett'ın göz korkutan cüssesini veya benden buram buram yayılan gerilimi unutmadılar.

Jasper'ın yaydığı yatıştırıcı sakinliği özümsemeye çalıştım ama diğerlerinin üzerindeki etkisini görebilsem de ben ulaşamadım. Jasper'ın istediği şeyi sergilediğini fark ettim. Benim gergin olmamı, bir tehdit, bir dikkat dağınıklığı olmamı istiyordu.

Pekâlâ, o role kesinlikle ayak uydurabilirdim.

Laurent, "Birkaç oyuncu daha için yeriniz var mı?" diye soruyordu, o da Carlisle kadar dostane yaklaşıyordu.

Carlisle, "Aslında biz de bitirmek üzereydik," diye cevap verdi, sesinde âdeta sıcaklık akıyordu. "Ama başka bir zaman, bunu kesinlikle isteriz. Bu civarda uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz?"

"Aslında biz kuzeye gidiyoruz, ama etrafta kimlerin olduğunu merak ettik. Uzun zamandır böyle arkadaşlara rastlamamıştık."

"Bu bölgede bizden ve sizin gibi arada bir uğrayan misafirlerden başka kimse yok."

Carlisle'ın arkadaş canlısı oluşu ve Jasper'ın etkisiyle birlikte dostluklarını kazanıyorduk. Hatta yerinde duramayan kızıl saçlı kadın bile sakinleşmeye başlıyordu. Hissettiği bu güvenlik hissini kafasında tarttı, bana garip gelen bir şekilde analiz ediyordu. Jasper'ın yaptığı şeyi fark etti mi acaba, diye merak etsem de kadın şüpheleniyor gibi görünmedi. Daha ziyade kendi içgüdülerini sorguluyordu.

James, yakın gelecekte oyun oynanmayacağını duyunca biraz hayal kırıklığına uğradı. Hem ayrıca, karşılaşma da bitmişti. Bilinmeyenin verdiği heyecana özlem duydu.

Laurent, Carlisle'ın duruşunu ve özgüvenini inceliyordu. Bizim hakkımızda daha fazla şey öğrenmek istedi. Gözlerimizi gizlemek için nasıl bir hileye başvurduğumuzu ve bunu neden yaptığımızı merak ediyordu.

"Av alanlarınız nerelerdir?" diye sordu Laurent. Göçebelerin arasında bu normal ve beklenen bir soruydu ama Bella'yı endişe-

lendirmesinden korktum. Ne hissederse hissetsin, arkamdayken bir insanın olabileceği kadar hareketsiz ve sessizdi. Kalbinin ritmi değişmedi, bu sebepten ayağımı vurma ritmim de aynı kaldı.

"Olympic Tepesi, bazen de Coast Tepeleri," dedi Carlisle. Yalan söylemiyordu ama Laurent'ın varsayımını da çürütmedi. "Yakınlarda sürekli oturduğumuz bir evimiz var. Denali'de bizimki gibi bir ev daha var."

Bu, hepsini şaşırttı. Laurent'ın sadece kafası karışmıştı ama beklenmedik her şey panik içindeki kadının aklında korkuya dönüşüyordu. Onun için, Jasper'ın bütün çabalarının etkisi o anda yok oldu. Öte yandan, konu James'in ilgisini çekti. Sonunda yeni ve farklı bir şey duyuyordu. Belki de yoldan çıkıp araziye girmeleri tamamen boşuna değildi.

Laurent, "Sürekli mi? Bunu nasıl beceriyorsunuz?" diye sordu merakla.

James, hiçbir çaba harcamadan merakını dindirebileceği için Laurent'ın konuşmasına memnun oldu. Bir yönden ilgiyi kendi üzerine çekmek istememesi, bana Jasper'ın çok daha etkili kamuflajını hatırlattı. James'in neden böyle güvenli oynamak istediğini merak ettim. Eğlence yaratma arzusuna pek uymuyordu.

Yoksa, onun da Jasper gibi saklayacak bir şeyleri mi vardı?

Carlisle, "Neden bizimle eve gelmiyorsunuz, daha rahat konuşabiliriz," dedi. "Bu uzun bir hikâye."

Victoria seğirdi, kendini yalnızca iradesiyle yerinde tuttuğunu görebiliyordum. Laurent'ın cevabının ne olacağını biliyordu ve kaçmayı nasıl da istiyordu! James ona cesaretlendirici bir şekilde baktı ama bu, kadının stresini azaltmadı. Yine de adamın liderliğine boyun eğdi.

Bu kadar kolay olabilir miydi? Eğer daveti kabul ederlerse ve Carlisle ile Emmett yabancıları güvenli bir mesafeye götürürse onlardan ayrılmak basitti. Jasper'ın sayesinde, onlardan saklandığımızı asla fark etmeyebilirlerdi.

Alice'in gördüğü geleceğe baktım, şu anda bu biraz daha zordu. Jasper'ın güçlü sıradanlık örtüsünü görmezden gelmek zorunda kaldım, üzerindeki enerji beni yapılacak daha ilginç *bir şeyler* olduğuna ikna etmeye çalıştı.

Alice olası gelecek senaryolarına odaklandı. Artık hepsinin çıkmazla sonuçlanıyor olmasına şaşırdım. Muhtemel dövüşlerden bazıları artık öncekinden daha netti.

Yani, o kadar da kolay olmayacaktı.

Laurent'ın aklında ilgiden ve onaylamadan başka bir şey duymadım, James de kabul edecekti. Victoria kaygı dolu bir halde tuzak arayıp durdu.

Hiçbirinin olay çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. Hatta hepimizi yakından incelemekle bile ilgilenmiyorlardı. Fikirlerini ne değiştirecekti?

Aklıma çok sabit, herhangi bir karardan veya meraktan etkilenmeyen, tek bir faktör geldi.

Hava.

Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek kendimi hazırladım. Jasper'ın gözleri bana kaydı. Bu yeni sıkıntımı hissetti.

"Bu kulağa çok ilginç ve hoş geliyor," diyordu Laurent. "Ontario'dan beri av peşindeyiz ve bu sürede kendimize çekidüzen verme fırsatımız olmadı."

Victoria titredi, sinsice James'in dikkatini çekmeye çalışıyordu ama adam onu görmezden geldi.

"Lütfen yanlış anlamayın ama bu bölgede avlanmazsanız seviniriz," diye uyardı Carlisle. "Bilirsiniz, şüphe uyandırmamamız lazım."

Carlisle'ın sesi son derece kendinden emindi. İyimserliğine gıpta ettim.

Laurent, "Elbette," dedi. "Sizin bölgenize dokunmayız. Zaten biz Seattle'ın dışında bir yerlerde yedik."

Laurent kahkaha attı, Bella'nın kalbi ilk defa ritmini değiştirdi. Ayağımın hareketi bir an bocaladı, farklılığa uyum sağlamaya çalıştım. Yabancılar fark etmişe benzemiyordu.

"Eğer bizimle gelmek isterseniz size yolu gösterelim," diye önerdi Carlisle. Planının başarılı olması için artık çok geç olduğunu yalnızca Alice ile ikimiz biliyorduk. Artık çok yakındı, görüleri içinde bulunduğumuz anla çakışmak üzereydi. "Emmett ve Alice, siz arabayı almak için Edward ve Bella'yla gidebilirsiniz."

Tam da Bella'nın adını söylediği anda oldu.

Sadece hafif bir rüzgâr, yeni yönden esen ılık bir esinti, batıya dönen fırtınanın sebep olduğu bir sapmaydı.

Bella'nın tatlı kokusu doğruca yabancıların yüzüne doğru esti.

Hepsi etkilendi ama Laurent ve Victoria hiçliğin ortasından gelen bu leziz kokuyla kafa karışıklığı yaşasa da, James anında avlanma moduna geçti. Jasper'ın kamuflajı böyle bir odaklanmayı saptıracak kadar güçlü değildi.

Artık rol yapmanın manası yoktu. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, Jasper tam o anda saklama gücünü kaldırıp yalnızca kendini ve Alice'i gizli tuttu. Bunu yapmasının daha iyi olduğunu anladım, eğer Bella'yı belirsizleştirmeye devam etmeye çalışsaydı bu göçebeler gücüyle ilgili şüphelere düşecekti. Yine de zayıf bir ihanet duygusu hissettim.

Fakat bu farkına vardığım şeylerin en küçük kısmıydı. Duyularımın çoğu öfkeyle boğuluyordu.

James öne çıkıp çömeldi. Aklı avlanma düşüncesinin dışında bomboştu, hemen hazla dolmak istiyordu.

Ona düşüneceği başka bir şey verdim.

Bella'nın önünde çömeldim, avcı Bella'ya daha fazla yaklaşamadan üstüne atlamaya hazırlandım. Sahip olduğum tüm yetenekle düşüncelerine odaklandım. Kükreyerek onu uyardım, şu anda dikkatini dağıtmanın tek yolu kendini koruma duygusunu uyandırmaktı.

Öfkem öyle güçlüydü ki bir yanım verdiğim gözdağını görmezden gelmesini istiyordu.

Daralan bakış açısı genişleyince gözlerini Bella'dan ayırıp beni süzdü. Zihninde tuhaf bir şaşkınlık filizlendi. Önüne çıkıp onu engellememe neredeyse *inanamıyordu*. Karşısına rakip çıkmadan hareket ettiğini tahmin edebiliyordum. Sağduyu ve arzu arasında tereddütle gidip geldi. Diğerlerini dikkate almamak aptallık olurdu, bu ikimiz arasındaki bir müsabaka değildi. Fakat meydan okumama zorlukla direnebildi. Direnmek istediğini sanmıyordu.

Laurent, "Bu nedir?" diye haykırdı. Onun tepkisine hiç dikkatimi vermedim.

James'in aklındaki planı, daha o hareket etmeden gördüm. Daha hareketi sona ermeden, bu yeni açıdan onu durdurmak için karşısındaydım. Gözlerini kıstı, yaydığım tehlikeyi yeniden değerlendirdi.

Düşündüğümden daha hızlı. Biraz fazla mı hızlı?

Artık benden şüphelenıyordu. Hepimizden şüphelendi. Neden kızı daha önce fark etmemişti? Şeftali rengi teni yumuşak ve kalanımızın parlaklığıyla kıyaslandığında mattı, öyle barizdi ki.

"Kız bizimle." Carlisle'ın yeni bir sesle uyardığını duydum, dostaneliği buraya kadardı.

James ona bir bakış attı, Carlisle'ın yanında duran devasa ve hevesli Emmett'ı bir kez daha fark etti.

James'in hissettiği bezginliğe şaşırdım. Dikkatli olmak istemiyordu. Dövüşmek için can atıyordu. Hâlâ saldırı pozunda duruyor olsa da dikkatinin bir kısmını Victoria'dan beklediği harekete ayırdı ama kadın korkudan donakalmıştı.

Laurent en sonunda tepki verdiğinde, benim de dikkatimi dağıttı.

İnanamayarak, "Yanınızda atıştırmalık bir şey mi getirdiniz?" diye sordu.

O da James gibi, Bella'ya doğru bir adım attı, gerçi onun hareketi agresiflikten çok içgüdülerinden kaynaklanıyordu.

Bunun benim için bir önemi yoktu. Gözlerimi asıl tehditten hiç ayırmadan, hafifçe ona doğru döndüm ve bütün hiddetimle Laurent'a doğru hırlayıp dişlerimi gösterdim. James'in aksine, o anında geri çekildi.

James yine kıpırdanıp dikkatimi ölçtü. Daha hareketi sona ermeden karşısındaki yerimi aldım. Dudaklarını geriye çekip dişlerini gösterdi.

Carlisle, "Kız bizimle dedim," diye tekrarladı, sesinde daha önce hiç duymadığım bir hırlama tonu vardı.

Laurent, "Ama o bir *insan*," dedi. Aklında hâlâ saldırganlık yoktu. Yalnızca aptallaşmış ve korkmuştu. Bu duruma mantıklı bir açıklama bulamıyordu, yine de James'in düşüncesizce aptallığının ölümlerine sebep olabileceğini fark etti. Laurent, Victoria'ya doğru bakıp az önce James'in yaptığı gibi onun tepkisini kontrol etti. Kadına sanki rüzgârgülüymüş gibi davranıyorlardı.

Laurent'a cevap veren Emmett oldu. Emmett bir adım attığında yer sallanıyormuş gibi hissettiren Jasper mıydı, yoksa sadece Emmett kendisi gibi mi davranıyordu, bilmiyordum.

"Evet," diye gürledi. Sesinde duygudan eser yoktu. Çelik gibi sesi yüzleşmeyi bir bıçak gibi keserek havada ani bir soğukluk yarattı.

Bunun Jasper'ın işi olduğundan emindim ama doğrulamak için konsantrasyonumu bozmadım.

Etkiliydi. Avcı doğruldu.

Tepkilerini saniyesi saniyesine okudum, bir numara yapabilir diye savunmacı duruşumu koruyordum. Öfke ve hüsran duymayı bekledim. Öncesinde küstahlığını görmüştüm, kendisine karşı durulmasına alışkın değildi. Kendinden daha büyük bir güce teslim olmak onu öfkeden kudurtuyor olmalıydı.

Fakat düşüncelerinde garip bir heyecan vardı. Gözleri Bella'dan ve benden hiç ayrılmıyor olsa da karşısındaki tehditleri göz ucuyla değerlendiriyordu. Korku veya öfkeyle değil, garip, yabani bir zevkle. Gözleri Jasper ve Alice'in üzerinden öylesine geçip gidiyor, onları sadece birer rakam olarak görüyordu. Emmett'ın tehditkâr cüssesi ona birden canlandırıcı göründü.

Laurent yatıştıran bir sesle, "Anlaşılan birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var," dedi.

Ardından James'in açıklanması mümkün olmayan sevinci plan yapmasına yol açtı. Stratejiler üretmesine. Önceki galibiyetlerinin hatıralarına. Kaygı ve panikle fark ettim ki, James önemsiz bir avcı değildi.

Carlisle sert bir sesle, "Öyle," dedi.

Alice'in şu anda ne gördüğünü bilmeyi çaresizce istiyordum ama hasmımın düşüncelerindeki detayları kaçıramazdım.

Köşeye kıstırdığı sayısız hedefini hatırlamasını, yorucu kovalamacalarını yeniden yaşamasını, avını elde etmek için yendiği rakiplerini sıralamasını dinledim. Önceki meydan okumalarının hiçbiri, şu anda karşısında durandan daha büyük değildi. "Sekiz, hayır, yedi," diye düzeltti. Yedi kişilik bir klan, içlerinden birkaçında ekstra yetenek olduğu kesindi ve son asırda tattığı her şeyden daha güzel kokan, savunmasız bir insan kızı vardı.

Heyecan vericiydi.

Burada başlayamazdı, bu kadar çok kişi onu korurken olmazdı.

Hepsi birbirinden ayrılana kadar bekle. Keşfe zaman ayır.

Laurent Carlisle'a, "Biz yine de bu davetinizi kabul etmek istiyoruz," diyordu. James edilen sohbetin farkında değildi, kendini planlarına kaptırmıştı.

Ta ki Laurent eklemede bulunana kadar. "Ve tabii ki bu kıza zarar vermeyeceğiz. Ayrıca, demin de söylediğim gibi, sizin alanınızda avlanmayacağız."

Bu, James'in hem yeni sevincini hem de dikkatini dağıttı. Şaşkınlıkla Laurent'a bakmak için gözlerini benden ayırdı ama Laurent, Carlisle'a odaklanmıştı ve şaşkınlığın tiksintiye dönüştüğünü görmedi.

Benim adıma konuşmaya cüret mi ediyorsun?

Tepkisine bakılırsa, klanlarının bir arada kalmayacağı belliydi. James'in Laurent'ı uygun olduğu müddetçe kullanma kararını, kendisine sağladığı fayda sona erdiğinde de onu arkada bırakmaktansa öldürmeyi tercih ettiğini duydum. Laurent'ı yok etme arzusu tamamen bu yorumu yüzündendi; nefreti için başka bir kaynak bulamadım. James tahriklere çok çabuk kapılıyordu ve bağışlayıcı değildi. Belki de bunu kullanabilirdim.

James, Victoria'nın da Laurent'ı seçeceğini düşünmüyordu. Çift olup olmadıklarını merak ettim ama düşüncelerinde kadına karşı özel hisler beslediğine dair bir şey yoktu. Laurent'la olduklarından daha uzun süredir ittifak hâlindeydiler herhalde. Onlar orijinal klandı, Laurent sadece aralarına katılan kişiydi. James aralarına yeni katılan kişiyi ortadan kaldırmaya ne kadar da kolay karar vermişti!

"Size yolu gösterelim," dedi Carlisle. Bu tekliften ziyade bir emirdi. "Jasper, Rosalie, Esme?"

Jasper, Alice'ten ayrılacak olmaktan hiç hoşlanmadı, özellikle de her şey böyle kötü giderken. Fakat şu anda Carlisle'la tartışamazdı. Şu anda birlik hâlinde bir görüntü çizmeliydik, ayrıca dikkatleri kendine çekmek de istemiyordu. Carlisle'ın Jasper'ın yaydığı güçten haberi yoktu. Jasper gerektiği kadar uzun süre gizlenmeye karar verdi, eğer mesele savaşmaya gelirse, bunu bir tuzak olarak kullanmaya niyetliydi.

Alice'e baktı, Alice de başıyla onu onayladı. Alice, tehlikede olmadığından emindi. Jasper bunu kabul etse de hâlâ mutsuzdu. Alice, Bella'nın yanına koştu. Jasper, Esme ve Rosalie, Carlisle'a ka-

tılırken, konuşmaya gerek duymadan, James'in Bella'yı görmesini engelledi.

James endişeli değildi. Saldırma arzusu yok olmuştu. Artık plan yapıyordu.

En son Emmett çekildi, geri geri yanımdaki yerini alırken gözlerini James'in üzerinden ayırmadı.

Carlisle, Laurent ve klanına açıklıktan önce çıkmaları için işaret verdi. Laurent hemen itaat etti, Victoria da hemen onun peşinden gitti. Aklı hâlâ kaçış rotalarıyla doluydu.

James bir saniyeliğine tereddüt etti, gözleri bize döndü. Bella'nın Emmett'ın arkasında görünmez olduğunu biliyordum ama bu defa ona bakmıyordu. Doğruca gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

Bir şey dikkatini çekti; Alice. Jasper uzaklaşınca üzerindeki etki kalkmıştı. Alice'in yüzüne ilk defa bakarken şaşkınlık yaşadı, onu neden daha önce değerlendirmediğini merak ediyordu ama bu şaşkınlığı kelimelere dökmeden döndü ve diğerlerinin peşinden gitti. Carlisle ve Jasper tam arkalarından koşuyordu, Rose ve Esme de onları takip etti.

Hırlamamak veya bağırmamak için sesimi kontrol etmek zorunda kaldım. "Hadi gidelim, Bella."

Felç olmuş gibiydi. Kocaman gözleri öyle boş bakıyordu ki söylediğim şeyi anlayıp anlamadığını merak ettim. Ancak onu yatıştıracak veya şoktaysa iyileştirecek zamanım yoktu. Şu anda tek önceliğimiz kaçmaktı.

Dirseğini tuttum ve diğerlerinin kaybolduğu tarafın aksi yönüne çektim. Sendeleyerek attığı bir adımdan sonra dengesini topladı ve koşmaya çabalayarak yetişmeye çalıştı. Emmett ve Alice arkamızdan geliyor, ne olur ne olmaz diye onu saklıyordu.

James'in Laurent'la birlikte evimize gitmeyeceğinden emindim. Fırsatını bulduğu anda oradan kaçacak ve Bella'nın peşine düşmek için geri dönecekti. O fırsatı bulmasının ne kadar süreceğini bilemezdim ama daha şimdiden izliyormuş gibi davranmak zorundaydım. Eğer izliyorsa, Bella'nın hızında hareket ettiğimizi düşünmesine izin vermek daha iyi olacaktı. Kokusu ağaçların arasında bir anda zayıflayınca dikkatinin uzun süre dağılabileceğinden şüphe-

liydim ama nasıl gittiğimizi gizlersek yeniden değerlendirmek için durmak zorunda kalacaktı.

Şu anda düşünceleri benim okuyamayacağım kadar uzaktaydı, gerçi grubun nerede olduğunu seziyordum fakat hâlâ onlarla birlikte olup olmadığından emin değildim. Eğer buradaki tepelerden birinin eteklerine koşarsa, hareketlerimizi iyi bir açıdan görürdü. Yine de hızımız beni tedirgin etti, daha doğrusu yavaşlığımız.

Emmett ve Alice hızımız konusunda yorumda bulunmadı. Bir seyircimiz olabileceğinin onlar da farkındaydı. Gerçi Alice, James'in ne yaptığını net bir şekilde göremedi. Yolu ne burada ne de yakın gelecekte bizimkiyle kesişiyordu. Açıklıktaki yabancıları da bizimle temas kurmaya karar verdikleri için görmüştü. Eğer aile üyelerinden biriyle birlikte değilse, yabancıları görmek onun için kolay değildi. James içimizden birine yaklaşmaya karar vermediği sürece görünmez olacaktı.

Açıklığın kenarına ulaşmamız sanki saatler sürmüş gibi geldi ama yalnızca dakikalar aldığını biliyordum. Ağaçların içine, görünmez bir dikizcinin bizi izleyemeyeceği kadar girdikten sonra, Bella'yı kaldırıp sırtıma aldım. Beni anladı, öyleyse çok derinden bir şok yaşamıyordu. Bacaklarını belime, kollarını da boynuma sıkıca doladı. Yüzünü yine sırtıma yapıştırdı.

Koşarken, tehlikeden kabul edilebilir bir hızla kaçarken, daha iyi ve güvende hissedeceğimi sanıyordum ama kazandığımız ivme beni ezen paniği azaltmakta hiçbir işe yaramadı. Bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum, ağaçların arasından, onu incitmeden, gidebildiğim kadar hızlı gidiyordum ama hiçbir ilerleme sağlayamadığım hissini üzerimden atamıyordum.

Cipe ulaşıp aynı saniyede Bella'yı arka koltuğa oturtmuş olsam da, geride kaldığımı hissediyordum.

"Onun kemerini tak," dedim Emmett'a. O arkada Bella'yla gitmeye karar vermişti, arabayı ben kullandığım sürece onun korumalığını yapması gerektiğini fark etti. İstekli, hatta hevesliydi.

Şükürler olsun ki bir kez olsun Emmett'ın eğlenceli mizacı yatışmıştı, bunu şu anda kesinlikle kaldıramazdım. Tepesi atmıştı ve aklı şiddete meyilli düşüncelerle doluydu.

Alice yanıma oturdu ve ben sormadan, karşılaşabileceğimiz gelecekleri kafasından geçirmeye başladı. Çoğunlukla önümüzde karanlık bir yol vardı, aklımızda net bir varış noktası olmadan tekerleklerin altından kayıp gidiyordu. Fakat yanlış yönlere giden gelecekler de vardı, Forks'ta, Bella'nın ve bizim evin içindeydik. Gerçi neyin beni geri döndürdüğünü hayal edemiyordum.

Taşlı yolda cipi devirmeden, yalpalayarak ve sendeleyerek, cesaret edebildiğim kadar hızlı gittim ama bir yarışı kaybediyormuşum gibi hissetmeye devam ettim.

Alice araştırmayı sürdürürken ben de yola odaklandım. Yine kör edici güneşin olduğu görüntüler vardı, neden bizi içeri hapsedecek türde bir yer seçecektik ki? En sonunda otoyola çıktık, başka bir arabada olmayı nasıl da isterdim. Benimki, Rose'unki, Carlisle'mkinde. Cip, yarışmak için yenilenmemişti. Fakat yapacak bir şey yoktu.

Kendi sesimin belli belirsiz farkındaydım, hırlayarak küfrediyordum ama kendi kontrolümde değilmiş gibi uzaktan geliyordu.

Motorun kükremesi; ıslak yola değen tekerlekler, Bella'nın düzensiz bir şekilde aldığı nefesler ve gümbür gümbür atan kalbi dışında çıkan tek sesti.

Alice şimdi bir otel odası görüyordu ama herhangi bir yerde olabilirdi. Perdeler kapalıydı.

"Nereye gidiyoruz?"

Bella'nın sorusu da uzaktan geliyormuş gibiydi. Aklım ya Alice'in görülerinin arasında ya kaygıyla donakalmış bir haldeydi, doğru düzgün cevap verecek durumda değildim. Sanki sorunun muhatabı bile değildim.

Fısıltıyla konuştuğunda sesi titremişti. Ancak daha sonra sertleşti.

"Lanet olsun, Edward! Beni nereye götürüyorsun?"

Bulunduğumuz âna gelebilmek için kendimi Alice'in dönüp duran gelecek görüntülerinden çıkardım. Bella'nın ödü kopuyor olmalıydı.

"Seni buradan uzağa, çok uzağa götürmemiz lazım, hem de hemen," diye açıkladım.

Uzağa gitme fikrinin güzel bir düşünce olacağını düşünmüştüm ama birden bağırmaya başladı, serbest kalmak için elleri kemeriyle boğuşuyordu.

"Geri dön! Beni eve götürmek zorundasın!"

Şimdilik evini yitirdiğini ona nasıl açıklayacaktım? O tiksindirici avcının bu akşam ondan çok daha fazlasını çaldığını?

Ancak şu anki öncelik, kendini araçtan aşağı atmasına engel olmaktı.

Zaten Emmett da onu zapt etmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Kısık ve sert bir sesle Emmett'ın adını söyledim, bunu yapmasını istediğimi anlardı. Emmett kocaman elleriyle, dikkatli bir şekilde onun bileklerini yakaladı ve hareket etmesini engelledi.

"Hayır! Edward!" diye haykırdı. "Bunu yapamazsın!"

Ne yaptığımı düşünüyordu, bilmiyorum. Seçim şansımın olduğunu mu sanıyordu? Öfkesi, çaresizliği odaklanmamı zorlaştırıyordu. Sanki ona takipçinin yarattığı tehlike değil de ben zarar veriyordum.

"Yapmak zorundayım, Bella," diye tısladım. "Şimdi, lütfen sessiz ol." Alice'in ne gördüğünü bilmem gerekiyordu.

"Olmayacağım!" diye bağırdı. "Beni geri götürmek zorundasın. Charlie FBI'ı arar! Hepsi ailenin üzerine gider. Carlisle ve Esme! Gitmek ve sonsuza kadar saklanmak zorunda kalırlar!"

Endişelendiği konu bu muydu? Yanlış tehdit yüzünden endişelenmesi beni şaşırtmamalıydı.

"Sakin ol, Bella. Biz daha önce de böyle şeyler yaşadık." Baştan başlamak zorunda kalacaktık. Şu anda çok önemsiz geliyordu.

"Benim yüzümden yaşamayacaksın!" diye çığlık attı. "Her şeyi *benim yüzümden* mahvedemeyeceksin!"

Emmett'ın elinde deli gibi çırpınıyordu. Hareketsiz kalan tek yeri Emmett'ın tuttuğu elleriydi. Emmett kafası karışmış bir hâlde ona baktı.

Ne yapmam gerekiyor?

Ben Bella'ya yanlış, Emmett'a da doğru şeyi yaptığını söyleyemeden, Alice bana katılmaya karar verdi.

"Edward, kenara çek."

Sesindeki sakinlik sinirimi bozdu. Bella'nın söylediği şeyleri düşünüyordu, gerçi o endişelerin hiçbirinin önemi yoktu. Alice'in bunu daha iyi bilmesi gerekirdi. Bella olup biteni anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi ki? Bunları bağdaştıracağı bir şey yoktu.

Alice'in de anlamadığını fark ederek, daha da hızlandım. Öngörülerine rağmen, onun da bilemediği şeyler vardı.

"Edward." Alice hâlâ sakindi, ses tonu makul ölçülerdeydi. "Bunu konuşmalıyız."

"Anlamıyorsun," diye patladım. "O bir takipçi, Alice, bunu da *gördün* mü? Bir takipçi!"

Emmett kelimeye Alice'ten daha güçlü bir tepki verdi. Çünkü Alice elbette bunu *görmüştü*, suratına bağırmaya karar verdiğim anda.

Takipçilerle, onlar hakkındaki hikâyeler dışında karşılaşmamıştık. En güçlüleri çok uzaklarda, İtalya'da hizmet veriyorlardı. Carlisle birini tanıyordu ama sosyal ilişkiler konusunda çok kötü olduğu için, hiçbirimiz Alistair'la tanışmamıştık. Emmett ve Alice sadece bir şeyleri veya insanları bulma yetenekleri olan takipçileri tanıyorlardı. Kavramı daha canlı bir şekilde anlamıyorlardı. James'in insanları bulma konusunda yalnızca bir yeteneği yoktu. Takip etmek, onun için her şeydi.

Alice sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Kenara çek, Edward," dedi.

Ona dik dik bakarken aracı daha da hızlandırdım.

Bu akşam böyle devam etmeyecek, diye düşündü kendinden son derece emin bir şekilde. "Yap şunu, Edward."

"Beni dinle, Alice," dedim öfkeden kudurarak. Bir defalığına olsun ben, bildiğim şeyleri onun kafasına sokmak istiyordum. Anlamıyordu. "Adamın aklından geçenleri biliyorum. Takip etmek onun tutkusu, takıntısı ve adam onu istiyor. Özellikle *onu*. Bu gece ava çıkacak."

Patlamam karşısında kıpırdamadı bile. "Nerede olduğumuzu bilmi..."

Görmeyi reddetmediği için sabırsızlanarak lafını kestim. "Sence onun kokusunu kasabaya kadar takip etmesi ne kadar sürer? Daha Laurent konuşmadan, o planını yapmıştı."

Bella nefesini tuttu, sonra yine çığlık atıyordu. "Charlie! Onu orada bırakamazsınız! Onu bırakamazsınız!"

"O haklı," dedi Alice. Hâlâ çok sakindi.

Gaz pedalındaki ayağım daha ben emri vermeden kalkmaya başladı. Charlie'yi de tehlikeye atamazdım. Fakat aynı anda nasıl iki yerde birden olabilirdim?

Alice, "Seçeneklerimize bir bakalım," diyerek beni ikna etti.

Aniden aklında beliren görüntüyle şaşkına döndüm. Bu geleceği izlediğini görmemiştim, eğer görmüş olsaydım şiddetle araya girerdim ama bir şekilde her şeyi hazırlamıştı. Tamamlamıştı.

Alice, takipçinin ilgisini kaybedip onun peşini bıraktığı bir gelecek görmüştü.

Ödül yoksa onun için anlamsız, diye açıkladı.

Tıpkı eski görüsündeki gibiydi ama bunun yeni olduğunu söyleyebilirdim. Daha yeni oluşturulmuştu. Bella'nın gözleri öyle parlak bir kırmızıydı ki sanki ışık saçıyordu, yüz hatları elmastan yontulmuş gibiydi, teniyse buzdan daha beyazdı.

Tabii kaderin bu görüntüsünde takipçiden eser yoktu.

Bella'nın parlak gözleri bana soğuk bakışlarla ve suçlayarak bakıyordu.

Cipi yolun kenarına çekip frene bastım. Sarsılarak durduk.

"*Seçeneğimiz* falan yok," diye hırladım Alice'e.

Bella bana, "Charlie'yi bırakmayacağım!" diye bağırdı.

Emmett, "Onu geri götürmeliyiz," diye araya girdi.

"Hayır."

Emmett dikiz aynasından bana baktı. "O bizim dengimiz değil, Edward. Bella'ya dokunamayacak."

"Bekleyecektir." Beklemek hoşuna giderdi.

Emmett keyifsizce gülümsedi. "Ben de bekleyebilirim."

Hüsrandan saçlarımı yolmak istedim. "Sen *görmedin*, anlamıyorsun! Kendini bir ava adadı mı onu kimse vazgeçiremez. Onu öldürmek zorundayız."

Emmett bana anlama kıtlığım varmış gibi baktı.

Elbette onu öldürmek zorundayız, diye düşündü ama dile getirdiği sözler daha ılımlıydı. Ellerinde tuttuğu kırılgan insanın farkındaydı ve ona hiç de uymayan bir şekilde duyarlıydı. "O da bir seçenek."

"Kadını da," diye hatırlattım. "O da adamla birlikte." Bu Emmett'ı hiç etkilemedi, o yüzden ekledim: "Eğer iş kavgaya dönüşürse, liderleri de onlarla birlikte bu savaşa girer." Gerçi bundan şüpheliydim.

"Biz yeterince kalabalığız."

Rosalie ve Esme'yi de mi dahil ediyordu? Tabii ki hayır. Tek başına yapabileceğini düşünüyordu; sanki dalavere yapmadan, doğrudan karşısına çıkacaklardı.

"Başka bir seçenek daha var," diye tekrarladı Alice.

Zaten olacak. Neden şimdiden kabullenip onu güvende tutmuyoruz?

Beni ele geçiren hiddet çok tehlikeliydi, Alice'i çok sevmeme rağmen, şu anda ona gerçekten zarar verebilirdim. Yalnızca kelimelerle dışa vurarak öfkemi zapt etmeye çalıştım.

Yüzünün birkaç santim ötesinden, "*Başka seçeneğimiz yok*!" diye kükredim.

Alice irkilmedi.

Aptallık etme. Çok fazla gelecek var; ortaya çıkaramadığım bir sürü eğimler, bir sürü bükümler var. Çok geniş kapsamlı. Takipçinin pes etmeyeceği konusunda haklısın... Tabii devam etmek için bir amacı kalmadığı müddetçe.

Alice'in aklında, ben onlarca yıl Bella'yı saklamaya uğraşırken, James'in onun peşinde olduğunu görebiliyordum. Bin farklı tuzak ve hile vardı. Onu öldürmek, Emmett'ın hayal ettiğinden daha zor olacaktı, orası belliydi.

Onlarca yıl tetikte gezmek benim için hiç sorun değildi. Daha kolay bir gelecek için onun hayatını takas etmezdim.

Ufak, titrek bir ses araya girdi.

"Benim planımı duymak isteyen var mı?"

"Hayır," diye bağırdım. Hâlâ Alice'e dik dik bakıyordum. O da bana azarlar gibi baktı.

"Dinle," diye devam etti Bella. "Beni geri götür..."

"*Hayır.*"

"Beni geri götür," dedi ısrarla, artık sesi daha güçlü ve daha öfkeliydi. "Beni geri götür. Babama Phoenix'e gitmek istediğimi söylerim. Çantamı toplarım. Bu takipçi bizi izleyene kadar bekleriz,

sonra da kaçarız. Adam bizi takip eder ve Charlie'yi rahat bırakır. Charlie de FBI'ı aramaz. Sonra da siz beni ne cehenneme götüreceksenız götürürsünüz."

Yani tamamen mantıksız şeyler düşünmüyor, Charlie'nin hayatını veya bizim güvenliğimizi korumak için kendini feda etmeyi teklif etmiyordu. Bir planı vardı.

"Aslında fena fikir değil," dedi Emmett. Takipçinin yeteneklerine pek inancı yoktu; düşmanın nereden geleceğini bilmeden beklemektense ona gideceği bir yön bırakmayı tercih ederdi. Ayrıca böylesinin daha hızlı olacağını düşünüyordu. Önceki sözlerinin aksine, Emmett gerçekten sabırlı biri değildi.

Alice, Bella'nın kararlılığının geleceğini nasıl şekillendirdiğini izlerken düşündü. Takipçinin hiçbir şey için olmasa bile, şov için orada olacağını görebiliyordu.

"İşe yarayabilir," dedi. Eski görülerin yerine hızla yenileri geliyordu. Üç farklı rotaya ayrılıyor, bırakmak istediğimiz izleri bırakıyorduk. Emmett ve Carlisle'ı ormanda avlanırken gördü. Bazen Rosalie de onlarla birlikteydi, bazense Emmett ve Jasper oluyordu. Gruplaşmalar sabit değildi.

"Ayrıca babasını öylece savunmasız bırakamayız, biliyorsunuz," diye ekledi Alice. Hâlâ görüntüleri izliyordu. Bu kısımdan emindi. Geri dönecektik ve takipçiye odaklanması için Charlie'nin dışında bir şey verecektik.

Fakat, bu çok net görüntülerde takipçi Bella'ya aşırı yakındı. Düşüncesi bile zaten gergin olan sinirlerimi iyice zorluyordu.

"Bu çok tehlikeli," diye homurdandım. "Adamın Bella'nın yüz kilometre bile yakınında olmasını istemiyorum."

"Edward, o bizi aşamaz." Emmett benim dövüşü engellemeye çalıştığımı görerek hayal kırıklığına uğradı. Kötü bir şey hissetmiyordu.

Alice bu kararın sonuçlarını gözden geçirdi. Benim kararsızlıkla donup kaldığımı gördüğü için, artık kararı *kendisi* veriyordu. Charlie'nin evinde dövüşmekle sonuçlanan bir görüntü yoktu. Takipçi yalnızca bekleyecek ve gözlemleyecekti.

"Saldırdığını görmüyorum," diye doğruladı. "Bella'yı yalnız bırakmamızı bekleyecek."

"Bunun olmayacağını anlaması fazla uzun sürmez."

Bella, "Size beni eve götürmenizi *emrediyorum*," derken sesini daha özgüvenli çıkarmaya çalışıyordu.

Panik, karamsarlık ve suçluluğun sebep olduğu bulanıklığın içinde düşünmeye çalıştım. Takipçinin tuzak kurmasını beklemek yerine, bizim kendi tuzağımızı kurmamız mantıklı mıydı? Bu kulağa gayet mantıklı geliyordu ama Bella'nın ona yaklaşmasına, onu bir nevi yem yapmaya izin verdiğimi düşünemiyordum bile.

"Lütfen," diye fısıldadı. Hissettiği acı sesine yansıyordu.

Takipçinin Charlie'yi evde yalnız bulduğunu düşündüm. Bella'nın aklındaki de *buydu*, biliyordum. Bunun onu nasıl bir paniğe ve çaresizliğe sürüklediğini sadece hayal edebiliyordum. Benim ailem o yönden savunmasız değildi. Benim tek savunmasız tarafım Bella'ydı.

Takipçiyi Charlie'den uzağa çekmek zorundaydık. O kadar açıktı. Planının gerçekten önemli olan tek kısmı buydu. Fakat eğer ilk seferinde işe yaramazsa ve takipçi şovumuzu görmezse şansımızı zorlamayacaktım. Başka bir yolunu bulurduk. Emmett, Charlie'ye gerektiği sürece bakıcılık edebilirdi. Takipçiyi tek başına indirmekten mutlu olacağını biliyordum. Ayrıca Jasper'ın açıklıkta yaptığı güçlendirmeler sayesinde, takipçinin Emmett'ın karşısına kendi isteğiyle asla çıkmayacağından emindim.

"Takipçi seni görsün veya görmesin, bu akşam ayrılıyorsun," dedim Bella'ya. Kendimi başımı kaldırıp bakamayacak kadar mağlup hissediyordum. "Charlie'ye Forks'a bir dakika bile katlanamayacağını söylersin. Ona bir şeyler uydur işte. Eline ne geçerse çantana koy ve kamyonetine bin. Sana ne söylerse söylesin, umurumda değil. On beş dakikan var." Aynadan gözlerine baktım. Artık yüzünde metanetli bir ifade vardı. "Beni duyuyor musun? Kapıdan adımını attıktan sonra on beş dakika."

Motoru çalıştırdım, sonra keskin bir U dönüşü yaptım, artık daha farklı bir acelemiz vardı. *Yem* kısmının olabildiğince çabuk bitmesini istiyordum.

"Emmett?" dedi Bella.

Emmett'ın aklından Bella'nın hareketsiz ellerine baktığını görebiliyordum.

Emmett, "Ah, affedersin," dedi ve homurdanarak onu serbest bıraktı.

Emmett ona karşı çıkmamı bekledi, bir şey söylemediğimdeyse rahatladı.

Artık karar verildiği için, tekrar Alice'in gördüklerine odaklandım. Çok fazla seçenek yoktu, aşağı yukarı otuz sağlam versiyonu vardı. Çoğunda takipçi Charlie'nin evine bizden iki dakika kadar sonra varıyor ve güvenli bir mesafede kalıyordu. Birkaçındaysa biz gittikten sonra geliyordu. Fakat onlarda bile, Charlie'yi görmezden gelerek bizim peşimize düşüyordu.

Ondan sonra olasılıklar daha da daralıyordu. Eve gidecektik. Takipçi, karşılaşma riskini almak istemediği için, artık daha da geride kalacaktı. Kızıl saçlı kadın onu orada bekliyor olacaktı. Ailem ayrı yollara gidecekti. Hiçbir görüde Laurent, James ve Victoria'ya yardım etmiyordu. O yüzden sadece üç gruba ayrılmamız gerekiyordu.

Anlamadığım tek şey, o üç gruptaki kişilerin nasıl değişip durduğuydu. Mantıklı gelmiyordu.

Ne olursa olsun, sonraki adım gayet açıktı.

"Şimdi şöyle olacak," diye açıkladım Emmett'a. "Eve vardığımızda eğer takipçi orada değilse Bella'ya kapıya kadar eşlik edeceğim. Sonra senin içeride on beş dakikan olacak." Yine aynadan Bella'nın gözlerine baktım. "Emmett, sen evin dışını tut. Alice, sen de kamyoneti al. Bella içeride olduğu sürece, ben de evin içinde olacağım. Bella dışarı çıktıktan sonra siz ciple eve gidip Carlisle'a olanları anlatabilirsiniz."

"Asla olmaz," diye karşı çıktı Emmett. "Ben sizinleyim." *Bana borcun var, unuttun mu?*

Bunu istemesi beni şaşırtmamalıydı. Muhtemelen bu yüzden gelecekteki gruplaşmalar da değişip duruyordu.

"Bunu iyi düşün, Emmett. Ne kadar süreliğine gideceğimi bilmiyorum."

"Bu işin nereye varacağını öğrenene kadar seninleyim."

Aklında hiç tereddüt yoktu. Belki de en iyisi buydu. Peşini bıraktım.

Artık Alice'in aklında ormanda avlananlar Carlisle ve Jasper'dı.

"Eğer takipçi *oradaysa*, yolumuza devam edeceğiz," diye devam ettim.

Alice ısrarla, "Biz oraya, ondan önce varacağız," dedi.

Yüzde doksan dokuz emindi ama diğerleri kadar net olmayan versiyonları deneyerek risk almayacaktım.

"Peki, cipi ne yapacağız?" diye sordu Alice.

"Onu eve bırakırsın."

Kendinden son derece emin bir şekilde, "Hayır, bırakamam," dedi.

Nasıl dağılacağımızı gösteren görü yeniden şekillendi.

Ona, artık kullanılmayan kadim bir dilde lanet okuyarak hırladım.

Bella alçak sesle araya girdi. "Hepimiz benim kamyonete sığamayız."

Sanki kaçışımızı o yaşlı miskinle yapacakmışız gibi. Kamyonetiyle ilgili ne kadar hassas olduğunu bildiğim için hiçbir şey söylemedim. Manasız tartışmalar için enerjim yoktu.

Ben cevap vermeyince fısıldadı: "Sanırım yalnız gitmeme izin vermelisin."

Ne demek istediğini yine kaçırmıştım. Doğal olarak, kendini feda etmenin görevi olduğunu düşünmüştü, böylece Charlie'nin gereğinden fazla koruması olabilirdi.

"Bella, lütfen, sadece bu sefer benim dediğim gibi yapalım," diye yalvardım. Ancak dişlerimi sıkarak söylediğim için yalvarmaktan başka her şeye benziyordu.

"Dinle, Charlie aptal değil. Eğer yarın kasabada olmazsan şüphelenecektir."

Söylediklerinde kaçırdığım çok fazla anlam oluyordu. Kendini tehlikeye atma konusundaki istekliliğinin, benim için güvenilir bir görgü tanığı yaratmasının gerçek sebebi bu muydu?

"Hiç ilgisi yok." Son noktayı koyduğumu belirtircesine konuştum. "Onun güvende olduğundan emin olacağız ve şimdilik en önemli şey de bu."

"Peki ya bu takipçi?" diye karşı çıktı. "Bu gece nasıl davrandığını gördü. Nerede olursan ol, senin benimle olduğunu düşünecektir."

Bu gidişata üçümüz de şaşırdık ve donup kaldık. Alice bile. Dikkatini bu sohbete değil de diğer geleceklere vermişti.

Emmett, bu akıl yürütmeyi hemen kabul etti. "Edward, onu dinle. Sanırım haklı."

"Evet, öyle," dedi Alice.

Alice, Bella'nın haklı olduğunu görebiliyordu: Ben hangi grubun parçası olacaksam, takipçi de onu takip edecekti. Planı baltalayacak ve saldırmayı imkânsız hâle getirecekti. En kötüsüyse onu yine yem yapacaktı ama bu defa onun güvende olduğundan emin olduğumuz çok daha fazla gelecek vardı.

Fakat diğer seçenek neydi? Bella'yı *bırakmak mı*?

"Bunu yapamam."

Bella yine konuştu, söylediği ilk şey çoktan kabul edilmiş gibi sakindi. "Emmett da burada kalmalı. Emmett'ın adamın dikkatini çektiği kesin."

Emmett ihanete uğramış gibi, "Ne?" diye sordu.

Fakat Alice onun gerçekte neye karşı çıktığını biliyordu. "Eğer kalırsan, James'i bir güzel haklarsın."

Daha öncesinde durmadan değişen gruplaşmalar artık yerine oturuyor gibiydi. Beni, Emmett ve Carlisle'la birlikte önce ormandan kaçarken ve sonra da avlanmak için yön değiştirirken gördü.

Bu gelecekte Bella neredeydi?

Gözlerimi Alice'e diktim. "Sence onun yalnız gitmesine izin mi vermeliyim?"

Cevabını yüksek sesle veremeden önce görülerinden gördüm. Ortalama bir oteldeki, standart bir odada Bella tortop olmuş uyuyordu, Alice ve Jasper diğer odada donmuş gözcüler gibi bekliyorlardı.

"Tabii ki hayır. Jasper'la ikimiz onu götüreceğiz."

"Bunu yapamam." Fakat artık sesim boştu. Başka bir yolunu göremiyordum. Eğer takipçi hedef olarak beni seçecekse, Bella'dan çok uzakta olmalıydım. Paniği ve bu sancılı hissi kontrol etmek ve bir avcı olmak zorundaydım. Bu kâbusu yaratan vampiri mahvetme fikrinin bana verdiği zevki ezmeye çalıştım. Bella'nın güvenliği her şeyden önemliydi.

Bella'nın önerileri bitmemişti.

"Buralarda bir hafta kadar kal..." dedi sessizce. Aynadan yine onunla göz göze geldik. Bu akşam olanlarla ilgili ne kadar az şeyi

anlamıştı. Söylediği zaman dilimine karşı çıktığımı düşünerek, "Birkaç gün?" diye önerdi. Bunun bir haftada sona ermesi için ancak dua edebilirdim.

"Bırak da Charlie beni kaçırmadığını görsün ve James de boşu boşuna bir şeylerin peşinden koşsun. Benim peşimi bıraktığından emin ol. Sonra benimle buluşursun. Şöyle bir dolaş, sonra Alice ve Jasper da eve dönebilirler."

Alice'in bu plana verdiği tepkiye baktım ve bunun mümkün olduğunu görünce bütün gece boyunca ilk defa rahatladım. Bella'yı Alice ve Jasper'la bulacağım gelecek görüntüleri vardı. Benim peşinden gittiğim kader, uzun vadede dibi boylamasına bağlıydı. Takipçi benden kaçıp paçayı kurtarmıştı. Fakat aklında başka ipliklerle başka kaderler örülüyor ve çözülüyordu. Bazılarında Bella'yı bulup evine geri getiriyordum. Yine parlak güneş ışığı araya girerek dikkatimi dağıttı. Neredeydik?

"Seninle nerede buluşayım?" diye sordum. Bella'nın kararları geleceği şekillendiriyordu. Bu cevabı çoktan biliyor olmalıydı.

Kararı kesindi. "Phoenix'te tabii ki."

Fakat Alice'in aklında beliren sonraki görüntüyü görmüştüm. Bella'nın Charlie'ye anlatacağı uydurma hikâyeyi duydum ve takipçinin de duyacağını biliyordum.

"Hayır. Nereye gideceğini duyacaktır," diye hatırlattım.

"Sen de *açıkça* ona bunun bir oyun olduğunu göstereceksin." Cümlesinin sonunu uzatarak söyledi, sesi kızgın geliyordu. "Onun bizi dinlediğini bildiğimizi bilecek. Söylediğim yere gidip gitmeyeceğimi asla bilemeyecek."

Emmett gülerek, "Bu kız tam bir şeytan," dedi.

O kadar da ikna olmadım. "Ya işe yaramazsa?"

"Phoenix'te birkaç milyon insan var," dedi Bella. Hâlâ asabı bozuk gibiydi. Sabrını tüketen şey korku muydu? Korkunun benim sabrımı tükettiğini biliyordum.

"Bir telefon defteri bulmak o kadar da zor değil," diye hırladım.

Gözlerini devirdi. "*Eve* gitmeyeceğim."

"Ya?"

"Kendi evimi tutacak kadar büyüdüm ben."

Alice gereksiz didişmemizi bölmeye karar verdi. "Edward, biz onun yanında olacağız."

"Phoenix'te ne yapacaksın?"

"Dışarı çıkmadan bekleyeceğim."

Emmett, Alice'in gördüklerinden bihaberdi ama kafasında belirenler, benim gördüğüm şeye yakındı. Emmett'la birlikte ormanda, takipçinin peşindeydik. "Aslında bu hoşuma gitti," dedi.

"Kapa çeneni, Emmett."

"Bak, eğer Bella yanımızdayken onu alt etmeye çalışırsak, birinin yaralanma ihtimali çok daha yüksek olur. Belki ona bir şey olur ya da onu korumaya çalışırken sana. Ama eğer onu yalnız yakalarsak..." Kafasındaki görüntü değişip takipçinin köşeye kıstırıldığı bir imgeye dönüştü, kendisi de ona yaklaşıyordu.

Eğer bunu başarabilirsek, eğer takipçinin işini çabucak bitirebilirsek, o zaman bu doğru bir seçim olacaktı. Öyleyse kararı vermek neden bu kadar acıtıyordu?

Bella'nın kendi güvenliği için biraz olsun endişelendiğini görseydim, kendimi çok daha iyi hissederdim. Riske attığı her şeyi anladığını, sadece kendi hayatının tehlikede olmadığını.

Belki de kilit nokta buydu. Kendisi için asla endişelenmiyordu ama benim için her zaman tedirgindi. Eğer bunu onun için hayati bir tehlike olarak değil de, beni rahatsız eden bir şey gibi ifade edersem, belki daha tedbirli olurdu.

Kontrolüm zayıfladı. Sadece zorlukla duyulan bir fısıltıyla konuştum, eğer biraz daha yüksek sesle konuşsam haykıracağımdan korkuyordum. "Bella."

Aynadan gözlerime baktı. Onunkiler korku dolu değil, savunmacıydı. "Eğer sana bir şey, herhangi bir şey olmasına izin verirsen, bundan seni sorumlu tutacağım," dedim yumuşak bir sesle. "Bunu anlıyor musun?"

Dudakları titredi. En sonunda tehlikeyi anlamış mıydı? Gürültüyle yutkunarak, "Evet," diye geveledi.

Bu yeterliydi.

Alice'in aklı aynı anda milyonlarca farklı yerdeydi, çoğunda da güneşli bir otoyolu, koyu filmli camların ardından izliyordu. Alice'in kolunu omzuna doladığı Bella, hep arka koltukta oturuyor,

boş bir şekilde karşıya bakıyordu. Jasper sürücü koltuğundan izliyordu. Kardeşimin Bella'nın kokusuyla dolu, küçük bir aracın içinde saatlerce kapalı kalacağını düşündüm.

"Jasper bunun altından kalkabilir mi?" diye sordum.

"Ona biraz şans ver, Edward," diye azarladı beni Alice. "Bütün bu olanlar düşünüldüğünde, çok çok iyiye gidiyor."

Ancak, ne olur ne olmaz diye, aklından bir düzine görüntü geçirdi. Jasper, tekinde bile dikkatini kaybetmiyordu.

Alice'i inceledim. Ufak tefek dış görünüşü onu kırılgan gibi gösteriyordu ama azılı bir rakip olduğunu biliyordum. Takipçi veya bir başkası onu hafife alırdı. Bunun da önemi vardı. Dolayısıyla onun Bella'yı koruduğunu gözümde canlandırınca kendimi huzursuz hissettim.

"Peki, *sen* bunun altından kalkabilir misin?" diye homurdandım.

Öfkeyle gözlerini kıstı, bu sorunun geldiğini görmüştü.

Seni gözüm kapalı indirebilirim.

Uzun ve gürültülü bir sesle bana hırladı, cipin camlarında yankılanan ve Bella'nın kalbini dörtnala koşturan, rahatsız edecek kadar acımasız bir sesti.

Alice'in komik gösterisine birkaç saniyeliğine gülümsemeden edemedim, sonrasındaysa bütün neşem yine yok oldu. Bu noktaya nasıl gelmiştik? Korumaları ne kadar ölümcül olursa olsun, kendimi Bella'dan ayrı kalmaya nasıl ikna edecektim? Hoş olmayan başka bir düşünce daha zihnimde belirdi. Bella ve Alice yalnızdı, önceden görülen arkadaşlıklarını pekiştiriyorlardı. Alice, Bella'ya bu kâbustan kurtulmak için *kendi* çözümünü anlatır mıydı?

Bella'nın koruyucusu rolünü kabul ettiğimi göstermek için başımı bir kez, sertçe salladım. Yine de onu, "Ama düşüncelerini kendine sakla," diyerek uyarmayı ihmal etmedim.

23. VEDALAR

HIZLA FORKS'A DÖNERKEN SÖYLEDİĞİM SON ŞEY BUYDU.

Ben oraya varmaktan korktuğum için, elbette, yol çok daha kısa sürdü. Çok geçmeden Bella'nın evine ulaştık. Hem üst kattaki hem de aşağıdaki bütün ışıklar açıktı. Oturma odasından, üniversite basketbol liginden bir maç yayınının sesi geliyordu. Yakınlarda insana ait olmayan bir düşünce var mı, diye dinledim ama takipçi henüz gelmemişti. Alice, hâlâ burada bir saldırı olmayacağını görüyordu.

Belki de sadece burada kalmalıydık. Bella'nın normal hayatına geri dönmesine izin verip bizler de ölümsüz koruyucuları olmayı sürdürürdük. Bu gece nöbetinde bana katılması için Emmett, Alice, Carlisle ve Esme'ye güvenebilirdim, hatta Jasper'dan bile bir bakıma emindim. Onu izleyen o kadar göz ve akıl varken, takipçi ona ulaşmayı başaramayacaktı. Güçlerin birleşmesi üçe ayrılmaktan daha güvenli değil miydi?

Fakat ben bunu düşünürken Alice, takipçinin nasıl bekleyeceğini, adapte olacağını gördü. Sıkılmaya başladıktan sonra yıpratma savaşına başlayacağını biliyordu. Bella'nın arkadaşları geceleri ortadan kayboluyordu. En sevdiği öğretmenleri. Charlie'nin iş arkadaşları. Onunla bağlantısı olmayan insanlar. Rakamlar arttıkça, incelemenin sonucu ne olursa olsun, biz de ortadan kaybolmak zorunda kalacaktık. Bella'nın, kendi güvenliğinin sağlanması için masum insanların hayatını kaybetmesi konusunda nasıl hissedeceğini tahmin edebiliyordum.

Yani orijinal plan yeterli olmak zorundaydı.

Bunu fark etmenin getirdiği garip, fiziksel hissi algılamak zordu. Göğsümün ortasında bir delik açılmadığını biliyordum ama bu izlenim korkutucu şekilde gerçekçiydi. Böyle bir panik yaşamak için hiçbir sebebim olmadığına göre, ölümsüz hayatım boyunca hiç hissetmediğim, çoktan unutulan bir insan tepkisi miydi bu?

Harekete geçmemiz gerekiyordu. Asıl amacımızın takipçiye takip edeceği bir şey vermek olduğunu bilsem de Bella'nın o gelmeden gitmiş olmasını istiyordum.

"Burada değil, hadi artık, gidelim," dedim Emmett'a. Alice zaten biliyordu. "Gidelim."

Alice'le birlikte arabadan sessizce çıktık, zihinlerimiz mesafenin ve zamanın içinde geziyordu. Alice, takipçinin biz hâlâ içerideyken geldiğini gördü. Dişlerimi sıkarken çıkan ses çok daha gürültülüydü.

Emmett, Bella'nın bağlarını gevşetirken, "Merak etme, Bella," diyordu. Sesi neşeliydi. "Biz buradaki işleri hemen hallederiz."

"Alice," dedim tıslayarak.

Alice kamyonete doğru fırlayıp yere yattı ve yan basamağın altına kaydı. Aynı anda kendini şasiye doğru çekti ve bir vampir için bile tamamen görünmez oldu.

"Emmett."

Çoktan harekete geçmiş, ön bahçedeki bir ağaca tırmanıyordu. Çam ağacı onun ağırlığı altında gözle görülür şekilde eğildi ama sonraki ağaca çabucak atladı. Biz içeri girene kadar hareket etmeye devam edecekti. Bu, Alice'in saklandığına kıyasla daha göz önünde bir yerdi ama gelen giden her şeyi görüyordu ve hiçbir şey olmasa bile, sağlam bir caydırıcılığı vardı.

Bella kapısını açmamı bekledi. Dehşetle yerinde donmuş gibi görünüyordu, hareket hâlindeki tek şey yanaklarından aşağı akan yaşlardı. Ona uzandığımda kendine geldi, arabadan çıkmasına nazikçe yardım etmeme izin verdi. Şu anda ona dokunmanın ne kadar zor olduğunu fark edip şaşırdım, onu bırakacağımı bilmek çok zordu. Teni beni yeni, acı verici bir şekilde yaktı. İçimdeki bu yabancı sızıyı görmezden gelerek, kollarımı ona dolayıp vücudumun ona kalkan olmasını umdum ve hızla evine doğru yürüdüm.

"On beş dakika," diye hatırlattım. Bu çok uzun bir zamandı. Hedef alınan bu yerden çok uzakta olmak istiyordum.

Beklediğimden daha güçlü bir sesle, "Bunu yapabilirim," diye cevap verdi. Çenesi çelik gibi güçlü duruyordu.

Verandaya çıktığımızda geri çekilerek ilerleyişimi durdurdu. Kaslarım devam etmem içim haykırsa da anında durdum.

Bana bakan koyu renk gözleri duygularla doluydu. Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Seni seviyorum," dedi. Çığlık atacak kadar gergin olan sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Şimdi, ne olursa olsun, seni hep çok seveceğim."

Göğsümdeki delik beni ikiye ayıracakmış gibi genişledi. "Sana hiçbir şey olmayacak, Bella," diye hırladım.

"Sadece plana uy, tamam mı?" dedi ısrarla. "Charlie'yi benim için güvende tut. Bu olanlardan sonra, beni pek fazla sevmeyecek, daha sonra özür dilemek için bir şansım olmasını istiyorum."

Ne demek istediğini bilmiyordum. Beynim panikten öyle karman çormandı ki şu anda gizli düşüncelerini deşifre edemiyordum.

"İçeri gir, Bella," dedim ısrarla. "Acele etmeliyiz."

"Bir şey daha var; bu gece söylediğim hiçbir şeyi dinleme!"

Daha ben onun örtülü ricasını anlayacak vakti bulamadan, Bella parmak uçlarına kalktı ve dudaklarını benimkilere bereleyici bir güçle yapıştırdı. Onun açısından bereleyiciydi. Benim onun üzerinde kullanmaya asla cesaret edemeyeceğim bir güçteydi.

Bana arkasını dönerken yanakları ve alnı kıpkırmızıydı. Kısa ve anlaşılmayan sohbetimiz sırasında yavaşlayan gözyaşları şimdi hızla akıyordu. Neden tek bacağını havaya kaldırdığını anlayamadan, ön kapıyı tekmeleyerek açtı.

"Git buradan, Edward!" diye bağırdı yüksek sesle. Televizyondan gelen sese rağmen Charlie tek kelimeyi bile kaçırmazdı.

Kapıyı suratıma kapattı.

Charlie telaşla, "Bella?" diye seslendi.

"Beni yalnız bırak!" diye haykırdı. Üst kata çıkan ayak seslerini duydum, bir kapı daha çarptı.

Bella'nın cipteki sessizliği dehşete düştüğü için değil, hazırlık yaptığı içindi demek. Senaryosu vardı. Sanırım benim rolüm görünmez ve sessiz olmaktı.

Charlie onun peşinden üst kata koştu, adım sesleri dengesizdi ve yalpalıyordu. Hâlâ uykuluydu.

Evin yan tarafından tırmandım, penceresinin yanında durup Charlie'nin onun odasına girip girmeyeceğini görmek için bekledim. Önce Bella'yı göremedim, yeni bir panik dalgasıyla sarsıldım ama sonra yatağının yan tarafından elinde kalın kumaştan, silindir bir çanta ve küçük bir örgü keseyle çıktı.

Charlie kapıya vurdu. Kapı kulpu oynadı, Bella kapıyı kilitleyecek zaman bulmuştu ve sonra tekrar vurmaya başladı.

"Bella, sen iyi misin? Neler oluyor?"

Pencereyi açıp içeri girdiğim sırada Bella, "Ben eve dönüyorum!" diye bağırdı.

Charlie kapıdan, "Sana zarar mı verdi?" diye bağırdı. Toplanmasına yardım etmek için şifonyere koşarken, onu duyunca irkildim. Charlie tam olarak yanılmıyordu.

Buna rağmen, Bella, "Hayır!" diye bağırdı. Beni şifonyerin yanında bulmayı bekliyormuş gibi yanıma geldi. Çantanın ağzını açtı, ben de kıyafetleri içine attım ve her yere uyacak bir şeyler bulmaya çalıştım. Eğer yanında sadece tişört olursa araya karışmasına yardımı olmazdı.

Kamyonetinin anahtarları şifonyerin üzerinde duruyordu. Alıp cebime attım.

Charlie daha yumuşak bir ses tonuyla, "Seni terk mi etti yoksa?" diye sordu. Bu sorusu acıtmadı.

Fakat Bella'nın cevabı şaşırtıcıydı.

"Hayır," diye bağırdı yine. Gerçi bu ayrılık hikâyesinin en kolay bahane olacağını düşünmüştüm. Senaryosunun nereye gideceğini merak ettim.

Charlie yine kapıyı yumrukladı, sabırsızca vuruyordu. "Ne oldu, Bella?"

Dolan çantasının fermuarını çekip kapatmaya çalışıyordu.

"Ben *ondan* ayrıldım," diye bağırdı.

Parmaklarını kenara çekip fermuarı kapattım, sonra da çantasını elimde tarttım. Onun için çok mu ağırdı? Sabırsızca çantaya uzandı, omzuna dikkatli bir şekilde taktım.

Değerli bir saniye için alnımı onunkine dayadım.

"Ben kamyonette olacağım." Fısıldasam da, sesimdeki çaresizliği saklamaya yetmedi. "Git!"

Onu kapıya doğru ittim ve o çıktığında yerimde olmak için pencereden aşağı atladım.

Emmett, yerde beni bekliyordu. Çenesiyle doğu tarafını işaret etti.

Zihnimi o yöne doğru esnettim, elbette, takipçi bir kilometre kadar uzaktaydı.

Koca dev bu akşam gözcülük yapıyor. Sabırlı ol.

Demek Emmett'ı ağaçtayken görmüştü ama şu anda ikimizi de göremiyordu. Burada olduğumu mu varsayıyordu, yoksa tuzak kurmak için mi izliyordu? Şu anda Jasper'ın yanımızda olmasını dilerdim. Eğer ona üç taraftan saldırabilseydik...

Edward! Alice saklandığı yerden uyardı. Aklımdaki düşünceler yüzünden biçimlenen olasılıkları düşünüyordu. Takipçi kurnazdı. Bella'yı savunmasız bırakmış olurduk.

"Ne oldu? Ondan hoşlandığını zannediyordum." Charlie şimdi aşağı kattaydı.

Biraz sonra olacak şeyle ilgili net bir karar verdim.

Hallediyorum, diye cevap verdi Alice. Kamyonetin altından çıkıp cipe girdi. Boşa aldıktan sonra araç yolundan sessizce çekmeye başladı, tek elini kapı çerçevesine dayadı, cipi hareket ettirmek için diğer elini uzatıp iki parmağıyla direksiyonu yönlendirdi. Cipin kükreyen motorunun Charlie'nin dikkatini çekmesini istemiyordum. Çoktan gittiğimi düşünmesi daha iyiydi.

Emmett yarım saniyeliğine Alice'i izledi, sonra bana doğru kaşlarını havaya kaldırdı. *Ona yardım etsem mi?*

Başımı iki yana salladım. *Charlie,* dedim dudaklarımı oynatarak. *Yayan takip et.*

Başını salladıktan sonra ağacın üstüne atladı. Yine görünür olacaktı. Bu, takipçinin belli bir mesafede kalmasını sağlardı. Ancak Emmett'ı gördüğünde bile geri çekilmedi, önünde oynanan oyundan büyülendi, yapılan her şeyin üstesinden gelebileceğine güveniyordu. Ona yanıldığını kanıtlamak istedim ama Bella bu kadar yakındayken tuzağa düşme riskine giremezdim.

"Ondan *hoşlanıyorum.*" Bella ona açıklıyordu, söyledikleri boğuk ve yürek burkucuydu. Artık özgürce ağlıyordu ve onun sahte gözyaşları dökecek kadar iyi bir oyuncu olmadığını biliyordum. Sesindeki acı, uzansam dokunacağım kadar belirgindi. Göğsümdeki-

gedik, ıstırabıma cevap verircesine kıvrıldı. Bunu yapmak zorunda olmamalıydı. Benim hatalarımın bedelini ödüyordu. Daha doğrusu, aptallığımın.

"Zaten sorun da bu. Bunu daha *fazla* yapamayacağım! Buraya daha fazla bağlanamam! Annem gibi, bu *aptal* ve sıkıcı kasabaya çakılıp kalmak istemiyorum! Onun gibi, ben de bu aptal hataya düşmeyeceğim. Buradan *nefret* ediyorum ve bir dakika daha kalamam!"

Charlie'nin aklında beliren tepki beklediğimden çok daha derin, çok daha yakıcıydı.

Bella'nın ağırlaşan ayak sesleri ön kapıya doğru geldi. Sessizce kamyonetine bindim ve anahtarı kontağa taktıktan sonra eğildim. Emmett da şu anda ön kapının yakınlarında, gölgelerdeydi. Yine de kamyonetle kapının arasındaki mesafe uzun görünüyordu. Takipçiye odaklandım. Hareket etmemişti, evin içinde olup biten dramı ilgiyle dinliyordu.

Ne duyacaktı? Bella'nın kaçmaya hazırlandığını. Yakın gelecekte de dönmek gibi bir niyeti olmadığını.

Emmett'ın onu gördüğünü bilecekti. Bella'nın dinlendiğini bildiğini varsaymak zorunda kalacaktı. Öyle mi yapardı?

"Bells, şimdi gidemezsin," dedi Charlie sessizce. "Gecenin bir yarısı."

"Yorulursam kamyonette uyurum."

Charlie, kızının hiçliğin ortasındaki bir otoyolun kenarında, karanlık kamyonette bilinçsizce uyuduğunu ve etrafındaki karanlık, biçimsiz şekillerin ona gittikçe yaklaştığını hayal etti. Bu, tam olarak mantıksız bir kâbus değildi ama benim vahşi ve mantıksız paniğim onunkinin yankısı gibiydi.

"Sadece bir hafta daha kal," diye yalvardı. "O zamana kadar Renée geri dönmüş olur."

Bella olduğu yerde kaldı. Alçak bir ses geldi. Babasına bakmak için dönerken ayakkabısının çıkardığı ses miydi?

"Ne?"

Kamyonetin arkasından çıktım ve ön bahçenin ortasında tereddüt ederek durdum. Söyledikleri Bella'nın kafasını karıştırırsa, onu geciktirirse ne yapardım? Takipçinin yakınlarda olduğunun farkında mıydı?

"Sen dışarıdayken aradı." Charlie konuşmak için acele ederken kelimeleri yutuyordu. "Florida'da işler pek yürümemiş ve eğer Phil bu hafta sonu anlaşmayı imzalamazsa Arizona'ya geri dönecekler-miş. Side Winders'ın koç yardımcısı bir top yakalayıcı için yerleri-nin olabileceğini söylemiş."

Charlie'yle birlikte nefes almadan onun cevabını bekledik.

"Anahtarım var," diye homurdandı ve ayak sesleri artık kapıday-dı. Kapı kulpu dönmeye başladı. Kamyonete koştum.

Bella'nın sözleri zayıf bir bahane gibiydi. Takipçi, bu hikâyenin Charlie için uydurulduğunu ve gerçeğin aksi olduğunu düşünecekti.

Kapı açılmadı.

"Bırak gideyim, Charlie," dedi Bella. Sinirli konuşmaya niyet-lendiğini anlayabiliyordum ama sesindeki acı diğer duygulara yer bırakmadı.

En sonunda kapı açıldı. Bella, peşinde Charlie'yle kapıdan dışarı fırladı, Charlie elini uzattı. Bella o eli fark edince irkilerek uzaklaştı.

Döşemelerin üzerine çömeldim, çoğunlukla görünmezdim. Pen-cereden dışarı göz atıp duruyordum. Bella babasına bakmak için dönmeden konuştu, "Olmadı, tamam mı?" Verandadan aşağı atladı ama Charlie artık hareketsizdi. "Forks'tan gerçekten *nefret ediyorum*!"

Sözler son derece basitti aslında ama Charlie'nin durduğu yer-den ezip geçen bir sızı yayıldı. Aklı dönüp duruyordu, baş dönmesi gibiydi. Düşüncelerinde Bella'nınkine çok benzeyen başka bir yüz vardı ve onunki de gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Fakat bu kadının gözleri açık maviydi.

Bella, bu sözleri özenle seçmişti sanki. O küçük bahçeden den-gesini bozan çantayla, garip bir şekilde koşarak kaçarken, Charlie afallamış ve parçalara ayrılmış bir hâlde orada durdu.

Bella çantasını kamyonetin kasasına atarken Charlie'ye, "Seni yarın ararım!" diye bağırdı.

Charlie cevap verecek kadar kendine gelememişti.

Artık Bella'nın durumun ciddiyetini anlayıp anlamamasıyla il-gili şüphelerim yoktu. Eğer başka bir yolu olsaydı, Bella'nın birine, hele de babasına, böyle acı verecek bir şeyi asla yapmayacağını bi-liyordum.

Onu bu korkunç pozisyona ben sokmuştum.

Bella, kamyonetin önüne doğru koşturdu. Artık omzunun üzerinden attığı hızlı, korku dolu bakışlar Charlie için değildi. Kamyonetin kapısını açıp sürücü koltuğuna geçti. Kontakta kendisini beklediğini bilirmiş gibi uzanıp anahtarı çevirdi. Motorun kükreyişi gecenin sessizliğini paramparça etti. Bunun peşine düşmek, takipçi için epey kolay olacaktı.

Onu teselli edebilmeyi dileyerek elinin üstünü okşadım ama hiçbir şeyin bunu düzeltemeyeceğini biliyordum.

Araç yolundan geri geri çıkar çıkmaz, elini tutabileyim diye direksiyonu bıraktı. Kamyonet caddede azami hızla gidiyordu. Charlie kapıdaki yerinden ayrılmadı ama caddedeki viraj sayesinde çabucak gözden kaybolduk. Yolcu koltuğuna oturdum.

"Kenara çek," dedim.

Yüzünden durmadan akan yaşlar yağmurluğuna düşüyordu. Cipin yolun kenarında olduğunu fark etmeden, Alice'in yanından geçti. Etrafında olup bitenleri görebiliyor muydu acaba?

Alice, gürültülü motor Charlie'nin dikkatini çekmesin diye hâlâ cipi itiyordu ve kolayca bize yetişti.

Bella, "Ben kullanabilirim," diye ısrar etti ama sesi çatlaktı. Yorgun çıkıyordu.

Onu nazikçe kucağıma alıp sürücü koltuğundan kaldırdığımda doğru düzgün şaşırmadı bile. Onu yakınımda tuttum. Yanı başımda kuvvetten düşüp kendini bıraktı.

"Evi bulamayabilirsin," dedim bahane olarak ama bir sebep bekliyor gibi görünmüyordu. Umurunda değildi.

Artık evinden epey uzaktaydık ama Charlie'nin donakalmış düşüncelerini, kapının önünde kıpırdamadan durduğunu duyabiliyordum. Alice o sırada cipe atlayıp motoru çalıştırdı. Arkamızdan farlar parlayınca Bella kaskatı oldu ve kalbi gümbürdeyerek arka camdan bakmak için döndü.

"O, Alice." Sol elini tutup sıktım.

"Takipçi?" diye fısıldadı.

Takip ediyor. Alice motorun gürültüsünün üzerinden Bella'nın fısıltısını duyabiliyordu. *Emmett, o evden uzaklaşana kadar bekleyecek.*

"Oyununun sonunu duydu," dedim.

"Charlie?" Sesi gergindi.

Alice o konuda da beni bilgilendirdi. *Takipçi evi geçti. Geri döndüğünü görmüyorum. Em, bize yetişiyor.*

"Takipçi bizi izlemiş. Şu anda arkamızdan koşuyor."

Bu içini rahatlatmadı. Nefesi kesildi. "Onu atlatabilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye itiraf ettim. Bu gülünç kamyonetle yapamazdık.

Bella pencereden dışarıyı izlemek için döndü, gerçi cipin farlarının onu hiçbir şeyi göremeyecek kadar kör ettiğinden emindim. Alice, Charlie'yle ilgili her geleceği izliyordu. Hiç tanışmadığı bir insan, onun için kolay bir konu değildi. Fakat avcı veya ürkek arkadaşının geri dönme planları yok gibi görünüyordu.

Emmett, artık tam arkamızdan koşuyordu. Niyetini duyunca şaşırdım. Bu takipçiyi hemen yakalamak, hızlı ve vahşi bir sonla bunu bitirmek için yerinde duramamasını falan beklerdim. Ancak onun yerine, düşünceleri Bella'nın etrafında dönüyordu. Koruma olarak geçirdiği birkaç dakika onu derinden etkilemişe benziyordu. Şu anki önceliği onun güvenliğiydi.

Bella, herkesin içindeki korumacı yanı ortaya çıkarıyordu.

Emmett, takipçinin izlediğini hayal ediyordu; onun mesafesini koruduğunu ve kamyonetin sesini karanlıkta takip ettiğini yalnızca Alice'le ikimiz biliyorduk. Bu akşam kendini riske atmayacaktı. Yine de Emmett, Bella'ya ulaşmak için önce onu geçmesi gerektiğini anladığından emin olmak istiyordu. Koşarak havaya sıçrayıp cipin üzerinden atladı ve doğruca kamyonetin kasasına indi. Kamyonet sarsılınca yoldan çıkmasın diye çabaladım.

Bella çığlık attı, harcadığı efor yüzünden sesi kısık çıkıyordu.

Beni duyabilsin diye ağzını kapattım. "O, Emmett," dedim.

Burnundan nefes alıp yeniden kendini bıraktı. Elimi ağzından çekip onu sıkıca yanıma çektim. Vücudundaki bütün kaslar titriyordu.

"Merak etme, Bella. Güvende olacaksın," diye mırıldandım. Konuştuğumu duyduğunu bile sanmıyordum. Titremeleri devam etti. Hızlı ve yüzeysel soluklar alıp verdi.

Dikkatini dağıtmaya çalıştım. Bir tehlike veya korkulacak bir şey yokmuş gibi, normal sesimle konuştum. "Senin küçük kasaba hayatından bu kadar sıkıldığını bilmiyordum. Uyum sağlıyormuşsun gibi

görünüyordu; özellikle de son zamanlarda. Belki de hayatı senin için daha ilginç kıldığımı düşünerek kendimi kandırıyordum."

Kaçışının onu nasıl üzdüğü düşünülürse belki de çok duyarlı bir gözlem değildi bu ama onu dalgınlığından çekip kurtardı. Kıpırdanıp biraz daha dik oturdu.

"Hiç hoş davranmadım," diye fısıldadı. Önemsiz sözlerimi görmezden gelip, doğruca acı veren kısma geçiş yaptı. "Annem de giderken aynı şeyi söylemişti. Belden aşağı vurduğumu da söyleyebilirsin."

Charlie'nin kafasında beliren görüntüyü düşününce, öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim.

"Merak etme, seni affedecektir," diye söz verdim.

Söylediğim şeye inanmayı çok istiyordu, bana ciddiyetle baktı. Ona gülümsemeye çalıştım ama yüzümü itaat etmeye zorlayamadım.

Yeniden denedim. "Bella, her şey yoluna girecek."

Ürperdi. "Ama senden ayrıyken bu mümkün değil." Sözleri küçük bir nefes gibi çıktı.

Ona daha sıkı sarılırken kolum kasıldı, içimdeki delik daha da genişledi sanki. Çünkü haklıydı. O, benimle değilken her şey yanlış olacaktı. Nasıl hareket edeceğimi bile tam bilmiyordum.

Becerebildiğim kadarıyla yüzümü ifadesiz ve sesimi de gamsız olmaya zorladım. "Birkaç gün içinde yine beraber olacağız." Kelimeleri söylerken doğru olmalarını istedim. Yine de yalan gibi hissettirdi. Alice, o kadar farklı gelecekler görüyordu ki... "Bunun kendi fikrin olduğunu unutma," diye ekledim.

Burnunu çekti. "Bu, en iyi fikirdi. Tabii ki benimdi."

Tekrar gülümsemeyi denedim, sonra da pes ettim.

"Neden böyle oldu? Neden ben?" Soruları sessizce, düz bir şekilde söylüyor olsa da bana cevap beklemeyen cümleler gibi geldi.

Yine de sert bir sesle cevap verdim. "Bu benim hatam; seni bu şekilde ortaya çıkarmam aptallıktı."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Demek istediğim bu değil."

Başka nasıl bir sebep olabilirdi ki? Benden başka kimin hatasıydı?

"Yani, benim orada bulunmam, ne kadar önemli olabilir ki! Diğer ikisi bundan rahatsız olmadı. Neden James *beni* öldürmeye

karar verdi?" Yine burnunu çekti. "Bu civarda bir sürü insan var, neden ben?"

Bu adil ve akıllıca bir soruydu. Birden fazla da cevabı vardı. O tam bir açıklamayı hak ediyordu.

"Bu gece onun aklını iyice okudum. O seni gördükten sonra, bundan kaçınmak için yapabileceğim bir şey var mıydı, emin değilim. Bu kısmen senin hatan." Sesim alaycıydı, içindeki kara mizahı, ironiyi duyabilmesini umdum. "Eğer bu kadar tatlı kokmasaydın zahmete girmeyebilirdi. Ama seni koruduğumda..." Yoluna çıktığımda hissettiği şaşkınlık ve öfkeyi hatırladım. Küstahlığını, hiddetini. "Tabii bu, işleri daha da karıştırdı. Konu ne kadar önemsiz olursa olsun, ona karşı gelinmesine pek alışkın değil. Kendini bir avcı olarak görüyor, hepsi bu. Bütün hayatı takip etmekle geçiyor ve tek beklentisi, ona meydan okunması. Birdenbire ona meydan okumuş olduk; bir grup güçlü savaşçı tek bir kırılgan şeyi koruyor. O şimdi kendini ne kadar güçlü hissediyordur, inanamazsın. Bu onun en sevdiği oyun ve biz de ona hayatının en heyecanlı etabını hazırladık."

Ne kadar analiz edersem edeyim, bundan başka bir açıklama yoktu. Onu açıklığa götürdüğümde tek sonuç buydu. Eğer ona karşı durmamış olsaydım, belki de oyunu bu kadar şevkle istemeyecekti.

Daha sonra, biraz da kendi kendime homurdandım. "Eğer orada duraksamış olsaydım, seni oracıkta öldürürdü."

"Ben düşündüm ki... Yani diğerlerine aynı kokmuyorumdur." Tereddüt etti. "Sana koktuğum gibi yani."

"Kokmuyorsun." Benim için o basitçe, fiziksel olarak, başka hiçbir ölümsüzün zihninde asla görmediğim kadar yoğun bir şeydi. "Ama yine de bu hiçbirine çekici gelmiyorsun demek değil. Eğer *kokun* takipçiye ya da diğerlerine, bana geldiği kadar çekici gelseydi hemen orada bir kavga çıkardı."

Baştan aşağı ürperdi.

Şimdi farkına varıyordum ki, eğer işler kavgaya dönüşmüş olsaydı, her şey daha kolay olurdu. Korkak kızılın kaçacağından emindim ve Laurent'ın kaybedileceği baştan belli olan bir kavgada takipçinin yanında yer alacağından şüpheliydim. Hepsi birlik olsaydı bile asla kurtulamazlardı. Özellikle de bütün gözler Emmett'ın üzerinde-

ken, Jasper gizlendiği yerden çıkıp sürpriz saldırısını yaptığında. Jasper'ı hatıralarından gördüğüm için, üçünü birden tek başına alt edebileceğini biliyordum. Tabii Emmett ona izin vermezdi, o ayrı.

Eğer biz normal bir klan olsaydık (gerçi sayımıza bakınca asla normal bir klan olarak görülmezdik), muhtemelen sadece hakaret edildi diye bile saldırırdık.

Fakat biz normal değildik, medeniydik. Daha yüksek standartlarda yaşamaya çalışıyorduk. Babamız sayesinde daha nazik, daha barışçıl yaratıklar olmak istiyorduk.

Bu akşam, Carlisle yüzünden tereddüt etmiştik. Daha insancıl olan yolu seçmiştik, çünkü bu bizim alışkanlığımız ve yaşam biçimimizdi.

Bu, bizi daha güçsüz mü yapıyordu?

Bu düşünceyle irkildim ama hemen, kararımız bizi güçsüzleştiriyor olsa bile, en doğrusunun bu olduğuna karar verdim. Bunu hissedebiliyordum. Zihnimde, varlığımın her zerresinde ve eğer öyle bir şey varsa, ruhumda yankılanıyordu. Bu fiziki formu yönlendiren bir ruh var mıydı?

Artık önemli değildi. Alice, bize gelecek üzerinde hakimiyet sağlayacak güç veriyor olabilirdi ama geçmiş bizim için de kaybolup gitmişti. Sonuç olarak saldırmamıştık ve şimdi önümüzde daha karmaşık bir versiyon vardı. Yaklaşan dövüş kaçınılmazdı.

"Onu öldürmekten başka bir şansım olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. "Bu Carlisle'ın hoşuna gitmeyecek."

Fakat anlayacağından emindim. Bu takipçiye uzaklaşması için bir seçenek vermiştik. Teklifimizi kabul etmiyordu. Artık bir ölüm kalım meselesi söz konusuydu.

"Bir vampiri nasıl öldürebilirsin?" Bella fısıltı hâlinde sordu. Bastırılmış gözyaşlarını hâlâ sesinden duyabiliyordum.

Bu soruyu beklemeliydim.

Bana öncekinden daha farklı bir korkuyla bakıyordu, sanki görevin kendisine düşeceğinden endişeleniyor gibiydi. Elbette, konu Bella olunca asla emin olamıyordum.

Gerçekleri yumuşatmaya çalışmadım. "Öldürdüğünden emin olmak için onu parçalara ayırıp yakmalısın."

"Peki ya diğer ikisi, onunla birlikte savaşırlar mı?"

"Kadın savaşacaktır." Korkusunu kontrol edebilirse savaşırdı. "Ama Laurent'tan emin değilim. Aralarındaki bağ çok güçlü değil, yani Laurent laf olsun diye onlarla. Çayırlıkta James'ten çok utandı..." James'in Laurent'ı öldürmeyi planladığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Belki de bunu ona söylerdim, ittifakını değiştireceğinden hiç şüphem yoktu.

"Ama James ve kadın, onlar sizi öldürmeye çalışacaklar, değil mi?" Sesi acı doluydu.

Sonra anladım. Elbette, her zamanki gibi yanlış sebepler yüzünden panikliyordu.

"Bella, benim için endişelenerek zaman harcama, *lütfen*. Senin tek derdin kendi güvenliğini düşünmek olmalı ve lütfen, ne olursun, pervasız olmamaya *çalış!*"

Beni duymamış gibi yaptı. "Hâlâ peşimizde mi?"

"Evet. Ama bu gece eve saldırmayacak..."

Biz bir aradayken bir şey yapamazdı. Ayrılmamız takipçinin tam olarak istediği şey miydi? Fakat sonra, Alice'in Bella'yı burada korursak neler olacağını gördüğünü hatırladım. Mike Newton'ı sevmezdim ama ne o ne de Forks'taki başka biri kabul edilebilir bir kurban değildi.

Araç yoluna girdiğimde evime varmanın getirdiği rahatlamayı hissetmediğimi fark ettim. Takipçi hayatta olduğu sürece, hiçbir yer güvenli değildi.

Emmett hâlâ sinirliydi. Gerginliğini azaltmak için takipçinin yerini ona söyleyebilmeyi istedim ama duyulma riskini alamadım. Takipçi bizim yeteneklerimiz olduğunu tahmin ediyordu, ne gibi yeteneklerimiz olduğunu öğrenirse bu, ona sadece yardım ederdi.

Takipçinin düşüncelerini tam olarak duyamamaya başladığımı fark ettiğimde Alice araya girdi.

Şu anda kadınla buluşuyor, nehrin diğer tarafındalar. Tekrar ayrılıp gözleyecekler. Kadın dağın yamacını alacak, adam da ağaçları.

Aramıza giren fazladan mesafenin kendimi daha iyi hissetmeme yardımı olmadı.

Emmett'ın gittikçe artan koruma isteği tam hız sürüyordu. Evin önüne geldiğimizde kamyonetin kasasından aşağı anlayıp yolcu kapısına geldi. Kapıyı açıp Bella'ya uzandı.

Sessiz bir şekilde, "Nazikçe," diye hatırlattım.

Biliyorum.

Onu durdurabilirdim ama bu gerekli değildi. Şu anda alınan önlemlerin hangisine fazla diyebilirdim ki? Eğer ben daha dikkatli olsaydım bu noktada olmazdık.

Emmett gibi koca cüsseli ve yıkılmaz görünen bir adamın, devasa kollarıyla Bella'yı tuttuğunu görmek garip bir şekilde güven verdi, Bella onun kollarındayken görünmüyordu bile. Bir saniye geçmeden, Emmett kapıdan içeri giriverdi. Alice ve ben de hemen yanındaydık.

Ailemin geri kalanı odanın ortasında toplanmıştı, hepsi ayaktaydı ve aralarında Laurent da vardı.

Korkmuştu, özür diler gibiydi. Emmett, Bella'yı dikkatli bir şekilde yanıma bıraktıktan sonra, göğsünden yükselen bir hırıltıyla kasten ileri doğru bir adım attığında, bu korku sadece daha da arttı. Laurent geriye doğru bir adım attı.

Carlisle, Emmett'a uyaran bir bakış atınca yerinde durdu. Esme, Carlisle'ın hemen yanında duruyordu; gözleri benden Bella'ya, sonra yine bana kayıyordu. Rosalie de Bella'ya bakıyordu, *dik dik bakıyordu* ama görmezden geldim. Uğraşacak daha önemli işlerim vardı.

Laurent'ın bana bakmasını bekledim.

"Bizi takip ediyor," dedim. Duymak istediğim şeyleri düşünmesi için onu yönlendiriyordum.

Elbette, insanı takip ediyor. Ve onu bulacak da. "Ben de bundan korkuyordum."

Yollarından çekilmem lazım, düşünceleri devam etti. *James diğer tarafı seçtiğimi düşünmemeli. Sonrasında benim peşime düşmesini istemiyorum.* Laurent ürpertisini bastırdı. *Belki de ona sadece bilgi topladığımı söyleyebilirim. Ormanda bizden ayrılırken yüzünde beliren o ifade... O, bu ava odaklanmışken ortadan kaybolmak en iyisi.*

Dişlerimi sıktım. Laurent endişeyle bana baktı.

James'i, açıklıkta sebep olduğu kopmayı anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ona yardım etmek gibi bir arzum olmasa da, James öldüğünde minnettar olacağını biliyordum.

Alice'in, Jasper'ın kulağına, "Gel aşkım," diye fısıldadığını duydum. İçeri geldiğimizden beri onu fark etmemiştim, hâlâ kendini gizli tutuyordu. Jasper Alice'i sorgulamadı, düşüncelerinde bile. İkisi el ele, üst kata fırladı. Laurent onların gidişini izlemeye zahmet etmedi, Jasper'ın çabası çok etkiliydi. Laurent duyamasın diye, Alice'in gerekli bilgileri yazacağını gördüm. İhtiyaç duydukları şeyleri toplaması uzun sürmeyecekti.

Carlisle, Laurent'a, "Ne yapacak?" diye sordu, bunu ben de cevaplayabilirdim.

"Üzgünüm," dedi Laurent samimiyetle. *O iblislerle tanıştığıma bile üzgünüm. Ateşle oynamamam gerektiğini bilmeliydim. Sıkıntım beni aptallaştırdı.* "Oğlunuzun kızı koruması onu sinirlendirdi, ben de bundan korkuyordum." *Elbette sinirlendirecekti. James'in, ikisi de ölene kadar peşlerini hiç bırakmayacağını garantiledi. Sanki bu yabancılar başka bir dünyada yaşıyor. Ya da yaşadıklarını düşünüyorlar. Gerçek dünya, o fantezinin içine girmek üzere.*

"Onu durdurabilir misin?" diye üsteledi Carlisle.

Hah! "Bir başladı mı onu kimse durduramaz."

"Biz onu durduracağız," diye hırladı Emmett.

Laurent, Emmett'a neredeyse umutla baktı. *Keşke bu mümkün olsaydı. Kesinlikle hayatımı kolaylaştırırdı.*

"Onu durduramazsınız, imkânsız bir şey." Bize bu bilgiyi vererek büyük iyilik yaptığından emindi. "Üç yüz yıllık hayatım boyunca onun gibisini görmedim. O, tam bir katil. Ben de bu yüzden onun grubuna katıldım."

James ve Victoria ile başlarından geçen maceraların bazılarını aklından geçirdi, gerçi Victoria hep arka planda, sınırlarda kalan bir figürdü. James, en azından Laurent'ın hayatını ilginçleştiriyordu ama son birkaç yılda saldırılarındaki sadistlik Laurent'ı rahatsız etmeye başlamıştı. O ana kadar, kendini kurtarmasının güvenli bir yolu vardı.

Şimdi de iyimser olabilmeyi diliyordu ama James'in etkileyici ihtimallere karşı zafer kazandığını görmüştü. Gözlerini Bella'ya çevirdi ve tek gördüğü milyarlarca insan kızından biri oldu, onu diğerlerinden ayıran hiçbir şey yoktu.

Konuşmadan önce, sözlerini doğru düzgün düşünmedi. "Buna değeceğinden emin misiniz?"

Dişlerimin arasından çıkan kükreme, infilak eden bir bomba gibi gürültülüydü. Laurent, anında itaatkâr bir duruşa geçti, Carlisle elini havaya kaldırdı.

Kontrol, Edward. O bizim düşmanımız değil.

Öfkemi yatıştırmak için uğraştım. Carlisle haklıydı ama Laurent bizim dostumuz da değildi.

Carlisle, "Korkarım bir seçim yapmak zorunda kalacaksın," dedi.

Pek fazla seçeneğim kalmadı, diye düşündü Laurent. *Sadece saklanıp James'in beni aramaya değer bulmamasını umabilirdim.* Aklı, biz gelmeden önce konuştukları başka bir konuya kaydı ve tek bir bilgiye odaklandı. *Bu grupla köprüleri yaktığım belli, belki etrafımı diğer arkadaşlarla çevirebilirim. Yetenekli arkadaşlarla.*

"Burada yarattığınız hayat beni çok etkiledi." Kelimelerini dikkatle seçiyor, hepimizle göz teması kurmaya çalışıyordu. İçsel monoloğunu duymuş olmam, o etkiyi benim için mahvetti. "Ama arada kalmak da istemiyorum. Size karşı hiçbir düşmanlık beslemiyorum ama James'e karşı gelemem. Kuzeye, yani Delani'deki grubun yanına gideceğim." Carlisle gibi beş yabancının olduğu yeri düşündü, saldırma konusunda ağırdan alan ama sayıları kalabalık ve aralarında yetenekli kişilerin de bulunduğu grubu. Belki de James'in durup düşünmesini sağlardı.

Laurent, içinde bir minnettarlık hissiyle, Carlisle'ı tekrar uyarmak için döndü. "James'i hafife almayın. O çok zekidir ve hisleri güçlüdür. O da insanların arasında, en az sizin olduğunuz kadar rahattır ve size doğrudan saldırmayacaktır." James'in birkaç dolambaçlı planı aklından geçti. Takipçi sabırlıydı ve bir mizah anlayışı da vardı. Kara bir mizahtı tabii.

"Burada başınıza gelenler için üzgünüm," diye devam etti. "Gerçekten üzgünüm."

Başını yine itaatkâr bir şekilde eğdi ama gözleri Bella'ya çevrildikten sonra uzaklara baktı. Düşünceleri Bella için aldığımız riskin şaşkınlığıyla doluydu. *James'i anlamıyorlar,* diye düşündü. *Bana inanmıyorlar. Kaçını sağ bırakacak, merak ediyorum.*

Laurent bizim güçsüz olduğumuzu düşünüyordu. Evcilliğimizi yetersizlik olarak görüyordu. Daha önce ben de aynı şeyden endişelenmiştim ama şu anda değil. James'in üzerinde bırakmayı planla-

dığım izlenim *güçsüzlük* değildi. Fakat Laurent'ın James'in kazanacağına inanmasına izin verdim. Sonraki yüzyılı korkuyla saklanarak geçirebilirdi ve yaşayacaklarına üzüleceğim söylenemezdi.

"Yolun açık olsun," dedi Carlisle. Sözleri hem öneri hem de emirdi.

Laurent'ın gözleri odada dolaşarak, uzun zaman önce ardında bıraktığı türde bu hayata gıptayla baktı. Gerçi burası bir saray değildi, ki o birkaçında yaşamıştı, öte yandan burada asırlardır hissetmediği kalıcılık ve sığınak atmosferi vardı.

Başıyla Carlisle'a selam verdi ve kısa bir an için, siyah saçlı vampirin babama karşı garip bir özlem duyduğunu hissettim. Bir tür saygı ve ait olma arzusu. Fakat bu duyguyu kök salamadan ezdi, sonra da kapıdan dışarı çıktı ve kokusunun takip edilmesini imkânsız hale getirmek için, okyanusu güvenle geçene kadar yavaşlama niyeti olmadan koşmaya başladı.

Esme oturma odasının diğer tarafına fırladı ve evin arka duvarını oluşturan devasa pencerelerin üzerine çelik kepenkleri indirdi.

"Ne kadar yakınımızda?" diye sordu Carlisle.

Laurent, işitme mesafemden çıkmak üzereydi ve yavaşlamıyordu. Yolda James'e rastlama arzusu yoktu. Söylediğimiz hiçbir şeyi duymamıştı. James'e uzandım. Alice'in görüsü bana yönü göstermişti. O da planlarımızı duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Nehri geçtikten yaklaşık dört kilometre sonra, kadınla buluşmak için oralarda dolaşıyor."

Kadına yükseklerde katılacaktı, böylece koştuğumuz yönü izleyebilecekti.

"Plan ne?" diye sordu Carlisle.

Takipçinin duyamayacağını biliyor olsam da ve kepenkler hâlâ inleyerek inse de sesimi alçak tuttum. "Biz onu başka tarafa yönlendirirken Jasper ve Alice de Bella'yı güneye doğru kaçıracaklar."

"Peki sonra?"

Neyi sorduğunu biliyordum. Cevap verirken gözlerinin içine baktım. "Bella güvende olur olmaz takipçinin peşine düşeceğiz."

Carlisle, bunun yaklaşmakta olduğunu biliyor olsa da içinde bir acı belirdi. "Sanırım başka seçenek yok."

Carlisle, üç asırdır hayatları dikkatle koruyordu. Her zaman diğer vampirlerle ortak bir payda bulabilmişti. Bu onun için kolay olmayacaktı ama zorluklara alışkındı.

Acele etmemiz gerekiyordu, takipçiye peşine düşeceği bir yön vermeden önce, gerekenden fazla oyalanmamalıydık. Fakat koşmaya başlamadan önce halletmemiz gereken bazı ufak tefek şeyler vardı.

Rose'la göz göze geldik. "Onu yukarı çıkar ve kıyafetlerinizi değiştirin."

Kokuyla kafa karıştırmak elbette ilk adımdı. Ben de yanıma Bella'ya ait bir şeyler alacaktım ve takipçiyi kışkırtacak bir yön yaratacaktım.

Rosalie bunu biliyordu ama gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Bu kızın bize ne yaptığını görmüyor musun? Her şeyi mahvetti! Sen de onu korumamı mı istiyorsun?

Cevabının kalanını yüksek sesle vererek, Bella'nın da duyduğundan emin oldu. "Neden yapacakmışım?" diye sordu. "O benim neyim oluyor ki? O, sadece bir baş belası, üzerimize saldığın bir mikrop!"

Bella, Rosalie ona tokat atmış gibi sıçradı.

Emmett onun omzunu tutarak, "Rose..." diye mırıldandı. Rosalie onun elinden kurtuldu. Emmett, sanki Rosalie'nin üstüne atılmamı bekliyormuş gibi bana baktı.

Fakat bunların hiçbiri önemli değildi. Rose'un şımarık sinir krizleri her zaman rahatsız ediciydi ama önemsiz parlamasının zamanlaması berbattı ve buna zamanım yoktu.

Eğer bu akşam kardeşim olmamaya karar verdiyse, bu onun seçimiydi ve tercihini sorgusuz kabul ettim.

"Esme?" Cevabının ne olacağını biliyordum.

"Elbette!"

Esme, zamanın kısıtlı olduğunu anlıyordu. Bella'yı dikkatli bir şekilde kaldırıp merdivenlerden yukarı fırladı, tıpkı Emmett'ın yaptığı gibiydi ama yarattığı etki çok farklıydı.

Bella'nın Esme'nin ofisinde, "Ne yapıyoruz?" diye sorduğunu duydum.

O kısmı Esme'ye bırakarak kendi tarafıma odaklandım. Takipçi ve yabani ortağı sınırımdan dışarı çıkmışlardı. Bizi duyamazlardı

ama bizi görebileceklerinden emindim. Araçlarımızın ayrıldığını göreceklerdi. Ve takip edeceklerdi.

Neye ihtiyacımız var? diye sordu Carlisle.

"Uydu telefonları. Geniş spor çantalar. Depolar dolu mu?"

Ben hallederim. Emmett ön kapıdan fırlayıp garaja gitti. Acil durumlar için her zaman birkaç benzin bidonu bulunduruyorduk.

"Cip, Mercedes ve onun kamyoneti de," diye fısıldadım peşinden.

Tamamdır.

Üç gruba mı ayrılıyoruz? Carlisle da güçlerimizi bölme konusunda kaygılıydı.

"Alice, bunun en iyi yol olduğunu görüyor."

Bunu kabul etti.

Zarar görecek. Düşünmüyor. Sadece doğrudan dalıyor. Bunların hepsi o kızın hatası!

Rosalie, bütün şikâyetlerini üzerime salıp duruyordu. Onu duymamak benim için kolay oldu. Orada değilmiş gibi davranmak kolaydı.

Bana düşen nedir? Carlisle bilmek istedi.

Tereddüt ettim. "Alice, Emmett ile seni benimle birlikte gördü. Ama Charlie'yi kontrol etmesi için Esme'yi yalnız bırakamayız..."

Carlisle yüzünde sert bir ifadeyle Rosalie'ye döndü. "Rosalie. Ailemiz için sana düşeni yapacak mısın?"

"Bella için mi?" Adını küçümseyerek söyledi.

"Evet," dedi Carlisle. "Dediğim gibi, ailemiz için."

Rosalie ona kızgın bir şekilde, dik dik baktı ama seçenekleri değerlendirdiğini duyabiliyordum. Eğer bu sinirli tavırlarını sürdürüp hepimize sırtını dönerse, Carlisle da ön safta olup Emmett'ı tehlikeli şeylerden uzak tutmak yerine, burada Esme'yle kalırdı. Rosalie, sadece Emmett'ın başına gelebilecek tehlikeleri görüyordu. Fakat bir parçası da benim gözle görülen bir şekilde mesafe koymamdan endişe duymaya başlıyordu.

En sonunda gözlerini devirdi. "Elbette, Esme'nin yalnız gitmesine izin vermem. Ben bu aileyi gerçekten önemsiyorum."

Carlisle benim canımı sıkacak bir sıcaklıkla, "Teşekkürler," diye cevap verdi. Sonra da odadan dışarı fırladı.

Emmett, tam o sırada, omzunda spor eşyalarımızı taşıdığımız koca çantayla ön kapıdan içeri girdi. Çanta o kadar büyüktü ki içine küçük bir insan sığabilirdi. Doldurduğu eşyalarla dolup taşan çantada halihazırda birisi var gibi görünüyordu.

Alice merdivenin tepesinde belirdiği sırada, Bella ve Esme de odadan çıktılar. Birlikte Bella'yı dirseklerinden kaldırıp merdivenden aşağı hızla indiler. Jasper peşlerinden geldi. Gergin, tamamen kurulmuş bir şekilde, evin ön tarafındaki pencerelerden dışarı huzursuzca baktı. Bu acımasız görüntüyü kendimi sakinleştirmek için kullanmaya çalıştım. Jasper, onu yok etmeye çalışan binlerce vampirden daha ölümcüldü. Bugün, daha önce hiç görmediğim yeni yeteneklerini sergilemişti ve başka gizli becerileri olduğundan da emindim. Jasper onu korurken, Bella daha güvende olacaktı. Alice de yanlarında olunca takipçi onları gafil avlayamayacaktı. Buna inanmaya çalıştım.

Carlisle, telefonlarla birlikte geri döndü. Esme'ye bir telefon verdikten sonra yanağını okşadı. Esme ona büyük bir güvenle baktı. Doğru şeyi yaptığımızdan ve bunda başarılı olacağımızdan emindi. Keşke bende de onun inancı olsaydı.

Bana bir kumaş topu verdi. Çoraptı. Bella'nın kokusu taze ve güçlüydü. Cebime soktum.

Alice, Carlisle'dan diğer telefonu aldı.

Ondan izin istercesine, "Esme ve Rosalie senin kamyonetini alacaklar, Bella," dedi. Bu ona has bir şeydi.

Bella başını salladı.

"Alice ve Jasper, siz Mercedes'i alın. Güneyde camları filmli bir araba daha çok işinize yarar."

Jasper başını salladı. Alice, bunu zaten biliyordu.

"Biz cipi alıyoruz. Alice, yemi yutacaklar mı?"

Alice odaklandı, elleri yumruk oldu. Hiçbirimizle temas etmeyecek hareketleri araştırmak basit bir süreç değildi, ne de olsa bu yeni düşmanlara odaklanıyordu. Zamanla daha iyi olacaktı. Umuyordum ki yarın bunu bitirecektik.

Takipçinin ağaçların tepelerine atlayarak cipi izlediğini gördüm. Kızıl kadın, birkaç dakika sonra çıkıp kuzeye yönelen Bella'nın kamyonetinin sesini takip ediyordu. Sadece ufacık değişiklikler vardı.

Alice'in görüsü bittiğinde ikimiz de emindik.

"O seni takip edecek, kadın da kamyoneti takip edecek. Biz, ancak bundan sonra çıkabiliriz."

Carlisle başını salladı. "Hadi gidelim."

Hazır olduğumu sanıyordum. Geçen saniyeler kafamda davul sesleri gibi gümbürdüyordu. Fakat hazır değildim.

Bella, Esme'nin yanında öyle perişan görünüyordu ki, her şeyin nasıl olup da böyle çabuk değiştiğini anlayamıyormuş gibi şaşkınca bakıyordu. Daha bir saat önce son derece mutluyduk. Şimdiyse takip ediliyordu, doğru düzgün tanımadığı vampirlerin korumasına bırakılacaktı. Yabancılarla dolu bir odada, yalnız başına dururken hiç olmadığı kadar savunmasız görünüyordu.

Ölü bir kalp kırılabilir miydi?

Yanına koşup onu kollarımın arasına alarak ayaklarını yerden kestim. Kollarımdaki sıcaklığı bataklık kumu gibiydi ve kurtulmadan, içinde boğulmak *istiyordum*. Onu sadece bir defa öptüm, eğer kendimi ondan uzaklaştıramazsam planımızın paramparça olacağından korkuyordum. Bir parçam, onu yanımdan uzaklaştırmamak için Forks'taki, La Push'taki ve Seattle'daki her bir insanın hayatını feda etmek istedi.

Fakat bundan daha güçlü olmak zorundaydım. Buna son verecektim. Ona yine güvende hissettirecektim.

Onu yeniden ayaklarının üzerine bırakırken, vücudumdaki her hücrenin teker teker öldüğünü hissettim. Parmaklarım yüzünde oyalandı ve ayrılmaya zorladığımda da acıttı.

Bundan daha güçlüyüm, diye hatırlattım kendime. İşimi yapabilmek için bütün bu ıstırabı bir yere kilitlemek zorundaydım. *Tehlikeyi yok et.*

Ona arkamı döndüm.

Yanmanın nasıl hissettirdiğini bildiğimi sanıyordum.

Carlisle ve Emmett peşime düştü. Çantayı Emmett'dan aldım. Takipçinin ne beklediğini biliyordum, onu gözümün önünden ayıramayacak kadar güçsüz olduğumu düşünecekti. Peşimde babam ve kardeşimle ön kapıdan çıkıp merdivenlerden inerken, spor çantasını içinde futbol topları ve hokey sopalarından çok daha değerli bir şey varmış gibi göğsüme yasladım.

Emmett cipin arka koltuğuna geçti, çantayı dik bir şekilde yanına yerleştirdikten sonra kapıyı çabucak kapattım, sinsi görünmeye çalışıyordum. Hemen sürücü koltuğuna geçtim, Carlisle yanıma oturmuştu bile ve sonra, eğer Bella gerçekten yanımızda olsaydı ödünü patlatacak kadar hızlı bir şekilde sürmeye başladım.

Böyle düşünemezdim. Alice ve Jasper'a güvenmek ve kafamı kendi kısmıma vermek zorundaydım.

Otoyola çıkınca kuzeye dönüp hızımızı artırdım. Cip, kamyonetten daha hızlıydı ama önden başlayacak kadar değil... Üstelik motoru riske atmadan, maksimum hızda gitsem bile. Ama şu anda takipçiyi atlatmak istemiyordum. Sadece, gerçekten kaçma niyetiyle cipi zorladığımı görecekti. Aslında cipi tam da bu sebeple seçtiğimi fark etmemesini umuyordum. Garajımızda başka neler olduğunu bilmiyordu.

Sadece biraz daha, duyacağım kadar yakındı.

...Feribota mı binecekler? Öbür türlü dolanıp duracaklar. Önlerini kesebilirim...

"Ara," dedim dudaklarımı doğru düzgün oynatmadan, gerçi yüzümü göremeyecek kadar uzakta olduğunu biliyordum.

Carlisle telefonu kulağına tutmadı; tek eliyle ararken telefonu bacağında, gözlerden uzakta tuttu. Esme açınca çıkan çıtırtıyı hepimiz duyduk. Hiçbir şey söylemedi.

Carlisle, "Temiz," diye fısıldadı. Telefonu kapattı.

Ben de kapanıverdim. Artık ne yaptığını görmemin hiçbir yolu yoktu. Sesini duymamın hiçbir yolu yoktu. Yerlerde debelenmemek için, içimdeki bu çaresizliği en derine ittim.

Yapmam gereken bir iş vardı.

24. PUSU

TAKİPÇİ ARKAMIZDAN KOŞMAYI TERCİH ETTİ, ROTAMIZI tahmin etmek istemiyordu. Arada bir düşüncelerini yakalıyor gibi oluyordum ama birkaç kelimeden fazla veya cipin görüntüsünden başka bir şey duyamıyordum. Dağlardaki yüksek yerlerden takip ediyordu, onu yoldan kilometrelerce uzaklaştırdığında bile endişelenmiyordu. Bizi hâlâ görebiliyordu.

Şu anda Bella'nın nerede olduğunu, ne yaptığını ve söylediğini düşünmek istemedim. Çok dikkat dağıtıcı olurdu. Fakat bitmemiş bazı şeyler vardı.

Ben talimatları Carlisle'a fısıldadım, o da Alice'in telefonuna mesaj attı. Muhtemelen gerekli değildi ama kendimi daha iyi hissettiriyordu.

"Bella'nın yirmi dört saat içinde en az üç defa bir şeyler yemesi gerekiyor. Su içmesi de çok önemli. Elinin altında hep su olmalı. En az sekiz saat uyuması lazım."

Carlisle, hâlâ telefonu aşağıda tutuyor, ben konuştukça hızlıca yazıyordu.

"Ve..." Tereddüt ettim. "Alice'e söyle, cipe binmeden önceki sohbetimiz hakkında konuşmasın. Eğer Bella'nın soruları olursa savuştursun. Ona bu konuda çok ciddi olduğumu söyle."

Carlisle, bana merakla baksa da cevabı yazdı.

Telefonun diğer ucundaki Alice'in gözlerini devirdiğini hayal ettim.

Sadece *"tmm"* yazan bir mesaj attı. Bundan Bella'nın hâlâ uyanık olduğunu ve Alice'in talimatlarımı kendine saklama niyetini

anladım. Eğer beni dikkate almazsa, sevimsiz şeyler yaşanacağını görmüş olmalıydı.

Emmett, çoğunlukla takipçiyi eline geçirince ne yapacağını düşünüyordu. Hayallerini izlemek keyif vericiydi.

Depoyu tekrar doldurmamız gerekince, Emmett'ın arka koltuğa koyduğu benzin bidonlarından birini kullandım. Bella'nın cebimdeki çorabı havaya onun hafif kokusunu yayacaktı. Bulanıklıktan ibaret bir şekilde, sanki tek amacım yeniden yola düşmekmiş gibi aceleyle hareket ettim. Takipçinin izlemek için daha yakına gelmesi beni memnun etti. Bir anlığına, aramızda bir kilometre ya var ya yoktu. Bir an için bundan yararlanıp bu kaçışı bir pusuya dönüştürmek istedim ama çok erkendi. Suya hâlâ çok yakındık.

Güzergâhımız konusunda baştan savma davranmaya çalışmadım, kıvrımlı yollardan olabildiğince düz bir şekilde giderek varış noktama doğru sürüyordum. Takipçinin bunu istediğim şekilde yorumlamasını umuyordum. Aklımda savunulabilecek ve güvende hissettiğim bir yer olduğunu düşünmesini istiyordum. Bizim hakkımızda çok az şey bilse de bir şeyi iyi anlamıştı: Bizim ortalama bir göçebeden daha fazla mülkümüz vardı. Ayrıca sayımız da fazlaydı. Belki de, kuzeydeki ormanlarda daha fazla müttefikimizin beklediğini düşünüyordu.

Tanya'nın ailesine doğru kaçmayı düşünmüştüm. Yardım edeceklerinden emindim. Fakat onlar da suya çok yakınlardı. Takipçi beşine birden tek bir bakış attıktan sonra okyanusa atlardı. Ortadan kaybolmak için tek yapması gereken suyun altında kalmaktı. Suyun altındayken birini takip etmek imkânsızdı. Ayrıca her yerden çıkabilirdi, on kilometre ilerideki bir kumsaldan veya Japonya'dan. Asla takip edemezdik. Yeniden toplanıp baştan başlamak zorunda kalırdık.

Calgary'nin yakınlarındaki milli parklara doğru gidiyordum, en yakın açık denizden dokuz yüz kilometre uzaktaydı.

Takipçiye saldırdığımızda kandırıldığını ve Bella'nın bizimle olmadığını anlayacaktı. O kaçacak, biz de kovalayacaktık. Onu yenebileceğime güvenim tamdı ama yeterince uzun bir mesafeye ihtiyacım vardı. Dokuz yüz kilometre bana gereken desteği verecekti.

Bunun çabucak bitmesini istiyordum.

Gecenin içinde gidiyorduk, arada bir, ileride radar olduğunu duyduğumda hızımızı düşürüyordum. Takipçinin bundan nasıl bir anlam çıkardığını merak ettim. Zaten bazı yeteneklerim olduğunu tahmin ediyordu. Bu, istediğimden çok daha fazlasını ele veriyor olmalıydı ama diğer seçenek fazla yavaştı. Yeteneğim konusunda bir şeyleri açık edip onun görmesine izin vermem de belli bir varış noktasına gittiğimizin işaretiydi. Güvenli bir ev miydi? Bu, onu meraklandırıyor olmalıydı.

Keşke kafasındaki teorileri duyabilseydim ama sadece tek tük görüntüleri görebileceğim kadar yaklaşıp geri gidiyordu. Yeteneğim konusunda bir teori oluşturmuştu herhalde ve tahmininde de yanılmıyordu.

Takipçi yorulmadan koşuyordu ve duyabildiğim kadarıyla çok keyifliydi.

Neşesi beni sinir etti ama bu iyi bir şeydi. Yaptığı şeyden memnun olduğu sürece, bize pusu kuracağımız yere ulaşmamız için zaman veriyordu.

Dakikalar geçtikçe kaygılanmaya başladım. Güneş doğudan batıya kayıyordu. Birkaç defa daha depoyu doldurmak için durmak dışında ilginç bir şey yapmadık. Arkamızda her zaman Bella'nın kokusunu bırakıyorduk. Fakat bu uzun koşu onu sıkar mıydı? Eğer yola devam edersek kuzey bölgelerini ve Kuzey Kutup Dairesi'ni peşimizden koşarak takip etmeye istekli miydi? Bella'nın cipte bulunmadığından emin olmasa bile, bu takibine son verebilir miydi?

"Alice'e, avcının biz gideceğimiz yere varmadan vazgeçtiğini görüyor mu, diye sorsana."

Carlisle hızlıca dediğimi yaptı.

Birkaç dakika sonra bir harf geldi: *H.*

Hayır. Bu sinirlerimi yatıştırdı.

Hedefime yaklaşırken, güneş de batıdaki dağlara iyice yaklaşmıştı. Onu duyabileceğim kadar yaklaşmasını istiyordum. İlgisini çekecek bir şey yapmam gerekiyordu.

Calgary'ye giden dar bir otoyoldaydık. Edmonton'a doğru gidip zifiri karanlığın gelmesini bekleyebilirdik ama zaman geçtikçe endişem artıyordu. Kaçmayı bırakıp avlamaya başlamak istiyordum.

Banff Milli Parkı'nın en güney ucuna giden, küçük bir yan yola

girdim. Yol eninde sonunda Calgary'ye dönüyordu ama bir yere ulaşmak için en hızlı rota değildi. Bu, şu ana kadar sergilemediğimiz yeni bir davranıştı. İlgisini uyandıracaktı.

Carlisle ve Emmett, bu değişikliğin ne anlama geldiğini biliyordu. İkisi de anında gerginleşti. Emmett, gerginlikten ziyade heyecan doluydu, dövüşmek için can atıyordu.

Bu yol bizi Calgary'ye giden çorak, ilkbaharın daha yeni uğradığı tarlalardan çabucak uzaklaştırdı. Hemen yukarı doğru tırmanmaya başlamıştık ve şimdi etrafımız yine ağaçlarla çevriliydi. Evimize çok benziyordu ama burası daha kuruydu. Yakınlarda başka bir düşünce duyamadım. Güneş, ciple çıkmaya başladığımız dağın diğer tarafındaydı.

"Emmett," dedim fısıltıyla. "Sana yeni bir cip alacağım."

Güldü. *Hiç kafana takma.*

Yine benzin için durmuş gibi davranabilirdik, vakti gelmişti ama bu hız değişimi takipçiyi sınırda tutacaktı. Hızlı hareket etmek zorundaydık.

"Ben söyleyince," dedim onlara. Takipçinin zihninin ilk dokunuşunu bekliyordum.

Emmett'ın eli kapı kolundaydı.

Bu yol öncekinden çok daha çakıllıydı. Derin bir tekerlek izine denk gelince cip yoldan çıktı. Aracın kontrolünü sağlamaya çalışırken takipçinin aklını okudum.

...yakınlarda bir yerleri olmalı...

"Şimdi," diye hırladım.

Üçümüz aynı anda hızla giden cipten aşağı atladık. Ayaklarımın üstüne iner inmez, diğerlerinin dengelerini toplamalarını beklemeden, takipçinin düşüncesinin geldiği yöne koştum.

Hayır! Demek tuzaktı!

Rollerdeki bu ani değişimden ne canı sıkılmış ne de korkmuştu. Hâlâ eğleniyordu.

Kendimi zorladım, yanından geçip gittiğim ağaçlar bulanıklaşıyordu. Carlisle ve Emmett'ın arkamda olduğunu duyabiliyordum, Emmett, ağaçların altından bir gergedan gibi koşuyordu. Onun gürültülü saldırısı benim çıkardığım sesleri örtbas edebilirdi. Belki de takipçi çok daha geride olduğumu düşünürdü.

Cipin içine tıkılıp kaldığımız uzun yolculuktan sonra, koşmak ve kendi gücümle hareket etmek büyük rahatlıktı. Yola güvenmek zorunda kalmadan, hedefime giden en kısa güzergâhı kullanabilmek içimi rahatlatıyordu.

Takipçi de hızlıydı. Onu yakalamak için kendime dokuz yüz kilometrelik mesafe verdiğime memnundum.

Rocky Dağları'nın doğu tarafından tırmanmaya başladık, batıdaki Pasifik açıklarına doğru döndü.

Carlisle ve Emmett arkamda kaldı. Takipçinin umduğu bu muydu? Bizi ayrı düşürüp hepimizi teker teker alt mı edecekti? Gardımı almış bir hâlde, ani bir değişiklik bekliyordum. Saldırdığını düşünmek hoşuma gitti. Bir parçam hiddetle doluydu, diğer parçam da bunun hemen bitmesini istiyordu.

Onu duyabileceğim alanın biraz dışında olduğu için, düşüncelerini duyamadım ama kokusunu kolayca takip edebiliyordum.

Kuzeye doğru gidiyordu.

O koştu, ben koştum. Dakikalar saatlere döndü.

Kuzeydoğuya yöneldik.

Bir planı var mıydı, yoksa beni başından savmak için öylesine mi koşuyordu, bilmiyordum.

Ormanı yara yara koşan Emmett'ın düşüncelerini zorlukla duyabiliyordum. Artık kilometrelerce gerimde kalmışlardı. Fakat ileride bir şey duyduğumu sandım. Takipçi sessizce hareket etmeye çalışsa da, o da ses çıkarıyordu. Onu yakalamak üzereydim.

Sonra ilerleyişinin sesi tamamen kesildi.

Durmuş muydu? Saldırmak için mi bekliyordu?

Tuzağına dalmaya hevesli bir şekilde, daha hızlı koştum.

Sonra, dik bir uçurumun karla kaplı kenarına çıktığım anda, uzaktan gelen suyun sıçrama sesini duydum.

Aşağıda derin görünen bir göl vardı, tıpkı bir nehir gibi uzun ve dardı.

Su. Elbette.

Peşinden dalmak istedim ama bunun ona avantaj vereceğini biliyordum. Çıkabileceği kilometrelerce uzunlukta bir kıyı vardı. Sistemli bir şekilde ilerlemek zorundaydım, bu da vakit alacaktı. Onun böyle engelleri yoktu.

Üzerimizdeydi, uzun bir kontorta çamının dallarına sıçramıştı. Tırmandım ve etrafı saran ağaçlarda, kokusundan izini buldum.

İşte, yine takipteydim.

Dalların üzerinden atlarken öfkeden köpürüyordum. Gölde çok fazla vakit kaybettiğimiz için aramızda kilometreler vardı artık.

Geldiğimiz yolu geri dönüyordu. Güneyi mi seçecekti? Bella'nın izini bulmak için Forks'a geri mi dönecekti? Eğer dümdüz koşarsa, yedi saatlik bir yolculuktu. Ona yetişmem için bana o kadar uzun süre vermek ister miydi?

Fakat, bu bitmeyen gece sürüp giderken, defalarca yönünü değiştirdi. Ağırlıklı olarak batıya gidiyordu, Pasifik'e doğru gittiğini tahmin ediyordum. Ayrıca hep önde kalmasını ve bizi yavaşlatmasını sağlayacak yollar bulup duruyordu.

Bir defasında bu, geniş bir uçurum oldu. Üçümüz de aşağıda araştıracağımız yönlere karar verdik ama Alice *h,h,h,h,h* yazıp duruyordu. Takipçiyi çok sınırlı bir şekilde izleyebiliyor, sadece bizim peşinden nasıl gideceğimizi net görebiliyordu. Düşüşünü yarısında yavaşlatmak isterken dağın yüzüne verdiği hasarı ve yanlamasına tırmanarak ilerlediğini görmem çok uzun sürdü.

Bir defasında da bir nehir buldu. Yine, araştırmak için gideceğimiz yolları bezgince hayal ettik. Suyun altında çok uzun bir süre kaldı. Alice, Carlisle'ın altmış kilometre sonra güneybatıda takipçiyi bulacağını görene kadar yaklaşık on beş dakika kaybettik.

Bu çıldırtıcıydı. Koştuk, yüzdük ve ormanın içinden gidebildiğimiz kadar hızlı gittik ama sadece bizimle oynuyor, durmadan arayı açıyordu. Çok tecrübeliydi ve başarılı olacağına fazlasıyla güvendiğinden emindim. Artık avantaj tamamen ondaydı. Geride kalıp duruyorduk, en sonunda bizden tamamen kurtulacaktı.

Bella'yla beni ayıran binlerce kilometre, beni sürekli endişelendiriyordu. Onu uzaklaştırma planı, araştırmasını birazcık geciktirmekten başka bir işe yaramıyordu sanki.

Ama başka ne yapabilirdik ki? Peşinden kovalayıp durmak zorunda kalarak, bir şekilde onu yakalayabilmeyi mi umacaktık? Bu, Bella'yı tehlikeye atmadan, onu durdurmak için en büyük şansımız olmalıydı. Acınası bir iş çıkarıyorduk.

Yine upuzun bir gölle izini kaybettirdi. Böyle düzinelerce göl vardı. Kanada vadileri kuzeyden güneye giderken hep böyleydi. Sanki bir dev, parmaklarını açarak ülkenin üstüne elini bastırıp delikler açmıştı. Takipçi sıklıkla bunlardan yararlandı ve her seferinde karar verdiğimizi hayal ettik, ardından da Alice'in *C, Em* veya *Ed, e* veya *h* yazmasını bekledik. Mental kısımda gittikçe hızlandık ama her duraksama onu daha da uzaklaştırdı.

Güneş doğdu ama bugün bulutlar yoğundu, takipçi yavaşlamadı. Güneş parlıyor olsaydı ne yapacağını merak ettim. Artık dağların batı tarafındaydık ve insan kasabalarının içinden koşuyorduk. Mecbur kalsaydı, muhtemelen şahitleri çabucak katlederdi.

Okyanusa doğru gidip temiz bir kaçış yapmak istediğinden emindim. Şu anda Calgary'den çok Vancouver'a yakındık. Güneye gidip Forks'a dönmekle ilgilenmiyordu. Hafiften kuzeye yöneliyordu.

Dürüst olmam gerekirse, artık hileler yapmasına bile gerek yoktu. O kadar öndeydi ki dosdoğru koşup bizim onu yakalamamıza fırsat vermeden okyanusun kıyısına varırdı.

Fakat izi başka bir gölde son buldu. Artık sırf kendini eğlendirmek için bizimle oynadığından yüzde doksan emindim. Kaçabilirdi ama bizi peşinden koşturmak daha eğlenceliydi.

Bu kendini beğenmişliğinin geri tepmesini, kötü bir tercih yaparak kendini elimize düşürmesini sadece umabilirdim ama bundan şüpheliydim. Bu oyunda çok iyiydi.

Takip edip durduk. Pes etmek doğru bir seçenek gibi gelmedi.

Sabahın ortasında Esme mesaj attı. *Konuşabilir misin?*

Beni duyabilir mi? Carlisle öğrenmek istedi.

"Keşke duyabilecek kadar yakında olsaydı," diye iç çektim.

Carlisle, Esme'yi aradı ve biz koşarken konuştular. Esme'den de bir haber yoktu, bizim için endişeleniyordu. Kızıl kadın hâlâ ortalıkta dolanıyordu ama Esme'ye veya Rosalie'ye beş kilometreden fazla yaklaşmıyordu. Rosalie biraz araştırma yapmıştı ve görünüşe göre kızıl kadın geceleyin liseye ve bölgedeki çoğu kamu binasına girmişti. Tekrar kuzeye doğru gidip evimizin etrafında dolanmamıştı, sadece en güneydeki kentin küçük havaalanına kadar gitmişti ama doğuda saklanıyor gibiydi. Belki de, ne olur ne olmaz diye, daha büyük bir avlanma alanı olan Seattle'a yakın duruyordu. Bir

kez Charlie'nin evine girmeyi denemişti ama Charlie'nin işe gitmesini beklemişti. Esme, Charlie'nin dibinden hiç ayrılmamıştı ve ona kendini hissettirmemiş olması da gerçekten etkileyiciydi.

Bundan fazlası da yoktu, ipucu da. Carlisle'la birbirlerine sevgilerini dile getirdiler ve yine beyin uyuşturan kovalamacamıza geri döndük. Takipçi yine kuzeye gidiyor, kolay yoldan kaçmayacak kadar eğleniyordu.

Başka bir göle daha denk geldiğimizde, saat öğleden sonrayı geçmişti, hilâl şeklinde bir göldü ve bizi yavaşlatan diğer göller kadar geniş değildi. Tartışmak zorunda kalmadan, her zamanki rotalarımıza gitmeye karar verdik. Alice hemen cevap verdi, *Em.* Öyleyse yine güneye çekiliyordu.

Kokusunu tekrar yakaladığımızda bizi dağ geçidine konuşlanmış, küçük bir kasabaya yönlendirdi. Yavaşlamak zorunda kaldık ve bundan nefret ettim, önemli olmadığını bilmem de bir işe yaramadı. Zaten o kadar geride kalmıştık ki hızımızın bir anlamı yoktu. Fakat, en azından onun da insan hızında hareket etmek zorunda kaldığını düşünmek beni yatıştırdı. Niye buraya girme zahmetinde bulunduğunu merak ettim. Belki susamıştı. Beslenmek için durabilecek kadar zamanının olduğunu bildiğinden emindim.

Binaların yanından geçtik, birinin izlediğini sezgilerim sayesinde fark edebileceğime güvendim ve koşabildiğimizce koştuk. Buradaki havaya uygun şekilde giyinmediğimiz aşikârdı ve eğer birisi yakından bakacak olursa sırılsıklam olduğumuzu görürdü, dikkatleri üzerimize çekmemek için insanların olmadığı yerlerden geçmeye çalıştık.

Yeni cesetlerle karşılaşmadan kasabadan çıkmayı başardık, yani susuzluğunu dindirmek için aranmıyordu. Öyleyse ne yapıyordu?

Şimdi yine güneye gidiyordu.

İzini boş bir arazinin ortasındaki geniş, köhne bir kulübeye kadar takip ettik, etrafı hâlâ kış yüzünden çıplak olan dikenli böğürtlen çalılarıyla kaplıydı. Kulübenin geniş kapıları ardına kadar açıktı. İçi çoğunlukla boştu, tamirat aletleri ve araç motorlarıyla ilgili şeyler duvarlarda diziliydi. Kokusu kulübenin içine kadar gidiyordu ve belirgindi, sanki burada bir müddet oyalanmıştı. Aklıma sadece tek bir sebep geliyordu; kan kokusunu aradım. Hiçbir şey yoktu. Tek alabildiğim koku egzozdu... Benzin...

Başta görmediğim şeyin farkına varınca midem bulandı sanki. Kısık sesli bir küfürle kulübeden dışarı fırladım ve uzun çalıların üstünden atladım. Emmett ve Carlisle peşimden geliyordu, saatler süren bunaltıcı başarısızlığın ardından yeniden dikkat kesilmişlerdi.

Diğer tarafta dümdüz, kumdan, uzun bir yol vardı, olabildiğince pürüzsüzdü, yaklaşık altmış metre genişliğindeydi ve batıya doğru en az bir buçuk kilometre gidiyordu.

Burası özel bir uçak pistiydi.

Tekrar küfrettim.

Sudan kaçacağı fikrine çok odaklanmıştım. Halbuki havadan da bir kaçış yolu vardı.

Uçak küçük ve yavaş olmalıydı, arabadan çok da hızlı değildi. Eğer iyi durumdaysa saatte iki yüz otuz kilometre hızla giderdi. Hangarın özensiz hâlini göz önünde bulundurunca, iyi durumda olamayacağını düşündürdü. Eğer uzağa gitmek niyetindeyse, deposunu doldurmak için sık sık durmak zorunda kalacaktı.

Ne var ki, istediği yöne gidebilirdi ve takip edebilmemizin hiçbir yolu yoktu.

Carlisle'a baktım, onun gözleri de benimkiler gibi düş kırıklığı ve umutsuzlukla doluydu.

Forks'a dönüp izini bulmaya mı çalışacak?

Kaşlarımı çattım. "Bu mantıklı görünse de, biraz bariz olurdu. Onun tarzı değil."

Başka nereye gidebiliriz?

İçimi çektim.

Arasam mı?

Başımı salladım. "Ara."

Arama tuşuna bastı. Sadece bir defa çaldı.

"Alice?"

"Carlisle," diyerek soluğunu verdiğini duydum.

Zaten duyabiliyor olsam da endişeyle telefona doğru eğildim.

"Güvende misiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Vancouver'ın üç yüz kilometre kuzeydoğusunda onu kaybettik. Küçük bir uçağa bindi. Nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Onu az evvel gördüm," dedi Alice aceleyle. Ayrıca başarısızlığımız onu hiç şaşırtmadı. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama bir yerlerdeki bir odaya gidiyor, ama normal bir oda değildi. Duvarlar aynalarla kaplı, odanın ortasından altın bir şerit geçiyor, bordüre benziyor, aslında boş bir yer ama bir köşede eski bir video oynatma sistemi var. Başka bir oda daha var, karanlık bir oda ama eski video kasetleri izlediğini görebiliyorum. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu o uçağa her ne bindirdiyse, o odalara götürecek."

Yardımı olacak kadar bilgi yoktu. Takipçi biraz eğlenmeyi planlıyor olabilirdi, biz ne bilecektik ki? Belki bizi bekletmek, endişeden kudurtmak istiyordu. Endişemizi artırmak istiyordu. Kişiliğiyle uyumlu görünüyordu. Biz onun geri dönmesini bekleyerek yerimizde duramazken onun bir yerdeki boş bir evde oturup eski filmler izlediğini gözümde canlandırdım. İşte, tam olarak kaçınmak istediğimiz şey buydu.

İyi haber şuydu ki, Alice artık onu bizden bağımsız şekilde görüyordu. Bu süregelen aşinalıkla onu daha iyi gözetleyeceğini ancak umabilirdim. Tarif ettiği odalarda, onu yeniden bize bağlayacak bir özellik var mıydı acaba? Belki de en sonunda, onu o yerlerden birinde avlayacağımız anlamına geliyordu. Eğer Alice etrafındaki şeyleri daha dikkatli görürse, bu da bir olasılıktı. Rahatlatıcı bir düşünceydi.

Telefonu almak için elimi uzattım, Carlisle avucuma bıraktı.

"Bella'yla konuşabilir miyim lütfen?"

"Evet." Alice ahizeden uzağa konuştu. "Bella?"

Bella'nın odanın karşı tarafından garip bir şekilde koşarken çıkardığı sesi duyabiliyordum, eğer moralim bu kadar bozuk olmasaydı gülümserdim.

"Alo?" dedi nefes nefese.

"Bella." Hissettiğim rahatlama, sesimden dışarı yayıldı. Kısa ayrılık zaten yeterince kötüydü.

"Ah, Edward! Çok endişelendim."

Elbette. "Bella, kendin dışında hiçbir şey için endişelenmemen gerektiğini söylemiştim sana."

"Neredesin?"

"Vancouver'ın dışındayız. Bella, çok üzgünüm ama onu kaybettik." Bizimle nasıl oynadığını ona anlatmak istemedim. Üstünlüğü böyle kolayca ele geçirdiğini bilmek onu endişelendirirdi. *Beni* endişelendiriyordu. "Bizden şüphelendi ve onun ne düşündüğünü duyamayacağım kadar uzakta durmaya dikkat etti. Şu an burada değil; gitti, anlaşılan bir uçağa binmiş. Baştan başlamak için Forks'a geri döndüğünü düşünüyoruz." Şey, daha doğrusu başka teorimiz yoktu.

İnanılmaz bir soğukkanlılıkla konuştu. "Biliyorum. Alice, onun kaçtığını gördü."

"Endişelenmene gerek yok," desem de sesi zaten endişeli gelmiyordu. "Onu sana yönlendirecek bir şey bulamayacaktır. Biz onu tekrar bulana kadar, tek yapman gereken, orada kalıp beklemek."

"Ben iyi olacağım. Esme, Charlie'yle birlikte mi?"

"Evet, o kadın kasabadaymış. Eve gitmiş ama Charlie işteymiş. Yanına gitmemiş, bu yüzden korkmana gerek yok. Baban, Esme ve Rosalie'nin gözetiminde ve iyi."

"O kadın ne yapıyor?"

"Muhtemelen izini bulmaya çalışıyor. Gece boyunca kasabayı dolanıp durmuş. Rosalie havaalanına kadar izini sürdü..." Kasabanın güneyindeki havaalanı. Belki de takipçinin niyeti konusunda yanılmıyorduk. Bella dikkatimin dağıldığını fark edemeden devam ettim. "Kasabanın etrafındaki yollarda, okulda bir şeyler arıyor Bella, ama bulabileceği hiçbir şey yok."

"Charlie'nin güvende olduğundan *emin misin*?"

"Evet, Esme onu gözünün önünden ayırmaz. Biz de yakında orada olacağız." Artık kesinlikle oraya gidiyorduk. "Eğer takipçi Forks'un yakınlarından bile geçse onu yakalarız."

Güneye doğru uzun adımlarla koşmaya başladım. Carlisle ve Emmett da peşimden geldi.

"Seni özledim," dedi sessizce.

"Biliyorum, Bella. İnan bana, biliyorum." Ondan ayrıyken kendimi bu kadar ufalmış hissettiğime inanamadım. "Sanki yarım sende kalmış gibi."

"O zaman gel ve al," dedi.

"En kısa zamanda yanındayım; eolabildiğince çabuk geleceğim. Fakat önce senin güvenliğinden emin olacağım," dedim yemin edercesine.

"Seni seviyorum," dedi fısıltıyla.

"Başına açtığım bunca dertten sonra, ben de seni seviyorum dersem bana inanabilir misin?"

"Aslına bakarsan evet, inanabilirim." Sesinden konuşurken gülümsediği anlaşılıyordu.

"Yakında senin için döneceğim."

"Bekleyeceğim," diye söz verdi.

Konuşmayı sonlandırıp onunla bağlarımı yeniden koparmak acı verdi. Ancak artık acelem vardı. Telefonu bakmadan Carlisle'a uzattım ve süratle koşmaya başladım. Takipçinin depoyu dolduracağı yeri bulmakta zorlanacağını hesaba katarsak, Forks'a ondan önce varabilirdik. Tabii, gittiği yer gerçekten orasıysa.

Carlisle ve Emmett yetişmek için çabaladı.

* * *

Üç buçuk saat sonra Forks'taydık, en hızlı güzergâhı seçerek doğruca Salish Denizi'nden geçtik. Hemen Rosalie ve Esme'nin gözcülük yaptığı Charlie'nin evine geçtik. Esme evin arka tarafındaydı ve Rosalie de ön bahçedeki ağacın tepesindeydi. Emmett süratle onun yanına giderken, Carlisle ile ben, Esme'nin yanına gittik.

Artık duyabilecek kadar yakın olduğum için, Rosalie herkesin hayatını nasıl da bencilce tehlikeye attığımla ilgili barut gibi cümleler düşünüyordu. Ona hiç dikkat etmedim.

Bella'nın evinde uğursuz bir sessizlik olsa da alt katta birkaç ışık yanıyordu. Neyin eksik olduğunu fark ettim, oturma odasından maç sesi gelmiyordu. Charlie'nin zihnini her zamanki yerinde buldum, kanepede oturuyor ve kapalı televizyona bakıyordu. Düşünceleri kesinlikle sessizdi, âdeta tamamen uyuşmuştu. İrkildim, Bella'nın bunu görmek zorunda olmamasına memnundum.

Yalnızca birkaç saniye konuştuk, sonra dağıldık. Carlisle, Esme ile kaldı, o burada onunla kalınca kendimi çok daha iyi hissettim. Emmett ve Rosalie kasabanın merkezini gözden geçirdikten sonra havaalanının olduğu bölgeyi araştırıp terk edilmiş uçağa bakındılar.

Ben doğuya koşarak kızıl kadının izini takip ettim. Onu köşeye sıkıştırmak benim için sorun değildi. Fakat kokusu beni yalnızca Puget Körfezi'ne kadar götürdü. Hiç riske girmiyordu.

Charlie'nin evine dönerken, kızıl kadının ilginç bir yerlere gidip gitmediğini görmek için aşina olduğum Olympic Park'ı dolaştım ama kadın doğruca körfeze gitmişe benziyordu. Karşılaşma riskini alacak tipte biri değildi.

Bella'nın evine geri dönüp nöbeti devraldım, Esme ve Carlisle da kızıl kadının Port Angeles yakınlarından çıkıp çıkmadığını ve Charlie'ye başka bir açıdan saldırmaya çalışıp çalışmadığını araştırmak için kuzeye gittiler. Pek sanmıyordum ama yapacak daha iyi bir işimiz yoktu. Eğer takipçi Forks'a geri dönmüyorsa (ki şu anda öyle olduğu kesindi) ve kızıl kadın onunla buluşmaya gittiyse, toplanıp yeni bir plan yapmamız gerekiyordu. Birinin aklında bir fikir olduğunu umuyordum çünkü benim kafam bomboştu.

Telefonum sessizce titrediğinde saat gecenin iki buçuğuydu. Carlisle'ın rapor vermesini beklediğim için, kimin aradığına bakmadan açtım.

Alice'in telefondaki sesi hızlı konuştuğu için çınlar gibi geliyordu.

"Buraya geliyor, Phoenix'e geliyor! Tabii çoktan gelmediyse. İkinci odayı tekrar gördüm ve Bella çizimi tanıdı, annesinin evi, Edward. Renée için geliyor. Bizim burada olduğumuzu biliyor olamaz ama Bella'nın ona bu kadar yakın olması hoşuma gitmiyor. Adam sabun gibi kaygan, onu net bir şekilde göremiyorum. Bella'yı buradan çıkarmamız gerekiyor ama birisinin Renée'yi bulması lazım. Bizi birbirimizden iyice ayıracak, Edward!"

Başım dönüyordu ama bunun bir yanılsamadan ibaret olduğunu biliyordum. Aklımda veya bedenimde hiçbir sorun yoktu. Fakat takipçi yine etrafımdan dolanmıştı, her zaman kör noktamdaydı. Ya bile bile yapıyordu ya da tamamen şanstı ama ben Bella'dan üç bin kilometre uzaktayken o, onunla aynı şehirdeydi.

"Oraya varmasına ne kadar var?" dedim tıslayarak. "Aralığı daraltabilir misin?"

"Tam olarak yapamam ama yakında burada olacağını biliyorum. Birkaç saatten fazla değildir."

Doğruca oraya mı uçuyordu? Bizi bilerek mi Bella'dan uzağa yönlendirmişti?

"Hiçbiriniz Renée'nin evinin yakınına gitmediniz mi?"

"Hayır. Bu otelin dışına adım atmıyoruz. Eve yakın bir yerde de değiliz."

Koşmanın etkili bir seçenek olamayacağı kadar uzaktı. Uçmak zorundaydık. Büyük bir uçak, en hızlı yoldu.

Alice, "Seattle'dan Phoenix'e ilk uçak altı kırkta," dedi, benden bir adım öndeydi. "İyice örtünün. Burası saçma derecede güneşli."

"Esme ve Rosalie'yi yine burada bırakacağız. Kızıl kadın onlara yaklaşmaz. Bella'yı hazırla. Yine aynı şekilde gruplaşacağız. Sonraki adımımızı planlayana kadar Emmett, Carlisle ve ben onu alıp uzaklarda bir yere götüreceğiz. Siz annesini bulun."

"İndiğinizde orada olacağız."

Alice telefonu kapattı.

Koşmaya başladım, Seattle'a doğru, süratle koşarken Carlisle'ı aradım. Bana yetişmeleri gerekecekti.

25. YARIŞ

UÇAĞIN TEKERLEKLERİ PİSTE DEĞDİĞİNDE BİLE sabırsızlığım azalmayı reddetti. Bella artık çok yakınımdaydı ve sadece birkaç dakika sonra yüzünü yeniden görebilecektim ama bu düşünce, tekerleklerin üzerinde bitmek tükenmek bilmeyen bir şekilde gitmektense acil durum kapısını söküp binaya doğru koşma isteğimi güçlendiriyordu. Carlisle hiç kıpırdamadan durmamın altında yatan gerginliğimi hissedebiliyordu, hareket etmemi hatırlatmak için dirseğiyle hafifçe dürttü.

Bizim sıramızdaki pencerelerin perdeleri kapalı olsa da uçağa doğrudan güneş ışığı giriyordu. Ellerimi gizlemek için kollarım bağlı oturuyordum ve havaalanından aldığım kapüşonlunun şapkasını yüzümü gölgede bırakacak kadar aşağı indirmiştim. Diğer yolculara çok komik görünüyor olmalıydık, hele de üzerine birkaç beden küçük gelen kapüşonlusunu patlatacak gibi görünen Emmett. Belki de bizim kapüşonları ve koyu renkli gözlüklerinin arkasına saklanmaya çalışan birer ünlü olduğumuzu sanıyorlardı. Büyük olasılıkla güneybatıda ilkbaharın nasıl olduğunu hiç bilmeyen, kuzeyli ahmaklar olduğumuz düşünülüyordu. Adamın birinin, daha körüğe varmadan üstümüzdekileri çıkaracağımızı düşünürken yakaladım.

Uçak havadayken katlanılmayacak kadar yavaş gelmişti; bu ağır ağır gidişiyse beni öldürebilirdi.

Sadece biraz daha dayan, diye hatırlattım kendime. Tüm bunlar bittiğinde, Bella orada olsa iyi olurdu. Onu buradan uzaklara götürecektim ve bunu nasıl çözeceğimizi düşünürken birlikte saklanacaktık. Bu düşünce, beni bir nebze olsun yatıştırdı.

Gerçekteyse uçağın kendine ayrılan kapıyı açık ve hazır bir şekilde bulması çok kısa sürdü. Yolumuza çıkmayan bir sürü gecikme ihtimali vardı. Minnet duymalıydım.

Hatta havaalanının kuzeyindeki bir kapıya denk gelecek kadar talihliydik, geniş terminalin gölgesinin düştüğü yerdeydi. Bu, daha hızlı hareket etmemizi kolaylaştırırdı.

Ekip kontrolleri yaparken, Carlisle parmaklarını hafifçe dirseğime koydu. Uçağın dışında mekanik körüğün yerine yerleştirilmeye çalışıldığını ve başarıldığında da gövdeye tık diye oturduğunu duyabiliyordum. Uçuş ekibi sesi duymazdan geldi, iki kabin görevlisi yolcu listesine bakıyordu.

Carlisle, beni tekrar dürtünce nefes alıyormuşum gibi davrandım.

En sonunda görevli kapıya yaklaşarak açmaya başladı. Ona yardım etmeyi ne kadar istesem de, Carlisle'ın koluma değen parmakları odaklanmamı sağladı.

Kapı tıslayarak açılınca dışarıdaki sıcak hava bayat kabin havasına karıştı. Aptal gibi, Bella'nın kokusundan bir iz aradım ama hâlâ çok uzakta olduğumu biliyordum. Klimalı terminalin içinde, güvenliğin diğer tarafında bekliyor olmalıydı ve sonraki güzergâhı da park yerinin en uzak ucuydu. *Sabırlı ol.*

Küçük bir çınlama sesiyle kemer ışıkları yandı, üçümüz aynı anda harekete geçtik. İnsanların arasından geçip kapıya o kadar hızlı vardık ki görevli şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı. Böylelikle yolumuzdan çekilmiş oldu ve bunu avantajımıza kullandık.

Carlisle, kapüşonlumu tutup çekince istemeden de olsa önüme geçmesine izin verdim. Hızı onun belirlemesi sadece birkaç saniye fark ettirecekti, hem onun benden daha ihtiyatlı olacağından da emindim. Takipçi her ne yaparsa yapsın, kurallara bağlı kalmak zorundaydık.

Uçaktaki broşürden terminalin yerleşimini ezberlemiştim, çıkışa en yakın kısımda bırakılmıştık. Şansımız sürüyordu. Elbette Bella'nın düşüncelerini duyamadım ama Alice ve Jasper'ı bulabilmeliydim. Hemen sağ tarafta, diğer yolcuları karşılamaya gelen ailelerle olmaları gerekiyordu.

En sonunda, Bella'yı görecek olmanın verdiği gerginlikle, yine Carlisle'ın önüne geçmeye başlamıştım.

Alice ve Jasper'ın zihinleri, bu insanların arasında kamp ateşleriyle çevrelenmiş spot ışıkları gibi dikkat çekmeliydi. Onları her an duyabilir...

Alice'in zihnindeki kaos ve ıstırap tam da o anda bana çarptı, sakin bir denizin göbeğinde aniden patlak veren bir girdap gibi beni içine çekiyordu.

Felce uğramış gibi, olduğum yerde duruverdim. Carlisle'ın söylediği şeyi duymadım, beni çekme girişimlerini zorlukla anlıyordum. Bize şüpheyle bakan güvenlik görevlisi insanı *fark ettiğini de* belli belirsiz görebildim.

Emmett biraz yüksek sesle, "Hayır, telefonun bende ya," diyerek bahane uydurdu.

Dirseğimden tutup beni ilerletmeye başladı, o beni yarı taşır vaziyetteyken dengemi bulmak için çırpındım ama altımdaki zemini hissedemiyordum. Etrafımdaki bedenler yarı saydam gibiydi. Tek görebildiğim Alice'in hatıralarıydı.

Rengi atmış ve çekingen Bella, gerginlikten titriyordu. Çaresiz gözlerle Jasper'dan uzaklaşıyordu.

Bir görünün hatırası: Jasper kaygılı bir şekilde Alice'le koşuyordu.

Alice onun gelmesini beklememişti. Alice, Jasper'ın kokusunu takip ederek onu kadınlar tuvaletinin önünde, yüzü endişeyle gölgelenmiş bir hâlde bulmuştu.

Sonrasında Alice, Bella'nın kokusunu takip ediyor, ikinci bir kapı buluyor, biraz şüphe uyandıran bir hızla o kapıdan dışarı fırlıyordu. Koridorlar insanlarla doluydu, kalabalık bir asansörün ardından dışarıya açılan kayan kapılara vardı. Kaldırımın kenarı taksiler ve otobüslerle doluydu.

İzini bulduğu son yerdi.

Bella ortadan kaybolmuştu.

Emmett beni devasa, avluya benzeyen bir alana doğru çekiştirdi, Alice ve Jasper kocaman bir sütunun gölgesinde, gergince bekliyorlardı. Cam tavandan giren güneş ışığı doğruca bize vuruyordu. Emmett, elini enseme atıp başımı zorla öne eğerek yüzümü gölgede tuttu.

Alice, Bella'yı şu andan birkaç saniye sonrasında görebiliyordu, bir taksinin içinde, parlak güneş ışığının altında hızla ilerliyordu. Gözleri kapalıydı.

Birkaç dakika sonrası: Aynalı bir oda, tavandaki florasanlar, yerdeki uzun çam parkeler.

Takipçi orada bekliyordu.

Sonrasında kan vardı. Çok fazla kan.

"Neden onun peşinden gitmediniz?" diye tısladım.

İkimiz yeterli değildik. O öldü.

Beni yine olduğum yere çakılı bırakmak isteyen acıya rağmen, kendimi hareket etmeye zorlamam gerekti.

Carlisle'ın "Neler oldu Alice?" diye sorduğunu duydum.

Arabayı park ettikleri yere beşimiz birlikte, göz korkutucu bir biçimde gidiyorduk. Şükürler olsun ki cam tavan daha basit bir mimariye dönüşmüştü de güneşten gelecek tehlikeden kurtulmuştuk. Bütün insan gruplarından daha hızlı hareket ediyorduk, hatta aktarmalarına geç kaldıkları için yanımızdan koşarak geçenlerden bile hızlıydık ama ben hızımızdan rahatsızdım. Çok yavaştık. Şu anda niye rol yapıyorduk? Ne önemi vardı?

Bizimle kal, Edward, diye uyardı Alice. *Hepimize ihtiyacın olacak.*

Aklında tek bir şey vardı: Kan.

Carlisle'ın sorusunu cevaplamak için eline bir parça kâğıt sıkıştırdı. Üçe katlanmıştı. Carlisle, kâğıda bir bakış atınca irkildi.

Kafasından her şeyi gördüm.

Bella'nın el yazısıydı. Bir açıklama. Bir rehine. Bir özür. Bir yakarış.

Carlisle notu bana verdi, buruşturup cebime tıktım.

Yumuşak bir sesle, "Annesi?" diye hırladım.

"Onu görmedim. O odada olmayacak. Onu çoktan..."

Alice cümlesini bitirmedi.

Bella'nın annesinin telefondaki sesini, o sesteki paniği hatırladı. Bella annesini sakinleştirmek için diğer odaya geçmişti. Sonrasında Alice bir görünün etkisine girmişti. Zamanlamayı bir araya getirememişti. Görmemişti.

Alice suçlulukla kıvranıyordu. Kısık ve sert bir sesle tısladım.

"Bunun için zaman yok, Alice."

Carlisle gerekli bilgileri, sabırsızlanmaya başlayan Emmett'a sessizce aktardı. Anladığında hissettiği dehşeti, başarısızlık hissini duyabiliyordum. Benimkiyle kıyaslanacak gibi değildi.

Şu anda bunu hissedemezdim. Alice, en dar zaman aralıklarını görüyordu... İmkânsızdı. Bella'ya kanı akmadan yetişebilmemiz kesinlikle imkânsızdı. Bir parçam bunun ne anlama geldiğini biliyordu, takipçinin onu bulması ile ölümü arasında bir boşluk olacaktı. Geniş bir boşluk. Bunu anlamak için kendime izin veremezdim.

Yeterince hızlı olmak zorundaydım.

"Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?"

Alice, bana kafasındaki haritayı gösterdi. En hayati bilgiyi, zamanında tespit ettiği için rahatladığını hissettim. İlk görüden sonra ve annesinin aramasından önce, Bella takipçinin beklemeyi seçtiği yerin yakınlarındaki dört yol bilgisini vermişti. Otuz kilometreden azdı, otoyoldan dümdüz gidiliyordu. Sadece dakikalar sürerdi.

Bella'nın o kadar zamanı yoktu.

Bagaj kabul alanından geçip asansörlerin olduğu yere geldik. Birkaç grup bavullarla doldurdukları el arabalarıyla, sonraki asansörün kapılarının açılmasını bekliyordu. Aynı anda merdivene doğru gittik. Orası boştu. Yukarı doğru fırlayıp bir saniyeden kısa sürede garaja girdik. Jasper, arabalarını bıraktıkları yere doğru gitmeye başladı ama Alice onun kolunu yakaladı.

"Hangi arabayı alırsak alalım, polis, sahiplerini araştıracaktır."

Parlak otoban aklında belirdi, hızdan bulanıklaşıyordu. Mavi ve kırmızı ışıklar dönüyordu, bir bariyer vardı, bir kaza olmuştu ve yol henüz tamamen açılmamıştı.

Bunun ne anlama geldiğinden emin olamadan donakaldılar.

Vakit yoktu.

Arabaların yanından fazla hızlı geçtim, diğerleri toparlandı ve daha makul bir hızla peşimden geldiler. Otoparkta fazla insan yoktu, hiçbiri beni doğru düzgün göremezdi.

Alice'in Carlisle'a Mercedes'in bagajından çantasını almasını söylediğini duydum. Carlisle, herhangi bir acil durum ihtimaline karşı, sürdüğü her arabada acil durum çantası taşırdı. Bunu düşünmek için kendime izin vermedim.

Kusursuz seçimi yapacak zaman yoktu. Arabaların çoğu kocaman SUV'lar veya daha pratik sedanlardı, ama diğerlerinden biraz daha hızlı birkaç seçenek vardı. Yeni bir Ford Mustang ile Nissan 350Z arasında kaldım, hangisinin daha iyi olacağını Alice'in görmesini umuyordum ki beklenmedik bir koku dikkatimi çekti.

Nitrojen kokusunu aldığım an, Alice aradığım şeyi gördü.

Garajın en sonuna, tam da güneş ışığının girmeye başladığı yerin yan tarafına fırladım. Birisi geliştirilmiş WRX STI'ını, biri yanına park edip de boyasını çizmesin diye asansörlerden uzağa park etmişti.

Boya işi korkunçtu. Koyu mor lavdan dışarı devasa turuncu baloncuklar yükseliyor gibi görünüyordu. Yüz yıl boyunca, hiç bu kadar göze çarpan bir araba görmemiştim.

Fakat birisinin bebeği olduğu, iyi bakıldığı belliydi. Hiçbir şey standart değildi, rüzgâr deflektöründen bütün yedek parçalarına kadar, her şeyiyle yarışmak için tasarlanmıştı. Pencerelerinde öyle koyu filmler vardı ki bu güneşli topraklarda bile yasal olduğundan şüpheliydim.

Alice'in önümüzdeki yolla ilgili görüsü artık çok daha açıktı.

Çoktan yanımdaydı, başka bir arabanın antenini kırmıştı. Parmaklarının arasında dümdüz yapıp ucunu küçük bir kanca hâline getirdi. Daha Jasper, Emmett ve elinde siyah deri bir çantayla Carlisle bize yetişemeden kilidi açmıştı bile.

Şoför koltuğuna geçip direksiyon kolonunun üzerindeki korumayı söktüm ve kabloları birbirine değdirdim. Vitesin yanında ikinci bir vites kolu vardı, üzerindeki iki kırmızı butonun üstünde "Go Go 1" ve "Go Go 2" yazıyordu. Eğer bu mizah anlayışı değilse, sahibinin aracı geliştirme bağlılığına minnettardım. Nitrojen kutularının dolu olduğunu sadece umabilirdim. Benzin deposunun dörtte üçü doluydu, ihtiyacım olandan fazlaydı. Herkes arabaya bindi, Carlisle ön koltuğa oturdu ve diğerleri de arka tarafa geçti. Geri geri çıkarken motor hevesle bağırıyordu. Yolumuzda kimse durmadı. Devasa otoparktan çıkışa doğru hızla gittik. Paneldeki ısıtma butonuna bastım. Nitrojenin ısınıp gazdan sıvıya dönüşmesi biraz zaman alırdı.

"Alice, bana otuz saniye sonrasını göster."

Tamam.

Dört kattan döne döne inmemiz gerekiyordu. Tam ortasındayken geri geri çıkan bir Escalade'ın arkasına tosladım. Daha doğrusu, Alice toslayacağımı görmüştü. Yol öyle dardı ki arka kısmına sürtünerek geçmekten ve uzun bir korna sesiyle diğer sürücüyü korkutmaya çalışmaktan başka seçeneğim yoktu. Alice bunun işe yaramayacağını gördü ama kendime mani olamadım.

Son virajı da aldıktan sonra, güneşin altında parlayan bir ödeme alanına geldik. Altı şeritten ikisi boştu ve Escalade en yakındakine yöneldi. Ben de sondaki kulübeye varmıştım.

Geçmemi engellemek için, kırmızı ve beyaz çizgili ince bir bariyer önüme indi. Tam çarpıp geçmeyi düşünüyordum ki Alice'in sesini kafamın içinde duydum.

Eğer polis bizi kovalamaya başlarsa başaramayız!

Neon turuncu direksiyonu sıkıca tutan ellerimi gevşettim. Otomatik pencereye doğru giderken parmaklarımı rahatlamaya zorladım. Carlisle, açık bir şekilde vizörün altına sıkıştırılmış bileti alıp bana uzattı.

Alice benden önce davranıp aldı. Sabırla makinenin çalışmasını beklerken yumruğumu kart okuyucuna geçirme ihtimalimin çok yüksek olduğunu görebiliyordu. Jasper, kendi tarafındaki camı indirip gizli kalmak için kullandığımız isimsiz kartlardan biriyle ödemeyi yapabilsin diye arabayı biraz daha ilerlettim.

Koyu renkli uzun kollusunu parmaklarına kadar çekmişti. Bileti yerine sokmak için uzandığında küçük bir parıltı oldu.

Önümüzdeki bariyere odaklandım. O damalı bayrağımdı. Yukarı kalktığı anda yarış başlayacaktı.

Kart okuyucu dönme sesi çıkardı. Jasper bir tuşa vurdu.

Bariyer yukarı kalktığı anda gaza bastım.

Yolu biliyordum. Alice uzunluğunu ve yolumuza çıkacak her şeyi görmüştü. Gün ortasıydı ve trafik çok berbat değildi. Boşlukları görebiliyordum.

Altıncı vitese geçmem yirmi saniyemi aldı. Bir daha hızımı azaltmayı da düşünmüyordum. Otobanın ilk kısmı çoğunlukla boştu

ama ileride bir birleşme yeri vardı. Nitrojen kutularından birini tam olarak kullanmaya yetecek zaman yoktu. En sola geçip toplandıkları yerin etrafından dolandım.

Arizona için şunu söyleyebilirdim: Güneş saçma bir şekilde parlak olabilirdi ama otobanları muazzamdı. Altı tane geniş, pürüzsüz şerit vardı, hatta iki yandaki emniyet şeritlerini de sayınca sekiz bile denilebilirdi. En sol şeride ait olduğunu düşünen iki pikabı geçmek için emniyet şeridini kullandım.

Otobanın etrafındaki her şey düzdü ve güneşte kavruluyordu, ışıktan saklanmak için hiçbir yerin bulunmadığı, geniş bir açıklık vardı. Açık mavi göğün kubbesi, inanılmaz sıcaklık yüzünden neredeyse beyaz görünüyordu. Bütün vadi güneşe karşı ızgaradaki bir et gibi açıktı. Kumla dolu, sıkıcı alanda hayata tutunmaya çalışan, çalı çırpıdan hâllice birkaç ağaç vardı. Bella'nın burada gördüğü güzelliği bulamadım. Bulmayı deneyecek zamanım da yoktu.

Hızım yüz doksandı. Aslında elli kilometre daha hızlanabilirdim ama şimdilik onu fazla zorlamak istemedim. Motorun nasıl ayarlandığını bilmenin yolu yoktu, çok hassas ve dengesiz bir hâle gelebilirdi. Yalnızca yağ basıncı ve ısısına bakıp, motorun nasıl zorlandığını dikkatli bir şekilde dinleyebiliyordum.

Bizi kuzeye yönlendirecek devasa üst geçit yaklaşıyordu ve sadece tek bir şeritti. Sağ tarafında çok geniş bir emniyet şeridi vardı.

Çıkış yapmak için bir anda altı şeridi birden geçip o tarafa kaydım. Birkaç araç şaşkınlıkla yoldan çıktı ama tepki verdikleri sırada çoktan arkamda kalmışlardı.

Alice, şeridin yeterince geniş olmadığını gördü.

"Em, Jazz, dikiz aynalarını kaybedeceğim," diye hırladım. "Bana görüntü verin."

İkisi de yerinde dönerek yolun soluna, sağına ve arkaya baktılar. Onların zihni bana aynalardan çok daha geniş bir açı veriyordu zaten.

Trafiğin daha yavaş aktığı yerden gidiyordum, hızımı yüz altmışın üstüne çıkaramadım. Dişlerimi kenetledim ve sağ şeritten giden geniş bir minibüse sürtündüm. Gıcırdayan metal sesiyle, sol aynam minibüsün yan tarafına değerek koptu, sağdaki de beton bariyere çarparak patladı.

Bella akkor bir kaldırımda sendeleyerek koşuyordu. Ya da yakında koşacaktı.

Dişlerimin arasından, "Sadece yola bak, Alice," dedim.

Üzgünüm. Deniyorum.

Panikten düşünceleri kayıp durdu. Bella bir park alanında koşuyordu. Ya da yakında koşacaktı.

"Kes şunu!"

Gözlerini kapatıp önündeki yoldan başka bir şeyi görmemeye çalıştı.

Bu görüntülerin beni işe yaramaz hâle getirecek gücü olduğunu biliyordum. Onları aklımdan çıkmaya zorladım.

Beklediğim kadar zor olmadı.

Her şey yoldan ibaretti. Etrafımı üç yüz altmış derece açıyla ve otuz saniye ilerisini görerek gidiyordum. Kuzeye yönelen yola girdikten sonra yine en soldaki emniyet şeridine geçtim, iki yüz onla gidiyordum. Sanki zihinlerimiz birbirine kusursuz şekilde odaklanmış bir organizmaydı, kendi parçalarından çok daha iyiydi. Önümüzdeki trafiğin dağılımını, aktığı ve durduğu yerleri gördüm, her karmaşada doğru olan yolu seçebiliyordum.

İki ayrı üst geçidin altından öyle hızlı bir şekilde geçtik ki gölgelerinin karanlığı çakan flaşlar gibi göründü.

İki yüz otuz.

On beş saniye sonra mükemmel bir açıklık oluşacaktı. Orta şeride kayıp "Go Go 1" yazan parlak kırmızı tuşun kapağını açtım.

Zamanlama kusursuzdu. Önüm açıldığı anda butona bastım, nitrojen devreye girdi ve araba fırlatılan bir top güllesi gibi ileri atıldı.

İki yüz elli.

İki yüz yetmiş.

Bella karanlık, boş bir odanın cam kapısını açıyordu. Ya da yakında açacaktı.

Alice yeniden odaklandı, o da bunu yapabilmenin kolaylığına şaşırdı. Düşünceleri Jasper'a kayınca anladım.

Bir huzur adamı olarak Jasper zorlanıyordu. Fakat bir savaş adamı olarak hayal ettiğimin bile ötesindeydi.

Şu anda hepimiz onun savaş odağını paylaşıyorduk, savaş yıllarında yenidoğanların iplerini sıkı tutmakta kullandığı bir yöntemdi bu. Çok daha farklı durumda bile, kusursuz bir şekilde işliyor, çok fonksiyonlu çalışan bir makineye dönüşüyordu. Bu hissi kucakladım ve saldırımıza zihnimin önderlik etmesine izin verdim.

Nitrojen tükeniyordu.

İki yüz kırk.

Bir sonraki fırsatı araştırdım.

İlk barikatı kuruyorlar, diye belirtti Alice. İkimiz de endişelenmedik. Bizi engelleyemeyecek kadar yakına kuruyorlardı. Onlar daha kuramadan, geçip gitmiş olacaktık.

İkinciyi de. Bana kafasındaki haritadan yerini gösterdi. Dört saniye sonra başka bir fırsat belirecek olsa bile, bu seferki sorun çıkaracak kadar uzaktaydı.

Ben seçeneklerimi gözden geçirirken, Alice bana sonuçlarını gösterdi. Zaman çok kısıtlıydı, arabaları değiştirmekten başka şansımız yoktu.

Dalgın bir şekilde korumalığını açıp "Go Go 2" butonuna bastım. STI itaatkâr bir şekilde ileri atıldı.

İki yüz yetmiş.

İki yüz doksan.

Alice bana önümüzdeki uygun araçları gösteriyordu, ben de seçeneklerimizi değerlendiriyordum.

Corvette çok sıkışık olurdu ve hepimizin toplam ağırlığı onu bu yarış arabasından daha çok etkilerdi. Birkaç aracın daha üstüne çizgi çektim. Sonra Alice parlak, siyah bir BMW S1000 RR motosiklet gördü. Maksimum hızı üç yüz beşti.

Edward, bu imkânsız.

Siyah bir motosiklete, tek başıma bindiğim görüntü öyle cazipti ki bir saniye için onu dikkate almadım.

Edward, hepimize ihtiyacın olacak.

Birden bütün düşüncelerine kargaşa ve kan hâkim oldu, insan ve insan olmayanların çığlığı, parçalanan metalin sesi. Carlisle merkezdeydi, elleri kanla parlıyordu.

Jasper yoldan çıkmamı önledi. O anda, duygularımı öyle sıkı tutarak zapt ediyordu ki sanki bir yumruk boğazımı kavrıyordu.

Birlikte, zihnimi önümdeki yola odaklanmaya zorladık. Yolculuğumuzun bitmesine çok az kalmıştı; araba çok önemli değildi. Alice'in aklından sedanlar, minivanlar ve SUV'lar geçti.

İşte oradaydı. Yepyeni bir Porsche Cayenne Turbo, daha plaka bile takılmamıştı, o kadar yeniydi. Hız limiti iki yüz doksandı. Şimdiden arka camına çöp adamlardan oluşan bir aile yapılmıştı. İki kız çocuğu ve üç de köpek resmi.

Bir aile bizi yavaşlatırdı. Alice, bu arabayı alma kararımın ne anlama geldiğine baktı. Neyse ki, içinde yalnızca sürücü vardı. Otuzlu yaşlarda, koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış bir kadındı.

Alice, Bella'yı artık kaldırımda göremiyordu. O kısım artık geçmişti. Park alanında da yoktu. Bella, takipçiyle birlikte içerideydi.

Jasper'ın odaklanmamı sağlamasına izin verdim.

"Sonraki alt geçitte araçları değiştireceğiz," diye uyardım.

Alice çınlayan sesiyle hepimize düşen görevleri söylüyordu, kelimeler ağzından bir sinekkuşunun kanatları kadar hızlı çıkıyordu.

Carlisle, çantasını karıştırdı.

Emmett, bilinçsizce kasıldı.

Beyaz SUV'u solladım, peşine düşmek için yavaşlamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bella, kaybettiğim her saniyenin bedelini acı çekerek ödeyecekti. Bütün içgüdülerime karşı gelerek arabayı dördüncü vitese düşürdüm.

BMW motosiklet hızla geçip gitti. İç geçirişimi bastırdım.

Üst geçit bir kilometre ötedeydi. Artık güneş tam tepemizdeydi, geçidin yarattığı gölge sadece on beş metre kadardı.

Cayenne'i sola doğru yönlendirdim. Şerit değiştirdi. Hemen peşine takıldıktan sonra tam ortadan giderek şeridinin yarısını işgal ettim. O yavaşlamaya başlayınca ben de yavaşladım.

Alice zamanlama konusunda bana yardım etti. Cayenne'in önüne hafifçe kırdım ve sonra yine sola doğru geçip zorla önüne çıkarak birden yavaşladım. Sürücü frene bastı.

Tam arkamızda, öncesinde çalmayı düşündüğüm Corvette başka bir şeride geçti ve yanımızdan geçerken kornaya asıldı. Trafikteki bütün araçlar bizden kaçmak için sağ şeride geçti.

Gölgeden çıkmaya birkaç metre kala tamamen durduk.

Hepimiz aynı anda çıktık. Meraklı yüzler, yanımızdan saatte yüz on kilometre hızla geçip gidiyordu.

Cayenne'in şoförü de arabasından çıktı, kaşlarını çatmıştı ve atkuyruğu öfkeyle iki yana sallanıyordu. Carlisle, hemen kadının yanına gitti. Kadın yoldan çıkmasının sorumlusunun bugüne kadar gördüğü en yakışıklı adam olduğunu görünce sadece bir saniye tepki verebildi. Sonra Carlisle'ın kucağına yığıldı. Muhtemelen iğnenin battığını hissedecek zamanı bile olmamıştı.

Carlisle, kadının bilinçsiz bedenini dikkatli bir şekilde emniyet şeridinin yanındaki beton yükseltinin üstüne yatırdı. Sürücü koltuğuna geçtim, Jasper ve Emmett arkaya geçmişti bile. Alice, Emmett için kapıyı açık bıraktı. Emmett, STI'ın yanında diz çökmüştü, gözleri Alice'teydi ve emri vermesini bekliyordu. Alice hasarın en az olacağı an için trafiği izledi.

"Şimdi," diye bağırdı.

Emmett gösterişli STI'ı akan trafiğe doğru çevirip takla attırdı.

Sağ şeritten ikinci ve üçüncü şeride kadar yuvarlandı. Arabalar birbiri ardına frenlere asılır ve yine de önlerindeki arabalara çarparken metalin ezilme sesi gelmeye başladı. Hava yastıkları gürültülü bir şekilde patladı. Alice yaralanmalar gördü ama ölümcül bir şey yoktu. Zaten peşimize takılmış olan polislerin gelmesine yalnızca saniyeler vardı.

Sesler yok oldu. Carlisle ve Emmett yerlerine geçti ve ben de burada kaybettiğimiz saniyeleri telafi edebilmenin çaresizliğiyle hızlandım.

Takipçi, Bella'nın üzerine kâbus gibi çöktü. Parmaklarıyla yanağını okşuyordu. Sadece saniyeler sonrasıydı.

İki yüz altmış beş.

Otoyolun diğer tarafından dört polis arabası, sirenlerini çala çala kaza yerimize ulaşmak için diğer yöne doğru gidiyordu. Kuzeye doğru hızla giden anne SUV'una dikkat bile etmediler.

Sadece iki çıkış sonrasıydı.

İki yüz doksan.

SUV'da herhangi bir sorun hissedemiyordum ama tehlikenin motorla ilgili olmayacağını biliyordum, bu Alman yapımı tankı tehlikeye atmak için çok daha fazlası gerekirdi. Asıl sorun tekerleklerin

bütünlüğündeydi. Bu türden bir hız için yapılmamışlardı. Şu anda tekeri patlatma riskini alamazdım ama ayağımı gaz pedalından kaldırmak fiziksel olarak acı vericiydi.

İki yüz altmış.

Hızla çıkışımıza doğru gidiyorduk. Bir kamyonetin önünden dönüp sağa kırdım.

Alice, bana durumu gösterdi. Üst geçide bağlanan bir kavşak vardı, bu çıkışın üstünde de sarıya dönmek üzere olan bir trafik lambası. Bir saniye içinde kavşağın batısında kalan tarafa yeşil bir ok yanacaktı ve iki şeritteki araçlar yolun ortasından geçecekti.

Tekerleklerin dayanmasını umut ederek gaza asıldım.

İki yüz yetmiş.

Soldaki dar emniyet şeridinden doğruca çıkışa döndük ve ışıkta duran araçların yanından milimetrik bir farkla geçtik.

Artık kırmızı yanan ışığın altından geçerken arabayı biraz sola yatırdım, kıl payı dönerken SUV'un arkası sağa doğru savruldu, neredeyse üst geçidin kuzey tarafındaki beton bariyere çarpıyordum.

Otoyola giriş şeridine doğru ilerleyen arabalar, yolun ortasına kadar gelmişlerdi. İstikametimi bozmadan gitmekten başka çarem yoktu.

Önde giden Lexus'u milimetre farkıyla geçtim.

Cactus Caddesi otoban kadar yardımcı olmadı, sadece iki şeritli yola açılan düzinelerce yerleşim yeri yolu vardı, hatta evlerin araç yolları bile buraya çıkıyordu. Aynalı odayla aramızda dört ışık kalmıştı. Alice ikisinde kırmızıya denk geleceğimizi gördü. Saatte altmış kilometreyle gideceğimizi söyleyen hız limiti tabelasının yanından geçip gittik.

Yüz doksan.

Yol bana ufak bir avantaj sağladı: Sarı şeritlerle boyanmış sollama şeridi neredeyse yol boyunca uzanıyordu.

Bella, ahşap zeminde sürünüyordu. Takipçi ayağını havaya kaldırdı.

Alice yeniden odaklandı ama aklım kayıverdi. Saniyenin onda biri kadar bir sürede Forks'ta, Volvo'mdaydım ve kendimi öldürmenin yollarını düşünüyordum.

Emmett asla yapmazdı ama belki Jasper yapardı. Yalnızca o, benim hissettiğim şeyi hissedebilirdi. Belki sırf o acıdan kaçmak için hayatıma son vermek *isteyecekti*. Fakat beni öldürmek yerine kaçabilirdi de. Alice'i incitmek istemezdi. Öyleyse geriye İtalya'ya yapılacak uzun bir yolculuk kalıyordu.

Jasper, uzanıp parmak uçlarını enseme değdirdi. Sanki acımın üzerini yatıştırıcı ilaçla kapattı.

Bir buçuk kilometre boyunca orta şeritten, hiç yavaşlamadan ilerledim, ilk yeşil ışığın altından fırlayıp geçmek için yasal şeritlere girdim. Sonraki dört yol hızla yaklaştı. Sollama şeridi, sola dönüş şeridine dönüştü, üç araba halihazırda sıraya girmiş bekliyordu. Sağa dönüş şeridi çoğunlukla boştu. Şeritteki motosikletten kaçmayı başardım ama bir an için kaldırıma çıktım ve SUV'un devrilmesini önlemek için uğraştım.

Hız göstergesine baktım: Yüz otuz. Kabul edilemezdi.

Yoğun olmayan ışık trafiğinden karşıya geçiverdim, neyse ki birkaç sürücü benim geldiğimi görünce yolun ortasında durmuştu, ardından tekrar sollama şeridine geçtim.

Yüz altmış.

Yaklaştığımız kavşak sonuncusundan daha büyük, daha geniş ve iki katı sıkışıktı.

"Alice, her ihtimali ver!"

Kafasında yoldaki arabaların hepsi donakaldı. Önce onları saat yönünün tersine döndürüp sonra tekrar eski hâline getirdi. Arabaları önce boyuna, sonra enine esnettiğini gördüm. Şablon belliydi ama birkaç ufak boşluk vardı. Onları hafızama kazıdım.

Yüz doksan.

Bu hızla başka bir arabaya çarpacak olursak iki araba da haşat olurdu. Kör edici güneşin altında koşup Bella'nın olduğu yere gitmekten başka çaremiz yoktu. İnsanlar bir şeyler görecekti. Diğerleri benim kadar hızlı değildi. Nasıl hikâyeler olacaktı, emin değildim; uzaylılar, iblisler veya gizli hükümet silahları, ama ardımda bir hikâye bırakacağımı biliyordum. Sonra ne olacaktı? Ölümsüz kural koyucular gelip sorular sorduğunda Bella'yı nasıl kurtaracaktım? Çok geç kalmadığım sürece, Volturi'yi dahil edemezdim.

Fakat Bella *çığlık atıyordu*.

Jasper yatıştırıcının dozunu artırdı. Uyuşukluk tenimden beynime doğru ilerledi.

Gaza bastım ve trafiğin arasına daldım.

Diğer arabaların arasında mekik dokuyacak kadar alan vardı. Benimle kıyaslandıklarında öyle yavaşlardı ki duran arabaların arasından gitmek gibiydi.

İki yüz on.

Tıkanmış kavşağın etrafından dolanıp bulduğum ilk açıklıkta yolun sağ tarafına geçtim.

"Güzel," dedi Emmett.

İki yüz otuz.

Son ışık yeşil olacaktı.

Fakat Alice'in farklı fikirleri vardı.

"Buradan sola dön," dedi. Bana dans stüdyosunun bulunduğu ticari bölgedeki dar bir kasaba yolu gösterdi. Sokağın iki yanında okaliptüs ağaçları vardı, titreşen yaprakları yeşilden ziyade gümüşiydi. Alacalı gölgeleri fark edilmeden gitmemize yeterdi. Dışarıda kimse yoktu. Çok sıcaktı.

"Şimdi yavaşla."

"Zaman yok..."

Eğer bizi duyarsa o ölür!

İstemeden de olsa frene basıp yavaşlamaya başladım. Viraj öyle keskindi ki yavaşlamamış olsaydım SUV'u devirebilirdim. Köşeyi yüzle döndüm.

Daha yavaş.

Hızı altmışa düşürürken dişlerimi sıktım.

Alice, "Jasper," diye tısladı hızla, hararetine rağmen kelimeleri sessizce söyledi. "Sen binanın etrafından dolanıp önden gir. Biz arka taraftan gireceğiz. Carlisle, hazır ol."

Parçalanan aynaların üstünde kan vardı, ahşap zemine akıyordu.

Arabayı ağaçlardan birinin gölgesinin altına çektim ve kaldırımdaki gevşek taşların çıkardığı ses dışında çıt çıkarmadan park ettim. Yerleşim yeri ile ticaret bölgesini birbirinden ayıran iki buçuk metrelik beton bir duvar vardı. Yolun diğer tarafında kompakt, alçıyla kaplı evler sıralanmıştı ve içerideki serinliği korumak için hepsinin güneşlikleri çekiliydi.

Jasper'ın sayesinde, kusursuz bir şekilde eş zamanlı hareket ederek arabadan çıktık, gereksiz ses olmasın diye kapıları aralık bıraktık. Binanın hem kuzeyinde hem de batısında trafik sesleri vardı, çıkarabileceğimiz sesleri gizleyeceğine güveniyordum.

Daha saniyenin çeyreği kadar süre geçmişti. Duvarın üstünden atladık, diğer taraftaki çakıllı kısma düşmemek için biraz fazla sıçrayıp kaldırıma sessizce indik. Binanın arkasında dar bir sokak vardı. Bir çöp kutusu, plastik kasalardan bir yığın ve acil çıkış kapısı vardı.

Tereddüt etmedim. O kapının arkasında ne olduğunu zaten görebiliyordum. Daha doğrusu, bundan bir saniye sonrasında orada neyin olacağını biliyordum. Herhangi bir hata, takipçinin kaçabileceği herhangi bir olasılık bulunmadığından emin olmak için bekleyerek eğildim ve sonra kapıya atıldım.

26. KAN

KAPIDAN İÇERİ DALDIM.

Kapı, duvardan ayrılarak etrafımda parçalandı.

İçimden kopup gelen kükreme tamamen içgüdüseldi. Takipçi başını kaldırdı ve sonra yerde, önünde yatan kırmızı şekle doğru dalışa geçti. Solgun renkli bir elin nafile bir savunmayla havaya doğru uzandığını gördüm.

Kapının engeli ivmemden hiçbir şey kaybettirmedi. Takipçiye saldırısının tam ortasındayken dalıp, onu hedefinden uzağa fırlattım. Ahşap panellerde oyuk açacak bir güçle yere yapıştırdım.

Dönüp onu üstüme çektikten sonra tekmeleyerek odanın ortasına doğru fırlattım. Emmett'ın beklemekte olduğu yere doğru. Takipçiyi evirip çevirdiğim o kısacık süre içerisinde, onu bir canlı olarak görmekte zorlandım. Yolumdaki bir nesneydi. Yakın gelecekte bir gün, Emmett ve Jasper'ı kıskanacağımı biliyordum. Onu parçalayıp atma şansına sahip olmayı çok isterdim. Fakat şu anda onların hepsi anlamsızdı. Arkamı döndüm.

Bella, tam olmasını beklediğim yerdeydi, duvarın kenarına kıvrılmıştı ve etrafında kırık ayna parçaları vardı. Her şey kırmızıydı.

Havaalanında, Alice'in düşüncelerindeki korkuyu duyduğum o ilk andan beri bastırdığım bütün dehşet ve acı, durdurulması imkânsız bir dalga gibi bana çarpıverdi.

Gözleri kapalıydı. Solgun eli gevşekçe yanına düşmüştü. Kalp atışı zayıftı, gücünü yitiriyordu.

Hareket etmeye karar vermeden yanında bitmiştim bile, kanının içinde diz çöküyordum. Göğsüm ve başım alev alev yanıyordu ama

farklı türdeki bu acıları birbirinden ayıramadım. Ona dokunmaya korkuyordum. Öyle fazla yerinden yaralanmıştı ki. Daha kötü bir hâle getirebilirdim.

Kendi sesimi duydum, tekrar tekrar aynı şeyleri söyleyip duruyordum. Adını. *Hayır. Lütfen.* Takılmış bir plak gibi, tekrar tekrar. Fakat bunun kontrolü bende değildi.

Carlisle'ın adını haykırdığımı duydum ama zaten oradaydı; diğer yanında, kanın içinde diz çöküyordu.

Ağzımdan çıkanlar artık anlamlı kelimeler değildi, sadece içimi ezen nefes sesleriydi. Hıçkırıklardı.

Carlisle, ellerini kafatasından ayak bileğine dek tüm bedeninde gezdirip onu hızlıca kontrol etti, elleri öyle hızlıydı ki bulanık görünüyordu. İki elini birden kafasına bastırıp kesik var mı, diye baktı. İki parmağını, sağ kulağının hemen arkasındaki bir noktaya bastırdı. Ne yaptığını göremiyordum; saçları kıpkırmızıydı.

Dudaklarından güçsüz bir inilti çıktı. Yüzü acıyla kasıldı.

"Bella!" diye yakardım.

Carlisle'ın sakin sesi benim haykırışımın tam tersiydi. "Biraz kan kaybetmiş ama başındaki kesik derin değil. Bacağına dikkat et, kırılmış."

Hiddetle kaynayan bir uluma yankılandı, bir an için Emmett ve Jasper'ın başının belada olduğunu saldım. Zihinlerine dokundum, kopardıkları parçaları topluyorlardı bile. Sesin benden geldiğini sonradan fark ettim.

"Sanırım birkaç kaburgası da kırık," diye ekledi Carlisle. Hâlâ yapay bir sakinlik vardı üzerinde.

Düşünceleri pratik, sakindi. Dinleyeceğimi biliyordu. Fakat muayenesi onu cesaretlendirmişti de. Zamanında gelmiştik. Hasar kritik seviyede değildi.

Değerlendirmesinde bir sürü "eğer" olduğunu yakaladım. Eğer kanamayı kontrol altına alabilirse. Eğer kaburgalardan biri ciğerini delmediyse. Eğer iç hasar göründüğünden fazla değilse. Eğer, eğer, eğer. İnsan bedenlerini hayatta tutmaya çalışarak geçirdiği yıllar, ona yolunda gitmeyebilecek şeylerle ilgili gereğinden fazla içgörü veriyordu.

Pantolonum kanını emdi. Kollarım kanla kaplıydı. Resmen her yanımdaydı.

Bella ıstırapla inledi.

"Bella, iyileşeceksin." Yalvarıyor, yakarıyordum. "Beni duyuyor musun, Bella? Seni seviyorum."

Tekrar inledi. Hayır, konuşmaya çalışıyordu.

"Edward," dedi kesik kesik.

"Evet, buradayım."

Fısıldadı, "Canım *yanıyor*."

"Biliyorum Bella, biliyorum."

Tam o anda kıskançlık yüzeye çıktı, göğsümün ortasını delip geçen bir yumruk gibiydi. Takipçiyi uzun uzun, yavaş yavaş parçalara ayırmak istedim. Öyle çok acı ve öyle çok kan vardı ki, asla cezasını veremeyecektim. Ölmesi ve şu anda yanıyor olması yeterli değildi. Asla yetmeyecekti.

Carlisle'a, "Hiçbir şey yapamıyor musun?" diye hırladım.

Carlisle, Alice'e soğukkanlı bir şekilde, "Çantam, lütfen," dedi.

Alice, boğulur gibi minik bir ses çıkardı.

Gözlerimi Bella'nın yaralı, kanla kaplı yüzünden ayrılmaya zorlayamadım. Pıhtılaşan kanın altında, tenini hiç bu kadar solgun görmemiştim. Gözkapakları doğru düzgün kıpırdamadı bile.

Fakat Alice'in zihnine ulaştığımda orada karışıklık gördüm.

İçinde durduğum kan gölünü henüz tam anlamıyla kavrayamamıştım. İçimde bir yerlerde, muhtemelen vücudum tepki gösteriyor olmalıydı. Fakat o tepki her neredeyse, hissettiğim acının öyle altındaydı ki henüz yüzeye çıkmamıştı.

Alice, Bella'yı seviyordu ama fiziksel olarak buna hazır değildi. Dişlerini sıkarak tereddüt etti, ağzına dolan zehri geri yutmaya çalışıyordu.

Emmett ve Jasper da çok zorlanıyordu. Takipçinin parçalarını odadan dışarı çıkarmışlardı, o parçaların hâlâ bir şekilde acıyı hissettiğini umuyordum. Emmett, kendini kaybedebilir diye Jasper'ı yakından izliyordu. Emmett'ın kontrolü takdire şayandı. Her zaman kaygısız olan yapısına rağmen, Bella için duyduğu endişe çok daha derindi.

"Nefesini tut, Alice," dedi Carlisle. "Yardımı olur."

Alice başını sallayıp nefes almayı bıraktı ve sonra koşup geri dönerek Carlisle'ın çantasını bacağının yanına bıraktı. Öyle dikkatli

hareket ediyordu ki ayakkabılarında bile kan yoktu. Kırılan acil çıkış kapısına doğru giderek temiz havayı içine çekti.

Açık kapıdan siren sesleri geliyordu, polisler şehrin sokaklarında pervasızca giderek yarış yapan arabayı arıyorlardı. Sessiz bir ara sokağa park edilmiş çalıntı arabayı bulacaklarından şüpheliydim ama bulsalar da umurumda değildi.

"Alice?" diye fısıldadı Bella.

"O burada." Geveleyerek konuşuyordum. "Seni nerede bulabileceğimizi o biliyordu."

Bella yavaşça inledi. "Elim *acıyor*."

Özellikle bir yeri belirtmesine şaşırdım. O kadar fazla hasar vardı ki.

"Biliyorum, Bella. Carlisle şimdi sana bir ilaç verecek ve ağrın kalmayacak."

Carlisle, kafatasındaki kesikleri öyle hızlı dikiyordu ki hareketleri yine bulanıktı. Gözünden hiçbir kanama kaçamazdı. Daha geniş kesikleri öyle minik dikişlerle dikebiliyordu ki, başka bir cerrah tıbbi yardımla ve kusursuz şartlar altında çalışırken bile onun yaptığı işi taklit edemezdi. Biraz ara verip Bella'nın sistemine ağrı kesici enjekte etmesini isterdim ama Carlisle'ın kontrollü sakinliğinin altında, Bella'nın kafasında görünenden daha fazla hasar olduğunu duyabiliyordum. Çok fazla kan kaybetmişti...

Bella birden sarsılarak kıvranıp hafifçe doğruldu. Carlisle, sol eliyle başını yakalayıp kıpırdatmasın diye güçlü bir şekilde tuttu. Gözleri açıldı, çatlayan damarları yüzünden gözlerinin akı kıpkırmızıydı ve onda kaldığını düşünmediğim bir güçle haykırdı.

"Elim *yanıyor*!"

"Bella?" diye bağırdım. Bir an için, tıpkı bir gerizekalı gibi sadece kendi vücudumdan yayılan yangını düşündüm. Canını mı yakıyordum?

Gözkapakları çırpındı, kanla kaplı saçlarından gözünün önünü göremiyordu.

"Yangın!" diye çığlık attı, kaburgalarındaki sızıya rağmen sırtı yay gibi gerildi. "Biri bu *yangını* söndürsün!"

Istırabının sesi beni aptallaştırdı. Söylediği şeylerden gerçeği anladığımı biliyordum ama panikten aklımdaki her şey bir yana sav-

hareket ediyordu ki ayakkabılarında bile kan yoktu. Kırılan acil çıkış kapısına doğru giderek temiz havayı içine çekti.

Açık kapıdan siren sesleri geliyordu, polisler şehrin sokaklarında pervasızca giderek yarış yapan arabayı arıyorlardı. Sessiz bir ara sokağa park edilmiş çalıntı arabayı bulacaklarından şüpheliydim ama bulsalar da umurumda değildi.

"Alice?" diye fısıldadı Bella.

"O burada." Geveleyerek konuşuyordum. "Seni nerede bulabileceğimizi o biliyordu."

Bella yavaşça inledi. "Elim *acıyor*."

Özellikle bir yeri belirtmesine şaşırdım. O kadar fazla hasar vardı ki.

"Biliyorum, Bella. Carlisle şimdi sana bir ilaç verecek ve ağrın kalmayacak."

Carlisle, kafatasındaki kesikleri öyle hızlı dikiyordu ki hareketleri yine bulanıktı. Gözünden hiçbir kanama kaçamazdı. Daha geniş kesikleri öyle minik dikişlerle dikebiliyordu ki, başka bir cerrah tıbbi yardımla ve kusursuz şartlar altında çalışırken bile onun yaptığı işi taklit edemezdi. Biraz ara verip Bella'nın sistemine ağrı kesici enjekte etmesini isterdim ama Carlisle'ın kontrollü sakinliğinin altında, Bella'nın kafasında görünenden daha fazla hasar olduğunu duyabiliyordum. Çok fazla kan kaybetmişti...

Bella birden sarsılarak kıvranıp hafifçe doğruldu. Carlisle, sol eliyle başını yakalayıp kıpırdatmasın diye güçlü bir şekilde tuttu. Gözleri açıldı, çatlayan damarları yüzünden gözlerinin akı kıpkırmızıydı ve onda kaldığını düşünmediğim bir güçle haykırdı.

"Elim *yanıyor*!"

"Bella?" diye bağırdım. Bir an için, tıpkı bir gerizekalı gibi sadece kendi vücudumdan yayılan yangını düşündüm. Canını mı yakıyordum?

Gözkapakları çırpındı, kanla kaplı saçlarından gözünün önünü göremiyordu.

"Yangın!" diye çığlık attı, kaburgalarındaki sızıya rağmen sırtı yay gibi gerildi. "Biri bu *yangını* söndürsün!"

Istırabının sesi beni aptallaştırdı. Söylediği şeylerden gerçeği anladığımı biliyordum ama panikten aklımdaki her şey bir yana sav-

ruluyordu. Sanki gözlerimi yüzünden ayırmam için, birisi başımı zorla aşağı doğru indiriyordu, gözlerimi kendinden uzaklaştırdığı eline, işkenceyle kıvrılıp bükülen parmaklarına ve elindeki kırmızı noktalara odaklanmaya zorladı.

Elinin ayasında kısa, yüzeysel bir kesik vardı. Diğer yaralarına benzemiyordu. Kan akışı yavaşlıyordu...

Gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyordum ama doğru kelimeleri bulamadım.

Tek yapabildiğim kesilen bir solukla, "Carlisle! Eli!" demek oldu.

Carlisle gözlerini isteksizce yaptığı işten ayırdı, parmakları ilk defa durdu. Şoke olmuştu.

Sesi bomboştu. "Onu ısırmış."

İşte sözler bunlardı: *Onu ısırmış*. Takipçi, Bella'yı ısırmıştı. O yangın zehirdendi.

Hatıramdaki görüntüyü ağır çekimde oynattım. Kapıyı kırıp içeri girdiğimde takipçi ileri atıldı. Bella elini öne doğru uzatıyordu. Onu çarparak, zorla uzaklaştırmıştım. Fakat dişleri açıktaydı, boynunu uzatıyordu... Bir milisaniye geç kalmıştım.

Carlisle'ın elleri hâlâ hareketsizdi. Düzelt onu, diye haykırmak istedim ama artık çabalarının bir anlamı olmadığını, ben de onun kadar biliyordum. İçinde kırık olan her şey kendi kendine birleşecekti. Kırılan her kemik, her kesik, derisinin altına sızıntı yapan her bir küçük yara, hepsi yakında bütünleşecekti.

Kalbi duracak ve bir daha hiç atmayacaktı.

Bella çığlık attı ve ben acıyla kıvrandım.

Edward.

Alice geri dönmüştü, yeni bir kararlılıkla Carlisle'ın yanına diz çöktü, kan ayakkabılarına işliyordu. Bella'nın gözlerine düşen saçları hafifçe kenara çekti.

Bu şekilde olmasına izin veremezsin. Carlisle'ı düşünüyordu.

Carlisle da hatırlıyordu. Kendi avucundaki diş izlerini ve uzun süren dönüşümünü.

Sonra beni düşündü. Hayalet yangın elime, oradan da koluma yayıldı. Ben de hatırladım.

"Edward, bunu yapmak zorundasın," dedi Alice ısrarla.

Bunu Bella için daha kolay, daha hızlı hâle getirebilirdim. Benim kadar uzun süre acı çekmesine gerek yoktu.

Yine de canı yanacaktı. Acı, hayal edebileceğinin ötesinde olacaktı. Yangın ona günlerce işkence edecekti. Fakat bizimki kadar uzun sürmeyecekti.

Sonundaysa...

"Hayır!" diye haykırdım ama karşı çıkışımın işe yaramaz olduğunu biliyordum.

Alice'in görüsü öyle güçlüydü ki artık kaçınılmaz geliyordu. Gelecekten ziyade geçmiş gibiydi. Kar beyazı olan Bella'nın gözleri etrafımızı kaplayan yerden yüz kat daha parlak kırmızıydı.

Kendi hatıralarım araya girip Alice'in görüsünün yanına başka bir görüntüyü soktu: Rosalie. Kızgın, pişman. Hep kaybettiği şeyin yasını tutuyordu. Ona yapılanları asla kabullenmedi. Bir seçim şansı olmamıştı ve bizi asla bağışlamamıştı.

Bella'nın da önümüzdeki bin yıl boyunca, bana aynı pişmanlıklarla bakmasına katlanabilir miydim?

İçimdeki en bencil parçam, *evet*, diye haykırdı. Şu anda, ellerimin arasından kayıp gitmesinden daha iyiydi.

Fakat, gerçekten daha *iyi miydi*? Eğer her sonucu ve her kaybı elinde tutabilseydi bunu seçer miydi?

Ben bunun bedelini tamamen anlıyor muydum? Ölümsüzlüğüm için takas ettiğim her şeyin farkında mıydım? Takipçi, bir gün benim de karşılaşacağım hiçliğin kara duvarıyla karşılaşmış mıydı? Yoksa ikimiz için de ebedi ateş mi olacaktı?

"Alice," diye inledi Bella. Gözleri kayarak kapandı. Alice'in geri döndüğünün farkında mıydı, yoksa benden yardım gelmeyeceğine mi karar vermişti? Ben parçalara ayrılmaktan başka bir şey yapmıyordum.

Bella, yine çığlık atmaya başladı, ıstırapla uzun uzun bağırdı.

Edward! diye bağırdı Alice. Tereddüdümle ilgili sabırsızlığı çılgın bir hâl aldı ama kendine harekete geçecek kadar güvenmiyordu.

Alice boğulduğumu gördü. Geleceklerimin, çaresizliğin binbir türüne dönüştüğünü gördü. Hatta en son çare olarak, henüz bilinçli olarak düşünemediğim, akla hayale gelmeyecek tek şeyi yaptığımı bile gördü. Yapamayacak kadar güçsüz olduğumdan *emin olduğum*

tek şeyi. Onun aklında görene kadar, öyle bir şeyin kafamda var olduğunu bile fark etmedim.

Şimdi görebiliyordum.

Bella'yı öldürdüğümü.

Doğru olan bu muydu? Acısına son vermek miydi? Karşımda olduğunu bildiğim kaçınılmaz kaderden daha farklı bir fırsatı, masumiyetini koruma fırsatını ona vermek doğru olan mıydı? Şu anda, yana yana ilerlediği soğuk, kana susamış bir hayattansa, farklı türden bir hayatının olması mı?

Acı katlanılmazdı ve düşüncelerime güvenemiyordum. Kontrolden çıkmak üzereydim çünkü *Bella çığlık atıyordu.*

Gözlerimi ve aklımı Carlisle'a çevirdim, bana bir güvence, bir bağışlama sunabilmesini umuyordum ama karşılaştığım şey tamamen farklıydı.

Aklında, kum rengi pulları birbirinin üstünden kayarken tıslayan bir çöl engereği vardı.

Görüntü öyle beklenmedikti ki yine şaşkınlıkla donakaldım.

"Bir şansı olabilir," dedi Carlisle.

Aklında ufacık bir umut kıvılcımı vardı. Bella'nın acı çekmesinin şu anda bana ne yaptığını gördü; onu bu hayata zorlamanın gelecekte ikimize yapacağı şeylerden o da korkuyordu. Yine de ufacık bir umut kırıntısı vardı...

"Ne?" diye yalvardım. Şans neydi?

Carlisle, yine kafatasını dikmeye başladı. Bu fikre inancı vardı ki yaralarını onarmayı bitirmesinin gerekli olabileceğini düşünüyordu.

Yine sakinleşerek, "Zehri emip çıkarabiliyor musun, bir bak," dedi. "Yara gayet temiz."

Vücudumdaki her kas olduğu yerde kilitlenip kaldı.

"Bu, işe yarar mı?" diye sordu Alice. Kendi sorusunu cevaplamak için geleceğe baktı. Hiçbir şey net değildi. Karar verilmemişti. Ben karar vermemiştim.

Carlisle, başını yaptığı işten kaldırmadı. "Bilmiyorum. Ama acele etmemiz gerekiyor."

Zehrin yayıldığını biliyordum. İlk yanmayı bir dakika önce hissetmişti. Yavaşça önce bileğine, oradan da koluna tırmanacaktı. Sonrası daha hızlı olacaktı.

Buna zaman yoktu.

Ama! Haykırmak istedim. *Ama ben bir vampirim!*

Kanın tadını alınca deliye dönecektim. Özellikle de *onun* kanını. Ancak şu anda, onun hissettiği yangın benim boğazımda ve göğsümde hissettiğim alevlerden daha güçlüydü. Eğer kendimi o ihtiyaca biraz olsun verecek olursam...

"Carlisle, ben..." Utançla bocaladım. Önerdiği şeyin farkında mıydı? "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

Carlisle'ın parmakları iğneyi öyle hızlı hareket ettiriyordu ki iğne resmen görünmezdi. Artık kafasının arkasına geçmişti, solundaydı. Çok fazla yarası vardı.

Carlisle'ın sesi düz ama kederliydi. "Bu senin kararın, Edward, ikisinden birini seçmelisin."

Yaşam, ölüm ya da yarım bir yaşam, benim kararımdı. Fakat yaşatmak benim güçlerim arasında mıydı? Ben hiç o kadar güçlü olmamıştım.

"Sana yardım edemem," diye özür diledi. "Eğer elinden kanı emeceksen, benim buradaki kanamayı durdurmam gerekecek."

Bella, yeni bir acı dalgasıyla sarsılırken kırık bacağını oynattı.

"Edward," diye çığlık attı.

Kan çanağına dönen gözleri açıldı ve bu defa gözlerime odaklanıp doğruca içime baktı. Yakarıyor, yalvarıyordu.

Bella yanıyordu.

"Alice!" diye bağırdı Carlisle. "Bacağını sabitlemem için bir şey getir!"

Göz ucuyla Alice'in yerinden fırladığını gördüm, yer döşemelerini kırdığını ve kullanılabilecek boyutlara getirdiğini duyabiliyordum.

"Edward!" Carlisle, sesinin kontrolünü yitirmişti. Sesinde keder vardı. Benim için, Bella için. "*Şimdi* yapmak zorundasın, yoksa çok geç olacak."

Bella'nın gözleri rahatlamak için ümitsizce yalvardı.

Bella yanıyordu ve ben onu kurtarmak için en yanlış kişiydim. Bu görev için kesinlikle ve gerçekten, tüm evrendeki en kötü kişiydim.

Fakat burada bunu yapacak tek kişiydim.

Bunu yapmak zorundasın, diye emrettim kendime. *Başka yolu yok. Başarısız olamazsın.*

Kıvrılan elini kavradım, kasılan parmaklarını düzeltip onları hareketsiz tuttum. Nefes almayı bırakıp ağzımı eline dayamak için eğildim.

Yaranın kenarındaki derisi şimdiden kalan kısmından daha soğuktu. Değişiyordu. Sertleşiyordu.

Dudaklarımı dar açıklığın etrafına mühürledim, gözlerimi yumdum ve başladım.

Kan sadece sızıntı şeklinde geliyordu, zehir yarayı iyileştirmeye başlamıştı bile. Başta sadece birkaç damla geldi. Dilimi ıslatmaya bile yetmedi.

Sonrasında bir patlama gibi çarpıverdi. Vücudumun ve zihnimin içinde infilak eden bir bombaydı âdeta. Bella'nın kokusunu ilk aldığımda işimin bittiğini düşünmüştüm. O, kâğıt kesiğinden ibaretmiş. Buysa başımın kesilmesi gibiydi. Beynim kesilip bedenimden çıkarılmıştı.

Fakat acıtmıyordu. Bella'nın kanı acının tam tersiydi. Bugüne kadar hissettiğim her yangını siliyordu. Ayrıca acının yokluğundan çok daha fazlasıydı. Bu tatmindi, bu *lütuftu*. Garip bir neşeyle dolup taştığımı hissettim, sadece bedenin sevinciydi. Şifa bulmuştum ve hayattaydım, her bir sinir ucum memnuniyetle titriyordu.

Ben yaradan emdikçe zehrin etkileri tersine dönüyordu. Kan daha düzgün bir şekilde akarak dilimi ve boğazımı kaplıyordu. Zehrin keskin, buzdan tadı güçsüz bir karşıtlıktı sadece. Kanının gücünü engelleyecek bir şey değildi.

Mest oldum. Hazla doldum.

Bedenim daha fazlası olması gerektiğini biliyordu, elimin altındaydı. *Daha fazla*, diye mırıldandı bedenim, *daha fazla*.

Fakat vücudum kımıldayamadı. Onu hareketsiz kalmaya zorlamıştım ve öyle de tuttum. Nedeni bir türlü aklıma gelmiyordu ama bırakmayı reddettim.

Düşünmek zorundaydım. *Hissetmeyi* bırakıp düşünmek zorundaydım.

Bu, büyük mutluluğun dışında bir şey vardı.

Acı, bu hazzın ulaşamadığı bir yerde acı vardı. Hem dışarıda hem de zihnimin içinde acı vardı.

Acı çok tiz ve ahenksizdi. Şiddeti yükselerek, gittikçe arttı.

Bella çığlık atıyordu.

Zihnimle tutunabileceğim bir şeylere ulaşmaya çalıştım ve beni bekleyen bir can simidi buldum.

Evet, Edward. Bunu yapabilirsin. Görüyor musun? Onu kurtaracaksın.

Alice, bana gelecekten binlerce görüntü gösterdi. Bella gülümsüyor, Bella kahkaha atıyor, Bella elime uzanıyor, Bella benim için kollarını ardına kadar açıyor, Bella hayranlıkla gözlerimin içine bakıyor, Bella okulda yanımda yürüyor, Bella kamyonetinde yanımda oturuyor, Bella kollarımda uyuyor, Bella başını yanağıma dayıyor, Bella yüzümü tutup dudaklarını dikkatlice benimkilere bastırıyordu. Sağlıklı ve eksiksiz, canlı ve mutlu ve tabii ki benimle olan Bella'yla bin farklı sahne vardı.

Hissettiğim o büyük fiziksel sevinç azaldı.

Zehrin tadı güçlüydü. Hâlâ çok erkendi.

Sana ne zaman duracağını göstereceğim, diye söz verdi Alice.

Fakat *durabileceğim* noktayı geçmeye başladığımı hissettim. Kendimi kaybediyordum. Onu öldürecektim, vücudum bunca zamandır neşeyle kıpır kıpırdı.

Bella'nın çığlıkları azaldı, hissetmem gereken acıyla bağım gevşiyordu. Birkaç defa titredikten sonra iç geçirdi.

Onu öldürecektim.

"Edward?" diye fısıldadı.

Alice, "O tam burada, Bella," diyerek onu yatıştırdı.

Tam burada, seni öldürüyor.

Başka bir şeyin farkında bile değildim. Sesler soldu, gözkapaklarımın arkasındaki ışık loşlaştı, gerçekten de kandan başka hiçbir şey yoktu. Alice'in bana bağıran düşünceleri bile sessiz ve çok uzaktan geliyor gibiydi.

Zamanı geldi, dedi Alice. *Şimdi, Edward!*

Kendimi tamamen kaptırmış olsam da tadını alabiliyordum. O yakıcı buz tadı gitmişti. Ancak, onun yerine yeni bir kimyasal tadı geliyordu ve bir parçam Carlisle'ın çok hızlı çalıştığını fark etti.

Dur, Edward! Hemen!

Ancak Alice benim kaybolduğumu görebiliyordu. Beni Bella'nın üzerinden çekmeli miydi, yoksa bunun mücadelesi Bella'ya daha

çok mu zarar verirdi, ona karar vermeye çalıştığını duyabiliyordum.

Artık huzurlu olan Bella, "Yanımda kal, Edward," diyerek iç geçirdi. "Benimle kal..."

Onun o kısık sesi kafamın içine sızıverdi, nasıl olduysa Alice'in paniğinden daha güçlüydü, içimdeki ve etrafımdaki kaostan daha gürültülüydü. Onun bana olan güveni bir anahtarın kilitte dönmesi gibiydi; beynimi yeniden bedenime bağladı. Beni yeniden bir bütün yaptı.

Elinin dudaklarımdan öylece ayrılmasına izin verdim. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Hâlâ kan damlaları vardı, hâlâ kül gibiydi, gözleri kapalıydı ama artık sakindi. Acısı dinmişti.

Kanla kaplı dudaklarımla, "Kalacağım," diye söz verdim.

"Tüm zehri aldın mı?" diye sordu Carlisle. Ağrı kesici konusunda çok erken davrandığından, zehrin acısını engellemiş olabileceğinden endişeleniyordu.

Fakat Alice her şeyin yolunda olduğunu görmüştü.

"Kanının tadı temiz." Sesim sert ve kulak tırmalayıcıydı. "Morfin tadı aldım."

Carlisle alçak, anlaşılır bir sesle seslendi. "Bella?"

"Mımmm?"

"Elindeki yanma geçti mi?"

"Evet," diyerek nefesini verdi, artık biraz daha netti. "Teşekkür ederim, Edward."

"Seni seviyorum."

İçini çekti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Biliyorum."

Göğsümden kopan kahkaha beni şaşırttı. Dilimde kanı vardı. Hatta, şu anda bile irislerimin kenarlarını renklendiriyor olmalıydı. Kıyafetlerimde kuruyor ve tenimi boyuyordu. Fakat hâlâ beni güldürebiliyordu.

Carlisle yine, "Bella?" diye seslendi.

"Ne?" Artık sesi huysuzdu. Uyumak üzereydi ve tamamen dalmak için sabırsızlanıyordu.

"Annen nerede?"

Gözleri bir an için kıpırdadı, sonra nefesini verdi. "Florida'da. Beni *kandırdı*, Edward. Bizim *video kasetlerimizi* izlemiş."

Travma ve morfin yüzünden bilincini kaybetmek üzere olsa da mahremiyetinin ihlal edilmiş olmasına gücendiği belliydi. Gülüm-

sedim.

"Alice?" Bella gözlerini açmaya çabaladı, sonra pes etti ama sözleri onun durumundaki birinin yapabileceği kadar aceleciydi. "Alice, çektiği video... Seni tanıyordu Alice, senin nereden geldiğini biliyordu... Burnuma benzin kokusu mu geliyor?"

Emmett ve Jasper ihtiyacımız olan benzini çekip geri dönmüşlerdi. Uzaktan hâlâ siren sesleri geliyordu ama bu defa farklı yöndendi. Bizi bulamayacaklardı.

Alice yüzünde ciddi bir ifadeyle talan ettikleri zeminin üzerinden atladı, kapının yanındaki medya odasına girdi. Hâlâ açık olan küçük bir el kamerasını aldı. Kapattı.

Kamerayı almaya karar verdiği anda, gelecekten yüzlerce görüntü parçası aklında belirdi. Bu odanın, Bella'nın, takipçinin, kanın görüntüleri. Kaydı oynattığı anda göreceği her şey bunlardı, şimdi ikimizin de anlayamayacağı kadar hızlı ve karışıktı. Gözleri bana kaydı.

Bununla daha sonra ilgileneceğiz. Şu anda yapacağımız bir sürü şey var, bu kâbusu sonraya bırakalım.

Düşüncelerini kasten kameradan uzaklaştırıp şu anda yapmamız gereken işleri aklından geçirdiğini görebiliyordum ama üstüne gitmedim. Daha sonraya bıraktım.

"Onu kaldırmanın zamanı geldi," dedi Carlisle. Emmett ve Jasper'ın duvarlara dökmeye başladığı benzinin kokusu iyice boğucu olmaya başlamıştı.

"Hayır," diye mırıldandı Bella. "Ben uyumak istiyorum."

"Uyuyabilirsin, sevgilim," dedim kulağına. "Ben seni taşırım."

Bacağı Alice'in parkelerden yaptığı destekle sıkıca sarılmıştı ve Carlisle kaburgalarını da saracak zamanı bulmuştu. Öncesinden de dikkatle hareket ederek onu kanla kaplı zeminden kaldırdım, her parçasını desteklemeye çalışıyordum.

"Şimdi uyu, Bella," diye fısıldadım.

27. YAPILACAK İŞLER

"ACABA VAKTİMİZ VAR MI?" DİYE SORDU ALICE.

Carlisle, "Hayır," diyerek konuşmasını böldü. "Bella'nın hemen kan nakline ihtiyacı var."

Alice iç geçirdi. Eğer ilk olarak hastaneye gidersek işler daha da karmaşıklaşırdı.

Carlisle, Cayenne'in arka koltuğunda yanıma oturdu, parmaklarını nazikçe Bella'nın şah damarına bastırıyor, tek eliyle de başını destekliyordu. Destekli bacağı diğer tarafımda oturan Emmett'ın kucağındaydı. Emmett nefes almıyordu. Pencereden dışarı bakıyor, Bella'nın, Carlisle'ın ve benim üzerimde kuruyan kanı düşünmemeye çalışıyordu. Az önce yaptığım şeyi ve bunun imkânsızlığını düşünmemeye çalışıyordu. Bu, kendisinin sahip olmadığını bildiği bir güçtü.

Onun yerine, dövüş konusundaki memnuniyetsizliğine kafa yordu. Gerçekten, takipçiyi *eline geçirmişti*. Takipçi, Emmett'ın ezici kollarında kıvranıp kaçmaya çalışsa da tamamen avucunun içindeydi. Bu çırpınmalarının ona yardım edebilmesinin imkânı yoktu ve Jasper kanla kaplı odaya daldığında Emmett, onu zaten dağıtmaya başlamıştı.

Gözleri aynı anda hem keskin hem de boş bakan, yara izleriyle bezenmiş ve gaddar Jasper, unutulmuş bir tanrı veya savaşın vücut bulmuş hâli gibi görünerek, saf bir şiddet aurası yayarak gelmişti. Ve takipçi uğraşmayı bırakmıştı. Jasper'ı gördüğü o kısacık saniyede (Jasper'ı ilk defa görüyordu ama Emmett bunu bilmiyordu) kaderine teslim olmuştu. Kaderi zaten Emmett onu eline geçirdiğinde mühürlenmişti. İşte *bu* moralini bozuyordu.

Emmett'ı çıldırtıyordu.

Yakında bir gün, Emmett'a açıklıkta neye benzediğini ve nedenini tarif etmek zorunda kalacaktım. O sızıyı başka bir şeyin yatıştıracağını sanmıyordum.

Sürücü koltuğunda oturan Jasper, penceresini biraz açarak sıcak, kuru havayı içeri alsa da tıpkı Emmett gibi o da nefes almıyordu. Alice yanında oturuyor ve her şeyi yönetiyordu. Dönüşleri, gideceğimiz şeritleri, dikkatleri üzerimize çekmeden gidebileceği en yüksek hızı. Şu anda Jasper'ın yüz onla gitmesini sağlıyordu. Aslında ben hızımızı zorlardım ama Alice'in bizi hastaneye benim götürebileceğimden daha hızlı götüreceğine güveni tamdı. Polis arabalarından kaçmak bizi sadece yavaşlatır ve *her şeyi* karıştırırdı.

Alice, bu yolculukla ilgili her detayla ilgileniyor olsa da aklı aynı anda birden fazla yerdeydi. Yapılması gereken işleri yapacak yollar buluyor, her seçimin sonuçları üzerinde çalışıyordu.

Emin olduğu birkaç şey vardı.

Telefonunu çıkarıp havayolu şirketini aradı, doğru uçak olduğunu biliyordu ve Seattle'a gidecek iki kırk uçuşuna bir bilet ayırttı. Ucu ucuna yetişilecekti ama Emmett'ı uçakta görebiliyordu.

Önündeki günü şu anda yaşanıyormuş gibi gördü ve ben de hepsini gördüm.

Öncelikle Jasper, Carlisle'ı, Bella'yı ve beni St. Joseph Hastanesi'nde bırakacaktı. Daha yakın hastaneler vardı ama Carlisle burada ısrar etmişti. Kefil olabileceği bir cerrah tanıyordu ve burası ulusal çapta bir numaralı travma merkeziydi. Onun acelesi ve Bella'nın solgun rengi (gerçi kalbi düzenli ve güçlü şekilde atmaya devam etti) sessizce paniklemek ve ihtiyatlı hızımıza lanet okumaktan başka bir şey yapmamı zorlaştırdı.

Alice, tekrar şikâyet etmek üzere olduğumu görünce bana sessizce, "O iyi olacak," diye hırladı. Bella'nın hastane yatağında otururak gülümsediği bir görüntüyü kafama itiverdi, her yanı yara bereyle kaplıydı.

Gerçi ufak bir hilesini yakaladım. "Peki, bu tam olarak *ne zaman?*"

Bir veya iki güne, tamam mı? En fazla üç. Sorun yok. Rahatla.

Bunu sindirirken paniğim zirve yaptı. Üç gün mü?

Carlisle'ın yüz ifademi anlamak için akıl okumasına gerek yoktu.

"Zamana ihtiyacı var, Edward," diyerek güvence verdi. "Bedeninin iyileşmesi için dinlemesi gerekiyor, zihni de öyle. O iyi olacak."

Bunu kabullenmeye çalıştım ama yine dönüp durduğumu hissettim. Alice'e odaklandım. Onun sistemli planlaması, benim faydasız gerginliğimden iyiydi.

Hastaneye gitmenin biraz alengirli olacağını gördü. Başka bir çalıntı arabayla bağlantılı bir çalıntı arabadaydık ve 101. Cadde'de peş peşe yirmi yedi araba vardı. Acil servis girişinde kameralar olacaktı. Eğer daha iyi bir araçla değiştirmek için durabilseydik, Alice'in daha sonra alacağı kiralık araca yakın bir şeyler alsaydık... Sadece on beş dakika falan sürerdi, sadece kısa bir sapma olacaktı ve tam olarak nereye bakacağını biliyordu...

Hırladım ama bana bakmadan burnunu çekti.

Her zaman sinir bozucu, diye homurdanıyordu Emmett.

Yani araba değiştirme falan olmayacaktı. Alice, bunu kabul edip önüne baktı. Kameraların görüş alanının dışına park etmek zorunda kalacaktık, bu da dikkatleri üzerimize daha çok çekecekti. Neden bilinci kapalı hastamızı doğrudan metal tentenin altına kadar götürmüyorduk? Neden gerekenden fazla taşıyorduk? En azından Carlisle'la birlikte gidebileceğimiz gölge bir alan olacaktı, aksi halde kameralara görünme riskini almak zorunda kalacaktık ve Alice'in kayıtların tutulduğu depoya girmenin bir yolunu bulması gerekecekti. Onun da bunun için zamanı yoktu. Bir otel odası tutup şiddetli bir kaza sahnesi yaratması gerekiyordu. Çünkü biz hastaneye gelmeden *önce,* böyle bir şey olması gerekiyordu. Yani bunun acilen yapılması gerektiği belliydi. Fakat önce kana ihtiyacı vardı.

Kan işi çabuk olmalıydı. Ben üzerime bir kova kırmızı boya dökülmüş gibi görünerek ve kollarımda hareketsiz bir bedenle acil servisin kapılarından içeri girdiğimde, ortalığın ayağa kalkmasına sebep olacaktım. Acil servisteki eli ayağı tutan her görevli saniyeler içinde bize doğru koşturacaktı. Alice'in Carlisle'ın arkasından içeri girmesi ve bankonun yanından hızlıca geçmesi gayet basit olacaktı. Kimse onu sorgulamayacaktı, bunu görebiliyordu. Duvara sabitlenen kutudan alacağı bir çift mavi galoş ayakkabılarındaki lekeleri kapatacaktı. Ardından acil kanadının kanları tuttuğu depoya kapanan bir kapıdan hızla girmesi yetecekti.

"Em, kapüşonlunu bana ver."

Emmett, Bella'nın bacağını sarsmamaya dikkat ederek kapüşonluyu başından çekip çıkardı ve Alice'e attı. Carlisle'ın ve benim kıyafetlerime kıyasla, onunki kayda değer şekilde temizdi.

Emmett, Alice'e neden ihtiyacı olduğunu sormak istedi ama etrafındaki şeyleri tatma veya kokusunu alma korkusuyla ağzını açmaya cesaret edemedi.

Alice kocaman kapüşonluyu üzerine giydi. Ufacık vücudunun her yerini kapattı, yine de avangart bir görünüşü vardı. Alice ne giyse kendine yakıştırırdı.

Kendini yine kan bankasında gördü, kapüşonlunun kocaman ceplerini dolduruyordu.

"Bella'nın kan grubu ne?" diye sordu Carlisle'a.

Carlisle, "0 pozitif," diye cevap verdi.

Bella'nın Tyler'ın minibüsüyle atlattığı kazadan iyi bir şey çıkmıştı. En azından bunu biliyorduk.

Muhtemelen Alice biraz abartıyordu. Birisi onun "kaza" yerine saçılan kanının grubunu öğrenmeye zahmet eder miydi ki? Eğer suç mahalline çok benzerse bakarlardı herhalde... Titiz olmasından zarar gelmezdi sanırım.

"Bella'ya yetecek kadar bırak," diye uyardım.

Gözlerini devirdiğini görebileyim diye dönüp bana baktı, sonra önüne dönüp planlarına devam etti.

Jasper ve Emmett, çalıntı arabada, motor çalışır vaziyette bekleyeceklerdi. Alice'in içeri girip çıkması iki buçuk dakika sürecekti.

Zamanlamayı daha az şüpheli hâle getirmek için hastaneye yakın bir oteli seçecekti. Buna karar verince, istediği otelin birkaç sokak güneyde olduğunu gördü. Gerçekten *kalacağı* bir yer değildi elbette, ama dehşet verici tablosu için iş görürdü.

Kaydını yaptırmak için içeri koşturduğunu görmek, gerçek zamanda oluşunu izlemek gibiydi.

Alice, otelin gösterişsiz lobisine uzun adımlarla giriyordu. Üzerinde bordo ayakkabıları vardı ve uzun kapüşonluyu beline bağlayarak modaya ayak uyduruyor gibi görünüyordu. Bankodaki kadın yalnızdı. Başta başını kaldırıp ilgisizce bakıyordu ama sonra Alice'in sersemletici yüzünü görüyordu. Hayretle yüzüne bakarken, Alice'in ellerinin boş olduğunu bile fark etmiyordu.

Fakat Alice memnun olmadı.

Görüntüyü başa sardı. Alice hastaneye geri döndü, kan bankasından ceplerinde dört soğuk, çalkalanan kan torbasıyla çıkıyordu. Yolunu biraz değiştirip, perdeyle kapanmış bir tedavi bölgesine giriyordu. Bir kadın uyuyordu, arkasındaki monitörde hayati değerleri bipliyordu. Kadının eşyaları arasında bir el çantası, onun yanında da mavi bir silindir çanta vardı. Alice çantayı alıp koridora çıktı. Bu, sadece fazladan iki saniyesine mal oluyordu.

Alice otel lobisine geri döndü. Üzerinde kapüşonlusu yoktu ve omzunda silindir çanta asılıydı. Bankonun arkasındaki kadın onu dikkatle süzüyordu. Artık bu görüntüde hiçbir yanlışlık yoktu. Alice biri çift, diğeri tek kişilik iki oda istiyordu. Ehliyetini (sahte değildi) ve kendi adına olan kredi kartını bankonun üzerine koyuyordu. Kimlerle geldiğini söylüyordu, babası ve erkek kardeşiyle, arabayı park edecek bir yer bulmaya gitmişlerdi. Kadın bilgisayarına yazmaya başlıyordu. Alice bileğine bakıyordu; boştu.

Görü durakladı.

"Jasper, saatine ihtiyacım var."

Jasper kolunu uzattı ve Alice kendi hediyesi olan Breguet marka saati bileğinden çıkarıp aldı. Jasper nedenini merak bile etmedi; artık bu tür şeylere fazlasıyla alışkındı. Saat Alice'in bileğinden sarkıyordu. Bilezik takar gibi taktı ve mükemmel göründü. Yeni bir trend başlatabilirdi.

Görü kaldığı yerden devam etti.

Alice bileğinde havalı bir şekilde sallanan saate bir bakış attı.

"Saat daha on bire on var," diyordu kadına. "Saatiniz ileri."

Kadın dalgın bir şekilde onayladıktan sonra, rezervasyon saati için Alice'in ona söylediği saati yazdı.

Alice biraz fazla hareketsizleşerek kadının bitirmesini bekliyordu. Bu olması gerekenden biraz daha uzun sürüyordu ama beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

En sonunda kadın iki tane anahtar kartı çıkardı ve numaraları yazdı. İkisi de birle başlıyordu: 106 ve 108.

Görü başa döndü.

Alice lobiye giriyordu. Bankonun arkasındaki kadın onu dikkatle süzüyordu. Alice biri çift, diğeri tek kişilik iki oda istiyordu.

Eğer size fazla zahmet olmayacaksa ikinci katta olsun lütfen. Kartlarını bankonun üzerine koyuyordu. Kimlerle geldiğini söylüyordu. Kadın bilgisayarına yazmaya başlıyordu. Alice saati düzeltiyordu. Alice bekliyordu. Kadın iki anahtar kartı uzatıyordu. 209 ve 211 numaralarını yazıyordu. Alice ona gülümseyerek anahtarları alıyordu. Alice merdivene varana kadar insan hızında hareket ediyordu.

Sonra iki odaya da giriyor, çantayı ilkine bırakarak ışıkları açıyor, perdeleri çekiyor ve "Rahatsız etmeyin" yazısını asıyordu. Ellerinde kan torbalarıyla boş koridordan geçip diğer merdivene doğru gidiyordu. Kimse onu görmüyordu. Kat ortasındaki sahanlıkta duruyordu. Basamakların sonunda dışarı açılan bir kapı vardı. Kapı tavandan zemine kadar uzanan cam panelin yanındaydı. Dışarı açılan bu çıkışın yanında kimse yoktu.

Alice telefonundan arama yapıyordu.

"Üç saniye boyunca kornaya bas."

Park alanından gürültülü bir klakson sesi yükseliyor, otoyoldan gelen yoğun trafik sesini maskeliyordu. Bu, bizim kapanmasına sebep olduğumuzdan farklı bir yoldu.

Alice kendini bir bovling topu gibi merdivenlerde aşağı bırakıyordu. Uzun camın tam ortasından geçip kırıyordu. Cam, kaldırıma ve çakıllara düşüyor, kimi parçaları da park alanındaki yola kadar fırlıyordu. Güneş gibi bir desen yaratıyor, yukarıdaki beyaz parıltının altında ışıldıyordu. Alice kapının gölgesine geri çekiliyor, pencere pervazında kalan kırık camları kullanarak kan torbalarını birer birer yırtıyor ve cam parçalarının üzerinde kan izi bırakıyordu. Torbanın içindekileri camların üzerine saçarak döküyordu. Diğer ikisini de kaldırımın kenarına döktükten sonra, betonda göllenmesine ve yola doğru sızmasına izin veriyordu.

Korna sesi kesiliyordu.

Alice yeniden arıyordu. "Beni alın."

Cayenne anında orada beliriyordu. Alice, güneş ışığının altından koşarak arka koltuğa atlıyor, son kan torbasını elinde tutuyordu.

Sonrasında onunla birlikte yaşadığımız âna döndüm. Alice o kısımdan memnundu. Dikkatini sonraki kısımlara verdi. Hiçbiri o kadar eğlenceli olmasa da, yine de hayati önem taşıyordu.

"Eğlenceli," diye dalga geçtim. Beni duymazdan geldi.

Havaalanına geri dönüş. Kiralık araç dükkânından beyaz bir Suburban seçiyordu. Cayenne'e pek benzemese de genişti, beyazdı ve birbirine uymayan bir hikâyesi olan şahitlerin lafı boşa çıkacaktı. Hiç şahit görmüyordu ama titiz davranıyordu.

Alice, Cayenne'i sürüyordu. Kokuyla Jasper ve Emmett'ten daha iyi başa çıkıyordu, artık Bella'ya karşı bir tehlike arz etmeseler de, aldıkları her nefesle koku onları yakıyordu. Onlar Suburban'la belli bir mesafeden takip ediyorlardı. Deluxe Detail diye bir oto yıkamacı buluyordu. Nakit ödeme yapıyor ve yüzüne büyülenmiş gibi hayran hayran bakan oğlanı, yeğeninin arka koltuğa domates sosu kustuğu konusunda uyarıyordu. Alice ayakkabılarını da gösteriyordu. Büyülenmiş olan oğlan, işleri bittiğinde arabanın pırıl pırıl olacağına söz veriyordu. Kimse bu hikâyeyi sorgulamayacaktı. Görevli kusmuk kokusunun midesini bulandıracağından korkarak, sadece ağzından nefes alacaktı. Alice onlara Mary ismini veriyordu. Ayakkabılarını tuvalette yıkamayı düşünüyordu ama pek işe yaramadığını gördü.

Arabanın işi bitene kadar bir saat bekleyecekti. İlk on beş dakika geçtikten sonra oteli arıyordu, arka kapıdan çıkıp tentenin altında duracak, biri kulak misafiri olmasın diye süpürge ve sprey seslerinin geldiği yerde konuşacaktı.

Bankodaki kadın çıkacaktı telefona, Alice çıldırmış gibi konuşarak özür dileyecekti. Onu ziyaret eden bir arkadaşı arkadaki merdivenlerde korkunç bir kaza geçirmişti. Pencere... *Kan*... Alice'in dedikleri mantıklı bile değildi. Evet, şu anda arkadaşıyla birlikte hastanedeydi. Ama *pencere*! *Cam*! Başka biri *yaralanabilirdi*. Temizlenene kadar oraya girişler engellenmeliydi. Kapatması gerekiyordu, arkadaşını görmesine izin vereceklerdi. Teşekkür edip çok üzgün olduğunu söyleyerek kapatacaktı.

Alice, kadının polisi aramayacağını görüyordu. Müdürünü arayacaktı. Kadına, başka biri daha yaralanmadan orayı temizlemesini söyleyeceklerdi. Yasal belgeler hazırlandığında hikâye bu olacaktı: Kanıtı güvenlik sebebiyle temizlemişlerdi. Asla gelmeyecek dava dosyasını ümitsizlik içinde bekleyeceklerdi. Olağanüstü şanslarına inanmaya başlamaları bir yıldan fazla zamanlarını alacaktı.

Detaylar tamamlanınca, Alice arka koltuğu inceliyordu. Gözle görülür bir kanıt yoktu. Görevliye bahşiş veriyordu. Cayenne'e bin-

dikten sonra, burnundan derin bir nefes alıyordu. Mavi ışık testini geçmezdi ama öyle bir şey olmayacağını görüyordu.

Jasper ve Emmett, onu Scottsdale şehir merkezindeki bir alışveriş merkezine kadar takip ediyordu. Cayenne'i devasa otoparkta üçüncü kata park ediyordu. Güvenlik görevlisinin terk edilmiş arabayı bildirmesi dört gün sürecekti.

Emmett kiralık arabada beklerken, Alice ve Jasper alışveriş yapacaktı. Gap'tan bir çift tenis ayakkabısı alıyordu. Kimse ayaklarına bakmıyordu. Nakit ödeme yapıyordu.

Emmett'a üzerine gerçekten oturacak, tişört inceliğinde bir kapüşonlu alıyordu. Carlisle'ın, Emmett'ın ve benim bedenimde tam altı koca paket kıyafet alıyordu. Otelde kullandığından farklı bir kimlik ve kredi kartı kullanıyordu. Jasper da onun torbalarını taşıyordu.

En sonunda, birbiriyle uyumsuz dört bavul alıyordu. Jasper'la birlikte aldıklarını kiralık araca kadar götürüyorlardı. Alice orada etiketleri sökerek içlerini yepyeni kıyafetlerle dolduruyordu.

Alışveriş merkezinden çıkmadan önce kanlı ayakkabılarını çöpe atıyordu.

Başa sarmalar veya baştan başlamalar yoktu. Her şey son derece sorunsuzca ilerliyordu.

Jasper ve Alice, Emmett'ı havaalanına bırakıyordu. Emmett tekerlekli bavullardan birini alıyordu ve sabahki uçuşunda olduğundan daha az şüpheli görünüyordu.

Carlisle'ın Mercedes'ini park alanında bıraktıkları yerde buluyorlardı. Jasper Alice'i öpüyor ve eve giden uzun yolculuğu başlıyordu.

Alice oğlanlar gittikten sonra, son kan torbasını kiralık arabanın arka koltuğuna ve zemine boşaltıyordu. Arabayı benzinliğin dışında, kendi temizliğini kendin yaptığın bir yıkamacıya götürüyordu. Tabii ki görevlilerin yaptığı kadar iyi bir iş çıkaramıyordu. Arabayı geri götürdüğünde bedelini ödemesi istenecekti.

Emmett, gün batımına sadece yarım saat kala Seattle'a indiğinde yağmur yağıyor olacaktı. Bir taksiyle feribota geçecekti. Puget Körfezi'ne atlamak onun için kolay olacaktı, bavulu da suda bıraktıktan sonra yüzerek ve ardından ormandan koşarak eve varması yarım saat sürerdi. Bella'nın kamyonetini alıp hemen Phoenix'e geri dönecekti.

Alice yaşadığımız âna geri dönüp kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Bu plan haddinden fazla uzuyordu. Kamyonet çok yavaştı.

Hastaneye varmamıza dört dakika vardı. Bella hâlâ kollarımda yavaş ve düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu, biz hâlâ onun kanıyla kaplıydık. Emmett gibi Jasper da hâlâ nefesini tutuyordu. Gözkapaklarımı kırpıştırdım ve düşüncelerime yeniden yön vermeye çalıştım. Alice'in görüleri böyle detaylı olduğunda, bulunduğun anda olanları kaçırmak kolay oluyordu. O, ileri geri gitme konusunda benden daha iyiydi.

Alice yine telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı. Emmett'ın kapüşonlusunun içinde resmen kayboluyordu, Jasper'ın saati de bileğinden sallanıyordu.

"Rose?"

Gergin, sessiz alanda hepimiz Rosalie'nin panikle dolu sesini duyabiliyorduk. "Neler oluyor? Emmett..."

"Emmett *iyi*. Benim senden istediğim..."

"Takipçi nerede?"

"Takipçi artık yok."

Rosalie duyulabilecek şekilde nefesini verdi.

"Senden istediğim düz kasalı bir çekici kiralaman," dedi Alice. "Ya da satın al, hangisi daha hızlı olursa. Biraz kuvvetli bir şey olsun. Bella'nın kamyonetini yükle ve Emmett'la Seattle'da buluş. Uçağı beş buçukta iniyor."

"Emmett eve mi geliyor? Neler oldu? Neden ben o gülünç kamyoneti taşıyorum?"

Kısa bir an için, Alice'in neden Emmett'ı eve yolladığını merak ettim. Neden Rosalie kamyoneti buraya kadar getirmiyordu ki? En bariz çözüm buydu. Sonra Alice'in Rosalie'nin bize o şekilde yardım ettiğini *göremediğini* fark ettim ve bunu hatırlamak üzerime dökülen buzdan bir dalga gibiydi. Rosalie kararını vermişti.

Emmett, Rose'u sakinleştirmek için telefonu almak istedi ama hâlâ ağzını açamıyordu.

Jasper'la ikisinin bu kadar iyi gitmesi inanılmazdı. Dövüşün verdiği adrenalin muhtemelen onları hâlâ etkiliyor, kanı görmezden gelmelerine yardım ediyordu.

"Merak etme," dedi Alice sertçe. "Sadece yarım kalan işleri ta-

mamlıyorum. Emmett sana bütün detayları anlatacak. Esme'ye her şeyin bittiğini ama biraz gecikeceğimizi söyle. Şimdilik, kızıl kadının geri dönmesi ihtimaline karşı, Bella'nın babasının yanında kalmalı..."

Rosalie'nin sesi düzdü. "Charlie için mi geliyor?"

"Hayır, bunu görmüyorum," diye güvence verdi Alice. "Ama temkinli olmak sonradan üzülmekten iyidir, değil mi? Carlisle müsait olduğu ilk anda onu arayacak. Acele et Rose, zamanımız dar."

"Tam anlamıyla arsız bir veletsin."

Alice telefonu kapattı.

Pekâlâ, en azından Emmett kıyafetleri atmak zorunda kalmayacak. Sevindim. Üstünde muhteşem duracaklar.

Emmett bu aramadan memnundu. Sadece saatler sonra Rose'u göreceğini bilmek onu mutlu ediyordu, hem Rose onun anlattığı hikâyeyi dinleyecekti. Jasper'la olan o gülünç şeyden bahsetmesine bile gerek yoktu. Eğer Alice kızıl kadınla ilgili bir sorun görmüyorsa, belki Rose da onunla birlikte Phoenix'e gelirdi. Ya da belki de istemezdi... Emmett, Bella'nın benzi atmış yüzüne ve çatlayan bacağına baktı. İçi kardeşçe sevgi ve endişe hissiyle dolup taştı.

Çok iyi bir çocuk. Rose, bunun üstesinden gelmek zorunda kalacak, diye düşündü kendi kendine. *Derhal.*

Alice'in alnı kırıştı. Yapacağı işleri düşündü ve yaptığı yüzlerce seçimin sonuçlarına baktı. Kendini hastanede gördü, kanlı kıyafetleri çıkarabilmemiz için bize bavullarla kıyafetlerimizi getiriyordu. Her şeyi halletmiş miydi? Aklından kaçan bir detay var mıydı?

Her şey yolundaydı. Daha doğrusu olacaktı.

Onaylayarak, "Tebrikler, Alice," diye fısıldadım.

Gülümsedi.

Jasper acil servise yaklaştı, hem girişin bu tarafındaki kameradan uzak durmak için mesafesini koruyor hem de bizim için gölge sağlıyordu. Bella'yı düzgünce tuttum ve ilk defa da olsa, her şeyi baştan yaşamaya hazırlandım.

28. ÜÇ GÖRÜŞME

CARLISLE'IN ARKADAŞI DOKTOR SADARANGANI, İŞLERİ düzgünce yoluna koydu. Görevliler Bella için sedye getirmeye giderken Carlisle onu aramıştı. Dr. Sadarangani'nin Bella'ya ilk kan transfüzyonunu başlatması sadece dakikalar sürdü. Kan nakli başladıktan sonra Carlisle rahatladı. Geri kalan şeylerin usulüne uygun olarak yapıldığından emindi.

Sakin olmak benim için kolay değildi. Elbette Carlisle'a güveniyordum ve Dr. Sadarangani de işinin ehline benziyordu. Dr. Sadarangani ve ekibindeki diğer doktorların, Bella'nın yaralarındaki kusursuz dikişi ve bacağındaki desteğin hatasızca yerleştirilmesini incelerken hissettikleri hayreti duydum. Dr. Sadarangani'nin kapalı kapılar ardında, on dört yıl önce Baltimore Şehir Hastanesi'nde birlikte çalıştığı Dr. Cullen'ın üstün başarılarını iş arkadaşlarına anlattığını duydum. Carlisle'ın hiç değişmemiş olmasıyla ilgili yorum yaparken sesindeki şaşkınlığı yakaladım. Carlisle'ın Pasifik'in serin, nemli havasının doğal bir gençlik pınarı olduğunu iddia etmesine rağmen, onun plastik cerrahi alanında deneyler yaptığından şüpheleniyordu. Bella'nın durumundan öyle emindi ki, Carlisle'a tanı koyulamayan hastalarından birkaçına bakması için yalvarmış ve stajyerlerine Dr. Cullen'dan daha iyi bir teşhis uzmanını asla göremeyeceklerini söylemişti. Carlisle da Bella'nın durumu konusunda o kadar rahattı ki diğerlerine yardım etmeyi kabul etmişti.

Fakat bu, onlar için ölüm kalım meselesi değilse de benim için öyleydi. Oradaki sedyede yatan *benim* hayatımdı. Solgun ve tepkisiz hayatım, borularla, bantlarla ve sargı bezleriyle kaplıydı. Elimden geldiği kadar kendimi tuttum.

Uzman doktor olarak, Charlie'yi ilk arayan Dr. Sadaranganı oldu, dinlemesi acı veren bir konuşmaydı. Carlisle telefonu kendisi aldı ve ikimizin burada ne yaptığını mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde, uydurduğumuz versiyonuyla açıkladı, Charlie'ye her şeyin yolunda olduğunu ve yakında daha fazla bilgiyle arayacağını söyledi. Charlie'nin sesindeki paniği duyabiliyordum ve onun da benim gibi ikna olmadığından emindim.

Bella'nın durumunun stabil olduğuna karar verilmesi çok uzun sürmedi ve odaya alındı. Alice daha geri dönmemişti bile.

Bella'nın bedenine verilen yeni kan, kokusunu değiştirdi. Bunu beklemeliydim ama yine de beni şaşkınlığa uğrattı. Susuzluğumun yarattığı acının belirgin şekilde hafiflediğini fark etmiş olsam da değişiklik hoşuma gitmedi. Bu değişik kan, sanki izinsiz giren bir yabancı gibi geldi. Onun bir parçası değildi ve ne kadar mantıksız olursa olsun, bu davetsiz girişe sinirlendim. Kokusu o daha uyanmadan, yirmi dört saat içinde geri dönmeye başlayacaktı. Fakat kaybettiklerini tamamen yerine koyması haftalar sürecekti. Her şeye rağmen, bu kısa süreli bozulma, beni uzun süre boyunca zorlayan kokusunu gelecekte bir gün ebediyen kaybedeceğimin güçlü bir hatırlatıcısıydı.

Gereken her şey yapılmıştı. Artık beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Uzun uykusu boyunca, dikkatimi verebileceğim birkaç şey vardı. Esme'ye haber verdim. Alice geri döndü ama yalnız olmayı tercih edeceğimi görünce hemen gitti. Doğuya bakan pencereden işlek yolu ve birkaç sade gökdeleni izledim. Aklımı başımda tutmak için düzenli bir şekilde atan kalbini dinledim.

Ancak birkaç görüşmenin benim için anlamı vardı.

Carlisle, Charlie'yi tekrar aramadan önce, Bella'nın odasına gelene kadar bekledi. Dinlemek isteyeceğimi biliyordu.

"Merhaba, Charlie."

"Carlisle? Neler oluyor?"

"Kan nakli yapıldı ve MR çekildi. Şimdilik her şey iyi görünüyor. Gözden kaçırdığımız bir iç yaralanma yok."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Onu bir müddet uyutacaklar. Bu son derece normal. Eğer uyanık olsaydı çok ağrısı olurdu." Carlisle devam ederken irkildim. "Birkaç gün içinde iyileşmesi gerekiyor."

"Her şeyin yolunda olduğundan *emin misin*?"

"Yemin ederim, Charlie. Endişelenmen gereken bir şey olsaydı sana söylerdim. O gerçekten iyi olacak. Bir süre koltuk değnekleriyle yürüyecek ama onun dışında normale dönecek."

"Teşekkürler, Carlisle. Orada olduğuna öyle memnunum ki."

"Ben de öyle."

"Bu durumun seni zor duruma soktuğunu biliyorum..."

"Öyle şeyler söyleme, Charlie. Bella eve gelmeye hazır olana kadar burada onunla kalmaktan mutluluk duyarım."

"İtiraf etmeliyim ki bu bana kendimi çok daha iyi hissettirdi. Acaba... Edward da kalacak mı? Okul falan var ya..."

"Öğretmenleriyle konuştu bile," dedi Carlisle. Aslında her şeyi ayarlayan Alice'ti. "Derslere uzaktan katılmasına izin veriyorlar. Bella'nın ödevlerini de alıyor ama öğretmenlerin onun üstüne gitmeyeceğinden eminim." Carlisle sesini biraz alçalttı. "Tüm bu olanlar onu çok üzüyor."

"Anladığımı sanmıyorum. O... Edward seni ta Phoenix'e kadar gitmeye ikna mı etti?"

"Evet. Bella ayrıldıktan sonra çok endişelendi. Kendini sorumlu hissetti. Bunu düzeltmesi gerektiğini düşündü."

Charlie sersemlemiş bir hâlde, "Ne oldu ki?" diye sordu. "Bir dakika önce her şey normaldi, sonra bir baktım Bella oğlundan hoşlandığını ve bunun bir sorun olduğunu haykırarak gecenin köründe evden kaçıyor! Sen seninkinden mantıklı bir şeyler öğrendin mi?"

"Evet, buraya gelirken konuşacak vaktimiz oldu. Sanırım Edward, Bella'ya ona ne kadar önem verdiğini söylemiş. Başta Bella'nın mutlu göründüğünü ama sonra bir şeyden dolayı canının sıkılmaya başladığını söyledi. Mutsuzmuş ve eve dönmek istemiş. Oraya vardıklarında da Edward'a gitmesini söylemiş."

"Evet, o kısmı gördüm."

"Edward tüm bunların neden olduğunu hâlâ anlamıyor. Konuşacak fırsat bulamadan, o..."

Charlie içini çekti. "O kısmı anlıyorum. Annesiyle biraz karışık meseleler oldu. Sanırım biraz fazla tepki veriyor."

"Kendine göre sebepleri olduğundan eminim."

Charlie rahatsızca burnundan soludu. "Sen bütün bu olanlarla ilgili ne düşünüyorsun, Carlisle? Bunlar daha ergen. Sence de bu biraz aşırı değil mi?"

Carlisle'ın cevap olarak attığı kahkaha neşeliydi. "On yedi yaşındaki halini hatırlamıyor musun?"

"Pek sayılmaz, hayır."

Carlisle yine güldü. "İlk defa âşık olduğun zamanı hatırlıyor musun?"

Charlie bir an sessizleşti. "Onu hatırlıyorum işte. Unutması zor."

"Kesinlikle öyle." Carlisle iç geçirdi. "Çok üzgünüm, Charlie. Eğer buraya gelmemiş olsaydık o merdivene çıkmayacaktı bile."

"Hey, sakın o şekilde konuşmaya başlama, Carlisle. Eğer orada olmasaydınız başka bir yerde pencereden düşebilirdi. O zaman da yanında seni bulacak kadar şanslı olmazdı."

"Güvende olduğu için mutluyum."

"Orada olmamak beni öldürüyor."

"Senin için mutlulukla bir uçak bileti..."

"Hayır, sorun o değil." Charlie iç çekti. "Burada pek fazla ciddi suç işlenmediğini biliyorsun ama geçen yazdan pis bir saldırı davası sonunda mahkeme önüne çıkıyor ve eğer ifade vermek için burada olmazsam savunmanın ekmeğine yağ sürmüş olurum."

"Elbette, Charlie. Merak etmene gerek yok. Sen işini yap, kötü adamları içeri tık. Ben de Bella'nın çok yakında, çok iyi durumda sana geri döndüğünden emin olacağım."

"Eğer sen orada olmasaydın aklımı başımda tutamazdım. O yüzden, sana tekrar teşekkür ederim. Renée'yi oraya gönderiyorum. Muhtemelen bu, Bella'yı biraz olsun mutlu eder."

"Bu harika bir fikir. Bella'nın annesiyle tanışma fırsatı bulacak olmak memnun edici."

"Seni şimdiden uyarıyorum, yaygara koparacak."

"Bir anne olarak, bu kesinlikle onun hakkı."

"Tekrar teşekkürler, Carlisle. Kızımla ilgilendiğin için sağ ol."

"Lafı bile olmaz, Charlie."

Carlisle telefonu kapadıktan sonra yanımda sadece birkaç dakika oturdu. Acı çeken insanlarla dolu bir hastanede, hareketsizce oturmak onun için hep çok zordu. Bella'nın yanından ayrılma konusunda endişelerinin olmaması kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalıydı. Sağlamadı.

Bir sonraki kayda değer şey, Bella'nın annesinin gelişi oldu. Alice, Renée'nin on beş dakika içinde Bella'nın odasına gireceğini haber verdiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu.

Bitişikteki banyoda üstümü başımı temizlemeye çalıştım. Alice yeni kıyafetlerimizi getirmişti de en azından korkunç görünmüyordum. Neyse ki, gözlerimi kontrol etmeyi akıl ettiğimde normale dönmüşlerdi, koyu kiremit rengiydi. Olan biten bunca şeyin arasında, incecik kırmızı halka çok da fark edilmezdi ama ben kendimi görmek istemiyordum.

O iş bitince kara kara düşünmeye geri döndüm. Bella'nın annesi olanlardan beni sorumlu tutma konusunda babasından daha mı cömert davranır, diye merak ediyordum. Eğer ikisi de gerçek hikâyeyi biliyor olsaydı...

Debelenmelerim beklenmedik bir şeyle, aniden bölündü. Daha önce hiç duymadığım bir şeydi ve bu başlı başına nadir bir durumdu: Öyle net ve güçlü bir ses duydum ki, bir an için odaya ben fark etmeden biri girdi sandım.

Kızım. Lütfen, birisi yardım etsin. Nereye gideyim? Bebeğim...

Birisinin aşağı kattaki hastane lobisinde bağırdığını veya haykırdığını düşündüm, şimdi odaklandığımda sesin yeri orası gibi geliyordu. Fakat kimse patırtıyı duymamıştı.

Ancak hepsi bir şeyi fark etmişti.

Otuzlarında veya daha büyük bir kadın vardı. Güzel ama gözle görülür şekilde perişandı. Sıkıntısı dikkat çekici ve çarpıcı olsa da ne yapacağını bilemez hâlde, uzak bir köşede sessizce duruyordu. Birkaç hizmetli ve iki hemşire neye ihtiyacı olduğunu görmek için durdu.

Bella'nın annesi olduğu belliydi. Charlie'nin zihninde onu görmüştüm, kızıyla çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. Charlie'nin hatıralarındaki kadının, Renée'nin gençliği olduğunu düşünmüştüm ama şu anki hâli de olabilirdi. Hiç yaşlanmamıştı. Bella'yla kardeş oldukları sanılıyordu muhtemelen.

"Kızımı arıyorum. Bu öğleden sonra getirildi. Kaza geçirmiş. Camın içinden geçip düşmüş..."

Renée'nin sesi tamamen normaldi, Bella'nın sesine benzese de biraz daha tizdi. Öte yandan, zihnindeki gürültü çok güçlüydü.

Diğer zihinlerin ona nasıl tepki verdiğini izlemek büyüleyiciydi. Kimse çınlayan zihinsel yayını duymuyor gibi görünse de herkes ona yardım etmeye çalışıyordu. Nasıl oluyorsa, onun ihtiyacı olan şeyi fark ediyor ve görmezden gelemiyorlardı. Onun zihni ile diğerlerinin arasındaki etkileşimi hayranlıkla dinledim. Bir hizmetli ve bir hemşire onu koridora yönlendirirken küçük çantasını onun için taşıdılar ve yardım etmek için çırpındılar.

Bella'nın annesiyle ilgili önceki tahminlerimi düşündüm. Bella'nınki gibi farklı ve olağandışı bir zihni yaratmak için Charlie'ninkiyle nasıl bir zihnin birleştiğini merak etmiştim.

Renée, Charlie'nin tam tersiydi. En başta onları bir araya getirenin de bu olup olmadığını merak ettim.

Renée'nin gereğinden fazla rehberiyle, Bella'nın odasını bulması uzun sürmedi. Hatta yolda bir kişi daha katıldı: Bella'yla ilgilenen hemşire de ona hemen çekilmişti.

Renée'nin vampir olduğunu hayal ettim. Düşüncelerini herkese yüksek sesle, engellenmeden bağırır mıydı? Fazla popüler olacağını sanmıyordum. Bu düşünceye gülümsediğimi fark edince şaşırdım, dikkatim tamamen dağılmıştı.

Renée koşarak odaya girip çantasını attı, hemşire hemen peşindeydi. Renée başta benim pencereye yaslandığımı fark etmedi, gözleri sadece kızındaydı. Bella hareket etmeden uzanıyordu, yüzündeki bereler daha yeni morarmaya başlıyordu. Kafası gazlı bezle sarılıydı, Carlisle saçını kazımalarına engel olmayı başarmıştı, yine de her yerine borular, monitörler bağlıydı. Kırık bacağı baldırından ayak parmağına kadar alçılıydı, yatay bir köpük destekle yükseltilmişti.

Bella, ah bebeğim, şu haline bak. Hayır.

Bella'yla başka bir benzerliği daha vardı; Renée'nin de kanı tatlıydı. Tabii Bella'nınki kadar değil. Renée'nin kanı *fazla* tatlıydı, neredeyse bayacak kadar. Bu cezbedici olduğu kadar ilginç bir kokuydu. Charlie'nin kokusuyla ilgili hiç garip bir şey almamıştım ama Renée'ninkiyle birleşince inanılmaz tesirli bir aroma ortaya çıkmıştı.

Renée, elini uzatarak yatağa doğru yaklaşırken, hemşire, "Sakinleştiricinin etkisinde," dedi çabucak. "Bir süre uyuyacak ama birkaç gün içinde onunla konuşabileceksiniz."

"Ona dokunabilir miyim?" Bu hem bir fısıltı hem de haykırıştı.

"Tabii, sadece nazik olun."

Renée, kızının başında durdu ve iki parmağını hafifçe Bella'nın koluna koydu. Renée'nin yanaklarından aşağı yaşlar akmaya başladı, hemşire kolunu ona doladı. Yerimde kalmak benim için zordu. Ben de onu teselli etmek istiyordum.

Çok üzgünüm, bebeğim. Çok ama çok üzgünüm.

"Yapma ama böyle tatlım. O iyi olacak, tamam mı? O yakışıklı doktor bugüne kadar gördüğüm en iyi dikişi atmış. Ağlamana gerek yok, tatlım. Gel hadi, şuraya otur da biraz rahatla. Uzun bir uçuştu herhalde. Georgia'dan mı geldin?"

Renée burnunu çekti. "Florida."

"Yorgunluktan ölüyor olmalısın. Kızının bir yere gittiği de yok, bir şey yaptığı da. Neden biraz uyumayı denemiyorsun?"

Renée, hemşirenin onu odanın köşesindeki mavi vinil koltuğa doğru çekmesine izin verdi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Eğer biraz temizlenmek istersen bankoda malzemelerimiz var," diye teklif etti hemşire. Kadında tam bir büyükanne havası vardı. Uzun, gri saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Yaka kartında adının "Gloria" olduğu yazıyordu. Onunla tanışmıştım ve fazla bir şey fark etmemiştim ama şu anda ona karşı şefkat duyduğumu fark ettim. Kadının nazik davranışından mıydı, yoksa Renée'nin minnetine mi tepki veriyordum? Düşüncelerini bu şekilde yansıtan birine yakın olmak ne garipti, görünüşe göre, bunu bir de bilmeden yapıyordu. Sanırım biraz Jasper'ın yaptığına benziyordu, tabii ona kıyasla daha kaba saba ve sadeydi. Bu duygusal yansıtma da değildi, kesinlikle kendi düşüncelerini dillendirmiyordu. Ben de sadece düşüncelerini duyabildiğim için farkındaydım.

Bu da Bella'nın annesiyle olan hayatına yeni bir boyut getirmişti. O kadar korumacı, o kadar bakıcı olması normaldi. Bu kadınla ilgilenmek için çocukluğundan vazgeçmesine şaşmamalıydı.

"Eşyalarım var." Renée, kapının girişinde duran ufak bavulunu yorgunca gösterdi.

Kendimi odanın ortasındaki bir fil gibi hissettim. İkisi de henüz beni fark etmemişti ama ortada duruyordum. Gece olduğu için ışıklar azaltılmıştı ama yine de hemşirelerin işlerini yapmasına yetecek kadar aydınlıktı.

Onları varlığımdan haberdar etmeye karar verdim.

"Çantanızı ben alayım."

Çantasını koltuğun yakınındaki küçük tezgâhın üzerine bıraktım.

Charlie gibi, Renée'nin de ilk tepkisi korku ve adrenalinle sıçramak oldu. Bunu çabucak üzerinden attı, çok yorgun olduğu için beklenmedik hareketimin onu şaşırttığını varsaydı.

Resmen diken üstündeyim. Ama bu kim olabilir ki? Hımm. Yakışıklı doktor bu mu yoksa? Çok genç görünüyor.

Gloria tasvip etmediğini göstererek, "Ah, selam evlat," dedi. Carlisle'a ve bana alışacak kadar zaman geçirmişti. "Eve gittiğini sanıyordum."

"Babam, kendisi Dr. Sadarangani'ye yardım ederken Bella'ya göz kulak olmamı istedi. Takip edilmesini istediği bazı şeyleri izlemem için beni bıraktı." Bugün aynı bahaneyi defalarca kullanmıştım. Kendime güvenerek söylüyordum ve hemşireler de itiraz etmeyi bırakıyorlardı.

"Hâlâ mı uğraşıyorlar? Ayakta dururken uyuyakalacaklar."

Tabii ki Dr. Sadarangani evine gideli çok olmuştu. Fakat Carlisle'ı gece nöbetindeki hematolog ile tanıştırmıştı ve o da birkaç zor vakaya daha bakmaya gitmişti.

Bella'nın annesi kafa karışıklığını naklen yayın gibi duyuruyordu. Gloria, tanıştırmak için hemen araya girdi.

"Bu, Dr. Cullen'ın oğlu. Dr. Cullen da kızınızın hayatını kurtaran kişi."

Renée hatırladı. "Sen Edward'sın."

Erkek arkadaşı "bu" mu? Vay be... Bella'nın hiç şansı yokmuş.

"Sadece bir tane yatan koltuğum var, hayatım," dedi Gloria. "Sanırım Bayan Dwyer'ın senden daha çok ihtiyacı var."

"Elbette. Ben uyudum zaten. Ayakta durmak benim için hiç sorun değil."

"Geç oluyor..."

Onunla konuşmak istiyorum.

Renée, "Sorun değil," dedi yüksek sesle. "Eğer senin için sorun olmazsa, kaza hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. *Çok* sessiz olacağız."

Buna kahkahalarla gülmek istedim.

"Tabii. Ben daha sonra gelip rutin kontrollerimi yapacağım. Biraz dinlenmeye çalış, tatlım."

Kadına elimden geldiğince sıcak bir şekilde gülümsedim, o da biraz yumuşadı.

Zavallı çocuk. Gerçekten çok endişeli. Kalmasının zararı olmaz herhalde, annesi de burada sonuçta.

Renée'nin yanına gidip elimi uzattım. Ayağa kalkmadan, bitkin bir şekilde elimi sıktı. Üşüyünce hafifçe irkildi; bu, az önce adrenalinle dolduğunda verdiği tepkinin yankısı gibiydi.

"Üzgünüm, buradaki havalandırma buz gibi. Ben, Edward Cullen. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Dwyer, daha iyi şartlar altında olmasını çok isterdim."

Çok da olgun. Onayı odada çınladı.

"Bana Renée de," dedi anında. "Kusura bakma, pek kendimde değilim."

Çok da yakışıklı ama.

"Elbette değilsiniz. Hemşirenin dediği gibi, dinlenmelisiniz."

Renée sessizce, "Hayır," diye karşı çıktı. En azından konuşurken sessizdi. "Bir dakikalığına benimle konuşman sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz," diye cevap verdim. "Binlerce sorunuz olduğuna eminim."

Bella'nın yatağının yanındaki katlanan plastik sandalyeyi alıp Renée'ye yaklaştırdım.

"Bana seni anlatmadı," dedi. Düşünceleri hissettiği kırgınlıkla çınladı.

"Ben... Üzgünüm. Birlikteliğimiz daha çok yeni."

Renée başıyla onayladıktan sonra iç geçirdi. "Sanırım bu benim hatam. Phil'in programı çok stresliydi, ben de iyi bir dinleyici olamadım."

"Eminim, çok yakında size söyleyecekti." Kendinden şüphe ettiğini görünce yalan söyledim. "Ben de aileme bir müddet söylemedim. Sanırım ikimiz de çok erken konuşup uğursuzluk getirmek istemedik. Biraz aptalca."

Renée gülümsedi. *Bu çok tatlı.* "Aptalca değil."

Ben de ona gülümsedim.

Tam kalp çalacak bir gülümseme. Ah, umarım onunla oynamıyordur.

Bir anda kendimi ona güvence vermeye çalışırken buldum. "Olanlar için çok üzgünüm. Kendimi sorumlu hissediyorum ve bunu düzeltmek için her şeyi yapardım. Eğer onunla yer değiştirebilseydim, yapardım." Söylediğim her şey gerçekti.

Uzanıp koluma dokundu. Neyse ki üzerimdekinin kolu vücut ısımı geçirmeyecek kadar kalındı. "Senin hatan değil, Edward."

Keşke haklı olsaydı.

"Charlie bana hikâyeyi anlattı ama kafası çok karışıktı," dedi.

"Sanırım hepimiz aynı durumdayız. Bella da öyle." O geceyi düşündüm, her şey ne kadar masumane başlamıştı, keyif ve mutluluk dışında bir şey yoktu. Her şey nasıl da çabuk tersine dönmüştü. Kendimi hâlâ ucunu yakalamaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Renée birden hüzünlenerek, "Bu benim hatam," dedi. "Sanırım kızımı altüst ettim. Seni önemsediği için kaçıp gitmesi... Bu konuda tüm suç bende."

"Hayır, öyle düşünmeyin." O şeyleri Charlie'ye söylemenin Bella'yı ne kadar incittiğini biliyordum. Annesinin bu konuda suçu üstlendiğini bilmenin ona nasıl hissettireceğini tahmin edebiliyordum. "Bella çok iradeli biri. *Kendi* istediği şeyi yapar. Her neyse, muhtemelen biraz güneşlenmeye ihtiyacı vardı."

Renée buna biraz gülümsedi. "Belki."

"Kazayı dinlemek ister misiniz?"

"Hayır, sadece hemşire için söyledim. Bella'nın merdivenlerden düşmesi o kadar olağandışı değil." Ebeveynlerinin ikisinin de hikâyeyi hemen kabul etmeleri ne hayret vericiydi. "Pencere talihsizlik olmuş."

"Hem de çok."

"Sadece biraz seni tanımak istedim. Eğer sana karşı hisleri hafif olsaydı, Bella bu şekilde davranmazdı. Daha önce kimseyi ciddi şekilde önemsemedi. Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum."

Ona tekrar gülümsedim. "Bu ikimiz için de geçerli."

Cidden yakışıklı, diye düşündü şüpheyle. *Çok sakin.*

"Bebeğime karşı nazik ol," diye emretti, sesi güçlü çıktı. "O çok derinden hisseder."

"Onu asla incitmeyeceğime söz veriyorum." Kelimeleri söyledim ve en güçlü anlamıyla arkasındaydım. Bella'yı mutlu ve güvende tutmak için her şeyi verirdim ama doğruluklarından emin değildim. Çünkü Bella'ya en çok ne zarar verirdi? En doğru cevaptan kaçamadım.

Nar taneleri ve yeraltı dünyam. Benim dünyamın onun için ne kadar kötü olabileceğinin acımasız bir örneğine, daha yeni tanık olmamış mıydım? Bu yüzden şimdi yaralı bir hâlde yatıyordu.

Elbette, onu yanımda tutmam, ona verebileceğim acıların en büyüğü olurdu.

Hımm, buna inandığını sanıyor. İnsanların kalbi kırılır, sonra da bunu aşarlar. Bu, hayatın bir parçası. Ama sonra Charlie'nin yüzünü düşününce huzursuzlandı. *Düşünemiyorum, çok yorgunum. Sabaha hepsi daha anlamlı gelecek.*

"Uyumalısınız. Florida'da saat çok geç oldu." Sesimin hissettiğim acıyla nasıl çarpıldığını duyabiliyordum ama o, benim sesimi o kadar iyi tanımıyordu.

Gözlerini kapatarak başını salladı. "Eğer bir şeye ihtiyacı olursa beni uyandırır mısın?"

"Evet, uyandırırım."

Rahatsız koltuğa kıvrılıp büzüştü ve çabucak uykuya daldı.

Sandalyemi Bella'nın yanına taşıdım. Onu uykusunda bu kadar hareketsiz görmek garipti. Rüyalarında bir şeyler görüp mırıldanmaya başlamasını her şeyden çok isterdim. Karanlıkta, onunla birlikte olup olmadığımı merak ettim. Bunu ummanın doğruluğundansa emin değildim.

* * *

Anne-kızın nefes alıp verişini dinlerken, beni burada yalnız bıraktığından beri ilk defa Alice'i düşündüm. Ruh hâlim nasıl olursa olsun, bana bu kadar fazla alan vermesi pek onluk bir durum değildi. Bella'yı ve beni kontrol etmeye gelmeyeli epey zaman olduğunu fark ettim. Bunu yapmaktansa benden kaçmasının sebebini sadece tahmin edebiliyordum.

Olanları sindirmek için çokça vaktim vardı ama *yapmamıştım*. Sadece Bella'yı seyretmiştim ve hiçbir sonuç vermeyecek olsa da daha fazlası, daha iyisi olmayı dilemiştim. Bu kâbus ona dokunamadan doğru şeyi bulmuş ve ona bağlı kalmış olmayı diledim.

Şimdiyse, yapmak zorunda olduğum daha fazla şeyin varlığını fark ediyordum. Bunun canımı yakacağını biliyordum ama bir yandan da bu *yeterli olmayacaktı*. Daha kötüsünü hak ediyordum. Bella'yı bırakmak istemiyordum ama burası yeri değildi. Alice'i arayacaktım. Benden saklanmak için nereye gittiğini bilemiyordum.

Koridora adım attım, hemşirelerden ikisi odadan hiç çıkıp çıkmayacağımı merak ettiklerinden ilgiyle baktılar. Daha cebimdeki telefonu çıkaramadan, Alice'in düşüncelerinin merdivenden yukarı geldiğini duydum. Onunla karşılaşmak için dışarı çıktığım an merdivenlerin başında göz göze geldik.

Ellerinde ufak, siyah ve ince şeritlerle sarılmış bir şey taşıyordu. Ellerini birbirine çarpıp yok etmeyi diler gibi tutuyordu. Hatta yapmamasına şaşırdığımı söylersem yalan olmazdı.

Seninle bu tartışmayı üç yüzden fazla kez yaptım ama birinde bile seni ikna edemedim.

"Hayır, edemezsin. Bunu görmem gerekiyor."

Katılmıyorum. Ama al. Kamerayı bana doğru uzattı, elinden çıkardığı için mutlu olduğunu görebiliyordum. İsteksizce aldım. Elimdeyken karanlık ve yanlış hissettirdi. *Yalnız olabileceğin bir yere git.*

Başımla onayladım. İyi bir tavsiyeydi.

Ben Bella'ya göz kulak olacağım. Gerekli değil aslında ama seni daha iyi hissettireceğini biliyorum.

"Teşekkürler."

Alice merdivenlerde kayboldu.

Koridorlarda dolandım, bu kadar geç saatlerde sessiz olsa da boş değillerdi. Boş hasta odalarından birine girmeyi düşündüm ama yeterince gözlerden uzak hissettirmedi. Lobiye inip dışarı çıktım. Burada biraz daha yalnız hissettim ama garip güvenlik görevlisinin hâlâ etrafta dolandığını görebiliyordum. Eğer belli bir amaçla yürürsem bana aldırmazlardı ama eğer oyalanırsam gelip sorgulayacaklarından emindim.

Boş bir alan aradım ve geniş, dairesel araç yolunun karşısında, insan düşüncelerinin olmadığı bir yer bulunca rahatladım.

Boş binanın bir şapel olması oldukça ironik göründü, saate rağmen aydınlıktı ve kilitli de değildi. Bu yerin Carlisle'ı rahatlatacağını biliyordum ama şu anda bana hiçbir şeyin yardımının dokunmayacağından emindim.

İçeri girince kapıyı kilitlemenin bir yolunu bulamadım, kapıdan olabildiğince uzak durmak için ta en öne kadar gittim. Sıra yerine ahşap, katlanabilen sandalyeler vardı. Birini duvarın kenarına, organ gölgesinin altına çektim.

Alice kulaklık da vermişti. Kulaklarıma taktım.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Bunu bir defa görünce, sonsuza kadar kafamda kalacaktı. Asla kurtulamayacaktım. Bu gayet adil görünüyordu. Bella bunu yaşamıştı. Ben sadece izlemek zorundaydım.

Gözlerimi açtım ve kamerayı çalıştırdım. Yeniden oynatma ekranı iki santim kadar kaymıştı. Buna minnettar mı olmalıydım, yoksa çok daha uzun süre mi görmeyi hak ediyordum, bilmiyordum.

Video takipçinin yüzünün yakın çekimiyle başladı. James... İsmi onun gibi biri için fazla mülayimdi. Bana gülümsedi, istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. *Bana* gülümsemek istiyordu. Tüm bunlar benim içindi. Birazdan söyleyeceği şeyler ikimizin arasındaki bir konuşmaydı. Tek taraflıydı ama bütün o yaptıkları sırasında, asıl amacı asla Bella değildi. Bendim.

"Merhaba," dedi keyifli bir sesle. "Gösteriye hoş geldin. Senin için hazırladığım şeyi seversin umarım. Kusura bakma, biraz aceleye geldi, baştan savma oldu. İki günde kazanacağımı kim tahmin ederdi ki? Perde açılmadan önce, bunun gerçekten senin hatan olduğunu sana hatırlatmak istedim. Eğer yoluma çıkmamış olsaydın her şey çok hızlı olacaktı. Ama bu daha eğlenceli, değil mi? İyi eğlenceler!"

Ekran kararda ve sonra yeni bir "sahne" başladı. Kameranın açısını hatırladım. Televizyonun üzerine, aynalarla dolu uzun duvara bakacak şekilde yerleştirilmişti. Takipçi şimdi uzaklaşıyordu. Ekranın en sağ köşesine doğru fırladığında hızı kamerada neredeyse görünmezdi. Yalnızca dağınık bir görüntü kaydedilmişti. Hemen acil

çıkış kapısının üzerine yerleşti, tek elini öne doğru uzatarak olduğu yerde durdu. Elinde siyah, dikdörtgen bir cisim vardı. Uzaktan kumanda. Başını hafifçe yana eğerek dinledi. Kameranın kaydedemediği kadar alçak bir ses duydu ve doğruca kameraya gülümsedi. Bana.

Sonra ben de duydum. Ayakları birbirine dolanarak koşuşunu. Gergin bir şekilde alıp verdiği nefesleri. Bir kapının açılmasını ve sonrasında gelen duraksamayı.

Takipçi kumandasını kaldırıp bir tuşa bastı.

Kameranın altındaki hoparlörlerden şu ana kadarki her şeyden daha gürültülü bir ses yükseldi, Bella'nın annesi panikle bağırıyordu.

"Bella? Bella?"

Diğer odadan yine koşma sesleri geliyordu.

"Bella, ödümü patlattın!" dedi Renée.

Bella panik içinde içeri girip ortalığı araştırmaya başladı.

Renée, "Bana bunu bir daha sakın yapma," dedi kahkaha atarak.

Bella annesinin sesiyle döndü, artık yüzü bana dönüktü, gözleri kameranın hemen altına odaklanmıştı. Fark ettiği anı gördüm. Numarayı henüz tam olarak kavrayamamıştı ama rahatlamaya başladığını görebiliyordum. Annesi tehlikede değildi.

Hoparlörlerden gelen ses kesildi. Bella isteksizce hareket etti. Görmek istemiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Takipçiyi bulduğunda kasıldı, hareketsizce bekledi. Yüzünün sadece yan tarafı görülebiliyordu ancak takipçinin ona gülümseyen yüzü ayan beyan ortadaydı.

Takipçi yaklaştı, parmaklarımı gevşetmek zorunda kaldım. Kamerayı kırmak için çok erkendi. Bella'nın yanından geçip televizyona doğru giderek kumandayı bıraktı. Bunu yaparken de kameraya ve bana göz kırptı. Sonra dönüp Bella'ya baktı. Kameraya sırtını dönmüştü ama Bella'yı net bir şekilde görüyordum. Kamera açılı bir şekilde konulduğu için aynalardan adamı göremedim. Hata yapmıştı herhalde. Performansını görmemi istediğini düşünüyordum.

"Bunun için üzgünüm, Bella, ama annenin bunlara bulaşmak zorunda kalmamış olması daha iyi, değil mi?"

Bella ona garip, neredeyse rahatlamış gibi bir ifadeyle baktı.

"Evet."

"Seni kandırdığım için bana kızgın görünmüyorsun."

"Değilim." Doğruyu söylediği ses tonundan belliydi.

Takipçi bir an tereddüt etti. "Çok garip. Bunları söylerken ciddisin." Başını yana eğdi ama yüzündeki ifadeyi ancak tahmin edebilirdim. "Garip klanının hakkını vereyim, siz insanlar epey ilginç olabiliyorsunuz. Sanırım sizi gözlemlemenin cazibesini şimdi daha iyi anlıyorum. Bazılarınızın kendi çıkarlarını hiç düşünmemesi inanılmaz."

Bir cevap bekliyormuşçasına ona doğru eğildi ancak Bella suskunluğunu korudu. Gözleri anlaşılmazdı, hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Alay ederek, "Sanırım bana erkek arkadaşının intikamını alacağını söyleyeceksin, ha?" diye sordu. Alay ettiği o değildi.

Bella sessizce, "Hayır, hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "En azından ona bunu yapmamasını söyledim."

"Peki, buna ne cevap verdi?"

"Bilmiyorum. Ona bir mektup bıraktım."

Lütfen ama lütfen onun peşine düşme, yazmıştı o mektupta. *Seni seviyorum. Beni affet.*

Bella'nın tavırlarına rahat bile diyebilirdim. Bu takipçiyi rahatsız etmişe benziyordu çünkü artık sesi daha keskindi, kaygı verici bir tona evriliyordu.

"Aman ne romantik!" Açıkça dalga geçiyordu. "Son mektup. Sence buna saygı gösterecek mi?"

Gözlerini okumak hâlâ imkânsızdı ama cevap verirken yüzünde dingin bir ifade vardı. "Umarım."

Lütfen, senden benim için sadece bunlara uymanı rica ediyorum, yazmıştı.

"Hımm. O zaman isteklerimiz farklı." Huysuzlaştı. Bella'nın soğukkanlılığı planladığı sahneyi bozuyordu. "Görüyorsun, bu çok kolay ve çok çabuk oldu. Dürüst olmak gerekirse, hayal kırıklığına uğradım. Daha büyük bir meydan okuma bekliyordum. Meğerse sadece biraz şansa ihtiyacım varmış."

Bella'nın yüzünde artık sabırlı bir ifade vardı. Küçük çocuğunun hikâyesinin uzun ve saçma sapan olacağını bilse de onu eğlendirmek için dinlemeye kararlı bir ebeveyn gibiydi.

Takipçinin sesi daha da sertleşti. "Victoria babana ulaşamadığı zaman, ondan seninle ilgili daha fazla bilgi toplamasını istedim.

Kendi seçtiğim yerde seni beklemek varken, peşinden bütün dünyayı gezmenin bir mantığı yoktu."

Takipçi devam edip durdu, kelimeleri yavaş ve kendini beğenmişçe söylüyordu ama alttaki hüsranını hissedebiliyordum. Daha hızlı konuşmaya başladı. Bella tepki vermedi. Sabırlı ve kibar bir şekilde bekledi. Bunun adamın tepesini attırdığı açıktı.

Takipçinin Bella'yı nasıl bulduğunu doğru düzgün düşünmemiştim, o anda harekete geçmekten başka bir şeye vakit yoktu ama şimdi her şey mantıklı geliyordu. Hiçbiri beni şaşırtmadı. Son hamlesini tetikleyen şeyin bizim Phoenix'e gelen bir uçağa binmemiz olduğunu fark ettiğimde biraz irkildim. Fakat bu sadece vicdanımdaki bin hatadan biriydi.

Konuşmasını yavaş yavaş bağlıyordu, bundan etkileneceğimi mi düşünmüştü ki? Sonrasında gelecek şeye kendimi hazırlamaya çalıştım.

"Çok kolay oldu, biliyor musun? Benim standartlarıma uymayacak kadar kolay oldu. Umarım erkek arkadaşın konusunda yanılıyorsundur. Edward'dı, değil mi?" Adımı unutmuş gibi davranması aptalca bir hareketti. Ben onunkini nasıl asla unutmayacaksam o da benimkini unutamazdı.

Bella ona cevap vermedi. Şimdi biraz kafası karışmış görünüyordu. Bunun amacını anlamıyordu sanki. Gösterinin onun için olmadığını fark etmemişti.

"Edward'ın için bir mektup bırakmamın senin için bir sakıncası var mı?"

Takipçi kadrajdan çıkana kadar geri geri yürüdü. Ekranı aniden Bella'nın yüzü doldurdu.

Yüzü son derece açıktı. Farkına varmaya başlıyordu. Onu öldüreceğini biliyordu. Öncesinde işkence yapacağını hiç düşünmemişti. Annesinin güvende olduğunu öğrendiğinden beri, gözlerinde ilk defa panik belirdi.

Benim korkum ve dehşetim de onunkiyle birlikte büyüdü. Bundan nasıl sağ çıkacaktım? Bilmiyordum. Fakat o çıktıysa, ben de çıkmak zorundaydım.

Takipçi onun yüzüne yayılan korkuyu doya doya seyrettiğimden emin olunca kadrajı tekrar genişletti, kamerayı hafifçe oynattı, artık Bella'nın omzunun üzerinden yansımasını görebiliyordum.

"Üzgünüm ama bunu izledikten sonra benim peşime düşmemesi imkânsız." Yaptığı şeyden tekrar tatmin oldu. Bella'nın korkusu, onun beklediği dramdı. "Onun hiçbir şeyi kaçırmasını istemem. Tüm bunlar onun için elbette. Sen ne yazık ki sadece yanlış yerde, yanlış zamanda ve kesinlikle yanlış bir grupla koşmakta olan bir insansın."

Yeniden kadraja girerek Bella'ya doğru yaklaştı. Gülümsemesi aynalarda yamuldu. "Başlamadan önce..."

Bella'nın dudakları bembeyazdı.

"Sadece biraz yüzüne vurmak istiyorum, hepsi bu." Gözleri aynadan benimkilerle buluştu. "Cevap orada, öylece duruyordu, Edward'ın bunu anlayıp eğlencemi bozacağından öyle korktum ki! Bu, yıllar önce bir kere daha oldu. Avımın benden kaçtığı tek durumdu."

Alice, takipçinin ilgisini nasıl kaybedeceğini zaten bana göstermişti. Bu fikri reddettiğimin farkında değildi. Nedenini asla anlamayacaktı.

Başka bir monologa başladı, böbürlenmek istemesinin altında yatan sebebin, biz oraya varana kadar Bella'yı hayatta tutmak olduğunu fark etsem de, hüsranla dişlerimi sıkmaktan geri duramadım. Ta ki *küçük arkadaşın* kelimelerini söyleyene kadar. İşte o zaman, bunun çok daha fazlası olduğunu anladım. Bella'nın bize anlatmaya çalıştığı şey buydu. *Alice, video... Seni tanıyordu, Alice, senin nereden geldiğini biliyordu.*

"Acıyı hissetmiş gibi görünmüyordu bile, zavallı ufaklık," diye açıklıyordu. "O karanlık hücreye o kadar uzun süre tıkılı kalmıştı ki. Yüz yıl önce olsa, gördüğü hayaller yüzünden kazığa bağlanıp yakılırdı. Bin dokuz yüz yirmilerde akıl hastaneleri ve şok tedavileri vardı. Ona verilen yeni gençliğin tazeliğiyle gözlerini açtığında, sanki güneşi daha önce hiç görmemiş gibiydi. Yaşlı vampir onu güçlü ve yeni bir vampir hâline getirdi; o zaman da benim ona dokunmak için bir sebebim kalmadı. Yaşlı olandan intikamım acı oldu."

"Alice," dedi Bella. Bu keşif de yüzüne hiç renk getirmedi. Dudakları artık hafiften yeşildi. Bayılacak mıydı? Uzun sürmeyeceğini bilsem de bayılmasını, küçük bir kaçış ânı, bir ara olmasını umduğumu fark ettim.

Düşünecek çok şey vardı ve aynı zamanda Alice'in ne hissettiğini öğrenmek istiyordum ama şimdi olmazdı. Şimdi değil.

"Evet, o küçük arkadaşın. Onu açıklıkta gördüğümde şaşırdım." Yine benimle göz teması kurdu. "Sanırım klanı bu deneyim sonrası huzur bulmalı. Ben seni aldım ama onlar da Alice'i aldı. Benden kaçmayı beceren tek kurban, bu büyük bir onur. Ama o da o kadar güzel kokuyordu ki. Onun tadına bakamadığım için hâlâ pişmanlık duyarım... Kusura bakma ama senden bile daha güzel kokuyordu. Sen de güzel kokuyorsun. Çiçek gibi..."

Bella'ya tepeden bakana kadar üzerine yürüyerek ona yaklaştı, sonra tek elini uzattı, kamerayı parçalamak üzereydim. Henüz ona zarar vermiyordu, sadece bir tutam saçıyla oynayarak korkusunu uzatıyor, ağırdan alıyordu.

Sandalyeden kayıp yere indim ve kamerayı da yerde yanıma koydum. Ellerimi sımsıkı kavuşturdum. Bunu yapmam iyi oldu. Takipçi, sonrasında uzanıp yanağını yumuşak bir şekilde okşadı. Ellerimi kırar mıyım, diye merak ettim.

"Hayır, anlamıyorum," dedi en sonunda. "Sanırım işimize baksak iyi olacak." Hevesli olduğunu, bundan keyif alacağını görmemi istiyordu. "Sonra arkadaşlarını arayıp seni nerede bulabileceklerini söyleyebilirim ve tabii bu küçük mesajımı da onlara iletebilirim."

Bella titremeye başladı. Yüzü küle dönmüştü, hâlâ ayakta durabilmesine şaşırıyordum. Takipçi etrafında dolanırken aynadan bana gülümseyip duruyordu. Çömeldi, gözlerini Bella'nın yüzünde gezdirirken gülümsemesi dişlerini sergilediği bir gösteriye dönüştü.

Dehşete kapılarak arka kapıya doğru koştu. Sanırım onun istediği de buydu, harekete geçmesi için onu kışkırtmaya çalışıyordu. Bella'nın önüne doğru atlarken hâlinden memnun bir şekilde gülümsedi, elinin tersiyle vurup onu aynalarla kaplı duvara doğru savurdu.

Sonu gelmeyen bir an boyunca, havada uçtuktan sonra pirinç bale barına ve arkasındaki aynaya çarpmasıyla metalik bir çatırtı, kemiğin kırılma ve camların parçalanma sesi geldi. Köşebentlerinden kurtulan bar yere düştü. Peşinden de onun bedeni düştü, yere kayarken tamamen gevşekti, etrafına dağılan cam parçaları sim gibi ışıl ışıldı. Yine bilincini kaybetmiş olmasını umdum. Fakat sonra gözlerini gördüm.

Afallamış, çaresiz, donup kalmıştı.

Uyguladığım ezici baskı yüzünden ellerim sızladı ama rahatlayamadım.

Takipçi ona doğru ilerledi, gözleri aynadan kameranın lensine odaklanmış, bana bakıyordu.

"Bu çok hoş bir etki oldu," dedi bana, planlarının kıymetini bilmemi umuyordu. "Bu odanın küçük filmim için fazla dramatik olacağını düşünmüştüm. Seninle de bu yüzden, burada buluşmayı istedim. Mükemmel bir fikir, öyle değil mi?"

Bella adamın dikkatindeki değişimin farkında mıydı, yoksa sadece içgüdüleriyle mi hareket ediyordu, bilmiyordum ama ellerini yere koyup girişe doğru sürünmek için acı verecek bir şekilde döndü.

Takipçi onun acınası teşebbüsüne sessizce kahkaha attıktan sonra tepesinden baktı.

Alice bana bunu göstermişti. Keşke başka tarafa bakabilseydim. Fakat yapamadım ve takipçi ayağını onun bacağına sertçe indirdi. Bacağındaki iki kemiğin de kırılma sesini duydum.

Bütün vücudu sarsıldı, ardından küçük oda çığlığıyla doldu. Sesi, camlar ve vernikli ahşapta yankılandı. Bir matkap kulaklarımı deliyormuş gibi hissettim. Yüzü keskin acıyla kasıldı, gözlerindeki küçük kan damarları çatladı.

"Son dileğini tekrar düşünmek ister misin?" diye sordu. Artık bütün dikkati onun üstündeydi. Ayak parmağıyla Bella'nın kırık bacağını dürttü.

Bella tekrar çığlık attı, sesi boğazını yırtar gibi çıkmıştı.

"Edward'ın beni bulmaya çalışmasını istemez miydin?" Sahnenin kenarındaki bir yönetmen gibi teşvik ediyordu.

Bana onu avlamam için yalvarana kadar, takipçi ona işkence edecekti. Cevabının zorla alındığını anlayacağımı bilmesi gerekirdi. Elbette ona istediği şeyi hemen verecekti.

İşe yaramasa da "Ona duymak istediği şeyi söyle," diye fısıldadım.

"Hayır!" diye hırıldadı boğuk bir sesle. İlk defa doğruca kameraya baktı, kan çanağına dönen gözleri yalvarıyordu ve doğrudan benimle konuşuyordu. "Hayır, Edward böyle bir şeyi asla..."

Takipçi onu tam yüzünden tekmeledi.

Yüzünün sol tarafının bu darbe yüzünden aldığı hâli zaten görmüştüm. Elmacıkkemiğinde iki küçük çatlak vardı. Takipçi dikkatli

davranıyordu, eğer ona gücünün birazını kullanarak vurursa onu öldüreceğini biliyordu ve henüz işi bitmemişti. Sadece hafifçe dokunmuştu.

Bella yine havada uçtu.

Bella'nın gittiği yönü izlerken takipçinin yaptığı hatayı anında gördüm.

Cam zaten kırılmıştı, kırık kenarları tırtıklı dişler gibi dışarı doğru duruyordu. Başını aşağı yukarı aynı yere çarptı ama bu defa yerçekimi onu aşağı doğru çekerken cam, kafasını kesti. Derisinin ayrılırken çıkardığı sesi duymamak imkânsızdı.

Takipçi izlemek için döndü, yaptığı şeyi fark ettiğinde yüz ifadesinin kasıldığını aynadan gördüm.

Saçlarının arasından sızmaya başlayan kan, yüzünün iki yanından kıpkırmızı sicimler gibi akıyor, boynundan aşağı süzülüp köprücükkemiğinin hemen üzerindeki boşluklarda birikiyordu. Sadece izlemek bile boğazımdaki yangını ve o kan tadının hatırasını aklıma getirdi.

Kan yere aktı, gürültülü şapırtılarla düşerek dirseklerinin çevresinde göllenmeye başladı. Çok fazla kan vardı, çok hızlı akıyordu. Boğucuydu. Bundan kurtulmasını şaşkınlıkla izledim. Takipçi de izledi, bütün planları ve kendini beğenmişliği yok oluyordu. Yüzü vahşi, insani olmayan bir şeye dönüştü. Küçük bir parçası bu susuzlukla savaşmak istiyordu, bunu gözlerinden görebiliyordum ama kontrol onda değildi. Seyircisini veya gösterisini doğru düzgün hatırlayamıyordu bile.

Avlanmadan önce yaptığı gibi, dişlerinin arasından hırladı. Bella, kendini korumak için içgüdüsel olarak tek elini havaya kaldırdı. Gözleri çoktan kapanmıştı, yaşam gücü yüzünden akıp gidiyordu.

Sonra bir çatırtının ardından kükreme sesi geldi. Takipçi saldırıya geçti. Görüntüden solgun bir şekil öyle hızlı geçti ki ne olduğunu çıkarmak imkânsızdı. Takipçi ortadan kayboldu. Bella'nın avucunda dişlerinin bıraktığı kırmızı izi gördüm ve sonra eli kan gölünün içine sessiz bir şapırtıyla, cansızca düştü.

Ekrandaki hıçkıran görüntümü ve Carlisle'ın onu kurtarmak için yaptıklarını her yönden uyuşmuş bir şekilde izledim. Gözlerim ekranın sağ alt köşesine kaydı, ara sıra takipçinin bir parçası beliri-

yordu. Emmett'ın dirseği, Jasper'ın kafasının arkası. Bu ufak görüntülerdeki dövüşten anlam çıkarmak imkânsızdı. Bir gün Emmett'ın veya Jasper'ın benim için hatırlamasını sağlayacaktım. Hissettiğim hiddetin birazını bile yatıştıracağından şüpheliydim. Hatta takipçiyi parçalarına ayırarak yakan kişi ben olsaydım bile yeterli olmazdı. Bir daha hiçbir şey bunu düzeltemezdi.

En sonunda Alice görüntüye girdi. Yüzünden acı dolu bir ifade geçti, kayıttakilere dair bir görü gördüğünü biliyordum. Ayrıca benim şu anda izlediğimi de gördüğünden emindim. Kamerayı aldı ve ekran kardı.

Yavaşça kameraya doğru uzandım ve aynı yavaşlıkla sıkarak metal ile plastikten bir toz yığını hâline getirdim.

O bittiğinde gömleğimin cebinden haftalardır yanımda taşıdığım küçük şişe kapağını çıkardım. Bella'mın simgesiydi. Tılsımımdı, onunla benim aramdaki aptalca ama güven verici bir fiziksel bağdı.

Bir an elimde hafifçe parladı, sonra onu da başparmağım ile işaret parmağımın arasında sıkıştırıp toza çevirdim ve metal parçalarını kamera kalıntılarının üstüne bıraktım.

Onunla hiçbir bağı, hiçbir aidiyeti hak etmiyordum.

Boş şapelde uzun bir süre oturdum. Bir ara hoparlörlerden kısık sesli bir müzik çalmaya başladı ama kimse içeri girmedi, birinin burada olduğumu fark ettiğine dair bir işaret de yoktu. Herhalde müziğin otomatik zamanlayıcısı vardı. Rachmaninoff'un ikinci piyano konçertosunun yavaş tempolu bir yorumuydu.

Uyuşmuş ve soğuk bir halde dinledim, Bella'nın iyi olacağını kendime hatırlatmaya çalışıyordum. Şu anda kalkıp onun yanına gidebilirdim. Alice, otuz altı saat içinde gözlerini açacağını görmüştü. Bir gündüz, bir gece ve bir gündüz sonra.

Şu anda bunların hiçbiri önemli görünmüyordu. Çünkü çektiği bütün o acılar benim hatamdı.

Karşımdaki yüksek pencerelerden dışarı baktım, gecenin siyahının çekilerek soluk griye dönüşmesini izledim.

Sonra bir asırdır yapmadığım bir şeyi yaptım.

Istırapla kıvranarak yerde tortop oldum. Dua ettim.

Kendi tanrıma dua etmedim. Benim türümün bir ilahı olmadığını içten içe, hep biliyordum. Ölümsüzlerin bir tanrısının olması

hiç mantıklı gelmiyordu; bizde zaten Tanrı'nın güçleri vardı. Kendi hayatlarımızı yaratıyorduk ve onları hayattan koparmaya yetecek tek güç, yine bizim gibi birinden geliyordu. Depremler bizi ezemezdi, seller bizi boğamazdı, ateş bizi yakalayamayacak kadar yavaştı. Sülfür ve kükürt alakasızdı. Bizler kendi alternatif evrenimizin tanrılarıydık. Fanilerin dünyasının içinde ama üzerindeydik, asla kanunlarının kölesi değildik, sadece kendi kanunlarımız vardı.

Benim ait olduğum bir Tanrı yoktu. Yakaracağım biri yoktu. Carlisle farklı fikirdeydi ve belki, sadece belki, onun gibi biri için bir istisna olabilirdi. Ancak ben onun gibi değildim. Ben de türümüzün kalanı gibi lekeliydim.

Onun yerine, *Bella'nın* Tanrı'sına dua ettim. Eğer onun dünyasında daha yüce, daha iyi yürekli bir güç varsa, *tabii ki* en cesur ve en iyi kalpli evladı için endişelenmesi gerekirdi. Eğer bunu yapmıyorsa da, öyle bir varlığın gerçekten amacı yoktu. Bella'nın, eğer varsa, bu uzaktaki Tanrı için önemli olduğuna inanmak zorundaydım.

O yüzden, ihtiyaç duyacağım güç için onun Tanrı'sına dua ettim. Bende o gücün olmadığını biliyordum, dışarıdan yardım almak zorundaydım. Alice'in, Bella'nın terk edilmiş hâliyle ilgili görülerini kusursuz bir netlikte hatırlıyordum. Kasvetli, gölgeler düşmüş, boş, hissiz yüzünü hatırlıyordum. Acısını ve kâbuslarını hatırlıyordum. Onun kederini bile bile kararımın *bozulmadığını*, *pes etmediğimi* hayal dahi edememiştim. Şimdi de edemiyordum. Fakat yapmak zorundaydım. O gücü öğrenmek zorundaydım.

Lanetli, kayıp ruhumun ıstırap çeken her zerresiyle, Bella'yı kendimden korumama yardım etmesi için Tanrı'sına dua ettim.

29. KAÇINILMAZLIK

ALICE, BELLA'NIN EN SONUNDA GÖZLERİNİ AÇACAĞI ânı görmüştü. Bella kimseyle konuşmadan, onunla yalnız görüşmem gereken şeyler vardı; uydurma hikâyemizle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Elbette Carlisle ve Alice bunun üstesinden gelebilirdi ve Bella da hikâyeyi öğrenene kadar hatırlamıyormuş gibi yapacak kadar zekiydi ama Alice, benim hikâyeyi özetlemekten fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Burada beklediğimiz uzun saatlerde, Alice kendini Renée'ye tanıttı ve sonra da kadını öyle etkiledi ki sırdaş olup çıktılar. En azından Renée'ye göre öyleydi. Renée'yi tam vaktinde öğle yemeğine gitmeye ikna eden Alice'ti.

Saat biri geçiyordu, sabah güneşi yüzünden jaluzileri indirmiştim ama yakında biraz açabilecektim. Güneş, artık hastanenin diğer tarafındaydı.

Renée gider gitmez, sandalyemi Bella'nın yatağının yanına çektim ve dirseklerimi omzunun kenarına dayadım. Zamanın geçtiğini hissedecek miydi, yoksa aklı hâlâ o aynalarla dolu, uğursuz odada mıydı, bilmiyordum. Endişelerinin giderilmesine ihtiyacı olacaktı ve Bella'yı, yüzümün onu rahatlatacağını bilecek kadar tanıyordum. İyi ya da kötü, onu rahatlatıyordum.

Tam söylenen saniyede kıpırdanmaya başladı. Önceden de hareket etmişti ama bu daha dikkatli bir çabaydı. Harcadığı efor kendisine acı verince alnı kırıştı ve kaşlarının arasında o küçük V harfi belirdi. Daha önce sıklıkla yapmak istediğim şeyi yaparak, işaret parmağımla kaşlarının arasını yumuşakça okşayıp bu izi silmeye çalıştım. Biraz gevşedi ve gözkapakları çırpınmaya başladı. Kalp atışlarının monitörden gelen sesi biraz arttı.

Gözleri açıldı, sonra kapandı. Tekrar denedi, tepe lambalarının parlaklığı yüzünden gözlerini kısıyordu. Başını pencereye doğru çevirip gözleri alışana kadar bekledi. Artık kalbi daha hızlı çarpıyordu. Elleri monitör kablolarına dolanarak burnunun altındaki boruya uzandı, çıkarmaya niyetlendiği belliydi. Elini yakaladım.

"Hayır, böyle yapamazsın," dedim sessizce.

Sesimi duyduğu anda kalp atışları yavaşlamaya başladı.

"Edward?" Başını istediği kadar çeviremedi. Ben ona yaklaştım. Gözlerimiz buluştu, onunkilerde hâlâ kırmızı çatlaklar vardı. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "Edward, ben çok üzgünüm."

Benden özür dilediğinde canım çok belirgin ve keskin bir şekilde acıdı.

"Şişşt. Artık her şey yolunda."

"Neler oldu?" diye sordu. Alnı, bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi kırıştı.

Vereceğim cevabı planlamıştım. En yumuşak hâliyle açıklamak için düşünüp taşınmıştım. Dudaklarımdan dökülense kendi korkularım ve pişmanlıklarım oldu.

"Neredeyse çok geç kalıyordum. Çok geç kalabilirdim."

Uzun uzun bana baktı, hatıralarının geri dönmesini izledim. İrkildi, daha hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Çok aptalca davrandım, Edward. Annemin onun elinde olduğunu zannettim."

"Hepimizi kandırdı."

Yeni bir panikle kaşlarını çattı. "Charlie'yi ve annemi aramam lazım."

"Alice onları aradı." Carlisle için görevi üstlenmişti ve şimdi günde birkaç kez Charlie'yle sohbet ediyordu. Renée gibi, o da tamamen büyülenmişti. Alice'in onu Bella uyandıktan sonra aramayı planladığını biliyordum. Bugün olacağı için heyecanlıydı. "Renée burada. Şey, yani hastanede. Yiyecek bir şeyler almaya gitti."

Bella yataktan fırlamaya hazırlanırcasına gibi kıpırdandı. "O burada mı?"

Omzunu yakalayıp onu yerine yatırdım. Birkaç defa gözlerini kırptı, başı dönerek etrafına bakındı.

"Birazdan dönecek," diye güvence verdim. "Senin de hareket etmeden yatman gerekiyor."

Bu, onu umduğum şekilde sakinleştirmedi. Gözleri panikle doluydu. "Peki, ona ne dedin? Niçin burada olduğuma dair ne söyledin?"

Hafifçe gülümsedim. "İkinci katın merdivenlerinden düştün ve camın içinden geçtin."

Ebeveynlerinin ikisinin de hikâyemizi kabul etmiş olması, hatta sadece mümkün değil de beklenen bir şeymiş gibi davranmaların verdiği özgüvenle, "Kabul et, bu başına gelebilirdi," dedim.

İç geçirdi ama artık bir mazereti olduğunu bildiği için daha sakin görünüyordu. Başını eğip örtüyle kaplı bedenine birkaç saniye baktı.

"Ne durumdayım?" diye sordu.

Daha büyük yaralanmalarını sıraladım. "Bir bacağın ve dört kaburgan kırık, kafatasında çatlaklar var, her yerinde morluklar var ve çok kan kaybettin. Sana kan nakli yaptılar. Bu hoşuma gitmedi; bir süre de olsa kokun çok yanlış geldi."

Gülümsedi ama sonra irkildi. "Bu, senin için hoş bir değişiklik olmalı."

"Hayır, ben *senin* kokunu seviyorum

Gözlerime araştırırcasına, dikkatlice baktı. Uzun bir süre sonra, "Nasıl yaptın?" diye sordu.

Bu konunun neden bu kadar nahoş olduğunu bilmiyordum. *Başarılı olmuştum.* Emmett, Jasper ve Alice'in başarıma hayran kaldıklarını biliyordum. Fakat ben, konuyu aynı şekilde göremiyordum. Her şey çok yakındı. Bedenimin, o keyif veren mutluluğun içinde sonsuza kadar kalmayı ne kadar istediğini katlanılmayacak bir netlikle hatırlıyordum.

Gözlerine daha fazla bakamadım. Başımı eğip eline baktım, dikkatli bir şekilde tuttum. İki tarafından da kablolar çıkıyordu.

"Emin değilim," diye fısıldadım.

Konuşmadı, gözlerinin üzerimde olduğunu ve daha iyi bir cevap beklediğini hissedebiliyordum. İç geçirdim.

Sözlerim nefes kadar sessizdi. "Durmam imkânsızdı. İmkânsızdı. Ama ben durdum." İşte o zaman ona gülümsemeye, gözlerine bakmaya çalıştım. "Seni sevmek *zorundayım.*"

"Tadım, kokumun vadettiği kadar lezzetli değil mi?" Şakasına gülümsedi, sonra elmacıkkemiğindeki hasarı hissederek irkildi.

Onun tasasız hâline ayak uydurmaya çalışmadım. Gülümsememeliydi.

Dürüstçe ama buruk bir şekilde, "Daha da iyi," diye cevap verdim. "Tahmin ettiğimden de güzel."

"Üzgünüm."

Gözlerimi devirdim. "Özür dileyebileceğin onca şey varken, bu yüzden dile tabii."

Yüzümü inceledi ve bulduğu şey onu tatmin etmedi. "Ne için özür dilemeliyim?"

Hiçbir şey için, demek istedim ama özür dileyecek bir ruh hâlinde olduğunu görebiliyordum, o yüzden ona üzerine düşünebileceği bir şey verdim. "Beni neredeyse sonsuza kadar senden mahrum bırakacağın için."

Dalgın bir şekilde başını sallayarak bunu kabul etti. "Özür dilerim."

Elinin üzerini okşadım, sargılardan dokunuşumu hissedip hissetmediğini merak ettim. "Bunu neden yaptığını biliyorum. Tabii, bu yine de saçma bir hareketti. Beni beklemen, bana söylemen gerekirdi."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. "Gitmeme izin vermezdin."

"Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Buna izin vermezdim."

Gözleri uzaklara daldı, kalp atışları hızlandı. Bir titremeyle sarsıldı, sonra da bunun yarattığı acıyla ofladı.

"Bella, ne oldu?"

Titredi. "James'e ne oldu?"

En azından bu konuda içini rahatlatabilirdim. "Ben onu senin üstünden çekip aldıktan sonra, Emmett ve Jasper onunla ilgilendi."

Kaşlarını çattı, yüzü sızlayınca ifadesini düzeltti. "Emmett ve Jasper'ı orada görmedim."

"Odayı terk etmek zorunda kaldılar; çok fazla kan vardı." Nehir gibi akıyordu. Bir an için hâlâ her tarafım kanla kaplı gibi hissettim.

"Ama sen kaldın," diye fısıldadı.

"Evet, kaldım."

"Alice ve Carlisle da..." Sesi hayretle doluydu.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. "Onlar da seni seviyorlar, bunu biliyorsun."

Yüzü birden yine endişeyle doldu. "Alice video kaseti gördü mü?"

"Evet."

Bu şu anda konuşmaktan kaçındığımız bir konuydu. Kendi araştırmasını yaptığını biliyordum, o da henüz onunla bu konuyu konuşmaya hazır olmadığımı biliyordu.

"Alice hep karanlıktaydı, işte bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyor," dedi Bella heyecanla.

Şu an bile bütün endişesini başka birine yöneltmek tam da Bella'nın yapacağı şeydi.

"Biliyorum. Bunu şimdi anlıyor."

Yüzümde neler olup bitiyordu, emin değildim ama Bella'yı endişelendirdi. Yanağıma dokunmak için uzanmaya çalıştı ama elindeki serum iğnesi gerilince durdu.

"Of," diye inledi.

Serumu mu çıkmıştı? Aslında o kadar sert hareket etmemişti ama yakından inceleyebileceğim bir şey değildi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"İğneler," dedi. Şimdi tavana bakıyordu, sanki tepesinde akustik kaplamalardan daha hayranlık uyandıran bir şey varmış gibi odaklanıyordu. Derin bir nefes aldı, dudaklarının kenarının beyazlamaya başladığını görünce afalladım.

"İğneden korkuyorsun," diye homurdandım. "Sadist bir vampir seni işkence ile öldürmeye çalışıyor, tabii, olabilir, sen de onunla buluşmak için koşa koşa gidiyorsun. Diğer taraftan bir iğne..."

Gözlerini devirdi. Rengi şimdiden geri dönüyordu.

Ardından gözlerini bana çevirdi ve sıkıntılı bir ses tonuyla sordu, "*Sen* niye buradasın?"

Ben sanmıştım ki... Ama önemli değildi. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Belki yapmam gereken şey, düşündüğümden daha kolay olurdu. Acı, işe yaramaz yüreğimin ortasına bir bıçak gibi saplandı.

"Hayır!" diyerek karşı çıktı, hatta biraz bağırdı da. Kasten sesini alçaltıp fısıltıyla devam etti. "Hayır, yani *anneme* burada ne sebeple bulunduğunu söyledin? O dönmeden önce hikâyemi iyice bilmeliyim."

"Ya."

Elbette o kadar kolay olmayacaktı. Defalarca benimle işinin bittiğini düşünmüştüm ama beni asla bırakmamıştı.

"Phoenix'e biraz daha mantıklı düşünmeni sağlamak için geldim," diye açıkladım. Hemşireleri bu odada kalmam gerektiğine

inandırmak istediğimde kullandığım samimi ve içten sesimi kullanıyordum. "Seni Forks'a dönmeye ikna etmek için. Beni görmeyi kabul ettin, Carlisle ve Alice'le birlikte kaldığım otele geldin." Daha da masum görünmek için gözlerimi biraz daha açtım. "Elbette buradayken ebeveyn gözetimi altındaydım... Ama sen odama gelirken merdivenlerden düştün. Sonrasını da biliyorsun zaten. Herhangi bir detayı hatırlamak zorunda değilsin, bazı noktalarda kafanın karışık olması normal."

Bunu biraz düşündü. "Bu hikâyede birkaç eksik parça var. Örneğin kırık pencereler gibi."

Sırıtmaktan kendimi alamadım. "Aslında tam olarak değil. Alice kanıtları oluştururken çok eğlendi. Bu, çok ikna edici bir şekilde halledildi, istersen otele dava bile açabilirsin."

Bu fikrin onu mahcup ettiği belliydi.

Sağlam yanağını hafifçe okşadım. "Senin endişe etmen gereken hiçbir şey yok. Tek yapman gereken şey iyileşmek."

Kalbi çok hızlı atmaya başladı. Bir yeri mi acıyor, diye bakındım, canını sıkabilecek bir şeyler söylediğimi düşündüm ama sonra gözbebeklerindeki büyümeyi fark edince anladım. Dokunuşuma tepki veriyordu.

Bipleyerek kalp atışlarını duyuran makineye dönüp, gözlerini kısarak baktı. "Bu çok utanç verici."

İfadesine sessizce güldüm. İyi durumdaki yanağı hafifçe pembeleşiyordu.

"Hımm, merak ediyordum da..."

Zaten yüzünden birkaç santim uzaktaydım. Aramızdaki mesafeyi yavaşça azalttım. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Dudaklarımı onunkilere belli belirsiz değdirerek öptüğümdeyse ritmi çıldırmış gibiydi. Kalbi gerçekten de ritmi kaçırdı.

Hemen ondan uzaklaştım, kalbi sağlıklı bir ritme kavuşana dek endişeyle bekledim.

"Öyle görünüyor ki, sana eskisinden çok daha fazla dikkat etmem gerekecek."

Kaşlarını çatıp irkildi. "Seni öpmeyi daha bitirmedim ki. Bak, beni oraya getirme."

Tehdidine gülümsedim, onu bir kez daha nazikçe öptüm, kalp atışları artar artmaz da bıraktım. Çok kısa bir öpücüktü.

Şikâyet etmek üzereydi ama ne olursa olsun, bu deneyimiz beklemek zorunda kalacaktı.

Sandalyemi yatağından biraz uzağa çektim. "Sanırım annen geliyor."

Renée şu anda merdivenden yukarı çıkıyordu, çantasından biraz bozuk para alacaktı, birkaç gündür yiyip durduğu hazır gıdalar kafasına takılıyordu. Aslında spor salonuna gidecek vakti olmasını diliyordu ama şimdilik merdivenlerle yetinmeliydi.

Bella'nın yüzü buruştu. Acı çektiği için sandım. Bir şeyler yapmak için çaresizce ona yaklaştım.

"Beni bırakma," dedi, hıçkırıklara boğulmak üzereydi. Gözleri korkuyla büyüdü.

Bu tepkisini düşünmek istemedim.

Kafamda Alice'in görüsü bana işkence ediyordu. Bella ıstırap içinde tortop olmuş, nefes almak için çabalıyor...

Kendimi toplayıp normal bir şekilde cevap vermeye çalıştım. "Bırakmayacağım. Yalnızca biraz kestireceğim."

Ona sırıttım ve sonra turkuaz koltuğa gidip geriye kadar yatırdım. Sonuçta, Renée biraz ara vermek istersem kullanmamı söylemişti. Gözlerimi kapadım.

"Nefes almayı unutma," diye fısıldadı. Babasını kandırmak için yaptığı uyuma numarasını hatırlayınca, gülmemek için kendimi zor tuttum. Abartılı bir nefes aldım.

Şu anda hemşire bankosunun yanından geçiyordu.

Görevdeki yardımcı hemşireye, "Bir değişiklik var mı?" diye sorduğunu duydum. Bea adında, daha genç bir kadındı. Renée'nin dalgın ses tonundan olumsuz bir cevap beklediği belliydi. Yürümeye devam etti.

"Aslında monitörlerinde bir dalgalanma oldu. Ben de içeri girmek üzereydim."

Ah hayır, yanından hiç ayrılmamalıydım.

Renée artık endişeyle uzun adımlar atıyordu. "Onu kontrol edip size haber vereceğim..."

Hemşire sandalyesinden kalkmıştı, Renée'nin arzularına boyun eğerek yerine geri oturdu.

Bella kıpırdanınca yatak gıcırdadı. Annesinin rahatsızlığının onu ne kadar üzdüğü belliydi.

Renée kapıyı sessizce açtı. Elbette Bella'nın uyanmasını istiyordu ama yine de gürültü çıkarmanın kabalık olacağını hissetti.

Bella neşeyle, "Anne!" diye fısıldadı.

Uyuma numarası yaptığım için, Renée'nin yüzündeki ifadeyi göremedim ama düşünceleri dolup taşıyordu. Ayak seslerinin duraksadığını duydum. Sonra benim uyuduğumu fark etti.

"Yanından hiç ayrılmıyor, değil mi?" diye mırıldandı sessizce. Zihniyse bangır bangırdı. Aslında sese alışmıştım, eskiden olduğu kadar korkutucu değildi. Fakat biraz yatışmıştı. *Hiç* uyuyacak mıyım, diye merak etmeye başlıyordu.

"Anne, seni gördüğüme çok sevindim!"

Renée, Bella'nın kan çanağı gözlerini görünce bir an korktu. Bella'nın acı çektiğini gösteren bu yeni kanıtla, kendi gözleri de yaşlarla dolmaya başladı.

Gözkapaklarımı hafifçe aralayıp Renée'nin Bella'yı büyük bir dikkatle kucaklamasını izledim. Renée'nin yanaklarından yaşlar akıyordu.

"Bella, o kadar üzüldüm ki!"

"Özür dilerim, anne. Ama şimdi her şey yolunda, sorun yok."

Bella'nın, kendisi o durumdayken sağlıklı annesini yatıştırışını dinlemek çok rahatsız ediciydi ama sanırım onların ilişkisi hep bu şekilde olmuştu. Belki de Renée'nin zihninin diğerlerininkiyle kurduğu eşsiz iletişim onu bir narsiste dönüştürmüştü. Herkes dile getirmediğin ihtiyaçları yerine getirmek için önünde koştururken bundan kaçınmak zordur herhalde.

"Sonunda gözlerini açmana çok sevindim." Gözlerinin korkunç durumu yüzünden yine içten içe irkildi.

Sessizlik dolu bir andan sonra, Bella şüpheyle sordu: "Ne zamandan beri yatıyorum?"

Bunun henüz konuşmadığımız bir konu olduğunu fark ettim.

"Bugün cuma tatlım, bir süredir uyuyorsun."

Bella şoke oldu. "Cuma mı?"

"Seni bir süre sakinleştiricilerle uyutmak zorunda kaldılar, çok fazla yaran vardı."

Bella vurgulayarak, "*Biliyorum,*" dedi. Şu anda ne kadar acı içinde olduğunu merak ettim.

"Doktor Cullen burada olduğu için çok şanslısın. O kadar iyi bir adam ki, çok da genç. Bir doktordan çok, mankene benziyor..."

"Carlisle'la tanıştın mı?"

"Ve Edward'ın kız kardeşi Alice'le de. Çok tatlı bir kız."

"Evet, öyle!"

Renée'nin delici düşünceleri yine bana döndü. "Bana Forks'ta bu kadar iyi arkadaşların olduğundan bahsetmemiştin."

Çok, çok iyi arkadaşlar.

Bella birden inledi.

Gözlerim kendiliğinden açılıverdi. Beni ele vermediler gerçi, Renée'nin gözleri Bella'daydı.

"Neren acıyor?" diye sordu.

"Önemli değil," dedi. Bunu Renée kadar, bana da söylediğinden emindim. Bir saniyeliğine bakışlarımız kesiştikten sonra gözlerimi tekrar kapattım. "Hareket etmemem gerektiğini unutmamalıyım."

Renée, kızının hareketsiz bedeninin üzerine titriyordu. Bella tekrar konuştuğunda sesi daha canlıydı. "Phil nerede?"

Renée'nin dikkati tamamen dağıldı, Bella'nın niyetinin de bu olduğunu sanıyordum.

Ona iyi haberi vermedim. Ah, çok mutlu olacak.

"Florida'da... Ah, Bella! Tahmin bile edemezsin! Tam ayrılmak üzereyken çok güzel bir haber aldık!"

"Phil sözleşme mi imzaladı?" diye sordu. Cevaptan emindi, sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Evet! Nasıl bildin? The Suns takımına katıldı, buna inanabiliyor musun?"

"Bu harika, anne," dedi Bella. Fakat sesindeki ufak şaşkınlıktan The Suns'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını anladım.

"Jacksonville'i çok seveceksin." Renée mutluluktan havalara uçuyordu. Düşünceleri de sözleriyle senkronize bir şekilde bağırıyordu ve o düşüncelerin Bella'yı da herkes gibi etkileyeceğinden emindim. Havayı, okyanusu, beyaz korkulukları olan sevimli, sarı evi ballandırarak anlatmaya başladı, hiç şüphem yoktu ki Bella da onun kadar heyecanlanacaktı.

Renée'nin Bella'nın geleceğiyle ilgili planının her zerresini biliyordum. Bella'nın uyanmasını beklerken Renée, iyi haberini aklın-

dan yüz defa geçirip durmuştu. Birçok yönden, planı tam olarak benim aradığım cevaptı.

Bella kafası karışmış bir hâlde, "Bekle, anne!" dedi. Renée'nin coşkusunun ağır bir yorgan gibi üstünü kapladığını hayal ediyordum. "Sen neden bahsediyorsun? Ben Florida'ya gitmiyorum. Ben Forks'ta yaşıyorum."

"Artık orada yaşamak zorunda kalmayacaksın, sersem," dedi gülerek. "Phil artık daha fazla yanımızda olacak. Uzun uzun konuştuk bu konuyu, ben de bir karar verdim. Kimi zaman onunla, kimi zaman seninle olacağım."

Renée Bella'nın sevinmesini bekledi.

"Anne," dedi Bella yavaşça. "Ben Forks'ta yaşamak *istiyorum*. Okula alıştım, birkaç kız arkadaşım var..."

Renée, yine bana dik dik bakmak için döndü.

"Charlie'nin bana ihtiyacı var," diye devam etti Bella. "O orada yapayalnız ve yemek pişirmeyi de bilmiyor."

"Forks'ta mı kalmak istiyorsun?" Renée, bunu sanki anlamsız buluyormuş gibi sordu. "Neden?"

Asıl sebep oğlan.

"Söyledim ya, okul, Charlie, ahl"

Yine gözümü açmak zorunda kaldım. Renée, Bella'nın başında duruyordu, ellerini nereye dokunacağını bilemez bir şekilde, tereddütle uzatmıştı. En sonunda tek elini alnına koydu.

"Bella, tatlım, sen Forks'tan nefret edersin." Renée, Bella'nın bunu unutmuş olmasından endişeleniyordu.

Bella'nın sesi savunmacı bir hâl aldı. "O kadar da kötü değil."

Renée, doğrudan konuya girmeye karar verdi.

"Bu çocuk yüzünden mi yoksa?" diye fısıldadı. Sorudan çok suçlamaya benziyordu.

Bella tereddüt ettikten sonra itiraf etti, "O da bir parçası... Edward'la konuşma fırsatın oldu mu hiç?"

"Evet, ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum."

Bella masumca, "Hangi konuyu?" diye sordu.

Renée, "Bence bu çocuk sana âşık," diye fısıldadı.

"Bence de."

Bella âşık mı? Ne kadarını kaçırdım? Bana nasıl anlatmaz? Ne yapmam gerekiyor?

"Peki, sen ona karşı ne hissediyorsun?"

Bella içini çekti, sonra sesi sakinliğini korudu. "Onun için deliriyorum."

"Çok iyi birine benziyor canım ve çok yakışıklı, ama çok gençsiniz Bella..."

Ve sen Charlie'ye çok benziyorsun. Çok erken.

Bella rahat bir şekilde, "Bunu biliyorum, anne," dedi. "Sen merak etme. Bu, sadece geçici bir heves."

"Aynen öyle," dedi Renée.

Güzel. Yani bu konuda aşırı yoğun şeyler düşünüp Charlie'leşmeyecek. Ah, saate bak. Geç kalıyorum.

Bella, Renée'nin dikkatinin dağıldığını fark etti. "Gitmen mi gerekiyor?"

"Biraz sonra Phil arayacak... Senin uyanacağını tahmin etmemiştim."

Muhtemelen şu anda evde telefon çalıyordur. Buranın numarasını almalıydım.

"Sorun değil, anne." Bella rahatladığını gizleyemedi. "Yalnız değilim nasıl olsa."

"Hemen döneceğim. Ben de burada kalıyorum sonuçta," diye ekledi Renée. İyi anne davranışıyla hava atıyordu.

"Anne, bunu yapmana gerek yok!" Bella, annesinin onun için fedakârlık yaptığını öğrenince üzüldü. İlişkileri o şekilde işlemiyordu. "Evde uyuyabilirsin, benim için fark etmez."

"Çok endişeliydim," diye itiraf etti Renée, böbürlendikten sonra utanacak kadar kendini tanıyordu. "Hem bizim civarda garip olaylar olmuş, suç işlenmiş, orada yalnız kalmak istemiyorum."

"Suç mu?" Bella anında alarma geçti.

"Biri bizim evin oradaki dans stüdyosuna girmiş ve binayı yakmış; geriye hiçbir şey kalmamış! Ve binanın önünde çalıntı araba bir bırakmışlar. Eskiden orada dans ederdin, hatırlıyor musun hayatım?"

Sadece biz araba çalmamıştık. Takipçi de çaldığı arabayı dans stüdyosunun güneyine park etmişti. Kendimizinkiyle birlikte, onun suçlarının da üstünü örtmemiz gerektiğini bilmiyorduk. Arabanın

biz Phoenix'e gelmeden bir gün önce çalışmış olması da işimize gelmişti.

Bella titrek bir sesle, "Hatırlıyorum," dedi.

Yerimde kalmak benim için çok zordu. Renée de etkilendi.

"Bana ihtiyacın olursa burada kalabilirim, bebeğim."

"Hayır anne, ben iyiyim. Edward yanımda olacak zaten."

Tabii, olacaktır. Tamam o zaman, zaten çamaşır yıkamam gerekiyordu, buzdolabını da temizlesem iyi olur herhalde. O süt, kaç aydır orada.

"Akşama geri döneceğim."

"Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum, Bella. Yürürken biraz daha dikkatli ol, tatlım. Seni kaybetmek istemiyorum."

Yüzüme yayılmaya çalışan sırıtmayı kontrol altına almak için uğraştım.

Bea kontrolleri yapmak için geldi, Bella'nın monitörlerine ulaşmak için Renée'nin etrafından dolandı.

Renée, Bella'nın alnını öptükten sonra eline dokundu ve Phil'e Bella'nın daha iyi olduğunu haber vermek için hevesle dışarı çıktı.

"Tedirgin misin canım? Kalp atışların biraz artmış."

Bella, "Ben iyiyim," dedi.

"Hemşirenize uyandığınızı söyleyeceğim. Hemen sizi görmeye gelecektir."

Kapı Bea'nin arkasından kapandığı anda Bella'nın yanına gittim.

Kaşlarını havaya kaldırdı, ya endişeliydi ya da etkilenmişti. "Araba mı çaldın?"

Park alanındaki arabayı kastettiğini biliyordum ama hatalı da sayılmazdı. Ancak iki araba vardı. "İyi bir arabaydı, çok hızlıydı," dedim.

"Uyku nasıldı?" diye sordu.

Aramızdaki bütün şakacılık yok oldu. "İlginçti."

Ruh halimdeki değişiklik kafasını karıştırdı. "Ne?"

Uzun bir dağ gibi görünen ezilmiş bacağına gözlerimi diktim, gözlerimde göreceklerinden emin değildim. "Şaşırdım," dedim yavaşça. "Düşünmüştüm ki Florida... Annen... Yani, istediklerinin bunlar olduğunu düşünmüştüm."

Tam anlayamayarak, "Ama Florida'da bütün gün içeride tıkılıp kalmak zorundasın," diye açıkladı. "Dışarıya sadece gece çıkabilirdin, gerçek bir vampir gibi."

Söyleyiş şekli gülümsemek istememe sebep oldu ama *gülümsememeyi* de çok istiyordum.

"Ben Forks'ta kalırdım, Bella. Ya da onun gibi bir yerde. Artık sana zarar veremeyeceğim bir yerde."

Sanki Latince cevap vermişim gibi, boş bir ifadeyle bakıyordu. Ne demek istediğimi anlaması için bekledim. Sonra kalbi daha hızlı çarpmaya ve normalden hızlı nefes alıp vermeye başladı. Aldığı her nefesle yüzünü buruşturuyordu, genişleyen akciğerleri kırık kaburgalarına baskı yapıyordu.

Gelecekteki, yas tutan Bella'nın yankısı yüzünde belirdi.

Bunu izlemek çok zordu. Acısını, *dehşetini* dindirecek bir şey söylemek istedim ama doğru olan buydu. Verdiği his hoş değildi ama kendi bencil duygularıma güvenemedim.

Gloria, öğleden sonraki vardiyası için odaya girdi. Uzman gözüyle Bella'yı değerlendirdi.

Ağrılarına on üzerinden altı derim. Zavallı, gözlerinin açıldığını görmek güzel gerçi.

Şefkatle, "Ağrı kesicilerin vakti geldi mi, canım?" diye sorarken seruma dokundu.

Bella nefes nefese, "Hayır, hayır," diye karşı çıktı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Kahramanlık yapmana gerek yok, tatlım. Çok strese girmesen iyi olur, dinlenmen lazım."

Gloria, Bella'nın fikrini değiştirmesini bekledi. Bella başını dikkatle iki yana salladı, yüzünde acı ve isyanın karışımı vardı.

İç geçirdi. "Tamam. Hazır olduğunda çağrı düğmesine bas."

Bana da bir bakış attı, durmadan uyanık olmamla ilgili ne hissettiğinden emin değildi, gitmeden önce Bella'nın monitörlerine bir kez daha baktı.

Bella'nın gözleri hâlâ deli gibi bakıyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım, yaralı sol yanağına doğru düzgün dokunmuyordum bile. "Şşş, Bella, sakin ol."

"Beni bırakma," diye yalvardı çatlayan sesiyle.

İşte bu yüzden, tek başıma yeterince güçlü değildim. Nasıl olur da ona daha fazla acı çektirebilirdim? Parçaları tutturulmuş bir şekilde burada yatıyor, her yeri sızlıyordu ve tek talebi yanında kalmamdı.

"Bırakmayacağım," derken cevabımı kafamdan düzeltiyordum. *Sen tekrar bir bütün olana kadar gitmeyeceğim. Sen hazır olana kadar gitmeyeceğim. Kendimde o gücü bulana kadar gitmeyeceğim.* "Ben hemşireyi çağırmadan önce biraz sakinleş."

Sanki kafamdaki uyarıları duyabiliyordu. Avdan ve korkudan önce, ona defalarca kalacağımın sözünü vermiştim. Bu dediğimde her zaman ciddiydim ve o da her zaman inanmıştı. Fakat şimdi içimi görüyordu. Kalbinin ritmi düzelmedi.

İyi durumdaki yanağını okşadım. "Bella, hiçbir yere gitmiyorum. Bana ihtiyacın olduğu sürece burada, yanında olacağım."

"Beni bırakmayacağına dair yemin eder misin?" diye fısıldadı. Eli kaburgalarına doğru seğirdi. Çok sızlıyor olmalıydı.

Şu anda bunu konuşamayacak kadar kırılgandı. Bunu bilmeliydim, beklemem gerekirdi. Renée, az önce ona vampirsiz bir hayat için harika bir seçenek sunmuş olsa da...

Yüzünü yine ellerimin arasında tuttum, içimdeki beni tüketen bu sevginin gözlerimi doldurmasına izin verdim ve yüz yıllık deneyimimi kullanarak yalan söyledim.

"Yemin ederim."

Uzuvlarındaki gerginlik rahatladı. Gözleri benimkilerden ayrılmadı ama birkaç saniye sonra kalbi normal ritmini buldu.

"Daha iyi misin?"

Gözleri ihtiyatlı bakıyordu, cevap verirken emin değildi sanki. "Evet..."

Bir şeyleri gizlemeye devam ettiğimi sezmiş olmalıydı.

Güvenli bir şekilde iyileşebilmesi için bana inanması gerekiyordu. İyileşme sürecini bozmaktan sorumlu olmak istemiyordum.

O yüzden gizlediğim hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Kaygılı cevabından sıkılmışım gibi davrandım. Yüzüme kızgın bir ifade yerleştirip, "Sence de biraz fazla tepki vermiyor musun?" diye homurdandım.

Cümleyi çok hızlı söyledim, muhtemelen anlayamazdı.

"Neden bunu söyledin?" diye fısıldadı titrek sesle. "Sürekli beni kurtarmaktan sıkıldın mı? Gitmemi mi *istiyorsun*?"

Benim ondan sıkılabileceğim fikrine yüz yıl gülerdim. Aslında bin yıl da ağlardım.

Fakat onu aksine ikna etmek zorunda kalacağım zaman gelecekti, bundan emindim artık. O yüzden cevabımı daha ılımlı, daha rahat bir kıvama getirdim.

"Hayır, sensiz olmak istemiyorum, Bella, tabii ki hayır. Mantıklı ol. Seni kurtarmakla ilgili de bir sorunum yok; zaten seni tehlikeye atan da benim, senin burada olmana sebep olan da."

Konuşmamın sonunda, gerçek kendini göstermenin bir yolunu bulmuştu.

Bella bana sert sert baktı. "Evet, senin sayende. Burada olmamı, *yaşıyor* olmamı sana borçluyum."

Ilımlı olmaya devam edemedim. İçimdeki sızıyı gizlemek için fısıldadım. "Ya, tabii. Şu hâline bak. Gazlı bezler ve bandajlarla kaplısın, doğru düzgün hareket edemeden yatıyorsun."

"Ben, son ölümden dönme hadisesinden bahsetmiyorum," dedi beni tersleyerek. "Ben diğerlerini düşünüyordum. İstediğini seçebilirsin. Sen olmasaydın şu an Forks mezarlığında çürüyor olurdum."

Gözümde canlanan görüntüyle irkildim ama sonra kararımı hatırlayarak geri döndüm, vicdan azabımı unutturmasına izin vermeyecektim.

"En kötü kısmı bu değil aslında. Seni orada, yerde, yara bere içinde, sakatlanmış görmek değil..." Sesimin kontrolünü elime almak için savaştım. "Çok geç kaldığımı düşünmek değil. Seni acı içinde bağırırken duymak değil... Bütün bu dayanılmaz anılar, benimle birlikte sonsuza kadar yaşayacak. Ama en kötüsü neydi, biliyor musun? Duramayacağımı bilmemdi. Seni kendi ellerimle öldüreceğime inanmamdı."

Kaşlarını çattı. "Ama öldürmedin."

"Bunu yapabilirdim. Hem de çok kolay bir şekilde."

Kalbi yine hızla atmaya başladı.

"Bana söz ver," dedi.

"Ne konuda?"

Artık dik dik bakıyordu. "Ne olduğunu biliyorsun."

Bella sözlerimin gittiği yönü duymuştu. İhtiyaç duyduğum gücü toplamak için kendimi gaza getirdiğimi duyabiliyordu. Aklımı, benim onunkini okuyabildiğimden bin kat daha iyi okuduğunu unutmamam gerekiyordu. İtiraf etme isteğimi bir kenara bırakmam gerekecekti. Şu anda, en önemli şey onun iyileşmesiydi.

İçimi önceki kadar kolay göremesin diye, sadece doğru şeyleri söylemeye çalıştım. "Senden uzak duracak kadar güçlü değilim, bu seni öldürür mü öldürmez mi, bilemem ama senin istediğin gibi olsun..."

"İyi." Fakat ikna olmadığını duyabiliyordum. "Bana nasıl durduğunu anlattın... Şimdi *neden* durduğunu öğrenmek istiyorum."

"Neden mi?" diye tekrarladım boş bir şekilde.

"*Neden* yaptın? Neden zehrin yayılmasına izin vermedin? Ben de şimdi senin gibi olurdum."

Bunu ona hiç açıklamamıştım. Sorularının etrafından hep özenle dolaşarak cevap vermiştim. *Bu* gerçeği internette gezinerek öğrenmediğini biliyordum. Bir an için gözüme kırmızı bir perde indi, o perdenin ortasında da Alice'in yüzü vardı.

"İlk önce şunu itiraf etmeliyim ki, benim ilişkiler konusunda bir tecrübem yok." Bella hızlı bir şekilde konuşuyordu, bir şeyleri ele verdiğinden endişeleniyordu ve dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. "Bir kadınla bir erkeğin eşit olması, bana mantıklı geliyor. Her zaman sadece bir taraf atlayıp diğerini kurtaramaz ki. *Eşitlik* olmalı."

Söylediği şeyde gerçeklik payı vardı ama en önemli noktayı kaçırıyordu. Ben asla onun dengi olamazdım. Benim için geriye dönüş diye bir şey yoktu. Ve ona zarar vermeyecek tek eşitlik de buydu.

Kollarımı yatağının kenarına dayayarak kavuşturdum ve çenemi de üstüne dayadım. Bu tartışmanın hararetini azaltmanın zamanı gelmişti.

"Sen beni kurtardın," dedim sakince. Bu doğruydu.

"Her zaman Louis Lane olamayabilirim," diye uyardı beni. "Ben de Süpermen olmak istiyorum."

Sesim yumuşak ve yatıştırıcıydı ama gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Benden ne istediğini bilmiyorsun."

"Bence biliyorum."

"Bella, *bilmiyorsun*," diye mırıldandım. Sesim hâlâ nazikti. "Bunu düşünmek için doksan yılım oldu ve hâlâ emin değilim."

"Carlisle'ın seni kurtarmamış olmasını mı dilerdin?"

"Hayır, bunu dilemezdim." Eğer beni dönüştürmemiş olsaydı Bella'yla asla tanışamazdım. "Fakat benim hayatım bitmişti. Ben hiçbir şeyden vazgeçmiyordum." Ruhum dışında.

"Benim hayatım *sensin*. Kaybetmekten korktuğum tek şey sensin."

İlişkimizin tam olarak benden tarafını tarif ediyordu.

Peki yalvardığında ne yapacaksın? Rosalie'nin hatırası kulağıma fısıldadı.

"Bunu yapamam, Bella. Bunu sana yapamam."

"Neden olmasın?" Sesi öfkeyle daha sert, daha yüksek çıktı. "Bana bunun çok zor olduğunu söyleme! Bugünden sonra ya da sanırım birkaç gün önceydi, her neyse, *ondan sonra* bunun hiç önemli bir şey olmaması lazım."

Sükûnetimi korumak için uğraştım.

"Peki çekeceğin acı?" diye hatırlattım. Ben, bunu düşünmek istemiyordum. Onun da istememesini umuyordum.

Yüzü bembeyaz kesildi. İzlemesi zordu. Hatırasıyla uzun müddet cebelleştikten sonra çenesini havaya kaldırdı. "O benim sorunum. Başa çıkabilirim."

"Cesareti çılgınlık noktasına getirmek de mümkün tabii," diye mırıldandım.

"Çok da büyük bir mesele değil ki. Üç gün. Aman, ne önemli."

Alice! Sanırım şu anda nerede olduğunu bilmemem iyi bir şeydi. Bunu bilerek yaptığını fark ettim. Ben sakinleşene kadar benden uzak duracağına emindim. Onu arayıp bu korkakça kaçışı hakkında ne düşündüğümü söylemek istedim ama telefonu açmayacağına bahse girerdim.

Dikkatimi topladım. Eğer Bella bu tartışmaya devam etmek istiyorsa, ben de daha önce düşünmediği şeyleri ortaya dökmeye devam edecektim.

"Charlie?" dedim kısa ve öz bir şekilde. "Renée?

Bunlar hafife alamayacağı kadar zor konulardı. O, bir cevap bulmak için uğraşırken dakikalar geçti. Bir kere ağzını açtı, sonra yeniden kapattı. Gözlerini hiç kaçırmadı ama o isyan yavaşça yenilgiye dönüştü.

En sonunda yalan söyledi. Bu seferki de genelde olduğu gibi belliydi.

"Bak, aslında bu da o kadar önemli bir sorun değil. Renée her zaman kendi yararına kararlar verir, benim de aynısını yapmamı ister. Charlie metanetlidir, kendi başına olmaya alışkındır. Sonsuza kadar onlara göz kulak olamam ki. Benim de bir hayatım var."

"Kesinlikle," dedim ciddi bir sesle. "Ve bunu sonlandırmana izin vermeyeceğim."

"Eğer ölüm döşeğinde olmamı bekliyorsan, sana bir haberim var! Ben zaten oradaydım!"

Sesimin düzgün çıkacağından emin olana kadar bekledim. "İyileşeceksin."

Derin bir nefes alınca irkildi, sonra alçak bir sesle, yavaşça konuştu. "Hayır, iyileşmiyorum."

Ona durumuyla ilgili yalan söylediğimi mi düşünüyordu? "Tabii ki iyileşeceksin," dedim ısrarla. "Sadece birkaç yara izin olacak..."

"Yanılıyorsun. Öleceğim."

Sakinliğimi koruyamadım. Sesimdeki huzursuzluğu duydum. "Ciddiyim, Bella. Birkaç gün içinde buradan çıkacaksın. En fazla iki hafta."

Keyifsiz bir şekilde bana baktı. "Belki şu anda değil ama bir gün öleceğim. Her geçen dakika ölüme daha çok yaklaşıyorum ve tabii ki *yaşlanacağım.*"

Demek istediği şeyi anladığımda, endişemin yerini keder aldı. Bunun benim daha önce düşünmediğim bir şey olduğunu mu sanıyordu? Gözümün önünde duran bu gerçeği gözden kaçırdığımı, ben hiç değişmezken onun yüzündeki küçük değişiklikleri fark etmediğimi mi sanıyordu? Alice'in gücü bende olmadığı için, geleceği göremediğimi mi sanıyordu?

Başımı ellerimin arasına aldım. "Böyle olması gerekiyor. Böyle olmalı. Benim yokluğumda nasıl olacaksa, öyle... Ben *var olmamalıydım.*"

Bella burnundan soludu.

Ruh hâlindeki değişimle tedirgin olarak başımı kaldırıp baktım.

"Bu aptalca," dedi. "Bu çok saçma. Bu piyangoyu kazanmış birine giderek elinden parasını alıp, 'Bak, hadi eskisine dönelim. Öylesi daha güzeldi,' demek gibi bir şey ve bu da bana sökmez."

"Ben piyangodan çıkan para değilim ki," diye homurdandım.

"Doğru. Sen bundan çok daha iyisisin."

Gözlerimi devirdim ama sonra sakinliğimin birazını geri kazanmaya çalıştım. Bu ona iyi gelmiyordu, monitörleri de bunu onaylayabilirdi.

"Bella, bu konuyu daha fazla tartışmayalım. Seni sonsuz bir geceye mahkûm etmeyi reddediyorum. Konu burada kapanmıştır."

Sözler ağzımdan çıktığı anda, ne kadar baştan savma konuştuğumu fark ettim. Daha gözleri kısılmadan, nasıl cevap vereceğini biliyordum.

"Eğer bu konunun burada kapandığını düşünüyorsan, o zaman beni iyi tanımamışsın. Etraftaki tek vampir sen değilsin, unutma," dedi.

Yine gözüme kırmızı perde indi. "Alice buna cesaret edemez."

"Alice zaten gördü, değil mi?" dedi kendine güvenle, gerçi Alice'in *bazı şeyleri* kendine sakladığı belliydi. "İşte bu yüzden, söylediği şeyler seni üzüyor. Bir gün senin gibi olacağımı biliyor."

"Yanılıyor." Artık benim de kendime güvenim vardı. Alice'in gördüğü geleceği daha önce bozmuştum. "Senin öldüğünü görmüştü ama öyle olmadı."

"*Beni* hiçbir zaman Alice üzerine iddiaya girerken göremeyeceksin."

Yine inatla bana baktı. Yüzümdeki gergin çizgileri hissettim ve onları rahatlatmak için uğraştım. Bu zaman kaybıydı ve zaten zamanımız çok azdı.

"Peki, bu bizi nereye getiriyor?" diye sordu tereddütle.

İç geçirdim, sonra da pek komik bulmasam da güldüm. "Sanırım buna *kısırdöngü* deniyor."

Kaçınılmazlığa dönüşen bir kısırdöngüydü.

Tıpkı benim gibi, ağır bir şekilde iç geçirdi. "Off."

Önce yüzüne, sonra çağrı butonuna baktım.

"Nasıl hissediyorsun?"

İkna edici olmayan bir şekilde, "Ben iyiyim," dedi.

Ona gülümsedim. "Sana inanmıyorum."

Dudaklarını büzdü. "Tekrar uyumayacağım."

"Dinlenmen gerekiyor. Bütün bu tartışmalar senin için iyi değil." Benim yüzümdendi elbette, her zaman benim hatamdı.

"O zaman kabul et," dedi ısrarla.

Butona bastım. "İyi deneme."

"Hayırl" diye yakındı.

"Evet?" Bea'nın sesi küçük hoparlörden metalik bir şekilde geldi.

"Sanırım ağrı kesiciler için hazırız," dedim. Bella beni azarlar gibi baktı ama sonra canı yandı.

"Hemşireyi hemen yolluyorum."

Bella, "Almayacağım," dedi.

Serumuna imalı bir şekilde baktım. "Senden bir şey yutmanı isteyeceklerini sanmıyorum."

Kalbi yine gümbür gümbürdü.

"Bella, ağrın var. İyileşmek için rahatlaman lazım. Neden zorluk çıkarıyorsun? Sana tekrar iğne yapmayacaklar."

Yüzündeki bütün inatçılık gitti, artık sadece tedirgin görünüyordu. "Ben iğnelerden korkmuyorum. Gözlerimi kapatmaktan korkuyorum."

Uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona samimiyetle gülümsedim. Bu zor değildi. Tek istediğim, hayatım boyunca tek istediğim şey sonsuza kadar onun gözlerine bakmaktı. "Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyorum. Korkma. Seni mutlu ettiği sürece burada olacağım."

Sen sağlığına kavuşana kadar, sen hazır olana kadar. Ben ihtiyacım olan gücü bulana kadar.

Acısına rağmen gülümsedi. "Yani sonsuza kadar."

Fanilere göre olan *sonsuzluktan*.

"Atlatırsın; bu geçici bir heves," diyerek onunla kafa buldum.

Başını iki yana sallamaya çalıştı ama canı yanınca vazgeçti. "Renée, bu söylediğimi yuttuğunda çok şaşırdım. Eminim bunu *sen* daha iyi biliyorsundur."

"İşte insan olmanın güzel yanlarından bir tanesi," dedim sessizce. "Bazı şeyler değişir."

"Beklerken nefesini tutma."

Tatsız ifadesine gülmeden edemedim. Nefesimi ne kadar tutabileceğimi biliyordu.

Gloria, elinde bir şırıngayla içeriye girdi.

Kıza biraz huzur ve sessizlik verse ya, zavallı şey.

Kadın daha, "Affedersin," diyemeden yolundan çekiliverdim. Odanın diğer tarafındaki duvara yaslanıp Gloria'ya istediği kadar

alan bıraktım. Onu kızdırıp da beni dışarı atmasına sebep olmak istemiyordum. Carlisle'ın nerede olduğundan emin değildim.

Bella kaygıyla bana baktı, çıkıp gideceğimden endişeleniyordu. Yüz ifademi güven veren bir hâle sokmaya çalıştım. Uyandığında burada olacaktım. Bana ihtiyacı olduğu sürece yanında olacaktım.

Gloria, ağrı kesiciyi damar yolundan verdi. "İşte oldu, tatlım. Şimdi kendini daha iyi hissedeceksin."

"Teşekkürler," derken Bella'nın sesi pek de minnettar çıkmadı.

Gözkapaklarının kapanmaya başlaması sadece birkaç saniye sürdü.

Gloria, "Bu iş görecektir," diye mırıldandı. Bana imalı bir bakış attı ama pencereden dışarı bakarak görmemişim gibi davrandım. Kapıyı arkasından sessizce kapattı. Bella'nın yanına gidip yüzünü avuçlarıma aldım.

"Kal." Geveleyerek söyledi.

"Kalacağım," diye söz verdim. Artık uykuya dalıyordu, gerçeği söyleyebileceğimi hissettim. "Dediğim gibi, seni mutlu ettiği sürece, senin için en iyisi olduğu sürece."

İçini çekti, bilinci yarı açıktı. "Aynı şey değil."

"Sen şimdi bunun için endişelenme, Bella. Uyanınca benimle tartışırsın."

Eğilip şakağını öptüm. Kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de," diye nefesini verdi.

İstemeye istemeye güldüm. "Biliyorum." Sorun da buydu.

Yatıştırıcıya kafa tutarak başını bana doğru çevirdi, bir şey arıyordu.

Yaralı dudaklarını yumuşakça öptüm.

"Teşekkürler."

"Her zaman."

"Edward?" Adımı zar zor söyleyebildi.

"Evet?"

"Bence Alice'in dediği olacak," diye mırıldandı.

Bilinçsizliğin kollarına gömüldüğünde yüzü gevşedi. Yüzümü boynunun boşluğuna gömdüm ve kavuran kokusunu içime çektim. Tıpkı en başından beri istediğim gibi, onunla birlikte rüya görebilmeyi diledim.

SONSÖZ: BİR FIRSAT

ONU ALTI GÜN DAHA HASTANEDE TUTTULAR. ARTIK onun için, zamanın sonu gelmez gibi göründüğünü söyleyebilirdim. Normal hayatına geri dönmek, onu dürtükleyip duran doktorlardan kurtulmak ve vücudundaki bütün iğnelerin çıkması için sabırsızlanıyordu.

Onu hastane yatağında görmenin verdiği daimi ıstıraba, acı içinde olduğunu ve hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmeme rağmen, zaman benim için hızla geçti. Bu benim güvenli zamanımdı; onu hâlâ hastayken bırakıp gitmem inkâr edilemeyecek kadar yanlış olurdu. Onunla geçirdiğim her saniyeyi uzatmak istiyordum, acı verip vermemesi önemli değildi. Fakat zaman benimle yarış halindeydi.

Doktorlar onunla ve Renée'yle konuşurken dışarı çıkmaktan ve ondan uzak kalmam gereken o dakikalardan nefret ettim. Gerçi merdivenden kulak misafiri olmak gayet kolaydı. Belki de iyi oluyordu çünkü yüzümü her zaman kontrol edemiyordum.

Mesela uyandığı günün ilerleyen saatlerinde, Dr. Sadarangani röntgenlerin çıktığını, kırıklar temiz olduğu için memnun olduğunu ve düzgün bir şekilde iyileşeceklerini anlatırken benim tek görebildiğim, takipçinin ayağını onun bacağına doğru indirdiği sahneydi. O anda, kimsenin benim yüzümü göremiyor olması iyi bir şeydi.

Bella, annesinin biraz kararsız olduğunu gördü. Jacksonville'deki bir ilkokulda uzun süreli bir vekil öğretmenlik işiyle ilgili huzursuzdu, eğer kısa süre içinde geri dönüş yapmazsa işi başkasına vereceklerdi. Fakat Bella Phoenix'teyken, onunla kalmaya da karar-

lıydı. Bella'nın Renée'yi iyi olduğuna ve Florida'ya geri dönmesi gerektiğine ikna etmesi çok da zor olmadı. Annesi bizden iki gün önce ayrıldı.

Bella, Charlie'yle sık sık telefonda konuşuyordu, özellikle de Renée gittikten sonra. Artık tehlike geçtiği ve olayı bütün açılardan değerlendirdiği için, Charlie öfkelenmeye başlıyordu. Elbette Bella'ya kızmıyordu. Öfkesi tamamen doğru istikametteydi. Sonuçta, ben olmasaydım bunların hiçbiri yaşanmazdı. Alice'le yeni yeni gelişen dostlukları meseleyi onun için karmaşıklaştırıyordu ama geri döndüğümüzde sessiz aklından duyacağım şeylerden emindim.

Bella'yla daha ciddi konuları konuşmaktan kaçınmaya çalıştım. Beklediğimden de kolay oldu. Nadiren yalnız kalıyorduk, Renée gittikten sonra bile, içeri girip çıkan doktorların ve hemşirelerin haddi hesabı yoktu, Bella da kullandığı ilaçlar yüzünden sıklıkla ayakta uyuyordu. Yanında olmam onun için yeterliydi. Bunu garantilemek için bana yalvarmadı. Fakat gözlerinde şüphe gördüğümden emin olduğum zamanlar vardı. Keşke o şüpheyi silebilseydim, sözlerimi tutabilseydim ama tekrar yalan söylemektense hiç konuşmamak daha iyiydi.

Sonrasında yine hızlı bir şekilde eve dönüş aracı ayarlamaya koyulduk.

Charlie, Bella'nın Washington'a Carlisle'la birlikte, uçakla dönmesini ve benim de Alice'le beraber kamyonetle dönmemi planlamıştı. Carlisle o plana cevabını vermişti; konu hakkında ne düşündüğümüzü bilmesi için konuşmamıza gerek yoktu. Carlisle, Charlie'yle konuşup Alice'le ikimizin zaten çok fazla devamsızlık yaptığımızı söyleyince, Charlie bu konuda onunla tartışamadı. Eve hep beraber, uçakla dönecektik. Carlisle kamyoneti eve çekiciyle gönderecekti. Charlie'ye bunun kolayca ayarlanacağını ve çok fazla tutmayacağını söyleyerek söz verdi.

En kötü kâbusumun başladığı havaalanından geri dönüyor olmak ne tuhaftı! Uçuşumuz karanlık çöktükten sonraydı, o yüzden havaalanının cam tavanları artık bir tehlike teşkil etmiyordu. Acaba Bella, bu geniş koridorlara baktığında ne görüyordu? Burada son bulunuşunda hissettiği acı ve dehşeti düşünüyor muydu? Artık acele etmiyorduk, yavaş yavaş gidiyorduk. Alice, Bella'nın tekerlekli

sandalyesini itiyordu, böylece ben de elini tutarak yanında yürüyebiliyordum. Tam da ondan beklediğim gibi, Bella sandalyeye ihtiyaç duymaktan da ondan tarafa atılan meraklı bakışlardan da hiç hoşlanmadı. Ara sıra bacağındaki kalın, beyaz alçıya kaşlarını çatarak ve çıplak elleriyle paramparça etmeyi istiyormuş gibi bakıyordu ama bir defa bile yüksek sesle sızlanmadı.

Bella uçuş boyunca uyudu ve rüyalar âlemindeyken sessizce adımı mırıldandı. Geçmişi görmezden gelmem ve kusursuz bir gün yaşamak için kendime izin vermem, dudaklarından ismimin çıktığını duymanın bana suçluluk ve uğursuz şeyler hissettirmediği bir zamanda sıkışıp kalmam çok kolay olurdu. Fakat üzerimize çöken ayrılığın kenarları, fanteziye izin vermeyecek kadar keskindi.

Saat on biri geçmişti ama Charlie, Forks'a geri dönmek neredeyse dört saatini alacak olsa da bizimle SeaTac Havaalanı'nda buluştu. Hem Carlisle, hem de Alice onu vazgeçirmeye çalışmıştı ama ben anlıyordum. Düşünceleri her zamanki gibi okunaksızdı ama yine de haklı olduğum açıktı. Tam anlamıyla doğru kişiyi suçluyordu.

Onu merdivenlerden benim ittiğimi düşünmek gibi karanlık şüpheleri yoktu elbette ama eğer ben kışkırtmamış olsaydım, Bella'nın asla fevri davranmayacağını düşünüyordu. Bella'yı Arizona'ya kadar kaçıran şey hakkında yanlış bir fikre sahip olsa da olayın ana fikri konusunda hatalı sayılmazdı. Sonuç olarak, benim hatamdı.

Charlie'nin polis arabasının arkasındaki yolculuğumuz uzun sürmeliydi, sonuçta hız limitine uyarak gidiyordu ama zaman hâlâ çok hızlı akıyordu. Hatta Bella'dan geçici olarak ayrılmak bile o saatleri yavaşlatma konusunda hiçbir işe yaramadı.

Kısa vadede, hepimiz yeni bir rutine alıştık. Alice hemşirelik ve nedimelik rolünü üstlendi, Charlie minnettarlığını ifade bile edemedi. En temel ve mahrem ihtiyaçları konusunda birinden yardım almak zorunda kalması Bella'yı çok utandırsa da o kişinin Alice olmasından memnundu. Phoenix'teki o birkaç günün ardından, Alice'in Bella'yla çok iyi arkadaş olacaklarıyla ilgili görüsü artık tamamen gerçekleşmişti. Birbirlerinin yanındayken çok rahatlardı, şimdiden kendilerine has şakaları ve paylaştıkları sırları vardı, gören de sadece birkaç haftadır değil de yıllardır dost olduklarını zannederdi. Charlie bazen kafa karışıklığıyla izliyordu, Bella'nın neden

aralarındaki bu yakın ilişkiden hiç bahsetmediğini merak ediyordu ama Alice'in varlığına öyle müteşekkirdi ve onun büyüsüne öyle bir kapılmıştı ki zoraki cevaplar aramaya çalışmıyordu. Sadece bundan mutluluk duyuyordu, ağır şekilde yaralanan kızıyla ilgilenmenin düşünülebilecek en iyi yoluydu. Alice, onların evine neredeyse benim kadar sık gidiyordu, tabii orada geçirdiği süre içinde Charlie'yi benden daha çok görünüyordu.

Bella ise okul konusunda iki arada bir derede kalmıştı.

"Bir yandan," demişti bana, "her şeyin normale dönmesini istiyorum. Derslerden de daha fazla geri kalmak istemiyorum." Geri dönüşümüzün ikinci gününde, sabahın erken saatleriydi, gün içinde o kadar çok uyuyordu ki düzeni tersine dönmüştü. "Öte yandan, ben *şu şeydeyken* herkesin bana baktığını düşündükçe..." Katlanıp yatağının yanına konmuş masum tekerlekli sandalyeye tehditkâr bir şekilde baktı.

"Eğer seni okula taşıyabilseydim taşırdım ama..."

İçini çekti. "Muhtemelen, insanların bana bakması konusunda bir yardımı olmazdı bunun..."

"Öyle mi dersin? Benim aslında ne kadar korkutucu olduğumu hiç fark etmesen de, insanların sana bakmaları konusunda bir şeyler yapabileceğimden eminim."

"Nasıl?"

"Sana gösteririm."

"İşte şimdi merak ettim. Yani HEMEN okula dönüyoruz."

"Sen nasıl istersen."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda içten içe irkildim. Hastanedeki konuşmamızı küllerinden doğuracak şeyler söylememeye özellikle dikkat ediyordum ama bu defalığına bunu görmezden geldi.

Aslında gelecek hakkında konuşurken en az benim kadar isteksiz görünüyordu. Herhalde "her şeyin normale dönmesi" bu yüzden ona bu kadar çekici geliyordu. Belki de hayatlarımızın bu kısmını mümkün olan tek sonucun ön gösterimi olarak görmektense, *sadece kötü bir dönemdi*, diyerek kapatabileceğimizi umuyordu.

O önemsiz sözü tutmak benim için kolaydı. Okuldaki ilk gününde onu tekerlekli sandalyesiyle sınıftan sınıfa götürürken, tek yapmam gereken ona biraz fazla ilgi gösteriyormuş gibi görünen

kişilere dik dik bakmaktı. Gözlerimi biraz kısıp üst dudağımı hafifçe kıvırdığımda, ağzı açık hâlde onu izleyenler dikkatlerini hızla başka tarafa çeviriyorlardı.

Bella ikna olmamıştı. "Gerçekten, senin bir şey yaptığını bile düşünmüyorum. Sadece ben onlar için heyecan verici değilim. Endişelenmemeliydim."

Carlisle izin verdiği anda, bacağındaki sabit alçıyı yürüyebileceği bir destekle ve sandalyeyi de bir çift değnekle değiştirdi. Ona yardım edemeden koltuk değnekleriyle mücadele edişini izlemek zordu ama yeniden kendi başına hareket ettiği için rahatlamışa benziyordu. Birkaç gün sonra, ilk günkü kadar garip değildi.

Okulda dolaşan hikâye her açıdan yanlıştı. Bella'nın otel penceresinden geçtiği talihsiz düşüşü herkesin bildiği bir konuydu, başta Charlie'nin iş arkadaşları tarafından toplumun diğer kesimlerine yayılmıştı. Fakat Charlie, Bella'nın *niçin* Phoenix'te olduğu konusunda fazla ketum davranmıştı. Böylece Jessica Stanley boşlukları doldurmuştu. Güya Bella, beni annesiyle tanıştırmak için Phoenix'e götürmüştü. Jessica üstü kapalı bir şekilde, ilişkimiz ciddiye bindiği için bunu yaptığımızı söylemiş, herkes de onun versiyonunu kabul etmiş, hatta çoğu kişi bu masalın nereden çıktığını bile unutmuştu.

Bella, dersler haricinde onunla nadiren vakit geçirdiği için, Jessica bu dedikodu konusunda kendi ürettiğiyle kaldı. Ta en başında, o minibüsü durdurduğumda olanlardan farkı yoktu; Bella canı istediğinde ağzı sıkı olmayı çok iyi biliyordu. Artık Alice, Jasper ve benimle birlikte, bizim masamızda oturuyordu. Emmett ve Rosalie yemeklerini artık dışarıda yiyor gibi davranıyorlardı, güneş çıkacak gibiyse de arabada saklanıyorlardı. Onların yokluğuna rağmen, hiçbir insan biz varken Bella'ya katılacak kadar cesur değildi. Eski arkadaşlarından, özellikle de Angela'dan uzaklaşması hoşuma gitmiyordu ama nihayetinde her şeyin ben hayatına girmeden önceki hâline döneceğini tahmin ediyordum.

Biz gittikten sonra.

Zaman asla yavaşlamasa da içinde bulunduğumuz bu rutin normal hissettirmeye başladı ve gardımı almak zorunda kaldım. Bazen kararlılığım kayıveriyordu; bana bakarak gülümsüyordu ve doğruluk hissiyle, birlikte olmak için yaratıldığımız hissiyle doluyordum.

Bu kadar saf ve güçlü bir hissin yalan olduğunu hatırlamak zordu. Ta ki çok hızlı bir şekilde dönüp de iyileşmekte olan kaburgaları yüzünden irkilene, ayağını yere fazla sertçe vurup da nefesi kesilene veya elini oynattığında avucunun ayasındaki solgun, yeni yara izi ışıkta parlayana kadar hatırlamak zordu.

Zaman geçti ve Bella iyileşti. Her saniyeye dört elle sarıldım.

Alice'in aklında, bu rutini bozacak yeni bir proje vardı, ona göre bu hoş bir farklılık olacaktı. Bella'nın karşı çıkacağını bildiğim için başta direndim. Fakat daha sonra, düşündükçe olayları farklı bir bakış açısından gördüm.

Alice'in açısından değil. Alice'in hareketlerinin aşağı yukarı yüzde yetmişi bencilce sebeplerdendi, insanları baştan yaratmaya bayılırdı. Benim bencillik oranım herhalde yüzde onlardaydı. Evet, bu sahip olmak istediğim bir anıydı. Bunu kendime itiraf ediyordum. Ancak asıl sebebim, Bella'nın geleceğindeki özel bir bölümü değiştirmekti. Sırf onun için Alice'in tuhaf planına ayak uydurdum.

Bir öngörüm vardı; Alice'inki gibi, gerçek bir kehanet değildi. Sadece muhtemel bir senaryoydu. Bu görüntü bütün bedenime yayılan, yoğun bir sızı yarattı; kısmen ıstırap, kısmen de hazdı.

Bella'nın bundan yirmi yıl sonraki hâlini gözümde canlandırdım, zarif bir şekilde olgunlaşarak orta yaşlara gelmiş olurdu. O da tıpkı annesi gibi, gençliğini diğerlerinden daha uzun süre elinde tutardı ama çizgiler belirmeye başladığında güzelliğine zarar vermezlerdi. Onu güneşli bir yerdeki, güzel ama basit bir evde hayal ettim, fazla değişmediği sürece dağınık bir ev olurdu. O dağınıklığın arasında çocuklar da vardı, iki veya üç tane. Belki kıvırcık saçları ve gülümsemesiyle Charlie'ye benzeyen bir oğlan, Bella'ya çekmiş bir kız.

Babalarını hayal etmemeye veya çocukların yüzüne nasıl aksettiğini düşünmemeye çalıştım. Canımı çok yaktı.

Belki de bir gün, çocuklar Bella'nın şu anki hâlinden daha genç ken, televizyonda bir gençlik filmi izlerken (Gerçi Alice önümüzdeki on yılda medya tüketiminin bir miktar değişeceğini, yatırım yapabilmek için birkaç şirketin kurulmasını beklediğini söylemişti ama) çocuklarından biri Bella'ya *onun* lise balosunun nasıl olacağını soracaktı.

Bella gülümseyerek şöyle diyecekti, "Dans etmeyi pek sevmezdim. Baloya gitmedim." Çocukları hiç memnun olmayacaktı. Annelerinin gençlik yıllarıyla ilgili iyi hikâyeleri olmayacaktı. Hiç ilginç *bir şey* yapmamış mıydı?

Bella'nın neşeli ya da kaygısız hikâyeleri olmayacaktı; sadece normal olmayan deneyimler, gizlilik, tehlike ve çok uçuk hikâyeler olacaktı. Belki de bir gün her şeyin kendi hayal gücünün ürünü olup olmadığını bile merak edebilirdi.

Ya da... Çocukları sorduğunda Bella kahkaha atabilirdi, gözleri birden uzaklara dalardı.

"Çılgıncaydı," derdi. "Aslında gerçekten gitmek istemedim, dans edemiyorum, biliyorsunuz. Ama çılgın dostum beni süsleyip püsledi ve erkek arkadaşım da itirazlarıma aldırmadan beni götürdü. Sonuçta o kadar da fena değildi. Gittiğime memnunum. Sadece dekorasyonu görmek için bile değerdi. *Carrie* filminin düşük bütçeli hâli gibiydi. Hayır, *Carrie*'yi izleyemezsiniz. Henüz olmaz."

İşte Bella'nın geleceğindeki o an için, Alice'in ısrarcı planını uygulamasına izin verdim. Hatta izin vermekten fazlasını yaparak yardım ve yataklık ettim.

İşte kendimi bu şekilde bir smokinin içinde, ellerimde süsenlerle, merdivenin dibinde Alice'in büyük gösterisini beklerken buldum. En azından alışveriş yapmak zorunda kalmamıştım, her şey doğal olarak Alice tarafından seçilmişti.

Her şeyi Alice'in kafasından görmüştüm aslında ama umurunda değildi. İnsanların balosuyla ilgili her bir klişe sahneyi gerçekleştirmek istiyordu.

Alice, Bella'nın geç saate kadar dışarıda olacağını Charlie'ye önceden haber vermiş, akşamın başından sonuna kadar Bella'yla ayrılmaz bir ikili olacaklarını özellikle belirtmişti. Charlie, Alice'i içeren konulara asla karşı çıkmıyordu. Benimle ilgili konulara ise sıklıkla muhalefet ediyordu, ama genelde bunu sadece aklından geçirmekle kalıyordu.

Alice'in Bella'nın merdivenlere kadar sekerek gelmesine yardım edişini dinledim, kolunu Bella'nın beline dolamıştı ve Bella'nın kolu da Alice'in omzundaydı, ağırlığını ona veriyordu. Bella koltuk değneğine iyice alışmıştı ama Alice, bu geceliğine onu elinden

almıştı. Bunun ne kadarı estetik görüntü için, ne kadarı Bella'nın kaçmaya çalışmasını engellemek içindi, tam olarak bilmiyordum. Merdivenlerin tepesine birkaç adım kala Alice, Bella'nın kolunun altından çıktı ve onu yalnız devam etmeye zorladı.

"Ne?" diye karşı çıktı Bella. "*Bununla* yürüyemem."

"Sadece birkaç adım. Üstesinden geleceksin. Benim sürekli yanında görünmem olmaz, fotoğrafı mahvederim."

"Ne *fotoğrafı*?" Bella'nın sesi bir oktav yükseldi. "Kimse fotoğrafımı çekmese iyi olur!"

"Kimse fotoğraf çekmiyor. Aklımızda belirecek görüntüden bahsediyordum. Sakinleş biraz."

"Akılda belirecek görüntü mü? Kim görecek ki?"

"Sadece Edward."

Pekâlâ, bu işe yaradı. Benim adımı andığında Bella'nın gözlerinin parladığını ve saç, makyaj seansı boyunca hissetmediği bir şevkle hareket ettiğini fark etti. Alice, buna biraz bozuldu.

Bella, gözleri beni arayarak yavaşça ve garip bir biçimde ortaya çıktı.

Elbiseyi Alice'in aklında görmüştüm ama böyle değildi. İnce şifon, iffetli bir görüntü sergilemek için büzgülerle ve fırfırlarla hareketlendirilmiş olsa da üzerine çok dikkat dağıtıcı bir şekilde yapışıyordu. Tasarım kaymak taşından omuzlarını açıkta bırakıyor, kollarından aşağı zarif ve şeffaf bir şekilde döküldükten sonra bileklerinin etrafında toplanıyordu. Elbisenin üst kısmındaki asimetrik çizgiler vücudunu kum saati gibi gösteriyordu.

Elbette rengi koyu maviydi; Alice tercihimi fark etmişti.

Bir ayağında mavi satenden, topuklu bir stiletto vardı, yerinde kalması için uzun kurdelelerle bacağına dolanmıştı. Diğer ayağındaysa rengi solmuş desteği vardı. Alice'in elbisesine uysun diye, onu da maviye boyamamış olmasına şaşırdım.

Bella'nın kocaman gözlerle bana bakmasını izledim.

"Vay canına," dedi.

"Sana katılıyorum," dedim. Elbisesini açık açık süzüyordum.

Kendine bakarak kızardı. Sonra da omuzlarını geriye atıp dik durdu, *işte elbisenin içindeyken böyleyim,* diyordu.

Alice, Bella'nın merdivenlerden inerek bana doğru gelmesi fikrinden hoşlanıyor olsa da, bunun sadece bir hayalden ibaret olduğunu biliyordu elbette. Ona kavuşmak için merdivenden yukarı fırladım. Çiçekleri saçlarına taktım, Alice aşağı kadar inen buklelerinin arasında, sırf bu sebeple boş bir yer bırakmıştı. Ardından Bella'yı kaldırıp kollarımın arasına aldım. Artık buna alışmıştı. Etrafımızda bizi görecek insanlar yoksa, onu her yere ben taşıyordum.

Tabii ki daha hızlıydı ama aynı zamanda onu kendime yakın tutmanın verdiği rahatlığı hissetmek içindi. Tam şu anda, güvende olduğunu ve korunduğunu hissettiğim için yapıyordum bunu.

Alice odasına hızla geri dönerken, "İyi eğlenceler," diye seslendi. Daha ben Bella'yı merdivenden indirmeyi bitirmeden, Alice de kendi elbisesini giymişti bile. Rosalie ve diğerlerinin onu garajda beklediklerini duyabiliyordum; kimileri sabırla kimileri de sabırsızca bekliyordu. Alice, gözlerinin üstüne sürme çekmek için duraksadı.

Bella'yı Volvo'ya kadar taşıdım ve yolcu koltuğuna dikkatlice oturttum, üzerindeki bütün şifonların ve kurdelelerin dikkatli bir şekilde içeri sokulduğundan emin olduktan sonra kapıyı kapattım. Hem şimdiki hem de önceki sessizliği beni şaşırttı. Alice onu süslediği için yakınmıştı ama dansa gitme konusunda bir kere bile şikâyet etmemişti.

Sürücü koltuğuna geçtim ve garaj yolundan çıkmaya başladık.

"Neler olduğunu bana ne zaman anlatmayı düşünüyorsun?" diye sordu. Sesinde, yüzünde olmayan bir kızgınlığın belirtisi vardı.

Şaka yaptığını düşünerek yüzünü inceledim. Numaradan yaptığı aksi tavır haricinde, son derece samimi görünüyordu. Bu kadar dikkatsiz olduğuna inanamadım.

Ona ayak uydurup sırıtarak, "Hâlâ anlamadığına inanamıyorum," diye cevap verdim. Çünkü benimle dalga geçiyor olmalıydı.

Birden hızlıca bir nefes aldı, sebebini görmek için bakındım. Sadece bana bakıyordu.

"Çok iyi göründüğünü söyledim, değil mi?" diye sordu.

Sanırım beni ilk gördüğünde *"Vay canına,"* deyişi o anlama geliyordu.

"Evet."

Tekrar kaşlarını çatıp somurtkan hâline geri döndü. "Eğer orada, Alice ve diğerleri bana prensesmişim gibi davranacaklarsa gelmeyeceğim."

Ben Alice'i savunamadan veya kınayamadan cep telefonum çaldı. Alice'in benim için daha fazla talimatı olup olmadığının merakıyla, telefonu çıkarıp baktım ama arayan Charlie'ydi.

Bella'nın babası, genel bir prensip olarak beni aramazdı. O yüzden cevaplarken biraz heyecanlandım. "Alo, Charlie?"

Bella da endişelenerek, "Charlie mi?" diye fısıldadı.

Charlie boğazını temizledi, tuhaflığını hattın diğer ucundan bile hissedebiliyordum.

"Şey, selam Edward. Gecenin başında rahatsız ettiğim için kusura bakma ama emin olamadım... Bak, Tyler Crowley smokinle kapımın önünde bitiverdi ve Bella'yı baloya *götüreceğini* düşünüyor gibi bir hâli var?"

"Dalga geçiyorsun!" Kahkaha attım.

Bella'nın dışında birinin beni böyle şaşırtabilmesi çok enderdi.

Okuldayken Tyler'ın böyle bir şey düşündüğünü hiç fark etmemiştim. Öte yandan, Bella'yla geçirdiğim her saniyeye öyle bir sarılıyordum ki, muhtemelen kaçırdığım bir sürü önemsiz şey vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Bella.

Charlie rahatsız bir şekilde, "Ben bunu postalıyorum," diye devam etti.

"Neden benim onunla konuşmama izin vermiyorsun?" diye teklifte bulundum.

Charlie'nin sesindeki rahatlamayı ahizeden bile duyabildim. "Tamamdır." Sonra telefonu uzaklaştırıp konuştu. "Tyler, telefon sana."

Bella gözlerini yüzüme dikmiş bakıyor, babasıyla aramda neler olduğunu merak ediyordu. Yanımızdan geçip giden parlak kırmızı arabayı görmemişti bile. Rosalie'nin beni geçtiği için hissettiği keyfi görmezden geldim, şu günlerde Rosalie'yi hep görmezden geliyordum zaten... Telefondaki kişiye odaklandım.

"Efendim?" derken oğlanın seçi çatladı.

"Merhaba Tyler, ben Edward Cullen." Son derece kibardım, gerçi sesimi o şekilde tutmak için biraz çaba harcamam gerekti. Bir da-

kika önce ne kadar eğleniyor olsam da birden sahiplenme hissiyle dolup taştım. Bu çok toy bir tepkiydi ama hissettiğimi inkâr edecek değildim.

Bella keskin bir soluk aldı. Göz ucuyla ona baktıktan sonra, dikkatimi tekrar yola çevirdim. Eğer hâlâ fark etmediyse de az önce her şeyi öğrenmişti.

"Eğer bir yanlış anlaşılma olduysa kusura bakma, ama Bella bu akşam müsait değil," dedim Tyler'a.

"Ya," diye cevap verdi.

Kıskanç, korumacı içgüdüm ısrarını sürdürdü ve cevabım, gerekenden daha sert oldu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, benim dışımda biri söz konusu olduğunda, hiçbir gece müsait olmayacak. Kusura bakma. Senin için üzgünüm."

Bu sözleri söylemenin yanlış olduğunu bilsem de, hattın diğer ucundaki Tyler'ın bunları duyduğunu düşününce gülümsememe engel olamadım. Pazartesi günü, onu okulda gördüğümde ne hissedeceğini düşündüm. Telefonu kapatıp Bella'nın tepkisini incelemek için döndüm.

Yüzü kıpkırmızıydı ve öfkeden köpürüyordu.

"Son kısmı sence biraz fazla mıydı? Seni utandırmak istemedim."

Bu baskıcı birinin söyleyeceği tarzda bir şeydi ve Bella'nın Tyler'a hiç ilgisinin olmadığını bilsem de böyle bir kararı onun yerine vermek bana düşmezdi.

Söylediklerim çeşitli açılardan yanlıştı ama onu böyle kızdıracağını da düşünmemiştim.

Hastaneden beri benden söz almayı hiç istememişti ama şüphesinin altında yatanlar her zaman yerindeydi. Onun istediği teminat ile benim ona yalan söylemek istememem arasında bir denge kurmak zorunda kalmıştım.

İlişkimizi günlük, hatta saatlik olarak yaşıyordum. Geleceğe bakmıyordum. Yaklaştığını hissetmem zaten yetiyor da artıyordu. Artık ona sonsuzluğun sözünü verirken görebildiğim kadarını kastediyordum. Görebildiğim yer de sınırlıydı çünkü ilerisine bakmıyordum.

"Beni *baloya* götürüyorsun!" diye bağırdı.

Demek gerçekten bilmiyordu. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Forks'ta geçireceğimiz bir akşamda, resmi kıyafetlerle başka ne yapabilirdik ki?

Şimdi gözlerinde yaşlar vardı ve lise dansının dehşetiyle yüzleşmektense arabadan atlamak istiyormuş gibi, kapının kolunu sıkıca tutuyordu.

Çaktırmadan kapıları kilitledim.

Ne diyeceğimi bilmiyordum; yanlış anlayabileceği hiç aklıma gelmemişti ki. Böylece ben de bu koşullar altında söylenebilecek en aptalca şeyi söyledim.

"Zorluk çıkarma, Bella."

Sanki hâlâ atlamayı düşünüyormuş gibi, camdan dışarı baktı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sızlandı.

Smokinimi işaret ettim. "Söylesene Bella, ne yaptığımızı düşünüyordun?"

Yanaklarından akan yaşları silerken yüzü dehşet içindeydi. Sanki ona bütün arkadaşlarını öldürdüğümü ve sıranın onda olduğunu söylemişim gibi baktı.

"Bu çok saçma," dedim. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü ben deliyim!" diye bağırdı.

Geri dönmeyi düşündüm. Dans gerçekten anlamsızdı ve onu bu şekilde üzmekten nefret ediyordum. Fakat gelecekteki o uzak sohbeti düşününce, geri adım atmadım.

"Bella," dedim yumuşak bir sesle.

Gözlerime bakınca öfkesinin birazını yitirmiş gibi göründü. Hiç değilse, hâlâ onu büyüleme gücüm vardı.

Tamamen dikkati dağılmış bir hâlde, "Ne?" diye sordu.

"Gülümse, lütfen..." diye yalvardım.

Bana birkaç saniye daha baktı; yüzünde kızgınlık değil, büyük bir sevgi vardı ve sonra teslimiyetle başını iki yana salladı.

"Tamam, sessizce gideceğim," dedi kaderine boyun eğerek. "Ama göreceksin. Şanssızlık peşimi bırakmayacak. Muhtemelen öteki bacağımı da kıracağım. Şu ayakkabıya bak! Bu bir ölüm tuzağı!"

Ayakkabısını benden tarafa uzatıp gösterdi.

İnce bacağına balerin tarzında dolanan kalın saten kurdeleler ile fildişi teni arasındaki tezat, modayı da aşan bir güzellikteydi.

Sonu gelmeyen kışlıkların ardından, daha önce hiç görmediğim bacaklarına büyüleyiciydi. İşte, yüzde onluk bencilliğim de tam bu noktada devreye giriyordu.

"Hımm," diyerek nefes aldım. "Bana hatırlat da bu gece Alice'e bunun için teşekkür edeyim."

"Alice de mi orada olacak?"

Ses tonuna bakılırsa, bu benim varlığımdan daha rahatlatıcı bir şeydi.

Ona resmin bütününü vermem gerektiğini biliyordum. "Jasper, Emmett ve Rosalie'yle birlikte."

Kaşlarının arasında endişesini gösteren o kırışıklık belirdi.

Emmett denemişti, aslında hepsi denemişti. Benim dışımda herkes. Bella'nın hayatını kurtarmak için yardım etmeyi reddettiği o geceden bu yana, Rosalie'yle konuşmamıştım. Şimdi doğaüstü inatçılığıyla ilgili namını gösteriyordu. Aynı odada bulundukları ender zamanlarda, Bella'ya karşı açıkça bir düşmanlık göstermiyordu, ancak birinin varlığını şiddetli bir şekilde reddetmek de düşmanlığa eşdeğerdi.

Bella, Rosalie'yi düşünmemeye karar vermiş gibi başını yine iki yana salladı.

"Charlie de bu işin içinde mi?"

"Tabii ki." Bütün Forks kasabasının ve muhtemelen bütün eyaletin bu akşam düzenlenen "gizli" balo işinde olduğunu söylemedim. Okulun her tarafına aşırı gizli posterler ve afişler bile asmışlardı. Sonra kahkaha attım. "Ama anlaşılan bir tek Tyler'ın haberi yokmuş."

Dişlerini gürültülü bir şekilde sıktı ama tahminime göre bu öfkeli tepkisi benden ziyade Tyler'a yönelikti.

Okulun park alanına girdik ve Bella, bu defa Rosalie'nin arabasını fark etti. Tam ortaya park etmişti. Ben bir sıra ötesine geçerken endişeyle izledi, sonra arabadan çıkıp onun tarafına insan hızında geçtim. Kapısını açıp elimi uzattım.

Kollarını göğsünde bağlamıştı. Dudaklarını büzdü. Etrafta insan şahitler varken onu omzuma atamayacağımı, korkunç ve ürkütücü okul kafeteryamıza zorla götüremeyeceğimi fark ettiği belliydi.

Ağır ağır içimi çektim ama kıpırdamadı. "Biri seni öldürmek istediğinde, bir aslan kadar cesursun," diye şikâyet ettim. "Sonra biri

seninle dans etmekten bahsettiğinde..." Başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım.

Fakat *dans* kelimesi onu gerçekten korkutuyordu.

"Bella, sana bir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim, hatta kendinin bile. Senin yanından hiç ayrılmayacağım, söz veriyorum."

Bunu düşündü, hissettiği panik biraz yatışmışa benziyordu.

"İşte böyle." Tatlı dille ikna etmeye çalıştım. "O kadar da kötü olmayacak."

Arabanın içine uzanıp kolumu beline doladım. Boynu dudaklarımın hemen yanındaydı, kokusu orman yangını kadar güçlüydü ama saçındaki çiçeklerin kokusundan bile daha narindi. Onu kucaklayarak arabadan çıkarmama direnmedi.

Verdiğim sözde ciddi olduğumu göstermek için, okula yürürken kolumu belinden ayırmadan ona destek oldum. Onu kucaklayıp kaldıramıyor olmak sinir bozucuydu.

Çok geçmeden kafeteryaya girdik. Kapıları genişçe açmışlardı. Uzun alandaki bütün masalar çıkarılmıştı. Tepedeki lambalar açık değildi. Ödünç alınmış Noel ışıkları duvarlara yamuk daire desenleriyle asılmıştı. Ortam oldukça loştu ama modası geçmiş dekoru gizlemeye yetmiyordu. Krepon kâğıtlarıyla yapılan çelenklerin daha önceden de kullanıldığı belliydi, renkleri solmuş ve kırışmışlardı. Balondan kemerler yeni bir detaydı gerçi.

Bella kıkırdadı.

Onunla birlikte gülümsedim.

"Burası bir korku filmi setine benziyor," dedi.

"Olması gerekenden *fazla* vampir var üstelik," diyerek ona hak verdim.

Onu bilet sırasına doğru yönlendirdim ama dikkati dans pistindeydi.

Kardeşlerim hava atıyorlardı.

Sanırım biraz da stres atmak içindi. Her zaman, fazlasıyla kendi içimize dönüktük. Bazılarının fark etmesine engel olamıyorduk, insani olmayan yüzlerimiz dikkatleri üzerimize çekmemizi garantiliyordu zaten, yetmezmiş gibi insanların gözlerini dikip bakması için mümkün olan her şeyi yapıyorduk.

Bu akşam Rosalie, Emmett, Alice ve Jasper gerçekten dans ediyordu. Onlarca yıl öncesinden gelen sayısız dans stilini değiştirerek, her döneme ait olabilecek yeni stillere dönüştürüyorlardı. Elbette hiçbir insanın olamayacağı kadar zariflerdi. Onlara gözlerini dikip bakan tek kişi Bella değildi.

Bazı cesur insanlar da dans ediyordu ama gösteriş budalası vampirlerle mesafelerini koruyorlardı.

"Kapıları tutmamı ister misin? Böylelikle suçsuz kasaba sakinlerini katledersin," diye fısıldadı. Toplu katliam yapmak ona balodan daha çekici geliyordu.

"Peki, sen bu planda kimin tarafındasın?" dedim merakla.

"Ben vampirlerle birlikteyim, tabii ki."

Gülümsemeden edemedim. "Dans etmemek için her şeyi yaparsın."

"Her şeyi."

Ben iki bilet alırken o da dönüp kardeşlerimi izledi. Biletlerimizi aldığımız anda onu dans pistine doğru ilerletmeye başladım. En büyük korkusunu yoldan çekmemiz en iyisi olacaktı. Bu olana kadar rahatlayamayacaktı.

Öncekinden daha çok sekerek direniyordu.

"Bütün gece beklerim," diye hatırlattım.

Sesinde korkuyla, "Edward," diye fısıldadı. Panik dolu gözleriyle bana baktı. "Ben *gerçekten* dans edemem!"

Onu dans pistinin ortasında bir başına bırakıp geri çekilerek solo bir performans bekleyeceğimi mi sanıyordu?

"Merak etme, şapşal," dedim. "Ben *edebilirim*."

Kollarını kaldırıp boynuma yerleştirdim. Ellerimi beline koyarak onu birkaç santim havaya kaldırdım. Vücudunu kendiminkine dayadım, satenle ve alçıyla sarılı ayaklarını ayakkabılarımın üzerine yerleştirmek için onu biraz indirdim.

Güldü.

Ağırlığının çoğunu ellerimle destekleyip dönerek pistin ortasına geldim, kardeşlerim oradaydı. Onlara ayak uydurmaya çalışmadım, sadece onu kendime yakın tuttum ve hafif bir valse uygun biçimde döndürdüm.

Kollarını boynuma daha sıkı dolayarak bizi birbirimize daha da yaklaştırdı.

"Beş yaşındaymışım gibi hissediyorum kendimi," diyerek güldü.

Ayaklarını tamamen havaya kaldırıp kulağına fısıldadım: "Beş yaşında gibi görünmüyorsun."

Onu yeniden ayaklarımın üzerine bıraktığımda kahkaha attı. Noel ışıklarının altında gözleri parladı.

Şarkı değişti. Valsimizin temposunu değiştirdim. Müzik şimdi daha yavaş, daha romantikti. Benimkine dayalı vücudu eridi. Burada donup kalabilmeyi diledim, zamanı sonsuza kadar durdurmak ve bu dansta kalmak istedim.

"Tamam," diye mırıldandı. "Bu, o kadar da kötü değilmiş."

Bunlar çocuklarına söylemesini umduğum kelimelere yakındı. Bu sonuca varmasının yirmi yılını almayacak olması cesaret vericiydi.

Yoo, bunu yapmayacağım. Parasını geri veririm. Off, bu çok utanç verici. Neden deli olan benim babam olmak zorunda ki? Niye Quil'in babası değil?

Kapının ağzında tereddütle bekleyen net düşünceler yabancı birine ait değildi. Hatta sıkıntısına ve özgüvensiz oluşuna rağmen, zihni bir tür saflık yayıyordu. Kendine karşı herkesten daha dürüsttü.

"Ne oldu?" Bella birden dikkatimin dağıldığını fark etmişti.

Cevap vermeye hazır değildim. Hiddetin yoğunluğundan boğazımın tıkandığını hissettim. Demek Quileute'lar zorlamaya, *kendi* yaptıkları anlaşmayı esnetmeye devam edip duracaklardı. O anlaşma, sadece *onları* korumaya yarıyordu. Sanki biz birini öldürene kadar mutlu olmayacaklardı. Bizim canavar olmamızı istiyorlardı.

Bella neye baktığımı görmek için kollarımda döndü.

Jacob Black, tereddütle kapıdan geçti, gözlerini loş ışığa alışana kadar kırpıştırıp durdu. Aradığı şeyi görmesi uzun sürdü.

Hay lanet, Bella burada. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Babamın şu herifin gerçek bir vampir olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Bu çok aptalca.

Utancına rağmen, tereddüt etmedi. Bilet standını görmezden gelerek ve bir asker gibi dimdik yürüyerek dans edenlerin arasından doğruca bize doğru yürüdü. Öfkeme rağmen, dolambaçsız cesaretine hayran olmadan edemedim.

Boynuma sarımsak falan taksaydım keşke. Alayla güldü.

"Seninle konuşmak istiyor." Bundan kaçmanın yolu yoktu. O ilk dans gibi, ne kadar çabuk atlatırsak o kadar iyiydi. Kendime öfkelenmek için izin vermemeliydim. Bir grup dişsiz, yaşlı adamın anlaşmayı bozması gerçekten önemli miydi? Anayol üzerinde bir ilân tahtası kiralayıp herkese duyursalar bile hiçbir şey değişmezdi: *Bölge doktoru ve çocukları VAMPİR. Uyarıldınız.* Kimse inanmazdı. Kendi oğlu bile inanmıyordu.

Jacob yaklaşırken kıpırdamadan durdum. Genelde Bella'ya bakıyordu, isteksiz yüz ifadesi tuhaftı.

"Merhaba Bella, burada olacağını umuyordum." Bunun umduğu şeyin tam tersi olduğu belliydi.

Bella'nın sesi, ona cevap verirken sıcaktı. Oğlanın rahatsızlığını onun da görebildiğinden emindim ve her zamanki gibi, Bella bunu yatıştırmak isteyecekti. "Selam, Jacob. Nasıl gidiyor?"

Jacob ona gülümsedikten sonra bana baktı. Bunu yapmak için başını kaldırmasına gerek kalmadı. Onu son gördüğümden beri boyu uzamıştı. O zamanlarda gördüğüm çocuğa hiç benzemiyordu.

"Araya girebilir miyim?" diye sordu. Sesi saygılıydı, haddini aşmak istemiyordu.

Kızgınlığımın anlamsız olduğunu biliyordum ve kesinlikle bu suçsuz çocuğa da sinirli değildim ama onu kontrol altında tutabildiğim söylenemezdi. İkisi de bunu sesimden anlamasın diye, Bella'yı nazikçe ayaklarının üzerine bıraktım ve bir adım uzaklaştım.

Jacob neşeli bir tonla, "Sağ ol," dedi, bu çocuk hep neşeliydi herhalde.

Başımı salladım, Bella'nın rahat hissettiğinden emin olmak için yüzünü inceledim ve sonra arkamı dönüp uzaklaştım.

Uf, diye düşünüyordu Jacob. *Bella ne berbat bir parfüm sıkmış.*

Bu garipti. Bella'nın saçındaki çiçekler dışında başka bir kokusu yoktu. Belki de artık ben pistten çıktığım için, diğer çift onlara çok yaklaşmıştı.

"Vay canına, Jake, senin boyun kaç oldu?" dediğini duydum.

"Bir seksen." Sesinde gurur vardı.

Ayağındaki alçı dışında gayet iyi görünüyor. Billy her zamanki gibi, her şeyi abartıyor.

Kafeteryanın kuzey duvarına varınca arkamı dönüp oraya yaslandım. Lauren Mallory ve partneri, Jacob'ın arkasından kaskatı bir şekilde dans ederek geçiyordu. Kötü kokan o mu acaba diye merak ettim.

Jacob ve Bella'ya dans ediyor denilemezdi. Oğlanın elleri onun belindeydi ve Bella da ellerini onun omuzlarına koymuştu. Sadece müziğe göre biraz sallanıyordu ama ayağını oynatma konusunda endişeli görünüyordu. Jacob da yerinde sallanıyordu.

"Bu gece buraya niye geldin?" Bella'nın sesinde meraktan eser yoktu. Bunun ne anlama geldiğini zaten anlamıştı.

Jacob suçu ait olduğu yere atmaya dünden hevesliydi. "Babamın bu gece baloya gelmem için bana yirmi kâğıt verdiğine inanabiliyor musun?"

"Evet, inanabiliyorum," dedi. Sesi hâlâ kibardı, gerçi yabancı sayılan birinin onun hayatını yönetmeye çalışması çok sinir bozucu olmalıydı.

Bu konuda çok iyi davranıyor. O tanıdığım en iyi kız.

"Umarım eğleniyorsundur. Hoşuna giden birini buldun mu?" diye devam etti Bella. Solumdaki duvarın kenarında duran kızları başıyla işaret etti.

"Evet," dedi Jacob, "ama onu kapmışlar."

Bu bilgi bana sürpriz olmadı, Bella'ya olan ilgisine defalarca şahit olmuştum. Öte yandan, dürüstlüğü beklenmedikti. Bella nasıl cevap vereceğini bilemedi. Şaka mı yapıyor, diye oğlanın yüzüne baktı, yapmadığını görünce gözlerini hemen hareket etmeyen ayaklarına indirdi.

Muhtemelen bunu söylememeliydim, ama ne olacak ki? Kaybedecek bir şeyim yok.

"Bu arada, gerçekten çok güzel görünüyorsun," diye ekledi.

Bella kaşlarını çattı. "Şey, sağ ol." Konuyu değiştirerek oğlanın kaçınmak istediği, söyledikten sonra da yoluna gitmesini sağlayacak yere getirdi. "Billy neden sana buraya gelmen için para verdi?"

Jacob rahatsız olarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Dedi ki, burası seninle konuşmam için 'güvenli' bir yermiş. Yemin ederim, bu bunak aklını kaçırıyor."

Benim de deli olduğumu düşünecek.

Bella onunla birlikte güldü ama zoraklydi.

Jacob devam etmeden önce, gerilimi azaltmak için gülümsedi. "Her neyse, bana dedi ki eğer sana bir şey söylersem bana o ihtiyacım olan silindiri alacakmış."

Bella şimdi ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyordu. "Söyle bakalım o zaman, arabanı bir an önce tamamlamanı isterim."

Jacob onun gülümsemesinden etkilenerek iç geçirdi. *Keşke herif vampir olsaydı. En azından benim için yer açılabilirdi.*

"Sakın kızma ama tamam mı?" *Zaten beklemediğim kadar nazikti.*

"Sana kızmama imkân yok, Jacob," diye söz verdi Bella. "Ben Billy'ye bile kızamam. Sadece söylemen gerekeni söyle."

"Pekâlâ, bu çok aptalca, ben çok üzgünüm, Bella." Derin bir nefes aldı. "Senin erkek arkadaşından ayrılmanı istiyor. Sana 'lütfen' dememi de istedi."

Jacob başını iki yana salladı, bu uygunsuz mesajla arasına mesafe koyabilmeyi umuyordu.

Bella'nın gülümsemesi şefkat doluydu. "Hâlâ batıl şeylere inanıyor, değil mi?"

"Evet. Hele sen Phoenix'te kaza geçirdiğinde iyice delirdi. Hatta inanmadı..." *Onların yaptığına inanıyor. Senin kanını emdiklerine mi ne, öyle bir şeye inanıyor.*

Bella'nın sesi ilk defa duygusuz çıktı. "Ben düştüm."

"Düştüğünü biliyorum," dedi Jacob hızlı hızlı.

"Edward'ın benim yaralanmamla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyor?" Sesi artık sertti.

İkisi de müzik çalmıyormuş gibi hareketsiz duruyordu.

Jacob gözlerini ondan kaçırdı.

Şimdi tepesini gerçekten attırdım. Billy'ye kendi işine bakmasını ya da beni bu işin dışında bırakmasını söylemeliydim.

Bella onun üzüldüğünü görünce çehresi yumuşadı. "Bak Jacob," dedi tekrar nazik bir sesle. Jacob bu değişikliğe tepki vererek onunla göz göze geldi. "Muhtemelen Billy buna inanmayacaktır ama sadece *bilgin olsun* diye söylüyorum: Edward benim hayatımı kurtardı. Eğer o ve babası olmasaydı, ben çoktan ölmüş olurdum."

"Bunu biliyorum," dedi hızlıca. Bella'nın öldüğünü düşünmek istemiyordu. Aklında minnettarlık düşüncesi büyümeye başladı. Bir

daha babası, Carlisle hakkında küçük düşürücü şeyler söylediğinde onu dinlemeyecekti.

Bella ona gülümsedi.

Jacob'ın bu akşam bu kadar büyük görünmesi tuhaf geldi. Artık yaşıt gibi duruyorlardı, belki de sadece boyu uzadığı içindi. Kırık bacağı dans hareketlerini engellese de Bella onunlayken, diğer insan arkadaşlarıyla olduğundan daha rahat görünüyordu. Belki de o çok saf, açık zihninin insanların üzerinde öyle bir etkisi vardı.

Aklımdan hayal gücü ve korkuyla karışık, tuhaf bir düşünce geçti.

O güzel, dağınık, küçük ev, La Push'ta olabilir miydi?

Bu düşünceyi kafamdan attım. Mantıksız bir kıskançlıktı. Kıskançlık ne kadar da insani bir duyguydu, güçlü ama mantıksızdı. Hem de onun bir arkadaşıyla dans ediyormuş gibi yapmasına dayanan bir şeydi. Geleceğin bana eziyet etmesine izin vermeyecektim.

"Jacob, buraya gelip bana bunları söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama sen yine de silindiri alacaksın, değil mi?" diyordu Bella.

Jacob, "Evet," diye homurdandı.

Yalan söylesem anlar mı ki? Kalanını söyleyemem. Bu kadarı yeterli.

Bella onun yüzünden anladı. "Fazlası mı var?" diye sordu inanamayarak.

Jacob bakışlarını kaçırarak, "Boş ver," diye mırıldandı. "Bir iş bulup parayı kendim biriktiririm."

Bella çocuk gözlerine bakana kadar bekledi. "Çıkar ağzından baklayı, Jacob."

"Çok kötü."

Gelmemeliydim. Bunu kabul etmek benim hatam.

"Umurumda değil," diye ısrar etti Bella. "Söyle."

"Tamam ama bu kulağa çok kötü geliyor." Jacob derin bir nefes aldı. "Bunu sana, seni *uyarmak* için söylüyormuş; bu benim değil, onun sözleri." Jacob sağ elini kaldırıp iki parmağıyla havada tırnak işareti yaptı. "'Sizi izliyor olacağız.'"

Jacob tüymeye hazır bir hâlde onun tepkisini izledi.

Bella, az önce ona bugüne kadar duyduğu en komik şaka yapılmış gibi kahkahalara boğuldu. Duramadı da. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Jake," dedi gülerek.

Jacob'ın içi rahatladı. *O haklı. Bu komik.*

"O kadar da umurumda değil." *Çok güzel görünüyor. Eğer gelmeseydim onu bu elbiseyle hiç göremeyecektim. İğrenç parfüme rağmen, buraya kadar gelmeme değdi.* "Peki, ona cehenneme gitmesini söylediğini söyleyeyim mi?"

Bella içini çekti. "Hayır. Ona teşekkür ettiğimi söyle. Bunu, beni düşündüğü için söylediğini biliyorum."

Şarkı bitti ve Bella kollarını indirdi. Benim işaretim gelmişti.

Jacob ellerini onun belinden ayırmadı, yardım olmadan ayakta kalabileceğinden emin değildi. "Tekrar dans etmek ister misin? Ya da bir yere oturmana yardım edeyim mi?"

"Tamam, Jacob. Buradan sonrasını ben hallederim."

Bir anda yanlarında bittiğim için, Jacob sesimi duyunca şaşırdı. Geriye doğru çekildi, korkuyla dolu bir ürperti hissi omurgasından yukarı çıktı.

"Hey, geldiğini görmedim," diye mırıldandı. *Billy'nin aklımla oynamasına izin verdiğime inanamıyorum.* "Sanırım sonra görüşürüz, Bella."

"Evet, sonra görüşürüz," dedi Bella. Sesindeki coşku oğlanı girdiği transtan çıkardı. El salladıktan sonra bir kez daha, "Kusura bakma," deyip kapıya doğru yürümeye başladı.

Bella'yı kollarımın arasına çekip yine ayaklarımın üzerine bastırdım. Sıcaklığının, beni sarmalayan soğukluğu silip yok etmesini bekledim. Gelecek hakkında düşünmeyecektim. Bu gece, bu dakika düşünmeyecektim.

Yanağını göğsüme dayayıp huzurla mırıldandı.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Elbette ruh hâlimi okumuştu.

"Pek sayılmaz."

"Billy'ye kızma. Charlie yüzünden, benim için endişeleniyor. Kişisel bir şey değil," diyerek güvence verdi.

"Billy'ye kızmıyorum. Ama oğlu beni rahatsız ediyor."

Çoğu gerçekti. Aslında çocuk beni rahatsız etmemişti, ortalama bir insanınkinden sonra öyle açık bir zihin, her zaman hoş bir mola gibiydi. Onun temsil ettiği şey canımı acıtıyordu. İyiydi, nazikti ve *insandı*.

Aklımı başıma toplamam için kendimi zorlamam gerekti.

Bella geriye doğru çekilip bana merak ve biraz da endişeyle baktı. "Neden?"

Çekincelerimden sıyrıldım ve şakayla cevap verdim. "Öncelikle sana verdiğim sözü bozmama neden oldu."

Hatırlamadı.

Zorla gülümsedim. "Bu gece yanından hiç ayrılmayacağıma söz vermiştim."

"Ah. Tamam, seni affediyorum," dedi basitçe.

"Sağ ol." Şakacı olduğunu umduğum bir şekilde kaşlarımı çattım. "Ama dahası var."

Açıklamamı bekledi.

"Sana *güzel* olmuşsun, dedi." Kelimeyi hoş olmayan bir şeymiş gibi söyledim. "Bu, aslında şu anki görünüşüne yapılmış bir hakaret. Sen güzelden çok daha ötesin."

Rahatlayarak güldü, arkadaşı için duyduğu endişe buhar olup uçtu. "Sanki biraz taraf tutuyorsun."

Bu defa daha rahat gülümsedim. "Bence ondan değil. Ayrıca, benim gözlerim mükemmel görür."

Etrafımızda dönen ışıklara baktı. Çalan şarkının temposuyla kalp atışı da yavaşladı, ben de o ritme göre hareket ettim. Etrafımızda konuşan ve düşünen yüz farklı ses vardı ama onları duymuyordum bile. Benim için önemi olan tek ses, kalbinin atışıydı.

"Ee," dedi şarkı yeniden değiştiğinde. "Bütün bu olanlar için bir açıklama yapacak mısın?"

Ne demek istediğini anlamadığımda, imalı bir şekilde krepon kâğıtlarından süslemelere baktı.

Ona ne söyleyebileceğimi düşündüm. Gördüğüm şeyi söyleyemezdim; çok fazla itirazı olurdu. Hem o çok uzak bir gelecekteydi, düşünmemek için çok uğraştığım bir gelecekte. Ama belki de ona arkasındaki düşünceyi biraz anlatabilirdim. Ancak bu, seyircilerin önünde konuşabileceğimiz bir mesele değildi.

Dansın yönünü değiştirip onu arka kapıya doğru döndürdüm. Daireler çizerek arkadaşlarının yanından geçtik. Jessica el salladı, Bella'nın elbisesiyle kendininkini kıyaslayınca mutsuz olmuştu, Bella da ona gülümsedi. İnsan arkadaşlarının hiçbiri geçirdiği ge-

ceden memnun görünmüyordu. Mutlulukla birbirlerinin gözlerinin içine bakan Angela ve Ben dışında. Bu da beni gülümsetti.

Dans etmeye devam ederek, sırtımla kapıyı ittim. Gece havası epey ılık olmasına rağmen dışarıda kimse yoktu. Batıdaki bulutlarda batan güneşin etkisiyle, hâlâ bir tutam altın rengi vardı.

Artık bizi görecek kimse olmadığı için, Bella'yı özgürce kollarıma alıp kaldırdım. Onu kafeteryadan uzağa, kocayemiş ağaçlarının gölgelerinin arasına taşıdım. Şu anda orası, gece yarısı gibi kapkaraydı. Haftalar önceki güneşli günde, oturuşunu izlediğim banka yürüdüm, onu kucağımdan ayırmadan göğsüme yasladım. Doğuda, dantel gibi ince bulutların arasından solgun ay, yüzünü göstererek parlıyordu. Garip bir andı, gökyüzü akşamüzeri ile gece yarısının kusursuz bir şekilde dengelenmiş hâliydi.

Bella, hâlâ bir açıklama bekliyordu. "Konu?" diye sordu sessizce.

"Yine alacakaranlık," dedim yüksek sesle. "Başka bir son daha. Günün ne kadar mükemmel olduğunun önemi yok, her zaman sona ermek zorunda."

Bu günler çok önemliydi ve çok hızlı geçip gidiyordu.

Gerildi. "Bazı şeyler sona ermek zorunda değil."

Buna söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Haklıydı ama benimle aynı kalıcı şeyleri düşünmediğini biliyordum. Acı gibi şeyler. Acının bitmesi gerekmiyordu.

İç geçirdikten sonra sorusunu cevapladım. "Seni baloya getirdim, çünkü hiçbir şeyi kaçırmanı istemiyorum. Eğer elimden gelen bir şeyse, varlığımın seni hiçbir şeyden mahrum bırakmasını istemiyorum. *İnsan* olmanı istiyorum. Hayatının, ben bin dokuz yüzlerde ölmüş olsaydım nasıl olacaksa, öyle ilerlemesini istiyorum."

Ürperdi, söylediğim kelimeleri aklından kovalamak ister gibi, başını şiddetle iki yana salladı. Fakat konuştuğunda sesi şakacıydı. "Hangi tuhaf, paralel evrende ben kendi irademle baloya giderdim ki? Benden binlerce kat daha güçlü olmasaydın, bundan paçayı kurtarmana asla izin vermezdim."

Gülümsedim. "O kadar da kötü değil, bunu kendin söyledin."

Gözleri berrak ve dibi görünmeyecek kadar derindi. "Çünkü seninle birlikteyim."

Tekrar aya baktım. Yüzüme baktığını hissedebiliyordum. Artık gelecekle ilgili hayıflanacak zaman yoktu. İçinde yaşadığım an, çok daha keyif vericiydi. Çok kısa süre önce olan bir şeyi ve bu akşamki garipliğini düşündüm. Aklında açık bir cevabın olması gereken yerde ne vardı acaba?

Ona bakarak gülümsedim. "Bana bir şey söyler misin?"

"Her zaman söylemiyor muyum?

"Sadece söyleyeceğine söz ver," dedim ısrarla.

"Tamam," dedi isteksizce.

"Seni buraya getirdiğimi anladığında gerçekten çok şaşırdın."

"Evet, *şaşırdım*," diye lafımı böldü.

"Kesinlikle," dedim. "Ama başka bir teorin daha olmalı... Merak ediyorum, neden böyle giyindiğini *düşündün?*"

Bu gayet basit bir soru gibi geldi, eğlenceliydi ve ânı yaşıyorduk. Bana tekrar geleceği düşündürecek bir şey değildi.

Fakat Bella beklediğimden daha ciddi bir ifadeyle tereddüt etti. "Sana söylemek istemiyorum."

"Söz verdin."

Kaşlarını çattı. "Biliyorum."

O eski merakım ve sabırsızlığım canlanınca gülümsedim. Bazı şeyler asla değişmiyordu. "Sorun ne?"

Ciddiyetle, "Seni üzeceğini ya da kızdıracağını düşünüyorum," dedi.

Sorduğum aptalca soruyla bu ciddi ifadesini bağdaştıramadım. Artık cevabından korkuyordum, kaçmak için uğraştığım acının yeniden başlamasından ürktüm ama merakımın ucunu açık bırakmaya katlanamayacağımı biliyordum.

"Yine de bilmek istiyorum. Lütfen?"

İçini çekti. Gözleri gümüşi bulutları takip etti.

"Şey," dedi uzun bir aradan sonra. "Ben düşündüm ki, bugün önemli bir gün. Ama böyle insanlara özgü basmakalıp bir şey değil, balo değil yani!" Alaylı bir ses çıkardı.

Tepkimi kontrol etmek için biraz bekledim.

"İnsanlara özgü mü?" diye sordum.

Güzel elbisesine bakarak dalgın dalgın bir fırfırı çekiştirdi. Ne söyleyeceğini biliyordum. İstediği kelimeleri bulmasına izin verdim.

"Tamam," dedi en sonunda. Artık meydan okur gibi bakıyordu. "Ben fikrini değiştirdiğini ve tüm bu olup bitenlerden sonra, *beni* değiştireceğini umuyordum."

Bu acıyı hissetmek için bir sürü yılım olacaktı. Keşke, beni şu anda hissetmem için zorlamamış olsaydı. O hâlâ kollarımın arasındayken olmasaydı. Hâlâ bu güzel elbisesinin içinde, ayışığı solgun omuzlarını parıldatırken, gecenin gölgeleri köprücükkemiklerinin oyuntularında saklanırken olmasıydı.

Acıyı görmezden gelmeyi seçtim ve cevabına gelişigüzel bir şekilde odaklandım.

Yakama dokundum. "Sen, bunun resmi kıyafet giyilen bir tören olduğunu düşündün, değil mi?"

Utanıp somurttu. "Ben, bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyorum. Bana göre balodan daha mantıklı."

Gülümsemeye çalıştım ama bu, onu sinir etti.

"Komik değil," dedi.

"Haklısın, komik değil. Ben senin ciddi olduğunu varsaymak yerine, bunu bir şaka olarak almayı tercih ederim."

"Ama ben ciddiyim."

"Biliyorum," diyerek içimi çektim.

Bu değişik türden bir sızıydı. İçinde hiçbir cazibe yoktu. Aslında istediği şey benim kusursuz geleceğim olacak ve onlarca yıl yaşayacağım ıstırabı silecek bir şey olsa da, bana çekici gelmedi. Kendi mutluluğumun bedelini asla onunkiyle ödeyemezdim.

Onun uzaklardaki tanrısına yüreğimi açtığımda, bana güç vermesi için yalvarmıştım. Bana bu kadarını vermişti: Bella'nın ölümsüz olduğunu görmek için hiçbir arzum yoktu. Tek isteğim, tek ihtiyacım karanlığın, hiç dokunmadığı bir hayat sürmesiydi ve bu ihtiyaç beni tüketiyordu.

Geleceğin üzerime çöreklendiğini biliyordum ama ne kadar zamanım olduğunu kestiremiyordum. O tamamen iyileşene kadar kalmaya kararlıydım, yani o yeniden kendi ayaklarının üstünde durana kadar birkaç haftam daha vardı herhalde. Bir parçam, baştan planladığım gibi yaşının beni geçmesini beklememin doğru olup olmadığını merak ediyordu. Bu, onun daha az acı çekeceği anlamına gelmez miydi? O geleceği kabul etmek çok daha kolay olurdu.

Fakat ben, o kadar zamanımın olduğunu sanmıyordum. Gelecek gittikçe üzerime çöküyor gibi geliyordu. İşaretin ne olacağını bilmiyordum ama geldiğinde anlayacağımın farkındaydım.

Bu konuşmadan kaçınmak için çok uğraşmıştım ama bunu şu anda yapmanın onu daha mutlu edeceğini görebiliyordum artık. Bütün acımla kederimi yuttum ve kendimi bulunduğumuz âna dönmeye zorladım. Onunla olabildiğim müddetçe yanında kalacaktım.

"Gerçekten, o kadar istekli misin?" diye sordum.

Dudağını ısırarak başını salladı.

"Bunun bir son bulması için bu kadar hazırsın demek," diye mırıldanarak parmağımla yüzünü okşadım. "Henüz hayatının başındayken alacakaranlığı yaşamak istiyorsun. Her şeyden vazgeçmeye hazırsın."

"Bu bir son değil, bir başlangıç," diye fısıldadı.

"Ben buna değmem."

İnsan hayatından kaybedeceği şeyleri saymadığını biliyordum. Ebediyen kaybedeceği şeyleri kesinlikle düşünmemişti. Kimse buna değmezdi.

"Bana kendimi tam olarak göremediğimi söylemiştin, hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sende de aynı körlük var."

"Ben ne olduğumu biliyorum."

Gözlerini devirdi, hiçbir şeyi kabul etmeyişim onu kızdırdı.

Birden, gülümsemenin çok kolay olduğunu fark ettim. Benimle olmak için her şeyi vermeye çok hevesli, çok sabırsızdı. Böyle bir sevgiden etkilenmemek imkânsızdı.

Biraz eğlenmenin ikimize de iyi geleceğine karar verdim.

"O zaman hazırsın, öyle mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Hı hı. Evet..." Gergince yutkundu.

Acele etmeden ona yaklaştım. En sonunda dudaklarım boynuna değdi.

Yine yutkundu.

"Şimdi mi?" diye fısıldadım.

Titredi. Sonra bütün bedeni gerildi, ellerini yumruk yaptı ve kalbi uzaktan gelen dans müziğinden daha hızlı çarpmaya başladı.

"Evet," dedi.

Oyunum başarısız olmuştu. Kendi kendime gülüp doğruldum. "Bu kadar çabuk pes edeceğime gerçekten inanmadın herhalde."

Rahatladı. Kalp atışları yavaşladı. "Bir kız hayal kurabilir," dedi.

"Senin hayalin bu mu? Bir canavar olmak mı?"

"Tam olarak değil." Kullandığım kelime hoşuna gitmedi. Sesini alçalttı. "Aslında sonsuza kadar seninle birlikte olmanın hayalini kuruyorum."

Hissettiği acı, sesinden belliydi. Benim de onu aynı şekilde istemediğimi mi sanıyordu? İçini rahatlatabilmeyi diledim ama yapamazdım.

Parmaklarımı dudaklarında gezdirirken adını fısıldadım. "Bella." Sesimdeki adanmışlığı duymasını umdum. "Senin yanında kalacağım." *Kalabildiğim kadar, izin verildiği kadar, bu sana zarar vermediği müddetçe. İşaret gelene kadar, görmezden gelmem imkânsızlaşana kadar.* "Bu yetmez mi?"

Tatmin olmasa da gülümsedi. "Şimdilik yeter."

Bella, elimizdeki tek şeyin *şu an* olduğunu fark etmiyordu. Nefesim inilti gibi çıktı.

Parmaklarını çenemin kenarında gezdirdi. "Bak," dedi. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Bu yetmez mi?"

Sonra gerçekten, samimiyetle gülümseyebildim. "Evet, yeter," dedim. "Sonsuza kadar yeter."

Gerçek sonsuzluktan bahsediyordum. Ebedi sonsuzluğumdan.

En sonunda gece, akşamı koynuna aldığında bir kez daha eğildim ve sıcak boynuna bir öpücük kondurdum.